

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KIM HARRISON

EVER
AFTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**KIM
HARRISON**

**EVER
AFTER**

Adanmışlık

Karamela pudingi yapacağım tek adama

İçindekiler

İthaf Teşekkür

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Yirmi İki Bölüm Yirmi

Üç Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz Bölüm

Otuz Bir Bölüm

Rezervde Sorun Var

Ölümsüz Havuz: Bir Alıntı Bölüm 2

Yazar Hakkında

Övgü

Ayrıca Kim Harrison

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Teşekkür

Hollows'un şekillenmesine sayısız şekilde yardımcı olan editörüm Diana Gill ve menajerim Richard Curtis'e teşekkür etmek istiyorum.

Bir

Bu yeterince yakın. Teşekkürler," dedim taksi şoförüne ve Carew Tower'ın bırakma alanından bir blok öteye park etmek için direksiyonu kırdı. Pazar gecesi idi ve Cincinnati'nin yüksek binasının alt katlarındaki popüler restoranlar Mart Çılgınlığı yemek festivaliyle meşguldü; gülen çiftler ve gruplar girip çıkarken döner kapı hiç durmuyordu. Sanatla ilgili çocuk sergisi muhtemelen birkaç kişi getirmişti, ama önümdeki siyah arabadan inen takım elbiseli ve payetli elbiseli stoacı çiftin de benim gibi döner restorana çıkacağına bahse girmeye hazırdım.

Gülünç derecede küçük el çantamda bir yirmilik aradım, sonra ön koltuğun üzerinden uzattım. "Üstü kalsın," dedim, şalımı yaklaştırıp hafif leylak kokusunu içime çekerken dikkatim dağılmıştı. "Ve bir makbuza ihtiyacım olacak, lütfen."

Taksici bahşişe minnettar bir bakış attı, belki yüksekti ama Hollows'a kadar onca yolu beni almak için gelmişti. Gergin bir şekilde şalımı tekrar düzelttim ve kapıya doğru kaydım. Arabamı alabilirdim ama festivaller için şehir merkezinde park etmek çok zordu ve alaca ipek ve danteller bir MINI Cooper'dan inerken ışıltısını kaybediyordu. Bir bloktan fazla yürümek zorunda kalırsam nehirde esen sert rüzgârın özenle ördüğüm saçlarımı dağıtabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Quen'le bu akşamki toplantının bir işle sonuçlanacağından şüpheliydim ama şu anda alabileceğim tüm vergi indirimlerine ihtiyacım vardı, sadece taksi ücreti olsa bile. Onlar vatandaş olup olmadığına karar verirken bir yıl boyunca beyanname vermemek başlangıçta düşündüğüm gibi bir nimet olmamıştı.

"Teşekkürler," dedim fişi bir kenara koyarken. Sakin bir nefes alarak ellerimi kucağıma koyup oturdum. Belki de eve gitmeliydim. Quen'i severdim ama o Trent'in bir numaralı güvenlik elemanıydı. Bunun bir iş teklifi olduğundan emindim ama muhtemelen kabul etmek istemediğim bir teklifti.

Yine de merakım her zaman sağduyumdan daha güçlü olmuştu ve taksicinin gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluştuğunda, kola uzandım. "Her ne ise, hayır diyorum," diye mırıldandım inerken ve Were kıkırdadı. Kapının gümbürtüsü, üzerine doğru gelen üç gürültücü Got gencini zar zor yendi.

Alçak topuklu ayakkabılarım kaldırımda tıkırdıyor, küçük el çantamı kolumun altında tutuyor, diğer elimle de saçlarımı okşuyordum. Çanta küçüktü, evet, ama büyüktü

sokakta kullanılan yasal silahımı tutmaya yetecek kadar. Quen hayır cevabını kabul etmezse, onu kase başına on iki dolarlık çorbasının içinde yüzüstü bırakabilirdim.

Rüzgârda gözlerimi kısıarak, arabalarına binmek için aylak aylak dolaşan insanlardan kaçtım. Quen beni yemeğe davet etmişti, Trent'i değil. Benimle bir kahve dükkânı yerine beş yıldızlı bir restoranda konuşma ihtiyacı hissetmesi hoşuma gitmemiştir ama belki de adam viskisini eski seviyordu.

Son bir rüzgâr beni döner kapıya doğru itti ve ani ölü havada eski pirinç ve köpek idrarı kokusu yükselirken yaklaşan tehlikenin fısıltısı içimi sıktı. Mermerden yapılmış geniş bir lobinin yankılanan gürültüsüne dönüştü ve asansörlere doğru ilerlerken titredim. Mart soğuşundan daha fazlasıydı bu.

Kaldırım kenarında gördüğüm çift ben oraya vardığımda çoktan gitmişti ve özel restoran asansörünü beklemek zorunda kaldım. Ellerim çantamla incir yaprağı yaparken, uzun kılıf elbisemin içinde kendimi yersiz hissederek yaya trafiğini izledim. Mağazada üzerimde o kadar güzel durmuştu ki, içinde koşamayacağımı bile bile satın almıştım. Bu gece onu giymek Quen'e evet dememin yarı sebebiydi. İş için sık sık şık giyinirdim, ama her zaman geceyi muhtemelen ölüm perilerinden ya da vampirlerden kaçmak zorunda kalacağım varsayımıyla. *Belki de Quen sadece arayı kapatmak istiyordu?* Ama bundan şüpheliydim.

Asansörün sesi duyuldu ve içinde her kim varsa gülümsemeye zorladım. Kapılar açıldığında sadece daha fazla pirinç, kadife ve maun görüldüğünde hızla soldu. İçeri girdim ve panelin üstündeki R düğmesine bastım. Belki de tedirginliğimin nedeni yalnız olmamdı. Jenks bahçede beş perinin işini yapmaya çalışırken ve Ivy Flagstaff'ta Glenn ve Daryl'ın taşınmasına yardım ederken bu hafta çok yalnız kalmıştım.

Kapılar kapandığında lobinin gürültüsü kayboldu ve aynalara baktım, Jenks'in en küçük çocuklarının bu gece ördüğü gevşek örgüden kaçan bir tutamı sıkıştırdım. Jenks burada olsaydı bana kendime gelmemi söylerdi ve kulaklarım patladığında kendimi daha da dikleştirdim. Korkuluklara bir desen gibi oyulmuş ley hattı sembolleri vardı, ama aslında hafif bir öforik cazibeydi ve onlara doğru geriye doğru eğildim. Bu gece alabileceğim tüm coşkuyu kullanabilirdim.

Kapılar açıldığında ve canlı oda müziğinin hafif tınları içeri süzülürken omuzlarım rahatlamıştı. Tanrı aşkına, bu sadece bir akşam yemeği idi ve resepsiyondaki genç ev sahibine gülümsedim. Saçları geriye taranmış, üniformasını iyi giymişti. Arkasında, Cincinnati karanlıkta yayılıyor, ışıklar gecenin içindeki ruhlar gibi parlıyordu. Şehrin pis kokusu ve gürültüsü çok uzaklardaydı ve sadece güzelliği görünüyordu. Belki de Quen bu yüzden burayı seçmişti.

"Quen Hanson'la buluşacağım," dedim dikkatimi tekrar ev sahibine yöneltmeye çalışarak.

Görebildiğim masalar festivalin spesiyallerinden yararlanan insanlarla doluydu.

"Kabininiz henüz hazır değil ama sizi barda bekliyor," dedi adam ve sesindeki beklenmedik saygı tınısıyla gözlerim yukarı kayd. "Şalınızı alabilir miyim?"

İnce ipeği omuzlarımdan sıyrmasına izin vermek için döndüğümde *daha iyi ve daha iyi* diye düşündüm. Çantamdaki dövmemden dolayı tereddüt ettiğini hissettim ve gurur duyarak tam boyuma doğru doğruldum.

"Bu taraftan lütfen?" dedi bir kadına uzatırken ve küçük kağıt etiketi alıp sırayla bana uzatırken.

Arkasına geçerken kalçalarımın biraz sallanmasına izin verdim, duraksamadan döner daireye doğru ilerledim. Buraya birkaç kez gelmişim ve bar girişin uzak tarafındaydı. Lüks şarap ve yemek masalarının arasından geçtik. Önümden gelen çift çoktan oturmuştu, birbirlerine yakın oturup manzaradan çok birbirlerinin tadını çıkarırken şarapları dolduruluyordu. Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve içimden bir sızı geçti. Bunu bastırarak, pirinç ve maun barın bulunduğu restoranın ortasındaki bölüme doğru ilerledim.

Barmen dışında orada bulunan tek kişi Quen'di; takım elbisesi ve kravatıyla otururken değil de ayakta dururken duruşundan tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Bunu iyi taşıyacak bir yapısı vardı ama muhtemelen hareketlerini hoşlandığından daha fazla engelliyordu ve kaşlarını çatıp kolunu çekiştirirken gülümsedim, beni henüz görmediği belliydi. Aynanın arkasındaki camın yansıması nehirdeki ışıkları gösteriyordu. Yorgun görünüyordu, uyanıktı ama yorgundu.

Gözleri her yerdeydi ve arkasındaki üst köşede sesi kısılmış televizyonu dinlerken başını eğmişti. Yaklaştığımızı fark edince döndü ve gülümsedi. Geçen yıl kendimi yersiz ve rahatsız hissedebildim ama şimdi onu gördüğüme gerçekten sevinerek gülümsedim. Her nasılsa, zihnimde bir baba figürünün tonlarını almıştı. Birbirimizi tanıdığımız ilk yıl boyunca sürekli ters düşmemizin bununla bir ilgisi olabilirdi. Büyüsüyle beni hâlâ yere seriyor olması da başka bir şeydi. Bir keresinde babamı kurtarmayı başaramadığımda onun hayatını kurtarmış olmam da muhtemelen bunda rol oynamıştır.

"Quen," dedim pantolonunu ve takım elbise ceketini gereksiz yere çekiştirirken. "Bunun seninle çatıda buluşmaktan daha iyi olduğunu söylemeliyim."

Bar taburesine oturmama yardım etmek için uzattığım elimi sıkıca kavradığında gözlerindeki yorgunluk ifadesi yerini sıcaklığa bıraktı. Yorgun olsun ya da olmasın, olgun, düzgün ve güvenli bir şekilde iyi görünüyordu. Bir elf için biraz kısaydı, çoğunun açık renk olduğu yerde koyu renkti, ama ona iyi geliyordu ve bunun şakaklarındaki grilik mi yoksa ışığın bir hilesi mi olduğunu merak ettim. Yeni bir his

İçinden memnuniyet ve huzur akıyordu - muhtemelen yorgun olmasının nedeni de bu olsa bile, aile hayatı ona uyuyordu. Lucy on üç aylık, Ray ise on aylıktı. Trent'in güvenlik danışmanı olan Quen'in büyüğü güçlü, inançları kuvvetliydi . . . ve Ceri'yi tüm ruhuyla seviyordu.

Quen, Carew Kulesi'ndeki ilk karşılaşmamızı hatırlayınca suratını ekşitti ve eğlendi. "Rachel, beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi, alçak ve melodik sesi bana Trent'inkini hatırlatıyordu. Bu bir aksan değil, konuşmasına bile yayılan kontrollü zarafetiydi. Barmen yaklaşıp beyaz şarap bardağını doldururken başını kaldırdı. "Beklerken ne istersiniz?"

Televizyon hemen arkasında başının üzerindeydi ve ben son ulusal skandalın altında kayan hisse senedi fiyatlarına baktım. Sırtım şehre dönüktü ve barın aynasından nehrin ötesindeki Hollows'u görebiliyordum. "İçinde baloncuklar olan herhangi bir şey," dedim ve Quen'in gözleri büyüdü. "Şampanya olmak zorunda değil," dedim ısınarak. "Köpüklü bir şarapta sülfat olmaz."

Barmen bilerek başını salladı ve ben de gülümsedim. Açıklama yapmak zorunda kalmamak güzeldi.

Quen yakınımına eğildi, koyu ve yosunla karışık tarçın kokusu nefesimi kesti. "Alkolsüz bir içecek sipariş edeceğine sanıyordum," dedi ve çantamı yanımdaki barın üzerine koydum.

"Baba? Hayatta olmaz. Beş yıldızlı bir restoranda toplantı yapmak için beni ta Cincy'ye kadar sürükledin; bıldırcın alacağım." Kıkırdadı ama benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı soldu. "Genelde," dedim yavaşça, neden burada olduğumu anlamaya çalışarak, "bir erkek beni güzel bir yere davet ettiğinde, bu benden ayrılmak istediği ve olay çıkarmamı istemediği içindir. Burada durumun böyle olmadığını biliyorum."

Sessizce çenesini sıktı. Nabzım hızlandı. Barmen içkimi getirmişti, ben de içkimi küçük bir daire çizerek ittim ve beklemeye başladım. Quen orada öylece oturuyordu. "Trent benden hoşlanmayacağım ne yapmamı istiyor?" Sonunda sordum ve gerçekten de yüzünü buruşturdu.

"Burada olduğumu bilmiyor," dedi Quen ve hafif tedirginliği tamamen yeni bir anlam kazandı.

En son Quen'le Trent'in haberi olmadan karşılaşmıştım. Dostum! "Vay anasını, Ceri'yi yine mi hamile bıraktın? Tebrik ederim! Seni yaşlı köpek! Ama bana neden ihtiyacın var? Bebekler iyi şeylerdir!" Tabii bir iblis değilsen.

Kaşlarını çattı, içkisini yudumlamak için barın üzerine eğildi ve sesimi alçaltmam için bana bir bakış attı. "Ceri hamile değil ama çocuklar seninle konuşmak istediğim konuya değiniyor."

Birden endişelenerek daha da yaklaştım. "Ne oldu?" Dedim, içimden bir öfke titreşimi geçti. Trent bazen hıyarın teki olabiliyor, "ırkını kurtarma" macerasını adil olmayan uç noktalara taşıyabiliyordu. "Kızlarla mı ilgili? Sana bir konuda baskı mı yapıyor? Ray senin kızın!" Hararetle söyledim. "O ve Lucy'nin kardeş olarak birlikte büyümeleri harika bir fikir, ama eğer seni onların hayatından çıkarırken burada oturacağımı sanıyorsa-"

"Hayır, bu gerçeklerden çok uzak." Quen elini benimkinin üzerine koymak için içkisini bir kenara bıraktı. Elimi uyarıcı bir şekilde sıktığında sözlerim kesildi ve yüzümü buruşturduğumda geri çekildi. Onu bir küfürle kışının üstüne devirebilirdim ama yapmazdım. Bunun lüks restoranla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey saygıyla ilgiliydi. Ayrıca ben onu yere serersem o da beni yere sererdi ve Quen'in büyü sözlüğü benimkini gölgede bırakırdı.

"Ray ve Lucy iki baba ve bir anneyle büyüyorlar. Çok güzel gidiyor ama benim tartışmak istediğim de buydu," diyerek kafamı daha da karıştırdı.

Ellerimi tekrar kucağıma çektim, hafifçe öfkeliydim. Yani hemen sonuca varmıştım. Trent'i çok iyi tanıyordum ve mutlu, *geleneksel* bir ailenin profesyonel imajını daha da ileriye taşımak için Quen'i resmin dışına itmek onun ötesinde bir şey değildi. "Dinliyorum."

Quen beni görmezden gelerek bir yudum şarap içti. "Trent iyi bir genç adam," dedi kalan şarabın girdabını izlerken.

"Evet . . ." İhtiyatlı bir şekilde çizdim. "Eğer bir uyuşturucu baronuna ve yasadışı ilaç üreticisine iyi bir genç adam diyebiliyorsanız." İkisi de doğrudu ama suçlamaların ardındaki ateşi bir süre önce kaybetmiştim. Sanırım Trent beni ömür boyu aşağılanmaya mahkûm etmek için kaçırmaya çalışan adamı tokatladığında olmuştu.

Şaka yaptığımı anlayınca Quen'in kızgınlığı bir anda kayboldu. Savunmacı bir tavırla, "Kızların hayatında ikincil bir rol üstlenmekle ilgili bir sorunum yok," dedi. "Trent onlarla yeterince vakit geçirebilmem için büyük çaba sarf ediyor."

Gece yarısı at sırtında gezintiler ve yatmadan önce kitap okumayı hayal ettim, ama ebeveynliğin halka açık bir gösterisini değil. Yine de bir şey söylememeyi başardım ama "Sana baba olman için zaman veriyor. Trent'e helal olsun." Köpüklü şaraptan bir yudum aldım ve hapsirmama neden olmadan önce göz kırparak köpüğü uzaklaştırdım.

"Seninle konuşmak şeytanlık Rachel," dedi sertçe. "Çeneni kapatıp dinleyecek misin?"

Bu sert azarlama beni kısa sürede toparladı. Evet, kabalık ediyordum ama Trent beni sinirlendirmişti. "Özür dilerim," dedim ona odaklanırken. Arkasındaki televizyon dikkatimi dağıtıyordu ve sesini daha da kısımlarını diledim.

İlgimi görünce başını öne eğdi. "Trent, hem Ray hem de Lucy ile birlikte olabilmem için bana zaman ayırmaya özen gösteriyor ama bu

kendi kişisel güvenliğinde akılsızca bir azalmaya neden olduğu giderek daha belirgin hale gelmektedir."

Kendi kişisel güvenliğini azaltmak mı? Homurdandım ve şarabıma uzandım. "Babasıyla geçirdiği zamandan adil bir pay alamıyor mu?"

"Hayır, ben müsait olmadığım zamanlarda bir şeyler planlıyor ve tek başına dışarı çıkmayı bahane ediyor. Buna bir son vermeli."

"Ohhhh!" Anladığımı söyledim. Quen, babası öldüğünden beri Trent'i güvende tutuyordu ve onu dünyada yalnız bırakmıştı. Onu neredeyse Quen büyütmişti ve milyarder aptal bilginin golf sahasında iş adamlarıyla sohbet etmesi için gözünün önünden ayrılmasına izin vermesi muhtemelen pek hoş karşılanmamıştı. Özellikle de Trent'in kendisinin de sihir yapabileceğine dair yeni zihniyetiyle.

Sonra neden burada oturuyor olabileceğimi düşündüm ve gözlerim daha da büyüdü. "Olamaz!" Çantamı kaptım ve tabureden kalkmak için öne doğru kaydım. "Senin işini tekrar yapmayacağım Quen. Dünyada yeterince para yok. İki dünyada da yok."

Belki iki dünyada da, ama konumuz bu değildi.

"Rachel, lütfen," diye yalvardı ve ben yere düşmeden omzumu tuttu. Beni durduran tutuşunun gücü değil, sesindeki endişe oldu. "Senden işimi yapmanı istemiyorum."

"İyi, çünkü yapmayacağım!" Dedim, sesim kısık ama yoğun. "Trent için çalışmayacağım. O bir ... bir ..." Tereddüt ettim, her zamanki hakaretlerimin artık geçerli olmadığını fark ettim. "Beni hiç dinlemiyor," dedim ve Quen'in eli omzumdan düştü, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ve bu yüzden başını belaya sokuyor. Onu senin için Batı Yakası'na götürdüm ve bak ne oldu!"

Quen bara döndü, sesi düzdü. "Eylemleri bir barın yanmasına ve bir ABD anıtının çökmesine neden oldu."

"*Sadece* bir bar değildi, Margaritaville'di ve hala nefret mektupları alıyorum.

Bu onun hatasıydı ve bunun için ben suçlandım. San Francisco'nun kızarmasını da unutmayalım. Peki ya bir *biberonun* içinde auramın hayatta kalabilecek kadar katılaşmasını beklememe ne demeli? Sence bundan hoşlandım mı?"

Evet, büyüü bozan öpücük güzeldi ama Trent için çalıştığım son seferde suikastçılar beni hedef almıştı.

Sinirli bir şekilde barın aynasına döndüm. Yüzüm kızarmıştı ve kendimi rahatlamaya zorladım. Belki de Quen beni buraya getirmekte haklıydı. Eğer Junior'da olsaydık, muhtemelen kapının yarısında arabamı arıyor olurdum. Ne kadar kızgın olsam da, saçlarım ve beni sıksa değil ince gösteren şık elbisemle buraya aitmişim gibi görünüyordum. Ama hepsi gösterişti. Buraya ait değildim. Zengin, zeki ya da yetenekli değildim. Hayatta kalmakta iyiydim, hepsi bu ve Quen hariç buradaki herkes

Bir sorun olduğunda ilk giden kişi. Belki aşçı hariç. Aşçılar bıçakları iyi kullanırdı.

Quen başını kaldırdı, alnındaki kırışıklık çizgisi daha da derinleşti. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Adamın onu izleyecek birine ihtiyacı var. Kendini soktuğu şeylerden sağ çıkabilecek ve onun tuhaflıklarına karşı duyarlı birine."

"Tuhaflıklar mı?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde elimdeki çantayı bıraktım ve bir yudum şarap daha içtim. "Dostum, seni anlıyorum. Anlıyorum," dedim ve Quen kelime seçimime göz kırptı. "Seni anlıyorum ama bunu yapamam. Sonunda onu öldürürüm. Çok dik kafalı ve başkalarının fikirlerini dikkate almak istemiyor, özellikle de sıkışık bir durumda."

Quen kıkırdadı ve duyguları üzerindeki sıkı kontrolünü gevşetti. "Kulağa tanıdık geliyor." "Trent'ten bahsediyoruz, benden değil. Ve ayrıca, bu adamın bir bebek bakıcısı. O artık büyüdü ve sen" -Quen'i işaret ettim- "ona yeterince kredi vermiyorsun. Lucy'yi çaldı ve onu bekliyorlardı." Tekrar bara ve Hollows'un yansımalarına döndüm. "Cincinnati'nin verebileceği her şeyle başa çıkabilir," dedim usulca, kısa sorun listemi gözden geçirerek. "Son zamanlarda sessizdi."

Quen iç geçirdi, iki eliyle içkisini kavrayarak yanıma çöktü ama ben buna kanmayacaktım. "Trent'in bir plan yapma ve onu uygulama konusunda yetenekli olduğunu kabul ediyorum. Ama doğaçlama konusunda bocalıyor ve sen bu konuda çok başarılısın. Keşke tekrar düşünsen."

Gerçeği duyunca başımı kaldırdım ve Quen selamlamak için içkisini kaldırdı. Trent bir iblisin kontratından kurtulmanın yolunu planlayabilirdi ama bu onu bir keskin nişancı büyüüne karşı hayatta tutamazdı ve asıl tehlike de buradaydı. Çenem sıkıştı ve bu düşüncüyü kendimden uzaklaştırdım. Neden umurumda olsun ki?

"I.S.'den ayrıldım çünkü kimse için çalışmayı midem kaldırmıyordu. Bu değişmedi."

"Bu tam olarak doğru değil," dedi ve kaşlarımı çattım. "Her zaman Ivy ve Jenks ile çalışıyorsun."

Kaşlarım kalktı. "Evet. Ben Jenks ve Ivy ile çalışıyorum, onlar için değil. Her zaman benim en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmıyorlar ama en azından beni dinliyorlar." Ben de onların en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıyordum, bu yüzden gayet iyi anlaşıyorduk. Trent, yine de dinlemesi gerekiyordu. İşadamı, benim yaptığımdan daha fazla hata yapıyordu.

... ben.

"Çok daha iyi durumda," dedi Quen ve ben kıkırdamamı engelleyemedim. "Öyle mi?"

Quen, "Jenks'le birlikte çalıştı," dedi ama sesindeki şüpheyi duyabiliyordum.

"Evet, Jenks'le birlikte çalışıyordu," dedim, şarap aşağı kayarken acılaşıyordu.

"Jenks, Trent'in en küçük ayrıntılara bile kendisini dahil etmesini sağlamanın bir perinin kanatlarını koparmak gibi bir şey olduğunu söyledi. Hayır."

Quen'in alnındaki endişe çizgisi derinleşiyordu. "Quen, endişeni anlıyorum," dedim ve elimi koluna koymak için uzandım. Gergindi ve ona dokunmamam gerektiğini hissederek geri çektim. "Üzgünüm ama bunu yapamam."

"Sadece deneyebilir misin?" dedi beni şok ederek. "Önümüzdeki Cuma müzede bir elf mirası sergisi var. Trent'in sergilenen birkaç eşyası var ve bir gösteri sunacak. Bayılacaksın."

"Hayır." Aynanın karşısına geçtim ve kendimi bir içki içerken izledim.

"Bedava yemek," dedi ve yansımanın içinden ona inanmayarak baktım. O kadar da çaresiz değildim. "Çok fazla parası olan insanlarla bir sürü bağlantı var," diye ekledi. "Dışarı çıkmalı ve ağ kurmalısın. Cincy'nin senin aslında bir iblis olan cadı değil, bir ölüm perisini yakalayıp San Francisco'yu kurtaran Rachel Morgan olduğunu bilmesini sağla."

Yüzüm kızardı, bardağı yere bıraktım ve etrafta bir saat aradım. Tanrım, sadece on dakikadır burada mıydım?

"Birkaç yasal iş alacağını umuyorum," dedi ve ben kaskatı kesildim. Parasız değildim ama beni işe almak isteyen tek kişi iblis lanetlerini bükemediğim için beni istiyordu. Potansiyelim olsa bile o tür bir kız değildim ve Quen'in kapımı kimin çaldığını bilmesi beni rahatsız ediyordu. Cincinnati'nin seçkinleri için birkaç kolay şaperonluk işi yapmak saygınlığım için harikalar yaratabilirdi.

Quen'in bana önerdiği şey bu değil mi?

Quen, "Kıyafet yardımı olacak," diye yalvardı. Nabzım hızlandı, yeni bir çift bot düşüncesiyle değil ama bunu düşünecek kadar aptal olduğum için. "Rachel, bunu kişisel bir iyilik olarak istiyorum," diye ekledi, tereddüt ettiğimi hissederek. "Kendim ve Ceri için."

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım ve ondan uzaklaşmak için yer değiştirirken elbisem sıkıştı. Ceri. Trent'le kamuya açık bir görüntü vermeyi kabul etmiş olsa da Quen'i seviyordu. Quen de onu, dünyada güzel bir şey bulmayı hiç beklemeyen birinin tüm şiddetiyle seviyordu. Güvenlik eskortluğundan başka bir şey olmasa, Trent'e birkaç saat katlanabilirdim. Zaten adam müzede ne kadar belaya bulaşabilirdi ki?

"Pis dövüşüyorsun," dedim yansımasına ekşi bir şekilde ve o da hınzırca gülümseyerek bana kadeh kaldırdı.

"Bu benim doğamda var. Yapacak mısın?"

Ona döndüğümde enseme ovuşturdu, suçluluk ve görev duygusu beni çekiyordu. Ondak kaçarak gözlerimi televizyona çevirdim. Cincy maçını gösteriyordu.

Ulusal bir kanal olduğu için bu garipti. ÜÇÜNCÜ BEBEK TACİZE UĞRADI afişı yanıp söndü, sonra bir sigorta reklamının arkasında kayboldu. *Trent'in güvenliği gibi mi davranacaktı?* Trent'in şehrin altında beni kaçırmaya çalışan o adamı yere serdiğindeki vahşi ve koruyucu ifadesini hatırlayarak düşündüm. Sonra da Wayde'i beni kiliseden omzunda çıkarırken bulduğunda ön merdivenlerde nasıl görüldüğünü. Trent, Were'i bir çiçek koparır gibi kolaylıkla bayıltacak bir tılsım yapmıştı. Doğru, buna gerek yoktu ama Trent bunu bilmiyordu.

Trent'in bana açıldığını ve olmak istediğı kişiyi anlattığını hatırladıkça parmaklarım bardağımın dibinde yavaşça dönmeye başladı. Sanki onu gerçekten anlayabilecek tek kişi bendim. *Ve Quen onu bundan mahrum bırakacak kişinin ben olmamı mı istiyordu?*

"Hayır," diye fısıldadım, Trent'in varlığını başarısızlığı olarak sayacağını biliyordum. O bunu hak etmiyordu. "Onun bebek bakıcısı olmayacağım."

"Rachel, küçük kinini bir kenara bırakmalı ve-"

"Hayır!" Daha yüksek sesle, şimdi kızgın bir şekilde söyledim ve sözleri kesildi. "Bu benimle ilgili değil. Trent kendi başına ayakta durabilir. Ona verdiğin değerden daha iyi biri. Bana sordun, ben de hayır dedim. Gözüne tükürecek başka birini bul."

Quen benden uzaklaştı, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Yaptığım bu değil," dedi ama inkârında bir endişe fısıltısı vardı. "Sadece onun dışarıda yalnız kalmasını istemiyorum. Birinin arkasını kollamasında yanlış bir şey yok. Yalnız kalmak zorunda olmadan da kendi başına ayakta durabilir."

Arkasındaki televizyon, Cincy hastanesinin ışıklarla ve güvenlik araçlarıyla aydınlatılmış ön cephesini gösteriyordu. *Arkasını mı kolluyor?*

"Bu konuyu bir daha açmayacağım," dedi, benden uzaklaşarak, aniden içine kapanarak. "Sanırım masamız hazır."

Kafam karışmış bir halde tabureden kaydım, elbisem doğru düşene kadar yalpaladım. Eğer orada olsaydım, Trent bunu onun arkasını kolladığım şeklinde algılamazdı. Ona bebek bakıcılığı yaptığımı söylerdi. Quen yanılıyordu.

Öyle değil mi?

"Önden buyurun," dedi Quen ekşiyerek ve elinde iki kocaman menüyle önümüzde duran adamı takip etmemi işaret etti.

Tanrı beni kendimden korusun, belki de Quen haklıydı. "Quen . . ."

Ama sonra tanıdık bir cümle yakaladığımda bakışlarım barın üzerindeki televizyona kaydı ve Trent'le ilgili düşüncelerim yok oldu. Ani bir hareketle, sahnedeki haber spikerinin arkasındaki yeni Rosewood kanadını tanıdım. Rosewood kanadı, Rosewood sendromundan muzdarip ölümcül hasta bebekler için inşa ettikleri üç konforlu ev benzeri tesisin süslü bir adıydı. Çıkamaz sokak daha önceki yağmurdan dolayı nemliydi ve I.S. kruvazörlerinin ve haber minibüslerinin ışıkları her şeyi parlatıyordu. Üçüncünün düşüncesi

ZULÜM içimde yankılandı ve sarsılarak durdum. Arkamda Quen şaşkınlıkla homurdandı.

"Sesini aç!" Bara döndüm ve Quen'in yanından geçerek yaklaştım.

". . görünüşe göre gece hemşiresi kılığına girmiş bir fidyeci tarafından kaçırılmış," diyordu kadın ve ben solduğumu hissettim. "I.S. yetkilileri araştırıyor, ancak şu ana kadar başarısız bebekleri kimin ve neden kaçırdığına dair ellerinde hiçbir ipucu yok."

"Sesini aç!" Tekrar söyledim ve bu sefer barmen beni duydu, kumandayı doğrultup sesi yükseltti. Quen yanımda sallanarak durduğunda, ikimiz de yukarı bakarken solduğumu hissettim. Bir telefon çaldı ve Quen sıçradı, eli arka cebine gitti.

"Bebek Benjamin'in ölümcül hastalıkla mücadelede gösterdiği mucizevi ilerleme nedeniyle, yetkililer fidye talebinden umutlu değiller; onun bir tedavi bulup satmaya çalışan vicdansız biyogenetik mühendisleri tarafından kaçırılmış olmasından korkuyorlar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, el çantamı karıştırıp telefonumu ararken. Dönüş sırasında tüm biyomühendisleri öldürmüşlerdi. Bu hem insanların hem de Inderlandlıların bugüne kadar neşeyle sürdürdüğü bir gelenektir. Yasadışı müdahaleler yüzünden hayatta olmam kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

"Umalım da onları yakında bulsunlar," diyordu kadın ve sonra manşetler Washington'daki son skandala kaydı.

Başımı telefonuma eğip Trent'in numarasını tuşladım. Santrali atlayarak doğrudan onun özel odasına gidecekti. Önce sıcak, sonra soğuk hissettim, telefonumu tutuşum titriyordu. Bebeği o kaçırmış olamazdı ama kaçırmış olabileceklerin kısa bir listesi vardı. İnsanlar Paranormallere Karşı Derneği, HAPA, belki, artık bana sahip olamayacaklarına göre. Trent bir keresinde iblislere kısırlıklarına çare bulacağına söz vermişti ama babasının beni kurtarmasının yarattığı kaosun acısını çektikten sonra Trent'in henüz hayatta kalanların sayısını artırmaya çalıştığına inanamıyordum.

Meşgul sinyali beni şok etti ve çok yakınımda duran bir adamın gölgesine baktım: Quen, telefonunun ekranına bakarken kaşları çatılmıştı. Gözlerimi kırıştırarak nerede olduğumu hatırladım. Quen'in dudakları kıpırdadı ve telefonunu uzattı. Benimkinden daha küçük ve daha parlaktı. İnce, mesafeli bir sesle, "Benim hattımda," dedi. "Onunla sen konuş."

Parmaklarım titreyerek telefonu aldım. "Birlikte olduğumuzu, konuştuğumuzu bilecek." Tanrım, Trent'in Quen'in kendisinden şüphe ettiğini bilmesini istemiyordum. Aylık maaşına rağmen ona babası gibi bakıyordu.

Quen omuz silkti. "Nasıl olsa öğrenecek."

Birden ağzım kurudu, telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Trent?"

Tereddüt ettiği belliydi ama dengesini çabucak sağladı. "Rachel?"

Trent açıkça şaşırmış bir halde, "Üzgünüm," dedi. "Özür dilerim. Yanlış düğmeye basmış olmalıyım. I

Quen'e ulaşmaya çalışıyordu."

Telefonu daha sıkı tuttum, nabzım hızla atıyordu. Sesi çok güzeldi ve Quen'i geri çevirdiğim için kendimi mutlu hissettim. "Ahh," dedim, soğukkanlı Quen'e bakarak. "Doğru numarayı aradınız."

Trent yine tereddüt etti. "Tamam mı?"

"Akşam yemeği yiyorduk." Hiçbir şey açıklamadım ve Quen'in yüzü daha da donuklaştı. "Quen ve ben. Haberleri gördün mü? Kimin yaptığını biliyor musun?" Endişelerim geri geldi ve Trent'i hazırlıksız yakaladığım için duyduğum kısa süreli zevki bastırdı. Bu çok nadiren oluyordu. Ev sahibi hala bekliyordu ve Quen başını salladığında, nankörce gülümsedi ve yürüdü menüleri barın üzerine bırakarak uzaklaştı.

"Hayır, ama şimdi oraya gidiyorum." Trent'in ses tonu sertti ve Rosewood bebeklerini tamir ettiği fikrim öldü. "*Quen*'le birlikte olduğunuza göre, benimle orada buluşur musunuz?"

Ses tonundaki suçlamayı duyduğumda bile dudaklarım aralandı. Beni orada mı istiyordu? Onunla birlikte mi?

"Rachel, orada mısınız?" Trent sordu, yüzüm kızardı ve telefonu kulağıma daha sıkı bastırmadan önce Quen'e baktım.

"Evet. Hastane, değil mi?" *Bütün haber minibüslerinin olduğu yer mi? Harika.* Davetinin profesyonel fikrimi almak için mi yoksa Quen'le ne yaptığımızı öğrenmek için mi olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

"Rosewood kanadı," dedi, ses tonu acımasızdı. "Bebeği kimin kaçırdığına dair herhangi bir belirti olacağından şüpheliyim, ama I.S. bulduklarını beğenmezse kanıtların gömülmesini istemiyorum. Eğer içimizden biri oradaysa, en azından gerçeği öğrenmiş oluruz."

Quen barmenle birkaç kelime konuşup ona hesabı uzatırken başımı salladım. I.S., Dönüş'ten önce orijinal FBI ve yerel polis güçlerinin bir koluydu ve insanlar cadıların, kurtadamların ve vampirlerin var olduğuna dair kanıt bulmadan önce Inderland suçlarını gizlemekten sorumluydu. Rahatsız edici ya da kârlı olmayan şeyleri örtbas etmek onların kanında vardı.

"Rachel, Quen'le konuşabilir miyim?" Trent beni düşüncelerimden uyandırarak sordu.

"Tabii. Orada görüşürüz." Midem düğümlenmişti ve telefonu uzattım. "Seninle konuşmak istiyor."

Quen telefona baktı, isteksizce elini uzatırken yüz ifadesi hiç değişmedi. Bana doğru yan dönerek kendini yukarı çekti. "Sa'han?" Tereddüt etti. "Akşam yemeği yiyorum." Bir duraklama daha. "Tabii ki Ceri biliyor. Bu onun fikriydi."

Ceri de mi bu işin içindeydi? Kaşlarımı çatarak kollarımı ortadan kaldırdım. Trent kızardı. Annem ve babam bana bir ev kiraladığında

bir kaç aylığına kişisel güvenlik görevlisi.

Quen kararlı bir şekilde "Hayır," dedi ve sonra tekrar "Hayır. Orada görüşürüz."

Quen telefonu kapatıp onu testin ortasında keserken Trent'in şikayet ettiğini duyabiliyordum. Bunun pek iyi gitmeyeceğine karar verdim ve Quen ondan önce çıkmamı işaret ettiğinde, düşüncelerim hastaneye dönerek uysalca yerime oturdum.

Arkamızda insanlar gülüyor ve kadeh tokuşturuyordu. Aşağıda, Cincinnati umursamaz ve habersiz bir şekilde halkıyla birlikte hareket ediyordu. Şimdi yanlış hissediyordum. Birileri Rosewood bebeklerini çalıyordu. "Neden" çirkindi.

Quen asansöre kadar yol boyunca sessiz kaldı. Vestiyerdeki kadına vermesi için biletimi ona uzatırken gözlerimi kaçırdı. Ona kendim de verebilirdim ama yüksek sosyetenin tuhaf kuralları vardı ve bu benim için sorun değildi. "Ona söylemeyecek misin?" Quen'in benden Trent'e bakıcılık yapmamı istemesinden başka bir hikâye uydurmak için hastaneye gitmek için gereken zamanı kullanmak istediğini umarak, "Ona söylemeyecek misin?" dedim.

Quen düşünceli bakışlarla şalımı silkeledi ve ben de başımı eğerek arkamı döndüm. "Haklı olabilirsin," dedi ve ipek çıplak tenime yerleşirken ürperdim. "Düşünmeden hareket etmiş olabilirim."

Bu dürüst bir cevaptı ama Quen de haklı olabilirdi. Trent'in bir bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu ama herkesin arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı.

İki

Quen'in arabası sıcaktı, koltuklar ısıtılmıştı ve havalandırma delikleri bana dönüktü, hastane kampüsünde yavaşça ilerlerken örgümden kaçan teller boynumu gıdıklıyordu. Kendimi hasta hissederek ön panele doğru eğildim ve kavisli camdan baktım, hem oraya varmak için endişeliydim hem de Trent'e ne söyleyeceğimden emin değildim. Hava sislenmeye başlamıştı ve her şey gerçeküstü bir parlıtya bürünmüştü. Yüksek ana bina yağmurda ürkütücü görünüyordu, kaygan duvarlarında ışıklar parlıyordu. Gideceğimiz yer orası değildi. İnsanlar -çoğunlukla- hastanede iyileşirdi. Bizim gittiğimiz yerde iyileşme sadece duygusaldı.

Bir çıkmaz sokağa doğru dar bir virajı alırken lastikler ıslak asfaltta tıslıyordu. Renkleri dışında birbirinin aynısı olan üç mütevazı yapı önümüzde duruyordu, içlerinde ve kaldırım kenarlarında park etmiş I.S. kruvazörleri ve siyah Crown Vic'ler vardı. Dudaklarım haber minibüslerinden iğrenerek kıvrıldı, parlak ışıklar, evlerden birine uzanan grotesk göbek kordonları gibi ağır kablolarla birlikte yayılıyordu. Yerel hikâyelerinin ülke çapında haber yapılması gecelerini güzelleştirmiş olmalıydı.

İki katlı üç ev, kurumsal hastane ortamının dışında bir yerde görünüyordu. Nispeten yeniydiler, peyzaj çalıları hala küçük ve yetersizdi. Burası Cincinnati'nin Rosewood kanadıydı ve Rosewood bebekleri buraya taşınırdı, bazen burada doğarlardı ama hep burada ölürlerdi, asla hayatta kalamazlardı. Pek çok ebeveyn bebeklerini son günlerinde eve götürmeyi tercih ediyordu ama hepsi değil ve ev ortamı bir nimetti. Danışmanlar bakım personeline daha yaygındı. Ben doğduğumda böyle bir yer yoktu ve Quen iki koltuklu arabasını resmi arabalar için çok küçük bir alana park ederken kendimi tuhaf ve melankolik hissettim.

Quen arabayı park etti, inmek için hiçbir hareket yapmadı. Ben de neredeyse korkarak pelüş koltuğa yaslandım. Nefesini gürültüyle dışarı üfleyen Quen bana döndü. "Ona yemek yediğimizi ve güvenliği hakkında konuştuğumuzu söyleyeceğim," dedi sonunda, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. "Ayrıca ona, kendi başına güvende olup olmadığı konusunda fikrini sorduğumu ve senin de güvende olduğunu söylediğini, ancak durum değişirse ..."

Sözlerinin beklentiye dönüşmesine izin verip cümlesini tamamlamamı ve o yapamadığında Trent'e bakacağımı söylememi beklerken kalbim güm güm atıyordu. Küçük beyaz yalandan bahsetmiyorum bile. Nasıl hissettiğimi bilmiyordum

ve Quen'in yüz ifadesini inceledim. Aydınlatılmış binadan gelen gölge ışığı onu daha yaşlı gösteriyordu, endişesi açıktı. *Hepsinin canı cehennem*. "Durum değişirse kızları güvende tutmaya yardımcı olabileceğimi söyledim," dedim kararlı bir şekilde ve Quen'in ifadesi sertleşti.

"Pekâlâ, Tal Sa'han," diye homurdandı ve kaşlarım kalktı. Tal Sa'han mı? Bu yeni bir şeydi. Ona ne anlama geldiğini soracaktım ama sesi alaycıydı.

"O zaman gidelim," dedim ve çantama uzandım. Dışarı çıktığımda küçük el çantası çok küçük geldi ve kıyafetlerim bir suç mahalli için tamamen uygunsuzdu. Serin sis yüzüme dokundu ve Quen'in kapısının gümbürtüsü beni şaşırttı. Gözlerimi nemli kaldırırma dikerek kendi kapımı da kapattım.

Derin bir nefes aldım ve çenemi kaldırarak, insanların ara sıra girip çıkması için çoktan açılmış olan kapıya doğru ilerledim. Açıklığın normalden neredeyse iki kat daha geniş olduğunu fark etmeden edemedim. Büyük kapılardan nefret ederdim.

-Daha doğrusu ima ettikleri tekerlekli sandalyelerden nefret ediyordum. Burası dışında herhangi bir yerde olmak için ani bir istek duydum. Rosewood sendromundan ölmekten kurtulmuştum. Bunu yapmak neredeyse tüm erken yaşamımı almıştı ve beni ancak şimdi anladığım şekillerde şekillendirmişti, ancak hatırlatma acı tatlıydı.

Quen beni adım adım karşıladı. "İyi misin?"

Mesafe ve ilgi görüntüsü vermek için sanatsal bir şekilde kıvrılan asfalt yürüyüş yolunu kazanmıştık. Bana sadece sahte görünüyordu. "Peki," dedim, ruh halim giderek kötüleşiyordu. Burada olmak istemiyordum, anılarımın canlanmasından hoşlanmıyordum. Birileri Rosewood bebeklerini çalışıyordu ve bunun ardından gelenler gecelerimi uykusuz geçirmeme yetiyordu.

Başımı eğerek haber minibüsünün kablolarının üzerinden geçtim, kapıdan geçmek için yana doğru yürüdüm ve kimliğimi güvenlik görevlisine gösterdim. Sanırım kimliğimden çok Quen'in ve benim süslü kıyafetlerimiz bizi içeri soktu. Memurun beni tanımadığı açıktı ama sadece burada olması gereken biri resmi kıyafetler giyerek gelirdi. Bunu unutmamalıyım.

Serin gece sisi kayboldu ve Quen'in sessiz, katı varlığını arkamda hissederek geniş giriş kapısının hemen içinde duraksadım. Bir dizi merdiven yukarıya, muhtemelen hemşirelerin odalarına çıkıyordu; mutfak merdivenin arkasında, kısa bir koridorun aşağısındaydı. Kapının iki yanında birer tane olmak üzere iki oturma odası vardı. Her ikisi de ayakta durmuş konuşan insanlarla doluydu ama sadece birinde haber ekiplerinin ışıkları vardı. Benim için bile sıcaktı ve haber spikerinin, perişan haldeki anneye, her şeye rağmen çabalayan bebeğinin çalındığını öğrenince ne hissettiğini sorarkenki heyecanlı ses tonundan hoşlanmamıştım.

"Ne pislik ama," diye fısıldadım öfkeyle ve Quen boğazını temizledi. Birileri Rosewood sendromunun

aslında çok fazla iblis enziminin bir ifadesiydi ve bebekler hala yaşarken iblis kanı "topluyordu". Eğer Trent'in babası mitokondrimi, iblis büyü yapan ilk enzimin ölümcül etkisini engelleyen enzimi sağlayacak şekilde değiştirmeseydi ben de ölmüş olacaktım. Bu, temelde bir iblis olarak doğmamı sağlayarak hayatta kalmamı sağladığı anlamına gelen bir sözdü.

Quen'in eli dirseğimi kavradı ve beni nazikçe birinin yolundan çekti. Uyuşmuş bir halde tanıdık bir yüz aradım -başlamak için bir yer. Gece elbisem tuhaf bakışlara neden oluyordu ama aynı zamanda insanları uzak tutuyordu. O aptal haber spikeri hâlâ ebeveynlerle röportaj yapıyordu ve I.S. ajanları da biraz yayın süresi alabilmek için kenarda bekliyordu. Tanrı'ya şükür kimse beni tanımadı ve bu kadar kederle çevrili olduğum için kendimi suçlu hissettim - ailemin katlandığı ve üstesinden geldiği bir keder. Lanet olsun, hayatta kaldığım için kendimi suçlu hissetmeyecektim.

"İşte orada," diye rahat bir nefes aldı Quen ve bakışlarını oturma odasının arka tarafına, çocuk odasından mutfığa uzanan koridora kadar takip ettim.

"Ve Felix," dedim, Trent'in ölümsüz vampirle konuştuğunu görünce şaşırarak. Daha doğrusu, Felix'in şu anda yer üstündeki konuşmalarını yapmaktan hoşlandığı genç vampir Nina ile konuşuyordu. Genç kadın onu son gördüğümünden daha zayıf görünüyordu, daha iyi giyinmiş ve kendinden emindi ama son dört aydır çok fazla amfetamin almış gibi kesinlikle zirve yapmıştı. Vücudunu kontrol eden, her seferinde birkaç saat boyunca onun aracılığıyla yaşayan, ağırbaşlı, birikimli ölümsüz vampirin arkasında onu görmek zordu.

Beklediğim gibi oldu. Ölümsüz bir efendinin sözcüsü olarak hizmet etmek her iki taraf için de güvenli değildi - yaşlı vampire hayatta olmanın nasıl bir şey olduğu çok güçlü bir şekilde hatırlatıldı ve bunun için özlem duymaya başladı ve genç olana zihninde ve bedeninde tek başına başa çıkabileceği daha fazla güç verildi. Bu, sadece en tecrübelilerin bu seviyede denediği bir bıçak sırtıydı ve ilişkinin güvenli bir şekilde sona erdirilebileceği noktayı geçtiğini düşünmeye başlamıştım.

Endişeyle dudagımı ısırdım, acaba istihbarat Trent'i kaçırılma olaylarıyla ilgili olarak mı sorguluyor diye düşündüm. Ama izlerken, Trent'in kendi düğününde cinayetten tutuklanırken bile sakin olabileceğini kanıtlamış olmasına rağmen, adam kaçırma suçundan sorguya çekilen birinin temkinli havasına sahip olmadığına karar verdim. Muhtemelen gerçek hikayeyi alıyordu, muhabirlere verdikleri konserve işkembeyi değil.

Trent'in kısa, yarı saydam sarı saçlarının yanında Nina'nın omuz hizasındaki kalın İspanyol zarafeti dikkat çekiciydi. Kadının kendisinin siyasi bir etkisi yoktu, ama Felix parlıyordu ve kadını alışılmadık derecede sofistike ve kontrollü yapıyordu - ve tavırlarında biraz erkeksi

dizleri profesyonel eteği ve takım elbise ceketine göre fazla açık duruyordu.

"Bir suç mahallinde Trent ve Felix ile karşılaşmak Alışkanlık," dedim sallanarak hareket ederken, odayı geçerken gazetecilerden kaçınmak için yavaşça hareket ettim. Trent'i görünce Quen'e dair tüm algımın değiştiğini hissettim. Her iki adamın da zarafeti vardı ama Quen'in zarafeti her durumun üstesinden gelebileceğine olan güveninden kaynaklanıyordu. Trent'inki ise hayatı boyunca dinlenmiş ve ciddiye alınmış olmaktan kaynaklanıyordu. İkisi de iyi giyinmişti, ama Trent'in takım elbisesi onun ince ve seksi vücudunun her santimine göre dikilmişti ve Quen'in her zamanki bol güvenlik üniformasını giymeyi tercih ettiği giderek daha açık hale geliyordu. Her iki adamın da bir saldırganı alt ettiğini görmüş olmama rağmen, Quen her zaman en az miktarda güç kullanırdı, oysa Trent bir vizyon çatışması olurdu - vahşilikle birleşen zarafet ve korkutucu bir zarafet, varlığa söylenen sihir.

Trent bakışlarımı üzerinde hissetti, duygusunu gizleyene kadar yüz ifadesi irkildi. Sadece bakışlarını aşağı yukarı gezdirdikten sonra -takdîrkâr bir şekilde gece elbisemi inceledikten sonra- beni işaret etmek için Felix'in omzuna dokundu. Genç/yaşlı

I.S. ajanı döndü ve Felix kontrolü tamamen ele geçirdiğinde genç kadının normal tavırları kayboldu.

"Rachel!" Quen ve ben olan biteni izleyebileceğimiz, nispeten daha sessiz olan koridora geçerken Nina biraz fazla yüksek sesle ve abartılı bir yavaşlıkla "Rachel!" dedi. "Seni burada gördüğüme şaşırdım. Ivy henüz dönmedi mi?"

Temkinli bir tavırla hem başımı hem de elini salladım. "Önümüzdeki Cumartesi'ye kadar değil," dedim elimi onunkinden çekerek, Felix'in oda arkadaşına olan ilgisinden hoşlanmamıştım. "Haberleri duyduğumda akşam yemeğindeydim ve buraya geldim çünkü

. . ." Tereddüt ettim, el çantamı sıkıca kavradım. *İblis büyüü yapabilen bebekleri kimin kaçırdığını öğrenmek istediğim için mi? Elbette, kulağa hoş geliyordu.*

Sessizlik tuhaf bir hal alınca Trent boğazını temizledi. "Çünkü ondan ben istedim," dedi ve elimi sıkmak için uzandı. Son iki parmağı eksikti ama parmaklarımız buluşana kadar yokluklarını iyi saklamıştı. Benimkinin ikizi olan yüzüğün parıltısı hâlâ işaret parmağındaydı ve Felix'in fark edip sormasını istemediğim için elimi arkama sakladım. "Merhaba Rachel. Planlarını değiştirdiğin için . . planlarını değiştirdiğin için." Tereddüt hafifti ama yine de oradaydı. Yanımdaki Quen boğazını temizledi, Felix'in önünde açıklama yapmak istemediği belliydi.

Artık sana yalan söylemek isteyip istemediğimi bilmiyorum, diye düşündüm, dokunuşuyla ısınıyor ve parmaklarımız ayrılmadan önce dökülen enerjinin hafif bir ürpertisini hissedip hissetmediğimi merak ediyordum. "Bunu kim yaptı?" Kanepede hıçkırarak ağlayan kadını duymamaya çalışarak söyledim. Tanrım, gazetecilerin hiç mi ruhu yoktu?

Nina hafifçe güldü, Felix görünüşe göre insan trajedisine karşı bağıışıklık kazanmıştı. "Sihirli topuma danışayım," dedi, sonra Trent ve ben ona bakınca ayıldı. Sadece biz değildik. O kahkaha çok yayılmıştı.

Trent başını eğerek, "Quen, Bayan Morgan'ı getirdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Bu bir sorun değildi. Sa'han ..." Quen durakladı. "Bir saniyenizi alabilir miyim?"

"Bir dakika içinde." Trent profesyonel gülümsemelerinden birini takındı ve ben de hafifçe çöktüm. Felix burada olduğu sürece, Trent Teflon'un özü olacaktı - hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey başaramıyordu -Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı. Ayrıca sinirlenmişti. Kulaklarındaki hafif kırmızılıktan bunu anlayabiliyordum. Yalnız kalana kadar Quen'le konuşmayacaktı ve o zamana kadar en kötüsüne inanacaktı. Bir arabada üç gün geçirmenin beklenmedik faydaları olmuştu. "Umarım Rachel'la keyifli bir akşam yemeği yemişsinizdir."

Bu onun için sinsice bir hareketti ve kolumu Quen'in kolunun içine sokarak iki adamı da farklı nedenlerle şaşırttım. "Bana köpüklü şarap aldı. Çoğu şarap gibi başımı ağrıtmıyor."

Trent'in dikkati Quen'in kolundaki kolumda oyalandı, sonra Quen'in gözlerine yükseldi. Quen yavaşça geri çekildi, sert ve rahatsızdı.

"Quen," dedi Nina, şu anda çalışanlara görüşlerini soran muhabirlere bakarken. "Madem buradasınız, bana bir konuda profesyonel görüşünüzü bildirebilir misiniz?"

Quen şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, elleri arkasındaydı. "Ben mi?"

Nina başını sallıyordu. "Evet, tabii Trent seni birkaç dakikalığına çalmama izin verirse. Hem dünyevi hem de sihirli güvenlik tekniklerini iyi biliyorsun," dedi, bir eli omzuna dokunmak için uzanırken, diğeri ona binanın derinliklerine, yatak odalarına kadar eşlik etmek için uzattı.

"Kişisel güvenlik, evet. Nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

Yaşayan/ölü vampir tarafından çekilen Quen, yün ve tarçın kokusu bırakarak yanımdan geçti. Nina, "Buradaki güvenlik sistemine bakıp onu aşmak için ne gerektiğini söylersen çok memnun olurum," dedi.

Adam tekrar Trent'e baktı ve Trent omuz silkince Quen, "Benim için bir zevk olur. Ah, mahkemede tanıklık etmek istemiyorum." "Bu kesinlikle benim sıradan görüşüm," diye devam etti, onlar uzaklaşırken sesi ön odadaki gürültünün arkasında silikleşiyordu.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bunu hemen kıskançlığın ekşi duygusu takip etti. Trent'le omuz omuza durmak için yer değiştirirken, "Her zaman bir nedime," diye mırıldandım. Kimse *bana* bir suç mahalli hakkındaki fikrimi sormamıştı. Tekrar düşünerek Trent'e baktım. En azından süpürgeciler işini bitirmeden önce.

Eğer bilmeseydim, Felix Quen'i kasıtlı olarak götürmüştü, bu yüzden Trent

ve ben konuşabilirdik. Trent bana bir bakış atıp arkasını döndüğünde bu his daha da güçlendi ve kendimi bir dansa, "birbirimizi tanıyabilmemiz" için sevgililerimiz tarafından bırakılmış iki şebboy gibi hissetmeme neden oldu; Trent arabamdan daha pahalı olan üç parçalı takımıyla, ben ise muhtemelen bir daha asla giyemeyeceğim, daracık, alaca bir elbiseyle.

Sonra kanepedeki kadın tekrar hıçkırmaya başladı ve bu his kayboldu. "Bu çok çirkin," dedi Trent. Maske gitmişti.

Quen ve benim ne yaptığımızı sormamıştı ve omuzlarım gevşedi. "İç İşleri bunu ne kadar ciddiye alıyor?"

Trent'in nefesi biraz fazla güçlü çıktı, küçük bir ses tonu içimde çınladı. Endişeliydi, hem de çok. "Yeterince ciddi değil."

Bunu zaten söyleyebilirdim ama Trent buraya sadece bunun için gelmezdi. "Kaç bebek kayıp?" Anne mendilini sıkıca kavrarken, gözleri kızarmış ve bitkin bir haldeyken yüzümü buruşturarak sordum. "Bunun dışında yani. Basın üç dedi."

Bakışları odanın öbür ucunda bir yerde olan Trent fısıldadı: "Birleşik Devletler genelinde toplam sekiz tane, ama İçişleri sadece basına sızanları kabul ediyor. Bundan bir önceki, önde gelen bir siyasi figürün ikiz bebekleriydi. Bir aylıktan büyüklerdi. Aileleri yıkılmış durumda. Bebeklerinin neden kurtulduğunu bilmiyorlar. Kaçırılan bebeklerin çoğu erkek, bu da garip çünkü kadın cinsiyetinin doğal olarak daha yüksek bir direnci var."

Bu yüzden buradaydı ve benimle yüzleşip fısıldayarak, "Ben değilim. Birisi onlara Rosewood genlerinin yıkıcı etkilerini engelleyen enzimi veriyor, yoksa asla bu kadar uzun yaşayamazlardı. Artık bunu yapan her kimse işe yaradığını bildiğine göre, geri gelip tedavi edilen bebekleri alıyor."

Acı ve suçluluk duygusuyla oturma odasına bakarken içimi hastalıklı bir his kapladı. "HAPA?"

Başını iki yana salladı. "Felix hayır diyor."

Bu bilgi en iyi ihtimalle kuşkuluydu, ama aksini duyana kadar bunu kabul edecektim. "Peki, bu bebeklerin neleri çağırabileceğini başka kim biliyor?"

Trent sanki gitmek istiyormuş gibi zarıfçe dönüp koridora baktı. Yorgundu ama bunu sadece gardını indirdiği için anlayabiliyordum. "Artık senin ne olduğun herkes tarafından bilindiğine göre, herkes bunu bir araya getirebilir." Bakışları tekrar bana döndü, bakışlarında boş bir pişmanlık vardı. "Rosewood sendromundan kurtulan tek kişi bir iblis mi oluyor? Belki de bu kadar uzun sürdüğü için şanslıyız. Yine de bir enzim onları hayatta tutabilir mi?" Dudakları birbirine yapıştı. "Bunu bir avuç insan biliyor ve çoğu benim için çalışıyor."

Sessizce kollarımı iki yanımda gevşemeye zorladım, elbisemin ipeği fısıldıyordu.

"Bu iyi değil," dedi Trent o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabildim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Arkadaşça olmayan ama rahatsız da etmeyen bir sessizlik oluştu. Haber ekipleri toparlanıyor gibi görünüyordu ve I.S. ajanları gitmeden önce kameraları üzerlerine çekmek için son bir çaba olarak gürültü yapıyorlardı. Trent'in sallanan ayağına baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

Yüzünü buruşturan Trent kıpırdanmayı bıraktı. "Bu gece çok hoş görünüyorsun," diyerek beni şaşırttı. "Saçını açık mı yoksa kapalı mı daha çok sevdiğime karar veremiyorum."

Kızarak Jenks'in çocuklarının sisten hâlâ nemli olan saçlarımı topladığı gevşek örgüye dokundum. "Teşekkürler."

"Quen'le güzel bir akşam yemeği yediniz mi?" diye sorarak zihinsel dengemi daha da bozdu. "Carew Kulesi, değil mi?"

"Aslına bakarsanız barda bir şeyler içtik ama evet, Carew Tower'dı." Telaşla çantamı daha sıkı kavradım. "Nasıl tahmin ettin?"

Ayakları sürtündü, bu küçük hareket bana tatmin olduğunu ve yine de sinirlendiğini söylüyordu. "Hasarlı pirinç gibi kokuyorsun. Ya Carew Tower ya da Vine'daki şarküteri idi. Eski bar ayaklığı olan mı?"

Gözlerimi kırpıtmı, dudaklarım aralandı. *Vay canına*. "Ah," dedim, ne söyleyebileceğime karar vermeye çalışarak. "Evet. Carew Kulesi'nde idik." Elbiseme baktım, bir şarküteri için uygun olmadığı belliydi.

Trent yanımda durmak için hareket etti, o kadar yakındı ki onun kırık yeşil kokusunun altında tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Birlikte haber spikerinin bir hemşireyle yaptığı röportajı bitirmesini izledik ve onun bu kadar yakın olması neredeyse suçlayıcı bakışlarından daha kötüydü. "Beni tartışıyordunuz," dedi, sesi bir ton yüksekti, dikkati kararlı bir şekilde odanın diğer ucuna sabitlenmişti. Bozulmuş şarap ve tarçın kokusu karışıma katıldı.

"Quen, programlarınız uyuşmadığında onun yerini doldurmamı istedi," dedim. "Çatışmaları planladığınızı biliyor - hiçbir şey yapmayacağını mı düşündünüz?"

Gözü seğirdi, hepsi bu, ama ben onun içini görebiliyordum. "Adamı rahat bırak," dedim ve sonunda sahte kayıtsızlığından vazgeçerek bana ters ters baktı. "Quen balo tarihini kontrol etti ve sizi ehliyetiniz için DMV ofisine götürdü. Senin için endişeleniyor, tamam mı?"

İnanmak istemeyen Trent kaşlarını çatı. Gazetecilerin onu izlediğini hissedebiliyordum. Gözleri onlara kaydı ve yavaşça ellerini çözdü. Nefes vererek sahte bir gülümseme takındı ama artık kimseyi kandırabildiğini sanmıyordum. Yürümeye hazırды ve ben de dirseğini tuttum.

"Trent, ona hayır dedim," dedim usulca ve bakışları tutuşumdan benimkine kaydı.

Gözlerini. "Ona bir bebek bakıcısına ihtiyacın olmadığını söyledim. Ona seni küçümsediğini ve kendi başının çaresine bakabilecek beceri ve maharete sahip olduğunu söyledim. Aklını başına toplamaya çalışıyor ama on yıl boyunca seni güvende tuttuktan sonra bu çok zor. Bir süreliğine isyankârlığını azaltmak isteyebilirsin."

Trent'in öfkesi kayboldu. "İsyankârlık mı?" dedi ve süpürgeçiler yanımdan geçip giderken ikimiz de yana doğru hareket ettik. "Bu onun sözü mü yoksa senin mi?"

"Benim," dedim, ona yalan söylemeye çalışmadığım için rahatlamıştım. "Gördüğümde isyan etmeyi bilirim. Hadi," diye kandırdım, elim ondan kaydı. "Bırak da zavallı adam, sen onu zorlamadan önce bağımsızlığıyla yüzleşsin. Bu harika bir şey, biliyor musun? Seni bu kadar çok seviyor olması."

Yine başladı, belli ki ne yapacağını şaşırmıştı. Bakışları arkamdaki odayı tararken "Teşekkür ederim," dedi ama bana döndüğünde gülümsemesi dürüsttü. "Hiç böyle görmemiştim."

Trent başını eğip çenesini hüznle ovuşturduğunda kalbim küt küt atmaya başladı ve içimde tuhaf bir his belirdi. Arkamda, haber ekiplerinin parlak ışıkları insanlık trajedisini Afrika güneşi gibi sabitliyor, aslanların bir ceylanın bel altını parçalamasına benzer iğrenç bir vahşetle gözler önüne seriyordu. Başka tarafa bakmak da bir o kadar zordu.

Eğer arkasını kollayacak birini isterse beni aramasını söylemek için nefes aldım ama vazgeçtim. Bunun yerine, tekrar yanında durmak için endişeyle yer değiştirdim. Aramızda bir ayrılık rüzgârı esti. "Gidiyorsun."

"Ah, evet," dedi, açıkça şaşırmıştı. "O haberci kadın beni izliyordu ve ben röportaj vermek istemiyorum."

Anlayışla başımı salladım. O gider gitmez, Nina'yı aramak için diğer yöne doğru aceleyle geri çekilecektim. Belki Felix isterse olay yerine girmeme izin verirlerdi.

"Rachel," dedi Trent aniden ve dikkatimi mutfakla yatak odaları arasındaki boş koridora geri verdim. "Dikkatli ol. Felix öyle olmadığını söylese bile HAPA olabilir."

Öfkeyle başımı salladım. Bunu her kim yapıyorsa benim zor bir hedef olduğumu biliyordu, bu yüzden onun yerine bebekleri kaçırmışlardı. *Korkaklar.*

Trent gitmek için öne doğru sallanıyordu, ben de elimi uzattım. "Sen de dikkatli ol. Eğer bu her kimse enzimi biliyorsa, tedaviyi kalıcı hale getirebilecek tek kişinin sen olduğunu da bilecektir." *Onun için çalışabilir miydim?* Elime bakarken merak ettim ve Cincinnati'nin HAPA fraksiyonunu onunla birlikte getirmenin memnuniyetini ve sonrasında onunla pasta ve kahve eşliğinde iki saat süren sohbetimizi hatırladım. Harikaydı, ama ondan talimat almayı hazmedebileceğimi sanmıyordum ve olduğu şeyden başka bir şey olmayı öğrenebileceğinden şüpheliydim. Onunla birlikte

Eğer değişirse ondan hoşlanacaktım. *Kahretsin, ondan hoşlanıyordum ve bunu itiraf etmek biraz acı veriyordu.*

Trent yarım saniye boyunca elime baktı ve beni kendine doğru çekmek için elimi tuttu. Şaşırmıştım, neredeyse düşüyordum, bana hızlı ve profesyonel bir şekilde sarılırken nefesim kesildi, omuzlarımız birbirine değdi. Boştaki elim denge sağlamak için ona dolandı ve elim belinden kayarken onu öptüğüm anı aklımdan geçti. "Teşekkür ederim, dikkatli olacağım" dedi, kalbim çarparken ve ona bakarken. Sonra elini bıraktı ve ben geri çekildim, yüzüm ısınıyordu.

"Yarın sabah müsait misin?" diye sordu, sanki artık kıpkırmızı olduğumun farkında değilmişim gibi. *Tanrım Louise, bu sarılma da neyin nesiydi? Hem de gazetecilerin önünde? Herkes kızardığımı görebilir.* "Bunun ne anlama gelebileceği hakkında seninle konuşmak istiyorum," dedi, bakışları tüm çirkin sahneyi kapsayacak şekilde yükseldi. "Ceri ve kızların da seni görmek istediklerini biliyorum."

Tereddüt ettim. Lucy ve Ray'i birkaç haftadır görmemiştim. Ben onların vaftiz annesiydim. Nedeni ne olursa olsun elbette gelmek istiyordum. "On olsun mu?" Elflerin de periler gibi genellikle güneşin en tepede olduğu dört saatte uyuduklarını hatırlayarak, "Onda olur mu?" dedim. "Ben, ah, genellikle on birden önce kalkmam, ama bazen onda da yatabilirim."

Tanrım, şimdi daha da kızarıyordum ama Trent sadece başını salladı ve kızarmış yüzüme gülümsedi. "İstersen on bir yapabiliriz," dedi. "Bu onların her zamanki biniş saati. Botlarını giy. Yolda konuşabiliriz. Sonra görüşürüz." Sakin ve rahatlamış olan Trent kapıya doğru yöneldi, adımları kendinden emindi ve geri çekilme zamanlamasını kendisine doğru yaklaşan haber spikerinden kaçınmak için mükemmel ayarlamıştı.

Ve sonra gitmişti.

İncir yaprağı gibi el çantamı kavırıyordum ve bunu bir trol zarafetiyle yaptığım için tiksinierek olduğum yerde kıpırdandım, artık takım elbiseli bir adamın yanında durmadığım için kendimi alaca elbisemin içinde eğreti hissediyordum. Kalbim hâlâ çarpıyordu ve pencereden Trent'in arabasına binerken bir ışık parlaması gördüm.

Ellerimi sallayarak Quen ve Felix'in gittiği koridorda geriye doğru ilerledim. Quen, Trent'in onu yine ektiğini bilmek isteyecektir. Koridorun çocuk odalarına çıktığını tahmin ediyordum ve gerçekten de tereddütle baktığım ilk kapının ardında beklenen çift kişilik yatak, iki yumuşak sandalye, bir salıncak, televizyon, şifonyer, ayna ve bir beşik vardı. Bir yığın beyaz dolap vardı. Çirkin bir sır gibi saklanmış hayat kurtarıcı ekipmanlar içerdiklerinden emindim.

"Burada olmaz," dedim kendi kendime, oturma odasının gürültüsünden ve sıcaklığından uzaklaştıkça rahatlamaya başlamıştım. Kapıyı kapattım, sonra duraksadım ve parmaklarıma baktım. Kaygan hissediyordum ve onları burnuma götürüp ezilmiş yaprak kokusunu içime çektim.

Peri tozu mu?

Nabzım hızlandı, sesleri takip ederek koridordan aşağı indim. "Felix?" I

Daha iyi hareket edebilmek için elbisemi yukarı kaldırarak seslendim.

"Buradayım Rachel," diye seslendi Nina ve ardından gelen minik ultrasonik kanat cıvıltısı karşısında donakaldım. Perilerle birlikte yaşamasaydım, gürültüden bunu asla duyamazdım.

Mutfağa doğru döndüm, gözlerim büyüdü. "Jax?" Küçük perinin aydınlatma armatürünün kenarından bana baktığını görünce ağızımdan kaçırdım. "Jax!" Koridordan mutfağa doğru hızla ilerlerken bağırdım.

Hareket ettim. Elbisemi yukarı kaldırdım, koridorda hışımla ilerledim, mutfağa girdim ve açık buzdolabının önünde duran iki I.S. elemanını korkuttum. Peri tozunun pırlıltısı havada asılı kaldı.

"Pixy!" diye bağırdım ve iki adam bana bakakaldı. "Nereye gitti o?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde hiçbir şey söylemediler, aralarındaki turta suçluluk duygusu gibi bir şeydi.

"Lanet olası peri nereye gitti!" Kalbim güm güm atarak tekrarladım. "Peri mi?" diye sordu içlerinden biri, sanki tek boynuzlu bir atı soruyormuşum gibi.

Açık pencereden bir aracın çalışma sesi geldi ve arka kapıya koştum. Adrenalinim yükselince kapıyı iterek açtım. Serin gece havası yüzüme çarptı, ay olmadığı için pusluydu ve bir perinin elenen gümüş tozu bir ay ışını gibi iz bırakıyordu. Çöp konteynırının yanından geçerek kaldırıma doğru sürüklendi ve köşede gözden kayboldu.

Nefes nefese tozun izini takip ettim, köşeyi dönerken topuklarım omurgamda şok etkisi yarattı. Bir lastik gıcırtısı beni durma noktasına getirdi ve bir elimi çöp kutusuna koyup mavi bir Ford kamyonun lastikleri tüterek uzaklaşmasını izledim. Öfkem alevlendi ama bir kasise çarpıp yolcu kapısı açılana kadar emin olamadım.

N-n-n-n-nick.

Üç

Mutfak elektrik ışığıyla aydınlanıyor, cinlerin çılgınlıklarıyla gürliyordu ve sandviçime dönmeden önce bir çırpıda kahve makinesini çalıştırdım. Oldukça geniş bir odaydı, paslanmaz çelik tezgahlar, iki ocak ve kapısında otomatik buzluk bulunan annemin eski buzdolabıyla yeni tadilattan geçmişti. Yazım aletlerim ortadaki ada tezgâhının üzerinde asılı duruyordu, bakır tencereler ve seramik yazım kaşıkları burayı bir kilisenin arkasındaki endüstriyel mutfağa benzetmiyordu. Ivy'nin araştırmalarının çoğunu yaptığı kalın kır mutfağı masası iç karartıcı bir şekilde boştu. Bütün hafta boyunca Flagstaff'ta Glenn ve Daryl'ın yeni evlerine yerleşmelerine yardım etmişti.

Gece elbisemle tezgahın başında duruyordum, etrafım soğuk etlerle çevriliydi, çeşniler ve yarısı boşalmış iki litrelik bir gazoz şişesiyle dişlerimi sıktım ve perilerin gitmesini diledim. Asılı bakır kaplar arasında savaş oynuyorlardı ve başımı ağrıtıyorlardı. Bakır onları yakmayan birkaç metalden biriydi ve ona çarpmaya bayılıyorlardı. Jenks'e kaçırılan Rosewood bebeklerini anlatmak yeterince kötüydü ama Nick'i de işin içine katmak ikimizi de çocuklarının da kurtulmaya yardımcı olmadığı kötü bir ruh haline sokmuştu. Nick. Sadece nefes alarak bile beni sinirlendirebilecek biri varsa o da Nick'ti.

Kendini hırsız ilan eden kişi bir keresinde beni sevdiğini söylemişti ve bence sevmişt de, başka birini sevebildiği ölçüde. Parayı ve onun temsil ettiğini düşündüğü güvenliği daha çok seviyordu. Başıma açtığı onca bela için kendini haklı hissettiğine gerçekten inanıyordum. Uzun zamandır ona güvenmiyordum ama sadece bana değil, Trent'e de aynı anda ihanet edince onu defterden silmiştim. Jenks'in en büyük oğlu Jax'i suç ve zorluklarla dolu bir hayata sürüklemesi beni çok kızdırdı.

Nick'ten, kendisini ve muhtemelen Jax'i Trent'in yüksek güvenlikli nezarethanesinden kaçırdığından beri haber almamıştım. Bunu ancak bir iblis yapabiliirdi. Açıkçası Nick'in kendisini bir iblise borçlandırıp borçlandırmadığı umurunda değildi, ama kirasını kimin tutuyor olabileceği ve neden tekrar ley hatlarının bu tarafında Rosewood bebeklerini çaldığı umurumdaydı.

Ivy'nin dergi satıcılarını korkutmak için bıraktığı büyük bıçak sandviçimi rahatça kesmek için çok büyüktü, ama yine de kullandım, patlamamış bir patlamış mısır çekirdeği üzerime zıpladığında bir gümbürtüyle tezgahın üzerine bıraktım.

ve duvara çarptı.

"Jenks!" Bağırışım bir tutam saçımın savrulmasına neden oldu. "Çocukların beni deli ediyor!"

İbadethaneye dönüştürülmüş oturma odasından "Mutfaktan defol!" diye bağırdığını duydum.

Tabii. Bu işe yarar. Kaşlarımı çatarak sandviçi bir peçetenin üzerine koydum, maruldan akan küçük su damlaları üzerinde lekeler oluşturdu.

Belle mutfığa girip Rex'e bir fil gibi binerken ben de bir kâğıt havluya uzandım. Peri ayaklarını Rex'in kulaklarının arkasına sokmuştu ve Rex oturup onu geriye doğru dökmekle tehdit ettiğinde yayının ucuyla kediye bir vuruş yaptı. Fikrini değiştiren turuncu kedi onun yerine ayak bileklerime dolandı. Belle, bir peri ipeğinin parlak renkleri ile bir perinin doğal solgunluğunun tuhaf bir tezatıydı. Jenks'in bahçesinde bir perinin yaşamasına izin vermek için acı çekeceğini asla hayal edemezdim ama küçük savaşçı kadın bir şekilde kilisenin bir parçası olmuştu - Jenks'in karısını öldüren onun klanı olsa bile. Perinin artık kanatsız olmasının bununla bir ilgisi olabilir, ama sanırım Jenks onun cesaretine hayran kalmıştı.

"Baban dışarı çıkmanı söylüyor," diye peltek peltek konuştu uzun dişlerinin arasından, gürültülü savaş karşısında yüzü dikleşmişti. "Kendinizden utanıyorsunuz!" İğrenmiş bir hırıltıyla Rex'in böğrüne vurdu, bir yandan da mırıldanarak bana süründü. "Defolun!" diye bağırdı onlara. "Şimdi!"

Gürültülerinden kafam patlıyordu ama yaklaşık yarısı koridora çıktı, geriye doğru uçuyor ve hala sapanlarla birbirlerine patlamış mısır taneleri fırlatıyorlardı. Biri kanadını delen bir çekirdekle çığlık attı ve kızlar erkeklerin tarafına geçerken bağırarak tehditler ciddileşti. Bir tohum en büyük büyü kabıma çarpıp sekerek bana geldiğinde keskin bir ping sesi duydum ve gözlerim kısıldı. Jenks, hava ısınır ısınmaz yarısının kendilerine ev yapmak için ayrılacağını bildiğinden onlara çok fazla serbestlik tanıyordu.

"Pekâlâ, millet!" Jenks mutfığa doğru uçarken bağırdı, üzerinden belli belirsiz kırmızı bir kızgınlık tozu dökülüyordu. "Belle'i duydunuz. Kanatlarınızı geriye doğru bükmeden önce dışarı çıkın! Üşüdüyseniz Belle'in size yaptığı uzun donları giyin ama dışarıda hatları temizlemenizi istiyorum! Jumoke, kardeşine bir yama getir. Bunu sen yaptın, sen düzelt. Bunu güzelce yap yoksa ne kadar soğuk olursa olsun Bis'le gece yarısı nöbeti tutacaksın!"

Elimdeki kâğıt havluyu fırlattım ve Belle'le yorgun bir bakış alışverişinde bulundum, çünkü onlar bir şikâyet korosuyla mutfaktan çıkıp koridoru geçerek arka salondaki bacaya doğru ilerliyorlardı. Jenks'in tek siyah saçlı oğlu Jumoke, sekiz yaşındaki perinin kendisine yönelttiği sözlü tacizleri metanetle karşılayarak kanadındaki delik için periye yardım etti. O da

Muhtemelen gelecek yıl kendi başına, tamamen büyümüş ve bir aile kurmaya hazır olacaktı. JSmoke'nin neden henüz gitmediği açıktı. Siyah saçlı periler genellikle kendi türleri tarafından görüldükleri yerde öldürülürdü. En azından o kalacaktı.

Belle Rex'i harekete geçirdi ve o da onları takip etti. Hava periler için çok soğuktu ama Rex'in üzerinde oturursa bir şey olmazdı. Kedi kapısı gıcırdadı ve Jenks kırmızı tozlu bir patikadan mutfak musluğuna doğru uçarak bahçeyi ve çocuklarının nemli bahar gecesine dağılışını izleyebildi. Elleri kalçalarında ve ayaklarını iki yana açmıştı ama gürültüden çok Jax için endişeleniyor gibiydi.

Belle'in dokunuşu şaşırtıcı yerlerde kendini gösteriyordu ve Jenks bugünlerde Peter Pan gibi görünmüyordu. Hâlâ taytı ve kuşları kovalamak için kullandığı bahçe kılıcı kalçasındaydı ama her zamanki yeşil bahçe ceketinin yerini kuyruklu, gösterişli, çok renkli bir ceket ve koyu turuncu bir yelek almıştı. Belle'in işi. Avcı yeşili gömlek, kıvrıkcık sarı saçları, düzgün fiziği, dar botları ve taytları, dar beli ve geniş omuzlarıyla çarpıcı bir ifade oluşturunuyordu. Bahçedeki yetişkin çocuklarının tozlu ışıltılarını izlerken yusufçuğu andıran kanatları bulanıklaşarak yok oldu. Ayakları hiç havalanmasa da Bis'in kedi boyundaki gölgesi onlara katıldığında kanatlarının sesi arttı; sonra rahatladı.

"Teşekkürler," dedim rahatlayarak sandviçimi masaya götürürken. "Beni dinlemiyorlar."

Jenks ortadaki tezgâhın üzerinden uçarken kaşlarını çattı, peynirin üzerine ekşi yeşil bir toz döktü ve kısa süreliğine parlamasına neden oldu. "Onlar da beni dinlemiyor."

Jax'i hatırlatan pek de ince olmayan bir şeydi. Nick'in aniden ortaya çıkması ikimizi de harika bir ruh haline sokmuştu. Gergin bir şekilde, elbiseyi daha rahat hissetmek için yer değiştirdim ve sonunda sert arkalı sandalyede masaya yan oturdum. Debriyaj çantam ve şalım Ivy'nin boş bıraktığı yerdeydi, daha az görünmesini sağlamaya çalışıyordum.

... boş.

Birdenbire Nick o kadar da önemli görünmemeye başladı ve moralim bozuldu, sandviçimden bir ısırık alırken elbiseme bulaşmamasına çalışarak masanın üzerine yanlamasına eğildim. Tezgâhın üzerindeki kahve makinesi son kez gürledi ama kalkmaya zahmet etmedim. Jenks kapı kacak rafından indi ve kılıcını kullanarak piksel büyüklüğünde bir parça peynir kesti. Ucundan mızrakladı ve kısa kılıcını yukarı doğru kaldırarak peyniri bıçağından yedi.

"So-o-o-o," diye mırıldandı, tozu daha normal bir altın rengine dönmüştü. "Bana Quen'in ne istediğini hiç söylemedin."

Donup kaldım, sonra düşünmek için kendime zaman tanımak amacıyla bir ısırık daha aldım. Quen beni bıraktığında aklımda Nick vardı: Nick, iblisler, Rosewood bebekleri. Quen'in isteği teorik mutfağa bile girmemişti.

arka planda. "Güvenlik görevlerinin bir kısmını üstlenip üstlenemeyeceğimi sordu."

"Tink bir ördeği seviyor, gerçekten mi?" Beklediğim tepki bu değildi ve Jenks uçarak beni daha iyi görebileceği Ivy'nin monitörünün arkasına oturduğunda çiğnemelerim yavaşladı. "Ona hayır dedin, değil mi?"

Şaşırtıcı sarılmayı unutmaya çalışarak küçük bir of çektim. "Trent'in benim yardımına ihtiyacı yok. Onunla birlikte çalıştın. Bana yanıldığımı söyle. Quen endişeli bir adam. Trent, Cincinnati'nin verebileceği her şeyin üstesinden gelebilir."

Gözlerini benimkilere diken Jenks başını eğdi ve bir parça peynir ısırıldı. "Elbette, en iyi arkadaşının onu bir tekneye kilitleyip havaya uçurması gibi. İblislerin en iyi arkadaşını ele geçirmesi. Söz konusu iblisin eski tanıdığının onun evinde yaşaması ve geçen yaz onu öldürmeye çalışan kadından olan çocuğuna annelik etmesi."

İçimi çektim. "Sence evet demeli miydim?"

Jenks omuz silkti. "Trent her zaman faturalarını öder."

Gözlerimi ona diktim. "Sen kimsin ve ortağımı nasıl öldürdün?" diye sordum ve yüzünde hafif bir utanç kırmızısı belirdi. Geçen yıl, bu fikri aklımdan *geçirdiğim* için Tink'e kılıç sallayarak hakaret edebilirdi ama yine de kızını kurtarmak için Trent'le birlikte çalışmıştı.

Başını diğer tarafa eğerek son peynir parçasını ucundan kopardı ve parmaklarındaki kırıntıları yalayarak yedi. "Cincy vefasız bir kadın. Bir gün onunla vals yaparsın, ertesi gün sana bir tokat atar ve suratının üzerinde yürür. Gece gündüz çalışmak hakaret olur ama arkasını kollayacak biri, çocuk oyuncağı gibi görünen ve ona sürekli ne yapması gerektiğini söylemeyen bir elbise giyen biri? Evet, buna bayılır." Gözleri benimkilerle buluştu. "Özellikle de sen olursan."

Sandviçin tadı kaçtı ve iki ısırık aldıktan sonra yere bıraktım. Trent'le üç kez birlikte çalışmışım: İlki, sonsuzluktan bin yıllık bir elf DNA örneği çalmak içindi ve kötü sonuçlanmıştı; ikincisi HAPA'yı yakalamak içindi ve iyi sonuçlanmıştı; sonuncusu ise bir müzenin bağış gecesindeydi ve suikastçılar onu değil beni hedef almıştı. Ve yine de . . . "Bunu yapamam Jenks. Onun için çalışamam."

Jenks, sanki bu ayırım dünyadaki en kolay şeymiş gibi, "Yani onunla çalış, onun *için* değil," dedi. "Ben onunla çalışabiliyorsam, sen de çalışabilirsin."

"Tabii, çünkü yedekleme konusunda harikasın," diye itiraz ettim. "Ama ben yedekleme yapacak türden bir kız değilim." Jenks ciddiyetle başını salladı ve ben de domatesi sandviçimin içine geri iterek yığıldım. "Trent de öyle değil," diye mırıldandım. "Değişmeyeceğim ve onu değiştirebileceğime dair kendimi kandırmayacağım. Değiştirebilseydim bile değiştirir miydim bilmiyorum." Odak noktam bulanıklaştıkça, mutfak mavi perdelerinin arkasından sisli geceye baktım.

"Güzel, çünkü yapamazsın." Jenks yere düştü, kanatları sırtının üzerinde düz dururken hışırıyordu. "Kimse kendinden başka kimseyi değiştiremez."

Düşüncelerim tekrar Trent'in bana alışılmadık bir şekilde sarılmasına ve ardından kaçırılan bebekler hakkında konuşmak için dışarı çıkmamı istemesine kaydı. Güvenlik konusunun tekrar gündeme geleceğini biliyordum. Quen'in konuyu zorlayacağını ve Trent'le benim buna şiddetle karşı çıkacağımızı şimdiden görebiliyordum. Trent'le vakit geçirmeye karşı değildim ve tekmelenmesi gereken kışları tekmelemeyi seviyordum ama ya onun güvenliğinden ben sorumluydum ve o da benden talimat alıyordu ya da ben değildim. "İnsanlar değişmez," diye fısıldadım, bir fincan kahve almak için ayağa kalktığımda ipek kayıyordu.

"Sen yaptın." Açık dolaptan döndüğümde Jenks'in bana sırtıttığını gördüm. "Birkaç yıl öncesine göre seninle çalışmak çok daha kolay." Durakladı. "Tink'in küçük pembe gül goncaları, sadece birkaç yıl mı oldu? Üç katı gibi geliyor."

Porselene çarpan kahvenin sesi rahatlatıcıydı ve hafifçe gülümsedim. "Yarın beni kaçırılma olaylarının üzerinden geçmek için dışarı davet etti. Hava yeterince sıcaksa gelmek ister misin? Olaylara senin bakış açını kullanabilirim."

Jenks sanki kalçasından ateş ediyormuş gibi bir poz verdi. "Pow! Gördün mü? Bunu bana iki yıl önce asla sormazdın. Evet, geleceğim. Elf bebekleri de en az peri yavruları kadar sevimli. Saat kaçta, Belle'i çocuklarıma bakması için alabilir miyim?"

Elimde tuttuğum fincanla tezgâha yaslandım ve yüzümü buruşturdum. "On bir."

Kıs kıs güldü. "Seni dokuzda uyandırırım," dedi ve tezgâha doğru uçu, üzerindeki tozlar gümüş ve altınları eliyordu. "Felix Nick'i biliyor, değil mi? "Felix Nick'i biliyor, değil mi?"

Muhtemelen hakkında çoktan arama emri çıkarılmıştır. Bahse girerim Trent'in güllerine sümüklü böcek koymuştur."

"Felix'e ben söylemedim," dedim, gözlerim Jenks'e kaydı ve perinin gözleri büyüdü. "Quen de ona söylemedi."

"Neden olmasın? Tam oradaydı!"

"Ne anlamı olabilir ki?" Gözlerini kaçırarak masaya geri döndüm. "Hiçbir şey kanıtlayamam. Elimdeki tek şey bir önsezi." Kuşkusuz oldukça iyi bir önsezi ama yine de sadece bir önsezi.

Jenks kahve makinesinin başına geçerek piksel büyüklüğündeki fincana bir damla damlattı. "Sanki kanıta ihtiyaç duymak seni daha önce durdurmuş gibi."

Üstüne üfleyerek bir yudum aldım. "Değişebileceğimi söyleyen sendin. Ayrıca Nick'in yapabildiği bir şey varsa o da ortadan kaybolmaktır. O çoktan gitti."

Elinde fincanıyla kahve makinesinin üzerine bağdaş kurarak oturan Jenks kaşlarını çattı. "Ve yalan söylemek. Bu konuda gerçekten çok iyi." Kanatları gümüş tozu gibi kayarken bana baktı. "Onu aramalısın."

"Felix?"

"Hayır, Nick!" Jenks el çantama baktı. "Sende hâlâ numarası var, değil mi? Hâlâ işe yarayabilir. Ona işin içinde olup olmadığını sor. Yalan söylese bile, bunu anlayabilirsin. En azından burada mı yoksa öbür dünyada mı olduğunu öğrenirsin."

Bir an oturdum ve düşündüm. Nick'in numarasını telefonumdan çıkarma zahmetine hiç girmemiştim. Nedenini bilmiyordum. Belki de numarası o kadar uzağa giden çok az arkadaşım olduğu içindir. Jenks bir el hareketi yaptı ve ben de yarı ayağa kalktım, çantama ulaşmak için masaya uzanırken elbisem sıkıştı. "Tamam, ben varım."

Jenks kulak misafiri olmak için yanıma geldi ve bunu Jax hakkında bir şeyler öğrenmek umuduyla mı önerdiğini merak ettim. Çantamla birlikte sandalyeme geri düştüğümde bir dikiş sesi duydum. Kanatlarını şakırdatan Jenks, ben kaydırma yaparken açık telefonumun üzerinde geziniyor, o uzaklaşana kadar tozundan ekran kararıyordu.

"Tink'in külotu, neden adres defterinde hâlâ Denon'un numarası var?" Jenks söyledi ve ben de yüzümü ona çevirdim. Denon artık patronum olmamakla kalmıyordu, adam ölmüş, Cincy'nin tünellerinden birine gömülmüş ve yanarak kül olmuştu. Son kısımda yardım etmişim ama adam kendi kendine ölmüştü.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Ona sordum ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. Utanarak Nick'in numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Duyabilmek için omzuma oturmaya gelen Jenks'in kanatlarının uğultusu yüksekti.

"Artık iyi olduğunu sanmıyorum," dedim ama sonra telefon makinesi açılıp otomatik bir ses mesaj bırakmamı söylediğinde sallanan ayağım durdu. Genel ama tanıdık bir sestti. Numara iyiydi. Sonunda bir bip sesi duydum ve sessizliği tavrımla doldurdum.

"Merhaba Nic-k," dedim K harfine sertçe basarak. "Eğer kötü adam işleri yapacaksan yeni bir numara almayı düşünebilirsin." Jenks omzumdan geriye doğru uçtu ve iki eliyle bana başparmak işareti yaptı. "Bu gece seni her zamanki gibi kaçarken gördüm. Eğer seni yakalarsam, alnına fermuarlı bir şerit takılmış halde I.S. nezarethanesinde olacaksın. Bu benden sana bir söz, duydun mu beni, beyin için bok? Bunlar bebek, kimsenin umurunda olmayan çağdışı bir tarih parçası değil. Birinin çocuğunu çalıyorsun ve ben de-"

Telefon çaldı. "Rachel."

Adımın düz sesi içimi parçaladı ve gözlerim şu anda tabağımın üzerinde duran Jenks'e kaydı. Ses tonu kuru ve suçlayıcı olan Nick'ti. Dar yüzünün, kirli sakallarının ve gündelik, dağınık kıyafetlerinin görüntüsü zihnimde canlandı ve içim sıkıştı. Onda ne görmüştüm ki? Ama kaba dış görünüşünün ardında hınzırca zeki bir akıl vardı.

onu yerdeki bir deliğe sokacaktı.

"Oh," dedim hafifçe. "Demek bir çiftin var, ha?"

Nick, "Bana ruhumu satmaktan başka çare bırakmadın," dedi.

"Ah lütfen." Ayağa kalktım, Jenks kulağımın dibinde dolanırken mutfağın diğer tarafına doğru volta attım. "Ruhunu kendi başına sattın. Seni asla bir iblis çağırmaya zorlamadım. Senden bir kez rica ettim ama sen onu zaten çağırıyordun, bu yüzden suçu üstlenmiyorum. Ayrıca, sen Al'a ait değilsin. Senin sahibin kim, Nickie? Newt mi? Neredeyse onu hak ediyorsun."

"İşte yine başladın," dedi, acı kahkahası telefonda net bir şekilde duyuluyordu. "Yanlış sonuca atlıyorsun. Bu sefer beni dinle. Bana ruhumu satmaktan başka çare bırakmadın. Teşekkür ederim." Dudaklarım aralandı. "Ku'Sox'la başka türlü asla tanışamazdım."

Oh. Kahretsin. İçim daha da daraldı ve Jenks solgun ve kanatları kıpırdamadan önümdeki tezgâha düştü. Ku'Sox tamamen dengesiz ve psikopattı; üstelik tüm ırkı tarafından şımartılmış, katlanılmış ve nefret edilmişti, çünkü onları kısırlaştıran elf lanetini atlatmak için sevgili ve zihinsel olarak dengesiz bir girişimde bulunmuşlardı. Laboratuvarı yaratılan iblisin insanları canlı canlı yeme eğilimi vardı çünkü ruhunda bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyordu. Belki de haklıydı. Nick'in onun için hayatta kalan Rosewood bebeklerini çalması türünün iyiliği için değildi. Bir şeylerin peşindeydi, *gerçekten* kötü bir şeylerin. Algaliarept'i aramak zorundaydım. Öğretmenim bunu dün öğrenmiş olmalıydı.

"Disney orospusunun oğlu," diye fısıldadı Jenks.

Kilisenin sessizliğini duyarak döndüm. "Beni dinle," dedim ve Nick homurdandı. "Ku'Sox bir psikopat. İhtiyacı olan her şeye sahip olur olmaz seni öldürecek."

"İşte bu yüzden ona bebeklerini hayatta tutan enzimi nasıl yapacağını söylemedim," dedi Nick, sesi mesafeliydi. "Tanrım, beni aptal mı sanıyorsun?" Gerçekten dikkatini vermiyordu ve bu beni daha da kızdırdı.

"Onda bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırdım ve koridordan peri çocuklarının fısıltılarını duydum. "Nick, neredeyse başına gelecekleri hak ediyorsun. Dur artık. Tamam mı? *Dur.* Eğer durur ve gidersen, sana zarar vermek zorunda kalmam. Daha da iyisi, bebekleri geri koy, belki geri kalan iblislerin de seni öldürmemesini sağlayabilirim. Bundan canlı çıkamayacaksın."

"Ölümü kandırmak isteyen tek kişi sen değilsin," dedi acı bir şekilde. "Şimdi kapatıyorum. Tekrar aramaya zahmet etmeyin. Bu numara artık çalışmayacak."

Kapatırken telefona baktım. "Orospu çocuğu," diye fısıldadım, Ku'Sox'a neden gittiğini artık biliyordum. Güç istiyordu ve Ku'Sox'un bunu ona vereceğini umuyordu. "Tatlı sevgi dolu piç kurusu." Kızgın olmaktan çok yorgun bir halde tezgâha yaslandım, elbisem beni sıkıca sarıyordu.

Başımı eğerek telefonu abartılı bir yumuşaklıkla yere bıraktım. Nick kendini öldürtecekti ama bu pek çok insana zarar vermeden ve Inderland ile insanları açık bir çatışmadan uzak tutan güç dengesini bozmadan önce olmayacaktı. Ku'Sox, gündüz yürüyen iblislerden oluşan kendi ordusunu kurmanın eşiğindeydi; tabii ben bu konuda bir şey yapmazsam.

Akşam yemeğim mutfağın karşısındaki masada duruyordu, iki ısırık garip ve kopuk görünüyordu - günü ızgara somon ve tiramisu ile bitirmeyi beklerken kahve ve bir sandviç. "Büyücü aynam nerede?" Yumuşak bir sesle söyledim ve Jenks harekete geçerek tezgâhın altındaki açık raflara doğru koştu.

Ciğerlerim bayat havayla doluydu, onu almak için eğildim. Elbisem tekrar sıkıştı ve yumuşak bir hareketle, iblis ders kitaplarının ve en sevdiğim kurabiye kitabımın arasından scrying aynasını çektim. Göğsümde sıkıca tutarak sandalyeme geri oturdum ve dizlerimin üzerine koydum. Ters tarafı yukarıdaydı, düz gümüş arka yüzü donuk ve sıradandı. "Al'ı arıyorum," dedim, ama bu çok açıktı. "Neler olduğunu bilmesi gerekiyor."

Kırmızı şarap rengi camı dik tuttuğumda parmak uçlarımdan ve bacaklarımdan üstünden parıltılar geçti, içine yerleştirdiğim gümüş kenarlı gravürler ışığı yakalayıp parıldadı. İblis lanetini tutan yuvarlak, tabak büyüklüğündeki cam, boyutlar arası bir cep telefonuna dönüştürmek için figürlerle çizilmişti. Gerçekten çok güzeldi ve onu yapmış olmam benim için suçlu bir gurur kaynağıydı.

"Gelme ihtimaline karşı çocuklarınızı dışarıda tutun," diye uyardım Jenks'i ama o çoktan onları bahçeye geri kovalamıştı ve ben de sağ elimi ortadaki glifin üzerine koydum. Bir çizgiye dokunduğumda, farkındalığım iblis kolektifine aktarılırken zihnimin genişlediğini hissettim. Hâlâ mutfakı görebiliyor, dışarıda oynayan perileri duyabiliyordum ama aynı zamanda bir avuç konuşmanın belli belirsiz fısıltılarını da duyabiliyordum - sanırım sohbet odalarındaki iblisler. Rahatsız ediciydi, ama Al'ın telefonu açmasını sağlayabilirsem rahatlayacaktım.

Rachel Al'i arıyor, cevap ver Al, diye düşündüm ekşiyerek. Daha gece yarısı bile olmamıştı. Hâlâ uyanık olmalıydı. Çoğu iblis bir cadının uyku programına uyardı ve uyurlardı. Al, başka bir iblisten satın aldığı dolap büyüklüğündeki odayı inceledikten sonra bana kendi odasını vermişti. Eski odasının duvarlarında güvenlik önlemleri vardı ve kendi başımın çaresine bakabileceğime henüz güvenmiyordu.

Hey! Orada mısın, Yüce Efendimiz? İçeri gel, Al. Seninle konuşmam lazım!

Jenks'in kanatları uğulduyordu ve ona bakmak için yaptığım hamle, Al'ın düşüncelerinin zihnime kaymasıyla kısa kesildi, her nasılsa sözlü konuşmasının her zaman sahip olduğu hafif kuru, bir İngiliz aristokratının efendice tonunu koruyordu. *Ne istiyorsunuz? Meşgulüz.*

"Biz mi?" Yüksek sesle söyledim, sözlü konuşmamın devam edeceğini biliyordum

Ayna, düşüncelerimi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Jenks, Al'ın yanıtlarını duyamayacaktı ama elimden geldiğince onu da dahil etmek nazik bir davranış olacaktı.

Ah, ben, diye düzeltti Al, utancı aramıza dikmeye çalıştığı başarısız bariyeri aşmayı başarmıştı. Ne istiyorsun? Meşgulüm. Bir sonraki dersini iptal etmekle ilgiliyse, unut gitsin. Çarşamba gece yarısı, yoksa seni bulurum.

Tereddüt ettim, kitaplar ve mumlarla ilgili belli belirsiz bir izlenim edindim ama düşünceleri kütüphaneye ilgili değildi. Odanın dolabındaydı ve yeni bir güvenli oda yapmak için duvarları lanetlerle aşındırıyordu. Paranoyaklaştık, değil mi? "Ah, bir sorunumuz olabilir," dedim Jenks'in gözlerine bakıp cesaretlendiğini görünce. "Sorun Nick."

Kaç tane kötü adama ihtiyacın var, aşkım? Trenton yetmiyor mu? Al düşündü, açıkça dikkati dağılmıştı. Ona sahip olamazsın. Ku'Sox sırf sen olduğun için çok yüksek bir fiyat biçecektir. Onu serbest bırak. O kurbağa pisliği.

Çenem düştü. Karşımda havada asılı duran Jenks'in kanatları, nedenini bilmeden yaşadığım şoku yansıtırken alçaldı. "Ku'Sox'un Nick'i olduğunu biliyor musun?" Isınarak söyledim. "Ve umurunda değil mi? Bana söylemedin mi?"

Tabii ki biliyorum. Ve hayır, umurumda değil. Düşüncesi mesafeliydi, sanki dikkatinin sadece yarısını alıyormuşum gibi ve ne yaptığını merak ettim. Neden merak ediyorsun? Eğer tek istediğiniz istismarsa, bunu size bir insandan çok daha lezzetli bir şekilde verebilirim.

Sözlerine kattığı gıdıklanma dalgası karşısında kaşlarımı çattım. "Onun neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Ku'Sox?

"Hayır, Nick!" Parmaklarımı bardağa daha sıkı bastırdım. İlgisini kaybediyordu.

İki dünya çarpışıyor, diye düşündü Al, açıkça canı sıkılmıştı. Bu bekleyebilir mi?

"Hayır!" dedim. Dedim ve Jenks benim sıkıntımı yansıtmak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ku'Sox Nick'i nasıl buldu? İkisi daha önce tanışmış olamaz."

Bunu kesinlikle biliyordum. Zamanlama yanlıştı. Bekledim, Al'ın aklına iğneli sabırsızlık düşünceleri soktum, benim için öğrenene kadar onu tehdit ettim. Yeterince eminim, kocaman bir iç geçirdi, "Bir saniye bekle" diye düşündü.

Şikâyet etmek için bir nefes aldım ama o gitmişti. Ürperdim - farkındalığımızın arka planında devam eden binlerce yarı-gerçekleşmiş düşünce aniden yok olduğunda sanki aklımın yarısını kaybetmiş gibi hissettim. Aklımı kaybetmemiştim elbette, ama Al ve ben zihinsel alanı scrying aynası aracılığıyla paylaşıyorduk ve o gittiğinde onun arka plan gürültüsünün kaybını hissettim.

"Kontrol ediyor," dedim, sonra odak noktam kısa süreliğine bulanıklaşınca sıçradım, çünkü Al

aklıma geri geldi.

Ah. İşte burada, diye mırıldandı iblis ve ben de bağlantıyı güçlendirmek için parmaklarımı kehanet aynasına bastırdım. Ku'Sox onu bir bahiste kazandı. Aslında seninle ilgili bir bahis.

Boştaki elimi alnıma götürüp masaj yaptım. Jenks yanımdaki masaya çöktü, küçük yüz hatları endişeyle çizilmişti. Korktuğum gibi olmuştu. Ku'Sox tek başına yeterince kötüydü ama bir de hırsız, büyü kullanan ve kirlenmeyi umursamayan bir insan eklenince başımız belaya girmişti. *Onu kazandın, ha? Alaycı bir şekilde düşündüm. Kendinizi her şeye kadir sanmanız hepinizin ölümüne neden olacak. Nick sinsi biri. Ku'Sox daha da kötü. Birlikte, gerçekten kötüler.*

Al'ın eğlence kıvılcımı içime doğru fırladı, yabancı ve kendimle çelişkili. *O Ku'Sox'a ait. Bu biraz teselli olmalı. Aşağılanma... falan filan.* Bir şekilde kağıtları karıştırıyormuş gibi bir izlenim verdi. *Her şey tamamen yasal.*

"Olan bitenin aşağılanma olduğundan şüpheliyim. Nick gerçekte burada," dedim ve Jenks sırtıttı. Kaşlarımı çatarak aynaya döndüm ve kırmızımsı derinliklerinde onun çok silik bir yansımasını gördüm. Perinin benden daha iyi görünmesinin ilginç olduğunu düşündüm. "Nick'in Rosewood bebeklerini çaldığını biliyor muydun?" Kısaca söyledim ve Jenks'in aynanın üzerinde biriken tozu hastalıklı görünen bir maviye dönüştü. "Gelişen Gülağacı bebekleri mi? Nick onları hayatta tutacak enzimi biliyor. Trent'ten çalmış. Onlara enjekte ediyor, yaşamlarını uzatıyor, sonra da onları alıyor. Şimdiye kadar sekiz tane."

Al'ın eğlencesi beni sadece kızdırdı. *Ah. Sence Ku'Sox küçük senler mi yapıyor? Ondan hoşlanmadığın için onu suçlayamam. Uzun vadeli planlama. Onun için iyi. Bu ucubeyi birkaç on yıl meşgul edecek. Test tüpünden çıktığından beri veledin yaptığı ilk doğru şey. Gurur duyuyorum.*

Al'ın düşünceleri uzaklaşıyordu ve elimi cama daha sert bastırdım, ta ki içinden akan enerjinin tınısıyla ağrıyana kadar. "Bunu iblislerin iyiliği için yapmıyor," dedim sertçe. "On yıl içinde, varoluşlarının devamına kadar her şey için ona bakan bir grup ergenlik öncesi, çok güçlü gündüz yürüyen iblis olacak. Nick enzimi biliyor, tedaviyi değil. Enzimi alamadıkları an ölürler. Bu küçük gerçeğin Ku'Sox'un gözünden kaçacağını mı sanıyorsun?"

Nefesimi tuttuğumda Al'ın bunu düşündüğünü hissettim. Her zamanki özgüvenine bir parça endişe karışmıştı. Eğer gerçekten yanımda olsaydı muhtemelen bunu fark edemezdim ama burada, bilincimiz birbirine dolanmışken bunu saklamak daha zordu. Ve ben onun endişeli olduğunu bildiğim gibi, o da benim son derece ciddi olduğumu biliyordu. *Mmmm, diye düşündü sonunda. Düşüncelerinde kahve kokusu mu alıyorum? Beni ciddiye aldığını belli eden bir acelecilikle*

Bağlantı.

Nefesimi içime çektim ve şok olmuş bir şekilde başımı kaldırdım. "Kahretsin," diye fısıldadım, titreyen parmaklarımı yumruk haline getirdim. Kalan enerji dönüp durdu, yeniden emilene kadar acı verdi. "Bu kadar hızlı gitmesinden nefret ediyorum. Buraya geliyor." Parmaklarım ağrıyınca aynayı masanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım, ellerimi birbirine sürterek büyünün kalan dikenlerinden kurtulmaya çalıştım. "Scrying aynaları parti çizgileri gibidir. Bu iyi bir şey." *Düşünüyorum*. "Kalıyor musun?"

Jenks kılıcını peçetenin yırtık bir köşesine gelişigüzel sildi ve başını salladı.

Gülümsedim, büyü aynamı soğumakta olan kahvemin yanına dikkatlice yerleştirdim. "Teşekkür ederim. İnsanların kendisine güvendiğini düşündüğünde başa çıkması daha kolay oluyor."

"Güven mi?" Peri bıçağı ışığa tuttu ve gözlerini kısarak parlaklığına baktı. "Ona güveniyorum. Elinden geleni ardına koymayacağına güveniyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, Al havada en ufak bir değişiklik bile olmadan hafifçe buğulanarak var olurken farkındalığımda en ufak bir çekişme oldu. Eşikte belirerek burnunu çekti, gözleri dumanı tüten kahve cezvesine gitti. İblis benden daha uzundu, aşırı uzun tokalı çizmeleri ona avantaj sağlıyordu. Her zamanki gibi boğazında ve manşetlerinde dantel olan yeşil kadife frakını giymiş, buna uygun bir silindir şapka, gecenin sisinden korunmak için bir eşarp, ihtiyacı olmayan bir baston ve her zamanki yuvarlak mavi gözlüklerini eklemişti. Kırmızı keçi gözlerini saklamak için çok az işe yarıyorlardı ve görmek için onlara ihtiyacı olmadığını biliyordum. Al'ın tek derdi gösterişi ve geçmişte kalmış bir İngiliz asilzadesi imajından hoşlanıyordu.

"Rache-e-el," diye mırıldandı, atkısını gevşetip içeri girerken gözlüklerinin üzerinden beni süzüyordu, botları artık çember tuzunu muşambaya sürüyordu. "Duruşmanızda terler, mutfağınızda elbiseler. Nasıl düzgün giyineceğini öğrenmelisin. Yoksa her şeyi benim için mi yaptın?" Yüz ifadesi ekşiyen adam Jenks'e küçümseyici bir bakış attı.

Jenks havaya yayılan iğrenç yanık kehribar kokusu karşısında tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Sevgili Tink," dedi ayağa kalkıp dramatik bir şekilde burnunu tutarak. "Nasıl duş alınacağını hâlâ öğrenemedin mi? Yanan bir lastik gibi kokuyorsun."

"Kes şunu," dedim, Al'ın buna engel olamayacağını biliyordum. Sonrası yanık kehribar gibi kokuyordu ve bu size de bulaşıyordu. Hâlâ fark ediyordum ama artık aynı etkiyi yaratmıyor gibiydi, bu da beni nedense rahatsız ediyordu.

"Senin için giyinmedim," dedim, perilerin dışarıda kalmasını umarak. "Randevumdan sonra üstümü değiştirecek zamanım olmadı, hepsi bu."

Al, Jenks'in yüzündeki o çıplak diş gülümsemesini sildi ve bana dönerken yumuşadı. "Öyle mi?"

Moralini düzeltmek için ona kahve getirmeye gittim. Al elindeki

köşedeki bastonunu aldı ve odanın tahtı olduğunu bildiği için Ivy'nin kapının yanındaki sandalyesine oturdu. Kendini beğenmiş bir havayla kollarını sıvadı ve konuşmak için derin bir nefes aldı.

Altı peri içeri dalıp bir şeyler hakkında bağırmaya başlayınca döndüm. Jenks ayağa kalktı ama Al'ı görür görmez çılgılık atarak dışarı fırladılar. Jenks omuz silkti ve Al sırtarak bana düz, bloklı dişlerini gösterdi. "Gerçekten de ilginç bir hayatın var," dedi kelepçelerindeki dantelleri kabartarak. "Şimdi, Nicholas Gregory Sparagmos hakkında. Rosewood bebeklerini çalmak mı? Trent ile işbirliği yapmadığından ne kadar eminsin?"

Şok oldum, neredeyse fincanı deviriyordum. "Oldukça eminim. Olay yerinde karşılaştığımızda Trent de en az benim kadar kızgın görünüyordu."

"Suç mahallinde *bunu* mu giydin? Seni ciddiye almamalarına şaşmamalı." Al dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ve kaşlarını çatarak kahvesini ona uzattım. Gökkuşağı fincanı görünce kaşları havaya kalktı ve hışım la yenmemiş sandviçimin yanına oturup onu ittim. Hala dışarıda duran söğüşlere bakıyordu ve ben de kendisine yardım etmesini işaret ettim. Ona kahve getirecektim ama sandviç istiyorsa kendisi yapmak zorundaydı.

Pinkie elini uzattı, gökkuşağı kupasından bir yudum aldı, gözleri mutluluktan kapanmıştı. "Oh, bu harika! Rachel, büyük bir fincan yapmışsın."

"Al, Nick hakkında," dedim sabırsızlıkla ve Al kahvesini bir kenara bırakıp ellerini ovuşturarak orta tezgâha gitti. "Trent ona yardım etmez. Daha fazla Rosewood bebeğinin iblislere dönüşmesini o da benim kadar istemiyor."

Tezgâhın arkasında duran Al, marulun suyunu silkeledi, ipek ve kadife elbisesi içinde tuhaf görünüyordu. "Trent'in daha önce Nicholas Gregory Sparagmos ile çalıştığı biliniyor," dedi, tanıdık statüsünü belirtmek için tam adını kullanarak. "Kurnaz elf Ku'Sox'u onu hapsettiğimiz hapishaneden kurtardı. Nicholas Gregory Sparagmos'un kilitlendiği yerden kaçmasına izin verdi." Al eldivenli parmağını burnuna götürdü. "Kulağa şüpheli geliyor."

Kaşlarını çatıttım, şüphesinin beni zehirlemesine izin vermemek için çenemi kaldırdım. "Trent Nick'in gitmesine izin vermedi. Bir iblis tarafından kaçırıldı, muhtemelen Nick'in tam da bu nedenle çağırdığı bir iblis ve muhtemelen Ku'Sox'un onu kurtardığı iblis."

"Küçük adam la gurur duyuyor gibisin," dedi Al ve dudaklarım aralandı, farkındalığımdaki bir çekiştirme ve sonsuza dek akan bir tabaka ile bir İngiliz asilzadesinin görüntüsü kayboldu ve yerini Nick'in kalp durduracak kadar tanıdık görüntüsü aldı.

Jenks, "Disney orospusunun oğlu," diye fısıldadı ama Nick'i zayıf yapısı, dağınık siyah saçları ve seyrek kirli sakallarıyla görünce soğumuştum. Al'ın solmuş kot pantolonu, yırtık pırtık spor ayakkabıları, oduncu tarzı siyah tişörtü bile vardı.

açık ve dar omuzlarının üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Beyaz ekmeğin üzerine söğüş etleri koyarken içimi bir ürperti kapladı, bana bir öpücük kondurup keçi gözleriyle sadece Al'ın komuta edebileceği bir güvenle bana göz kırpana kadar Nick gibi görünüyordu.

"Bu hiç komik değil," dedim.

"Ahh, ondan nefret ediyorsun." Sesi kendisine aitti ve Al son bir dilim ekmeği yığınının üzerine koyarken ürperdim. Arkasını döndüğümü görünce, ikinci bir ürperti gönderdi ve her zamanki görünümüne geri döndü. "Aferin sana Rachel," dedi sandviçini masaya getirirken. "Aşk yok olduğunda bizi hayatta tutan tek şey nefrettir. Sen neredeyse o noktadasın. Henüz bırakmaya hazır değilsin." Oturarak büyük bir ısırık aldı. "Tanrı beni öldürsün, bu çok güzel."

Nick'i hatırlayınca sarsıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Yani bir sorunumuz olduğuna mı inanıyorsun?"

Başını salladı, kahvesinden bir yudum almak için sandviçini elinden bırakmadı. "Olabilir," dedi ve yarısını tek seferde mideye indirdi. "Ama senin katil iblis bebeklerle ilgili korkunç masalınla Dali'ye gidemeyeceğimi anlamalısın."

Jenks'in kanatları tiksintiyle takırdadı. Ben de mutlu değildim, ayağım sallanmaya başlamıştı.

"Ku'Sox yasalara aykırı hiçbir şey yapmadı. Yani *bizim yasalarımıza*," dedi Al, bir eliyle sandviçini, diğer eliyle kahvesini tutarken. "Özellikle de bu çocuklar potansiyel iblislerse. İlk kez türümüzün sağlığına kavuştuğunu görmek için bir ilgi belirtisi gösterdi ve alkışlanmalı. Nick'e gelince? O sadece bir insan. Çoğunlukla zararsız."

Öfkeyle ayağa kalktım. "Al, buradaki tehlikeyi hafife alıyorsun. Evet, Nick *sadece bir insan* ama riskin iyi olduğunu düşünürse kendisini öldürebilecek şeyler yapmaktan korkmaz. Böyle bir şeyle savaşılamazsın. Beni dinleyecek misin? Nasıl olur da kimse beni dinlemez! Elbise yüzünden mi?" Öfkem yersiz ama gerçektir, tersledim. "Belki de kıvrımlar? Kafamı kazıtsaydım ve Newt gibi giyinseydim, o zaman beni ciddiye alır mıydınız?"

İblisin çığnemesine ara verip gözlerini şeklimin üzerinde gezdirdi, kahvesinden bir yudum alırken sessizdi. "Şimdi, şimdi, aşırıya kaçmaya gerek yok," dedi yumuşak bir sesle. "Fesatlık planladığının kanıtı nerede, kaşınan cadı?"

Omuzlarım çöktü. Eğer bana kaşınan cadı diyorsa, bana inanıyordu, tehlikeye inanıyordu ve tek istediğim de buydu. "Onunla konuştum. O da bunu itiraf etti."

Gözlüklerinin üzerinden kırmızı keçi gözleri görünen Al donuk bir yüz ifadesi takındı. "Ku'Sox'la mı konuştun?"

Gözlerimi kırptım. "Tanrım, hayır. Nick."

"Ahh." Rahatlamış olduğu her halinden belli olan adam sandviçinden bir ısırık aldı. "O zaman

Hiçbir şey," diye mırıldandı dolu ağzının içinde.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde sandalyeme yığıldım, dirseğim kehanet aynamı ıskaladı. Jenks'in aşağı süzülen tozları camdan içeri düşüyor gibiydi ama umursamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştım.

"Oh, pekala," diye homurdandı Al kötü bir nezaketle. "Sanırım ben Dali'yle konuşana kadar huysuz olacaksın. Bunu sabah yaparım - güzellik uykusunu almazsa senden daha huysuz olur."

Başımı kaldırdım ve gülümsedim, ona gidebildiğim için mutluydum. Sonra bir iblise gitmenin iyi bir şey olduğu noktaya nasıl geldiğimi merak ettim. "Teşekkürler," dedim, ciddiye dim.

Al ayağa kalktı, bir elinde kahve, diğerinde yarısı yenmiş sandviç. "Gerçekten de öyle," dedi ve bir anda gözden kayboldu. Köşedeki bastonu da onunla birlikte gitti ve kahve fincanı ortaya çıktığında gözlerim tezgâha kaydı.

"Hey!" diye bağırdım ama artık çok geçti. Parmaklarım hoşnutsuzlukla bir kez davul çaldı ama anlayışla karşılayabilirdim. Ne kadar para verirsiniz verin bir fincan iyi kahve bulamazdınız. Çarşamba günü cezveyi alırdım, ama tecrübelerim bana kahvenin haftalarca yanık kehribar gibi kokacağını söylüyordu.

Jenks, "Ne göt herif," diye alay etti. "Kahve makinemizi aldı!"

Omuz silkerek pencereyi açmaya gittim. "Yarın Trent'e giderken yeni bir tane alırım." Sürgü her zamanki kolaylığıyla yukarı doğru hareket etti ve bir an durup gecenin içinde oynayan perileri dinledim, iblislerin kokusu dışarı süzülürken. Düşüncelerim Nick'e gitti ve kalbim sertleşti. Bana yalan söylemiş, beni yanlış yönlendirmiş ve defalarca ihanet etmişti. Onu uyarmıştım ve ne olursa olsun kendimi suçlu hissetmeyecektim.

"Ivy'yi arayacak mısın?" Jenks sordu ve ben döndüm, boş sandalyesine ve kapatılmış bilgisayarına bakarken kollarımı ortama doladım. Açık bırakılan her şey her zamanki gibi kokacaktı ve lavabonun altından çöp kutusunu çıkarmak için eğildim. Nick'in kışından bir parçanın bardakta olmasını o da en az benim kadar isterdi ama bunu Glenn'e söylerdi ve Glenn artık FIB için çalışmıyordu. HAPA'nın FIB'ye sızdığını öğrendikten sonra emekli olmuş, güvenemeyeceği bir şirkette çalışmayı reddetmiş ve Daryl'le birlikte Flagstaff'a taşınarak yüksek rakımın ve temiz havanın periye iyi geleceğini ummuştu. Ivy'yi aramak hepsini kargaşaya sürüklemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Çöp kutusunu ortadaki tezgâha dayayarak kolumu tezgâhın üzerinde gezdirdim ve açıkta kalan yiyecekleri attım. "Hayır," dedim ve Jenks'in onaylamamak için kanatlarını çırdığında gözleriyle karşılaştım. "İlişkilerinde ilk kez sağlıklı bir şey yapıyor," dedim, bunun doğru olduğundan emin değildim.

yapılması gereken doğru şey. "Bunu mahvetmeyeceğim. Bir hafta içinde geri dönecek." Jenks'in tozu huzursuz bir yeşilden daha nötr bir gümüşe dönüştü.

"Evet, belki de haklısındır," dedi pencere pervazına oturup uçarken.

Çocuklar.

Ama doğru gelmedi.

Dört

Eğer ölüp bir at olarak geri gelecek olsaydım, Trent'in ahırında bir at olmak isterdim. Ahırlar genişti, samanlar güzel kokuyordu ve açık bir pavyon hissi yaratmak için otlaktan gelen rüzgârı içeriye doğru yönlendirecek şekilde düzenlenmişti. Bir tutam saç şapkamın altına sıkıştırarak Molly'yi okşadım, eyer çok sıkıcı olmasın diye kendini şişirmek için aldığı havayı hissetmek için elimi yan tarafında gezdirdim. Eyerin başını son bir kez daha sıkmadan önce onu serbest bırakana kadar yürütmem gerekecekti.

"Molly, sen tatlı bir atsin ama ne yapacağın belli olmaz," dedim onu geniş ahırda çevirip koridora doğru yürütürken. Etrafımda memnun homurdanmalar, diş gıcırdatmalar, kulak ve kuyruk oynatmalar vardı. Trent'in yarış atlarını tuttuğu bölümde değildik. Hayır, bunlar onun av için tuttuğu hayvanlardı ve çok daha zeki ve akıllı başında hayvanlardı.

Kuzeydeki padoka doğru ilerlerken botlarım talaşın üzerinde sessizdi. Arka planda Ceri'nin yüksek ve ciddi sesi ahır müdürüyle rotamızın üzerinden geçiyordu. Jenks, Trent ve Ray'le birlikte döner dönmez nehir yolunu kullanacaktık ve burada eski ormanın sığınağında kalabilecektik.

Sabah güneşi tepedeydi ve dışarısı alışılmadık derecede sıcaktı, ancak üst konut birimleri ışınların çoğunu yakalayıp açık ahırları serin bıraktı. Elimde olmadan kampı hatırladım - çok fazla bir şey hatırlamasam da ahırları hatırlıyordum. O zamanlar dayanıklılığım sıfırdı ve atlar bana kendimi güçlü hissettirmişti. Görünüşte kendinden emin olsa da, Trent hiç de öyle değildi - ta ki ben Lee'nin ona zorbalık etmesine izin vermemesini ve kendi ayakları üzerinde durmasını söyleyene kadar. Lee'yi üç gün sonra kamptaki kuyuda buldular. Belki de Trent beni sandığımdan daha çok dinlemişti.

Hafif kafein baş ağrım nihayet hafifliyordu ve son yudumları almak için hazır bardağımı kaptım. Soğumuştı ve boş bardağı çöp variline atarak güneşe doğru göz kırparak dışarı çıktım, Molly de arkamdan geliyordu. Quen'in Lucy ile birlikte bizi beklediğini görünce gülümsedim.

Quen, Lucy kalçasındayken yan durmuş, siyah-yeşil binici kıyafetleriyle dikkat çekiyordu. Büyük gri bir at kocaman başını Quen'in omzuna doğru sarkıtmış, Lucy'nin başlığını kokluyordu. Küçük kız beyaz binici kıyafeti içinde çok tatlıydı, tombul elleri alışılmadık siperliğe uzanırken ayrıcalığın resmiydi. Yüz ifadesi sıkıntıyla kısıtılmıştı

onu görebilmek için çekip çıkarmaya çalışıyordu. Küçük kız Trent'in bakışlarına ve Ellasbeth'in tavırlarına sahipti ve meraklı at nefesini üflediğinde küçük kız ciyaklayarak onun sarkık dudaklarına uzandı.

"Bugün şapkana ihtiyacın var, Lucy," dedi Quen, Lucy ata tutunmadan önce hareket ederek. "Rachel Teyze'den güneş yanıklarını hecelemesini istemek zorunda kalmak istemeyiz."

Rachel Teyze. Bu hoşuma gitti ve şapkama rağmen gözlerimi kısarak Molly ile birlikte ilerledim. Lucy'nin yumuşak tabanlı ayakkabısına dokunup, sırf kendi sesini duymak için saçma sapan bağırان küçük kıza gülümseyerek, "Ben olsam yapardım, biliyorsun," dedim. "Bunu yapmak için bir lanet gerekse bile." Bakışlarım Quen'inkilere kaydı. "Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekmez miydi?"

Quen güneşin yüksekliğine baktı. "Aşağı yukarı birkaç tane. İşte," dedi Lucy'yi bana uzatarak. "Kemerin gevşemiş."

"Biliyorum," dedim, sonra Molly'nin dizginlerini bıraktım ve kendimi birden yumuşacık, şaşırtıcı derecede ağır, küçük bir insanı tutarken buldum. Şekerleme gibi kokuyordu ve kıpırdanıp neredeyse kollarımda zıplayacak hale geldiğinde güldüm. "Önce nefes alması için onu yürütecektim," dedim şapkamın kayışını Lucy'nin ağzından çıkarmak için çabalarken.

"Çoktan bıraktı." Başını eğen Quen kelepçeyi bir kademe daha gevşetti. Molly iç çekerek bir kulağını oynattı. Onu okşadı ve Lucy'ye uzandı, şimdi de dövmemin olduğu boynumu okşuyordu. Çiçek demeye çalıştığını fark edince sıırttım. Sadece bir yaşındaydı ama elfler çabuk büyüdü. Jenks'in otuz yaşına kadar kendi başlarına olamayacaklarına yemin ettiği cadılar gibi değil. Ahem.

Quen onu arkasına alırken, "Tepenin hemen üzerindeler," dedi, gülümsemesi birkaç kırıksıklığını katlayıp çiçek hastalığı izlerini gizliyordu. "Geçitte pratik yapan üç yaşındaki çocukları değerlendiriyorlar."

"Oh." Tam olarak ne demek istediğini bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. "Onları okumakta oldukça iyidir," diyordu Quen, ben gözümü

yakındaki tepede. "Tıpkı babası gibi." Quen toynakların yumuşak gümbürtüsüyle beklentiyle tepeye döndü. "Kal at üzerinde olağanüstü biriydi. Atın ne düşündüğünü bilme ve ona doğru miktarda güçle karşılık verme becerisine sahipti."

Lucy'yle cee cee oynarken başımı kaldırdım ve Quen doğrulur gibi oldu. "İşte bu o," dedi usulca, sonra ahırlara döndü. "Ceri? Geri döndü!"

Gayri resmi dolu yağışı karşısında kaşlarım kalktı ama atların etrafında olmak insana bunu yaptırıyordu. Sırtlarında çocuk gibi görünen jokeyleriyle büyük atlar çiftler halinde tepeden geliyor, yüksek adımlar atıyor ve yumuşak patikadan toz püskürüyorlardı. Trent'i henüz görmemiştim ama belli ki antrenman yapıyordu.

Bitti.

Toynak sesleri beni kendime getirdi. Ceri çizmelerini düzeltirken başını kaldırmış, güneşin parıltısı saçlarına vurmuş, tül/şapka gibi bir şey takmıştı. Düzgün İngiliz binicilik kıyafeti içinde son derece güzeldi, atının üzerinde mutlu bir havayla oturuyordu. Yeşil gözleri kısılmıştı, hem beklentiyle nefessiz kalmış hem de eyerde rahatlamıştı. Jokeylerin sesleri yükselmeye başladı ve bitişikteki padok agresif bir enerjiyle dolarken bineği gergin bir şekilde geri çekildi.

"Lucy sende mi canım?" diye sordu Quen atını sakinleştirirken ve yaşlı, çiçeği yaralı adam küçük kıza baktı. Kendi bineği ise hırçın aygırları ve alingan kısrakları umursamıyor, onlara sakince kulak kabartıyordu.

"Aşağı," diye sızlandı Lucy, şapkasına ulaşana kadar iki büküm oldu. "Aşağı. Yere yat!"

Ceri, "Onu ben alacağım," dedi ama Quen sadece özel bir gülümseme ile onu bana uzattı. Tam o sırada Jenks ortaya çıktı ve Lucy ciyaklayarak, ulaşamayacağı bir yerde durmayı başaran kanatlı küçük komik adama uzandığında neredeyse küçük kızı düşürüyordum.

"Tanrım, Jenks!" diye bağırdım, küçük kız kıpırdanırken onu tutmak için çabalıyordum. "Eğer seni bir daha tutarsa, biletleri satacağım. Geri çekilir misin?"

"Awww, bana zarar vermez," dedi ama ben hafif yumuşacık Lucy'yi annesine teslim edene kadar kıpırdamadan durdu. Ya da Ceri'ye. Ya da her neyse. Teknik olarak konuşursak, Lucy ve Ray bir damla bile ortak kanı paylaşmıyordu ve onları birbirine bağlayan tek şey mükemmel, kırılmamış ve biraz sivri kulaklarıydı. Ama yine de.

Ceri Lucy'ye mırıldanıyor, kaputunu ayarlıyordu, ben de kemeri tekrar kontrol edip kendimi yukarı saldım. Molly ben onu geri çekmeden önce kapıya doğru üç adım atınca kendimi hemen daha uzun hissettim. Ceri Lucy'yi önüne yerleştirip ahır müdürüyle konuşurken son dakika detayları hallediliyordu - bebek bezi çantası, su, güneş kremi, telefonların düzgün şarj edilip edilmediği kontrol ediliyordu - ama dikkatim Trent'teydi.

Ray'in önünde oturarak en son gelmişti ve ona sakın bir çeyrek atın üzerinde ağır, ufak tefek bir adam eşlik ediyordu. Açıkçası Trent, kamptan hatırladığım Tulpa'nın üzerinde harika görünüyordu. Uzun siyah at şimdiye çoktan yaşlanmış olmalıydı ama Trent'in aşinası olmak onun ömrünü uzatmış, yüksek voltajlı büyü için bir tür kapasitör görevi görmüş ve Trent'in etrafı suyla çevriliyken bir ley hattına ulaşmasını sağlamıştı.

Sırtı bana dönük olan Trent, menajeriyle bir şeyler konuşuyordu. Onu orada, Ray'in karşısında, zenginlik ve ayrıcalık timsali olarak otururken görünce içimde bir şeylerin tutuştuğunu hissettim. Sadece iyi görünmesi değil, aynı zamanda

Her yerde ihtiyaç duyduğunu hissettiği mükemmellik maskesi olmadan rahat ve huzurluydu.

Molly, Jenks'in kulağına bir fiske vurdu ve peri tam aralarına indi. "Evet, elf at üzerinde iyi görünüyor," dedi kuru bir sesle. "Ama onlara karşı çok kaba."

Bakışlarım Trent'ten Jenks'e kaydı. "Kötü mü?"

Jenks başıyla onayladı ve topuğuyla Molly'nin kulaklarının arasını kaşımaya başladı. "Akıl oyunları. Hatırlat da onu kızdırmayayım. Bu işlerde iyidir. Küçük kurabiyeci."

Açıklamasını istemek için nefes aldım ama Lucy'nin yanına gitti. Küçük kız avazı çıktığı kadar bağırarak ona sesleniyordu: "Mürekkep! Mürekkep!" Ceri telaşlı görünüyordu ve onu Quen'e geri vermesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

"Akıl oyunları mı?" Nefes aldım ve Trent sanki beni uzaktan duyuyormuş gibi başını kaldırdı.

Gözleri onaylarcasına kısa bir süre benimkilerle buluştu, sonra tekrar yöneticiye döndü. "Hayır, onu Managed Detail'in karşısında istiyorum, onun görüş alanının dışında değil," diyordu, bir seyise eliyle işaret ederek. "O nereye giderse, kız da üç adım geriden gider. İlerleme kaydettik ama kuralların sadece pistte geçerli olduğunu düşünürse bunun hiçbir anlamı olmaz."

Seyis bir kova su getirdi ve Tulpa başını eğip suyu içine çekmeden önce onu burunladı.

Trent, "Red'i Managed Detail'in tam karşısında, bir kutu ahırda istiyorum," dedi ve gözleri yine bana kaydı. "Şu andan itibaren en az bir saat boyunca ilgiye boğulacak ve ardından gün batımına kadar her saat başı özel ikramlar alacak. O kadar sinirlenmesini ve kıskanmasını istiyorum ki bir dahaki sefere Ben'in söylediklerini aynen yapsın."

Akıl oyunları . . .

Yönetici gözlerini kısarak, "Evet efendim," dedi ve hepimiz padoka yeni girmekte olan ateşli bir ata baktık. Yüksek adımlı ve güzeldi, jokeyi onu dizginlemek için dikkatinin her zerresine ihtiyaç duyuyordu. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Şimdiden öyle olduğunu söyleyebilirim. Herkes ahırlara geri dönerken onun geride tutulmasına kızdığı çok belliydi.

Bir ambulansın feryadı dikkatimi yakındaki servis yoluna çekti ve her şey daha ciddi bir hal aldı. Bunu gören yönetici iç çekti. "Fena bir at değil, efendim."

"O muhteşem." Red ciyaklayıp yanındaki ata saldırırken Trent kaşlarını çatı. "Ama başkalarıyla oynamanın tek başına oynamaktan daha eğlenceli olduğunu öğrenmezse, bunu bilen sadece ikimiz olacağız."

"Trenton ..." Ceri elini gözlerine götürerek kandırdı. "Güneş ısınıyor,

Biz ormana varmadan önce kızlar uyuyor olacak."

Trent elini kaldırarak onu onayladıktan sonra menajerine döndü. "Antrenmanımız bitti. Yarın onu ve Managed Detail'i bir gezintiye çıkar ve bırak gitsinler. Adamın dayanıklılığı daha fazla ve onu bitkin düşürebilir. Bir dahaki sefere kapıyı açacaktır." Tulpa'yı toparlayarak iki padok arasındaki kapıya doğru yöneldi. Bir seyis kapıyı açmak için koştu. Trent dönerek omzunun üzerinden baktı. "Her saat başı ikram!" diye hatırlattı. "Sakin unutma. Ben'in köprücük kemiğinin ne durumda olduğunu öğrenir öğrenmez beni aramanı istiyorum."

Müdür panosuna bir not yazdı. "Evet, efendim."

"Ve onu diğer herkesten uzak tutun. Managed Detail'in onun en iyi düşmanı olmasını istiyorum."

Yaşlı adam gülümsedi. "Peki efendim. İyi yolculuklar."

Trent ata binerken Molly kulağını bile kıpırdatmadı ama kalbim küt küt atmaya başladı. Gözlerimi kırıştıtararak başka tarafa baktım, botumu düzeltiyormuş gibi yaptım ama yan gözle ona baktım. Kahretsin, iyi görünüyordu, düzgün fiziği -genellikle takım elbisenin altında sadece ima edilir- kot pantolonu ve düğmeli gömleğinin içinde tanımlı ve belirgindi. Sanırım normalde tam İngiliz kıyafeti giyerdi ama ya geçit alıştırmaları ya da benim için giyinmişti. Ben aldırmadım. Göğsündeki kılları ve gömlek kollarının arkasında hareket eden kaslarını görmek hoşuma gitmişti. Ray, beyaz tozlukları, yumuşak çizimleri ve uyumlu şapkasıyla tamamladığı sağlam soluk yeşil binici elbisesi içinde tarif edilemeyecek kadar tatlı görünüyordu ve Tulpa'nın yelesine örülmüş çanlarla mutlu bir şekilde oynuyordu. Onu orada görmek her şeyin üzerine bir "babalık" kattı ve sahip olduğum her düğmeye bastı. Hayır. Trent için çalışmak hata olurdu. *Büyük bir hata.*

"Hazır mısın?" dedi, güneş ve rüzgâr saçlarını okşuyordu ve Jenks homurdanarak Lucy'nin yanından kalktı ve küçük kızın mızımızlanmasına neden oldu.

Ceri atını uzak kapıya doğru hareket ettirirken, "Aksine," dedi. Bir el kapıyı bizim için açmak üzere bekliyordu. "Red pist için uygun değil canım. Neden o hayvana eziyet etmekte ısrar ediyorsun?"

Önce Quen'in başlamasını bekleyen Trent gülümsedi. "Yöntemlerimin iyi sonuçlar verdiğini kabul etmelisiniz."

"Evet, ama neden?" Ceri ısrar etti, atını bana doğru yaklaştıtırken eli dizginlerde nazikti. "Bırak Red olduğu gibi kalsın. Ava daha yatkın ve muhteşem bir at binicisi olacak."

Trent eyerinde dönerek arkasındaki ahırlara baktı. "Bu kısırak kadınların kalbini ve erkeklerin servetini kıracak, Ceri. Dünyanın onun adını bilmesini istiyorum. O asla unutulmayacak."

Kafam karışmıştı, Quen'e döndüm. "Kırmızı mı?"

Adam gözlerini her an tetikte, taramakta olduğu ormanın kenarından geri getirdi. "Kağıt üzerindeki adı Kalamack'ın Gündoğumu

Sürpriz. Ama biz ona Kırmızı diyoruz."

Gerçekten. Trent'e baktım, atı tahmin edilebileceği gibi öndeydi. "Rengi yüzünden mi? Bu orijinal."

Quen deri bir gıcırtyla yaklaştı. "Hayır, onun tavrı. Kırmızı bölge mi? Tehlike mi? Zaten herkes ona dikkat etmesi gerektiğini bilmeseydi üzerine kırmızı bir tasma takardık. Trent'i yavruladıktan üç saat sonra ısırıldı."

Açık araziye açılan kapıdan geçerken, Trent bizi duymuş olacak ki hayıflanarak eline baktı. "Ah," dedim usulca ve Jenks kıs kıs gülererek eyerimin boynuzuna kondu. Yere çökerek bağdaş kurdu, kanatları parlıyordu ve başı sıcak güneşin altında sarkıyordu.

Ceri yumuşak bir klik sesiyle atını Trent'inkiyle aynı hizaya gelmesi için teşvik etti ve ikişer ikişer ilerledik. Neredeyse ormana varmıştık ve ben gölge için sabırsızlanıyordum. Ceri ısrarla, "İnsan sanatında en iyisi ise anonim olmanın hiçbir sakıncası yok," dedi. "Bu at doğuştan avcı. Bırak öyle kalsın."

Yan yana at sürdüler, aralarında paylaştıkları kızlar birbirlerine dokunmak için uzandılar. Trent, "Eğer yarın kapıyı çalmazsa, onu rahat bırakacağım," dedi ve uzanıp Ceri'nin elinin üstünü öperek resmi bir şekilde onayladı.

Onları orada görünce Quen'e baktım. Gözleri yorgundu ama gördüğüm tek duygu, hem Ceri'nin hem de Trent'in tanıdık ama platonik ilişkilerinde mutlu olmalarından duydukları sevinçti. Ceri'ye olan aşkından emindi ve Ceri Trent'ten hoşlansa da kalbinin yaşlı adama ait olduğu belliydi. Bir şekilde her şey yolunda gidiyordu. Ama kızlar ve geçmişleri onları birbirine bağlamış olsa da, Trent'in bunun bir parçası olmasına rağmen, sonsuza dek bir şekilde kenara itileceği hissine kapıldım. Geleceği ondan o kadar çok şey talep ediyordu ki, aşk servetinin satın alamayacağı bir lükstü.

Ve bu beni rahatsız etti, çünkü sadece bilmekle kalmayıp bunu normal kabul ettiğini düşündüm.

Ceri, şeytandan emin bir ifadeyle gülümseyerek elini Trent'ten çekti. "Rachel'la özel bir dünyam olsun isterdim, Trenton."

Jenks bir gözünü açtı ve onun yumuşak özgüveni karşısında bir parça endişe hissettim. *Özel bir konuşma mı? Ne hakkında? Şimdi ne yaptım ben?*

"Sadece kız muhabbeti," diye ekledi ama ses tonu beni endişelendirdi. Aklında bir şeyler vardı.

"Elbette." Ceri bineğini çekerken Trent Tulpa'yı daha hızlı bir tempoya itti.

Quen'e baktım, kaşları çatılınca endişelendim. Bana bakmayı reddederek atını ileriye doğru itti. Jenks uçarak geldi ve elflere katılmak üzere uzaklaşmadan önce, "Tek başınasın," dedi.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandım, onun kahkahaları karşısında yüzümü buruşturarak

geri yüzüyor.

İç çekerek Ceri'ye baktım, ormanın davetkâr gölgesi altında kayarken yüzünde belli belirsiz bir öfke kızarması gördüm. Patika dikti ve atlar tırmanırken hiçbir şey söylemedik. Lucy hâlâ Ceri'nin kucağındaydı ve küçük kız uyanık kalmak için mücadele ediyordu. Önümüzde Trent ve Quen, aralarında yumuşak erkeksi mırıltılarla at sürüyorlardı. Belki de kızarması sadece güneşten kaynaklanıyordu.

"Lucy bugün çok tatlı görünüyor," dedim ve dizginleri daha sıkı kavradı.

Hayır. Sanırım yok.

"Quen bana Trenton'ı güvende tutmaya yardım etmeyi reddettiğini söyledi," dedi ve doğrudan konuya girdi.

Nefesim kesildi ve sonra nefesimi verdim. Evet, muhtemelen ona bir açıklama borçluydum. "Trent'in ona bakıcılık yapmama ihtiyacı yok," dedim alçak sesle. "Ve bunu yaparak onu aşağılamayacağım."

Gözleri büyüdü. "Onu aşağılamak mı? Rachel, yok olmanın eşiğindeyiz ve sen ekstra güvenliğin onu aşağılayacağından mı endişeleniyorsun?"

Lucy bağırdı, Ceri'nin patlamasını yansıtırken sesi kanopinin alt tarafında yankılandı. Yüzümü buruşturarak gözlerimle ona sesini alçaltması için yalvardım.

"Onun eylemleri tüm türümüzü etkiliyor," dedi

Ceri. "Evet, ama-"

"Artık herkes ona bakıyor. Lucy'yi geri almak onun konumunu sağlamlaştırdı. Eğer o ölürse, önümüzdeki elli yılı Withon'lar belirleyecek ve bizi yine dolaplarda saklanıp kulaklarımızı kesmek zorunda bırakacaklar!"

Onunla göz göze bile gelemedim. Sanırım Quen gülüyordu, piç kurusu.

"Bir elli yıl daha saklanarak hayatta kalamayız. Ortaya çıkmalıyız ve Trenton'ın korunmaya ihtiyacı var. Sence vampirler bundan memnun mu?"

"Hayır," diye araya girmeyi başardım.

"Sence herkes öyle mi? Sen bir iblissin!" diye bağırdı ve ben irkilerek Trent ve Quen'in ilerlediği patıkaya baktım. Jenks bir altın tozu kıvılcımının ortasında ayağa kalktı ve gözetleme yüksekliğinde fırladı, ama neyse ki kimse arkasını dönmedi. "Sen gündüz yürüyen bir iblissin ve bu nedenle Quen dışında onu hayatta tutmak için mümkün olan en iyi kişisin! Hepimizin görevleri var ve bu görevleri yerine getirmek için istediklerimizi bir kenara bırakmamız gerekiyor. Neden bu kadar bencilce davranıyorsun?"

Bencilce mi? Trent iyi olduğumuzdan emin olmak için arkasına baktığında yüzümü buruşturdum. Öfkesinin Trent için duyduğu endişeden ve kişisel arzuların politik ihtiyaçlardan çok daha önemli olduğu yönündeki sağlam yetiştirilme tarzından kaynaklandığını biliyordum ama mutlu sona ulaşmışken ve Trent'ten herkes için istediklerini feda etmesi istenirken böyle konuşması sinirimi bozmuştu. "Daha yeni

Trent, Red'in olduğu gibi davranmasına izin verdi," dedim, içimdeki öfkenin bir kısmının ortaya çıkmasına izin vererek. "Ve şimdi de herkesin büyük bir planın dikte ettiği gibi olması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Kızarmıştı ama ona bağırarak karşılık veren tek kişi ben olduğum için bağırışmalarımızdan hoşlandığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse ben de bundan zevk aldığımı itiraf etmeliyim. "Red bir at, Rachel," dedi sertçe. "Trent bütün bir topluma liderlik etmeye hazır. Sağlıklı çocukları, politik ve parasal avantajı var. Vampirlerden insanlara kadar herkes elflerin yok olduğunu görmek istiyor. Korunmaya ihtiyacı var. Hakarete uğraması umurumda değil. Bir şehit türümüzü kurtaramaz."

"Bunu anlıyorum," dedim, bana kızgın olmadığını biliyordum, ama dış güçler onun uzun, yürek parçalayıcı hayatındaki tek huzur noktasını tehdit ediyordu.

"O zaman neden yapmıyorsun?" diye sordu, atı gerginliğinden dolayı sıçırıyordu.

"Ne istediğimi bilmiyorum, Ceri!"

Ceri tereddüt etti ve sonra gözleri büyüdü. Atımın üstünde otururken, ateşlendim. *Ne istediğimi bilmiyor muyum?* Gerçekten böyle mi bağırmıştım?

"Ne istiyorsun ..." Ceri yankılandı, altımızdaki atların takırtıları sustu. "Tanrıça aşkına, ondan hoşlanıyorsun! Ana irin kovası, *bu* ne zaman oldu!"

Al'ın ağzından küfürlü bir cümle duymak beni şoke etti ve telaşla söyleyecek bir şeyler aradım. "Uh ..." Ne Quen'in ne de Trent'in dönmemesi için dua ederek lafı dolandırdım. "Sanırım Eloy'u yumruklamasıyla turta arasında bir yerde. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu her şeyi değiştirir," dedi, olasılıkları düşünürken dik duruşu geri geldi. Hepsi devlet içindi, evet, ama özünde romantik biriydi ve nereye gittiğini görebiliyordum. Kahretsin, yine düşünüyordu. Bunu durdurmalıydım ve şimdi durdurmalıydım.

"Ceri, bana bak," diye yalvardım. "İki yıl içinde dört ilişkim oldu. Biri hırsızdı, biri siyasi bir hediye olarak öldü, biri dışlandığım için çekip gitti ve sonuncusu da sonsuza dek bir köle. Bunun mükemmel olduğunu düşündüğünüzü biliyorum, ama çok fazla yüküm var ve onun için çalışmak hata olur." Başımı kaldırdım ve yüzündeki endişenin de heyecanı kadar derin olduğunu gördüm. "Benim yüzümden ölebilir ve bunu sen de biliyorsun."

Lucy'nin başlığını düzeltirken gözlerinde bir parça acıma duygusu belirdi. "Belki de haklısın."

Duymak istediğim şey buydu ama biraz acıttı.

"Sadece Trent çok önemli," dedi, boşluğa bakarken sesi hüzünlüydü. "Her türlü saldırıyı savuşturabileceğini düşündüğünü biliyorum ama

gururunu bir kenara bıraktı. O her zamankinden daha fazla, sadece kendinden daha fazlası."

Boğazımda bir yumru vardı ve neden olduğundan emin değildim. Evet, Trent her zaman kendinden daha fazlası olmuştu. Ama olmak istediği şey bu değildi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Jenks'in Quen ve Trent'in üzerindeki toz parıltısı dikkatimi çekti ve her ikisi de atlarını kısa bir süre için geri çekince şaşırmadım. Quen'in atı binicisinin gerginliğini hissederek kişnediğinde endişe diğer her şeyi bastırdı. Trent gölgeliklere bakıyordu ve hem Ceri hem de ben onlara yetişmek için atlarımızı daha hızlı koşmaya teşvik ettik.

Onlara katıldığımızda peri, "Ormanda bir şey var," dedi ve tüylerim diken diken oldu. "Kuşlar tedirgin ve küçük memeliler saklanıyor."

Ceri Lucy'yi daha yakından tuttu. "Quen?" diye sordu ve Quen başını salladı, ağaçları tararken ne yapacağını bilemediği belliydi. Titredim ve güneşin damlattığı gölgeler şüpheyi doldu. Uzanarak bir çizgiye dokundum, chi'mi doldurdum ve sonra kafamda hepimizin etrafında bir daire oluşturmaya yetecek kadar enerji döndürdüm.

"Muhtemelen sadece Nick'tir," dedim ama Molly gerginliğimi hissetmişti ve şimdi tepiniyordu.

Ceri hemen endişesini kaybetmiş gibiydi. "Sümüklü küçük solucan," dedi ekşiyerek. "Quen, onu derhal göndermeleri için güvenliği çağır. Onu burada düşünmek bile beni hasta ediyor."

"Ah . . . Dün gece Al ile Nick hakkında konuştum," diye başladım.

Trent şaşırmamış gibi başını salladı ama Quen gözlerinde suçlayıcı bir bakışla eyerde dönüp doğrudan bana baktı. "Ve?"

Molly'nin dizginleriyle oynayarak, "Gördünüz mü, ben de size hepsini birden söyleyecektim," dedim. Jenks uzaklaşmıştı ve iki kız da onu bulmak için kıpırdanıyordu. "Ku'Sox onun sahibi. Onu bir bahiste kazandı."

Tulpa yerinde zıplayarak Trent'in gerginliğini ele verdi. "Merak ettim," dedi usulca, gözleri gölgelikteydi. "Nick laboratuvarı bir kez ele geçirdi. Bunu tekrar yapabilir. Bunun HAPA olmadığından eminim. *Lanet olsun*. İblisler yaratıyor."

Trent'in küfür ettiğini pek sık duymazdım ve huzursuzca başımı salladım. "Ben de öyle düşünüyorum," dedim sessizce. "Yirmi yıl içinde Ku'Sox'un hayatta kalmak için ona bakan en az sekiz gündüz yürüyen iblisi olacak."

Quen Trent'e baktı ve Trent başıyla onayladı. "Artık on iki oldu," dedi Trent ve Quen Ray'i ondan aldı, küçük kız ciddi bir havayla öz babasının önüne yerleşti. "Ben de bundan korkuyordum. Ceri, üzgünüm ama yolculuğumuzu kısa kesiyoruz."

"Trenton," diye itiraz etti.

"Sen ve Quen kızlarla birlikte ahıra dönün. Nick buradaysa,

Rachel ve ben onu dışarı çekeceğiz. Peşinde olduğu kişi benim. Tedaviyi kalıcı hale getirebilecek tek kişi benim."

Ceri atını döndürmeye başladı ama Quen kımıldamıyordu, atı önümüzdeki yolu kapatıyordu. "Tehlikeyi ortaya çıkarmak sana düşmez, Sa'han."

Ben de bu plana pek sıcak bakmıyordum ama başka bir nedenden dolayı. "Ah, tedavinin Ku'Sox'un istediği şey olduğunu sanmıyorum."

Trent Tulpa'yı kısa tuttu, siyah köpek sert hareket karşısında homurdandı. "Ku'Sox tedaviyi istemeseydi Nick ormanda olmazdı," dedi, kelimeleri kırparak. "Ve evet, tehlikeyi ortaya çıkarmak benim işim, tıpkı Rachel'in uzmanlık alanının onu ezmek olması gibi." Bana baktı. "Devam edeceğiz."

Tehlikeyi ezmek için her şeyi yapardım ama bu çok hızlı ilerliyordu. Belki de Ivy'nin temkinli planlarını düşündüğümünden daha fazla kapmışım. "Jenks!" diye bağırdım ve bir kanat cıvıltısıyla karşılık aldım.

"Quen, ben sadece Nick," dedi Ceri, kızları ormandan ve olası tehlikeden uzaklaştırmak istediği belliydi.

Ama Quen hâlâ orada duruyordu. "Bu kötü düşünülmüş bir plan. Nick olup olmadığını bilmiyoruz. Ya başka biriye?"

Trent'in gözünün kenarı seğirdi ve Tulpa onun altındaki yerine geçerken öfkeli görünüyordu. "Rachel'in yeteneklerine güvenmiyor musun?" dedi ve ben irkildim. "Onları satın almak için arkamdan iş çevirdin Quen." Belli ki kızgındı, daha yumuşak bir sesle ekledi, "Hiçbirinizi riske atamam. Gidin. Bırakın işimi yapayım. Rachel?"

Tulpa'yı tutuşunu gevşeterek atın kaçmasına izin verdi. Quen atını takip etmekten vazgeçti, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar kızgın ve karanlıktı. Onun önünde Ray sessizdi ama Lucy acı içinde feryat ediyordu. Omuz silkerek Molly'yi dürttüm.

Arkamıza baktığımda Quen'in atını ahıra doğru çevirdiğini, Ceri'nin Lucy ile birlikte eyerinde dimdik oturduğunu ve aşkının ona katılmasını beklediğini gördüm. Trent'e hak verdim. Mükemmel bir hayatları, mükemmel bir aşkları vardı, oysa ikisi de ikisine de sahip olamayacaklarını kabullenmişlerdi. Bunun korunması gerekiyordu.

Trent ona katıldığında sessizdi ve yolumuza devam ettik. Omuzlarım gergindi ve ağaçların tepelerindeki rüzgârı dinledim, yeni yaprakları soluk yeşil ve hışırtılıydı. Jenks yukarıda bir yerlerdeydi. Arkamı kolluyordu. Sessizlik uzadı ve Trent'e baktım. Çenesi gergindi ve güneş saçlarına gelip giden bir şekilde vuruyordu. Aklında Nick'ten başka bir şey vardı, şiddetli kararlılığı bana o HAPA üyesini deforme olmuş, çarpık bir iblis alayına dönüştürdüğünde duyduğu memnuniyeti hatırlattı. *İşte, Nicky, Nicky, Nicky . . .*

Tulpa daha iri bir attı ve Molly'nin rahatça yürüyebileceğinden daha uzağa adım atıyordu. Trent fark edemeyecek kadar dalgındı. Jenks yere düştü.

ve Trent, ürkek aygırı dalgınca düzeltti. Buna alışkın olan Molly bir kulağını oynatmakla yetindi.

"Ormanda bir şey var, ha?" Jenks eyerin kulpuna inerken, "Ormanda bir şey var, ha?" dedim. "Bunun ne kadar ürkütücü olduğunu biliyor musun?"

Kılıcı kınında gevşemişti ama çekmemişti. "Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum Rache. Quen ve Ceri'nin ormandan çıktığını görene kadar Z ekseni yapacağım. Bir çeyrek mil daha önünüzde hiçbir şey yok."

Trent kendini topladı. "Bir çeyrek mili bu kadar hızlı keşfedemezsin."

"Doğru," dedi Jenks sırtarak. "Sen böyle düşünmeye devam et."

Kanatlanırken bana döndü. "Kulak mesafesinde kalacağım. Doğru olmayan bir şeyler var." "Teşekkürler, Jenks." Quen ve Ceri'nin ağaçlardan ne zaman kurtulduğunu görebilecek kadar yükselmek için hızla havalandı ve ben de Molly'yi kısa bir dörtnal koşusuna ittim

Tulpa'ya yetişmek için.

Trent iç geçirerek Tulpa'yı daha yavaş bir tempoya çekti, siyah at sabırsızlıkla kışınıyordu. "Teşekkür ederim. Bunu benimle yaptığın için minnettarım," dedi, alçak sesi yapraklara mükemmel bir şekilde karışıyor, saçlarımdaki rüzgar gibi içimde kıpırdanıyordu.

Ben de Ceri'ye onunla çalışmayacağımı söylemeyi yeni bitirmiştım. "Bir şey değil. Eğer söylemeseydim, Ceri gitmeyi reddedecekti."

Profilinden endişeli olduğu anlaşılan adam, saçının bir tutamını yana yatırdı.

"Güvenliğinize bir peri klanı dahil etmeyi gerçekten düşünmelisiniz," diye ekledim.

Trent gökyüzüne baktı. "Sürekli bunu söyleyip duruyorsun."

"O zaman belki de dinlemelisin," diye karşılık verdim. Tulpa çoktan hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı ve bu beni rahatsız ediyordu. "Ya da en azından bir maliyet analizi falan yap."

Tulpa'yı kısa kesen Trent ağzının yarısıyla gülümsedi. Molly de durdu ve içimde ani bir anı patladı, gerginlik, benekli güneş, hatta tüylerimi diken diken eden gölgeli hava tarafından ortaya çıkarıldı. O sırık gibi ve gençliğin verdiği güvensizlikle, ben de sağlığın ilk ipuçlarıyla beceriksiz ve aşırı özgüvenli olmuştum ama Tulpa da aynıydı ve benden daha büyük bir ata sahip olduğu ve benim ona ayak uyduramadığım için öfkelenmişim.

"Ne?" diye sordu ve elimi soğuk yüzüme götürdüm.

"Um," dedim, çabalayarak. "Ceri haklı olabilir."

Molly altımdan kaydı ve Trent elini uzattı. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken donup kaldım, parmakları şapkamın kenarına değdi. "Ne hakkında?"

Kalbim küt küt atıyordu. "Elflerin kralı olmakta iyi olacağını."

Elini indirdi ve ben tekrar nefes aldım. Başını eğerek dizginlerin arasına dolanmış parmaklarına baktı. "Hem olmam gereken hem de olmak istediğim kişi olabilirim." Ama yumuşaktı ve buna inandığından emin değildim.

"Bunu denedim ve işe yaramadı," dedim, Molly gölgede kalan cılız otları koparmak için uzanırken dizginler parmaklarımın arasından kayıyordu. "Batman'de de işe yaramadı." Trent başını kaldırmadı ve ben de ağzımdan kaçırdım: "En azından uğruna savaşmaya değer bir şeyin var. Trent-"

"Sürümden bir at seçmek isteyip istemediğini sormak istiyordum," diye sözümü kesti. "Bizimle ata bindiğinde senin olarak belirlenecek bir at. Sana hâlâ düzgün bir av borçluyum."

Kaşlarım tekliften çok konunun değişmesinden dolayı kalktı. "Burada, hiçliğin ortasında oturmuş saldırıya uğramayı bekliyoruz ve sen bana bir at mı teklif ediyorsun?"

Tulpa içini çekerek Trent'in oturduğu yeri değiştirmesini sağladı. "İstersen Ceri ile konuşman hakkında daha fazla konuşabiliriz."

Aman Tanrım. Molly'yi okşama ihtiyacı hissederek, "Elbette, bir atım olsun isterim," dedim. "Avcılıkla pek ilgilenmiyorum ama." Tazıların sesini, beni yakalayabilecekleri korkusuyla kalbimin durduğunu hatırladım. *Deli mi bu?*

Tulpa'yı harekete geçirdi ve Molly de onu takip etti. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Ceri sahada başka bir kadının daha olmasını ister. Biz erkeklerin avı yakalamada stil sahibi olmadığımızı söylüyor."

Bahse girerim. "Bunu yapabilirim," dedim. "Bana sürekli Molly vermeyi bırakmanı sağlamak için."

Trent'in gülümsemesi beni ta merkezime kadar ısıttı. Doğru ve dürüsttü ve bana gülümsüyordu. *Kes şunu Rachel.* "Molly'nin nesi var?"

"Hiçbir şey, ama bana kazanamayacağım bir at verip duruyorsunuz."

Bunu düşünürken yüzündeki ifade kayboldu. Sonra gözleri kısıldı. "Kızıl'ı alamazsın. Aralarından seçim yapabileceğin sürüde değil."

Kulağa oldukça resmi bir ifade gibi geliyordu. Ateşli at benim ligimin çok dışındaydı ve ben onu düşünmüyordum bile. "Neden olmasın?" Alay ettim. "Çok tatlı bir kız."

Trent kaskatı kesilmişti ama bana bakmıyordu. Altında Tulpa homurdandı ve ani bir şokla en yakın ley hattında büyük bir düşüş hissettim.

Jenks, gümüş parıltılardan oluşan bir sisin içinde yaprakların arasından süzüldü. "Hey! Birisi az önce burayla ahırlar arasında kocaman bir baloncuk yaptı! Turn-blasted ağaçlarının üzerine çıktı."

Trent'e baktım. "Nick bir metreden daha büyük bir balon yapamaz."

"Ceri. . ." Trent fısıldadı. "Kızlar ..."

"Trent!" Elimi uzatarak haykırdım ama o çoktan dönmüştü.

Tulpa etrafta. Tanımadığım bir kelimeyle onu dörtnala koşmaya teşvik etti. Bir anda yok oldu, toynaklarının gümbürtüsü kayboldu.

Onu takip etmesi için sarsarken Molly homurdandı, onu dörtnala koşturduğumda kafası savruldu. Sırtının alt kısmına tutunarak ve dizlerini bükerek onu patikadan aşağı ittim.

Daha hızlı bir ata ihtiyacım vardı.

Beş

Cer-r-r-ri!"

Trent'in çağrıyla yükselen sesi dikkatimi çekti ve Molly'yi durması için çektim. Patikanın hemen dışında bir açıklık vardı, onun ötesinde paralel gittiğimiz dolambaçlı, gölgeli dere vardı. Daha taze esen rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı, yanmış otların ve çürümekte olan bitkilerin kokusunu ve yıldırım düşmeden önceki ozon gibi karıncalanan kullanılmış büyü kokusunu getirdi.

İki çirkin yanık izi ve uzun otların arasına sıkıştırılmış büyük bir daire vardı ve bağlı olduğum hat bir enerji çekimini hatırlatırcasına uğulduyor gibiydi. Hızla akan dere kayaların ve ağaç köklerinin arasında şırıldıyordu ve Trent'i Quen'in üzerine çömelmiş, Tulpa'yı da tetikte beklerken gördüğümde içimi bir korku kapladı. Muhtemelen bir keresinde beni kovalayan tazılardan kurtulmak için tökezleyerek geçtiğim derenin aynısıydı.

"Hie!" Molly'ye topuklarımı uzatarak bağırdım, o da öne doğru sıçradı, ayakları beklenmedik bir şekilde süngerimsi bir hal alınca boynu büküldü ve toynakları havaya kalktı. Sarp ağaçlarla çevrili alçak alan sanki sık sık sele maruz kalıyormuş gibi görünüyordu; yanmamış otlar uzundu. Üç ağaç ıslak zeminde hayatta kalmayı başarmıştı ama cılızlardı ve özellikle baharın bu erken döneminde çok fazla ışık geçiriyorlardı.

Yanlarında hızla durduğumda Jenks, Quen'in üzerinde geziniyor, tozları onun içinde eriyormuş gibi görünüyordu. Ray, Quen'in iki büküm olmuş bedenine oturmuş, küçük elleriyle babasının ceketini kavramıştı; ağlayamayacak kadar korkmuştu. Quen baygındı, ellerinde hafif bir yanık dışında herhangi bir saldırı izi yoktu.

Jenks bana doğru gelirken, "Aurası sağlam," dedi, "ama gerçekten tuhaf bir şey yapıyor, sanki artık ruhuyla net bir bağlantısı yokmuş gibi normal renk spektrumunun dışına kayıyor."

Endişelenerek ikinci görüşümü devreye sokmak için dikkatimi başka yöne çevirdim. Molly bunu hissetmiş gibi titredi ve ben de aşağıya baktım. Trent'in aurası her zamanki altın rengindeydi, ellerinin ve başının etrafında parıltılar vardı, ince noktalarda daha derin bir kırmızı çizgi ve merkezde daha önce görmediğim yeni bir parlak beyaz vardı. Quen'inki ise ben izlerken önce kırmızıya, sonra turuncuya dönüşen donuk bir yeşildi. *Vay be*. Hâlâ ikinci görüşümü korurken, titreyerek başka tarafa baktım.

Sonsuzluğun güneşte kavrulmuş yüzeyi gerçekliğin üzerine bindirilmişti; kuru bir dere yatağı ve seyrek çimler, kırık dökük binaların uzak profillerine doğru uzanıyordu

Cincinnati'nin nerede olacağını. İblisler yoktu, izleyen gözler yoktu ve ikinci görüşümü bıraktım, ley hattına tutunmaya devam ederken titriyordum. "Bu doğru değil," dedim ve Trent ayağa kalktı.

Gözleri periliydi ve ellerini ağzına götürmüştü. "Ceri!" diye tekrar bağırdı ama sessizliği sadece suyun ve rüzgârın sesi bozuyordu. Ceri burada değildi, atlar da öyle.

Ben dizlerimin protestosuyla aşağı kayarken Jenks mor bir toz sütunu üzerinde yükseldi. "Yarası ne kadar kötü? O iyi mi?" Yanlarına çömelirken söyledim. Ray onun için çok yaşlı olan bir hıçkırık çıkardı ve bana doğru eğilip kollarıma düştüğünde ona uzandım.

"Hayır."

Çömeldiğim yerde donup kaldım. Ray'in tutuşu sıkılaştı ve babalarını görmek için kalçamda döndü. Yine de ağlamadı, koyu yeşil gözlerinin altında kırmızı, ıslak yanakları vardı. *Ne görmüştü acaba?* Dönen Trent gözlerini kısarak çevredeki ormana baktı. "Ceri!" diye tekrar seslendi, sesinde şimdi korku vardı.

Nefesimi tutup dinledim. En yakın ağacın üzerinde bir yanık izi vardı, ona isabet etmeyen kısım uzun bir iz halinde arkaya doğru yayılıyordu. Bir kavga olmuştu.

-Kısa ama güçlü. *Şeytanlar*. . .

"Cevap vermiyor," diye mırıldandı Trent. Elinde cep telefonu ile yere bakarken saçları gözlerine döküldü ve telefonu bana doğru ittiğinde tökezleyerek ayağa kalktım. "Geçit evini ara. Numara orada. Sağlık helikopterini göndersinler. Quen'le kal. Ceri ve Lucy'yi bulmalıyım. Yaralanmış ve cevap veremeyecek durumda olabilirler."

Gitmesi iyi bir fikir değildi ve Ray ona uzandığında onu kalçama yeniden yerleştirdim, ondan küçük sıkıntı sesleri geliyordu. "Trent. . ."

Jenks'in kanatları takırdadı. "Burada kal," dedi, ikimizin arasında havada süzülürken Quen ayaklarımızın dibinde sessizdi. "Ben senden daha hızlı yol alabilirim."

Trent korkunç görünüyordu, zarafeti korkuyla değişime uğramıştı. "Hayır." Dönerek yakındaki ağaçlara doğru koşmaya başladı. Ben tereddütlü bir adım attım ama Jenks daha hızlıydı ve Trent daha atları geçmeden peri yüzüne gümüş rengi kırmızı bir toz damlattı.

"Hey!" diye bağırdı peri ve Ray'in iniltisi kesildi. "Sana olduğun yerde kal dedim! Bunu her kim yaptıysa hâlâ dışarıda olabilir Bay Dünyanın Kralı ve ben senden on kat daha fazla yer kaplayabilirim. Beni anladın mı?" Kanatlarını şakırtarak Trent'e baktı. "Burada kal ve ambulansını çağır. Quen'in aurası çıldırıyor. Yardıma ihtiyacı var!"

Kalbim güm güm atıyordu ama Trent tereddüt etti ve sonunda bir hayal kırıklığı iniltisiyle Quen'e döndü, dönerken gözlerini saklamak için başını eğdi. Elini telefonuna uzattı ve yemin ederim soğuk parmaklarının arasına aldığı anda sihirli bir karıncalanma hissettim.

"İyileştirici bir tılsım biliyor musun?" Kendim bilmediğim için sordum. Öğrenmekten korkuyordum ve Al da bana öğretmiyordu, yoksa düzeltmek için kullanacağım yanık ya da kesikten daha kötü bir şey yapacaktım.

"Yaptım bile," dedi, Quen'in yanına diz çökerken telefonunu açarak. "Aurası o zaman dönmeye başladı ama nabzını dengeledi."

Sessizliği bir kuş bile bozmadı ve Ray kalçamdayken garip bir şekilde ben de diz çöküp Quen'in bileğine uzandım. "Nabızı zayıf," dedim ve Quen'in göz kapaklarını geri çekmek için eğildiğimde Ray'ın ağırlığını kaydırdım. "Genişleme normal," dedim ne yapacağımı şaşırılmış bir halde. Elim karıncalanıyordu ve şaşkınlıkla geri çektim. Ray itiraz etmeye başladı, ben de ayağa kalktım.

"Ben Trent," dedi Trent telefonuna, sesi sertti, korkusunun tüm izleri gizlenmişti. "Bir kaza geçirdik. Ahırda sağlık helikopterine ihtiyacım var. Hemen."

"Tıbbi helikopteriniz var mı?"

Bana bakmadı bile, gözleri yakınlardaki ağaçları tarıyor, sanki onların arasında olmak istiyormuş gibi arıyordu. "Quen'i getirebileceğimizi üniversite hastanesine bildirin. Bir iblis saldırısından şüpheleniyorum. Evet, gün ışığında. Ceri ve Lucy kayıp. Köpeklerin bir an önce ormanda kurtarma çalışması yapmasını istiyorum. Nehir yoluna odaklanın." Tereddüt etti ve yüzünü sabit tutmak için çabaladığını gördüm. "Birkaç saat boyunca iletişimde olmayacağım. Sorusu olan?"

Telefonu kapattı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. "Acele et, Jenks. . ."

Ayağa kalktım, gölgem Quen'in solgun yüzünü kapladı. Çiçek hastalığı izlerini öne çıkarıyordu. Hiçbir şey yapamadım. Kanaması varsa kanı durdurabilirdim. Beyin sarsıntısı geçiriyorsa, şok tedavisi uygulayabilirdim. Hayal görüyorsa yardım gelene kadar başında oturabilirdim ama ya bu? Ne yapacağımı bilmiyordum ve Ray ile birlikte ileri geri sallandığımı fark ettim. Sessizdi, güzel koyu yeşil gözleri korkmuştu.

"Belki Ceri ahıra geri dönmüştür," dedim yanık izlerine dönerek. "Atlar gitmiş."

Trent yine Quen'in nabzını ölçüyordu. "Sen buraya gelmeden önce aramıştım." Sesi eşitti, dikkati dağılmıştı. "Atlar binicisiz geldi. Ceri Quen'i asla terk etmezdi."

Ama yine de gitmişti. Lanet olsun, Quen onları durdurmaya çalışmıştı. Burada olmalıydım. Yardım edebilirdim. "Bu onları iblislerin aldığı anlamına gelmez," dedim, Trent başını kaldırıp baktığında kızarmıştım, öfkesi çok açıktı.

Ray döndü, gözleri ağaçların altından geri dönen Jenks'i takip ediyordu. Tozu neredeyse yok denecek kadar azdı. "İki yüz metre ötede bir daire çizdim," dedi. "Onlardan iz yok."

"O zaman daha geniş bir tane yap!" Dedim ve kaşlarını çatı.

"Daha uzağa gitmedim çünkü bir daire yanığı var. Biz merkezdeyiz."

Kahretsin. Quen stres altında bile o kadar büyük bir daire çizemezdi. Ceri de yapamazdı. Bu şeytan yapımı.

"Eğer bir iblis çemberi varsa, o zaman ele geçirilmişlerdir," diye bitirdi ve Trent'in elleri kenetlendi.

Ku'Sox. Al'la konuşmam gerekiyordu ve ben de atlara döndüm, saatlerce uzaktaki kehanet aynamı düşündüm. Kendime kompakt bir versiyonunu yapacağıma dair söz vermişim ve bunu ertelediğim için kendime lanet ettim. Sonsuzlukla olan bağlantımı tamamen koparmışım. "Ku'Sox olamaz," diye fısıldadım, sadece başka biri olmasını istiyordum. "Gündüz vakti ve o sonsuzlukta kalmakla lanetlenmiş."

"Nick aracılığıyla çalışıyor." Trent ayağa kalktı. "Bu benim hatam."

Hata mı? Kimsenin suçu değildi. "Başlama," dedim sertçe ve Jenks gergin bir şekilde kanatlarını mırıldandı. Ses tonum Trent'in kısa kesmesine neden oldu ve bana odaklanırken gözleri kısıldı. "Hayır, ciddiym," dedim Ray'i kalçamda sallayarak. "Ku'Sox da kolaylıkla senin peşine düşebilirdi. Belki de seninle birlikte olduğum için yapmadı, bu durumda onların kaçırılması *benim* suçum olurdu." Tanrım, Ceri ve Lucy'nin Ku'Sox'la birlikte olduğunu düşünmek bile çok korkunçtu.

"Anlamıyorsunuz. Bu *benim* hatam," dedi Trent, sesi öfkeliydi. "Onları asla terk etmemeliydim. Onun hedefinin ben olduğumu sanıyordum. Onları tehlikeden uzaklaştırmak yerine tehlikenin içine gönderdim." Bana baktı, yeşil gözlerinde ıstırap vardı. "Onları aldı. Neden? Ben tam oradaydım!"

"Çünkü sen azat edilmiş bir tanıdıksın," dedim, uyuşmuş ve neredeyse midem bulanmıştı. "Ceri serbest bırakıldı ama sen azat edildin. Belgeler dosyalanmıştı ve Ceri'ye yaptığı gibi bundan sıyrılmasına imkân yoktu. Trent, bu konuyu araştırmam ve Ceri'nin evraklarını imzalatıp dosyalatmam için bana bir şans ver. Lucy benim vaftiz çocuğum. Sanırım bu, aramızdaki beni ve kendimi yalnız bırakma anlaşmasına dahil." *Umarım.* "Onları geri alabiliriz."

Dişlerini sıkarak arkasını döndü. Yüzünde bir suçluluk ifadesi daha belirdi. "Rosewood tedavisini kalıcı hale getirebilecek tek kişi benim," dedi, güneş gözlerine ulaşmasın diye başını eğerek. "Ben olmalıydım. Ben olsaydım hazırdım."

Sesi çatallaştı ve gözlerini nehre dikti. Önümüzde umursamazca akıyordu, tıpkı zihninden geçen kaos gibi, her zaman hareket ediyor, asla sessiz kalmıyordu. Dün geceki sarılmayı hatırlarken Quen'in üzerinde gezindim. Alışılmadık bir şeydi, özellikle de gazetecilerin önünde. Trent bunun olabileceğini biliyor muydu ve beni şüpheli olmaktan kurtarmaya mı çalışıyordu? Yakın zamana kadar onu hapiste görmeyi çok isterdim.

"Onu bana boyun eğdirmek için aldı," dedi açıkça. "Rachel, bunu yapamam."

Elflerin hayatta kalmasını sağlayacağıma yemin ettim. İblislerin yeniden dirilmesi sonumuz olabilir."

"Olmayabilir. İşte-"

"Yapamam!" diye bağırdı ve ben sustum. "İblislerin hayatta kalma sırrını onların ellerinden uzak tutmak için hayatımı vermeye hazırdım. Onlarinkini vermeye hazır değildim."

Ray'in ağırlığını kaydırırken "Onları geri alacağız," dedim ama bunun sadece söylenecek bir şey olduğunu ben bile biliyordum. Yapmak daha zor olacaktı. Sabahın geç saatlerinde havada bir helikopterin kanatlarının hafif gümbürtüsü duyuldu ve Trent önce saatine, sonra da ormana baktı. Omzuna dokundum ve kaya gibi sert buldum. "Her şey yoluna girecek." Benden uzaklaştı ve benim kararlılığım daha da güçlendi. "Sana söylüyorum, eğer Ku'Sox onları aldıysa, iyi olacaklar!" Tanrım, lütfen iyi olsunlar.

Döndü, helikopter bıçaklarının sesi giderek artıyordu. "Nasıl?" diye bağırdı. "İblis sadist ve psikopat! Bir şeyleri zevk aldığı için yapıyor, güç ya da para için değil, zevk aldığı için!"

O zaman belki de St. Louis kemerinin altından gitmesine izin vermemeliydin, diye düşündüm, ama bunu söylemenin bir yararı olmazdı; beni kurtarmak için Ku'Sox'u serbest bırakmıştı. "Trent, ben de senin yerindeydim. Her şey yoluna girecek. Al'la konuşmam için bana bir şans ver. Evrakları dosyalayıp onları geri alacağız. Bu arada güvende olacaklar. Bana bakar mısınız?"

Sonunda başını kaldırdı, saklamaya çalıştığı ıstırap beni durdurdu. Ray'e daha sıkı sarıldım ve küçük kız telaşlanmaya başladı. "İblislere olan güvenini paylaşmadığım için beni affet."

"Güvenin bununla hiçbir ilgisi yok!" diye bağırdım ve Tulpa kulaklarını dikti. "Psikopat olduğunu biliyorum ama aptal değil ve pazarlık kozunu yemeyecek!"

Trent beni görmezden gelerek daireler çizen helikoptere dik dik baktı. *Nereye ineceklerini nereden biliyorlardı ki?* "Ceri iblisleri tanıyor," dedim. "Lucy'yi güvende tutacaktır. Onun ruhu var ve bu her şeyi değiştirir. Ne olduğunu bulacağıma söz veriyorum. Bir yerimiz var. Düşünmemiz gerek. Lütfen bana bir şeyler yapmam için bir şans verin."

Bana bakmıyordu, çenesi gergin ve tavırları kapalıydı. İşleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getirdiğimi bilmiyordum. "Jenks," dedi aniden. "Meraya inip yürüyerek içeri girmeleri gerekecek. Buradaki en hızlı kişi sensin. Onlara nerede olduğumuzu söyler misin?"

Kaşlarımı çatarak Ray'i daha yükseğe kaldırdım. Bunun için zamanımız yoktu. Quen'in aurasının ne yaptığını bilmiyordum ama normal değildi. "Bu ağaçlar senin için önemli mi?" Trent'e aniden sordum ve bana boş boş baktı. Jenks bile tereddüt etti. "Baban anneni onların altında öpmedi ya da başka bir şey yapmadı mı?"

Trent başını salladı. "Hayır."

Çenemi sıkarak ley hattını sertçe çektim. Ray tokat yemiş gibi sıçradı ama ağlamıyordu, bu yüzden odağımı daralttım ve onu elime aldım. "*Adsimulo calefacio!*" Bağırđım ve laneti en yakındaki ağaca fırlatarak özsuğunu bir anda aşırı ısıttım. Ağaç patladı ve ben dönerek Ray'i vücudumla korudum. Kabuk parçaları ve keskin kıymıklar sırtıma çarptı.

Atlar nal sesleriyle birlikte dağıldılar. "Hey! Beni biraz uyarın!" Son dallar da yere düşerken Jenks tiz bir sesle bağırđı ve Trent aceleyle Quen'in üzerini örttüğü yerden başını kaldırdı. Ağaç yirmi metrelik bir çemberin üzerine dağılmıştı ve son parçaları hâlâ düşüyordu. Kaçan sadece Molly'ydi ve Tulpa boynu kemerli ve gözleri vahşî bir şekilde dört direkli bir sertlikte duruyordu. Bana homurdandı, kabuk ve yaprak parçalarını silkelemek için derisini kaydırdı.

"Kendini uyarılmış say," dedim acımasızca ve Ray'in gözlerini kocaman açıp sustuğunu gördükten sonra onu kalçama daha sıkı oturması için kaydıldım ve iki ağacı daha havaya uçurdum. Korkunç bir karmaşaydı ama artık yer vardı ve daha da iyisi, ambulans tam olarak nereye ineceğini bilecekti. Daha da sinirlenen Tulpa, sadece Trent'in iradesiyle olduğı yerde kalarak her şeye dayandı.

Trent yeni güneşin altında bana katılırken sessizdi, helikopter kanatlarının sesi yaklaştıkça gözlerini kısarak bakıyordu. Lanetin dengesizliği yükselip etrafımı sararken kendimi hasta hissettim. Tepeye çıktığını hissedebiliyordum ve pişmanlık duymadan çenemi kaldıldım. *Bunun bedelini ödüyorum*, diye düşündüm, pisliğin ruhumda gezindiğini hissederek. Güneş daha sönük görünmüyordu, gökyüzü aynı mavilikteydi ama parçalanmış kütüklere, kırılmış dallara ve solan yapraklara bakınca ruhumun biraz daha karanlık olduğunu anladım.

Ama Quen öldüyse ve ben yardım edebileceksem temiz bir ruhun ne anlamı vardı?

"Teşekkür ederim," dedi Trent ve uzun tıbbi helikopter inmeye başlarken Quen'e doğru geri döndü. Çivilenmemiş olanlar kenarlara savruldu

-Ve çok fazla vardı. Ray feryat etmeye başladı ve ben sırtımı helikoptere dönerken onun yüzünü kendime doğru tutarak başını örttüm. Jenks küfrederek yakama yapıştı ve ben de kendimi bir kasırganın merkezindeymişim gibi hissederek kambur durdum ve titredim.

Sonunda bana çarpan sadece ot parçaları oldu ve döndüğümde önlüklü üç adamın yan taraftan atladığını gördüm, aralarında bir sedye vardı. Bıçaklar yavaşladı ama durmadı ve Trent Quen'in başında dikildi, endişesi üç katına çıkmıştı.

"Omurgasında hasar yok," dedi biri, Quen'in şakağına dayadığı muskaya gözlerini kısarak bakarak. "Onu taşıyabiliriz," dedi ve diğer ikisi onu sedyeye taşıdı, serum takmaya ve hayati belirtilerini almaya başladı.

"Efendim?" diye sordu muskalı olan ve Trent dikkatini Quen'in yüzünden çekti. Gözleri daha iyi görünüyordu.

"Bunu bir iblis saldırısı olarak değerlendirin," dedi, rüzgâra karşı sesini yükselterek. Adam şüpheyle güneşe baktığında, "Evet, gün ışığı var," diye ekledi. "Birini ele geçiriyordu."

Jenks beni bıraktı, Ray gümüş ışıltılar aşağı süzülürken başladı. "Aurası tuhaf," dedi peri, Quen'in göğsünde durarak herkesin dikkatini kısa bir süreliğine üzerine topladı. "Sanki çınılıyormuş gibi gölgeler arasında gidip geliyor. Gittikçe kötüleşiyor. Beş dakika önce döngü otuz saniye sürüyordu, şimdi yirmi saniyeye düştü."

Kaşları çatılan adam, bir başkasının uzattığı gözlüğü taktı. Gözleri büyüdü ve hareketleri yeni bir aciliyet kazandı. "Onu helikoptere bindirin. Hemen!"

Üçe kadar sayıp sedyeyi kaldırdıklarında Trent, "Olanları görmedim," dedi, ilk adam serum torbasını yukarıda tutuyordu. "Morgan ve ben başka bir iz üzerindeydik ve kargaşayı hissettik. Sanırım Ceri ve Lucy'yi aldılar," dedi, yüzünde korku vardı ama saklamaya çalışıyordu. Her hareketinin arkasında parıldadığını görebiliyordum.

Quen'i büyük bir hareketlilikle yüklediler, bıçakların sesi iki teknisyen arasındaki yeni konuşmayı bastırıyordu. Jenks de onlarla birlikte rüzgârdan uzaklaşmıştı ve Ray onun geri dönmesini izliyordu; sessiz, çok sessiz. Hâlâ yanımızda olan baştaki adam pilota baktı ve bir an durmasını işaret etti. Sesini duyurmak için eğildiğinde gözlerinde endişe okunuyordu. "Efendim, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Onu üniversite hastanesine götürmeliyiz."

Trent dönen bıçaklara baktı ve ben de Ray'i kendime daha sıkı tuttum. "Emin misin? Bir medya sirki istemiyorum."

Ama adam başını sallıyordu. "Zamanımız tükeniyor. Bir duyarsızlaştırma tankında olması gerekiyor ve sizde öyle bir tank yok. Sessiz bir oda deneyebiliriz-"

"Hayır." Trent içeri baktı, korku ikinci bir aura gibi üzerinde titriyordu. "Git. Götür onu."

Adam pilota bir işaret yaptı ve camın arkasından onun bir telsiz aldığını gördüm. "İleriyi arayacağız," diye bağırdı teknisyen. "Onun için hazır olacaklar. Sanırım zamanımız var ama hasarı durdurmak için hızlı hareket etmeliyiz. Bir kişilik daha yerim var."

Trent bana doğru döndü. Yüzü, soğukkanlılıkla gizlemeye çalıştığı bir endişeyle parçalanmıştı. Önce Ray'e, sonra bana bakıp fısıldadığında her şey dağıldı: "Rachel . . ."

Onu duyamıyordum ama dudaklarını okuyabiliyordum. İçimde bir şeyler kıpırdandı ve onu bir kenara ittim. "Git!" dedim. Rüzgâr saçlarımı s a v u r u r k e n onu kapıya doğru ittim. "Ben h a l l e d e r i m ! Öğrendiğin zaman beni ara

bir şey!"

Ray'in parmaklarını öptü ve gözlerinin içine sertçe baktı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Bıçaklar havada çılgık atarken gözleri benimkilere dikildi. "Teşekkür ederim."

Ray'i daha yakın tuttum, biz geri çekilirken onun da görmesini sağladım. Trent zahmetsizce tıbbi helikoptere bindi. Jenks kapı kapanmadan hemen önce dışarı fırladı, sanki bir roller coaster'a binmiş gibi aşağıya ve dışarıya doğru savruldu. Tink'e küfrederek yanımdan hızla geçti ama iyi olduğunu anladım.

Bir elimle Ray'i desteklerken, diğer elimle saçlarımı tutarak pilotun havalanmadan önce yaptığı kontrolü izledim. Gözlerimi kısarak, daha fazla çubuk ve yaprak savrulurken yerimi korudum. Kanatlar gümbürdeyerek helikopter irtifa kazandı ve Cincinnati'ye doğru ilerleyerek ağaçların ardında gözden kayboldu.

Yapraklar yavaşça çöktü. Titreyerek Quen'i bulduğumuz yere baktım. Çimenler dümdüz olmuştu. Ray'in saçlarımdaki tutuşu çekiştirdi ve ben de onu çözdüm, kulaklarım çınlayarak sessizliği dinlerken yumuşak, nemli elinin parmaklarımı tutmasına izin verdim.

Jenks'in kanatları omzuma konmaya başladığında boğuk bir ses çıkardı, sonra daha iyi düşündü ve olduğu yerde asılı kaldı, kalan esintide tozlar ondan uzaklaştı. "O iyi olacak. Ona zamanında ulaştık."

Bilmiyordum. Ama kucağımda alışılmadık derecede sessiz bir çocuk vardı ve atım yoktu. Tulpa ortadan kaybolmuştu. Hayvanı suçlamıyordum ama ahıra geri dönmem gerekiyordu. Uzaktan tazıların sesini duydum ve ürperdim.

"Quen güçlüdür," dedi Jenks, paramparça olmuş bitki örtüsü arasında yolumu bulmaya çalışırken yanımdaki yerini alırken hızlı hızlı konuşuyordu. Devirdiğim ağaçlardan biri büyüden zarar görmüş, tüm kanıtları yok olmuştu. I.S.'in bir ineği olacaktı. Ya öyle olacaktı ya da saldırı için beni suçlayacaklardı.

Jenks tekrar "O iyi olacak," dedi ve ben de patikadaki gölgeye doğru yürüdüm. Toynak izleri hayatın ne kadar hızlı değişebileceğinin üzücü bir hatırlatıcısıydı, izler her iki yöne de gidiyor ve kaotik bir karmaşa içinde çaprazlanıyordu.

"İyi olacak," diye kabul ettim sırf susmasını sağlamak için ama buna inandığımdan emin değildim.

Ray hâlâ sessizdi ve başımın üzerinden uçan Jenks'i görmek için benden uzağa doğru eğilmişti. Onunla çok fazla zaman geçirmemiştım ama tanıdık gelecek kadar. Kız kardeşinden çok farklıydı, Lucy'nin dışa dönük ve talepkâr olduğu yerde o sessiz ve çekingendi. Lucy'nin Ku'Sox'la birlikte olduğunu düşününce yüzüm buruştu ve içim sıkıştı. Trent'e her şeyin yoluna gireceğini söylemişim ama Ku'Sox'un ne istediğini beklerken yaşadığımız belirsizlik yürek parçalayıcıydı.

Kulağımanın üstünden Jenks ultrasonik bir cıvıltı çıkardı. "Kutsal kurbağa tükürüğü!" diye ciyakladı peri ve ben sanki bir şey ley hattı yoluyla içimde geziniyormuş gibi hissederek kaskatı kesildim. Ray de sertleşti, eli parmaklarımın arasındaydı.

daha sert sıkıyor.

Sonra en yakın ley hattından gelen büyük bir çekiş hissettiğimde nefesimi içime çektim. Yolda beklemediğiniz ani bir düşüş gibi hissettirdi - hızlı bir sarsıntı ve sonra normale dönüş. "O da neydi?" Dedim. Başımın arkası sıcaktı ve sanki kulaklarımı patlatmaya çalışıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındım.

"Ben nereden bileyim?" Jenks bağırdı. "Dinle, yine yapacak. Tanrım, işte geliyor!"

Misina hıçkırarak mide bulandırıcı bir şekilde düzensizleşirken donup kaldım, ayaklarım patikaya dikildi. İçimden geçerken tıslayarak hattı düşüncelerimden çıkardım. Jenks'ten gümüş kenarlı toz o kadar yoğun bir şekilde düştü ki Ray ona uzandı. O kaşıntılı hissin anısı omurgamı tırmaladı ve beynime yerleşti. Jenks'e bakarak, geçici olarak bir ley hattına dokundum, içimden akmasına izin verirken gözlerimi kısarak tadına baktım. Şimdi iyi hissediyordum ama bir şeyler olmuştu. Bu gece uyandığında Bis'e sormam gerekecekti. Çizgilerle tanıdığım herkesten daha fazla uyumluydu. Tabii eve dönebilirim. Trent'in Ray'i eve götürmemi onaylayıp onaylamayacağını bilmiyordum.

Jenks önümüzde duruyordu, yüzünde garip, kaybolmuş bir ifade vardı. "Ne oldu?" diye sordu peri ve ben televizyona ulaşmak için harekete geçtim.

"Hiçbir fikrim yok ama iyi bir şey olamaz."

Altı

Trent'in garajındaki yakışıklı adamın küçük Cooper'ıma taşımama yardım ettiği araba koltuğuna onu oturtmak için kayışları beceriksizce karıştırırken Ray ağlamakla tehdit ederek telaşlandı. "Yine başlama," diye uyardım onu, alışılmadık ses tonum dikkatini çekmiş ve dikkatini dağıtmıştı. Jenks dikiz aynasından ona surat yapıyor olabilirdi ama arabadan geri geri çıktım ve bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım.

Saat üçe geliyordu, at gibi kokuyordum ve uykuya dalmayı reddeden huysuz bir çocuğum vardı. Denememiş de değildim. Trent'in sekreteri onu beklemem için beni Trent'in dairesine geri götürmüştü ama bu dört kitap, iki şarkı ve üç saat önceydi. Jenks'le televizyon seyretmek Trent'in büyük ve boş dairesinde mahsur kalmamı daha da kötüleştirmişti. Hissettiğim o hat kesintisi sadece Trent'in evinde değil, her yerde, tüm Amerika Birleşik Devletleri'nde ve kıta dışında da vardı. Hatlar şimdi iyiydi, ama medya telaş içindeydi, sonun yaklaştığını söyleyen küçük işaretlerle uzmanlar ve kaçıklarla röportaj yapıyordu.

Jenks arabanın içinden bana bir başparmak işareti yaptı ve ben de iç geçirdim. Bebek bezi çantası, ekstra mama, kıyafet değişimi, beşiğinden battaniye ve hangilerini istediğini sorduğumda işaret ettiği üç pelüş hayvan. Evet, hepsi bendeydi. Trent'in evinde kamp yapmaktan, büyük ekran televizyonunu izlemekten ve taze meyve ve puding için buzdolabını yağmalamaktan hoşlanmadığımdan değil, ama yapacak işlerim vardı, Ray uyurken yapabileceğim şeyler. Ve oğlum, onun uyumaya ihtiyacı vardı.

Kapıyı kapatırken bir hapsirlik beni sarstı. Kaşlarım çatıldı. Eğer bu şekilde devam ederse, on dakika içinde tekrar hapsiracaktım. Al bana ulaşmaya çalışıyordu ve büyü aynam şehrin öbür ucundaki Hollows'taydı. Trent'in arazisini ikiye bölen çizgiye girmeyi ve onunla bu şekilde iletişim kurmayı denedim ama Al gelmedi ve çizgiler bir şekilde ekşi hissettirdiği için oyalanmadım. Konuşmak istediğinin sadece hatların rahatsız edici durumu olmasını umuyordum ama içimde daha fazlası olduğuna dair kötü bir his vardı ve arabaya bindiğimde gözlerim Ray'ın araba koltuğundaki haline kaydı.

Yerime yerleşip omuz çantamdan çıkardığım mendille burnumu silerken Jenks bana şüpheyle baktı. "Tanrı seni korusun," dedi ekşiyerek. "Bu kaçınıcı oldu, yirminci mi?"

"Saymayı unuttum." Jenks'in dikkatini çekmek için s-s-s-s sesleri çıkaran Ray'e gülümseyerek Trent'in yeraltı garajından çıkıp parlak ışıklı kareye doğru ilerledim. Ray'i araziden çıkardığım için içimi bir endişe kapladı ama Trent bana bunu yapamayacağımı söylememiştir.

Jenks yeni güneşin altında uykuya daldı ve ben de yavaşça çalışanların park yerlerinin ve alçak binaların yanından geçerek giriş kapısına doğru ilerledim. Yarım mil kadar gitmişim ve bir virajı dönüp yavaşladığımda Ray de uyuklamaya başlamıştı.

Trent onu tanıdığımdan beri kapı girişini iki kez değiştirmişti; bir keresinde çıkarken basit metal çubuğu delip geçtiğimde, bir diğerinde de aceleyle çıkarken Ivy beni yeni duvarından aşağı fırlattığında ve o kalmamı istediğinde. Mütevazı, tek katlı bina artık iki katlı bir yapıya dönüşmüştü ve her iki tarafında da gelen ve giden trafiği izlemek için görevliler vardı. Çalışanların ne kadar uzun ve kalın olduğunu gizlemeye çalıştığı yüksek peyzajlı duvarın her iki yanında otoparklar mevcuttu. Ayağımı gazdan çekip içeri girmeme neden olan şey barın hemen bu tarafına park etmiş beş I.S. aracı değil, kapının hemen ötesindeki üç haber minibüsüydü.

Boktan bir tost, çok uzun sürmedi.

İç çekişim Jenks'i uyandırdı ve ısıklık çalarak Ray'in gözlerinin kısa bir an için açılmasını sağladı. I.S.'in burada olduğunu biliyordum, geldiklerinde Trent'in oturma odasına gönderilen arama emrinin faksını görmüştüm. I.S. ile başa çıkabilirdim. Haber minibüsleri başka bir hikayeydi.

"Sence seni gördüler mi?" Park yerine girdiğimde Jenks sordu.

"Muhtemelen. Ama Trent'in çocuğuyla gidiyorum. Muhtemelen imzalamak zorundayım

"Tokasını açmak ve sızlanan, yorgun kızı kendime çekmek için eğildiğimde söyledim. Onu arabada bırakmak bir seçenek değildi.

Önümüzden fırlayan Jenks'in tozuna hem Ray hem de ben hapsirdik ve arabanın yanında dururken temiz bir nefes aldım, bebeğim kalçamdaydı ve rüzgârda ve güneşte göz kırpyordu. Trent'in güvenlik üniformasını giymiş endişeli ve gergin bir adam cam kapının önünde bana işaret ediyordu, ben de ona doğru yöneldim, çantam bir omzumda, Ray diğer omzumu tutuyordu. Kapının diğer tarafındaki bir muhabir adımı haykırdı. Fark edilmişim. Harika.

İçeri girip Ray'i tezgâhın üzerine koyduğumda adam, "Bayan Morgan, durduğunuza sevindim," dedi. Üç duvar tamamen camdı ve bir akvaryumun içinde olmak gibiydi. Toplanan basın mensupları arasında yeni bir hareketlilik vardı, İçişleri'nin vereceği herhangi bir haberi bekliyorlardı. Akbabalar, onlar akbabaydı. "Ray'i araziden çıkaracağınızı bilmiyorduk."

"Neden?" Jenks küçümseyerek sordu, tezgâhın arkasına geçip güvenlik kameralarının görüntülerini incelerken diğer üç korumayı sinirlendirdi. "Onu durdurabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Şey, aslında ..." diye sözünü kesti adam ve ben de Ray'in elinden kalemi alıp ağzına sokmadan önce çantamdan ona saçları düzelten zararsız bir tılsım verdim.

"Baksana," dedim, parmağım ile işaret ettim ve yemin ederim Ray beni taklit etmeye çalıştı, diş çıkarma halkası gibi şişmiş diş etlerinin arasında büyüldü. "Trent ona göz kulak olmamı istedi ve benim eve gitmem gerek."

Tezgâhın arkasından, sandalyesi tekerlekli, üniformalı, şişman bir adam döndü. "Frank, o da listede. Onunla dalga geçmeyi bırak."

Kaşlarım kalktı, keyfim yerine geldi. Listede ben de vardım. Buna ne dersiniz? Sonra hapşırdım ve buna bağlı bir ley hattı çekiminin hafif bir kaşıntısını hissettim.

"Tanrı seni korusun," dedi Jenks ve yemin ederim ki Ray de onu yankıladı, kelimenin aslından çok uzaktı ama ritim olarak tam yerindeydi. Küçük kız sesi tatlıydı ve büyülenmiş gibiydi, kıvrınması için çenesinin altını gıdıkladım.

"Hanımefendi ..." Gülümsemem kayboldu ve adamınki gerginleşti. "Listede adınız var, ancak fotoğraflı bir kimlik görmem ve size ulaşabileceğimiz bir telefon numarası almam gerekiyor, ayrıca nereye gittiğinizi ve ne zaman dönmeyi beklediğinizi bilmemiz gerekiyor."

Oh. O zaman sorun yoktu ve çantamı Ray'in yanına doğru salladım, bir elimle içini karıştırırken diğer elim Ray'in hareket etme ihtimaline karşı sırtında duruyordu. Takırtı Ray'in dikkatini çekti ve ciddi bir ifadeyle izledi, ben sıçrama tabancasını, ölümcül cazibe dedektörünü, iki set kelepçeyi, bir avuç fermuarı, nane şekerini, telefonu ve cüzdanımı ararken hiçbir şeye uzanmadı.

"Teşekkür ederim," dedi makinelerinde çalıştırmak için alırken. Bulduğu şey hoşuna gitmiş olacak ki geri verdi. Arkasında, haber ekibi tripodları ve uzun menzilli kameraları kuruyordu.

"Onu kiliseme götürüyorum," dedim, cep telefonu numaramı yazarken ve her şeyi itip kakarken, Jenks diğer memurların kelepçeler ve takılar karşısında yüzlerinde beliren ifadeye gülüyordu. "Trent onu alana ya da bezimiz bitene kadar onu orada tutacağım."

"Teşekkür ederim," dedi endişeli adam ve çantamı omzuma attım. Jenks yanımda durdu ve birlikte bir şeyler bulma umuduyla etrafta dolaşan gazetecilere baktık. Ray'i kalçama kaydırdım, hareketlerim yavaştı.

"Onlara bir şey verirsem beni takip etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" Ben mırıldandım ve Jenks homurdandı.

"Şüpheliyim."

Bundan ben de şüpheliydim ama kapıya yöneldim. Pencereyerimi açık tutarsam en azından onları görmezden gelebilirdim. Trent, Ray'in fotoğraflarını çekmelerinden hoşlanmayacaktı ama yapacak bir şey yoktu.

Dışarı çıktığımda güneş ve rüzgâr beni yeniden çarptı. Jenks yakındaydı ve arabaya doğru ilerlerken adımlarım hızlıydı. Kapıyı açtığımda bağırırlar ve dikkatimi çekmek için yapılan çağrılar yükseldi. *Eğer beni eve kadar takip edersen, yemin ederim elektronik aletlerinin içinde perilerin oynamasına izin veririm!*

"Bayan Morgan! Bay Kalamack'ın hastaneye kaldırıldığı ve yoğun bakımda olduğu doğru mu? Bayan Morgan!"

Sırtım onlara dönüktü ve şu anda çatıda tünemiş olan Jenks yüzünü buruşturdu. "Cevap vermezsen iyi görünmeyecek," dedi gözleri Ray'e ve tekrar bana dönerek.

"Bayan Morgan! Bilinci yerinde olmadığı için çocuklarının velayetini aldınız mı? Bayan Dulciate nerede? O da yaralandı mı?"

İçimi çektim, sonra Ray'i daha yukarı kaydardım. Mızımızlanmıyordu, mutlu bir şekilde tılsımı sakız gibi çiğniyordu. Birkaç dedikoduyu daha başlamadan bastırmanın zararı olmazdı.

Yolun her iki tarafındaki güvenlik görevlileri büyük camlı pencerelerinin önünde durmuş beni izliyorlardı. Onlardan yardım alamayacaktım ve Trent muhtemelen Ray'i kameraların önüne çıkardığım için bana teşekkür etmeyecek olsa da, basına çiğneyecek bir şey vermezseniz, gerçeklerden daha çok gazete satan şeyler icat ettiklerini zor yoldan öğrenmişim.

"Bayan Morgan!" diye bağırıldı bir kadın ve ben de döndüm, rüzgârdan etkilenmemek için saçlarımı başıma tuttum. Çok kötü görünüyor olmalıydım ama en azından topallamıyor, dövülmüyor ya da bandajlanmıyordum.

Arabanın kapısını kapatıp yolun karşısına geçerek arkalarında kümelandikleri kapıya doğru ilerlediğimde haber ekipleri sevinçten havalara uçtu. Fotoğrafçılar fotoğraflarını çekerken ve omuzlarında video kameraları olan büyük adamlar en iyi açığı yakalamak için itişip kakışırken Jenks geri çekildi. Hepsi benim dikkatimi çekmek için bağırıyordu. Jenks omzuma sığındı ve Ray korkuyla yüzünü sakladı. Sahip olduğumu bile bilmediğim küçük bir annelik içgüdüsünden kaynaklanan koruyucu doğam ortaya çıktı ve onu susturdum, kapının üç adım gerisinde, yolda dururken sallandım.

"Sen," dedim beyaz takım elbiseli, kısa saçları sert rüzgârda zorlukla hareket eden bir kadına. "Seni bir keresinde alışveriş merkezinin dışında yere sermemiş miydin?"

Akranları onunla alay edercesine kıkırdarken kadın sırtıttı. "O bendim, Bayan Morgan. Trent Kalamack helikopterle hastaneye nakledilirken görülmüş, yanılmıyorsam bu da kızı. Bu öğleden sonra ley hatlarına bir şey oldu ve I.S. olay yerinde. Yorum yapabilir misiniz?"

Omzumdan Jenks iç çekti. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Hayır, bunu yapmak istemiyordum ama beni eve kadar takip etmelerini daha da az istiyordum. "Trent Kalamack bu sabah at sürerken meydana gelen bir kaza sonrasında çalışanlarından birine hastaneye kadar eşlik etti," dedim.

Kadın bakışlarını güzel ve sabit bir yeşil olan hakikat tılsımı yüzüğüne çevirdi. Bu durumda yasal değillerdi ama kanıtlamaları zordu. "Bay Kalamack herhangi bir yara almadı ve ben de sizin gibi haber bekliyorum."

"Ama I.S.-" diye ağzından kaçırdı kadın ve yükselen sorular yatıştı. "Kazada ley hatları hasar gördü mü?"

"Hayır," dedim kısaca. "Olaydan sonra hatların iyice ekşidiğini hissettim. I.S. burada çünkü çalışanının aldığı yaralar bir iblisin açabileceği yaralara benziyor." Gürültü yükseldi ve bir sonraki sorularını tahmin ederek ve bu doğruluk tılsımının etrafında çalışmak yerine kendi yöntemimle cevaplamak isteyerek bir elimi kaldırdım. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, güneş doğdu, bu yüzden mantık, Trent yokken I.S.'nin meraklı olma fırsatını değerlendirdiğini söylüyor."

Tabletlere bir şeyler karalamak ya da kayıt cihazlarına konuşmak hoşlarına gidiyordu.

"Bayan Morgan!" diye bağırdı arkadan bir adam, elini kaldırarak. "Cincinnati'nin tek gündüz yürüyen iblisi olarak, olayla ilgili sorgulandınız mı?"

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim..." Jenks mırıldandı ve ben de gülümsememi genişletmek için kendimi zorladım. Bir hapsirlik beni sarstı ve Ray omzumu sıvazladı.

"Olayın görgü tanığı değildim," dedim dürüstçe, "ama tıbbi helikopterin inebilmesi için birkaç ağacı havaya uçurdum." I.S. araçlarına dramatik bir şekilde baktım. "Eminim bir şey için beni suçlayacaklardır," diye ekledim ve beklenen kahkahaları aldım. Bu o kadar da kötü değildi. İblislerle anlaşma yapmak bana pratik kazandırmıştı.

Spor ceketli bir adam mikrofonunu kapıya doğru uzatarak "Ley hattına ne olduğuna dair bir açıklamanız var mı?" diye sordu.

"Hayır, aslında Al'la konuşmak ve iblislerin ne olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek için eve gidiyorum," dedim ve sonra tekrar hapsirdim. Daha hızlı geliyorlardı ve bozuk bir bebek diliyle "çok yaşa" derken gergin bir şekilde Ray'in sırtını sıvazladım. "Başka sorunuz yoksa?" Aniden ortaya çıkan garip sessizliğe doğru sordum.

Geriye doğru bir adım attım ve avına saldıran aslanlar gibi üzerime atladılar. "Bu Ray mi? Bir fotoğraf çekebilir miyiz? Onu eve mi götürüyorsun? Lucy nerede? I.S. şu ana kadar ne öğrendi?"

Jenks gülüyordu ve ben de isteksizce arkamı döndüm. Dırdır eden muhabirleri taradım ve tanıdığım birini buldum. "Mark," dedim ve hepsi sustu. "İstihbaratın bulduklarını ifşa edemeyeceğimi biliyorsun, ayrıca ben sadece arama emrini gördüm."

"Ray'i neden götürüyorsun? Bir fotoğraf çekebilir miyiz? Bayan Dulciate de kazada yaralandı mı?"

Aralarından seçim yapabileceğim üç kişi vardı ve bir adım geri çekildim. "Bayan Dulciate şu anda Lucy ile meşgul. İki küçük çocukla ilgilenmeyi anlayabilirsiniz."

kızlar, ikizler, neredeyse, herkesi dikkatini dağıtmaya yeter. Gitmem gerek. Uyku vakti geldi."

"Bayan Morgan. Bir fotoğraf lütfen. Bayan Morgan!"

Ray korkmuş bir halde boynuma sarılıyordu. Ray'ın fotoğraflarını çoktan çekmişlerdi, yani o tekne denize açılmış, adada bir hafta geçirmiş ve daha fazla turist için limana geri dönmüştü, ama Ray'ın korkusunun buradan uzaklaştıkları şey olmasını istemiyordum. "Bir resim mi?" Alay ettim ve bir tane için yaygara kopardılar. "Belki hepiniz bir an için çenenizi kapatırsanız!" diye bağırdım. "O kadar yüksek sesle konuşuyorsunuz ki bir üçüncü sınıf öğretmenini bile korkutursunuz. Tamam mı?"

Bu konuda ne düşüneceklerini bilmiyorlardı, ama sustular ve tabii ki, ani sessizlikten etkilenen Ray kendini önümden itti ve döndü, büyük yeşil gözleri kocaman ve onu uyutmak için giydirdiğim küçük pembe-beyaz elbisenin içinde tatlı görünüyordu.

Kameralar tıklarken kadınların hayran yüzlerine bakıp gülümsedim. Ceri ve Quen'e tek bir şey verebilirim, çok güzel bebekler yapabilirlerdi.

Ama sonra para çılgınları atan büyük siyah bir arabanın yavaşça kapıya doğru geldiğini fark ettiğimde gülümsemem soldu. Bu Trent'ti. Bunu biliyordum. Ve işte buradaydım, Ray'e bir ödül gibi hava atıyordum.

"Jenks omzumdan fırladı ve Ray'ın siyah arabaya doğru açılı uçuşunu izlerken sarsılmasına neden oldu.

Jenks'in benim için iyi şeyler söyleyeceğini umarak, "Tamam, bu kadar yeter," dedim. Bağırarak sorulan son soruya neşeyle el salladım ve ekledim: "Gitmeliyim. Ve eğer biri kapıma gelirse, taciz suçlamasında bulunacağım.

. . minibüslerinize girmelerine izin verdikten sonra. Anladın mı?"

Ama Trent'in de arabada olduğunu anladıkları için beni dinlemiyorlardı. Onlar zombi gibi onun arabasına üşüşürken başım eğik, aceleyle arabama döndüm. Eğer Ray'i ona hemen verebilirsem, otuz dakika içinde evde olabilirdim ve basın muhtemelen beni takip etmezdi.

Hapşırarak, SS'den biri öncülük etse yirmi dakikada yetişebilir miyim diye merak ettim.

Kapıdaki bir adam dışarı çıktı, herkese el sallayarak Bay Kalamack'ın bir saat içinde bir açıklama yapacağını ve isterlerse kapıdaki basın odasında bekleyebileceklerini söyledi. Çiftler ve gruplar halinde ayrıldılar ve siyah araba yavaşça kapıdan geçip benim beklediğim otoparka döndü.

Gergin bir şekilde arabama yaslandım ve Ray'e Trent'in arabasını göstererek içinde babalarından birinin olduğunu söyledim. Araba iki sıra aşağıda durduğunda o hala bu cazibeyi sakız gibi çiğniyordu. Hemen bir arka kapı açıldı, Trent şoförün kapıyı açmasını beklemedi. Jenks cesaret verici gümüş ışıltılar saçarak dışarı fırladı ama Trent çok daha yavaştı,

sanki acı çekiyormuş gibi hareket ediyordu. Daha yakından incelediğimde sadece yorgun olduğuna karar verdim, kot pantolonu buruşmuş ve binici gömleğinin kolları kıvrılmıştı. Dirseğinin içinde bir tutam pamuk ve bir yara bandı vardı ve kan verip vermediğini merak ettim.

Gözlerini güneşe dikerek sıcak kaldırımı geçti, ellerini Ray'e uzattı. Küçük kız onu gördüğünde kıpırdanmaya başlamıştı ve Trent'in yüzüne yayılan gülümseme kalbime saplandı. Bu çocuğun kendi kanından olmaması önemli değildi, o onun çocuğuydu. Ve Quen'in, ve Ceri'nin.

Gülümsemem soldu. Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Ray," diye nefes aldı ve onu kucağına aldığı anda aniden yokluğunu şiddetle hissettim. "Baban iyi olacak, sanırım." Gözleri benimkilere dikildi. "Onu oraya zamanında ulaştırdık. On dakika daha geç kalsaydık basamaklı reaksiyonu durduramayabilirlerdi." Gözlerini hızla kırıştırdı, sonra başka tarafa baktı. "Quen'in hayatını ikinci kez kurtardınız. Teşekkür ederim."

Ayağımı bir o yana bir bu yana kaydırdım, rahatsızdım. "Böyle olduğu için üzgünüm." "Ben de."

Gözlerimiz uzun, sessiz bir an için buluştu. Jenks'in tozu Ray'in üzerinde gezinirken Ray sıçrayıp kıpırdandı ve Trent onun neyi sakız gibi çiğnediğini fark ettiğinde yüzüm kızardı, küçük parmakları tılsımı öyle sıkı kavramıştı ki beyazlamıştı. Hapşırdım ve Trent'in dile getirilmeyen sorusu karşısında başımı salladım.

"Ah, bunun için üzgünüm," dedim arabasının sürücüsü araba koltuğunu siyah Jaguar'a taşımaya başlarken. "Eve geldiğimde muhabirleri garaj yolumda bulmaktan nefret ediyorum. Senden haber alamadım ve Al ile konuşmam gerekiyor. Bu yüzden hapşıriyorum. Ray uyumak için aşağı inmedi, ben de arabada uyuyakalır diye düşündüm." Tereddüt ettim. "Yorgun görünüyorsun."

"Bazı testler sırasında uyukladım," dedi ve diğer insanlar Ray'in eşyalarını arabasına taşıırken güneşin altında durup konuşmamızın uyumsuzluğunu merak ettim. "Durumu stabil olana kadar ayrılmak istemedim. Aurasının dönmesini durdurdular ama neden bilincinin yerine gelmediğini bilmiyorlar. Basınla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Muhafızlardan biri söylediklerinizi aktardı. Oldukça iyi iş çıkarmışsınız."

Alaycı gülümsemesi karşısında gözlerim doldu. "Son birkaç yıldır onlardan kaçıyorum. Seni rahat bırakmaları için onlara ne kadar çok şey vermen gerektiğini biliyorum."

Ray ona yaslanmış, başını çenesinin altına sokmuş, gözleri benden hiç ayrılmadan uykuya dalmaya başlamıştı. Jenks omzumdan, "Aman Tanrım," dedi ve göz kapakları titredi. "İşte vampirler geliyor."

Elbette, bir golf arabasıyla yola çıkan dört istihbarat görevlisi vardı. Trent'in topuğunun altındaki kum, yavaşça dönerek park edişlerini izledi

arabalarının yanında duruyordu ve takım elbiseli olan bize doğru eğilmişti.

Nina'ydı, ya da Felix, belki. Yaşayan vampirin arsadan geçerkenki zarafetinden ve hafif acılı hareketlerinden bunu anlayabiliyordum. Güneş normalde yaşayan vampirleri rahatsız etmezdi ama Nina görünüşe bakılırsa Felix'i yönlendiriyordu.

Trent yorgunluğunu eski bir gömlek gibi üzerinden atmış gibiydi ama bunu gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan anlayabiliyordum. "Arama emirleri vardı," diye açıkladım ve o da başını sallayarak kabul etti. "Arka bahçenizdeki I.S. eve gelmekten hoşlanmadığım bir başka şey. Son birkaç saattir arazideydiler, ama güvenliğiniz bana dolaşmamaları için onlara eşlik ettiklerini söyledi. Muhtemelen onları hastane çağırmıştır."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, siyah takım elbiseli uzun boylu Hispanik kadın elini kaldırıp beklememizi isterken Ray'i nazikçe okşadı. "Tam olarak yapılması gerekeni yaptınız."

İçimdeki incinme hissini bastırdım. "Eskiden onlar için çalışıyordum. Haklarınızı biliyorum."

"Trenton!" diye gürledi kadın, sesi zayıf bedenine göre fazla geniş ve erkeksiydi. Belli ki Felix yine onun içindeydi ve ben onun için endişelendim. Ölümsüzlerin "çocuklarını" hareketli telsizler olarak kullanmaları alışılmadık bir durum değildi ama Felix'in bunu yapmaya devam etmesi alışılmadık bir durumdu. Ama kim bir ölümsüze hayır diyebilir ki?

"Sizi tekrar görmek güzel," dedi Trent ve genellikle sadece erkeklere karşı kullandığı geniş bir hareketle kadının elini sıktı. "Mülkünden çıkmanıza daha ne kadar var?"

Vampir gülümsedi ve elli yaşın altındaki hiç kimsenin yapmadığı bir hareketle parmağını burnunun kenarına koydu. "Rachel, Ivy Arizona'dan döndü mü?"

"Hayır." Nina'nın elini sıktım, onu silme isteğimle mücadele ettim. Parmakları serin ve kuruydu ama onu canlandıran adam beni rahatsız ediyordu. "Bu bir iblis saldırısı mıydı?"

"Tüm suç mahallinde üç ağaç patlatmamış olsaydınız bunu söylemek çok daha kolay olurdu." Nina rahatsız bir şekilde gözlerini kıstı. "Bunu içeri taşıyabilir miyiz?"

"Hayır," dedim tekrar, çantamı omzumda daha yukarı kaldırarak. "Gidebilir miyim, yoksa bir şey mi istiyorsun?"

Jenks'in kanatları boynuma doğru kayarak beni uyardı. Tamam, bir vampiri, özellikle de ölü bir vampiri kışkırtmak akıllıca değildi ama burada yorgun olan tek kişi Ray değildi.

"Lütfen bir açıklama yapmanızı istiyorum. Gitmeden önce."

Hapşırđım, tüm vücudum kasıldı ve çıkan ses Ray'in gözlerini çatlattı. Al sabırsızlanmaya başlamıştı. "Şu anda biraz meşgulüm."

"O zaman kanıtları yok etmemeliydin," dedi Felix, Nina'nın

Güzel beyaz dişleri, gülümseme kılığına bürünmüş bir tehditle bana bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Jenks, omzuma güvenli bir şekilde park etmişti ama tozları parlak bir kırmızıya dönüşmüştü. "Rache, senin yaptığını düşünüyorlar. Ağzından çıkan saçmalıklara gerçekten inanıyor musun," diye ekledi peri, Nina yaşlı erkeklerin yaptığı gibi parmaklarını düşünceli bir şekilde dikleştirirken, "yoksa insanların seni ne kadar aptal sanabileceklerini görmek için mi uyduruyorsun?"

Havayı öfkemle doldurduğumu biliyordum, bir vampirin korkudan sonra en sevdiği kokuydu bu. Rüzgârın da yardımı oldu ama Nina'nın sırtışından anladığım kadarıyla o da bu kokunun bir kısmını alıyordu.

"Sen bir iblissin," dedi Nina ve Jenks'in kanatlarının öfkeyle uğuldamasına neden oldu. "Ve evet, bu bir iblis saldırısının tüm işaretlerini taşıyor. Gün ışığında gerçekleşti, yani bunu başarabilecek tek kişi sensin."

"Bu Tink'in dildosundan daha aptalca!" Jenks haykırdı ve ona doğru uçmasını engellemek için bir elimi kaldırdım; vampir onu yakalayacak kadar hızlı olabilirdi. Felix'in bunu benim yaptığımı gerçekten inandığından şüpheliydim, yoksa beni buraya getirmek için bir düzine başka sihir kullanıcısı olurdu. Tabii bunun bile yeterli olmayacağını ve beni bir keskin nişancı büyüyle öldürebilecekleri bir banshee seviyesine taşındığımı bilmiyorsa. *Aman ne güzel.*

Ben hiddetlenirken Nina parlak bir sesle, "O zaman ikinci seçenek var," dedi ve Trent'e döndü. "Withon'lar hakkında bir soruşturma başlatmak ister misin?"

"Bunu Ellasbeth yapmadı." Trent'in sesi Ray yüzünden yumuşaktı ama rüzgârın ve suyun kesinliğine sahipti. Ona yaslanmış olan Ray sonunda huzur içinde uyuyordu. Nina emin değilmiş gibi başını eğdi ve ben de Felix'e katıldım. Ellasbeth'in ailesi Batı Yakası'nın en zengin ailelerinden biriydi. Bir iblis saldırısını satın almak için nedeni, fırsatı ve nüfuzu vardı. Keşke o olsaydı. Hayatımı kolaylaştırırdı. Ama işin içinde Nick de vardı.

Nina Trent'e baktı, dudaklarında zalim bir bükülme vardı. "Ona yaptığın bu değil miydi? Çocuğunu çalmak?" dedi saçlarını rüzgâra karşı tutarken. "Kaz için iyi olan nedir, ha?"

Jenks'in kanatları takırdayarak boynumu gıdıkladı ve Trent kaşlarını çatarak kızgınlığını belli etti. Kapıların ötesinde basın ekipleri kabloları sarıyor ve ışıkları topluyordu ama uzun menzilli kameraları dudak okuyordu. Trent onlara arkasını dönerek kısaca, "Bunu Ellasbeth ayarlamadı," dedi. "Lucy'yi senin türünden daha eski bir gelenek uyarınca kendi çabalarım ile çaldım, vampir. Eğer Ellasbeth buraya gelip Lucy'yi kendi başına alsaydı, buna izin verdiğim için kızardım. Onu hak etmezdim. Ama bu Ellasbeth değildi."

Nina bana döndü. "Bu da bizi sana geri getiriyor, Rachel." Bıkkın bir halde arabama geri döndüm, hapşıırıyordum ve görünmemeye çalışıyordum.

dalgın. "Bir iblisin gerçekliğe gelememesi, etkisinin ley hatlarında sona erdiği anlamına gelmez. Nick Sparagmos'u dün senin kışkırttığın medya sirkinin ortasında hastaneden aceleyle çıkarken gördüm. Biraz araştırma yaptım ve onun Ku'Sox Sha-Ku'ru'ya ait olduğunu öğrendim. Ku'Sox bunu Nick aracılığıyla yapmış olabilir."

Kolay değil, ama yapabilirdi.

"Peki neden daha önce bir şey söylemedin?" Nina neredeyse mırıldandı ve Felix'in başından beri bunu bildiğini düşünmeme neden oldu. Kahretsin, onların akıl oyunlarına düşmekten nefret ediyordum.

"Çünkü bugüne kadar Nick, Trent'in ailesini değil, gelişen Rosewood sendromlu bebekleri çalıyordu."

Nina gözlerini kısıtı, kurnazlığı yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "İki suçun bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jenks'in havalanmasını sağlamak için ceketimi omuzlarıma daha sıkı sararak başımı salladım. Yine hapşırdığım için iyi olmuştu. Hem peri hem de Trent endişeyle bana baktılar. "İki dünyada da onu bulmana imkân yok. Telefon numarasını mı istiyorsun? Elimdeki tek şey bu ve muhtemelen artık işe yaramayacak." Çantamdan bir mendil çıkardım. Eğer yakında büyü aynamı bulamazsam, Al çok kızacaktı.

Nina'nın gözleri kısıldı. "Bilgi saklamandan hoşlanmıyorum Rachel Morgan."

Onu izleyen haber ekiplerinden cesaret alarak yüzüne doğru eğildim. "O zaman belki de beni her şeyle suçlamayı bırakmalısın. Elimde hiçbir kanıt yoktu ve öğrendiğim bir şey varsa o da kimsenin benim inandığım şeylere göre hareket etmediği, sadece kanıtlayabildiğim şeylere göre hareket ettiğidir."

"Yapardım," dedi Trent ve ben de ona minnettarlıkla gülümsedim. Jenks kendini onun omzuna atmıştı ve bir yanında bir bebek, diğer yanında bir peri ile farklı görünüyordu.

"Seni bu konuda tutacağım," dedim yumuşak bir sesle ve Nina'nın duruşu düşmanca bir hal aldı.

"İfade vermek istiyorum," diye

ısrar etti. "Ben şüpheli miyim?"

Nina dramatik bir şekilde iç çekti. "Hayır-o-o-o-o."

"Şüpheli bir kişi mi?" İttim ve o da sanki yeni bir deriye bürünüyormuş ve bunu nahoş buluyormuş gibi başını omuzlarının üzerinde döndürdü.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi açıkça.

"O zaman ben yarın gelip size bir açıklama yapana kadar bekleyebilirsiniz. Şu anda Al ile konuşmam ve bu öğleden sonra ley hatlarına ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. Tamam mı? Sana ne dediğini bile söyleyeceğim. Anlaştık mı?"

Nina ters ters baktı, kahverengi gözleri siyaha döndü. Bakışlarını tuttum, kalbim

Kadının ötesinde, onun aracılığıyla konuşan çirkin, yaşlı vampiri gördüğümde çekiçle vuruyordum. İçinde korkutucu fikirler çalkalanıyor, fısıltılar patlayan yağ kabarcıkları gibi bir görünüş bir kayboluyordu. Yaşlıydı, belki de aramızdaki iblislerin gerçekliğine uyum sağlamak ve yaklaşan kaosu hafifletecek kararlar almak için çok yaşlıydı. Dikkati benim üzerimdeydi ve ben bunu gözümü kırpmadan kabul ettim. Beni ve gerçekliğe getirebileceğim olası iblis yükünü kabul edecek miydi, yoksa beni sonsuza dek "onlar" kategorisinde mi tutacaktı? İkinci seçenek tanıdık ve rahattı ama bu onların lanetlenmesine yol açacaktı. Bunu görecektim kadar zeki olduğumu sanıyordum. Asıl soru, bunu ona bakanlara satabilir miydi?

"Pekâlâ. Yarın," dedi vampir sonunda ve göz temasımız kesildiğinde nefesimi verdim, duyulmamasını sağlamaya çalışıyordum ama Nina'nın rahatladığını saçlarındaki rüzgârı hissettiğinden daha kolay hissedebileceğini biliyordum. İstedğim tam kabulü alamamıştım, daha ziyade temkinli bir belki almıştım. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. "Yine de saldırının kanıtlarını yok etmemiş olsaydın daha kolay olurdu," diye homurdandı.

"Quen'in hayatını kurtarmaya çalışıyordum," dedim karanlık bir sesle. Haber ekipleri nihayet kapıdaki basın odasına giriyordu. Onlar gider gitmez eve dönecektim. "Moulaj yaptın, değil mi?" Güçlü duyguların bıraktığı izleri ben göremezdim ama vampirler, ister canlı ister ölü olsunlar, görebilirlerdi. Ivy burada olsaydı bana söyleyebilirdi ama burada değildi. Araştırma şirketimiz yerine Glenn'e yardım etmeyi tercih ettiğine dair rahatsız edici bir düşünceye kapıldım.

Nina burnunu çekti, güneşten rahatsız olduğu belliydi ama ben arabama yaslandım, yaydığı depolanmış ısının tadını çıkarıyordum. "Çoğu güneşle birlikte buharlaştı bile," dedi Nina. "Değerlendirme hala puanlanıyor, ancak ne ben ne de Nina mahkemeler için derecelendirilmemiş olsak da, büyük miktarlarda şiddet, kararlılık, hayal kırıklığı ve panik olduğu açık. Çoğunlukla iki kişi arasındaki şiddet."

"Vay be, öyle mi düşünüyorsun?" Jenks ukala ukala konuştu. "Bunu tek başına mı buldun?"

Quen ve Ku'Sox, diye düşündüm, Trent'in yüzündeki hayal kırıklığını görünce.

"Öyle görünüyor ki," dedi Nina, mükemmel tırnaklarına boş boş bakarak, "Ceri hiçbir şey yapmamış gibi. Belki de baygındı ya da bebeği koruyordu."

Trent arkasını döndü, kulaklarının kenarları güneşte kızarmıştı. Jenks kanatlanmış, koruyucu bir şekilde havada asılı duruyordu. Bunu gören Nina fareyi köşeye sıkıştırmış bir kedi gibi gülümsedi. "Üç, belki de dört aura hissettim ama sadece Quen ve bir diğeri aktı. Ceri ve Lucy'yi kaçırın kişinin büyü konusunda uzman biri olduğunu rahatlıkla tahmin edebilirim. Quen onunla ya da onunla savaştı, üstesinden gelemeyeceğini anladı ve iki dişi kaçırıldı."

Orada öylece durup bunu nasıl söyleyebilir? Düşündüm, hayal kırıklığım kabarıyordu. Lucy ve Ceri gitmişti! Quen muhtemelen ölüyordu.

onları kurtarmaya çalıştı. Trent. . .

Ona baktım, keşke bununla uğraşmak zorunda kalmasaydı diye düşündüm. İblisler berbattı.

Nina sessizdi, ikimiz de bir şey söylemediğimiz için duyguları okuyordu. Ray Trent'in omzuna yaslanmıştı, Jenks ise anlam veremediğim sessiz bir destektir. Trent'in Ceri ve Lucy'nin onun için ne kadar önemli olduğunu kendisine hiç itiraf etmediği açıktı. Şu anda bile farkında olmayabilirdi, şimdiki zamanla başa çıkmanın baskısıyla o kadar yıpranmıştı ki net göremiyordu. Yine de acı çekiyordu. Kimsesi yoktu. Bunu henüz fark ettiğini sanmıyordum, yeterince öfkeli değildi. Farkına varacağını hissedebiliyordum. Belki bir gün içinde. Belki de iki.

Trent her zaman yalnızmış gibi görünüyordu ama her zaman yardımcısı Jonathan ve Quen vardı. Sonra Ceri. Hatta Ellasbeth bile, gerçi Lucy dışında pek iyi sonuçlanmamıştı. Ve şimdi Lucy bile gitmişti. Yakında iblislerin ona kaybettiklerini hatırlatacak bir çocuk dışında her şeyi aldığını anlayacaktı. O zaman Trent'in en kötü yanları en iyi yanlarıyla savaşırken işler çirkinleşecekti.

İçimi bir ürperti kapladı ve Nina soru sorarcasına bana baktı, ben titrerken güçlü güneşin altında gözleri büyüyordu. Trent'in birden fazla seviyede gücü vardı ve bunu kullanmaktan çekinmiyordu. Hangi tarafının kazanacağını bilmiyordum. İkisini de görmüştüm. Yapabileceğim çok az şey vardı. Belki de kendini yalnız hissetmemesi için yanında olmak dışında.

"O zaman ekleyecek başka bir şeyin yok mu?" Nina sordu, sesi ani korkumu içine çekerken yağlıydı.

"Hayır."

"Yarın görüşürüz Rachel," dedi ve ben uzattığı elini tutmayı reddederek ona baktım. Öpebilir ya da başka bir şey yapabilirdi. "Trenton." Nina tereddüt etti, başını eğdi ve sonra yavaşça döndü. Trent hafifçe bana doğru kaydı ve biz de onun arabalara doğru yürüyüşünü izledik. Felix'in onu ne zaman terk ettiğini anlayabiliyordunuz: başı yukarı kalktı ve bir delikten çıkar gibi nefes aldı. Daha hızlı adımlarla ilerlerken, bir arabaya binene kadar topukları kaldırımında tıkırdadı.

Kollarım hâlâ göğsümün üzerinde, onun büyük arabayı yavaşça yola geri döndürmesini ve kapıya yönelmesini izledim. Hapşırmaı bırakmıştım. Bu iyiydi, değil mi? "Ona her şeyi anlatmadığımı sanıyor," dedim ve Trent'in omuzları çöktü.

"Öyle misin?"

Ray'in saçlarına dokundum ve hafifçe gülümsedim. O tılsımı bırakmamıştı ve uyurken bile hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Bilmiyorum. İçişlerine bir şey söylememek içime işlemiş."

Gitmek için arabamın kapısını açtım ve Trent oyalandı, Ray kollarındaydı ve

Güneş onun üzerinde parlıyordu. Nina'nın arabasının kapıdan geçişini izlerken endişeli gözlerle, "Felix delirmek üzere," dedi. "Bu gece iyi olacak mısın?"

"Tabii, suçu benim üzerime atmaya karar vermezlerse." Çantamda anahtarlarımı bularak içeri girdim. Orada otururken başımı kaldırıp ona baktım. "Ellasbeth planladıysa daha kolay olurdu," dedim, buna inanmak istiyordum. Kadından hoşlanmıyordum ve Jenks'in dikiz aynasına oturmak için içeri daldığında alay etmesinden, onun da kadına karşı herhangi bir sevgi beslemediğini anladım.

"Onu hastaneden aradım," dedi Trent, sesinde şaşırtıcı bir şefkat tonu vardı. "Şok geçirmiş gibiydi ve o kadar iyi yalan söyleyemez. Bire karşı on olsa bile, Quen-" Sesi kesildi ve çenesi sıkılıp serbest kaldığında bir acıma dalgası hissettim. "O galip gelirdi."

"Özür dilerim."

Aldığı nefes titrekti ama verdiğinde düzeldi. "Ben de."

Göğsüm ağrıyordu ve Ray'e sarılışını izledim. Onu sevdiğini biliyordum ama Lucy'yi hayal kırıklığına uğrattığı duygusu çok ağır gelmiş olmalıydı. Lucy'yi bulup eve getirmek için hayatını tehlikeye atmış, onun yanında güvende olacağına söz vermişti. "Sen iyi bir babasın," dedim aniden ve dudakları aralandı. "Hiç kimse biraz çaba gösterdiğinde bir iblisi durduramaz."

"Yapabilirsin," dedi hızla ve Jenks dikiz aynasından acı dolu bir ses çıkardı.

Trent'in sesindeki kendini suçlama beni daha da kötü hissettirdi. "Doğru, ama ben bir iblisim."

Trent ani bir düşünceyle gözlerini kırıştırdı. Omuzları gevşedi ve çenesindeki korkunç gerginlik azaldı. "Öylesin, değil mi?" dedi, sanki ona düşünmesi için yeni bir şey vermişim gibi, bunu düzeltmek için bir yol aramaya başlarken kullanabileceği bir bilgi parçası.

"Ne?" dedim. Sözlerimin neye yol açtığını söylemesini umarak söyledim ama başını salladı.

"Hiçbir şey. Ellasbeth, onu geri alabilsem bile Lucy'yi benden almaya söz verdi. Şimdiden evrakları dolduruyor."

Kalbim onun için çarparken bile bunu bana neden söylediğini merak ediyordum. "Onu geri alacaksın. Ceri'yi de." Ama buna söz vermedim.

Hâlâ benimle arabamın kapısı arasındaydı ve zorlukla yutkundu. Ona dokunmak için uzanmak istedim ama bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Anahtarı kontağa sokarken hapşırdım. Sonra tekrar hapşırdım, öyle sert sarsıldım ki alnım neredeyse ön panele çarpacaktı. Korkuyla Jenks'e baktım. Gözleri kocaman açılmıştı. *Kahretsin*. Büyücü aynamı almak için çok beklemiştim.

"Tanrı seni korusun," dedi Trent dikkatini vermeyerek. Gözlerim büyüdü ve

Tekrar hapşırdım. Ağzım kurudu, boştaki bileğini kavradım.

"Trent. Özür dilerim," dedim, bunu durduramayacağımı biliyordum. Beni de kaybedecekti.

Elime baktı ve sonra tekrar hapşırdığımda gözleri büyüdü. "Hayır. . . ."

Onu bıraktım, hareket etmekten korkarak arabamda oturdum. Kaçmak istiyordum ama çağrının önüne geçemiyordum. "Çağrılıyorum," dedim ve tekrar hapşırmak için arkamı döndüm. Mide bulandırıcı, çekiştiren bir his başlamıştı. Şu anda yumuşaktı ama boyun eğmezsem, başka seçeneğim kalmayana kadar büyüyecekti. Bir an için bunun Ku'Sox olabileceğini düşünerek paniğe kapıldım ama Al, ever-after'da benim çağırma adımı bilen tek kişiydi. *Ve Nick.*

Panik geri döndü.

"Nick senin çağırma adını biliyor!" Jenks de bunu anladığında bağırdı. "Rachel, savaş onunla!"

Ama yapabileceğim bir şey yoktu ve korkumu belli etmemeye çalışarak başımı salladım. Başka seçeneğim yoktu. Gitmek zorundaydım. En azından haber ekibi beni göremezdi. "Özür dilerim," dedim tekrar, yüzümü buruşturarak. "Bu iyi olabilir. Elimden geleni yapacağım." Jenks'e baktım. Yüzü bembeyazdı. "Bana bir saat ver, sonra beni geri çağır."

"Hayır." İnkâr hırıltısı Trent'ten gelmişti ve diz çöküp bileğimi kavradığında nefesim kesildi. Boyutlar arası çekim hissi kaybolurken başım bir anda yukarı kalktı. Arabamda otururken Trent'e baktım, dünya dönüp duruluyormuş gibi görüldüğünde şok olmuştum. Saçlarının uçları uçuşuyordu. Zaman durmuş gibi görünürken Jenks usulca küfretmeye başladı.

Trent çağrılarını durdurmuş muydu? Bunu yapabildiğini bilmiyordum. Yani, bir sürü sonsuza kadar kanalize edebileceğini biliyordum, ama bu? Bu inanılmazdı!

"Sen de mi?" dedi sertçe ve başıma ani bir ağrı saplanırken bile minnettar bir şekilde gülümsedim.

Trent haykırdı ve beni tutuşu yok oldu. Bir lastik bandın şok edici bir şekilde kopması gibi, park yeri ve arabam yok oldu; Trent'in şaşkın yüzü gördüğüm son şeydi, Ray'in ürkmüş çığlığı ise duyduğum son şey.

Yedi

Yanık kehribar kokusu ilk önce farkındalığımın içine girdi ve geri kalan her şeyi peşinden sürükledi. Minnetle ley hattını terk ettim, sert tadı/ses tonu beni ürpertti. Ku'Sox beni çağırmamıştı, yoksa şimdiye kadar hayatım için savaşıyor olurdum ve mavi gökyüzü, beyaz güneş ve tuzlu tadı olan rüzgâra rağmen ever-after'da olduğuma karar verdiğimde rahatlayarak iç çektim. Gerçekte hiçbir yer bu kadar kötü kokmuyordu. Kendimi beyaz kayalardan oluşan yuvarlak bir kürsüde, önümde yargıç gibi duran toga giysili iki iblis ve arkamda kalabalık bir grup gibi mırıldanırken bulduğumda burnum kokuya alışmıştı bile.

Çizginin verdiği yanlış hissi üzerimden atmaya çalışarak titredim. Görünüşe göre Yükselen taş sıraları ve şeytanları sahte güneşten korumak için aralarına beyaz kumaş gerilmiş görkemli sütunları olan bir Yunan oditoryumunda. Ufuk bembeyaz bir çizgide kaybolmuştu ve Dalliance'ta olduğumu fark ettiğimde müzik kutusunu aradım. Dışarıdaymışız gibi görünebilirdik ama yeraltının derinliklerinde, sonsuzluğun içindeydik. Restoran uygun bir buluşma yeriydi ve iblislerin neden kıyafet kurallarına uyduklarını merak ettim, çünkü burası açıkça bir yemekhane olarak değil, bir mahkeme salonu olarak kullanılıyordu? Öfkeli iblisler içeri süzüldü, eşiği geçerken çeşitli kıyafetleri togaya dönüştü.

Al kürsüde yanımdaydı ve ağırbaşlı, hafif buruk şeytanı orada bulmak beni rahatlatmıştı. Her zamanki ezilmiş yeşil kadife frakı yerine bir toga giymişti; ince kumaş, gözlerimi kısmama neden olacak kadar parlak bir kırmızı kuşakla bağlanmıştı. Saçları yağlı bukleler halindeydi, bu da biraz bloklu yüzünü daha da bloklu gösteriyordu. Eteklerinin altından sandaletleri görünüyordu ve ben siyah ayak tırnaklarına baktım. Bu yeniydi.

Davranışlarında da bir tuhaflık vardı; kırmızı, keçi gibi çekik gözlerinde gerginlik vardı ve bana hızlıca bakıp kaşlarını çattı. Bu pek hayra alamet değildi. Olmaması gereken zamanlarda bile her zaman kendinden emindi ve bakışlarını sığ hendeğin diğer tarafında önümüzde duran uzun banka doğru takip ederek Newt ve Dali'ye acı dolu bir gülümseme gönderdim. Sonsuzluğun en sevdiğim sakinleri değillerdi.

"Yani Dali'yle hep seyirci önünde mi konuşuyorsun?" Şakayla karışık söyledim ve Al yüzünü buruşturdu.

"Ayağa kalk. Saçını düzelt," dedi Al beni tokatlayarak daha sert bir pozisyona sokarken, her zamanki İngiliz asilzade aksanına sadık kalsa da şimdi bir Yunan meclis üyesi gibi görünüyordu. "*Tanrım*, bu giydiğin de ne? Kot pantolon mu? At gibi kokuyorsun."

"Çünkü ben de bir tanesindeydim," dedim sinirlenerek. "Sonsuzluktan gelen biri Ceri ve Trent'in kızını çaldı. Kim olduğuna dair üç tahminim var. Ve neden."

Ses tonum alaycıydı, ama Al umursamıyormuş gibi bir ses çıkardı ve onun aurasıyla lekelenmiş bir sonsuzluk çağlayanı üzerime düşerken ürperdim. Bir an için arkamdaki iblislerin yükselen gürültüsü kesildi ve sonra aurası kaybolup kendimi sandaletler ve mor ipek astarlı ev yapımı bir cüppenin içinde bulduğumda geri döndü. Nemli rüzgâr saçlarımı alışılmadık bir şekilde çekiştiriyordu ve solan çiçeklerden bir halka bulmak için uzandım. Tüm kıyafet, Al'ın eski tanıdığı Ceri'nin içinde iyi görünebileceği bir şeye benziyordu. Bana ise pek değil.

"İşte oldu. Şimdi uyum sağladın." Al dikkatini önümüzde uzun bir bankta uzanan iki iblisin üzerine çevirirken kaskatı kesildi. Aramızda bir bariyer gibi çökmüş zeminden oluşan uğursuz, geniş bir halka vardı.

"Beni asla çağırmayacağına söz vermiştin," dedim, Newt bana parlak, şeytani görünümlü bir gülümseme verip zaman dilimine uymayan bir şarap kadehinde kırmızı bir şeyle kadeh kaldırırken gergindim. "Bir anlaşma yaptık. Ben seni sınırların ötesine çekmeyeceğim, sen de beni çekmeyeceksin." Şikâyet etmemeye çalıştım ama hâlâ adrenalinin etkisinden kurtulamamıştım ve şirretlik etmek Tanrı vergisi hakkımdı. "Büyü aynamı almaya çalışıyordum ama Cincy'de Trent'in oradaydım." Tereddüt ettim. "Özür dilerim," diye ekledim. "Gerçekten deniyordum."

Al gözlerime bakmadı, onun yerine omuzlarını dikleştirerek ileriye, boşluğa baktı. "Benden seni çağırmamı istediler ve benimle iletişime geçmediğin için *ben* de kabul ettim."

Onlar mı? Newt ve Dali'yi kastediyordu ve huzursuzca yer değiştirdim, sandaletlerim sürtünüyordu. Daha iyi ve daha iyi. Al, sistemde çalışmayı reddetmekten gurur duyuyordu - uyumluluk, bok deresinde olduğumuz anlamına geliyordu. Yine. Gergin bir şekilde bakışlarını kürsüye doğru takip ettim ve bana gülümseyen büyük kötü ibislere gülümsemeye çalıştım.

Newt var olan diğer tek dişi iblisti, muhtemelen elfler "kız kardeşlerini" öldürdüğü için delirmişti, ama daha büyük olasılıkla Ku'Sox kaçırdıklarını öldürmesi için onu kandırmıştı. Zayıf ve cinsiyetsizdi, yine kel bir kafaya sahipti. Gözlerini çevreleyen yoğun siyah göz kalemi, togasının arkasından görünen hafif kıvrımların ötesindeki tek kadınsı dokunuştı. Simsiyah gözleri üzerimde gezindi ve türban benzeri bir şapka başının üzerinde buğulanarak onu çift cinsiyetlilikten kadınsılığa kaydırды. İblis ne yaptığını hatırlamakta zorlanıyordu ama güçlüydü,

Sineklerin Tanrısı'nın kayıp çocuklarının çılgın Wendy'si gibiydi. Ben etraftayken daha iyi görünüyordu, bu da herkesi tedirgin ediyordu.

Ondan bir metre kadar uzakta, aynı bankta, Dali görünür bir tembellik içinde uzanıyordu. Sinirle gözlerini kısmış bana bakıyordu, kesinlikle yuvarlak olan formu yarı memur, yarı asılmış bir yargıç gibiydi. Toga'sı ona hiçbir şey katmıyordu.

Arkamızdaki ibislere baktım, ya izlemek ya da katılmak için toplanmışlardı. Hangisi olduğunu bilmiyordum ve bu ayrım önemli görünüyordu. Bazı yüzler tanıdıktı, benden arka bahçedeki havuzlardan arabalara ve avizelere kadar her şeyi yapmamı isteyen iblisler. Ku'Sox'un ön tarafa doğru ilerlediğini ve yanından geçenlerin küçümseyen bakışlarına maruz kaldığını gördüğümde kaskatı kesildim.

Ceri ve Lucy onun elinde, diye düşündüm, kendimi ona doğru fırlatma dürtüsüyle savaşırken ellerim yumruk haline geldi. Kendi hayatımı kurtarmak için uzun boylu, psikopat iblisin hayatını kurtarmıştım ve ona bir dağı fırlatabileceğim kadar güveniyordum. Kuşkusuz çekici olan iblis, çevremdeki iblislerin tasarlanmış çocuğuydu; onları sonsuza kadar bağlı ve temelde kısır tutan elf lanetini atlatmak için hem bilim hem de büyü ile yaratılmıştı. Ancak şimdi burada onlardan daha fazla zincirlenmiş durumdaydı - çünkü onu gece gündüz sonsuza kadar sabit kalması için lanetlemiştim.

Onu ve akrabalarını tanıdıkça, yüzyıllar boyunca iblis türüne atfedilen çirkinliklerin çoğunun onun ayaklarının altına serilip serilemeyeceğini daha çok merak ettim. Bu kaçık, insanları canlı canlı yemeyi alışkanlık haline getirmiş, bunu yaparak onların ruhlarını emeceğine inanıyordu; görünüşe göre bir ruhu olduğuna dair şüpheleri vardı. Daha da iyisi, iblisler onu dişi bir iblis kadar ley hattı enerjisini manipüle edebilecek şekilde tasarlamışlardı. Ku'Sox'un Newt'i, onu kontrol etme umudu olabilecek herkesi öldürmesi için kandırmasının nedeni muhtemelen bu olduğu için bu pek iyi sonuçlanmamıştı.

Ve şimdi Nick'i, canı ne zaman isterse gerçekliğe dönmek için kullanıyordu. Ceri ve Lucy'yi kaçıran Ku'Sox olmalıydı. Yeterince sebebi vardı. Bu çok açıktı ve arenanın dibine doğru ilerleyen iblise doğru hırladım.

Al beni geri döndürmeye çalışıyordu ve ben onun elinden çekiştirerek kurtuldum. "Ne yaptığını biliyorum, Ku'Sox!" Yüzüm ısınırken bağırdım ve yakındaki birkaç iblis komşularının çenelerini kapatmaları için birbirlerine dirsek attılar, biraz dedikodu umuduyla.

Hafif çelimsiz, genç ve gri giysili iblis bana gülümsedi, karizması dibe vurmuştu. "Bundan şüpheliyim," dedi, pürüzsüz, melodik sesi Trent'inkine hiç benzemiyordu. "Yeterince korkmuş sayılmazsın," diye ekledi, ön koltuğa oturabilmek için ayağıyla birkaç iblisi yolundan iterek.

"Lucy'nin saçının bir teline zarar verirsen, seni ley hatlarına geri atarım.

O zavallı kışını çektiğim yerden!" Bağırđım ve Al sessiz olmam için beni çekıştirdi. "Şimdi seni lanetlediğimi mi sanıyorsun, o çirkin suratını bir kavanoza koyana kadar bekle!"

Al karnıma bir şaplak attı ve öğürerek arkamı döndüm. Arena sessizleşmeye başladığında "Al," diye tısladım. "Ku'Sox bir şeylerin peşinde."

"Ku'Sox her zaman bir şeylerin peşindedir," diye mırıldandı Al.

"Ceri ve Lucy'yi çaldı!" Oh Tanrım. Lucy o katil piçin elindeydi. Ceri muhtemelen kendi başının çaresine bakabilirdi ama kızın tombul bir parmağını incitirse, bunu ona ödetmek için iki gerçekliğı de parçalara ayırırdım.

Al umursamıyormuş gibi burnunu çekti. "Nasıl? Dediğın gibi, onu sonsuza kadar lanetledin ve bunu aşmanın bir yolunu bulsa bile, neden yapsın ki?"

"Çünkü Trent'i yakalayamaz ve eğer Ceri ve Lucy onun elindeyse, Ku'Sox da Trent'in taşaklarını mengeneyle almıştır."

"So-o-o-o?" diye mırıldandı, daha önce hiç iz görmemiş gökyüzüne bakarak.

"Tanrım, Al, bilerek mi kör oluyorsun? Nick'in hayatta kalan Rosewood bebeklerini çaldığını söylemiştim. Trent tedaviyi kalıcı hale getirebilir. Ku'Sox'a verirse, artık sana ihtiyacı kalmayacak. Hiçbirinize!"

Al'ın ifadesi birden endişeli bir hal aldı. "Ku'Sox'un önümüzdeki yüz yıl boyunca ne yapacağından daha önemli şeyler düşünmelisin," dedi, kalın, ağır bir el omzuma düştü ve beni döndürdü. "Yargılanıyoruz."

"Yine mi?" Al'ın yanından Ku'Sox'a bakmak için eğildiğimde titreyerek sordum. "Ne, beş parasız mı kaldık?"

"Hayır." Al'ın sesi ekşiydi. "Bu senin lanet ley hattın. Birdenbire bozuldu. Lanet Titanik gibi sızıntı yapıyor."

Satırların giderek daha yakıcı hale gelen sesini hatırlayarak yüzümü tamamen ona döndüm. Benim çizgim mi? Gerçekten bu kadar dengesiz mi olmuştu?

Al'ın gözü seğıirdi. Omurgamdan aşağı bir buz lekesi kayarak sertleşmeme neden oldu. Haftalardır gerçeklik ile sonsuzluk arasında kazıdığım çizgiyi kapatmaya ya da en azından dengelemeye çalışıyorduk ama çizgiyi kendi başıma nasıl atlayacağımı öğrenene kadar bu gerçekleşmiyordu. Dengesizlik yavaş yavaş ever-after'dan gerçekliğe doğru akıyordu ve daha önce kimsenin bir şey söylememesinin tek nedeni, bunun sadece bir damlama olmasıydı - düzeltmek için bolca zaman vardı. Bu ve onlar için gerçekliğe dönüştürebileceğim ıvır zıvırlardan bıktıktan sonra bazı bebek iblisler alabilecekleri tek dişi iblis olduğum için. Her yıl boyutlarından belki bir metre küp kaybediyorlardı, o kadar da değil. "Durum ne kadar kötü?" Al'ın şartlı tahliye memuru Dali'ye bakarken gülümsemeye çalışarak fısıldadım.

"Kötü." Al'ın sesi zayıf ama kararlıydı. "Ayağı kalk. Seksi görünmeye çalış."

"Çarşafın içinde mi?" Ellerimi üzerinde gezdirerek şikayet ettim. "Nasıl olur da

Çarşafın içinde seksi görünmek mi?" Boğazını temizledi, ben de yüzümü buruşturdum. "Boş ver."

Kaşlarımı çatarak Al'ın yanından geçip Ku'Sox'a tekrar baktım, hattımın bozulmasının sebebinin o olduğundan emindim. İblisin gülümsemesi bunu doğruladı ve birden ne kadar derin bir bok çukurunda olduğumuzu fark ettim. Ku'Sox'un Rosewood bebekleri vardı. Trent'in ona kalıcı tedaviyi vermesini sağlayacak kozu vardı. Elinde bir hat vardı -benim hattım- gerçek bir sorun olacak kadar sızıntı yapıyordu. Ever-after'ı öldürecek ve bunun için beni suçlayacaktı.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve Ku'Sox anladığımı fark edince başını eğdi. Gerçeği haykırmak için bir nefes aldım, sadece Ku'Sox bunu yapmamı istiyor gibi görüldüğü için tereddüt ettim. Bundan daha fazlası vardı; bunu yüzünde görebiliyor, havada hissedebiliyordum, nemli ve ağır.

Çılgına dönmüş bir halde Al'a döndüm. "Al," diye tısladım. "Onlara ipimi kopardığını söyle!" "Doğru . . ." Al mırıldandı. "Bunu bilmiyoruz ve bunu söylemek sadece

bizi hiçbir şey yapamayacağın bir hapishaneye attılar."

"Ama o yaptı!" Bektan bir durumdu, iş kötüye gitmişti ve Al'ın umurunda değildi.

"Beni hapse attıracak bir şey söyleme, aşkım," diye nefes aldı Al, gürültüden zor duyuluyordu. "İkimizi de dışarı çıkarmaya yetecek kadar paran yok. Hasarın ne kadar kötü olduğunu öğreneceğiz ve tamir edeceğiz."

Al'ın hattıma mı yoksa güvenilirliğime mi zarar vermek istediğinden emin değildim. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kalçamı kaldırdım ve öfkelen dim.

Görünüşe bakılırsa kelle sayan Dali ayağa kalktı, arkamızdaki kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı. "Sessiz olun! Sessiz olun!" diye bağır dı, yankılanan sesi gür lüyordu. İblis dinlenmeye alışkındı ve son iblisler de yerlerini bulmak için acele ettiler. Ahirette her iblis eşitti ama bazılarının diğerlerinden daha fazla gücü, bazılarının da daha fazla parası vardı. Dali'de ikisi de vardı.

Yanımda, Al parmağıyla kaburgalarım a vurarak doğrulmamı sağladı. "Konuşmayı ben yapacağım," dedi.

"Eğer çenenizi ve zihninizi bu sırayla kapatamazsanız, odayı boşaltacağım!" Dali böğürdü. "Hiçbirinizin hava alma şansı olmayacak!"

Newt burnunu çekti, garip bir şekilde seksi görünmek için bacaklarını bankta yanına doğru kıvırdı. "Ve bu arada, havalandırmaya ihtiyacın var," dedi yumuşak sesi tribünlerin arkasına kadar ulaşarak. "Soyunma odasındaki keçiler gibi kokuyor."

Erkek erkeğe gülüşmeler oldu ve sonunda hepsi sustu. Sürekli altıncı sınıf öğrencileriyle yaşamak gibiydi. Dali ellerini indirdi, dar sahnenin ortasına doğru yürürken orta yaşlı yayını zarifçe hareket ettirdi. Şeytanlar istedikleri gibi görünebilirlerdi. Dali'nin kırklı yaşlarında, biraz da genç bir kadın olmanın nesini çekici bulduğunu hâlâ bilmiyordum.

kilolu, kırılmış bir devlet memuru.

"Al'ın şartlı tahliye memuru olarak, Algaliarept'in davranışlarını kabul edilebilir parametreler içinde tutmaktan ben sorumluyum," dedi ve Al boğazını temizleyip zarif bir selam verdi. "Ve sen," diye ekledi Dali, Al'ı işaret ederek, "öğrencinden sorumlusun."

Bu ben oluyorum ve kıvrımlarımı göstermek için biraz döndüm. Bu yüzden çekici görünmek istedim. Yani beni dava et. Etrafım mükemmellikle çevriliydi.

Al gözle görülür bir şekilde öfkesini yuttu. Küçük bir nefesle sanki iki santim yükseldi, yine abartılı bir gösterişle eğildi ve benim de aynı şeyi yapmamı sağlamak için bir ayağını bana vurmaya üzere gönderdi. "Toplanmış yurttaşlar," dedi zarif bir şekilde doğrulurken. "Şunu söyleyebilir miyim-"

"Hayır, Gally," diye araya girdi Newt, şarap kadehini tekrar eline alırken. "Yeterince konuştun. Öğrencinin ley hattı, başımı çatlatacak kadar çok şey kaybettiğimiz bir noktaya kadar bozuldu."

İçtiği şaraptan olabilirdi ama benim de kafatasımın tabanında sabah hiç olmayan yumuşak bir zonklama vardı. Trent'in buzdolabında ne varsa onu suçlamıştım ama belki de daha fazlasıydı. Arkamızda iblisler anlaştıklarını mırıldandılar.

"Neden," dedi Newt, ürkütücü siyah gözlerini Al'a dikerken, "tamir edebilmesi için ona nasıl çizgi atlanacağını öğretmedin mi?"

"İstemediğimi mi sanıyorsun?" Al benden uzaklaşmak için bir adım attı ve kendimi yalnız hissettim. "Onun gargoyl'u elli yıllık bir bebek, ama zaten ona bağlı, bu yüzden sadece beklemek zorundayız. Ve sen söylemeden önce, öğrencimin ön sıradaki o ahmak tarafından bir ley hattına hapsedilmesiyle aldığı yara dokusu, başka herhangi bir gargoyl'un onun yerine öğretmek için aurasını kırmasını engelliyor."

Doğruydu ve Ku'Sox ayağa kalkıp zayıf ve zarif görüldüğünde irkildim. "*Bunun* için beni mi suçluyorsun? Ne kadar kaba." Yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "Ve korkarım ki tipik bir durum."

"Neden olmasın?" Kendime engel olamayarak bağırdım. "*Bunun* arkasında sen varsın."

Etrafındaki iblisler ona daha fazla yer açmak için geri çekildiler ve huzursuz bir mırıltı yükseldi. "Dikkatli ol Rachel," dedi Al öne doğru eğilip onları görmemi engellerken.

Gergin bir şekilde elini üzerimden ittim. "Ku'Sox, Kalamack'ın kızını ve nikâhsız karısını kaçırdı," dedim abartarak. "Ve sonra hatlar bozuldu mu? Hepsi mi? Bu size de biraz tuhaf gelmiyor mu?"

Ku'Sox'un soykırım eğilimlerinin farkında olan ve bundan hoşlanmayan iblisler yine kendi aralarında fısıldaştılar. Al çok daha açık sözlüydü ve dirseğimi çimdiklediğinde geri çekildim. "Dikkatlerini dağıtmaya çalışmayı bırak. Bu çok açık ve net."

"Öyle mi?" Al'a yüksek sesle ama hepsiyle konuşarak söyledim. "Dikkat dağıtmak onun için işe yarıyor gibi görünüyor! Eski tanıdığımın çocuğunu ve karısını *neden* kaçırmış olabileceğini hiç düşündünüz mü? Benim *elf* tanıdığımı?"

Asırlık düşmanlarından bahsedilince beklenen hırıltılar yükseldi ama Newt ve Dali dinliyordu. Savaşları neredeyse hepsini öldürüyordu.

"Bence onu öldürelim ve bu işi bitirelim!" Ku'Sox yüksek sesle söyledi.

Şaşırmış bir halde döndüm, çiçek halkası benden düşerek aramızdaki kuru hendeğe indi. "Beni öldürmek mi?" Dedim, yükselen şikâyetler arasında duyulmuyordu. "Delirdin mi sen?"

"Düzgün düşünemiyorum, kafam repliklerden dolayı çok kötü çınlıyor!" diye bağırdı bir iblis ayağa kalkarken, haklı olarak oturmadan önce bir tur anlaşma aldı.

"Bir işin ortasındaydım ve hepsini kaybettim!" diye haykırdı bir diğeri. "Bana bir haftalık çalışmamın karşılığını borçlusun!"

Al'ın kaşları çatılmıştı. "Küfürlerinizi kolektife kaydetmemenizden öğrencim sorumlu değildir," dedi ve Dali başıyla onayladı.

"Bir sorunumuz var," dedi üçüncü bir kişi, mavi kumaştan bir bant omuzlarına dökülmüştü. Sesi sertti ve kim olduğunu merak ettim. "Dengesizlik her şeyi etkiliyor. Onu hatlardan çağırmak için ikiniz gerektiniz. İki kişi! Bu normal değil. Ve giderek kötüleşiyor!"

Bir adım öne çıktım. "O Trent yüzünden oldu," dedim ve Al susmam için dirseğiyle beni dürtükledi.

Newt ve Dali dikkatlerini arkamda yükselen gürültüden çektiler. "Trent çağrımızı engellemeye mi çalıştı?" Newt uzun bacaklarını örtmek için çekiştirmeden önce togasının altından göstererek sordu.

"Hiç kimseyi çağırmak için bir kolektif gerekmemiştir!" dedi mavi kuşaklı iblis yüksek sesle, iddiasının kendisine getirdiği ilginin tadını çıkararak. "Sonsuzluk parçalanıyor!"

Gökyüzü düşüyor, gökyüzü düşüyor, diye alaycı bir şekilde düşündüm ve Newt ayaklarını yere doğru kaydırды, ifadesi düşüncelerimi yansıtıyor gibiydi.

"Bunun bir anlamı yok," dedi Newt neredeyse nazlanarak. "Yolunuzdan sapmayın beyler. Rachel, canım, hattı düzeltebilir misin?"

Bana "aşkım" denmesinden hoşlanmıyordum, özellikle de onun tarafından, ama buna izin verdim. "Hayır," dedim asık suratla.

"Tabii ki yapabilir!" Al hemen gelen şikâyetleri bastırmak için bağırdı, bana ters ters bakarken ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Biraz daha zamana ihtiyacımız var, hepsi bu." "Zamanımız yok!" Ku'Sox onları agresif bir şekilde kızdırarak iddialı konuştu. "O

dengeyi bozdu. Onu öldürmek bunu düzelterektir."

"Olmayacak!" diye bağırdım ama Al'ın yüzünü buruşturması ve Dali'nin otururken birdenbire yüzünün düşmesi beni meraklandırdı. "Olmayacak, değil mi?" Al'a usulca sordum ve

İblis uzun, uzun, pişmanlık dolu bir olasılık sesi çıkardı.

Dali öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, arkamızda yükselen gürültüyü bir an için duymazdan geldi. "Ne yazık ki olabilir," dedi bana, iblislere tartışmaları için zaman tanıyarak. "Gerçeklik ve sonsuzluk arasındaki bir sıçramadan yaratılan çizgiler çoğunlukla kalıcıdır, ancak gerçeklikten gerçekliğe sıçramadan yapılan çizgiler kalıcı değildir ve seni öldürmek bunu silebilir."

"Olabilir mi?" Panikleyerek Ku'Sox'a baktım, kendini beğenmiş gülümsemesinden nefret ediyordum. "Bu bir tuzak," dedim, geri çekilmek istiyordum ama gidecek hiçbir yer yoktu. "Hat sabitti. Sabit değildi ama bu şekilde açılmıyordu! Biri onu kurcalamış!" Onu gerçekten suçlamadan söyleyebileceğim en yakın şey buydu ve buna rağmen Al susmam için omzuma hafifçe vurdu.

"Sonsuzluk çökerse gidecek hiçbir yerimiz yok," dedi Ku'Sox, sesi yükselen gürültüyü bastırarak. "Çok geç olmadan öldürün onu!"

"Yanlış!" Ben bağırdım ve Al derin bir iç çekti. "Gidecek hiçbir yerleri yok. Sen biliyorsun."

Ku'Sox sanki tam onun istediği gibi oynamışım gibi bana baktı. "Artık değil ama sen biliyorsun Rachel. Belki *de bizi* öldürmeye çalışıyorsun."

"Ben mi?" diye kekeledim, neden bu kadar kendini beğenmiş olduğunu anladığımda zihinsel olarak geri adım attım. Sonsuzluğu ve içindeki herkesi öldürecek ve suçu benim üzerime atacaktı. Lanetin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmuştu. Olmak zorundaydı. Ya da beni onu kaldırmaya zorlayacak bir yol biliyordu. Belki de Lucy ve Ceri beni zorlamak için kaçırılmıştı, Trent'i değil. Hepsine lanet olsun.

"Bunu ben yapmadım!" Dönüp arkamdaki kalabalığa baktım, sonra tekrar Dali'ye döndüm. "Hat bu kadar kötü sızmaya başladığında gerçekte bir atın üzerindeydim!"

Ku'Sox ayağa kalktı. "O zaman sızıntı olduğunu kabul ediyorsun? Ve kimseye söylemedin mi?"

Al başını ellerinin arasında tutuyordu ve keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşündüm. "Sadece birazcık," dedim, sonra hepsi konuşmaya başlayınca sesimi yükseltmek zorunda kaldım. "Kimse fark etmeden düzeltmeye çalışıyordum!"

Al, sadece benim görebileceğim şekilde kıpırdanırken sert bir şekilde yanımda durdu. "Artık çeneni kapatacak mısın?" diye nefes alarak beni kabaca Newt ve Dali'ye doğru çevirdi.

"Ama o yaptı!"

"Ama bunu kanıtlayamazsın!" Al benim mızımız ses tonumla alay etti.

"Gelişmekte olan Rosewood bebekleri çalınıyor ve serbest bırakılan tanıdığımı tedaviyi kalıcı hale getirmeye zorlamak için rehineler kaçırdı!" Bağırdım. "Bu size de biraz tuhaf gelmiyor mu?" Ama kimsenin umurunda değildi.

"İşiniz bitti mi?" Al mırıldandı, Newt ve Dali'yle yüzleşirken sırtı kaskatı kesilmişti. Tedirgin görünen Dali ayağa kalktı, ellerini onları susturmak için kaldırdı. "Rachel,

Çünkü bu senin hattın ve sen her zaman zgr kalabilen tek iblissin.

sonra, niyetinizin bizi yok etmek olduğu konusunda anlaşılır *bir şekilde* endişeliyiz ve sonsuza dek."

Al sessiz olmam için beni kaburgalarımın dürttüğünde protesto etmek için aceleyle aldığım nefesim kesildi.

"Her ne kadar kararımın pişmanlık duysam da," dedi Dali, aramızdaki mesafenin en önüne geçerek, "benim tavsiyem, eğer Rachel çizgisini dengeleyemediğini kabul ederse, o zaman belki de ölümü varlığımızın devamını sağlamanın en iyi yoludur."

Konuşamadım. Ciddi değillerdi, değil mi? Ku'Sox bir şey yapmıştı. İblislerin kanımı istemesini dinlerken yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden bunu anlamıştım. Orada dururken kalbim küt küt atmaya başladı ve Al'a doğru geri çekildim. Yapamazlardı. Ben hiçbir şey yapmamıştım!

Dali bana baktı ve ben korktum. "Eğer bu senin ve hepimizin hayatı arasında bir seçim olacaksa, o zaman öleceksin." Tereddüt etti, sonra sessizce ekledi, "Aslında bunun için suçlanması gereken kişi sen olmasan bile."

Gözleri arkamdan Ku'Sox'a kaydı ve umudum arttı. Bana inanmıştı. Al'a baktım ve onun da bunu fark ettiğini gördüm. Ve Newt, şimdi şarabıyla bana kadeh kaldırıyordu. Kanıt. Kanıtı ihtiyacımız vardı. Bunu yapabilirim. O lanet kanıtı bulabilirdim. Sadece birkaç güne ihtiyacım vardı.

"Nazik ortaklar, nazik ortaklar!" Al'ın sesi, ona doğru bastırıldığım yerden içime doğru gürliyordu. "Tabii ki çizgisini dengeleyebilir." Nefesi bana karşı kükürt gibiydi, keskin ve sarsıcıydı. "Söyle onlara Rachel," dedi, sesi tehditle kısılmıştı.

"Tabii," diye kekeledim, korkudan ölecektim.

Al'ın gözleri rahatlayarak kapandı. "Bunu düzeltebiliriz," dedi gözlerini açtığında. "O zaman neden yapmadınız?" Ku'Sox bizimle alay edercesine usulca konuştu.

"Odalarım küçülüyor!" diye seslendi bir başkası.

"Gidecek hiçbir yerimiz yok. Çok geç olmadan onu öldürün!" diye bağırdı üçüncü bir kişi ve her şey yeniden başladı. Paniklemeye başladım. Sadece Al'ın kollarımdaki sıkı tutuşu beni hareket etmekten alıkoydu. O benim gardiyanım değildi, o benim kayamdı. Bana ne olursa olsun ona da olacaktı. Al'a tamamen güvenmiyordum ama ona güveniyordum.

"Hayır." Yumuşak bir ifadeydi ve gözlerim hâlâ sakince bankında oturan Newt'e gitti, bacakları tekrar altına kıvrılmıştı. "Hayır dedim!" dedi daha yüksek sesle ve Al ile benim arkamdaki gürültü azaldı. "Size aylar önce Rachel'in hattının dengesiz olduğunu söyledim ve hepiniz bana deli dediniz."

"Sen delisin!" diye bağırdı biri arkadan ve o da hayır duası edercesine gülümsedi.

"Tru-u-u-ue," diye mırıldandı tekrar sessizleştiklerinde. "Ama kimse dinlemedi. Şimdi beni dinleyeceksiniz. Buna toplu kefaretiniz diyebilirsiniz."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve Al'a karşı gerildim. Bu bir şans mıydı yoksa bir ceza mı?

Tüm gözlerin üzerinde olduğunu bilen Newt zarif bir şekilde ayağa kalktı. "Kaybınızı telafi etmek için size kendi odalarımından yer vereceğim, Cyclarenadamackitn. Tüm bir inçlik, iki *inçlik* kayıplarınızı telafi edeceğim çünkü *her* bir *inçin* siz yaşlı, yıpranmış erkekler için ne kadar *önemli* olduğunu biliyorum. Ama karşılığında, bunu yapıp yapamayacağını görmek istiyorum. Sahip olmaya değer bir beceri olurdu, değil mi? Gerçeklikten gerçekliğe atlarken kazınan çizgileri dengeleyebilmek? Bir gün gerçekliğe dönebilir ve sonsuzluğu tamamen terk edebilirsek diye?" Newt siyah, özelliksiz gözlerini bana çevirdiğinde sertçe yutkundum. "Eğer yapamazsa, o zaman onu öldürebilirsin."

Bir nefeslik sessizlik oldu, iblislerin bunu düşündüğünü neredeyse duyabiliyordum. Arkamda Al iç çekti, kollarımın üst kısmını kavrayan elleri gevşedi. Bu bir şanstı.

Ku'Sox'a ve onun bariz öfkesine baktım ama iblisler bir fikir birliğine varırken o sessiz kaldı. Dali ayağa kalkarken memnun mu yoksa sinirli mi olduğunu anlayamadım, Newt'in hepsinin üzerinde parıldayan memnun gülümsemesine bir kez kaşlarını çatı.

"Evet!" Dali herkesin dikkatini tekrar sahneye çekerek şöyle dedi. "Anlaştık mı? Newt herkesi tazmin ederse Rachel ve Al'ın hattı dengelemek için zamanı var mı?"

Kimse konuşmazken Al nefesini tuttu, her biri önce diğerinin bir şey söylemesini bekliyordu.

"Ku'Sox?" Dali sordu. Piç çocuğun memnun olmadığı açıktı, ama ölümüm için bastırmaya devam ederse, bunu istediği belli olacaktı.

Yüzü duygulardan arınmış olan Ku'Sox topuklarının üzerinde döndü. Etrafını saran iblisleri iterek uzaklaştı ve sonra kütlesinin yerini alan yumuşak bir nefesle gözden kayboldu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Dali, geri kalan iblisler sırayla ortaya çıkmaya başlarken, yumuşak bir mırıldanma dalgası gibi yükselip alçalan konuşmalar.

Sonunda rahatlamaya başladım, Al omuzlarımı bıraktığında dönüp ona baktım. "Şimdi ne olacak?" Bu cümleyi dengeleyebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Al bana bakmıyordu ve ben de korkudan güvensizliğe, anlayıştan güvene nasıl bu kadar kısa sürede geçebildiğimi tekrar merak ediyordum. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız," dedi. "Ya da suçu başkasının üzerine atmanın bir yolunu," diye ekledi, Newt ayağa kalkıp bize doğru ilerlerken sertleşti. Dali kalan birkaç ibisle meşguldü ve Al'ın değişip dönüşmesini izledim, her zaman taktığı maske o öne çıktıkça tekrar üzerine kayıyordu.

"İşte bu kadar!" dedi neşeyle kalın ellerini tekrar çırparken. "I

Sanırım hattı incelemeye gideceğiz. Ne yapabileceğimize bakalım."

"Evet," dedi Newt, elimi tutup ona bakarken gülümsemesi içimi ürpertti, belki de artık tahta yerine metal bir serçe parmağım olduğunu fark etmişti. "Sen git o çizgiyi dengele. Bu arada Rachel'in bana olan borcu da her geçen saniye artıyor."

Elimi onunkinden çekerken yüzümü buruşturdum ama ne diyebilirdim ki? Dalliance için yaptığım tulpanın kullanımından bir miktar gelir elde etmişim.

Al oflayıp pufluyordu ama hayatta kalmaya devam etmemizden daha iyi bir anlaşma yapamayacağımızı biliyordum.

"Al," dedi Newt, o itiraz edemeden sertçe. "Öğrencin ölürse, borç sana geri döner."

Al önce Dali'ye, sonra tekrar ona baktı. "Dört gözle bekliyorum," diye homurdandı, omzumdaki eli sıkılaştı.

Newt'in siyah bakışları dövmemin görünen kısmındaydı ve ben gergin bir gülümsemeyle yetindim. Gitmek için döndüğünde "Teşekkür ederim," dedim ve o da yavaşça bize doğru döndü.

"Bana şimdi teşekkür etme, aşkım. Ertesi sabaha sakla."

Newt bir anda Cheshire kedisi gibi ortadan kayboldu. Kendimi hasta ve korkmuş hissederek Al'a döndüm. "Eve gidebilir miyiz?"

"Hayır," dedi, aynı anda beni kürsüden indirdi ve sanki her şey yolunda gidiyormuş gibi Dali'ye el salladı. "Ama gitmemiz gerektiğine katılıyorum."

Yükseltilmiş sahneden atladım ve Al'ın elleri bileğimden ayrıldı. Ku'Sox'un oturduğu taş banka bakarken kendimi küçük hissettim. "Bu o," dedim ve Al homurdandı. "Ku'Sox hatta bir şey yaptı. Bunu sen de biliyorsun. O çocuklar onun elinde ve bunların hepsi sonsuza dek sürecektir olan ilişkiyi yok etmek ve bunun için beni suçlamak için hazırlanmış bir oyun."

"Kanıtlayamazsan bir anlamı olmaz," dedi Al ama ben itiraz edince içini çekip başını ovuşturdu. "Peki," diye homurdanarak bana eşlik etmek istercesine koluma girdi. "Güneş hâlâ doğmadı ama hadi gidip senin hattına bakalım."

"Nasıl?" Güneş ufkun üzerindeyken gerçekte olamayacağını bilerek söyledim ama artık çok geçti ve ley hattının yumuşak sızısı beni ele geçirmişti.

Sekiz

Sonsuzluğun kızıl güneşi gözlerimi acıtıyordu ve toz haline gelmiş kayalardan oluşan tozlu kırmızı toprağın üzerinde dururken bir elimi kaldırarak gözlerimi kısıtım ve sert rüzgârın beni ittiğini hissettim. Al ve ben hafifçe yükseltilmiş bir platoya gelmiştik. Önümüzde kuru bir nehir yatağı uzanıyordu. Solumuzda Loveland Kalesi'nin gerçekte olduğu yerde kırık kayalardan oluşan bir tümsek vardı. Bel hizasında sarı ot dalları etrafa saçılmıştı ve gerçekte kaleyi çevreleyen ormandan geriye kalan tek şey birkaç bodur ağaçtı. Burada, sonsuzlukta, her yer ıssızdı.

Kaya yığınıyla aramızda bir ley hattı parıldıyordu, güneşin kavurduğu rüzgârda her şeyden çok bir ısı görüntüsü gibiydi. Hat hafifçe midemi bulandırıyor, neredeyse deniz tutuyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. *Sızıntı mı?* Merak ettim. Bir gargoyle olarak Bis bilirdi ama güneş batana kadar uyanması zor olurdu.

Yanımda, Al yine o bildik yeşil kadife ceketini giymişti, dantelleri ve her şeyiyle. Tokalı siyah çizmeleri toprağı aşındırıyor, obsidyen bir baston ve ona uygun uzun bir şapka takıyordu. Koyu renk yuvarlak gözlükleri gözlerini koruyordu ama bunun yeterli olmadığını söyleyebilirdim çünkü yüz ifadesi acılıydı ve güneş biz ayakta dururken auralarımızı yok ediyor gibiydi. Güneş, iblislerin yeraltında, dışarısı yanılsamasıyla kaplı geniş mağaralarda saklanmalarının nedenlerinden biriydi. Yapıların yüzeyde parçalanma eğiliminde olması da bir diğeriydi.

Al'ı silindir şapkası ve zarif zarafetiyle, bastonunun ucuyla diğer iblislere dair kanıtlar bulmaya çalışırken görmek tuhaftı. "Yüzeyde iblis yok," dedim. Sıcak hava göğsümü acıtıyordu.

"Güneş bugün daha kötü hissettiriyor." Al, birinin kaydırdığı bir kayayı çevirmek için çömeldi.

Rüzgâr togamı savurdukça ve çıplak bacaklarıma küçük kaya parçaları çarptıkça irkildim. Etrafımda diğer iblislerin izleri vardı: burada bir ayak izi, orada bir sürtünme - tozda Newt'in esasının dibine benzeyen oval bir iz. Buradaydılar, hasarı görmüşlerdi, Ku'Sox'un hattımdaki sızıntıyı daha da kötüleştirmek için daha önce burada bulunmuş olabileceğine dair kanıtları tesadüfen yok etmişlerdi. İç İşleri'nin nasıl hissettiğini az çok biliyordum.

Al ayağa kalkarken yavaşça nefes verdi, kuru nehir yatağından çalılıklara ve ağaçlara doğru bakarken yüz ifadesi bomboştı. Parmakları küçük cebini karıştırdı ve bir tutam kükürt kokladı. "Burası bir ley hattı için çok çirkin bir yer."

"Başlangıçta bir tane yapmayı planlamıyordum," dedim, sonra bir ever-after dalgası beni kapladığında titredim, beni togamı baştan aşağı siyah deri ile değiştirdiğini göstermek için düşüyordu. Sütyen ya da külot yoktu ama en azından güneşin auramı sıyırdığı gibi sert rüzgâr beni sıyırmıyordu ve bu kıyafet diğerlerinin aksine Ceri'ye değil bana uyuyordu.

Tanrım, *Ceri*. Onları geri almaya buraya geldiğimden daha yakın değildim.

Düşüncelerimden habersiz olan Al, pembe-beyaz dantel bir şemsiyeyi bana doğru itti. "Al."

Çelimsiz şey deriyle çarpıştı ama hemen gölgesinde bir rahatlama hissettim. Ku'Sox'u görmüştüm. Ne yaptığının farkında olduğumu biliyordu. Taleplerini yakında yerine getirecekti ama o zamana kadar Ceri ve Lucy'nin iyi olduğuna inanmak zorundaydım. Moloz yığınının bakarken "Teşekkürler," dedim. "Hattın kayaların üzerinde olması gerekmiyor mu? Ben de orada devreye girdim."

Al benim ley hattıma doğru ilerlemeye başladı, bastonu yolundaki sivri kaya parçalarını deviriyordu. "Çizgiler sürükleniyor," dedi, başı eğik. "Hareket edin. Birbirini iten mıknatıslar gibidirler. Yeterli zaman ve itici güç verildiğinde kıtalar arasında yer değiştirirler. Sabitmiş gibi görünürler çünkü birbirleriyle asırlar önce dengelenmişlerdir. Seninki burada . . ." Al düşünerek burnunu çekti. "Muhtemelen artık fazla hareket etmeyecek. Hep bu büyüklükte miydi?"

Onunla aynı hizaya geldiğimde başımı salladım ve havadaki zar zor görülebilen parıltıyla yüzleştim. Üniversitenin üzerine inşa edildiği ley hattı, bir at takımını çeyrek mil boyunca sürebileceğiniz kadar genişti. Mezarlığımdaki hat yaklaşık bir metre genişliğinde ve yirmi metre uzunluğundaydı, kuşkusuz küçük bir hattı. Buradaki de hemen hemen aynıydı, belki biraz daha uzundu.

Al dudaklarını birbirine bastırarak havasını boşalttı ve görünüşte hiçbir şeye bakmıyordu ama muhtemelen ikinci görüşüyle benim çizgime bakıyordu. "Çabuk çıktın. Ne kadar uzun sürerse, yara o kadar genişler."

"Gerçekten mi?" Yani küçük bir sıra iyi bir şeydi, bu da mezarlığımdaki sırayı kimin oluşturduğunu merak etmeme neden oldu. Sonra üniversitedeki kuyruktan kimin çıkmasının uzun sürdüğünü merak ettim. Al olabilir mi?

Havadaki parıltının uzunluğu boyunca yürüyen Al döndü ve geri döndü, hat aramızda bir bulanıklıktı. "Bu büyüklükte bir hat kendi kendine bu kadar sızıntı yapamaz."

"Bıraktığımda öyle değildi." Kalçamı eğdim, her zamanki omuz çantam olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

Al'ın dikkati bana odaklandı. "Duyabiliyor musun?" diye sordu ve dudaklarım tiksintiyle büzüldü. "İkinci görüşünü kullanmıyorsun," diye ekledi ve ben de başımı sallayarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Ama onun

Dramatik bir komutla nefes verdim ve ikinci görüşümü açtım.

Çınlama daha da kötüleşti, kızıl güneşin cildimi çığ çığ sürttüğü gibi uyumsuz bir şangırtıyla farkındalığımı sıyırıp geçti. Ama kulağa ne kadar kötü geliyorsa, daha da çirkin görünüyordu. Çizgi göğüs hizasında her zamanki kırmızı parıltısındaydı, ancak merkezinde tüm uzunluğu boyunca uzanan, merkezde en kalın ve uçlarda sifıra kadar incelen, keskin bir şekilde tanımlanmış mor bir çizgi vardı. Çekirdeği neredeyse siyahtı ve solan kırmızı flamalar bir kara deliğe kayan enerji bantları gibi içine doğru akıyordu. Etrafındaki her şeyi içine çekerken sızıntıyı gerçekten görebiliyordum ve bu midemi bulandırıyor.

"Bu şekilde kullanmak güvenli mi?" Al'a, hattın enerjisiyle çarpık ve kırmızı görüldüğünü söyledim. Arkasında molozlar uğursuzca belirliyordu.

Omuz silkti. "Buraya gelmek için onu kullandık."

Sıkıntıyla bir elimi ortama koydum ve ikinci görüşümü düşürdüm. "Al," dedim. "Bu mor çekirdek en son buraya geldiğimizde yoktu."

"Biliyorum."

"Ku'Sox ona ne yaptı?" Sinirli bir şekilde söyledim.

Ellerini kalçalarına dayayan Al, gözleriyle sırayı aradı. Ona hiç benzemese de bana bir şekilde Jenks'i hatırlatıyordu. "Bilmiyorum."

Bana inandı. Rahatlamış bir şekilde omuzlarımı indirdim. Yanında durmak için sıranın içinden geçmeyi düşündüm, sonra onun yaptığı gibi etraftan dolaştım, botlarım taşları ve çakılları tekmeleyerek yolumdan çekti. "So-o-o," diye mırıldandım, onun yanında kendimi küçük hissediyordum. "Bir ley hattının dengesini nasıl bozarsınız?"

Kollarını iki yana sallayarak önce bana sonra da başka bir yere baktı. "Hiçbir fikrim yok," dedi, sanki bunu itiraf etmek onu fiziksel olarak incitmiş gibi görünüyordu. "Bak ne diyeceğim. Gerçekliğin diğer tarafına geç ve oradan nasıl görüldüğüne bak."

Bir adım geri gittim. "Ciddi misin?"

Kaşlarını çatarak bana bir göz attı, rüzgâr saçlarını gözlüklerine doğru savuruyordu. "Sıraya gir, kendi isteğinle geç ve sıranın gerçekte nasıl görüldüğünü gör. Eğer şanslıysak, böyle olmayacaktır. Belki de bu sadece kırabileceğimiz bir lanettir."

Tereddüt ettim, sonra öne atılıp koluma girerek bizi birlikte sıraya soktuğunda sıçradım. "Hey!" diye bağırdım, midem bulandı ve bitmek bilmeyen bir kara tahta çizdiği hissi sınırlarımı tırtıkladı. Sertleşerek elini çektim ama o hâlâ sırada durduğu için sırayı terk etmedim. O dayanabiliyorsa, ben de dayanabilirdim.

Midem bulandı, ikinci görüşümü açtım. Mor çizgi ona dokunabileceğim kadar yakındı. Kalbim çarpıyor ve küçük enerji iğneleri bana çarpıyor gibiydi. Görünüşe göre, çizgi enerjiyi emiyordu, ancak uyumsuz

Şingirtı da bir şeyler yaydığını açıkça gösteriyordu.

"Ben burada sırada kalacağım," dedi Al ve ben sertçe yutkundum. "Bu şekilde bana ne görebildiğini söyleyebilirsin. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Elbette." Dudaklarımı yaladım, sonra dilim pütürlü çıkınca keşke yalamasaydım dedim.

"Şimdi, belki?" Al kollarını aşağı doğru çekiştirirken sordu. "Saçımdaki kumları temizlemek saatlerimi alacak. Ve o mor şeyden uzak dur." Siyah çekirdeğinde kırmızı girdapların kaybolduğu şeytani mor çizgiye baktım.

"Sorun değil." Yavaş bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve kendimi gerçeklikler arasında irade ettim. Bu, atlamak için bir çizgi kullanmaktan farklıydı ve iblisler isteksiz bir köleyi gerçeklikler arasında sürükledikleri sürece bunu nadiren yaparlardı.

Herkesin hovercar'ı varken şehir merkezine atla gitmeye benziyordu.

Hattan gelen vınlama sesi değişti ve gözlerimi açtığımda hayalet gibi bir Al'in hâlâ yanımda durduğunu ve aramızda kırmızı bir parıltı olduğunu gördüm. Havada yanık kehribarın ısırtığı yoktu ve her zaman esiyormuş gibi görünen o lanet rüzgâr da yoktu. Kuşları duyabiliyordum ve ayaklarımın altında yabani otlar ve çimler vardı. Akan suyun sesi zayıftı ve bahar için yapraklanmış uzun ağaçlar etrafımda duruyordu. Nefes vererek döndüm. Arkamda Loveland Kalesi yine bir bütündü, her ne kadar döküntü küçük bir bina olsa da - bir adamın asalet hayali bakımsızlıktan çöküyordu. Asil fikirler yalnız bırakıldıklarında bunu yapmaya meyillidirler.

"Eee?" Al sordu ve ben de şaşkınlıkla dengemi kaybederek ona döndüm. Çizginin tuhaflığı her şeyi etkiliyordu. Sonsuzluğun tozlu, güneşten kavrulmuş yüzeyinin görüntüsü, şatonun yükseltilmiş bahçe alanının yemyeşil görüntüsünün üzerine bindirilmişti ama mor-siyah çizgi bu taraftan da diğer taraftan da hemen hemen aynı görünüyordu. *Çirkin*.

Şemsiyeyi indirdim ve gözlerimi kısarak sarı güneşe baktım. "Söylemesi zor. Biraz uzaklaşıp çizginin dışından nasıl görüldüğüne bakabilir miyim?"

"Acele et," diye homurdandı ve sinirlerimdeki rahatsız edici sıyrık kaybolana kadar geriye doğru aceleyle birkaç adım attım. Hafif baş ağrım da onunla birlikte gitti ve temiz bir nefes aldım. Tamamen gerçekliğin içindeydim ve arka cebimden telefonu çıkarıp saati kontrol ettim. Jenks beni çağırana kadar yaklaşık on beş dakikam vardı ve Al'in sabırsızlanmaya başladığını bildiğimden Trent'e iyi olduğumu ve Jenks'in bana bir saat daha vermesini mesaj attım.

Ne yazık ki, hat bu gerçeklikten de hemen hemen aynı görünüyordu, ancak kalan ızgara vızıltısı biraz daha yüksek bir tondaydı. Telefonumu kapattıktan sonra buraya daha önce birilerinin gelip gelmediğini anlamak için bölgeye baktım. Çizginin hemen altındaki yabani otların hepsi sanki yukarı doğru çekiliyormuş gibi dimdikti. Tuhaftı ve çizginin hemen dışında çömelerek elimi altına soktum ve çimlerin yeniden yeşermesini izledim. Ot kümelerinin arasındaki toprak

yabani otlar süpürülmüş gibi görünüyordu.

Bir ürpertiği bastırdım ve ayağa kalktım. Şemsiyemin aptalca göründüğünü düşünerek kapattım. Şatoda ara sıra turlar düzenleniyordu. Haftalardır buraya kimsenin geldiğine dair bir kanıt göremiyordum ve sıraya geri döndüm. Ben onun için biraz daha gerçek, onun gerçekliğine biraz daha yakın hale geldikçe Al rahatlamış görünüyordu. "Ee?" diye sordu.

Omuz silktim, botlarımı çimlere sürttüm. "Aynı görünüyor ama sesin tonu daha yüksek. Çimen olsa da ..." Bir tutamı tekmeledim. "Tuhaf bir şekilde büyüyor. Dümdüz, sanki çekiliyormuş gibi. Zemin bile sanki yere çakılı olmayan her şey içine çekilmiş gibi görünüyor."

"Belki de öyledir." Al mor çizginin altına eğildi, diğer tarafa, bana yaklaşırken ürperdi. "Mor, ağır bir enerji sızıntısının fiziksel bir tezahürü gibi görünüyor."

"Nereye gidiyor?" Ben sordum. "Enerji, yani?"

Al kollarını arkasında kavuşturmuş, mutfağındaki/laboratuvarındaki günlerimizden ve gecelerimizden tanıdığım bir ders duruşu takınmıştı. "Güneş doğduğunda enerji gerçeklikten sonsuza akar; güneş battığında ise akış tersine döner." Sesi hayalet gibi yankılanıyordu. "Sorun, sonsuza akan enerjinin giden enerjiden daha az olması. Şu mor çizgi mi? İki dünyada da ne olduğunu bilmiyorum. Doğal gelgitleri bozuyor gibi görünüyor, bir olay ufku gibi enerjiyi içine çekiyor. Olması gerekenden daha kötü hale getiriyor."

Olay ufku mu? Keşke ileri ley hattı fiziğine daha fazla dikkat etseydim.

Al iç geçirdi ve ben de kendimi sonsuzluğa geri döndürdüm. Rüzgâr bana bir tokat gibi çarptı ve şemsiyemi tekrar açtım. "Özür dilerim," dedim ona katılmak için sıranın etrafında yürürken.

"Ne için?" dedi alaycı bir tavırla. "Çok şey yaptın."

Kıpırdandım. "Başlangıç çizgisini oluşturduğum için sanırım. Seninkini nasıl dengeledin?"

Al harekete geçmeden önce bana soran bir bakış attı ve kendini uzaklaştırdı. "Uygun parametreler içinde olana kadar ince ayar yaptım, ancak sizinkiyle bunu yapamayız çünkü bu gerçeklikten gerçekliğe dayalı bir hat. Ayrıca, önce bir hattı nasıl atlayacağını bilmen gerekiyor."

Çenem sıkıştı, sonra gevşedi. Bis'in bana öğretmesi gerekiyordu ve o çok gençti.

"Öyle bile olsa," dedi Al, kuru bir ot sapını mor çizgide salladıktan sonra hasar olup olmadığını kontrol etti ve sanki bir şey onu memnun etmiş gibi homurdandı. "Bir çizgiden nasıl atlanacağını bilmenin yardımcı olacağını sanmıyorum. Hayır, bu mor şey farklı." Doğruldu ve sapı bıraktı. "Bu konuda bir şeyler yapabilmeliyiz. Bize biraz zaman kazandırır. Bizi dün olduğumuz yere geri götürür."

İçimde umudun ilk zayıf kıpırtıları başladı. "Aklında ne var?"

Bana hızlıca sırtıttı ve ben de sanki doğru bir şey yapmışım gibi hissettim. "Burada kal," dedi beyaz eldivenli ellerini dramatik bir şekilde sallayarak. "Hemen döneceğim."

"Al?" diye seslendim ama ortadan kaybolmuştu. Gergin bir şekilde güneşin kavurduğu kasvetli toprağa ve kuru nehir yatağına baktım, rüzgârla savrulan toprak parçalarının bana çarptığını hissettim. Yüzeyde yalnız olmaktan hoşlanmıyordum ve şemsiyemi döndürdüm. Bu gece saçlarımı toplamak imkânsız olacaktı.

Hemen ardından tökezleyerek geri döndü, başı eğik ve sırtı kamburdu. "Ah, işte," dedi, keçi gözleri koyu renkli gözlüklerinin üzerinden benimkilerle buluştu. "Bunu tak."

Küçük siyah bir yüzüktü ve avucumun içinde ona bakarken eldiveninin altında yeni bir halka yumrusu olduğunu gördüm. Tedirgin bir şekilde ona baktım.

"Sana vermiyorum," diye homurdandı. "Bu bir borç. Birkaç dakikalığına. Geri istiyorum."

"Bu bir yüzük," dedim düz bir sesle, siyah altın mı yoksa sadece kararmış mı olduğunu anlayamadan.

"Çok keskin bir şey bu," diye homurdandı Al. "Şimdi takmak ister misin? Bir parmak seç."

Sol elimin parmaklarını açtım ve yemin ederim küçük bir dehşet sesi çıkardı. Kafamı kaldırdığımda çenesinin sıkıldığını gördüm. "Bu ne işe yarıyor?"

Al yüzünü buruşturarak bir ayağından diğerine geçti. "Ben, ah, bu bir çeşit yaşam ipi. Yani, eğer yanılırsam seni ateşin içinden çekip çıkaracak olan ben ve gerçekte bunu düzeltecek olan sen."

Bütün mesele halatı sabitlemektir ve bir güvenlik halatına sahip olmak benim için sorun değildi. Eğer bu bir halkaysa, o zaman sorun yoktu. Yine de tereddüt ettim; halka sert ışıktaki ıslanıyor gibiydi. Avucumda ağırdı ve onu ateşe atıp bir yazının ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için delice bir istek duydum. Açık şemsiyeyi yere bıraktım ve büyük bir kayaya çarpma kadar rüzgârda yuvarlandı.

"Halkalar gerçeklikler boyunca tek bir enerji varlığı olarak işlev görmemizi sağlayacak," dedi Al, neredeyse yanımda durup hiçbir şeye bakmadan. "Sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Anlamaya başladığımı söyledim. "Bu bir güç çekme gibi bir şey mi?"

Al, rüzgâr saçlarının kumral buklelerini dalgalandırırken sırtıttı. "Eğer istersen." Başımı sallayarak yüzüğü ona geri uzattım. "Hayır."

Gözlerini devirdi, solmuş gökyüzüne baktı ve bunu kabul etmeyi reddetti. "Bugün mizah anlayışından tamamen yoksunsun," dedi ve elim düştü. "Birbirimizin chi'sini en az kesintiyle ödünç alabilecek ve bulabileceğiz."

Bunlar yüzükten daha fazlasıydı ve ben bunun gerçeğini öğrenmek istiyordum. "Al," dedim zorla. "Bunlar ne? Sende de bir tane var. Eldiveninin altında görebiliyorum." Omuzları çökerek bana sırtını gösterdi. "Hiçbir şey," dedi, rüzgâr neredeyse sesini bastırıyordu. "Artık kışını ateşten çekmenin bir yolundan başka bir şey değiller." Arkasını döndü ve kaybolmuş bakışları beni şaşırttı. "Gerçekliğe giden çizgiden geç," dedi eliyle işaret ederek. "Eğer yüzüğü takarsan, hatta olsan da olmasan da beni duyabilirsin. Onu yarattığınız gerçeklikten yola çıkarak çalışırsanız düzeltme şansınız daha yüksek olur." Tereddüt ettim ve o eklendi, "Düşün. onlar olarak a scrying Ayna, olmadan ve gizlice dinlemek."

Emin olamayınca, kararmış metalden yapılmış basit banda baktım. Birbirimizin düşüncelerine giden özel bir hat oldukça şüpheli bir bağlantıydı; ihlal sayılmazdı ama çok ... kişiseldi. Alyans gibi görünmeleri de yardımcı olmamıştı.

En iyi kararına rağmen yüzüğü işaret parmağıma taktım. Ayaklarımın üzerinde sallanırken bilincimin genişlediğini hissettim. Tıpkı bir kehanet aynası gibiydi, ama bağlantı daha sıkı, çok daha samimiydi. Sadece Al'ın varlığını değil, erkekliğini, endişesini ve kaygısını da hissedebiliyordum. Chi'sinin sınırlarını hissedebiliyordum ve ne kadar tutabileceğini, kullanabileceği gücü son zerresine kadar biliyordum. Benim yapabildiğim kadar değildi. Eksik olan o değildi. Dişi iblisler, bebek sahibi olmak gibi, bir auranın ardında iki ruhu barındırma konusunda doğal olarak yüksek bir yeteneğe sahipti.

"Ana irin kovası," dedi Al nefes nefese. "Erişim alanını genişletmişsin Rachel."

Görünüşe göre o da benim yeteneklerimi görebiliyordu. "Böyle mi hissetmem gerekiyor?" Ona hızlıca bakarken kalbim küt küt atarak sordum.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Al, en az benim kadar rahatsız görünüyordu. "Bunu scrying aynalarıyla yapabiliriz."

Yüzüğü benden almak için elimi tuttuğunda sıçradım. Gözlerinin arkasında benimle ilgisi olmayan bir acı vardı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve nedenini bilmeden parmaklarımı yumruk yapmak için kıvırdım. Al'ın dikkati çekildi ve donup kaldığında paniklemiş gibi göründüğümü biliyordum. "Ah, ben iyiyim," dedim gergin bir sesle. "Yani, eğer sen iyiysen."

Dudakları kıpırdadı. "Böyle olmasını beklemiyordum..." "Ne?" Bocalayınca ben sordum.

"Tam da hatırladığım gibi," dedi ekşiyerek ve elimi bıraktı. "Git. Gerçekte sıranın dışında durduğunda bana haber ver. Dediğim gibi, daha çok bir büyü aynası gibi işlev görüyorlar."

Arkasını döndü, bekliyordu ve ben tereddüt ettim. Sonsuzluğun kırık dökük manzarasına bakıyor ve birini düşünüyordu. Bunu onun içinde hissedebiliyordum.

Düşünceler, o kadar uzun zaman önce kaybettiği bir şeye duyduğu özlem ki onu özlediğini bile unutmuştu.

Ayaklarım sürtündü ve o gerildi. Parmağımdaki yüzüğü döndürerek, mor merkezden uzak durmaya dikkat ederek sıraya girdim. Sert uyumsuzluk hemen baş ağrımı yeniledi, ama neredeyse farkına bile varmadan ağrı yarıya inmiş gibiydi. Al bir kısmını almıştı.

"Özür dilerim," dedim ve döndü, kuyruğu kıvrıldı ve kalp ağrısı dikkatle gizlendi.

"Yüzükler böyle yapar," dedi eldivenli elleriyle beni uzaklaştırırken. "Beklemediğim bir şey değil. Git hadi."

Başımı sallayarak bir nefes aldım ve kendimi gerçekliğe taşıdım. Tekrar temiz havayı soludum, sarı güneşin sıcaklığının ve ağaçlardaki rüzgârın yumuşak sessizliğinin tadını çıkardım. İblislerin kötü huylu olmasına şaşmamalı. Sanal bir cehennemde yaşıyorlardı.

Al'ı hatırlayınca rahatlama düşüncelerimi bastırdım.

Güzel, işe yarıyorlar, diye düşündü ve onun erkeksi, otoriter varlığı benimkinde katılaşıırken kıvrandım. *Gerçeklikler arasında işe yarayacaklarından emin değildim.*

"Tanrım, biraz sakın olur musun?" Sanki ensemde nefes alıyormuş gibi hissederek sordum ve kıkırdadığını hissettim.

Rahatsız mı oldun?

Nadasa bırakılmış, ot bürümüş bahçeye baktım, bir adamın mükemmel bir gerçeklik noktası hayalinin ana hatlarını gördüm. "Biraz, evet," dedim, sonra bana aşıladığı adrenalin hissi azalmaya başlayınca rahatlayarak iç çektim. Her şeyiyle erkeksiydi ve bu kadar yakın olması sinir bozucuydu. "Teşekkürler," diyerek çizgiden geri çekildim ve ikinci görüşümle ona baktım. Al'ın beni bir aşk romanındaki züppe bir hayalet gibi izlediğini görebiliyordum. "Peki, bunu nasıl düzeltebilirim?"

Fikrimi değiştirdim. Sen izle. Ben araştıracağım. Mor çizgiyi içeriye doğru takip edeceğim, üzerinde bir aura imzası var mı diye bakacağım. Belki onu tıkayabilirim. Bu açıkça üretilmiş bir kusur ve bu nedenle, onu çözmek için bir başlangıcı ve bir sonu olacak.

Gülümsedim. "Ve kanıtlarla, Ku'Sox'un peşinden gidecekler!"

Düzelتمeyi tercih ederim, diye alaycı bir şekilde düşündü. *Eğer bunu yapamazsak, hepimiz öleceğiz. Yani, sen ve Ku'Sox hariç herkes.*

Dikkatim çimleri eşelediğim yerden yukarıya yöneldi. "O zaman bu lanetten kurtulmanın bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını salladı ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Ama mor çizgiye adım atmamamı söylemiştin."

Bu yüzüklerden önceydi.

Buna güvenmeyerek ona baktım, aramızda boyutsal bir bariyerin kırmızı parlaklığı vardı.

Her iki gerçeklikte de halkalar aracılığıyla aramızdaki bağı koparacak hiçbir şey yok, diye düşündü bana ters ters bakarak. Eğer sıkışırsam, beni dışarı çek. Fiziksel olarak mor bokun içine girmeden yani. Eğer ikimiz de oradaysak, cankurtaran halatının ne anlamı var?

Yine de ona baktım, vücut dilini yüzüklerden algıladığım duygularla tattım. Onları engelleme konusunda benden daha iyiydi ve neden gergin olduğundan emin değildim. *Al, diye düşündüm, ellerim kalçalarımda. Bu planı sevmedim.*

Hoşuna gidecek bir plan bulmak için zamanımız yok. Düşünceleri benimkilere karıştı, hileyle yağlanmıştı. Newt kaybettiği hacmin bedelini kendi alanıyla ödüyor. Bu deliği ne kadar çabuk tıkarsak o kadar iyi. Avlumu daha yeni geri aldım ve onu kaybetmek istemiyorum.

Mor çizgiye doğru ilerliyordu ve Al'ın kendi endişesiyle daha da artan korku omurgamdan aşağı kayıyordu. "Al!" Elimi uzatarak haykırdım.

Al durdu, döndü ve bana son bir kez baktı. *Bana tutun, dediğini gördüm, düşüncelerimde de yankılandığını duydum. Sakın bırakma.*

Ve sonra, mor çizgiye adım attı.

Nefesim kesildi - sanki kafatasıma sağ üstten sol alta doğru bir buz kıracağı saplanmış gibi hissettim. Çılgılık attım, dizlerimin üzerine düştüm. Al'ın acısı. Bu Al'ın acısıydı ve bocalayarak gözlerimi açmaya zorladım. Onu göremiyordum ve nefes nefese kalmıştım, neredeyse düşüncelerimde onu kaybediyordum. Safrayı bastırmaya zorlayarak gözlerimi kapattım ve zihnimle onu aradım. Kara bir asit bulutunun içinde yüzüyordum, gözlerimi açamıyordum, kollarımı uzatmıştım ve onu bulmak için baloncuklar gibi yükselen bir ıstırap izini takip ederken yanıyordum.

"Yakaladım seni!" Nefesim kesildi ve ruhumu onunkine sardım.

Kendimi onunla birlikte geriye doğru fırlattım, düşüncelerim parçalanmış gibi hissettiğim için ağlıyordum. Sırtım dağınık çim tutamlarına çarptı ve mükemmel mavi gökyüzüne baktım. Acı gitmişti. Al yanımda değildi.

"Al!" Ne olduğunu anlayarak ayağa fırladım. Güneş doğarken onu gerçekliğe çekmeye çalışmıştım. Ama olmuyordu. Artık onu hissedemiyordum ve panik içinde, kendimi çılgınca bir terk edişle sonsuzluğa bırakarak çizgiye geri döndüm.

Çizgi yanıyor, zımpara kağıdı gibi üzerimi kazıyordu. İkinci görüşümle bile Al'ı göremiyordum ve onun da o mor çizginin içine çekilip çekilmediğini merak ediyordum. Eğer fiziksel olarak onun peşinden gidersem, ikimiz de kaybolurduk. Olduğum yerde kalmalıydım. Ama belki de yüzükler sayesinde. Belki onu zihnimle bulabilir ve hem bedenini hem de ruhunu geri getirebilirdim?

İblislerin yarattığı kırık dökük, kızıla boyanmış dünyaya son bir kez baktım.

Elfleri tuzağa düşürmek ve öldürmek için tasarlanmış ama sadece kendilerini lanetlemiş olan kendi yarattıkları bir cehenneme. Ve sonra dizlerimin üzerine çökerek gözlerimi kapattım ve zihnimi çizgiye göndererek mor-siyah hiçliğin içine çekilmesine izin verdim.

Nefesim acı dolu bir iniltiyle çıktı ve kuru toprağa düştüm, ellerim spazmodik bir şekilde kırık kayaya sıkıştı, yanağım toprağa bastırdı. Zihnim ince bir çizgi halinde ezilmiş, düşüncelerim renksiz bir hale gelmişti. Kalbim atıyordu ve bu daha da çok acıtıyordu.

Al! diye düşündüm ve onu bulduğumda acı ikiye katlandı, düşünmeye çabalıyor, ezici baskı altında düşünceye aç kalıyordu. Uzaktaki parmak uçlarımda ve ayak parmaklarımda parıltılar vardı. Boğuluyordum. Bizi buradan hemen çıkarmazsam nefes almayı unutacaktım ve *ikimiz* de ölecektik.

Tenim ve düşüncelerim alev alev yanarken, Al'dan geriye kalan duygu yankısının etrafına kendimden ne bulabilirsem sardım. Son bir acı verici irade hamlesiyle bizi eve, bedenimin kırmızı tozun içinde kasılmalarla sarsıldığı yere geri gönderdim.

Sonsuzluğun sert rüzgârı bana bir tokat gibi çarptı. Al'ın ağır yükü bana çarptı ve yere düşerken ikimiz de haykırdık. Keskin taş parçaları yan tarafımı ısırdı ve hıçkırarak nefes aldığımı duydum. Hareket etmeye çalıştım, acı çılgınlığım bir inilti olarak çıktı. Düşüncelerim hâlâ yanıyordu ve sonunda gözlerimi açabildim.

Sonsuzluğun içindeydik, üzerimizdeki uğultulu ley hattı hala değişmemişti, hala o mor hiçlik çekirdeğini tutuyordu. Yanımda, Al eğri büğrü yatıyordu, yeşil kadife ceket kömürleşmiş, zihninin durumunu, aurasını taklit ediyordu. Acı içinde doğrulmayı başardım, gözlerim açılmaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Kıyafetlerime dokunulmamıştı ve bu acının ne kadarının bana, ne kadarının Al'a ait olduğunu merak ettim.

Al'ın vücudu kıpırdadı, kesik kesik bir nefes aldı ve ben ona dokundum, elim titriyordu ve yüzük kırmızı havada parlak gümüş beyazı gibi parlıyordu. Artık siyah değildi, kararması gitmişti.

"Al?" Mırıldandım. Güneş canımı yakıyordu ama şemsiyeye uzanamıyordum, beni iliklerime kadar kavuran rüzgârda bir ileri bir geri gidip geliyordum.

"Beni terk ettiğini sanmıştım."

Onu zar zor duyabiliyordum ve yaklaşıırken omzuna yaslandım. Eklenen ağırlık karşısında nefesi kesildi ve başımdaki ağrı ikiye katlandı. "Seni gerçekliğe çekemedim," diye açıkladım. "Bunu yapmak için sonsuz sonraya geçmek zorunda kaldım."

"Dışarıda mıyım?" dedi ve gözlerini açtığında çenesi sıkıştı. Kaybetmişti Gözlükleri bir yerdeydi ve gözleri Newt'inki gibi siyahtı. Korkum karşısında gözlerini kapattı.

"Çıktık," dedim, hâlâ acıdan nefes nefese kalmıştım. Çıkıştık ama ben çıkmamıştım.

önemli olduğunu düşünüyorum.

"Bizi eve götüreceğim," dedi ve sonra bir hatta atlamaya çalışırken ikimiz de çılgılık attık. Ateş ikimizin de sinaptik hatlarını yaktı ve ben ciğerlerimi çalışmaya devam etmeye zorlarken inleyerek geriye düştüm. Nefes alıyorsam yaşıyordum, değil mi? Nasıl bu kadar acıtabilirdi? Yanıyordum. İçten dışa doğru yanarak ölüyorduk.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım," diye inledim, şaşkınlıkla elime bakıyordum. Aynı görünüyordu ama sanki yanıyor, kömürleşiyor gibiydi. "Yapma. Bunu bir daha yapma. Lütfen."

"Üzerimize atlayamam, Celfnnah. Özür dilerim. Kendini kurtar."

Al'ın sesindeki kalp acısı acıyı böldü ve ona odaklandım, acıya karşı kıvrıldığını gördüm. *Celfnnah*? "Gitmemi mi istiyorsun?" Gözyaşlarım yeniden başlarken inanamayarak "Gitmemi mi istiyorsun?" dedim ama gözlerimdeki kumları temizlemek için mi yoksa Al yüzünden mi, bilemiyordum.

Al inledi ve ani bir sarsıntıyla nihayet yüzüğü parmağından çıkardı. Acı yok olurken nefesim kesildi. Titreyerek son bir nefes aldı ve sonra tüm vücudu gevşeyerek bayıldı. Al'ın yüzüğü kayaya çarptığında elim bir anda dışarı fırladı ve onu yakaladım.

Sessizlik içimi kapladı, rüzgâr uzun bir kıvrımı görüş alanıma doğru kaydırırken acının kesilmesi neredeyse gerçek dışıydı. Sadece dokularımın derinliklerinde sanki ateşim varmış gibi hafifleyen bir ağrı vardı. "Al?"

Omzuna dokundum, elim kıyafetlerinin arasından akan bir ter tabakasıyla birlikte geri geldi. Hâlâ nefes alıyordu ama baygındı. "Sakın uyuma, Al!" Önünde diz çökmek için yer değiştirerek bağırdım. "Benimle kal!" Bir ölüyle de konuşuyor olabilirdim ve yüzüğünü kaybetmemek için başparmağıma taktım. Gerinerek şemsiyeme uzandım ve onu ikimizin de başının üzerinde tuttum. Kahretsin, şimdi başımız büyük beladaydı.

Bir taş şangirtisiyle başımı kaldırdım ve kızıl gökyüzüne karşı silüetini oluşturan sıska, ham figür karşısında kalbim sıkışır gibi oldu; yırtık pırtık giysileri hiç durmayan rüzgârda sürükleniyor, dalgalanırken bir auranın kalıntıları gibi görünüyordu. Gerildim. Bir yüzey iblisinin olduğu yerde çok sayıda iblis vardı ve sadece zayıflara saldırırlardı.

Evet, artık o kategoriye giriyoruz.

"Al!" Omzunu sarsarak tısladım ama o sadece inledi. "Uyan! Üzerimize atlayamam. Kahretsin, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum!"

Büyük bir gölge üzerimizi kapladı ve kayboldu. Kafamı kaldırıp kırık hattıma dokundum, uyumsuz şangirtı içimi keserken bağırdım ve onu ittim. Ya aurama zarar vermişim ya da hat gerçekten zehirliydi. Gözlerim boş gökyüzünde, buradan başka bir hatta ulaşip ulaşamayacağımı bilmeden ama denemek isteyerek yukarı tırmandım. Ama gölgeyi neyin oluşturduğunu gördüğümde donup kaldım. Bu bir

Derisi gri ve çakıllı, derimsi kanatları bir otobüsün uzunluğundan daha büyük olan kocaman bir çirkin adam. Paniğim yavaşça temkinli bir alarma dönüştü ve beni titreyerek ayakta bıraktı.

Yüzey iblisi ortadan kaybolmuştu ve devasa çirkin yaratık son bir daire çizip sanki geri dönmeye cesaret ediyormuş gibi olduğu yere inerken ona baktım. Bakışlarım güneşe kaydı. Ya bu çirkin yaratık çok yaşlıydı ya da öte dünyada farklı kurallar uygulanıyordu.

Dikkatim pençe gibi elinde tuttuğu ağır, çentikli kılıca kaydı ve tamamen yeni bir nedenden dolayı korkmuş hissederek Al'a doğru geri çekildim.

"Kimsin sen?" dedi gargoyle, sesli harfleri kayaların öğütülmesi gibi, sessiz harfleri ise bir mıkna-tısa yapışmış demir talaşı gibi keskin ve sivriydi. "Yeni yarığa ne yapıyorsun?"

Kılıcı hafifçe sarkmıştı ve ben yavaş bir nefes aldım. Gargoyleler koruyucuydu. Ya başım büyük beladaydı ya da sonunda bir fırsat yakalamıştım. "Dengelemeye çalışıyorduk. Lütfen, bize yardım edebilir misiniz? Yanmış. Güneşten uzaklaşmamız gerek."

Gargoyle kılıcı değersiz bir sopaymışçasına yere bıraktı ve kılıç kayaya çarparak kendi kendine sıkıştı. Kavrayışını değiştirirken arka ayakları taşı çatlattı. "Hattı dengelemek mi?" dedi, sesi yükselip alçalarak. "Bu kısa vadeli, ama muhtemelen izin vereceğim tek cevap. Şimdilik. Seni tanıyorum. Gargoyle'in yeniyi düzeltmeyi kolaylaştırmak için çok genç. Bu senin hattın. Senin auranla çınılıyor. Kırmasına izin verdin. Neden?"

O mu? Al'ı bedenimle gölgelemeye çalışarak düşündüm. Ku'Sox'tan bahsediyor olmalıydı ve bir gargoyle'un ifadesinin bir iblis mahkemesinde geçerli olmasını diledim. "Kırmasına ben *izin vermedim*. Sonsuzluğu yok ettiğim için beni suçlamak için yaptı bunu. Yaptığı şeyi nasıl düzeltebileceğimi biliyor musun?"

Gargoyle esnedi ve güneşe baktı. "Değişim ona zarar verdi. Değişim onu onaracak. Zamanla kendini onaracak ve kendisiyle birlikte buradaki her şeyi yok edecek."

Ayaklarımın dibinde, Al kıpırdandı ve fısıldadı, "Newt. Newt'i ara." Bakışlarım ona kaydı, bilincinin yerinde olmasına sevinmiştim. "Newt?"

Gözlerini açtı ve ben de siyah gözlerine bakmaya başladım. "Üzerimize atlayabilir," diye nefes aldı, belli ki hiçbir şey görmüyordu. "Seni dinliyor olacak. Senin için endişeleniyor, deli yarasa." Yüzünü buruşturarak hareket etmeye çalıştı ama sonra vazgeçti. "Acele et. Kendimi her zamankinden daha kötü hissediyorum."

Midem bulanarak düşüncelerim üzerindeki hakimiyetimi gevşettim ve iblis kolektifini aramaya başladım. Daha önce büyü aynası olmadan kimseyle iletişim kurmaya çalışmamıştım ama dediği gibi, dinliyordu. "Newt!" diye bağırdım ve gargoyle telaşla kanatlarını kaldırdı. "Newt, sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var!"

Gargoyle derimsi bir hava atışı yaptı, sonra duraksadı, ayakları hâlâ kalenin yıkıntılarını kavırıyordu. "Tamir etmek için yeterli zaman bulamayacaksın

Kendini düzeltmeden önce. Hatlar arızalanıyor. Dünya kırıcı uyanıyor. Gitmemiz gerekiyor. Kurtarabildiğinizi kurtarın."

Havaya sıçradı, kalkışından kaynaklanan rüzgâr gözlerimi kısmama neden oldu ve sırma saçlarımı geriye savurdu. Kızıl güneşin altında kaybolmadan önce bir tur attı. Umutsuzca endişelenerek Al'a baktım, yine baygındı. Teri kurumuştı ve titriyordu.

"Belki de ondan yardım istemeliydim," diye fısıldadım, sonra tahtaya vuran taş sesiyle döndüm. Gelen Newt'ti ve bir an için aptala döndüm, ilk tanıştığımız anı hatırladım. Güneş battıktan sonra ne kadar dayanabileceğimi görmek için hakemlik yapıyordu, Trent'in "en iyi arkadaşı" tarafından sonsuzlukta mahsur bırakılmışım. Bir çöl şeyhi gibi uzun, dökümlü bir cübbe giymişti, bir elinde siyah asası vardı, diğer eliyle cübbesini rüzgara karşı kapalı tutuyordu. Yine de bu kez farkındalığı açıktı, yeni bir aciliyetle bize doğru ilerlerken adımları emindi.

"Onu eve götürmeme yardım et," dedim o aradaki mesafeyi kapatmadan önce ve bunun için her şeyi ödeyebileceğimi bilerek kendimi şok ettim.

Uzun, biraz kemikli elleri onun yanına çömelmiş, aurasını test ediyormuş gibi bir elini onun üzerinde tutarken nazikti. "Ne yaptı?" diye sordu, sonra bakışları gargoyl'un geride bıraktığı kılıca takılınca durakladı.

Burnumu çektim ve kollarımı ortama sararak bir adım geri gittim. "Ku'Sox'un o mor çizgiyi yapıp yapmadığını öğrenmeye çalıştı ve çizginin dibine düştü."

Newt döndü ve bir anda ayaklarının üzerinde durabildi. "Ve sen de ona *izin mi verdin*?"

"Aurasını kazıyacağını söylemedi!" Ben de bağırdım. "Onu dışarı çıkardım, ama ..." Sözlerim bocaladı ve gözyaşlarımın diken diken olduğunu hissettim, onlardan nefret ediyordum. Tanrı aşkına, o Al'dı.

"Onu çıkardın mı?" Newt siyah gözlerini kırıştıtarak bana baktı ve elimdeki yüzüğü görünce kendini toparladı. "Ah." Tereddüt etti. "O sana . . . Diğer nerede?"

Gergin bir şekilde diğer elimi kaldırarak ona başparmağımı gösterdim. "Çıkardı. Seni arayabilmem için tüm acıyı o çekti."

Newt aynı fikirde olmadığını belirten bir homurtu çıkardı. "Seni öldürmesin diye tüm acıyı o çekti."

Kıpırdanarak yaklaştım. Yardım edecek miydi, etmeyecek miydi? "Newt. Lütfen. Güneş."

Çift cinsiyetli yüzü bir şekilde daha kadınsı görünmek için bükülürken, gözlerini kısarak ona baktı. "Gerçekten de öyle," dedi suratını ekşiterek, Al'ın üzerindeki bornozun eteklerini seğirterek. "Asit içinde nefes almak gibi."

Sert rüzgâr ani bir güçle üzerime doğru esti ve ben de yüzümü kapattım.

Gözlerimi açtığımda tozun aniden durduğunu ve bana çarpmadan uzaklaştığını hissettim. Newt beni bir ley hattına doğru çekiyordu ve mide bulandırıcı bir dönüşle korkunç kırmızı gökyüzü göz kırparak yok oldu.

Kalbim bir kez, iki kez güm güm attı ve hala hiçbir yerde ortaya çıkmamıştık. Ciğerlerim ağrımaya başladı ve son anda, beni unutmuş olabileceğini ve dışarı çıkmak için başka bir çizgiyi kazımak zorunda kalacağımı düşündüğümde, beni gerçeğe çekti.

Tökezleyerek kendimi Al'ın odasındaki yatağın direğine yasladım. Yatağın yanındaki kandil yanıyor, küçük odanın kenarlarında gölgeler oluşturunuyordu. Kahverengiler, altınlar ve yeşiller ilkel bir ormanı andırıyordu ve pelüş, batan dokular burayı yakın, güvenli bir alan haline getiriyordu.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Newt, örtüyü benim, daha doğrusu onun yatağında dinlenmekte olan Al'ın üzerine örterken başhemşire edasıyla. "Odanın güvenlik önlemlerini aşmam biraz zaman aldı. Yatağına doğru bir sıçramanın, kütüphaneye kaymaktan ve onu sürüklemek zorunda kalmaktan daha iyi olacağını düşündüm."

"Evet," diye fısıldadım, uygun bir şekilde korkmuştum. Al bana eski yatak odasının kesinlikle kusursuz olduğunu söylemişti, ama görünüşe göre delilere karşı dayanıklı değildi. Karyolanın direğini bıraktım ve Newt yatakta Al'ın yanına oturdu, bir başhemşire gibi görünüyordu. Yüzünden başka bir şey göremiyordum, geri kalanı şehvetli örtülerin içinde kaybolmuştu.

Al'ın yanağını hafifçe okşayan Newt başını kaldırdı, siyah gözleri her şeyi tek bir bakışta kavradı. "Burası Al'ın yatak odası değil. Çok fazla pelüş."

"O benim," diye acele ettim. "Onu bana o verdi. Bana zorla aldırdı. Dolapta uyuyor."

"Onu bir dolapta mı uyutuyorsun? Çok iyi. Her şeye rağmen ondan kurtulabilirsin."

Al'a bakmak için yaklaştım, yatak Newt ile benim aramdaydı. "Aslında bir dolap değil. Ben sadece öyle diyorum. Tron'a o arabayı yaptığım için aldığım dokuza on ikiye küçük bir dolap."

"Oh." Eli Al'inkine dokundu ve başparmağımdaki yüzüğü arıyormuş gibi çevirdi.

"O iyi olacak mı?"

Newt yine bana göz kırptı, gözleri loş ışıkta neredeyse normal görünüyordu. "Umurunda mı?" Bakışları bana verdiği yüzüğün üzerindeydi ve ben de onu diğer elimin arkasına sakladım. Aklım Celfnnah'a gitti ama Newt'e sormayacaktım.

Yataktan Al'ın sesi geldi, "Tabii ki umurunda. Ben onun için bir tanrıyım."

"Al!" Ona doğru eğildim ve canı yanmış gibi kıvrandı.

"İrin kovasının anası," diye küfrederek terden kirlenmiş elini alnında gezdirdi. "Peynir rendesinin üzerinden arka arkaya birkaç kez geçmiş gibiyim." Bakışları keskinleşti ve panik içinde doğrulmaya çalıştı. "Yüzüklerim nerede? Yüzüklerim!"

Newt onu tekrar uzanmaya zorlarken, "Al," dedim ve iki yüzüğü de parmağımdan ve başparmağımdan çıkarıp onu bekleyen avucuna bıraktım. Yere yığıldı, kalın parmakları yüzükleri sararken gözleri kapandı. Eli titriyordu ve paylaştığımız acıyı hatırladım. O iki katını almak beni öldürebilirdi.

"Onu bıraktım," dedim, yataktan geri çekilerek ve sanki bu benim hatamış gibi hissederek. "Bırakmak zorundaydım. Güneş doğarken onu gerçekliğe çekemezdim. Onu bırakmak zorundaydım, böylece onu almak için sonsuz sonraya geçebilirdim!"

"Gevezeliği kes," diye homurdandı Al, gözlerini görmeye çalışan Newt'in elini tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışırken. "Bu senin hatan değildi. Bırak da uyuyayım." Newt'e ters ters bakmak için bir gözünü açtı. "Senin derdin ne, sürtük?"

Newt göz kapaklarını kaldırmaya çalışmayı bıraktı ve ben de ağzımı kapadım. "Gevezelik etmiyorum," dedim, sesim kendime bile somurtkan geliyordu.

Hâlâ yatağın kenarında oturan Newt, yorganı çenesine kadar çekti. "İyi düşünce, kötü uygulama."

İyi olacakmış gibi görünüyordu ve Newt'in bir kez mor çizginin dibini görüp hayatta kalıp kalmadığını merak ettim. "Bir şey yapabilir miyim?" diye sordum.

"Sen mi? Hayır," dedi Newt. "Ama eğer Al'e verebileceğim bir auram var-"

Al ve ben "Hayır!" diye bağırдық, o da hakarete uğramış gibi baktı ve bornozunu düzeltmek için ayağa kalktı.

"Bağırmana gerek yok. O zaman iyileşene kadar beklemen gerekecek. Burada, Rachel'in yatak odasında." Gözleri tavanda gezindi. "Tüm korumalarınızın olduğu yerde."

Rahatlamaya başladım. Al, Newt'in ellerini tekrar üzerinden çekip, "Ku'Sox yaptı," diye mırıldanana kadar üç saniye sürdü. Kaskatı kesildim ve o da ekledi, "Tüm bu sızıntı hattı, Rachel'ı onun için öldürmemizi sağlamak için bir oyun. Çok pahalı ve riskli bir numara." Bana alaycı bir yüz ifadesi takındı. "Belki de onu lanetlememeliydin."

"Ya o ya ben, yaşadığım yeri seviyorum," dedim yüksek sesle ve Al yüzünü buruşturdu.

Newt Al'dan vazgeçti ve kollarını önünde kavuşturarak durdu. "Şu mor çizginin altını gördüm," dedi Al. "Aura imzası aşağıda. Her neyse, buna o sebep oldu."

Karmakarışık saçlarımı kaldırdım ve bıraktım, sıcak bir duş ve bir kutu dondurmadan başka bir şey istemiyordum. "Yani kolektife gidip bunu düzeltmesini sağlayabiliriz, değil mi?" Saatlerdir ilk kez kendimi iyi hissederek söyledim. Sadece o kadar mı olmuştu?

Newt yataktan kalkmış, orayı burayı toparlıyor, her şeye burnunu sokuyordu ve benim de tepem atmaya başladı. "Eğer buna o sebep olduysa, düzeltebilir," dedi. "Ama sen ölene kadar bekleyecek, sonra da bizi 'kurtaracak', böylece ona daha çok borçlu olacağız."

Al homurdandı. "Tam benim gönlüme göre bir velet. Rachel'ı öldürme kısmı hariç tabii."

"Ama onun yaptığını biliyorsun!" Dedim. "Kanıtı bulduk!"

Al hiçbir şey söylemedi ve gülümsemem soldu. "Al?" diye sordum ve o da içini çekti. Newt bile benden kaçıyordu ve içimde bir öfke kıvılcımı büyüdü. "Bunu düzeltmesini sağlayabiliriz, değil mi? Al, sızıntıda onun imzasını gördün."

"Ne yazık ki-" Al başladı ve ben de elimi burnunun altında sallayarak yüzüne vurdum.

"Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdım. "Bir sonraki cümleinizde *maalesef yok*. Ona bunu düzelttireceğiz! Sonsuzluğu bozan kişi olarak tarihe geçmeyeceğim!"

Al bir iç çekti, sonra üzerine siyah lekeli bir örtü örtüldüğünde ürperdi. Üstündeki örtü düşerek onu temiz bıraktı, eski moda bir geceliğin yumuşak şekli teniyle örtü arasında görünüyordu. Newt, belli ki. "Rachel," dedi çıplak ellerini incelerken. "Auram ruhuma kadar yandı. Birkaç gün bekler misin? Sonra içeri girebiliriz, suçlamalar ve gizli dikenler havada uçuşur, tamam mı?"

Bana güldüğünde Newt'ten nefret ederek burnumu kıvırdım. "Ah, gençlerin dinçliği," diyerek işleri daha da kötüleştirdi. "Ben olsaydım, o zaman bile gitmezdim."

"Neden olmasın?" Dedim *ki*, bir *üzüntünün* daha yaklaştığını hissediyordum.

Newt, Ceri'nin kullandığına benzeyen bir el aynasına dokundu. "Neredeyse kendini öldürüyor olsa bile Al'ın tanıklığı şüpheli olacaktır. Ona ne yaptığını gördükten sonra kimse doğruluğunu teyit etme riskine girmeyecektir. Eğer sen onu çekip çıkarmasaydın Al şimdi ölmüş olacaktı."

"O yüzükler" diyecekti ama ben sessiz kaldım. Kelime seçimi çok anlamlıydı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde Al'ın üzerine yürüdüm, o da beni görmezden gelerek gözlerini kapattı. "Al," dedim zorla ve gözlerini açtı. Siyah gözbebeklerine bakarken duraksadım, sonra hızla ilerledim. "Ku'Sox'un üzerindeki laneti kaldırmayacağım. Geceleri uyuyabilmemin tek nedeni bu. Ayrıca, sadece benim ölmemi istediğini sanmıyorum, hepinizin ölmesini de istiyor, yoksa neden Rosewood bebekleriyle uğraşsın ki?"

Newt Al'a baktı, gözlerinin arkasında alışılmadık bir korku izi vardı. "Sana inanıyorum," dedi, parmakları şifonyerin üzerindeki birkaç şeyin üzerinde gezinirken. "Ama kimse sana yardım etmeyecek."

"Neden olmasın?" Hayal kırıklığı içinde söyledim.

"Çünkü onu kontrol edemeyeceğimizi biliyoruz ve biz korkağız," dedi. "Onu serbest bırakan sizin tanıdıklarınızdı ve bu nedenle onu kontrol etmek sizin sorumluluğunuz. Eğer yapamazsan, onu yatıştırmak ve kendimizi kurtarmak için seni ona vereceğiz."

Bu berbattı. "Onu sonsuza dek geri getirdim," dedim ve el aynasını aldı.

"Onu istemediğimiz yerde," dedi ve ben yere yığıldım. "Onu iyileştir, yoksa seni öldürürüz, o da bizi kurtarır. Kolektifin sana bu kadar zaman vermesine şaşırdım. Senden hoşlanıyor olmalılar."

İstesem de yüzümdeki çatık kaşları çıkaramazdım. Benim gibi, ha? Bunu göstermenin komik bir yolu.

Al, Newt'in yatağa getirdiği aynayı almak için uzandı. "Onu evine gönder," dedi yorgun bir sesle ve sonra yansımasına bakmaya başladı. "Gözlerime ne oldu böyle?"

Newt, Al'ın itirazlarına rağmen aynayı geri aldı, yatak odasını boydan boya geçip aynayı şifonyerin üzerine koyarken garip bir şekilde seksiydi. "Normale dönecekler mi?" diye sordu ve kadın omuz silkti.

"Hayır!" Yüksek sesle söyledim ve Al bana baktı. "Bu saçmalık!" Aptal gözlerinden bahsetmediğimi anlaması için ekledim. "Ku'Sox bunu kabul edecek!"

Newt, "Bu işe birlikte girdiğinizi ve şimdi geri çekildiğinizi söyleyecek, aşkım," dedi.

Bu lakapla şevkim buharlaştı ve üşüdüm, öfkemi yavaşlattım. Bir iblisin "aşkı" olmak hoşuma gitmiyordu. Bu aptalca ve aptalca davrandığım anlamına geliyordu.

"Newt, onu eve gönder lütfen," dedi Al, sesi yorgunluktan kısılmıştı.

İblis başını eğdi ve ben de ellerimi protesto etmek için salladım. "Hey! Bekle! Sana kim bakacak?"

"İzlemeye ihtiyacım yok," diye mırıldandı Al, kaz tüyü ve ipek kıvrımlarının içine daha da gömülerek. "Evine git. Üç gün sonra beni ara."

Üç gün mü?

Al gülümsedi, gözleri kapalıydı. "Newt?"

"Kahretsin, hayır!" Diye bağırdım ama aniden Newt'in farkındalığıyla sarmalandığım için kelimelerim boğazımda düğümlendi. O yapamadan önce etrafımda bir koruma balonu oluşturdum. *Beni küçük bir kız gibi eve gönder, ha?* diye düşündüm, öfke içinde buharlaşarak.

Ama gerçekler etrafımda dönüp dururken ve kendimi güneşin aydınlattığı mezarlığımda, öğleden sonra ışığında önümde duran kilisemde bulduğumda ayıldım. Ku'Sox, Nick sayesinde gece ya da gündüz kilisemde ortaya çıkabilirdi. Ve düşünmem gereken Ceri ve Lucy vardı, aşırı derecede rehiner. Ku'Sox'un onlardan intikam alması ve olası galibiyetimi kişisel bir kayba dönüştürmesi riskini göze alamazdım.

Ceri ve Lucy'nin güvenliğini tehlikeye atmadan, sonsuza dek içine çeken o çirkin mor çizgiyle hiçbir ilgim olmadığını ona kabul ettirmek kolay olmayacaktı.

Hemen telefonumu buldum, Trent'in numarasına gelene kadar kaydurdum. Onu hızlı aramaya falan almalıydım. Her yerden peri sesleri geliyordu ve ben kilisenin arka kapısına doğru yürümeye başlarken onlara el salladım, başımı öne eğerek birinin açmasını bekledim. "Baban iyi," dedim, Jumoke onların çoğunu nöbet yerlerine geri kovaladığında sevindim.

Üç kez çaldı, bir kez tıkladı ve Ray'ın telefonumdan ağladığını duyduğumda ayaklarım durdu. On aylık bir çocuğun bile farkına varamayacağı kadar yumuşak, yürek burkan bir kayıp hıçkırığıydı bu. Jenks ona kan kırmızısı papatyalar hakkında şarkı söylüyordu. "Geri döndüm," dedim daha gelenin gerçekten Trent olup olmadığını anlamadan. "Beni çağırma."

"Onları gördün mü?" Trent sordu, sesi şok edici derecede keskindi. Ona söylemek için nefes aldım, kelimeleri çıkaramayınca boğazım düğümlendi. Gözlerim doldu. Üç kalp atışı boyunca ikimiz de bir şey söylemedik ve sonra Trent usulca ekledi, "Hayır, sanırım görmedin."

"Sanırım iyiler," dedim ama bu bana bile zayıf bir umut gibi geldi. Göğsüm ağrıyordu ve mezar taşlarının arasından geçmeye başladım, bir elim çökmesin diye göbeğime sarılmıştı. Yumuşak bir kanat ve toz sesiyle Jumoke omzuma oturdu. "Ku'Sox onları aldı. Seni ve beni istediğini yapmaya zorlamak için onları kullanacak. Trent, onları geri almanın bir yolunu bulmam için bana biraz zaman ver. Ku'Sox bunu yapamaz. Ceri serbest bırakılmış bir tanıdık. Tek yapmam gereken doğru evrakları doldurmak."

"Evrak işlerine ayıracak vaktim yok," dedi acı acı ve sonra Ray sonunda ağlamayı keserken iç çektiğini duydum. Küçük kızın burnunu çektiğini duyabiliyordum ve onu kucağına aldığını düşündüm.

"O zaman Dali'yle konuşmam için bana biraz zaman verin," dedim. "Ona neler olduğunu açıklamak için bir şansa ihtiyacım var, belki o zaman yardım eder."

"Bir iblis bana neden yardım etsin ki?" Trent söyledi ve ben Bis'i bulmak için gözlerimi kısarak kiliseye baktım. Yukarıda kocaman bir gargoylle daha vardı ve kaşlarımı çattım.

"O bana yardım edecek, sana değil. Ve ondan bunu bedavaya yapmasını istemeyeceğim," dedim, sonra yumuşadım. "Bana birkaç saat ver. Jenks'i benim için eve getirebilir misin? Ve belki arabamı da? Gece yarısından sonra diyelim mi? O zamana kadar işim bitmiş olur ve sana daha fazla bilgi verebilirim."

"Gece yarısı!" Jenks'in tiz sesini duydum, sonra Trent telefonu kapatınca kaşlarımı çattım. Tekrar duyabildiğimde peri suratını ekşiterek, "Peki, gece yarısı," dedi.

"Trent?" Dikkatle söyledim.

Trent, "Gece yarısı görüşürüz," dedi ve sonra telefon kapandı.

İrkildim ama şaşırmadım, telefonu kapattım ve bir kenara koydum. Kollarımı kendime sarıp başımı eğerek arka verandaya çıktım ve kapıyı zorlayarak açtım. Bu çok fazla planlama gerektirecekti.

Ivy'yi aramalıyım.

Dokuz

Gergin bir şekilde parmak uçlarımı havluya sildim ve tezgâhın üzerine attım. Neredeyse çarpmadan önce, tekrar ona uzanıyordum, dikkatlice katlayarak fırının kulpunun üzerine, tam ortasına örtüyordum. Nefes vererek, sadece koridorun karşısındaki oturma odasından gelen ışık ve lavabonun üzerindeki küçük ampulle loşlaşan mutfığıma baktım. İblisler ve gölgeler birbirine yaklaşıyor gibiydi ama onlar da ölümsüz bir vampir gibi güneşi arzuluyorlardı.

Ceri'nin çaydanlığı Ivy'nin çiftlik masasındaki iki sandalyenin arasında duruyordu. Antika porselen, yanında Ceri'nin en iyi çay fincanlarından ikisi olan Earl Grey çayıyla sıcacıktı. Ocağın üzerindeki mum, çam ormanı gibi kokmasına neden oluyordu. Şanslı olsaydım, yanık kehribar kokusunu bile bastırabilirdi. Belki de. Trent Jenks'i eve getirmeden önce bir saatim vardı. Daha fazla bekleyemezdim. Trent'e sonuç için söz vermiştim ve şeytanı çağırma vakti gelmişti.

Buzdolabının üstündeki Bis'e döndüm. "Eee?" Ona sordum. "Sana iyi görünüyor mu?"

Kedi boyundaki genç kanat uçlarını başının üzerine değdirerek omuz silkti. "Sanırım," dedi, çakıllı derisi griden beyaza, siyaha ve tekrar griye kadar uzanan bir aralıkta yanıp sönüyordu. Endişeliydi. Ben de öyleydim.

Lavaboya doğru döndüm ve Dali'nin kesinlikle görmesi gerekenden fazlasını görmesini istemediğim için mavi perdeleri kapattım. Öncelikle, eve gelirken giydiğim deri kıyafet askıdaydı, bir kola asılmış ve havalandırılıyordu. "Burada olduğun için teşekkürler Bis."

"İblislerden korkmuyorum," dedi, yüksek ama çakıllı sesi onu ele veriyordu.

Gülümseyerek sırtımı lavaboya yasladım. Al'la görüşürken yanımda kimsenin olmasından hoşlanmazdım, hele Dali gibi bir tanınmazı hiç sevmezdim ama Bis sivri kulaklarına kadar bu işe bulaşmıştı ve planlarımı duyunca mutfaktan çıkmayı reddedince kalmasına izin vermiştim.

"İblisler tanıdıkça o kadar da kötü değiller," dedim dolaptan bir tabak alıp mağazadan aldığım petits fours'ları ev yapımı zencefilli çöreklerin etrafına küçük yıldızlar şeklinde dizerken. Dali'nin nelerden hoşlandığını bilmiyordum ve çeşitlilik güzeldi.

Ivy hâlâ yokken ve periler uyurken ya da bahçedeyken kilise boş gibiydi. Buraya geldiğimden beri giderek artan bir huzursuzluk hissi içindeydim.

ve bunların hepsi şu anki sorunlarıma bağlanamazdı. Vampirlerle ilgili bir şeyler dönüyordu. Felix, Ivy'yi iki kez sordu. Ve Ivy'nin usta vampiri Rynn Cormell'in, Ivy'nin geçici olarak bile olsa eyaleti terk etmesinden hoşlanmadığını biliyordum. En azından bu sefer suikastçılarını göndermiyordu.

"Jenks ve Trent buraya gelene kadar beklemek istemediğine emin misin?" Bis dedi ki. "Dali'yi seni kaçırmaktan alıkoyacak ne var?"

"Hiçbir şey. Bu yüzden denemeyecek. Ayrıca, Al'ın öğrencisi olduğumu biliyor. Ne anlamı olabilir ki? Bahçede beklemek istemediğine emin misin? Sorun değil."

Bis hafifçe ürperdiğini gizlemeye çalışarak başını salladı.

Eğer aradığım Ku'Sox olsaydı, çemberler, tuzaklar kullanır, belki de Trent'i beklerdim. Dali de Al gibiydi, kendisinden daha zayıf olanların ona güvenerek hareket etmesinden hoşlanıyordu - her ne kadar riskli olsa da.

Bis neredeyse fısıldayarak, "Umarım sana nasıl yardım edeceğini biliyordur," dedi. "İblisleri sevmem." Kırmızı gözleri benimkilere kaydı. "Senden hoşlanıyorum ama onlardan değil. Eğer Dali Ceri ve Lucy'yi nasıl geri getireceğini bilseydi, bunu çoktan yapmış olmaz mıydı?" Hafifçe gülümsedim ve çay fincanlarını kenardan geriye ittim. "Hayır." İçime bir parça huzursuzluk çöktü. İblisler Ku'Sox'u kontrol edemedi. Eğer ben yapamazsa, onları kurtarması için rüşvet olarak beni ona vereceklerdi. Yaşasın, ben.

Bis önce perdeli pencereye, sonra da bana baktı. Hafifçe dönerek başını salladı, pençeli ayakları kıpırdadı. "Tamam. Ben hazırım."

"Ben de." Gergin bir şekilde bir sandalye çekip oturdum ve dar alan boyunca uzanarak orta tezgâhın altındaki scrying aynamı sakladığım yere gittim. Dizlerime serin geliyordu, cam sanki içime batıyor gibiydi. Parmaklarımı şarap lekeli camın üzerine koyduğumda boynumun arkasındaki ağrı daha da belirginleşti. Omuz çantamda taşıyabileceğim daha küçük bir tane yapmam gerekiyordu ve dünyayı kurtarmadığım bir hafta sonu olursa yapacağıma söz verdim.

Bileğimden hafif, alışılmadık bir karıncalanma geldi ve elimi ters çevirdim. Oradaki kabarık yara dokusu beni Al'a bağlıyordu, tanıştığımız gece beni eve getirdiği için ona bir iyilik borçlu olduğumun görünür bir işaretiydi. Onu düzeltmeye hiç fırsatım olmamıştı ve şimdi karıncalanıyor olması merak uyandırıcıydı. Belki de hastalığına tepki veriyordu. Kaşlarım yavaşça çatıldı. Parmaklarımı uygun gliflerin üzerine yerleştirirken, "Ivy'ye iyi gitmezse üzgün olduğumu söyle," dedim.

"Mezarındaki güller. Doğru." Bis en yakınımıdaki sandalyeye çöktü, dengesini sağlarken sivri ayakları sandalyenin arkasına çarpıyordu. Gerçekten iyi bir çocuktı.

Aynanın serinliği içime işledi ve yeni, hafif bir uyumsuzluk kulaklarımın arkasında rahatsız edici bir sızlanmaya dönüştü. *Dallkarackint?* I

İblisin gerçek adını yüksek sesle söylemekten kaçınarak aklımdan geçirdim. Bunu söylemekle ilgili bir sorunum olduğundan değil, ama Dali ismini bu tarafta söylememden hoşlanmazdı, çünkü bunu duyan herkes onu çağırabilirdi. Dali adını gizli tutmak için büyük çaba sarf etmişti.

Neredeyse anında uğultu bulutu tereddüt eder gibi oldu, ayrıldı ve şaşırtıcı bir anilikle benimkinin yanında ikinci bir varlıkla karşılaştım.

Rachel mı?

Arayan Dali'ydi ve utanç içinde ısındım. Al dışında, büyü aynam aracılığıyla iblislerle pek sık konuşmazdım ve düşüncelerimde Dali'nin olması sinir bozucuydu. Al gerçek benliğini gizlemek için palavra ve şov yaparken, Dali çelik bir sütun gibiydi, her şey ondan kayıyor gibiydi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim, düşüncelerim aynadan ona geçerken.

Tahmin edilebileceği gibi, ortak düşüncelerimizdeki utancıma kızgınlık da katıldı. *Meşgulüm. Sekreterimden randevu alın.*

Bağlantıyı koparmak üzereydi. Astlarından birini değil de onu yakalamış olmama şaşırmıştım. "Dali, bekle. Seninle konuşmam gerek ve Al ..."

Kimin dinliyor olabileceğini bilmediğim için durdum.

Al ne? Dali düşüncesini renklendiren bir ilgiyle sordu.

Bis'in sarkık kanatlarına bakarak tereddüt ettim. "Biraz çay yaptım," diye başladım.

Öfke seline kapıldım ve neredeyse elimi aynadan çekecektim. *Beni çağırıyorsun!* Dali patladı ve beni boğmadan önce kendimi savunmak için çabaladım.

"Biraz çay yaptım!" Onun öfkesine karşılık vermeye çalışarak söyledim ve Bis'in gözleri yuvarlaklaştı. "Buraya gelip içmek istiyor musun, istemiyor musun? Bu Earl Grey. Ben pek sevmem ama tanıdığım çoğu erkek bergamot sever. Bunu burada ya da senin ofisinde yapmamız umurunda değil, ama kurabiyeleri buraya getirmek zorunda kalırsam, tadı yanmış kehribar gibi olacak ve ben onlar için iki saat harcadım!" Öfkesinin azaldığını hissederek bir nefes aldım. "Seninle konuşmam gerek," dedim usulca, düşüncem yalvaran sesimi yansıtıyordu. "Mutfağım çok büyük değil ama-"

Bağlantımızın değiştiğini hissettiğimde kelimelerim kesildi, hafif, en üstteki düşüncelerden daha saran, yer bulma hissine dönüştü. Beni bulmak için aynayı kullanarak yanıma geliyordu. Bu his karşısında gözlerim büyüdü ve içimden küçük bir bilmem ne sesi çıktı; kısmen alarm, kısmen şaşkınlık, kısmen de bahçenin ley hattında değil de yanımda görünmek için içimden küçük bir ley hattı izi çizirken cinsel bir gıdıklanma.

"Geliyor," dedim başımı kaldırırken, çıkardığım o tuhaf ses yüzünden yüzüm kızarmıştı.

Odanın köşesinde, buzdolabının yanında kırmızı bir girdap oluşurken Bis, "Kutsal tatlı seraph," diye yemin etti. Atlayabileceğim bir noktayı işaretleyebileceğim resmi bir çemberim yoktu. Belki de önümüzdeki birkaç gün hayatta kalırsam bunu düzeltmeliydim.

"Earl Grey?" Dali'nin Amerikalı işadamı aksanı, siyah lekeli girdapların sonuncusundan sıyrılıp, gri bir takım elbise ve toga yerine kırmızı bir kravatla ortaya çıkarken çizildi - Tanrı'ya şükür. Pahalı elbise ayakkabıları, özel dikim pantolonu ve kırılmış, şekillendirilmiş saçlarıyla hafif kilolu bir mafya babasına benziyordu.

Tedirgin bir şekilde ayağa kalktım. Bis geri çekildi, kırmızı gözleri büyüdü. Yine de kararına güvenerek kendini tuttu. "Teşekkür ederim," dedim avuçlarımı kotuma silerek. Kahretsin, bir elbise giymeliydim ama burası benim mutfağımdı ve yine bir elbise giyersem kendimi aptal gibi hissederdim.

Dali'nin dikkati mutfağımın üzerindeydi ama fısıltımı duyunca bana döndü. "Bunun iyi bir şey olduğunu varsaymakta çok acele ediyorsun." Saatine baktı; sonra kırmızı, keçi gözlü gözleri büyü kaplarına ve masanın üzerinde tüten çaya döndü. "Yazım alanınızı koruyan herhangi bir koğuşunuz yok mu?"

"Buna ihtiyacım yok." Gözlerimi kaçırdım, temsil ettikleri tehlikeyi tamamen göz ardı etmemden zevk alan egoist, güçlü insanlarla uğraşmaya alışmışım. "Oturmak ister misin?" Benimkinin hemen köşesindeki sandalyeye bakarak, "Oturmak ister misin?" dedim.

Bir adım öne çıkıp sert arkalıklı sandalyeye bakarken kaşlarım çatıldı. "Muhtemelen görüldüğünden daha rahattır," dedi dizlerini çaprazlayarak ve ağırbaşlı görünmeye çalışarak, ama Trent'in mutfağında genellikle olduğundan daha da yersiz görünüyordu.

Trent'in tezgâhının başında durup benimle birlikte kurabiye yaptığı bir anı düşüncelerimden geçti. Bu gerçekten yaşanmamıştı. Bir çeşit komadaydım ve onun zihni benimkine ulaşmaya çalışıyordu ama yeterince gerçekti. Ardından gelen öpücük de öyle.

Bis'in gergin kıkırdaması Dali'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. Bu iş umduğum kadar iyi gitmiyordu ama kötü başlayan bir tanışma randevusunda kullanabileceğim bir kararlılıkla oturdum ve çayı doldurmaya başladım. "Daha yirmi yedi yaşımdayım," dedim kuru bir sesle. "Lüks eşyalar toplamak için fazla zamanım olmadı." Yanık kehribar gibi kokmaya başlamıştı ve acaba pencereyi açıp nöbetçi cinlerin dikkatini çekme riskini göze almalı mıydım diye düşündüm.

Dali'nin gezinen dikkati tekrar bana döndü. "Zamandan bahsetmişken ..." dedi ekşiyerek. "Hızla tükeniyorsun. Ya da Newt'e yer kalmıyor mu demeliyim?" Bir zencefilli şeker alırken ifadesi hınzırlaştı. "Sen

en zengin şeytanı bir fakire dönüştürecek. Tebrik ederim. Kendini saat başı kiraya vermelisin."

İyi bir başlangıç değildi. "Hattın dışındaydım," dedim, çayımı doldururken. "Bazı fikirlerim var." Fincanını almadığını görünce ona uzattım. "Bu Bis, benim gargoyile'im."

Dali bir yudum aldı, gözleri gizlemeye çalıştığı mutluluktan neredeyse kapanacaktı. "Bis," dedi başıyla onu işaret ederek ve çirkin adam utanmış bir siyahla parladı. "Düşündüğümden daha gençsin. Beceri eksikliğin mazur görülebilir."

Bis, "Sizinle tanışmak bir zevk efendim," dedi ve onunla gurur duydum.

"Eminim öyledir," dedi Dali hafifçe, dikkati kurabiyelerin üzerindeydi. "Bunlar petits fours mu?"

Sessizce tabağı ona doğru ittim ve o da bir tane daha zencefilli şeker aldı.

"Mmmm," dedi ve yıldızı tek lokmada yedi. "Al nerede? Al nerede?"

Aynasına rahatsız etmeyin notu bırakmış. Öğretmenini değiştirmeyi mi düşünüyorsun? Rachel'ı mı?" Sesi sinsi, neredeyse zalimceydi. "Hayatını kurtarabileceğimi mi sanıyorsun? Bir daha düşün. Beni de iflas ettirmeyeceksin."

"Güzel," dedim, konuşmayı istediğim yöne kaydırmaya çalışarak. "Mezarına zengin bir iblis olarak gidebilirsin. Al aurasını yenilemekle meşgul," dedim ve Dali'nin gözleri ilgiyle açıldı. "Ku'Sox'un imzasını şu anda hafif dengesiz çizgimde ikamet eden mor çamurda bulurken onu yakıtı."

Dali üçüncü kurabiyeyi aldı, güdük parmakları emin ve yavaştı. "Al'ın bulguları mahkemede kullanılamaz," dedi ve kurabiyeyi ikiye bölerek ısırdı. "Kaybedecek çok şeyi var ve güvenilir bir tanık değil. Bunu yaparken aurasını yakarsa başka birini bunu doğrulamaya ikna edebileceğinden şüpheliyim."

"Biliyorum," dedim sinirlendiğimi belli ederek. "Bu yüzden buradasın. Seninle Ku'Sox'un Ceri'yi kaçırmasının yasallığı hakkında konuşmak istiyorum. Evraklar henüz dosyalanmadı ama o serbest bırakılmış bir tanıdık. Ku'Sox onu koz olarak kullanıyor ve ben onu ve Lucy'yi geri istiyorum."

Yüz ifadesi kupkuru olan Dali bir tane daha zencefilli şeker aldı. "Ku'Sox Ceri'yi kaçırmadı. Lucy'yi kaçırdı. Ceri onunla gelmek için gönüllü oldu. Kurabiyeler bittiğinde ben de biterim."

"Ne!" diye haykırdım ve şok içinde sandalyemde geriye doğru düştüm. Bis'e baktım, sonra tekrar Dali'ye. Umut beni terk ederken göğsüm çökecek gibi oldu. Bu tam da onun yapacağı bir şeye benziyordu. Ceri iblislerden korkmuyordu. Onların karşısında çaresiz kalmaktan korkuyordu ve ruhunu geri aldığı anda korkmuyordu. "Ama Lucy benim vaftiz çocuğum!" Çırpınarak söyledim. "Ku'Sox'la beni ve benimkini rahat bırakması konusunda bir anlaşmamız var. Lucy benim."

Dali, "Sözleşmenin ihlali için evrakları doldurun, ben de ne yapabileceğime bakayım," dedi. O zaman öyle oldu.

"Ku'Sox biraz dengesiz. Newt ve ben onu izliyoruz." Dali'nin gözleri kurabiye tabağından kalktı. "Bir süredir bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorduk. Planlarını herkesten saklaması senin ölümünü erteleyen tek şey."

Newt'in dikkatlice ifade edilmiş sorusunu düşündüm ve daha da sinirlendim. "O zaman neden yanına kâr kalmasına izin veriyorsun?" Şaşkınlıkla söyledim. "O çizginin bu kadar hızlı çekilmeye başlamasına benim sebep olmadığımı biliyorsun. Neden benimle uğraşıyorsun? Ku'Sox yaptı!"

Dali gözlerime bakmadı. "Doğru," dedi, "ama bunu yapmak için senin dengesiz çizgini kullandı. Bu sizin sorumluluğunuz. Ku'Sox'un sızıntıyı nasıl kontrol edeceğini bildiğinden eminim. Seni ortadan kaldırmaya çalışıyor, bizi perişan ediyor ve aynı zamanda bize gücünü hatırlatıyor, küçük pislik." İki tane zencefilli şeker kalmıştı. Öne doğru eğildim, içimde bir endişe şeridi dolaşıyordu. "Böyle mi düşünüyorsun?" Elimdeki çay bardağını öyle bir ittim ki, çay şıpırdadı. Bergamottan nefret ederdim. "Sence o beni öldürdükten sonra seni *kurtarmak* için?"

Sessiz kalan Dali bir kurabiye aldı. "Ku'Sox bizi daha önce de tehdit etti ama bunu hiç yapmadı. O genç ve öfkeli. Sen onun özgürlüğünü elinden aldın." Dali gülümseyerek bana düz, bloklu dişlerini gösterdi. "Kardeş rekabeti. Belki de onun lanetini kaldırmalısın."

"Hiç sanmıyorum," dedim çabucak, Dali'yi tehdidin düşündüğünden daha büyük olduğuna nasıl ikna edeceğimi merak ediyordum. "Bak, ölmeme izin vermek hata olur. Seni öldürmeye çalışmıyorum. O öldürmeye çalışıyor ve ben ölmüş olsam bile o hattın içindeki mor çamurla kapatılabileceğini sanmıyorum. Ve eğer fark etmediysen, artık sana ihtiyacı yok. Rosewood sendromunu hayatta kalmaya yetecek kadar baskılayan enzimi çalan Nick'e sahip ve sen de tedaviyi kalıcı hale getirebilecek ve bir sonraki nesle aktarabilecek tek kişi olan Trent'i korumamı engellediği gerçeğini sakladın. Ku'Sox'un artık sana ihtiyacı yok. On yıl içinde, birlikte oynayacağı bir sürü iblis büyüsü kullanan çocuğu olacak."

"Rosewood bebekleri onun için değil, bizim için." Dali kurabiyesini bir yudum çay ile yıkadı ve ben ağzım açık kaldım.

"Sen mi?" Kekeleydim, o da başıyla onayladı. Bir zencefilli şeker kaldı. *Otuz saniye.*

Dali, "Onlar cankurtaran sallar, ona sadık olanların içine girip başarısız bir sonsuzluktan kaçabilecekleri iblis büyüsü yeteneğine sahip bedenler," dedi ve ben bunu hiç düşünmeden bakakaldım.

"Ve sen ona inanıyorsun?" Dedim. "Ciddi misin?"

Dali'nin gözleri seğirdi, bana bilmediğini söyledi, ama neden kimsenin bana yardım etmediğini anlamamı kolaylaştırdı. "Hiç aklına geldi mi?"

Kalıcı bir tedavi olmadan Ku'Sox'un peşinden kaçan herkes hayatta kalmak için tamamen ona mı bağımlı olacak?"

Dali'nin kalın parmakları son kurabiyenin üzerindeydi. Tereddüt ederek tabağa vurdu. "İşte bu yüzden onu Ceri'yi geri vermeye zorlamıyoruz," dedi usulca. "Biz kalıcı tedaviyi istiyoruz."

Sandalyede arkama yaslandım, kafamı masaya vurmamak için kendimi zor tuttum. "Sana, Dali'ye, hepinize yalan söylüyor. Hiçbirinizin o çocuklara erişmesine asla izin vermeyecek ve beni onun için öldürseniz de öldürmeseniz de sonsuza dek çökmesine izin verecek. Şimdi beni engellemeyi bırakın ve Ceri ile Lucy'yi bana geri verin ki bu işi çözebileyim!"

Dali son kurabiyeyi de yere bıraktı ve parmaklarını sildi. Tavırlarında yeni bir sertlikle ağırlığını kaydırdı. "Niyetinin yok etmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım ve omuzlarım gevşedi. "Newt bizi yeraltına geri götürmeden önce, bir gargoylle ley hattımda kimin dolaştığını görmeye geldi."

Özenle kesilmiş kaşlarını kaldıran Dali bana baktı ama Newt bize yardım ettiği için mi, yoksa işin içinde bir gargoylle olduğu için mi, bilemedim. "Gün ışığında mı?"

"Son elli yıldır bir çamaşır ipini destekliyormuş gibi görünen kocaman bir kılıcı vardı," dedim kızgınlıkla. "Çizginin zamanla kendini düzelteceğini, ama bunu yaparken sonsuzluğu yok edeceğini ve buradan ayrılacaklarını ve kurtarabildiklerini kurtaracaklarını söyledi."

"Gargoylleler gidiyor mu?" Yumuşak ama endişeli bir ifadeydi.

"Ayrıca kendini tamir etmeden önce tamir etmek için yeterli zaman bulamayacağımı söyledi. Eğer bana Ceri'yi veremiyorsan, en azından biraz zaman ver," diye talepte bulundum. "Dört gün," diye ekledim, Al'ın yanığını düşünerek.

Dali'nin niyetli bakışları bana odaklanmış, düşünüyordu. İç geçirerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyede arkasına yaslandı. "Ne sorduğunuz hakkında bir fikriniz var mı?"

Muhtemelen buraya beni öldürmek için geldiğini ve gitmeden önce bu işi bitireceğini fark ettiğimde adrenalin beni sarstı. "Sanırım hattı tamir edebilirim," dedim, bundan çıkaracak olumlu bir şey bulmak için çabalıyordum. "Sadece ödünç almam gerekiyor..." Sözlerim isteksizce kesildi, sanki tam olarak ne olduğunu açıklamak istemiyormuşum gibi, neye ihtiyacım olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından değil. "Al'dan bir şey," diye bitirdim, kafası karışık değil de ketum görünmeye çalışarak.

Dali bana baktı, ağzında ince bir çizgi vardı. "Bana güvenmiyorsun."

"Elbette var," dedim ve Bis kıs kıs gülerek garip bir ses çıkardı.

Yaşlı görünümlü iblis kaşlarını çatı. "O hattı nasıl düzelteceğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok," dedi ama içimde küçük bir umut ışığı belirdi. Bunu düşünüyordu.

Yanında Bis boğazını temizledi. "Çizgileri görebiliyorum," dedi, yüzü kızararak.

Ağır siyah. "Yardım edebileceğimi biliyorum. Aurlar konusunda iyiyimdir."

Dali onu görmezden geldi, bu da beni kızdırdı ve dedim ki, "Ku'Sox hattımı lanetledi. Bu mor çamur iblis yapımı. Henüz çözemediğim bir lanet bulamadım."

Yüzü buruştu, çinçilla çiftliğinizi kurmanız için size çeyrek milyon dolar vermek *isteyen* ama o lanet yatırımcılar potansiyeli göremeyen hayırsever amca gibi göründü. "Sana inanmak istemediğimden değil," dedi ve devam ederken yüksek sesle, bıkkın bir iç çektim. "Ama senin bunu çözmeni beklerken unutulup gidersek, inanmak zayıf bir teselli olacaktır. Kaybedecek pek bir şeyin yok gibi."

"Bana güvenmezsen ikimiz de ölürüz Dali," dedim gözlerini kaçırmadan. "Sonsuzluk ortadan kalksa bile, çizgiler yok olduktan ve artık büyü kalmadıktan sonra meclisin yaşamama izin vereceğini mi sanıyorsun? Ben sanmıyorum."

Keçi gözleri odaklanmadan başını salladı.

"Neyin unutulup gideceğini seçemez misin?" Dedim ki. "Odalarınızı köpürtmeyi deneyin. Bir süre boş alanları çekmesine izin verin."

"Belki de." Ayaklarını yere koyarken Dali'nin dizlerinin bağı çözöldü. Gitmeye hazırды ve son kurabiyeye göz attı. "Newt tarafından geri ödeniyorsa kimse bunu istemeyecektir. Hepimiz onun bir ya da iki ondalık basamak aşığı indiğini görmek isteriz."

"Bak bakalım düşünmelerini sağlayabilecek misin?" dedim ve ayağa kalkıp Ray için bir paket kurabiye hazırladığım tezgâha gittim. Dali daha iyi bir seçim olabilirdi. "Bir fikrim var ama bu konuşmayı yapmamız için dört güne ve senin sessizliğine ihtiyacım var."

Dali'nin dikkati bana yöneldi. Gözleri parlayarak ayağa kalktı ve kurabiyeleri rüşvet gibi aldı. "Gerçekten mi?" dedi, plastik hafifçe hışırıyordu. "Sırlar, Rachel?"

Bakışlarıyla doğrudan karşılaştım. "Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi." Dali'nin kafası şüpheyle eğildi. "Bana *güveniyor* musun?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. Al'a göre bir şeyler istemekle ilgili bir sorunun yoktu ama bu durumda çok şey istiyordum. "Sen mahkemenin bir üyesisin," dedim. "Eğer başarısız olursam, durma öldür beni," diye devam ettim ve Bis'in kanatlarını hışırdatmasını sağladım. "Hatların bu tarafında büyü başarısız olduğuunda ortaya çıkacak sonuçları görmek için etrafta olmak istemiyorum. Ama eğer başarılı olursam, Ku'Sox'a olan tüm borçlarımın silinmesini istiyorum." Dali gülümsemeye başladı. "Bugüne kadarki her şey ve onun başlattığı karmaşayı çözerken elde ettiklerim," dedim kendimi gergin hissederek. Oldukça fazlaydı. "Newt'in tahrifatı yüzünden biriken borçları da," diye ekledim. "O iblisin öyle bir deliğe girmesini istiyorum ki, eğer hayatta kalırsak, önümüzdeki bin yılı senin restoranında komi olarak geçirecek."

Dali kıkırdadı ve nefesimin kesildiğini hissettim. "Biz," dedi ve ben gözümü kırptım.

Neden söylediğini bilmeden önce benim söylediğimi fark etti. *Biz* demiştim. Kendimi onlarla bir tutmuştum ve sanki uzun zamandır bizmişiz gibi doğal bir şekilde ortaya çıkmıştı. "Düşünce tarzını seviyorum Morgan. Al'ın senin için bu kadar riske girmesine şaşmamalı."

"Eee?" Dali'nin gideceği belli olduğu için sordum.

Parmakları kurabiye torbasını sıkıca kavradı. "Dört günün var. Bundan daha fazlası ve sonrası çok zarar görecektir."

Bis'in kulakları dikildi ve ön kapının açılma sesi kilisede yankılandı. Bakışlarım ocağın üzerindeki saate kaydı. Erken gelmişlerdi. "Dört gün," dedim. Al üç gün içinde bir çizgi çekebilirdi. Yakın olurdu ama belki o zamana kadar bu işi çözmüş olurdu.

"Gece yarısına kadar tamir edilmezse, ölürsün." Dali saatine baktı. "Bugün Cuma," dedi ekşiyerek, sanki bir şeyi başaramamış gibi gözlerini kısarak Bis'e bakarken - ve sonra ... ortadan kayboldu.

İblislerin kokusunu dışarı atmak için pencereyi açmaya giderken titreyerek nefes verdim. Dali kurabiyeleri almış ama petits fours'ları bırakmıştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım gecenin içine, beni duyması mümkün olmasa da. Ev yapımı kurabiyelerin gücünü asla hafife almayın. Bis'in sandalyesi tutuşunu gevşetirken gıcırdadı. Uyuyan perilerin ışıltısından bile yoksun karanlık mezarlığa bakarken, Trent'in koridordaki adımlarının sesiyle içimin sıkıştığını hissettim. Bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama Trent bulduğum şeyden memnun olmayacaktı.

"Biber sidiği! Burası leş gibi kokuyor!" Jenks içeri dalarken küfretti, mutfakta geniş bir daire çizip Bis'in kafasının üzerine konarken parmaklarıyla burnunu sıktı. Gargoyle büyük saçaklı kulaklarını oynattı ve Jenks masanın üzerinde duran kâğıt havlu rulosunun üstüne doğru kaydı. "Gitti mi? Şimdi mi? Onunla konuşmak istiyordum."

Tezgâha yaslandım, mutfağın temiz olmasına sevinmiştim. Sanırım Trent mutfığı ilk kez yazım malzemeleri ile kaplı değilken görüyordu. "Bu yüzden Trent'ten seni şimdiye kadar eve getirmemesini istedim," dedim ince bir gülümsemeyle.

Trent'in burnu pis kokudan kırıkmış, endişeyle umut savaşa tutuşmuş, kaşlarının çatıklığından belli oluyordu. Uzun, hafif bir palto takım elbisesini gizliyordu. Kayıp parmaklarını gizlemek için şapkasını tutarken temkinli görünüyordu. Işık, Dali'ye dair görünür bir işaret arar gibi mutfağın üzerinde gezinirken gözlerine takıldı ama geriye kalan tek şey kokuydu.

"Jenks içeri girebileceğimi söyledi," dedi ve ağzım kurudu. Onu rahatlatmak hiçbir şeyim yoktu ve kollarımı ortama koyarak olduğum yerde kaldım. Dalgın görünüp görünmediğim umurumda değildi.

"Merhaba," dedim. Jenks'in kanatları şaşkınlıkla takırdadı ama ben ne olduğunu bilmiyordum.

daha fazlasını söyleyebilirim.

Cilalı ve bir arada görünen Trent bir adım daha attı. Bis'e başıyla selam verdi ve gargoye kanat uçlarını başının üzerine dokundurdu. Beni bir aşağı bir yukarı süzen Trent'in umudu yavaşça söndü ve yok oldu. "O kadar iyi, ha?"

Derin bir nefes aldım. Gözleriyle karşılaşamayınca lavaboyu ittim, ortadaki tezgâha dayandım. Petits fours orada duruyordu ve ben onu iterken tabak sıyrıldı. "Dali'nin eli kolu bağlı," dedim usulca. "Ceri kendi isteğiyle Ku'Sox'la gitti."

"Ne!" Jenks bir toz sütununun üzerinde yükseldi ve Bis özür dileyen bir siyah tona büründü.

Trent'in yüzü kül rengi oldu. "Ku'Sox Lucy'yi aldı," diye nefes aldı ve ben de başımı salladım.

"Ve Ceri onu güvende tutmak için kendi isteğiyle gitti," diye sözlerini tamamladı Jenks, şimdi heyecanla Trent ve benim aramda gidip geliyordu.

Başım ağrıyordu ve onu ovuşturdum. Çok basit, çok sinsiceydi. Trent'in ayakları sürtündü ve başımı yukarı çektim.

"Bu kadar o zaman," dedi Trent, çenesini sertçe sıkarken tüm yumuşaklık kırıntıları yok olmuştu. "Eğer siyasi bir çözüm şansı yoksa, o zaman daha sert yöntemler kullanacağım."

Donup kaldım. Tutuşunu sıkılaştırırken Bis'in sandalyesinden bir gıcırta geldi. *Sert önlemler mi?* Trent en son *sert önlemler* almaya kalkıştığında San Francisco yerle bir olmuş, ben de üç gün boyunca büyüye bağlı komada kalmıştım. "Dur, dur, dur," dedim elimi havaya kaldırarak. "Karşılığında kendinden vazgeçmeyeceksin. Bu tam olarak onun istediği şey." *Tüm iblislerin istediği şey.*

"İşte tam da bu yüzden işe yarayacak."

Başımı salladım ama beni dinlemiyordu, sağımda iki adım ötedeki duvara bakarken bana bakmıyordu bile. Soğuk ve mesafeli, yüzünün birkaç santim önünde duran Jenks'i bile görmezden geliyordu. "Peri osuruğu olmaz, elf-adam," dedi peri, üzerinden parlak kırmızı bir toz dökülerek. "Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı? Kendini ele verirsen Rachel yine senin kıcını kurtarmak zorunda kalır, bu da benim onunkini kurtarmak zorunda kalacağım anlamına gelir. Buna daha fazla katlanamam. Ben genç bir peri değilim. O bir iblis, bırak da Tink'in lanet işini yapsın!"

Trent'in duyguları üzerindeki demir gibi sert baskısı kırıldı. Dönerek şapkasını masanın üzerine fırlattı. "Blöfünü görürsem onları öldürür," dedi. "Öldüreceğini biliyorsun. Sonra koz olarak başka birini çalacak ve her şey yeniden başlayacak. Benim de duygularım var Rachel. İnsanları seviyorum. Benim için ölmelerine izin vermeyeceğim!"

"Kastettiğim bu değildi," dedim usulca ve bakışları üzerimden düştü. "Onları mahkeme yoluyla geri alamayız, ama bu arada çizgiyi dengelemek için dört günüm var."

Hayal kırıklığına uğradığı belli olan adam paltosunu savurarak döndü. "Bunun ne faydası var?"

Lucy ve Ceri?" dedi, Jenks bana bir bakış atıp omzuna inerken sırtı bana dönüktü.

Jenks'in söylediği bir şey karşısında Trent'in omuzları gevşerken, "*Merak ettim,*" diye düşündüm. Bis de fark etti. Belli ki iki adam bir tür anlaşılmaya varmıştı. "Eğer hattı onarabilirsem ya da deliği Ku'Sox'un açtığını kanıtlayabilirsem iblisler ona karşı dönecektir," dedim ama bu daha çok bir umuttu. "Ceri ve Lucy geri dönecek." Aşağıdaki rafta duran kitapları görebilecekmişim gibi tezgâha baktım. İçlerinde ley hatları hakkında hiçbir şey yoktu. Ne onlarda, ne kütüphanede, ne de Al'in kütüphanesinde. Olsaydı şimdiye kadar bulurduk.

Yüksek sesle nefes veren Trent yavaşça bir sandalyeye çöktü. Maskesinin son parçası da düştü ve dirseğini masaya dayayarak yan oturdu. "Lucy ve Ceri'yi öldürme riskini göze alamam," dedi ve boğazına bir yumru doldu. Acı çekiyordu. Bu benim hatam değildi. Ku'Sox'u serbest bırakan oydu ama bunu benim hayatımı, daha doğrusu özgürlüğümü kurtarmak için yapmıştı.

Jenks bir şeyler yapmam için el kol hareketleri yapıyordu, yüzümü buruşturdum ve sonunda orta tezgâhın etrafından dolaşarak orada durdum. Yemek yemeyeli ne kadar olmuştu acaba? "Al ve ben kuyruğa bakmak için dışarı çıktık," dedim tereddütle. "Çok kötü yandı ama Ku'Sox'un ne yaptığı hakkında daha iyi bir fikir edindik."

Ivy'nin sandalyesine oturmak için geri çekildiğimde Trent beni kabul etmedi, bu da kendimi daha da garip hissetmeme neden oldu. Gözlerim Trent'in yüzüğüne gitti ve Al'inkini takmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. "Sanırım onun hayatını kurtardım. Yine."

"Eminim bu bir sürpriz olmuştur," dedi kuru bir sesle.

Kıkırdayarak gözlerimi indirdim. "Öyleydi. Perşembe gününe kadar hat çekemeyecek. Ve orada başka kimseye güvenmediğim için iyileşene kadar burada sıkışıp kaldım. Bis'in yardımıyla hattaki sızıntıyı giderebileceğimi biliyorum," diye ekledim ve çirkin adam başını salladı, kuyruğu ayaklarına dolanmak için çırpınıyordu. "Eğer tamir edebilirsem, Ku'Sox'un sonsuzluğu yok etmeye çalıştığımı kanıtlayabilirim. Tüm kolektif onun peşindeyse aklındaki son şey Ceri ve Lucy olacaktır. Zaten hiçbiri ondan hoşlanmıyor."

Trent hiçbir şey söylemedi, masaya bakıyordu. Duyduğundan bile emin değildim. Ben.

Düşüncelerim ibislere ve Dali'nin onlar hakkında söylediklerine gitti Ku'Sox'tan korkuyorlardı. Birlikte Ku'Sox'u alt edebilirlerdi ama korku onları köleleştirmişti. Onunla ilgilenmemi bekliyorlardı, bunun aramızdaki kişisel bir kan davası olduğu anlamının arkasına saklanıyorlardı. Gerçekten korkuyorlar mıydı, yoksa kayıtsız kalmak hayatta kalmaktan daha mı kolaydı? Belki de yaşamaları ya da ölmeleri umurlarında değildi.

Trent hâlâ kıkırdamamıştı ve Jenks'in bıkkın hareketleri üzerine elimi uzattım.

elimi onun elinin üstüne koydum. "Onları geri alacağız."

Ellerimiz buluştuğunda Trent gözlerini kırptırdı, şok olmuş gibi değil ama derin bir düşünceden kendini geri çeker gibi. Gözleri elime değdiğinde yüz ifadesi boştu, ben de ona bir gülümseme verdim ve elimi çekmeden önce hafifçe sıktım. Üzerindeki hastane kokusunu alabiliyordum ve muhtemelen bu yüzden başımın ağrıdığını fark ettim. Hastanelerden nefret ederdim.

"Quen nasıl?" Dedim.

Trent sandalyeye geri yaslandı, eli masadan kayarak kucağına düştü. "Henüz bilinci yerinde değil ama beyin aktivitesi iyi durumda."

Onun rahatlaması beni tekrar gülümsetti. "Güzel." Ayağa kalktım ama Trent'in karşısında otururken kendimi rahatsız hissetmem dışında nedenini bilmiyordum. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa ..."

Masanın üzerindeki şapkasına uzanırken başını kaldırdı. "Bana kimsenin beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını söylediler. O güçlü ve şanslı yüksek."

Destek olmak için omzuna dokunmak istedim ama son anda tereddüt ettim, onun yerine petits fours'u fırlatacaktım. "Başaracağına inanıyorsun," dedim. Trent de yüzde on bire inanmayı öğrenmişti.

"Evet, biliyorum." Sesi yumuşak ama kararlıydı.

"Asil olmaya başlamadan önce bana bir iki gün ver, tamam mı?"

Kıkırdadı ve tereddüt ettim, düşüncelerim dönüyordu. Daha fazla malzemeye ihtiyacım vardı. Alet çantasında en çok malzeme olan kazanır. "Hey, bir kütüphanen var, değil mi?" Arkamı döndüğümde söyledim. Çok hızlı hareket etmişim ve Jenks öne atılarak tabaktan kayan keklerden birini yakaladı. "Çizgi enerjisi hakkında hiç kitabınız var mı?" Tabağı ortadaki tezgâhın üzerine koyarken, Jenks'in üstündeki şekerlemeleri fırçalarken bana küfredmesini duymazdan gelerek sordum.

Trent öne doğru itti, eli bir cebe dokunmak için uzandı. "Kütüphanemde çizgilerle ilgili bir şey yok, hayır, ama bilen birini tanıyorum," dedi, eli isteksizce ceketinden düştü. "Rachel, yarın çaya gelmek ister misin?"

Jenks kirli ipek ceketinden başını kaldırdı, köşeli yüzünde şaşkınlık vardı. Trent ayağa kalkmıştı ve ben ne kadar hızlı olduğunu anlamaya başladım. Bir yönü vardı ve bu her şeyi değiştirdi. Geri gelmişti, güç ve kesinlik geri gelmişti ve içimde bir şeyler ürperdi.

"Çay?" Jenks petits fours tabağının yanında duruyordu. "Çay mı içmek istiyorsun? Kafayı mı yedin sen?"

Trent ortadaki tezgâha yaklaşırken ışık saçlarının uçlarını yakaladı, açık renk saç telleri heyecanla dalgalanmaya başladı. "Okumak isteyebileceğin bir şey biliyorum."

Nabzım hızlandı. "Neden şimdi değil?" Dedim ve Bis onaylarcasına burnunu çekti.

Eğer konu çizgiler olsaydı, o da görmek isterdi.

Ama Trent başını sallıyordu. "Ellasbeth'te," dedi ve telefona uzanmak için yarım kalan elini hatırlıyorum. "Annemin kitabıydı ama bakmamıza izin vereceğini biliyorum. Eğer kitabı getirmezse, araziye girmesine izin vermeyeceğim ve bana şahsen bağışlamak için can atıyor."

Bir şansımız vardı ve beklemek zorunda olmamız sinir bozucuydu. "Tamam," dedim, Trent'in titrediklerini görmemesi için ellerimi arkama koyarak. "Yarın o zaman. Trent, en son ne zaman yemek yedin?"

Bana doğru dönmüş, şapkasını takıyordu. Kendine güveni tamdı, hareketleri keskindi. "Sanırım hastane otomatından bir şey aldım." Başını kaldırdı ve gülümsedi. İçimde yine bir şeyler kıpırdandı ve ben yine onu derinlere ittim. Neler olduğunu biliyordum ve bunun olmasına izin vermeyecektim. Bu bir fanteziydi ve onlarla işim bitmişti.

"Bensiz aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Birkaç saatliğine hastaneye dönüyorum. Akşam yemeği için bir paket daha tuzlu atıştırılmalık al. Quen'e bir şey söylememi ister misin?"

Gülümsemem bozuldu. Davet edilmemiştim ama zaten hastaneleri sevmezdim. "Hayır," dedim bir çekmeceyi açmak ve petits fours için plastik bir torba bulmak için eğilirken. "Ama işte. Bunları burnunun altında gezdir. İblis gibi kokuyorlar. Onu kendine getirebilirler."

Kekleri bir torbaya doldurup sarı bir sicimle bağlarken Trent kıpırdandı, uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Jenks omzuma kondu ve "Onunla git!" diye fısıldayınca kaşlarımı çattım.

"İşte," dedim, onları uzattım ve Trent onları alırken kızardı, plastik torba Dali adında bir iblise kurabiye verdiğim zamankiyle hem aynı hem de farklı görünüyordu. Nedense Trent'e kurabiye vermek çok daha tehlikeli gelmişti.

"Teşekkür ederim. İşe yararlarsa size haber veririm." Topuklarının üzerinde döndü, sonra eşikte duraksadı. "Saat altı haberlerine çıkmışsın," dedi ve gülümsemem dondu. "İyi iş çıkardın. Çalışmak zorunda olduğun şeye göre gerçekten iyiydin. Bunu hallettiğin için tekrar teşekkür ederim."

Ortakdaki tezgâhın arkasına saklandım, olmak istediğimden daha fazla rahatlamıştım. "Ray'i kameranin önüne çıkardığım için özür dilerim."

Kek torbasına bakarak başını salladı. "Hayır, onlara götürebilecekleri olumlu bir şey vermeye değerdi."

"Teşekkürler."

Bis'e sertçe başını salladı ve başka bir şey söylemeden koridorda ilerlemeye başladı, düşünceleri çoktan uzaklaşmıştı. Jenks görüş alanımda durmuş, ellerini kalçalarına dayamış ve kaşlarını çatmıştı. Ona kapıya kadar eşlik etmemi işaret etti ve gözlerimi kısarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yalnız kalmamalı,"

pixy homurdanarak onun kaybolan ayak seslerinin ardından dışarı fırladı.

O giderken öne doğru eğildim, yeni sessizlik içeri sızıyordu. "Belki, ama o da benimle olmamalı," diye fısıldadım.

Tek başına olsa bile, Trent'in bana hiç ihtiyacı yoktu.

On

Belle'in aldığından emin olacağım," dedim, ferforje bahçe masasının üzerinde duran kanatsız periye gülümseyerek, uzun beyaz örgüsü neredeyse beline kadar uzanıyordu ve solgun, köşeli yüz hatları sıkı bir düğüm halindeydi. Güvensiz ve ürkütücü görünümlü peri, ben küçük dikiş paketini masanın üzerinde onun yanında duran omuz çantama koyana kadar bekledi. Jenks içini çekti ve peri ona tıslayarak beni ürpertti.

Elbette boyu sadece on beş santimdi ama örümcek ipeğinden yapılmış yırtık pırtık giysileri, yediği böceklerin kabuklarını kırmak için kullandığı uzun dişleri ve hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımızda beni ya da Jenks'i vurmak için taşıdığı yayı ve zehirli oklarıyla gümüş pelerinli minik bir Azrail'e benziyordu. Kelebeğe benzeyen kanatları yoktu, geçen yaz o ve klanı beni ve Jenks'i öldürmeye çalıştığında yakılmıştı ve bunların yokluğu onu yere yapışmış olsa bile çok daha hareketli kılıyordu.

Çoğunlukla, diye düşündüm Belle'in ona getirmemi istediği kumaş paketini alarak gölgeliklere ipli bir ok atıp ipi çevredeki yeşilliklere doğru tırmanırken. Üzerinde Matalina'nın kızlarının ona öğrettiği, kanatların etrafını güzelce saran dikiş vardı. Doğru, Trent'in bahçelerindeki periler kanatsızdı ama çocukları öyle olmayacaktı. Uzun zamandır düşman olan iki ırk arasındaki anlayışın ilk adımlarını görmek tuhaftı. Jenks uzun bir yol kat etmişti.

Bir avuç ölümcül suikastçı tarafından izlendiğimizi bildiğim için sandalyeme yaslandım ve gergin görünmek yerine rahat görünmeye çalıştım. Trent'in camekânlı bahçesi havasızdı; dış bahçelere açılan kapı çok az hava alıyordu. Dışarıda, öğleden sonra güneşi büyük ölçüde boş bahar bahçelerinde ince ince parlıyordu, ama Trent beni buraya çay içmeye getirmişti - ki bu bana çok tuhaf gelmişti. "Çay "ın bir bahane olduğunu düşünmüştüm, bana yasadışı kara büyü kitapları göstermek için dışarı çıkmamı istediği çirkin gerçek yerine insanlara söyleyebileceği bir şey

-Belki de hepsi buydu. Ama çay ve kurabiyeler masadaydı ve ben acıkmıştım. Ayrıca Ellasbeth geç gelmişti ve ben de onunla buluşmaktan vazgeçmiştim. Ellasbeth tanıştığımız gece benim bir fahişe olduğumu düşünmüştü. Trent'i düğünlerinde tutuklamak muhtemelen yardımcı olmamıştı.

Belle'in kız kardeşinin tırmandığı ip yukarı doğru kıvrılarak gözden kayboldu ve Jenks burnunu çekerek kalçasındaki bahçe kılıcını gergin bir şekilde ayarladı.

"Bunu aştığımı sanıyordum," dedim fincanımdaki soğuk çayı parmaklayarak. Earl Grey gibi kokuyordu ama sosyal olmak için birkaç yudum alabilirdim. Jenks'in Trent'in yalnız kalmaması gerektiğine dair yorumu içimden geçti.

Jenks gümüş tepsiye doğru ilerledi, adımları tereddütlüydü ve kıpırtısız kanatları ışığı yakalıyordu. "Onu tanımıyorum," dedi saksıdaki incir ağaçlarına bakarken.

"Kes şunu," diye homurdandım. "Beni geriyorsun."

"*Hiçbirini tanımıyorum,*" dedi tekrar. "Çocuklarım konusunda ona güvenecek değilim."

Ama Belle'e güvendiğini düşündüm. Küçük adımlarla büyük yolculuklar yapılabilirdi, çok yavaş olsa da. Kıpırdanarak, Trent'in dönmesini beklerken başımı arkaya yaslayıp cam tavana baktım. Ellasbeth tam bir aptaldı. Yarım mil yol gidip yerleşmek ne kadar sürmüştü? Burada üç sandalye vardı.

"Jenks, gümüş tepsinin kenarına otururken dizlerini neredeyse kulaklarına kadar kaldırdı, sonra pantolonunun ilk düşündüğü kadar iyi bir yalıtkan olmadığını fark edince ayağa kalktı.

Kaşlarımı çatarak, iki dalın arasına sıkışmış orkideye bakmak için ayağa kalktım. Jenks beni takip etti ve periler onu görüş alanlarında tutmak için yer değiştirirken çalılar hışırdadı. "Toprak büyü kaybolmadan önce bir süre daha işe yarayacaktır," dedi ve benimle orkide arasında gezinirken dikkatimi çekmek istedi. "En az bir yıl. Ondan önce gerçekliğe dayalı bir Ku'Sox'u alt edebilirsin. Ivy ve ben yardım ederiz."

İçime bir korku dalgası yayıldı ve hızla derinlere itildi. Ku'Sox'tan canımı dişime takarak kurtulmuştum - her seferinde. Ama orkidenin henüz açmamış yeni çiçeklerini sayarken, büyü'nün sonu düşüncesi içimde yeni bir netlikle çınladı. Nick *bu* yüzden psikopat iblise yardım ediyordu. Büyü'nün sona ermesi ya da azalması insanları tekrar sürücü koltuğuna oturtacaktı. Ku'Sox'un, büyü'yü en yüksek teklifi verene dağıtarak sonsuza dek yok olan büyü'yü canlı tutmanın bir yolu olmadığına inanamıyordum. Ya da belki Dali haklıydı ve bu sadece beni öldürmenin ve geri kalan iblislerin ona boyun eğmesinin bir yoluydu.

Trent'in sandalyesine tekrar oturdum, böylece Jenks'in şimdi orkide ve yolla uğraşmasını izleyebiliyordum. "Büyü işe yaramazsa seni duyamayabilirim," dedim Ray için getirdiğim zencefilli şekerlerden birini alırken. "Bunu hiç düşündün mü?"

Jenks'in gözleri büyüdü. "Tink bir ördeği seviyor!" diye haykırdı, bir sapı dikkatle çözerken kanatları takırdıyordu.

Kurabiye dişlerimin arasında kırıldı. "İyi bir şey olabilir," dedim çiğneyerek.

Kanat şakırtılarının şiddeti azalırken Jenks yavaşça bitkinin tozunu aldı. Sinirler gergindi: O bahçeyle uğraşırdı, ben yemek yedim. "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi.

"Bu sadece iblislerle ilgili değil," dedim ve kurabiyeyi o berbat çaydan bir yudumla yıkarken yüzümü buruşturdum. Ilıktı ve bulaşık suyunu andırıyordu. "Büyünün olmaması vampirleri, Wereleri ve cadıları kızdırır. Hepimiz hayatta kalırız ama düşünebiliyor musun? Herkes dezavantajlı olurdu. İnsanlar hariç herkes."

Jenks masaya geri döndü. "Öyle mi? Sonsuzluktan önce de sihir vardı."

Trent'in badem gibi kokan süslü kurabiyelerinden bir tane daha aldım. "Arizona çölündeki ley hatları öldü. İblisler sonsuzluğu yaratırken onları öldürdüler."

Biri tısladığında Jenks gölgeliğe baktı. Tıslamayı duyunca yere çömeldi ve erkeksi bir tavırla uysal görünmeye çalıştı. Arizona çölündeki ölüm çizgilerinin nasıl alışılmadık bir şekilde birbirine yakın olduğunu, pikap sopaları gibi üst üste bindiğini hatırlayarak kurabiyelerimi yedim. Belki de gerçeklikte bir delik açmak için bir araya gelmeye zorlanmışlardı, ergo ever-after'ı yaratıyordu. Burada bir şey vardı. Sadece bunu düşünecek zamanım yoktu.

"Belki de haklısın," dedi Jenks, sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi. "Ben hâlâ iblisler olmadan daha iyi olacağımızı söylüyorum."

Ben o kadar emin değildim. İblisler acımasız, zalim, güvenilirmez ve düpedüz kötüydü. Ama Al'in şöminesinin önünde oturup, aslında neye benzediğini hatırlamaya çalıştığı anı, onlara acımama neden oldu. Elfler, tüm türlerini öldürmeye çalıştıkları için onları lanetlemişti ve iblisler de ateşe karşılık vermişti. İki tarafın da asıl hakaretin ne olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Beş bin yıllık savaş yetmemiş miydi?

Burada da bir ders vardı. Bunu da düşünecek zamanım olmadı.

Sabırsızlıkla bir zencefilli çörek daha yedim, kırıntıları parmaklarımın arasında ovuşturduktan sonra arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Jenks'in kanatları bir sinek kuşu gibi çiçekten çiçeğe konarken vızıldıyordu. "Eğer hava sıcak kalırsa, bu hafta bahçeye geri dönüyoruz," dedi birdenbire. "Hepimiz."

"Harika! Bu harika," dedim gözlerimi açmadan. "Hâlâ bahçe duvarının içinde misin?"

"Belle ..." diye başladı ve duraksadığında gözlerimi açtım. Onu yakındaki bir orkidede bulduğumda omuz silktiğini gördüm. "Belle de duvarın içine taşınacak," dedi hızla, kanatları kızarmış ve tozu bitkiye çarpamadan buharlaşmıştı. "Boş odayı alabilir. Sen ve Ivy gibi sadece bir ön kapıyı paylaşıyor olacağız."

Ahh, diye düşündüm oturduğum yerden kalkarken. "Bu iyi, Jenks."

"Çabuk üşüyor," dedi, sanki onun yanına taşınmasına karşı çıkmışım gibi, ama belki de gerçekten yeşillikler içindeki kız kardeşleriyle konuşuyordu. "Tek bir ateş yakmak daha kolay olurdu."

Sandalyemi kazıyarak kurabiye tabağını kendimden uzaklaştırdım, böylece onları yemeyi bırakacaktım. "Seninle gurur duyuyorum Jenks," dediğimde yüzü kızardı, kanatları tam gaz açıldı.

"Evet ama benim için yemek yapmıyor."

Gülümsemem zayıf ama içtendi. "Seninle hâlâ gurur duyuyorum."

Jenks masaya doğru uçu, Trent'in kullandığı küçük fincanların yanında uzun görünüyordu. "O iyi, sanırım. Bu arada, dün gece ortaya çıkan o gargoyle hâlâ orada."

Kaşlarımı çatarak dirseklerimi masaya koydum ve çenemi ellerimin arkasına dayadım. Her zamankiyle aynı olduğunu düşünebilirdim ama yeterince yara izi yoktu. "Bazilikadan daha eski görünen mi?"

Jenks başını sallayarak zencefilli çöreklerden birini mızrakladı ve bir şemsiye gibi başının üzerinde tutarak çevirdi. "Bundan hoşlanmadım, Rache. Bis bana ne hakkında konuştuklarını söylemedi."

"Ve onları sadece gözetlemedin mi?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Jenks kılıcını kurabiye yüzüne gelene kadar eğdi. Düşünceli bir ifadeyle kurabiyenin bir köşesini kemirdi ve Willy Wonka'nın şemsiye yemesine benzedi. "Küçük pislik üzerime tükürüp durdu. Tink'in lanet bahçesini boydan boya geçti. Jrixibell'den bile daha iyi duyuyorlar."

Gözlerimi kısarak cam tavana baktım, sıkılmışım. "Bu gece uyandığında ona sordum." Müdahale etmek istememiştim ama eğer hâlâ oradaysa . . .

"Sanırım bizi gözetliyorlar." Ağzını silen Jenks, kemirdiği kurabiyeyi tekrar başının üzerine koydu ve kılıcını omzuna dayadı.

"Endişelenmeye hakları var." *Trent ve Ellasbeth hangi cehennemde?* Ayağım sallanmaya başladı. "Al ley hatlarıyla bağlantısını kestiğinde Bis çılgına döndü. Eğer çökerlerse neler olabileceğini hayal edebiliyor musun?" Ayağım yavaşlarken bunu düşündüm. Belki onlardan yardım isteyebilirdim. İblislerin bilmediği, yazılı olmayan bir şey biliyor olabilirlerdi.

Topuklarının üzerinde dönen Jenks bir şey söylemek için nefes aldı, sonra kurabiye kılıcının ucundan fırlayıp etraftaki yeşilliklere çarpınca duraksadı. Bir hışırtı ve sevinç tıslaması duyuldu ve bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını, ihanet olduğunu düşünmemeleri için önce tadına bakıp bakmadığını merak ettim.

"Papatyalarımın üzerine işeyin, iblisleri kurtarmalıyız!" dedi, kaşları

dikkatim tekrar ona döndüğünde yüksekti. "Bis'in çıldırmasına izin vermeyeceğim."

İğrenç çenesini görmezden gelerek istinat duvarının üzerine üç kurabiye bıraktım. Cidden, hayatım nasıl oldu da perilere kurabiye verecek ve iblisleri kurtarmak için kıcımı yırtacak kadar berbat bir hale geldi?

Yoldan gelen ayakkabıların hafif tıkırtısı dikkatimi çekti ve doğruldum. "Zamanı gelmişti," diye fısıldadım ve onlar köşeyi dönmeden sandalyeme geri döndüm. Ama gelen sadece Trent'ti ve onun kasvetli silüetinin yeşillikler arasında yavaşça ilerleyişini izledim, parmakları uzanıyordu ama eski dostlarmış gibi bitkilere dokunmadan geçiyordu. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Duruşu dikti ve belli belirsiz, endişeli bir gülümsemeyi idare ediyordu. Bir şeyler farklıydı.

"Ellasbeth nerede?"

"Kahve bekliyorum," dedi, yeşil gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "Earl Grey sevmez." Sabit gülümsemesi daha da sertleşti. "Dışarıda kitaba bakmayı tercih ederdim ama içeri gelebilir misin?" Jenks'e baktı. "İkiniz de mi?"

Hemen ayağa kalktım. "Tabii. Sorun değil."

Gülümsemesi biraz zoraki oldu ve tepsiye uzandığımda başını salladı.

"Bırakabilirsin." Odak noktası bana geldi ve yola geri dönmeden önce bir kurabiye aldı. "Bu yeni bir kıyafet mi? Sana çok yakışmış."

Şaşkınlıkla siyah pantolonuma ve keten üstüme baktım. Dolabımda neredeyse bir saat geçirmiş, Ellasbeth'in "fahişe" olarak etiketleyemeyeceği profesyonel ve gündelik bir şeyler bulmaya çalışmışım.

"Ah, hayır, ama teşekkür ederim."

Hâlâ gülümseyerek bana onunla gitmemi işaret etti. "Ellasbeth içeri girdiğinde Ray'i uyandırdı ve şimdi de aşağı inmiyor. Genelde çok uysal, yumuşak başlı bir kızdır ama kız kardeşi gittiğinden beri çok huysuz." Kurabiyesinden bir ısırık aldı, ruh hali içe dönüktü. "İsteklerini bildirmek için Lucy'ye ne kadar bağımlı olduğunu hiç fark etmemiştim. Daha fazla konuşmak zorunda kaldı. Sanırım bu iyi bir şey."

Az önce yediğim kurabiyenin tadı kaçtı. "Trent-"

Başı öne eğildi ve ani durgunluğu karşısında sözlerim kesildi. "Ellasbeth çok yardımcı oldu. Lucy için dilekçe vermekten vazgeçti. Sanırım bu işi tekrar yürütmeyi denemek istiyor."

Donup kaldım, neredeyse boğuluyordum. *Bunu bana neden anlatıyordu?* "Ah, bu harika!" Omuz çantamı bulmak için dönerken ona bakmadan söyledim. "Eğer ikiniz tekrar bir araya gelerseniz, Lucy ile aranızda hiçbir sorun kalmayacak, değil mi?"

Jenks havalandı, üzerinden mide bulandırıcı yeşil bir toz parlıyordu. "Ne küçük bir kedi testisi!" dedi ve hem Trent hem de ben bakakaldık. Çalıların arasından,

üç tıslayan kahkaha duyuldu ve susturuldu.

"Jenks!" Onu uyardım, elleri kalçasında ve yüzünde tiksiniş bir ifadeyle öylece durdu. "Senin sorunun ne?"

"Hiçbir şey." Kanatlarını takırdatarak Trent ve benim aramda uçtu, kapıya yöneldi, parlak gümüş bir ışıltı yolunu göstermek için düştü.

Tamam, ilk tepkim Jenks'inkinden çok da farklı değildi ama dürüst olmak gerekirse Trent'le aramızda hiçbir şey yoktu ve asla da olmayacaktı. Eğer Ellasbeth'le bu işi yürütebilirse, bundan sadece kızlar değil, politik olarak motive olmuş bütün bir elf topluluğu faydalanacaktı. "Özür dilerim," dedim Trent'in yanındaki yerime çökerken, ayaklarımız aynı anda kaldırım taşlarına çarpıyordu. "Sadece ondan hoşlanmıyorum."

Trent sessizdi ve ben de soru sorarcasına ona baktım. "Doğru," dedi hızla, sonra aldığı kurabiyeyi yedi, ama aklından ne geçtiğinden emin değildim ve bu beni rahatsız etti. Jenks bana Trent'le birlikte Lucy'yi Ellasbeth'ten çaldıklarında neler olduğunu çok az anlatmış, bunun özel bir bilgi olduğunu söylemişti ama Trent'in kendi çocuğunu çalmak zorunda kalmaktan hoşlanmadığı açıktı.

"Bu iyi, değil mi?" Dedim ki, perilerin üzerine çöktüğünü görmek için sevimsiz soğuk çaya dönüp baktım.

Trent yan gözle bana baktı. "Evet, tabii ki öyle. Bu herkesin hayatını çok daha kolaylaştırır."

Kahretsin, bana gülümsemesini okuyamadım ve birden sinirlerim gerilmeye başladı. Ya o kitap işe yaramazsa? Ya Ellasbeth onu buraya kadar getirdiyse ve ben onu çözemediysem? Ya . . .

Kapıda durduk ve Trent pedden bir kod girdi. Benim için çok hızlıydı ama Jenks'in anladığından emindim. Kilitten ağır bir ses geldi ve Trent başını sallayarak devasa, mükemmel dengelenmiş kapıyı kolayca hareket ettirdi. "Getirdiği kitap hakkında ne düşündüğünü görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve Jenks her zamanki merakıyla önümüzden vızıldayarak içeri girdi. "On yaşlarındayken resimlere baktığımı hatırlıyorum. Annemin nereden aldığını bilmiyorum. Muhtemelen Ellasbeth'in annesinden çalmıştır, çünkü ona geri vermesini vasiyet etmişti."

Kıkırdadı ama onu içeri kadar takip ederken ciddi olabileceğini düşündüm. Koridor parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve sabah çiğindeki orkidelerin güzel yakın çekimlerini sergiliyordu, ancak hava bahçenin zengin kokularından sonra bayat kokuyordu.

Halı kaplı koridordan geçip büyük odaya doğru ilerlerken, "Kızların dolabına bakman gerekecek," dedi.

"Bir dolap mı?" Ona ayak uydurmaya çalışarak söyledim. "Sihirli kitaplarını dolapta mı saklıyorsun?"

"Sıçrama silahını bir karıştırma kabında tutuyorsun."

Doğru.

Trent'in büyük odasının alt katına girdiğimizde Jenks önde uçuyordu. Sağımda Lee'nin yaptığı, ışık ve sesin içeri girmesine izin veren ama başka pek bir şey yapmayan üç katlı devasa pencere vardı. Belli belirsiz parıltısının ötesinde, ızgara/mutfak ve yüzme havuzunun bulunduğu, peyzajlı dış yaşam alanı vardı. Devasa odanın en ucunda, içinde koca bir filin kızartılabileceği kadar büyük bir şömine vardı. Arada Trent'in dairelerine çıkan büyük bir merdiven vardı.

"Babamın alt kattaki kasasının güvenli olmadığını öğrendiğimizden beri her şeyi kızların dolabına taşıdık," diyordu Trent merdivenlere yönelirken. "Ceri üst kattaki tüm odalara bir çeşit iblis koruması koydu. Kutsal değiller ama aynı etkiye sahipler. Sadece Ceri, Quen ve benim girebildiğim kapıdan başka giriş çıkış yok. Bana sorarsan, babamın kasasından daha güvenli. Ama Ellasbeth'in kitaba orada bakmanız için ısrar etmesinin nedeni, ısı ve nem kontrollü olması ve kitabın çok eski olması."

Ceri'nin kızların odalarını korumaya almış olması kulağa doğru geliyordu ve geçerken bir kanepenin pürüzsüz yüzeyine dokundum. Zemin kat aslında büyük bir parti salonuydu. Merdivenleri geçince karanlık ve sessiz bir bar alanı, onun arkasında da mutfak ve yeraltı otoparkı vardı. Biliyordum, çünkü buradan birden fazla kez geçmiştım. Lanet olsun, Ceri Ku'Sox'un yapabileceği her şeye maruz kalırken ben Ellasbeth'le çay ve kurabiye içerek ne yapıyordum?

Jenks tavandan düştü, üzerinden heyecanlı bir gümüş tozu dökölüyordu. "Rache!" diye bağırdı omzuma konarken, kanatları saçlarımı geriye doğru çekerken hiç yavaşlamıyordu. "Burada kimin olduğunu asla tahmin edemezsin!"

"Kim?" Neredeyse korkarak sordum.

Üçüncü kattaki dairelerden Quen'in kendine özgü tok sesini duydum: "Hemen şefle konuşacağım Bayan Withon."

"Bak b a k a l ı m ," dedi emperyalist bir kadın sesi ve merdivenlerin dibinde kısa bir süre durdum.

Quen mi? O iyi miydi? Geri dönmüştü!

On bir

Trent'e doğru döndüm. Kendini beğenmiş velet sırtıyordu. "Neden bana Quen'in döndüğünü söylemedin!" diye bağırdım, Quen kuru bir sesle boğazını temizleyince ona vurma isteğim duraksadı. Dikkatim dağılmış bir halde parmaklıklara baktım. Quen oradaydı, çiçek hastalığı izleri alışılmadık bir solgunluğa karşı güçlü bir şekilde öne çıkıyordu. Ray onun kollarındaydı ve küçük kız da ona sarılmıştı. Hem Quen hem de Trent gülümsüyordu. Ellasbeth gülümseliyordu.

Trent'in eli beni yukarı çıkarmak için koluma gitti. "Quen'in vampir ısırtığından kurtulduğu sabah öldüğüne inanmama neden izin verdin?" dedi ve ilk basamağı bulduğumuzda kolumu ondan çektim.

"Takata'nın öz babam olması kafamı biraz meşgul ediyordu," dedim, merdivenleri ikiye ikiye çıkarken kalbim küt küt atıyordu.

Trent çıldırtıcı bir zarafetle devam etti. "Bunu söylemek bana düşmezdi..."

Gözlerim kısıldı. "Senin yerin değil. Şimdi bile mi? Seni küçük kurabiyeci!" diye bağırdım ve birinci katın sekize sekiz sahanlığını bulduğumuzda onu dengesini kaybederek yere düşürdüm. Ellasbeth'in nefesi kesildi ama Trent kendini tutarken bile gülüyordu. Quen buradaydı. O iyiydi. *Sonunda* bir şeyler yolunda gidiyordu.

Son merdiveni de yalpalayarak çıktığımı gören Quen yorgunluğunu gizlemek için doğruldu. Gözlerimiz buluştu ve yaşlı adam ciddiyetle başını salladı. Kalçasındaki Ray mutlu bir şekilde gurulduyordu. Küçük kızın üzerinde turuncu-kahverengi desenli bir kumaştan kesilmiş, tam boy, tatlı bir süveter/Kızılderili görünümlü bir cübbe vardı; kahverengi saçları örülmüş ve yolundan çekilmişti. Jenks'in kanat seslerini duyunca babasının omzundan iterek onu bulmaya çalıştı. Ceri ve Quen'in güzel bir karışımıydı ve bu küçük ailenin kırılabilirliği beni bir kez daha etkiledi.

Quen basitçe, "Rachel," dedi ve ben de krem rengi takım elbisesi ve ona uygun topuklu ayakkabılarıyla Ellasbeth'i iterek geçtim.

"Bu işe yaramayacak," dedim yaşlı adamı kucağıma çekerken, Ray'i de bir yerlere karıştırmıştım. Tüm elflerin sahip olduğu o tuhaf tarçın ve şarap kokusu, hastanenin boğaz yakan kokusuyla karışmıştı. Bu kokunun altında onun erkeksi çekiciliği, kontrollü büyü ve ozonun hafif bir ipucu vardı. *Trent'ten farklı kokuyor*, diye düşündüm. Trent'in büyüğü güçlü kokuyordu ama Quen'inki Trent'in gölgeli ışıltısından daha koyu bir tada sahipti.

Birden Quen'in kollarının bana dolandığını fark ettim.

muhtemelen nefsi müdafaaydı, utanarak geri ittim. "Seni bıraktılar mı? Ne zaman?" Ray saçından tutup beni içeri çektiğinde yüzüm buruştu.

Yaşlı adam bir uyarı sesi çıkararak parmaklarını çözdü ve sonra beklenmedik bir şekilde bir koluyla beni kendine doğru çekerek ikimizi de geniş kemerli geçitten görünen ortak oturma odasına doğru çevirdi. "Hiçbir şey yapmama izin vermediler. Ben de ayrıldım. Seni görmek güzel," dedi, sesi içimde gümbürdüyordu. "O lanet iblis kokulu petits fours'ları gönderen sendin, değil mi? Beni gece yarısı uyandırdılar, ben de ikide çıktım."

Kolunun altından sıyrılırken sıırttım. Yorgun ama iyi görünüyordu, sinir sistemindeki yaralar belli ki işlevini yerine getirebilecek kadar onarılmıştı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Hayır, ama her şey eninde sonunda geri gelecek," dedi ve ben de koluna hafif bir yumruk atıp Ray'e burnumu kırıştırdım.

"Muhtemelen yarın sabah," diye tahmin ettim. Üç gün. Bir çizgiye dokunduğunuzda acımaması için bir aurayı yenilemek bu kadar uzun sürüyordu. Ku'Sox ona ne yapmıştı?

Trent, Ellasbeth'e doğru ilerliyordu. Bir araya gelişimizi gören -ve bunun bir parçası olmayan- kadın, geniş gömme oturma odasının arkasındaki küçük mutfığa çekilmişti. Dört kapı dört süite açılıyordu -Quen ve Ceri'ninki, Trent'inki, kızlarınki. Dördüncüsü Ellasbeth'in nişanlısı olduğu zamandı ve görünüşe bakılırsa yine öyle olabilirdi.

Oturma odasında dağınık duran oyuncakları görünce kalbim sızladı; boya kalemiyle karalanmış bir at resmi kapıya yapıştırılmıştı ve yerden bir metre yükseklikteydi. Trent'in normal bir aile hayatına en çok yaklaştığı an buydu ve Ku'Sox'un bunu mahvetmesine çok kızmıştım.

Birdenbire emin olamayınca Quen ve Ray'in peşinden oturma odasına gittim ve Jenks'in tozunu yolumdan çekmek zorunda kaldım. Ellasbeth'i en son Trent'i düğünlerinde tutukladığım zaman görmüştüm. O sırada Lucy'ye hamile olduğunu bilmiyordum ve bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını da bilmiyordum. İyi giyimli, sofistike kadın küçük mutfak masasında otururken kırık dökük görünüyordu, pahalı krem rengi pantolonu, uyumlu bluzu ve ceketi buruş buruştu. Yorgundu, jet lag ve endişe mükemmel makyajına ve dik duruşuna zarar vermişti. Yine de gözleri benimkileri bulduğunda tereddüt ettim.

Saman gibi düz saçları Trent'in ince tellerinin yanında sahte duruyordu ve yapısı sadece elflere ait olamayacak kadar güçlüydü. Tam kan değildi ve bu belli oluyordu. Yine de paranın bunu silmenin bir yolu vardı ve ailesi neredeyse Trent kadar nüfuzluydu.

Jenks sığınırken kanatları boynuma çarptı ve içimi bir ürperti kapladı. "Oh, yüksek kaliteli bir el çantasıyla ilgili bir sorun var," dedi ve

Kabul ettim.

"Ah... merhaba," dedim, sanki eve gelmiş ve beni Trent'in küvetinde çıplak bulmuş gibi garip hissederek. Hayır, bir dakika. Bir kere bulmuştum.

Ellasbeth yumuşak, kontrollü bir zarafet hareketiyle ayağa kalktı ve ben sarsılarak durdum. Quen, Ray'le birlikte alt oturma odasına doğru ilerlerken bana "iyi şanslar" bakışı attı ve Jenks kanatlarını şakırdatarak beni terk etti. *Tavuk*. Ama tek yaptığı elini uzatmak oldu, yüzünde sert bir ifade vardı. "Trent'in Lucy ve Ceri'yi geri almasına yardım etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Beklediğim bu *değildi* ve temkinli bir şekilde onun işlenmemiş elini elime aldım. Sesi davetkâr değildi ama soğuk da değildi. Düşüncelerim Trent'in seradaki sözlerine geri döndü. Onun hayatına geri mi dönmek istiyordu? Neden istiyordu? Güç mü? Ebeveyn ve toplum baskısı mı? Lucy mi? Hayatının geri kalanını Trent'le geçirmek için olduğunu düşünmüyordum ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Ah, yapılacak en doğru şey bu," diyerek elini bıraktım ve kendi elimi arkamda saklamamak için kendimi zorladım. Dokunuşu soğuktu ve yüzümdeki hoş ifadeyi korudum. Hayır, bu beni ilgilendirmezdi ama Trent görevinin bunu gerektirdiğini düşünürse kendini bu kadına bağlardı. İsteddiği hiçbir şeye sahip olmamasına rağmen temsil ettiği her şey için bunu yapardı.

Gülümsemesi genişledi ama daha da ısınmadı. "Yine de," dedi, tek renkli takım elbisesi ve ona uygun çantasıyla tam bir 1940'lar karısı gibi görünmek için ellerini önünde kavuşturarak. "Sonuçtan kişisel bir çıkarınız olmadığı halde hayatınızı riske atmanız çok asilce."

Işık fıkstüründen limon sarısı tozlar süzüldü. Jenks'in sessiz yorumunu görmezden gelerek ona gülümsedim. "Ama ben biliyorum. Lucy benim vaftiz çocuğum ve Ceri de arkadaşım. Onu daha önce iblislerden kurtardım ve özgürlüğü hayal bile edemezken bir evi, kocası ve çocukları olduğu için ağladığını görmek, bir iblis bunları elinden almaya çalıştığında beni ona karşı biraz korumacı yapıyor."

"Anlıyorum."

Görüyor muyum? Gördüğümü mü söyledi? "Ayrıca," diye ekledim gözleri seğirdiğinde. "Ona ben yardım etmezsem kim edecek?" Söylemediğim *sen mi?* çok açıktı.

Ceri'nin yüksek arkalıklı nakış sandalyesinden Quen boğazını temizledi. Trent'in sırtı bize dönüktü, mutfakta kahve yapmakla meşguldü ve Jenks sadece bir başka parlak toz yağmuru gönderdi, armatürdeki kristal kahkahalarından dolayı titrerken çınlıyordu.

Başını öne eğen Ellasbeth usulca yerine oturdu. "Karşılığını iyi alacağından emin olacağım." Birdenbire onun karşısında duran bir yardımcıya dönüştüğümde gülümsemem dondu.

Kahretsin, çok iyiydi. "Ben Trent için çalışmıyorum," dedim, birden kendimi sınıf dışı hissetmişim. Gözleri serçe parmağımdaki yüzüğümdeydi ve sanırım onu tanıdı.

Trent'inkiyle eşleşiyor. "Onunla çalışıyorum."

Kes şunu Rachel, diye düşündüm bir aptalla tartışma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu fark ettiğimde. *Nazık olmanın sana zararı olmaz. Kızını daha yeni kaybetti, bir değil iki kez.*

Nefes vererek tezgâha yaslandım, beni gözünün önünde tutmak istiyorsa dönmesi için onu zorladım. Trent, Ellasbeth'e bir fincan kahve vermek için aramızdan geçerken, "Ku'Sox ikisine de zarar vermez," dedim. "Ku'Sox bir şey istiyor ve bunu elde edebilmesinin tek yolu da bu. Onlara zarar vermek sadece beni kızdırır ve Ku'Sox da bunu biliyor."

Ellasbeth'in Trent'e gülümsemesi kayboldu. "Lütfen onun adını söylemeyi kesebilir miyiz?" diye sordu ve Trent mutfağa dönerken bana kibarlık olsun diye bir bakış attı.

"Neden?" Bileklerimi çaprazladım ve tezgâha daha da yaslandım. "Bunu söylemek bir şey yapmıyor ki."

"Kahve ister misin, Rachel?" Trent bir fincanı bana doğru iterken "Rachel," dedi, ben de fincan taşmadan önce almak için çabaladım. Ellasbeth'in yüzünde hafif bir kızarıklık belirmişti. Belki de bu biraz küçük bir hareketti.

"Bakmam için bir kitabınız var, değil mi?" İstedim, sonra bir kitap aldım. Yudumla.

"Güvenli odada. Şuraya bakın." Çenesini kaldıran Ellasbeth Trent'in ona getirdiği kahve fincanını elinden bıraktı. Mutfakta onun görüş alanının dışında kalan Trent başını eğmiş, boştaki eliyle şakağını ovuşturuyordu.

Quen ayağa kalktı, hareketleri yavaş ve acılıydı. Ray ona doğru yığılmıştı, küçük kız uykuyla cesurca savaşıyor ve kaybetmeye başlıyordu. "Sana göstereceğim."

Jenks armatürün üzerinden bana bakıp güldü. Sanki bir şey kaybetmişim gibi hissettim. Kahretsin, bu kadına iyi davranabilirdim. Onun en iyi arkadaşı olmak zorunda değildim, sadece aynı havayı solurken onu tokatlamamalıyım. "Teşekkür ederim, Ellasbeth. Bu çok yardımcı olacak," dedim ama bana bile zorlama gelmişti. "Onları geri alacağız. Her şey yoluna girecek."

Yukarı baktı. Son iki günün endişe ve korkusu gözlerinde birikmişti ve benimkilerle buluşup onları tuttu. Kimsenin ona her şeyin yoluna gireceğini söylediğini sanmıyorum ve bunu duyduktan sonra -inanmasa bile- parçalanmaya başladı. Gözyaşları sel oldu ve hızla arkasını döndü, duruşu daha sert, daha kapalı hale geldi. Sizi teselli eden tek kişinin odada en sevmediğiniz kişi olması zor olmalı.

Trent kahvesini bir kenara bıraktı, fincan granite gürültüyle çarptı. "Quen, sen Rachel'a güvenli odayı gösterirken, Ellasbeth ve ben bahçede olacağız."

"Neden?" Ellasbeth bir mendil bulmak için çantasını karıştırırken güvensizlik içinde konuştu. "Yardım edebilirim."

Trent kadının omzuna dokundu ve içimdeki kıskançlık duygusunu bastırdım.

uzakta. "Eğer buna açıksanız, ortak velayet olasılığını görüşmek isterim."

Ellasbeth'in gözleri büyüdü. "Trent," dedi nefes nefese. "Ortak bir velayet anlaşmasına ihtiyaç duymak istemiyorum."

Avizeden küçük bir "Eeeeewwww" sesi geldi.

"Sadece hepimizin olması gerektiği gibi bir arada olmamızı istiyorum," dedi, gözlerinden yaşlar akarak ona bakarak. "Ailemi istiyorum! Ya onu geri alamazsak! Ya ..." Zarif kadın hıçkırarak başını ellerinin arasına aldı ve masada tek başına oturup ağlamaya başladı. Rahatsız bir şekilde Quen'e baktım - ki onun da umurunda olmadığı belliydi - sonra Trent'e baktım. Emin görünmüyordu ve bir şeyler yapması için yüzümü ona doğru çevirdim. Herhangi bir şey.

Yüzünü buruşturarak kendini harekete geçirdi ve onu tutabilmek için ayağa kaldırdı. Bu daha da rahatsız ediciydi ama en azından yalnız ağlamıyordu. "Şşşt ..." Trent, bunu yaparken biraz sert görünse de onu yatıştırdı. Ama garip ya da değil, birlikte çok güzel görünüyorlardı. Sofistike. "Ceri bin yıl boyunca iblislerin arasında yaşadı," dedi Trent, kadın titrerken ona sarılarak. "Lucy dirençli ve cesur. Onlara istediklerini vereceğime dair bir umutları olduğu sürece iblisler ona zarar vermeyecektir."

Karnım ağrıyordu ve başka tarafa baktım.

"Bahçede konuşabiliriz," dedi Trent ve onu merdivenlere doğru yönlendirmeye başladı. Jenks aydınlatma armatüründen aşağı indi ve Trent ona kalmasını söylemek için küçük bir parmak hareketi yaptığında dudaklarım aralandı.

Oh, gerçekten mi? Trent'in Ellasbeth'in geniş merdivenlerden inmesine yardım edişini izlerken düşündüm; Ellasbeth evi, ailesi ve nasıl bir aptal olduğu hakkında gevezelik etmeye devam ederken bir elim dirseğinin altındaydı.

Aptal. Elbette. Düşüncelerim bazilikanın mihrabında durduğu, Trent'i cinayet şüphesiyle kelepçelerken düğün gününü mahvettiğim için bana öfkелendiği ana kaydı. *Onun* gününü mahvetmişim.

Ray, Jenks'in kanat sesiyle canlandı ve uykulu gözlerle onun bana doğru inişini izledi. "Tink'in küçük pembe gül goncaları, siz ikiniz hırlayan köpekler gibisiniz," dedi ve kaşlarını çatarak merdivenin tepesine baktım.

"Ona vurmadım, değil mi?"

Güldü ama ben hâlâ kendimi kötü hissediyordum. Eğer Ellasbeth Trent'in hayatında olacaksa, kızları tekrar görmek istiyorsam yalakalık yapmaya başlasam iyi olacaktı.

Ben Quen'in iki sığ merdiveni çıkmasına yardım ederken Jenks omzuma kondu. Hâlâ o parmak hareketini merak ediyordum. Ellasbeth'in sesi büyük odadan yükselirken peri, "Bunu cidden düşünüyor mu?" diye fısıldadı.

"Öyle görünüyor," diye nefes aldım. "Bana sorarsan, o kötü haberden başka bir şey değil. Ama birlikte iyi görünüyorlar."

Quen ayağa kalkarken homurdandı, Ray ve yaraları yüzünden dengesi bozulmuştu.

Bana söylemediği bir şey. Yardım teklifimi elinin tersiyle iterek çocuk odasına yöneldi, sol bacağı iki merdiveni ağır ağır çıkıyordu.

"Gördüğün şey bu mu?" Jenks beni son yorumuma geri döndürdü. "Birlikte iyi göründüklerini mi?"

Ona bakmaya çalıştım ama çok yakındı. "Sence yapmıyorlar mı?"

Çocuk odasının kapısını ayağıyla iterek açan Quen başını salladı. "İki evin birleşmesi toplumumuzun iki kesimini bir araya getirmek için çok işe yarayacaktır. Sonunda birilerinin o kadının aklını başına getirmesine sevindim."

Gerçekten memnun görünüyordu ama Ellasbeth aileye katılırsa Ceri, Ray ve Quen'e ne olacağını merak etmekten kendimi alamadım.

"Adamın sinir bozucu kadınlardan hoşlanması iyi bir şey," dedi Jenks ve onu omzumdan itmek için bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Trent'in müzikal sesiyle paranteze alınan Ellasbeth'in ağlamaklı protestolarını hâlâ duyabiliyordum. Bizden uzaklaştıkça daha da histerikleşiyordu ve şüphelerini dile getirmesi de yardımcı olmuyordu.

"Senin yüzüğünü takıyor, Trenton!" diye yankılandı ve ardından kapı çarparak kapandı.

Sadece günlerimiz vardı ve Trent'in kendinden emin sözlerine rağmen bir planım yoktu; çözümü henüz görmediğim bir kitap etrafında dönen bir hedefim vardı.

Üzerinde ineklerin zıpladığı, dost canlısı, gülümseyen bir dolunayın aydınlattığı karanlık çocuk odasına bakarken kalbim sıkıştı. *Tanrım, Ceri ve Lucy*. Sonsuzluğu satır satır yırtmak zorunda kalsam bile onları geri getirebilirdim. "Ormandaki Nick miydi?" Quen dolap kapısına ulaşmak için yürüyen bir arabayı iterek yoldan çekerken ona sordum.

"Dışarıdan," dedi ve küçük kız onun gerginliğini hissedip arkasını dönmek için kıvrandı. "Konuşma şekli Ku'Sox'unkine benziyordu." Quen cebinden bir dizi anahtar çıkarırken omuzlarını acıyla oynattı. "Dövüş şekilleri de Ku'Sox'a aitti. İnsanın o kadar gücü kanalize ederek hayatta kalmasına şaşırdım. Ama Lucy'yi ele geçirdikten sonra fazla bir şey yapmasına gerek kalmadı."

Dehşet verici olmalıydı ve o anahtarları karıştırırken gözlerim buradaki güzelliğin üzerinde gezindi: iyi düşünülmüş oyuncaklar, taklit edilmeyi bekleyen kitaplar ve figürler - biri dağınık, diğeri düzenli, içinde uyunmadığı belli olan ve Lucy'nin dönüşünü bekleyen yalnız bir zürafanın bulunduğu ikiz beşikler. Kalbim kırıldı ve kendimi kötü hissederek "Çok üzgünüm" diye fısıldadım.

Sessiz kalan Quen anahtarları Ray'e uzattı ve küçük kızın ilgisini çekti. Quen sıkıntılı görünüyordu. Ceri'nin iyi olacağını biliyordu, değil mi? Ray anahtarları okşarken, "Dali ile temas halindeyim," dedim. "İşler değişmeden önce biraz zamanımız var. Eminim ikisi de iyidir."

Quen'in tüm vücudu gevşedi. "Bunun için Tanrıça'ya dua ediyorum."

Jenks omuz silkti ama başka ne diyeceğimi bilemedim.

Quen hâlâ kapıyı açmamıştı, Ray'in anahtarlarla olan ilgisini kaybetmesini bekliyordu. Çocukların fırsat bulduklarında öğrenmelerine izin vermekten yanaydım ama benim de bir zaman çizelgem vardı. Bir şey söylemek için nefes aldım, sonra Ray'in anahtarlarla oynamadığını fark ettiğimde duraksadım; onları sıralıyordu, küçük parmakları hoşuna gideni bulana kadar onları itip kakıyordu.

Tuşlara dokunurken yüksek, küçük çocuk sesiyle "Abba," dedi ve gözlerim büyüdü. Abba'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne anlatmaya çalıştığı çok açıktı.

"Çok iyi Ray," dedi Quen, sesi yumuşak ve gururluydu. "İşte büyük oyuncak kutusuna girecek olan bu. Şimdi uyuyacak mısın? Abba, Rachel Teyze'nin annenle Lucy'yi geri getirecek oyuncağı seçmesine yardım edecek."

Babanın elf ismi mi? Merak ettim ve bunu daha sonra Jenks'e soracağıma yemin ettim. Muhafız mı? Koruyucu mu? Annemin Bay Önemli'si mi? Bilmiyordum ama kulağa bir sevgi ifadesi gibi geliyordu.

Ray'in yüzü buruştu. Ağlayacak sandım ama Quen kaşlarını kaldırıncı vazgeçti ve benden uzaklaşıp ona sarıldı.

"Aman Tanrım," dedim Quen bir eliyle onu tutup diğer eliyle anahtarı kilide yerleştirirken. "Ona küçük bir sen olmayı öğretiyorsun," diye suçladım ve Quen hiç de suçlu görünmeden gülümsedi.

"Ben yokken birinin Lucy'yi hayatta tutması gerekiyor," dedi kapı gıcırdayarak açılırken ve ışığı yakmak için içeri uzanırken. "Trent'in kızı tamamen fazla güveniyor ve bir iblisle geçirdiği günlerin bunu değiştireceğinden şüpheliyim. İçeri girin. Ben Ray'i yatıracağım. Ellasbeth kitabı çoktan dolaba koydu ama bu sadece bir dakika sürecek."

Loş çocuk odasına döndü ve ben de Ray'e el salladım, kız Quen'in omzunun üzerinden beni izliyordu. Quen onu beşiğe yatırırken Ray "Abba," diye mırıldandı ve iki küçük el ona uzandı. Quen onu rahatlatmak için eğildi ve dolap kapısı kapanmadan önceki sevgiyi gördüm. Kendimi iyi hissetmekten başka bir şey yapamadım. Jenks iç çekti ve ben onun orada olduğunu unutarak sıçradım. Belli ki aralarındaki sevgiyi o da görmüştü. Yeni yavrularını özlediğini biliyordum.

"Vay canına," dedim arkamı dönüp "dolaba" bakarken. Etkileyiciydi, Trent'in en değerli sırlarını sakladığı kasadan daha küçüktü ama daha düzenliydi. Tablo rafları, çeşitli tarz ve dönemlere ait bibloların bulunduğu raflar ve deri ciltli kitapların bulunduğu cam kapaklı büyük bir dolap odanın çoğunu kaplıyordu. Dolap ve küçük bir lavabo bir duvar boyunca uzanıyordu ve iki kanatlı sandalyeli bir kütüphane masası orta alanı dolduruyordu. Ayakların altında uçacak kadar eski görünen bir halı vardı ve konumu göz önüne alındığında

Doğru kelimeyi bilersen olabilir.

"Hiçbir şeye dokunma Jenks," dedim ve parlak ley hattı süslerinden oluşan bir rafın önünde dururken bana kaşlarını çatı.

"Hiçbir şeyi kırmayacağım," dedi, sonra bir şey dikkatini çekince gümüş tozu saçtı ve ona doğru atıldı. "Hey! Çaldığın o elf porno heykeli hâlâ Trent'te."

Gözlerimi devirerek, hatırladığım kadar grafik olup olmadığına bakmaya geldim ama Jenks'in ayaklarının altındaki bir çift yüzüğe takılıp kaldım. Biri basit bir altın yüzüktü, diğeri ise ağır ve süslüydü. Uyumsuz evlilik yüzüklerine benziyorlardı ve bana Al ve benim birbirimizin güçlerini paylaştığımız zamanlarda kullandığımız yüzükleri hatırlatıyorlardı. "Ah, Quen?"

Jenks ellerini kalçalarına dayamış, üçlü seksin ortasındaki üç elfin o iğrenç heykeline bakıyordu. "Tink'in memeleri," dedi. "Sanırım bu mümkün." Başını yana eğdi. "Yine de çok fazla yağ ve iki kayış gerekir."

"Quen!" Tısladım ve Quen güvenli odanın kapısını iterek açtı, neredeyse arkasından tamamen kapatıyordu. Ray diğer odada kendi kendine gevezelik ediyordu ama çok yüksek sesle konuşmazsak muhtemelen düşerdi.

"Sana kitabı getireyim," dedi, kütüphane masasının yanından geçip uzun dolaba doğru topallayarak.

Ona yüzükleri sormak için yaklaştım ve bana masanın üzerinde duran bir çift yumuşak eldiven uzattı. Çok küçük görünüyorlardı ama muhtemelen Ceri'nindir diye düşünerek çekiştirdim. Quen ikinci bir çift giyiyordu. "Teşekkürler," dedim, yumuşak örgünün parmaklarıma yapıştığını hissederek. "Bu yüzükler Jenks'ten. Kaç yıllık?"

Isı kontrollü dolaptan çıkan havanın tıslaması yumuşaktı ve Quen kapıları açarken Jenks'e baktı. "Emin değilim," dedi kısaca. "Eski. Öğrenebilirim."

"Hey, Quen." Jenks heykelin etrafında döndü, bakışlarında açgözlülük vardı. "Trent bundan kurtulmak isterse bana haber ver. Ön odamda çok güzel duracağı bir yer var."

Açık dolaba doğru eğilirken nefesimi tuttum ve olası bir iblis kokusundan kaçındım. "Bunlar iblis yapımı mı?" Bazıları parçalanacak kadar eski olan kitaplara bakarken sordum.

Quen bana baktı, gözlerinde şüphe vardı. "Yüzükler mi? Hayır. Elf. Neden?" "Al'da da benzer bir şey var." Tereddütlü bir nefes aldım, bulduğumda memnun oldum

sadece dürüst deri ve çürüyen mürekkep kokusu.

Quen homurdandı, bu kaba ses ondan tuhaf geliyordu. "Bundan şüpheliyim," dedi dikenleri tararken. "Bunlar bekâret halkaları."

Jenks kıs kıs gülerken etrafımda sinir bozucu daireler çizmeye başladı. "Çok geç

senin için, Rache."

Sinirlenerek el salladım. Trent'in elf pornosunun yanında bekâret halkaları bulundurmasını tuhaf bulmuştum, ama bu şeylerin hiçbirini kullanmıyordu. Sanırım. Bu babasının koleksiyonuydu, bazı babaların pulları olduğu gibi. Ya da silahlar.

Quen bir kenarda duran kitaba uzandı. "Daha doğrusu, bunlar bağlama halkaları," dedi, gerinirken yüzündeki gerginlik belli oluyordu. "İki chi arasında sürekli bir bağ oluşturur, böylece alfa yüzüğünü takan kişi gerektiğinde diğerinin büyü yeteneğini yok edebilir. Genç ve deneyimsiz elflerin kendilerini büyü kullanıcısı olarak göstermelerini engellemek için kullanılırdı. Yine de işe yaramıyorlar. İçlerindeki cazibe çoktan tükendi."

Kitabı kütüphane masasının üzerine koyarken "Kitaplar kokmuyor," dedim. "Kötü yani," dedim bana baktığında. Hayır, kokmuyorlardı ama kulağımın arkasında tasmalı bir büyüün tiz yankısı gibi hafif bir vınlama vardı ve bu beni rahatsız ediyordu.

"Hiçbiri en az beş yüz yıldır ebediyete intikal etmedi." Kitabın başında durup siyah bir kurdeleyle işaretlenmiş bir bölüme gelene kadar sararmış sayfaları dikkatle çevirirken sesi mesafeliydi. Son sayfayı çevirirken ciltten bir çatlama sesi geldi ve yemin ederim yüzünü buruşturdu.

Yırtık pırtık kitabın üzerinde dururken aşağıya baktım ve "Ley Hattı Bozulması ve Manipülasyonu"nu büyük, ezilmiş ilmekler halinde okudum. Gözlerim yukarı kalktı ve Quen'e şüpheyile baktım. "Bu Ceri'nin el yazısı."

"Yok artık!" Jenks sonunda heykeli bırakıp metnin üzerine geldi.

"Biliyorum." Quen'in gözleri metni okurken kaydı. "Burada Ceri'nin kopyaladığı altı kitap var. Bir avuç da başka senaryo. Onları yaptığını hatırlamıyor. Ellasbeth kitabın burada kalmasında ısrar ediyor. Baştan sona okumak istersen geceyi burada geçirebilirsin ama istediğinin bu olduğuna inanıyorum. Bayan Withon'a iade edilmeden önce okumuştum."

Otururken Ceri'nin abartılı ilmeklerine ve girdaplarına baktım. Araştırma konusunda berbattım. Eğer o çoktan yapmışsa, benim için sorun yoktu ama daha sonra geri dönüp hepsini okuyabilirdim. "Teşekkürler," dedim kitabı yaklaştırırken. Quen irkildi ve ben de karıncalanan parmak uçlarımı altına kıvırdım.

"Peki nasıl oldu da Withon'larda oldu?" Jenks ayaklarını sayfalara hafifçe dokundurarak konuştu.

Quen karşımdaki sandalyeye oturdu, hareketleri sanki bir arada duracağından emin değilmiş gibi yavaştı. "Trent'in annesi ve Ellie iyi arkadaşlardı."

Hikâyede bundan daha fazlası vardı ama bunun pek de önemi yoktu. Yeni bir sayfaya geçtiğimde Jenks uçu ve tozu her şeyin üzerine döküldü.

harfleri parlattı. Bunu gören Quen öne doğru eğildi. "İlginç..."

Onun gözleriyle karşılaştım. "Peri tozunun iblis metinlerini parlattığını bilmiyor muydun?" "Hayır," diye itiraf etti, arkasına yaslandı ve parmaklarını dikleştirdi.

Trent'in bu küçük gerginliğini nereden aldığını merak ederek metne geri döndüm. "Kendi ayağına kurşun sıkıyorsun, Quen. Jenks'in bu bahar mülk arayan altı adamı var. Hepsi okuyabiliyor ve perilere aldırıyorlar."

"Hey!" Jenks dedi ki. "Çocuklarımı çiftleştirmeye çalışmayı bırak!"

"Sadece bazı şeylere dikkat çekiyorum," dedim sayfayı çevirip Arizona'daki ölü hatların haritasına bakarken. İkinci bir harita, yazarın bir araya getirilmeden önce nerede olduklarını düşündüğünü gösteriyordu. Quen haklıydı. Burada bir şeyler olabilirdi. Hepsi teoriydi ama gerçeklere ve gözlemlere dayanan teorilerdi.

Sessizliğimi gören Quen, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. Yemek mi?"

"Hayır-o-o," diye mırıldandım, bir şeye yaklaştığımı hissediyordum.

Tereddüt eden Quen sandalyesini öne doğru kaydırdı. "Bir dahaki sefere Loveland ley hattına baktığınızda sizinle birlikte dışarı çıkmak isterim."

Halsiz sol bacağını düşündüm. Muhtemelen o da henüz bir çizgiye dokunamıyordu. Utanarak hiçbir şey söylemedim. Tekrar iblislerle savaşıma hazır değildi. Belki gelecek hafta. Ama gelecek hafta çok geç olacaktı.

Quen sessizliğime kaşlarını çatı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Belli ki sinirlenmişti, karakteristik odunsu şarap ve tarçın kokusunun üzerine tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Sanırım Ku'Sox'un o olay ufkunu nasıl yarattığını biliyorum."

Okumama ara verip başımı kaldırdım. "Olay ufku mu?" Jenks sordu, ama Al da böyle demişti.

"Çizgi içindeki mor çizgi her şeyi içine çekiyor," dedi ve ürperdim. Sadece zihnim olsa bile ezilmiş hissetmeme şaşmamalıydı. Al hayatta olduğu için şanslıydı. Kolektifin onun için örnek alabileceği bir şeye sahip olması muhtemelen hayatta kalmasını sağlamıştı.

Quen kitabı dikkatle kendisine doğru kaldırdı, gözleri sararmış sayfalardaydı. "Sanırım Ku'Sox bunu, diğer çizgilerde zaten var olan küçük dengesizlikleri toplayarak ve onları yaptığınız sızıntı çizgisinde yoğunlaştırarak yaptı," dedi ve yazarın, tek tek çizgilerin yeterince aralıklı olması ve yakındaki çizgilerin kutup kuvvetleriyle hizalanması durumunda küçük çizgi dengesizliklerinin hiçbir etkiye sahip olmama olasılığından bahsettiği paragrafa dikkatlice geri döndü.

Sandalyemi Quen'inkine yaklaştırdım ve ilk bölümü tekrar okudum. "Al, hatların güvenli parametreler dahilinde dengelendiğini söyledi, bu da hepsinin bir dereceye kadar sızıntı yaptığını ima ediyor."

"Küçük sızıntılar olmuş olmalı," dedi Jenks, ellerini kalçalarına koyarak her şeyin üzerinde gezinirken, tozu baskıyı yeni bir parlaklığa kavuşturdu.

Quen kalın parmaklarıyla masaya vurarak, "İşte bu kadar," dedi. "Loveland ley hattında olanlarla uyuşmuyorlar."

"Birbirlerine katlanarak etki etselerdi yaparlardı," dedim. Quen'in ifadesi şüpheyile çarpıldı. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Nereden bileyim? Burada perilere ateş ediyorum." Kitabı tutmaktan parmaklarıma kramp girmeye başlamıştı ve onları ovma için eldivenlerimi çıkardım. Hattın dışında bir bilgi toplama görevine çıkmak için yeterince bilgim vardı. Bir şeyleri okuyarak değil, yaparak çözerdim. "Al bana hatların dev mıknaatıslar gibi birbirini ittiğini söyledi," dedim dişlerimi sıkarak. *Tanrım! Bu sızlanmayı bir tek ben mi duyuyorum?* "Eğer hatlar pozitifse, birbirini itiyorsa, o zaman belki de dengesizlik negatiftir. Belki de küçük bir dengesizlik olmadan bir çizgiye sahip olamazsınız."

"Yüz yüze gelmedikçe birbirlerinden hoşlanmayan şu küçük siyah beyaz mıknaatıs köpekler gibi mi?" Jenks güldü ama neredeyse tam olarak doğru söylediğini düşündüm.

Quen pozisyonunu düzeltti ve istemeden de olsa kalçasının ağrıdığını söyledi. "Çizgiler hareket etmiyor."

"Benimki öyleydi," dedim. "Kalenin ikinci katından dışarıdaki bahçeye kadar yüz metre kadar. Al, çizgilerin yeniyken çok hareket ettiğini ama sonra sabitlendiğini söyledi." Uzanıp çıplak parmağımla sayfaya dokundum, bu da Quen'in irkilmesine neden oldu. Başım zonkladı ve Al'ın neden eldiven giydiğini merak ederek parmaklarımı aşağıya doğru kıvırdım.

"Belki de ilk başta tüm hatlar benimki gibi sızıntı yapmıştır," dedim, keşke bunu Al'a sorabilseydim. "Ama birbirlerinden uzaklaştıkça sızıntı da azaldı. Ve Ku'Sox dengesizlikleri tekrar bir araya getirdiğinde, bam! Büyük sızıntı."

Quen'in dudakları şüpheyile kıvrıldı, bu da hastanedeki kirli sakalını daha belirgin hale getirdi. Jenks ise bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Taytına yapışmış bir yapışkanla bir top yapışkan gibi."

"Ya da büyük bir vakum içinde dağılmış bir avuç tozun, aynı miktarın bir gezegende toplanmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir etkisi yoktur," diye ekledim ve Quen bunu düşünürken yüz ifadesi yumuşadı. "Eğer Ku'Sox ley hattımdaki mor çamuru bu şekilde aldıysa, o zaman tek yapmam gereken dengesizliği tekrar bölmek ve sızıntı eski hızına geri dönecektir. Pisliği temizlersem, Ku'Sox'un hattımı bozmak için kullandığı laneti herkes görebilir. Ona karşı taraf olmak zorunda kalırlar!"

Jenks heyecanlı bir şekilde altının tozunu aldı ama yüzündeki ekşi ifadeden anlaşıldığı kadarıyla Quen'in hâlâ şüpheleri vardı. Kitabı kapatıp ayağa kalkarken, "Yine kıracak," dedi.

"Belki," diye itiraf ettim, içimi bir endişe kapladı. "Ama bu sefer onu bekliyor olacağım. Eğer onu iş üstünde yakalarsam, o zaman başı belada olur, benim değil. Ku'Sox'un çizgimi bozduğunu kanıtlayabilirsem, beni öldürmezler ama bir araya gelip onu yola getirirler." Kaşlarımı çattım; ne olursa olsun bir araya gelip onunla işlerini bitirmeliydiler. *Korkaklar*.

Quen Ellasbeth'in kitabını dikkatle yerine koyarken kapının tıslaması bu kez daha azdı. Trent'in şu anda onunla birlikte olması ve ona anlattığı saçmalıklara inanması beni rahatsız ediyordu.

"Peki bunu nasıl yapacağını biliyor musun?" Kapı soğuk bir sesle kapanırken Quen şöyle dedi. "Dengesizlikleri ayırmak mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama Bis ve ben oraya gidersek, bunu çözebiliriz. Çizgi imzalarını ayırma konusunda gerçekten iyidir."

İkisi de bir şey söylemedi, Jenks Quen'in omzunda oturuyordu ve ikisi de şüpheyle bana bakıyordu. Bis'i savunmak için "Öyle," dedim. "Ona baktığınızda sadece bir çocuk görüyorsunuz ama ben onun içindeki çizgileri gördüm ve o ne yaptığını biliyor. Ayrıca," diye ekledim, "siz Abbaslardan herhangi birinin başka bir fikri var mı? Can kulağıyla dinliyorum."

Quen kendisine verdiği elf ismini kullandığımda kızardı ama Jenks neredeyse yüzüme doğru uçtu. "O mor çizgiye girmeyeceksin. Al'a ne yaptığını gördün." Quen'e döndü, telaşlı bir altın tozu masanın üzerinde bir güneş ışını oluşturunuyordu. "Aurasını kızarttı ve ikisi de neredeyse ölüyordu!"

Onu görmezden gelerek dudağımı çiğnedim. "Ben olsam dikkatli olurum," dedim ve sonra bir ürpertiye bastırdım. Ya yanlışlıkla içine çekilirsem? Ya da Ku'Sox beni ittiyse?

"Oraya gitmiyorsun!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve Quen yüzünü buruşturarak dolap kapısına baktı. "Orası güvenli değil ve bunu sen de biliyorsun!"

"Hayatım ne zaman güvende olacak?" Öfkelenmemeye çalışarak söyledim. "Al'ın yüzüklerini kullanırsam Trent beni fark edebilir. Bu seni mutlu eder mi?"

Jenks kanatlarını hareket ettirmeyi hatırlamadan önce birkaç santim düştü. Hâlâ dolaba yaslanmış olan Quen kaskatı kesilmiş gibiydi. Neredeyse çaresiz olmanın onu rahatsız ettiğini biliyordum. "Al'ın yüzükleri mi?" Jenks alay ederek aşağı indi ve çıkardığım eldivenleri tekmeledi. "İblis büyüsünün bir elfte işe yarayacağını mı sanıyorsun?"

Gözlerim Quen'e gitti. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyordu. "Bilmiyorum. İblis alyanslarıyla ilgili bir şey var mı?" diye sordum ama o çoktan dolabın başına geçmiş, eldivenlerini giymeye başlamıştı. "Al'ın ruhunu bir çift yüzük kullanarak o olay ufkundan çekip çıkardım," diye geveledim. "Bir nevi zihinlerimizi birbirine erittiler." Jenks yüzünü buruşturdu, tozu yeşile dönmüştü. "Öyle değil," dedim. "Yine de garipti, sanki ben onun gücünü çekebiliyordum ve o da benimkini çekebiliyordu."

"Sormadan mı?" Quen ince bir cildi aşağı çekmek için yukarı uzandı. Bu kitap

parçalanıyordu ve başlığı yoktu, bu yüzden bunun bir iblis metni olduğunu düşündüm. "Köle yüzükleri olmadığına emin misin?"

Bekâret halkaları Al'inkilerden çok daha kölece geliyordu kulağa. Jenks Quen'in omzunun üzerinden bakarken, "Oldukça eminim," dedim. "Bağlantı eşit gibiydi. Bir büyü aynası gibi ama daha karmaşık, bir telefon görüşmesi ile yüz yüze konuşmak arasındaki fark gibi. Al yüzüklerin kopmaz bir bağ kurduğunu söylemişti," dedim, onun acısını hissettiğimi hatırlayınca ürperdim, sonra da seksin nasıl bir his olabileceği düşüncesini bastırdım. Da-a-amn . . . Aynı anda iki orgazm hissetmek mahremiyetin ihlaline değebilirdi.

Quen ani sessizliğimde bana baktı, kitabı önüme koydu ve eldivenlerimi işaret ederek bana uzattı. Onları giydim, Quen kitabı neredeyse son sayfasına kadar açtığında merakım arttı. "Sanırım istediğin şey burada."

Eldivenleri ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim çok sıkı geliyordu ama kaba çizimleri görünce gülümsedim. İblis yüzüklerinin aslında ne işe yaradığını okuduğumda bu gülümseme kayboldu. Artırılmış cinsel zevk söz konusuydu ama aslında bir savaş aleti olarak yaratılmışlardı, bir tür süper iblisin elfleri ve diğer şeyleri daha kolay alt edebilmesini sağlıyorlardı. Elf bekaret yüzüklerinde olduğu gibi net bir efendi ya da ast yüzük yoktu. Hangi lanetle savaşacaklarına nasıl karar verdikleri tartışmaya açıktı, ama belki de savaşın sıcağında bu hiç gündeme gelmedi? Vahşi elf büyüsunü yenmek için iki iblis gerektiğinin varsayılmasını ilginç buldum. Yine de bir şey açıktı. Eğer ortada bir ihanet varsa, bunları takan iki kişinin birbirlerine karşı hiçbir savunması yoktu. Alyanslar, gerçekten.

"Bakın, işte burada," dedi Jenks, tozları sayfaların altına batarak alttan parlamalarını sağladı. "Sadece iblisler kullanabilir. Düşmanın kullanabileceği bir şey yapamazsın."

Haklıydı ama bu işten vazgeçecek değildim ve sandalyemde arkama yaslanarak bir cevap bulmak için beynimi yokladım. "Peki, neden bekaret halkalarını kullanmıyoruz?" Aniden söyledim ve Quen başladı. "Bir bağ oluşturduklarını söylemiştin. Eğer birinin büyüsunü bozacak kadar sıkıysa, eminim beni de beladan kurtaracak kadar sıkıdır."

Kitabın üzerine eğilmiş olan Quen'in gözleri benimkilere kaydı. "Bunlar elf bekâret yüzükleri, iblis alyansları değil," diye neredeyse hırlıyordu.

"Tamam." Sandalyemi ittim ve yanlarına gittim. "Ama beni geri çekebilir. Tıpkı Al'ın alyansları gibi!"

İkisi de bana deliymişim gibi bakıyordu ama işe yarayacağını biliyordum. Olmak zorundaydı.

"Bozuldular," dedi Quen ve Jenks başını aşağı yukarı salladı. "Yenilerini yapmak için gereken bilgi yok oldu. Kadınlar tüm metinleri yaktı."

"Büyük sürpriz." Bunun peşini bırakmaya hazır değildim, küçük siyah tabaklarının üzerinde onlara baktım. Bir tanesi minicikti, çocuk yüzüğü gibiydi.

gençleri hizada tutmak. "Kullanılmış ley hattı tılsımlarını hayata döndürebilecek birini tanıyorum," dedim ikisini de kaldırırken.

Quen küçük bir ses çıkardı ve ben de onları elimde salladım.

"Pierce!" Jenks, kanatları sert bir takırtı çıkararak haykırdı. "Pierce'tan bahsediyorsun! O Newt'in tanıdığı! Rache, kahvenin içine ne koyuyorsun?"

Gülümseyerek avucumdaki halkalara baktım. Quen haklıydı. Onlar ölmüştü. Sihir fısıltısı bile yoktu.

"Küçük olanı takma!" Quen, uyup uymayacağını görmek için serçe parmağıma doğru eğdiğimde tereddüt ettiğimi söyledi. "Bu itaatkâr halka. Bir kez takıldı mı, ana halka izin verene kadar çıkmaz."

Oh. Düşünerek, Quen'in tepkisini izlemek için halkaları salladım. "Çalışmadıklarını söylemiştin."

"Risk almak mı istiyorsun? Devam et. Tak şunu."

Jenks üzerlerine geldi ve kaşlarını çatarak onaylamadı. "Yüzükleri geri getirebilsen bile, Pierce sonsuza dek sürecek," dedi ve büyük olanı küçük olanın içine tekmeledi. İçimde yankılanan bir ping sesi çıkardı.

"Siz ikiniz neden her zaman Debbie downer'sınız?" Parmaklarımı onların etrafında kapatarak söyledim.

Jenks kapalı yumruğumun üzerine indi. "Ne yapmayı planlıyorsun? Newt'i arayıp seni buraya getirmesini mi isteyeceksin? Delinin teki o!"

Arkamdan Trent'in yumuşak sesi "Yapmak zorunda değil" dedi.

Sanki yine onun eşyalarını çalarken yakalanmışım gibi ısınarak döndüm. Kahretsin, ne zamandır oradaydı?

"Özür dilerim," dedi daha da yaklaşıp kapalı kapıdan elini çekerken. "Ray'i uyandırmak istemedim."

Evet, öyle dedi ama Jenks bana sırtıyordu ve Quen de Trent'in şaşırttığı tek kişi ben olduğum için kendini beğenmiş görünüyordu. Hızlı bir tavırla Trent elini uzattı ve ben de yüzükleri ellerine bıraktım. Açık hava ve Ellasbeth'in parfümü gibi kokuyordu. İçimdeki öfke dalgasını bastırdım. İçinde yeni bir dürtü, bir amaç vardı. Yeniden elflerin istediği şey olabilirdi ve kendimi gülümsemeye zorladım.

Quen orada dururken acı çekmiş gibi görünüyordu ama bunun yaralarından mı yoksa Trent'in bu konuda arkamda olmasından mı kaynaklandığını anlayamadım. "Oraya nasıl gitmesini öneriyorsun Sa'han?"

Trent başını kaldırdı, açıklama yapmaya hevesliydi.

"Babamın kasa kapısı." "Mükemmel!" Yumuşak bir sesle haykırdım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jenks. "Yine iş başındalar. Bundan canlı çıkamayacağım. Bunu biliyorum. Duvardaki ağı şimdiden görebiliyorum!"

"Rahatla, Jenks." Trent'in elini tuttum ve avuç içini yukarı çevirerek nazikçe

parmaklarını araladı. "Gitmiyorsun." Gözlerim Trent'inkilerle buluştu ve yüzükleri aldım. "Sen de."

Trent'in yüz ifadesi altı farklı duygu arasında gidip geldi ve sonunda hepsi soğuk bir sakinliğin altında kayboldu. "Ben de bunun bir parçasıyım," diye beni uyardı.

"Belli ki," dedim onun kolayca ulaşamayacağı bir yere doğru geri çekilirken. Hâlâ serçe parmağındaki yüzüğü takıyordu ve içimden bir ses bunun bir zafer olduğunu söylüyordu. "Yüzükleri ben çalıştıracam, sen değil. Seni tanıyorum. Oraya gideceksin ve asil bir şey yapıp her şeyi planlandığı gibi yapmayacaksın."

"Yapmayacağım!"

"Yapacaksın!" Ben de onayladım. "Ayrıca, Pierce'ı aramak için alışveriş merkezinde aylıklık edersem, herkes Al'la ilgilendiğimi düşünür. Eğer sen oradaysan, fark edilecektir."

Sümüklü böcek yiyormuş gibi görünen Trent başını eğdi ve kakülleri gözlerinin içine düştü. Haklı olduğumu biliyordu ve bu onu öldürüyordu.

Trent başını kaldırıp elini uzatarak, "Bunlar benim yüzüklerim ve kapım," dedi. "Ben gidiyorum."

Çenem yukarıda, geri adım atmayı reddediyordum ama ellerim sıkı bir yumruk halindeydi ve onları saklıyordu. Daha önce buna benzer bir şey yaptığımı, bir anahtar ve danışmanın kilitli ofisiyle ilgili kısa bir anım vardı. "O benim eski erkek arkadaşım, o yüzden sen kal. Yüzükleri çalıştıracam, sonra da hatta gidip ne yapabileceğimize bakarız. Anlaştık mı?"

"Ah, Sa'han?" Quen araya girdi.

Bunu *duyunca* Trent'in tüm yüz ifadesi hayal kırıklığından ekşi bir kabullenişe dönüştü. Geri çekildi, başparmağını yaladı ve yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle uzattı. Kalbim küt küt atıyordu. "Anlaştık," dedi, ben de başparmağımı yaladım ve onları birbirine bastırdık.

Quen tiksintiyle içine kapandı. Jenks omzunda garip mor bir toz döküyordu ama ben mest olmuşum. "Beni takip etmeyeceksin," diye ısrar ettim ve Trent kaküllerinin altından tekrar başını kaldırıp yarım gülümsemesiyle kalbimi durdurdu.

"Başparmağımla söz verdim, değil mi?"

Evet, başparmağıyla söz vermişti ve bunu bozmaya cesaret edemezdi. Yoksa onu kamp kuyusuna atar ve üç gün boyunca orada bırakırdım.

On iki

Trent'in kasasının dışındaki odada en son bulunduğumda, Trent'in tüm dikkatini çekmek için Jenks'in çok sevdiği o elf üçlüsü heykelini çalışıyordum. Dış oda değişmemişti, hava hala düz ve hareketsizdi, zemin ve duvarlar mobilyasızdı. Jenks omzumda, Trent de yanımdayken boş duvara baktım. Quen koridorun sonunda Trent'in manyetik görüntüleme cihazını çalıştırıyordu. Trent'in yerleşkesinden geçen ley hattını yeryüzüne doğru kaydıracaktı. Ley hatlarının bir düzeyde mıknaş işlevi gördüğünün bir kanıtı daha.

Hat doğal seyrinin dışına çıktığında, sadece bulaşık suyu emen ama iblisler âlemine doğrudan erişimi olmayan yüzeyden değil, doğrudan yeraltı alışveriş merkezlerine girebilirdim. Oradan Newt'in odalarına bir sıçrama satın alabilirdim. Eğer oradaysa, sohbet ederdik ve Pierce'ı birkaç saatliğine ödünç alırdım. Eğer orada değilse, o zaman kendime birkaç dolar kazandırır ve Pierce'la konuşurdum. Ben ikincisini umuyordum.

"İşte orada," dedi Trent usulca, sanki büyük ekran bir televizyonmuş gibi duvara bakarak ve dengemde ani bir hıçkırık hissederek, dikkatimi odaklamadım ve ikinci görüşümü yukarı kaldırdım. Bir ley hattının kırmızı lekesi göğüs hizasında, boş duvarın hemen önünden ve içinden geçerek odanın içinden geçiyordu. İçine girip kendimi karşıya geçirmek ve yeraltında güvende olmak çok kolay olacaktı. Trent'in babası Kal, ley hattını manyetik rezonatör açıkken girilebilen ve makine kapalıyken girilmesi tamamen imkânsız olan kapısız bir kasaya geçici bir kapı açmak için kullanmıştı. Nick ve ben duvarın arkasındaki kasayı soyduğumuzdan beri neredeyse bir yıldır kapalıydı. Herhangi bir iblisin ikinci görüşünü kullanarak görebileceği değerli eserlerle dolu bir kasaya sahip olmanın kötü bir fikir olduğu konusunda Trent'e katılıyordum, ama yine de Trent'in babası odayı başka bir nedenle kullanıyor olabilirdi.

Gergin bir şekilde ellerimi pantolonuma sildim ve Trent'e döndüm. aurası. Üzerinde altın bir çarşaf gibi dalgalanıyordu, sanki yanıyormuş gibiydi. İçindeki kırmızı çizgi büyümemişti, ama yeni bir siyahlık vardı ki, bunun ilk gözle görülür ispiyon belirtileri olabileceğini düşündüm. Rezonatörün bulunduğu oda oldukça yakındı. Quen bize katılana kadar birkaç dakikamız vardı.

"Bir saat yeterli mi?" Trent saatine bakarken her zamanki gibi sakin bir şekilde sordu,

Ama koyu altın aurasının titreşiminden gergin olduğunu görebiliyordum. Beni takip etmesini engellemek için Quen gelene kadar buradan ayrılmayacaktım.

"İki mi yapmak istiyorsun?" Bunun ne kadar sürebileceğinden emin olmadığım için karşı çıktım.

Jenks omzumdan uçtu, gökkuşağını andıran aurası onu takip ediyordu. "Beş dakikaya ne dersin?" dedi sıkıca ve ben de gözlerimle kıyameti koparmaması için yalvardım. Gün ışıdı ve iblislerin gerçeklikte kalamadıkları gibi, periler de güneş doğduğunda öte dünyada kalamazlardı.

"Yalnız gidersem başarı şansım daha yüksek olur," dedim ve alçak tavandan iblislerin alışveriş merkezlerini süslediği pankartlara ve benekli ışık desenlerine bakmak için boynumu uzattım. Henüz erkendi ve çok fazla trafik yoktu, sadece birkaç telaşlı familiar ve bir borcu temizlemek için hizmete zorlanan hoşnutsuz iblisler vardı. Düz yerlerde yankılanan 80'lerin müziğini duyabildiğimi sandım. Yerin bu kadar altında durup kendinizi dışarıdaymış gibi hissetmek tuhaftı ama iblislerin taklitlerini inşa etmek için binlerce yılı vardı.

Trent bana dikkatle baktı - acaba benim auramda müstehcenlik olup olmadığını mı kontrol ediyordu - sonra bakışlarını duvardan görünen dükkân tabelasına sabitledi: THE COFFEE VAULT. Birilerinin espri anlayışı varmış.

"Mıknatısı on beş dakikalık aralıklarla açabiliriz," dedi Trent; sonra ikimiz de kapıdan gelen bir sesle döndük.

"Sa'han," diye itiraz etti Quen, nefesi kesilmişti ama onu duyduğu belliydi. "Risk . . ."

Trent'in hoş ifadesi hiç değişmedi. "Mıknatısı on beş dakikalık aralıklarla açabiliriz," dedi tekrar ve Quen isteksizce başını salladı. Tatmin olan Trent uğuldayan ley hattına döndü.

Cincinnati'deki ley hatlarından gelen ekşi vınlama giderek kötüleşiyordu. Jenks de bunu duymuş olacak ki hattın önünde durmuş, ellerini kalçalarına dayamış ve kahvehanenin penceresinin arkasındaki ilgisiz adama dik dik bakıyordu. Tanıdık adamın ikinci görüşünü kullanması için hiçbir neden yoktu ve bunu yapmadığı sürece görünmez olacaktık.

Öne doğru bir adım attım, elimi çizgiye daldırdım ve kulağa kötü gelse bile iyi hissettirdiğine karar verdim, akış düzgün ve pürüzsüzdü. Belki de Trent'in babasının iblis türüyle Trent'in kabul etmek istediğinden daha derin bir ilişkisi vardı. Bir ley hattından geçip iblis alışveriş merkezine ve kahve dükkânına girebilmek biraz fazla rahattı - ikimizin de kışını kurtaracak olsa bile.

Gitmeye hazırdım, ellerimi keten bluzumda gezdirdim. Geri döndüğümde leş gibi kokacaktı. "Quen, beni takip etmesine izin verme," dedim sıraya doğru bir adım atarken.

"Rachel, bekle!"

Trent'in sesi beni durdurdu ve döndüm, ley hattında olsam bile hâlâ gerçekliğin içindeydim. Cebini karıştırıyordu ve neredeyse yüzükleri almadan gittiğimi fark ettiğimde içim ısındı. Onları uzattı ve yüzükler elime düşerken aramızda bir sihir kıvılcımı sıçradı. Bunu yapan o değil, ley hattıydı ama yine de ürperdim. "Teşekkürler," dedim utanarak. Başını sallayarak hızlı ve keskin bir hareketle geri çekildi ve gitmemi işaret etti. Jenks'in kanatları takırdadı ve son bir ince gülümsemeyle kendimi sonsuzluğa bıraktım.

Burnumu kırıstırarak çizginin içinde üç adım attım ve gerçekte duvardan geçip iblis kahvehanesine girdim. Ever-after'ın bunaltıcı kokusu ve kırmızı balonlar hakkında şarkı söyleyen Avrupalı bir grubun yankılanan sesi bana çarptığında sarsıldım. *İblisler ve 80'ler arasında ne var?* diye merak ettim, ilk defa değil.

Tanıdık adam tezgâhın arkasından başını kaldırdı. "İki dünya çarpışıyor, burada gerçekliğe atlama!" diye azarladı beni, belki de kapıdan haberi bile yoktu ve içeri atladığımı düşünüyordu. Yeşil önlüğü ve şapkasıyla tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. "İblisin kahvesini içmek için ne kadar acele ettiği umurumda değil, eğer duvara çarparsan parasını ödemem."

Adama hızlıca gülümsedim ve kapıya doğru geri geri gittim. "Üzgünüm, yanlış mağaza."

"Çeşmedeki halkaları kullan," dedi, gözleri kısılmıştı. "Aptal acemi."

Bir aşk romanındaki İskoç lorduna benziyordu, gür favorileri ve kalın bloklu kasları benim için hiçbir şey yapmıyordu, ama tırmalayan elim kapı kolunu bulduğunda bir yemin mırıldandı. "Hey, bekle. Sen Rachel Morgan'sın, değil mi?" dedi elindeki paçavrayı bırakarak. "Dur bakalım. Senin için bir şeyim var."

Elim kapı kolundan kaydı ve döndüm. "Ben mi?"

Başı eğikti ve tezgâhın arkasındaki bir çöp kutusunu karıştırıyordu. "Evet. Patronumun ilginizi çekebilecek bir teklifi var."

Omuzlarım çöktü, iç çektim. Trent, Quen ve Jenks muhtemelen ikinci görüşleriyle beni izliyordu ve benim de bir zaman çizelgem vardı. "Üzgünüm," dedim kapıyı çekip açarken ve müziğin sesi yükselirken. "Şu anda tulpa yapmıyorum. Dünyayı kurtarıyorum, biliyorsun." *Tekrar.*

"Hayır, bekle! Al şunu. Sana müesseseden kahve vereceğim!"

Kötü kahve umurumda değildi ama çeşmenin atlama noktasındaki adam umursayabilirdi ve hevesle uzattığı zarfı isteksizce aldım. Kalındı, sözleşme kalınlığındaydı ve daha sonra bakmak üzere arka cebime soktum. Al ve ben nakit sıkıntısına düşersek, bir sonraki iş avantajlı olabilirdi. *Yine...* Hayatım gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miydi, yoksa sürekli aynı hataları mı yapıyordum?

Adam tezgâhın arkasında aceleyle, "Tam siyah, değil mi?" diyordu.

bir fincan alıp içini siyah ve acı bir şeyle doldurdum. Kahve değildi ama ellerindeki en iyi şeydi ve sırf oradan çıkmak için aldım.

"Harika. Teşekkürler," dedim ve kaldırdım. "Mmmm, güzel!"

"Müesseseden," diye onayladı, geri çekildi ve hem gergin hem de kendinden memnun görünüyordu. "Sözleşme hakkında bana bilgi verin!"

Alışveriş merkezine girdiğimde çalan bir zil yoktu ve geniş caddede bir aşağı bir yukarı hızlıca göz gezdirdikten sonra ortadaki çeşmeye ve atlama iblislerine yöneldim. İblisler istedikleri zaman çizgilerden atlayabilseler de, familiar'ların onları satın alması gerekiyordu ve geçişi kolaylaştırmak için, sıra dışı aptallık gibi küçük suçlardan hüküm giymiş iblisler borçlarını atlayışlar sağlayarak ödüyorlardı. Hafta sonları ortadaki fiskiye'nin etrafında kümelenmiş, insanları dışarı çıkaran on kadar atlama iblisi olabilirdi ama salı sabahının bu erken saatinde ve yaklaşan hat sorunu nedeniyle sadece bir tane vardı. Başımı eğerek ona doğru yöneldim. Birini bekleyen bir iblis olabilirdi ama taktığı şapka farklı şeyler söylüyordu.

"Beni Newt'e kahve içmeye götürür müsün?" Yaklaştığımda tek gözünü açtı. Gerçekten çok garipti. Yeraltının derinliklerinde olduğumu biliyordum ama değişen ışık, gölge, değişken esinti ve geniş alan arasında sanki bulutlu bir günde dışarıdaymışız gibi hissediyordum. Gerçekten sıcak, bulutlu bir gün.

"Newt'in mi?" dedi tembel bir esnemenin ardından, sonra bir iki adım attı ve bana gerçekten baktığında kendini toparladı. Yüzünde paniklemiş bir ifade belirdi ve yerini güvensizliğe bıraktı. Gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi omzumu dürttüğünde gözlerim kısıldı. "İki dünya çarpıştığına göre, sen gerçekten Rachel'sın. Ben seni Newt sanıyordum. Lanet olsun, kızım! Tanıdığımı söyleyene kadar bekle!"

"Bana bir daha dokunursan gerçekten acı çekersin," dedim ve bardağı ona doğru ittim. "Newt'in mutfağı mı? Orayı biliyor musun?"

Kahveyi aldı ve tavana baktı. "Bu hafta daha pahalı."

Çenemi açmaya zorladım. "Bakın, ben sizin kışınızı kurtarmaya çalışıyorum. Bir parça müstehcenlik için benim derimi yüzmeye çalışmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

İblisin bakışları tekrar bana döndü. "Hayır. Yukarı bak. Tavan düne göre bir karış kadar alçalmış. Alan daralıyor ve kendini bir duvarın içinde bulmak istemiyorsan, bir gargoyle yardımına ihtiyacım var."

Kahretsin, şimdiden oluyor. Bu kadar sıcak olmasına şaşmamalı.

"Ee?" dedi. "Ne kadar kötü istiyorsun?"

Eğer bu yüzükleri tamir ettirmezsem, hiçbir şey olmayacaktı. Sonsuzluk umurumda bile değildi ama Ceri ve Lucy'yi geri istiyordum. "Müstehcenliği ben alırım," dedim ve en yakın çemberin tozunu almak için şapkasını görkemli bir şekilde çıkardı.

Meydanın karşısındaki iki iblis beni fark etmişti. Lanet olsun. Bir tanesi

Dali. Ona tavşan kulaklı bir öpücük verdim ve arkadaşını bana spekülasyonlarla bakarken bırakarak ortadan kayboldu. Harika, her şey harika gidiyordu. "Bunu hızlı yapabilir miyiz?" Çemberin içine girerken söyledim. Çok uzun sürüyordu.

Homurdanarak eliyle işaret etti ve çizgi içimde buz tuttu, beni bir düşünceye ve tekrar maddeye dönüştürdü. Hat ekşi hissediliyordu ama yine de akış halindeydi. Gargoyle'in yardımı, eşit olmayan hava basınçları ya da yanlış adımlara dair en ufak bir ipucu olmadan maddeleşmeyi pürüzsüz hale getirdi. Mutfağımda yeniden var oldum.

"Hey!" diye bağırdım, ona döndüm ama atlayış tamamlanmıştı ve eski buzdolabıma bağıırıyordum. Gözlerim kısıldı. Bu benim *eski* buzdolabımdı, içine bir keçi koyabileceğiniz, Ivy ve benim hiç sahip olmadığımız. Onu neredeyse iki yıl önce gündönümünde havaya uçurmuştum.

"Bir daha onun suretini çarpık kemiklerinin üzerine koyarsan elimi çekmeyeceğime yemin ettim, seni iğrenç leş!"

Döndüm. "Pierce!" Mutfağın karşısından bana doğru gelirken çığlık attım, koşarken tezgahın bir bıçak kaptı. "Pierce, benim!" Duvara çarptığımda nefesim kesildi, kolu çenemin altındaydı ve bıçak tam ortamdaydı. Burası benim mutfağım değildi. Buzdolabı eskiydi. Işık yanılttı. Bakır tencereler çok kararmıştı. "Benim," diye boğuldum, kan beynime sıırıyordu. "Çekil üstümden!"

Ama o sadece hırladı, kömür tozu ve ayakkabı cilası kokusu duyularımı doldurdu.

Bıçak bana battığında "Hey!" diye bağırdım ve ona diz çöktüm, tutuşu hafiflediğinde kollarımı kaldırıp onunkilerin arasına girdim. "Çekil üstümden!"

Kendini tutarak geriye düştü. Sinirlenerek kıyafetlerimi düzeltiltim ve bıçağı tekmeledim. Bir dalga onu kapladı ve yan tarafıma dokundum, parmaklarım kanla ıslandı. Lanet olsun, gömleğimi kesmişti.

Pierce yün pantolonu ve renkli yeleğiyle önümde yere diz çökmüş, eski bir filminden fırlamış bir aktör gibi görünüyordu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı, topuklarının üzerinde geriye yaslandı, kollarını iki yana açtı ve boynunu bana doğru uzattı. "Devam et!" diye haykırdı, gözleri sanki ona yıldırımla vurmam için bana meydan okuyormuş gibi kapalıydı. "Kalbimi sök, seni iğrenç canavar! Ölümünü planlamak için bu zamanı kullanabilirim!"

Baktım. Teslimiyetçi tavrı dışında iyi görünüyordu. Koyu kıvırcık saçları yine omuzlarına dökülmüştü ama sakalı yoktu, bu da onu daha genç gösteriyordu. Eğer dik dursaydı, neredeyse tam olarak benim boyumda olurdu, orantılıydı ve sıkı çalışmaya yabancı gibi görünmüyordu. Tek gözünü açtı ve bir şey söylemediğimde, bir parça kafa karışıklığı onu daha da çekici hale getirdi. Onu bir zamanlar sevmiş olabileceğimi düşünmüştüm ama o

Kara büyüü kullanmak için çok hızlıydı ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum insanları öldürmeye çalışıyordu.

"Ah, Pierce?" Bunun bir hata olabileceğini düşünerek söyledim. "İyi misin?"

Nefesi kesildi ve ayağa fırladı. Yüzü önce kül rengi, sonra kıpkırmızı oldu. "Rachel?" dedi, benim aynı tereddütümü yineleyerek.

Mutfağa baktım, benimkiyle alay ettiği o kadar belliydi ki, şimdi bir an için bakabildim. *Tanrım, burası çok sıcaktı.* "Newt burada değil, değil mi?" Eğer Newt mutfağımın kopyalarını yapıyorsa, o zaman muhtemelen Pierce'ı da benim resimlerimle alay ediyordu. Ya öyle ya da adam gerçekten aklını kaçırmıştı; gerçi şu anda takındığı dehşet dolu ifadeye bakılırsa, taş gibi akli başında olduğunu düşünmüştüm.

"Tüm yaratılanlar adına. Bu gerçekten sensin!" diye haykırdı ve bana doğru koştuğunda duvara yaslandım. Bana hızla sarıldığında dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, kollarımı ona doladığımda hem tanıdık hem de farklı hissettirdiğini gördüm. Neredeyse hemen geri çekildi ve elimi aşağı yukarı pompaladı. "Çok özür dilerim!" diye bağırdı, gözleri parlıyordu. "Seni o sandım. Cadı canı sıkıldığında beni tahrik etmek için senin kılığına giriyor. Yaralandın mı? Morarttım mı seni? Sen olduğunu anlamalıydım. Tanrım, ben bir kurbağayım!"

"Ben iyiyim," dedim, küçük keşiği görmemesini umarak. "Sana vurduğum için özür dilerim. Sen iyi misin?"

Kıpkırmızı oldu ve merhametimle secde ettiği yere baktı. "Bunu ve daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum." Utanmış görünerek bir adım geri çekildi. "Durumumun ideal olmadığını ve bir cadılar meclisi üyesinin şatafatından çok uzak olduğunu kabul ediyorum ama sizin yaşadığınızın aksine buradaki dünyayı anlıyorum ve onu her öldürmeye çalıştığımında biraz daha yaklaşıyorum."

Newt'in dairelerinin geri kalanını görmek için hem merak hem de korkuyla duvarın arkasından çıktım. "Oh."

"Son seferinde neredeyse fahişeye sahip oluyordum ama o sana dönüştü." Eliyle zayıf bir işaret yaptı, son beş dakikayı anlatmaya çalışırken gözlerinin kenarları kısılmıştı. "Bunu yapamazdım."

"Pierce ..." Başladım, masadaki elim Ivy'ninkine çok benziyordu ama aynı değildi. Belki de onu çizgilerin gerçeklik tarafına geri döndürmek için daha çok çabalamalıydım.

"Ben buyum," dedi ciddiyetle, elimi tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Sanırım onu öldürmeye çalışmamdan hoşlanıyor." Yüzünü buruşturdu, endişeli görünüyordu. "Onun aklında sen varsın. Dikkatli ol. Bu sağlıklı bir durum değil."

"Ben de bu yüzden buradayım," dedim uzaklaşarak. "O dışarıda, değil mi?"

"Oh, evet, o yüzeyde. Ever-after küçülüyor ve uyuyan gargoylelerle konuşmaya çalışıyor." Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi. Biz

Eğer yakından bakmazsanız, neredeyse mutfağında olabilirdi. "Seni öldürmekten bahsediyorlar. Ku'Sox yumuşak fısıltılarla bunun için yalvarıyor." Gözleri hevesli bir şekilde öne doğru itti. "Onu öldürebiliriz, sen ve ben. Rachel, bu yüzden mi buradasın? Öyle, değil mi! Başka neden riske giresin ki, özellikle de şimdi!"

"Hayır. Pierce, Ku'Sox'u öldüremem."

Arkasını döndü ve dolapları açarak mutfağında hiç bulunmayan alet ve edevatları gösterdi. "Tek başına değil, kesinlikle," dedi kendinden emin bir şekilde. "Benim yardımımı bu mümkün. Eşyalarımı toplayayım, beş dakika içinde o canavarı öldürmüş oluruz."

Sıkıntıyla cebimdeki yüzükleri yokladım. "Senin yardımınla bile olmaz," dediğimde çekmecedен başını kaldırıp kaşlarını çatı. O kaş çatmayı hatırladım ve yorgun bir öfke dalgasını bastırdım. "Pierce, onunla daha önce de dövüştüm ve o çok güçlü. Çok hızlı. Ben o kadar iyi değilim."

"Mmm," diye homurdandı, sonra gaz ocağını açıp ağır bir kilitli kutu çıkardığında beni şok etti. "Bir dahaki sefere onu uyurken bulduğumda ona uygulayacağım bir lanetim var."

Kutu bir gümbürtüyle yere düştü ve ben sıçradım. Beni dinlemiyordu. "Pierce."

"İşte kötü şey!" dedi, içini açtıktan sonra. "Bu gördüğüm en iblis katil!"

"Pierce, dur." Ayağa kalkmıştı ve ben de ellerini tutup yaptığı ley hattı tılsımının etrafında birleştirdim. Göz göze geldiğimizde bana güvensizlikle baktı ve ben de yavaşça bıraktım. "Ku'Sox'la bir büyü sınavında karşı karşıya gelmeyeceğim. Ondan korkmuyorum," dedim Pierce itiraz etmek için nefes aldığı anda, "ama diğer herkes korkuyor ve ben sınırlarımı biliyorum."

"Rachel. . ."

"Haddimi biliyorum," dedim tekrar, yüzündeki ekşi ifade bana dönene kadar sustum. "Onu öldürmek zorunda değilim, sadece çizgimin dengesini bozanın o olduğunu kanıtlamalıyım."

Pierce kaşlarını çatı, pencereden giren sahte güneş ışığına yetenekli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde baktı. Mavi perdelerin arkası sisliydi. Her zaman sisli olacaktı. "O zaman onu öldürmek için benden yardım istemiyorsan neden buradasın?"

Kalbim küt küt atarken yüzükleri çıkardım. "Bunlar," dedim ve o da en büyük olanı aldı. "Onları yeniden çağırman gerek. Bunun mümkün olduğunu söylemiştin."

"Üç günlük sıçandan daha ölümler," dedi kuru bir sesle ve geri verdi. "Ne yapıyorlar?"

"İki kişi arasında bir bağ oluşturur. Bunlar elf bekaret yüzükleri."

Pierce başladı, mavi gözleri benden halkalara ve tekrar geri döndü. "İblis katili" ley hattı tılsımını derin bir cebe sokarak kutuyu tekrar fırının içine kaydır. İnce pamuklu gömleğinin altında pürüzsüz kasları hareket ediyordu.

Parmak uçlarımda altındaki hissini hatırladım. Güzel bir adamdı ama kararlarına güvenmiyordum, özellikle de hayatımı büyük ölçüde etkilediklerinde. Fırının kapağı kapandığında "Bekâret halkaları mı?" diye sordu.

Halkalar avucumda ağırlaştı. "Sanırım hattı tamir edebilirim ama kaybolursam beni çekip çıkaracak bir gözcüye ihtiyacım var. Ve yüzükler iki büyü kullanıcısı arasında bağlantı kurduğu için ..."

"Tamamen ateşle kapatılmış bir tane, sanırım," diye mırıldandı, parmak izlerini dolabın düğmesinde kuruyan havluyla fırın kapağından silerken tavrı kapalıydı.

"Yapabilir misin?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Onu öldürmeyi tercih ederim."

İçimi çektim ve bekledim. Onun yardımına ihtiyacım vardı ve yardım almadan gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Ben onu sevememiştim ama o beni sevmişti.

Başını eğerek eliyle işaret etti ve yeşil aurasıyla renklenmiş bir çember etrafımızda yükseldiğinde sıçradım. Hatırladığımdan çok daha güçlüydü - Newt'le geçirdiği zaman ona iyi gelmişti. Belki de onu yanlış değerlendirmiştim.

"Mutfağını sık sık benimkine benzetir mi?" Ortadaki tezgâhın köşesi aramızda kalacak şekilde yaklaşırken sordum.

"Sadece aklında sen olduğunda. Senin için çok endişeleniyorum Rachel."

Ondan yardım istediğim için utanmıyordum ama benim onun için, onun benim için olduğundan daha önemli olduğumu bilmek zordu. Yüzükleri tezgâhın üzerine koyarken "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Suçlu bakışlarını görmezden gelerek, "İşin püf noktası onları su altında bırakmamak," dedi. "Bir ley hattı kullanamazsın. Bu onları kesinlikle kırar. Aura'nı bile hepsi bir aradayken çok fazla, ama eğer parçalara ayırırsan ..." Halkaları aldı, küçük olanı büyük olanın içine yerleştirdi. "Geri kalanına izin vermeden önce onları bir rezonansla doldurun, bundan bir pasta yapabilirsiniz."

Yüzükleri avucuma koydu ve ellerini avucumun içinde birleştirdi. İçimden bir ürperti geçti ve gülümsedi. "Gökkuşağının görünür ışığın toplamı olması gibi bir şey. Önce kırmızıyı koyarsın, sonra turuncuya kaydırırsın, sonra sarıya, sonra yeşile ve sonunda tüm renkleri bir araya getirene kadar böyle devam eder ve beyaz bir ışıktaki erirler ve tılsım ortaya çıkar."

Yakınımda duruyordu; sıcaklığı, kömür tozu ve ayakkabı cilası kokusu güzel ama rahatsız edici anıları geri getiriyordu. "Bana gösterir misin?" diye sordum ve ikimiz de elimdeki yüzüklere baktık, onunki benimkini kavırıyordu.

"Auranı elinden uzaklaştır," dedi ve başımı kaldırdım. "Çemberin nedeni bu," diye yatıştırdı. "Hadi, yap şunu."

Yüzüm buruştu ama auramın parmak uçlarımda inceldiğini hayal ettim,

Parmaklarımdan geriye doğru soyuluyor, derime işliyor ve ilk savunma hattımda kocaman bir delik açarak yok oluyordu. Soğuk iğne uçları elime battı. Auram geri dönmek istedi ama kendimi tuttum.

"Güzel." Bu umutlu bir onay homurtusuydu ve kontrolümü kaybetmeden önce adrenalinimi geri çektim. Benden önce Pierce omuzlarını oynattı, belli ki kendi aurasını kaldırırken o da rahatsız olmuştu. Yüzükler avucumda doğal olmayan bir ağırlık hissediyordum ve Pierce'ın elimi gevşekçe kavrayışı samimiydi.

"Şimdi, senin gargoyle'ın Bis'in auranı değiştirme pratiğinde seni yönlendirdiğini düşünüyorum," dedi ve ben gergin bir şekilde başımı salladım. "O zaman auranın tamamını hayal edebileceğin en açık kırmızıya ayarla."

Gözlerine baktım ve bilinmeyen bir duygu gördüm. Ben auramı göremiyordum ama o görebiliyordu ve telaşla auramı değiştirdim, başını salladığında doğru anladığımı biliyordum. "Sadece öyle," dedi. "İnce bir şerit halinde eline dökülsün. İz bırakmamaya dikkat et!" diye bağırdı ve ben geri çekildim. Neredeyse bir fısıltıydı, ama avucumun içindeki halkalara dokunduğunda, parmağınızı tepesinde gezdirdiğinizde bir bardağın çınlaması gibi çınladıklarını duyduğuma yemin edebilirim. Auramın sıcak bir ipek gibi kolumun yumuşak kısmından aşağıya indiğini ve avucumun içinde sıcak bir havuz oluşturduğunu hissedebiliyordum.

"Beceriklisin," diye söze girdi, açıkça memnun olmuştu. "Ama öyle bile olsa, çok fazla var. Bu bir sanat ve sadece hafızayı dolduracak ve daha fazlasını yapmayacak şekilde önceden planlamanız gerekiyor."

Dudaklarımı yaladım, yüzüklere ve onlardan yankılanan aurama baktım. "Bu nasıl?" Neredeyse hiç "ses" çıkmayana kadar geri çekilirken sordum.

"Mükemmel. Ancak bir kez verildiğinde çıkarmanın daha zor olduğunu aklınızda bulundurun. Açlığı tercih edin."

Gülümseyerek yukarı baktım. Gözlerinde mutlu bir memnuniyet vardı. Gülümsemem soldu. "Pierce, bunu yapamam."

"Yolu yarıladsın," diye kandırdı ve ben başımı sallayarak elimi onunkinden çektim.

"Hayır, seni kastediyorum! Orada durmuş, sanki Trent'in ormanındaki o delikten yeni çıkmışsınız gibi bana bakıyorsun. Bunu yapamam! Bir gün bir şansın olabileceğini düşünürken senden bana yardım etmeni isteyemem..."

Sözlerim kesildi. Devam etmek için çaresizdim. Başını hınçla sallayarak elimi tekrar kendi elinin içine aldı. "Ne zaman omuz silktiğimi bilirim," dedi, açıklamaya çalıştığımda beni susturmak için başını eğdi. "Benim için iyi olanı yaptın ve ikimiz de dikkatimizi başka yöne çevirdik. Beni sevgiden başka bir şey olarak düşünmeni beklemek ahmaklık olurdu. Ama bir erkek hatırlamaktan başka bir şey yapamaz. Şimdi aurayı olduğu gibi tut ve turuncuya çevir. Kırmızıdan gerekenler tılsımın içinde kalacak. Şimdi sakın ol. Eğer bunu yapabiliyorsan.

gerisini hallederim."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, başımı eğdim ve gözlerimi kapattım çünkü artık ona bakmaya dayanamıyordum. *Turuncu*, diye düşündüm, Bis'le pratik yaptığımız gibi auramı değiştiriyordum. Bu, dışarıdaki bir kafede oturup yanımızdan geçen insanların auralarını taklit etmeye çalışarak yaptığımız renk karışımından daha kolaydı ve Pierce'ın onaylayan homurtusu içimde bir umut dalgası gibiydi.

"Şimdi sarıya," diye sordu. "Sarı başlangıçta çok ince olduğu için öncekinden daha fazla."

Ne demek istediğini biliyordum ve bir şarkının kısmi bir akorunu duyup ardından ne geleceğini bilmek gibi, halkaların üzerine başka bir karmaşıklık kattım, fazla turuncu eridikçe içine çekildiğini gördüm. Halkalar mırıldanmaya başlamış, kendilerine has bir nota edinmişlerdi.

"Maviler ve morlar," diye fısıldadı, sesinde heyecan vardı. "Sen bir ihtiyatsın, Rachel. Bir iblis olacaksın!"

Neredeyse kendimi kaybediyordum ama kendimi tuttum, sonuncuyu eklerken ellerimin etrafındaki hissine odaklandım. Ter damlıyordu ve çi'mde hissettiğim tuhaf gıdıklanmayla bir gözümü açtım. Auram halkaları güçle doldurmak istiyordu ve ben onu sıkıca tuttum.

"Tanrım..." Pierce nefes aldı. "Sakin ol Rachel. Siyah bir gölgeyi ima et. Çağrışım yapmalıydı. Başka bir şeyin, karanlık bir şeyin uyumuna ihtiyacı var. Elf gümüşünü hiç büyülemedim; başka bir şeye ihtiyacı var."

Nefesimi tutuyordum ve auramı morötesi bir tona çevirirken nefesimi dışarı verdim. Sanki is kolumdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyordu, ama halkalara çarptığında, birleşmeyi reddederek etraflarında birikiyordu.

Ve sonra soğuk, ölü metalde küçük çatlaklar belirdi. *Kahretsin*.

"Sakin ol . . ." Pierce onlara bakarken fısıldadı. "Bırak içine işlesin."

Başım ağrımaya başlamıştı ve kolum ölü gibi hissediyordu. İğne batmaları kolumu kapladı ve titremeye başladım. Çatlaklar büyüdü ve halkaların yüzeyinden örümcek ağıları gibi kararsızlık yayıldı. Paniğe kapıldım, donup kaldım. Henüz tılsımı yeniden canlandırmaya yetecek kadar enerji yoktu ama biraz daha fazla olursa kırılacaktı. "Pierce?" Mırıldandım ve parmakları benimkilerin etrafında ısındı.

"Hiçbir şey yapamam," dedi. "Rachel, bunu bitirmek zorundasın!" "Kırılacak!" "Kırılacak!" dedim. "Tutamıyorum!"

"Bu o lanet elf büyüü," dedi ve elleri ellerimi bıraktığında nefesimi tuttum. "Senin enerjin orijinal yaratıcıninkiyle karışmıyor. Elf düşüncelerini Elf düşüncelerini düşünebiliyor musun?"

Kafamın içinde *elf düşüncelerini düşün*, diye alay ettim ama çatlaklar geçmiyordu. Duramıyordum ve ilerleyemiyordum. Öylece bırakırsam onları cehenneme çevireceğini biliyordum. "Elf düşünceleri," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak düşündüm

Trent'in, hilekar, gururlu, kibirli.

Halkaların derisi parıldıyor gibiydi ve hızlı bir nefes aldım. Çatlaklar hâlâ oradaydı ama doğru hissettiriyordu. Dişlerim sıkıldı ve Trent'in ruhumu uyutmak için söylediği müziğin anısı bilinçaltımdan puslu bir şekilde içime kaydı. Bu onun inanmadığı tanrıçasına dinlemesi için yakarışıydı, vahşi büyüünün kaynağıydı. Kafamın içinde dönüp durdu, ta ki uykulu bir hiçliğin farkına vardığını, görkemli şarkısında duraksadığını ve binlerce gözden birini bana çevirdiğini hissedene kadar. *Duy beni*, diye düşündüm, yalvararak. *Ne yaptığımı gör. Bana yeteneğini ödünç ver.*

Vahşi büyü bana gülümsedi ve yüzüklerin derisi şingirdadı. Son aura ışıltım halkalara ulaştı ve ruhumda yankılanan bir sesle büyü içimde titreşti ve bir oldu. Bu kadar basit, halkalar kendilerini yeniden çağırdı ve mühürlendi.

Avucumun içinde zaferin kendisi gibi parlayan halkalara bakarken nefesim kesildi.

"Olacağım!" Koruyucu çemberi titreyip sönerken Pierce gülümsedi. "Başardın! Kutunun dışına ilk kez çıkıyorsun!"

Sevinçle yüzükleri tuttum. Artık bir şansım vardı. Hattı tamir etmek, Lucy ve Ceri'yi kurtarmak için bir şansım vardı. Nerede olduğumu hatırlamadan önce ocağın üzerindeki saate baktım. Trent'e geri dönmeliydim. Bu işe devam etmeliydik, hem de hemen!

"Teşekkür ederim Pierce, teşekkür ederim!" Dedim, onu geniş bir kucaklamanın içine çektim, yüzüklerle sıkılmış elim sırtına sıkıca yapıştı. "Bunu sensiz yapamazdım. Artık bir şeyler yapabilirim. Teşekkür ederim!"

Geri çekildiğimde gülümsüyordu, alnındaki bukleler sıcaktan nemlenmişti ve saçıma dokunduğunda yüz ifadem dondu. "Bunu sen yaptın, ben değil," dedi. "Hepsini. Ben sana sadece nasıl olduğunu söyledim. Bana hiç ihtiyacın olmadı. Genç bir kadinken bile."

Onu bıraktım, gözlerinde yatanların anısı geri geldi. "Evet," dedim, dürüst olmam gerekiyordu. "Sana ihtiyacım vardı. Seninle güçlüydüm. Bunu bulmama yardım ettin." Gözlerimi yere indirerek yüzükleri ittim. "Özür dilerim," dedim, bittiğini biliyordum ama nedenini hatırlamıyordum.

Pierce aramıza daha fazla mesafe koymak için bir adım geri çekildi. "Çok fazla şey talep ettim," dedi, üzüntüsü bana değil kendisine yönelikti. "Kalbinde seni güçlü kılan, çok sıkı tutmayan, seni kadere kaptırmanın acısının bir kafeste ölmenin acısından daha fazla olduğunu öğrenmiş birini bulduğumu görüyorum. Kim o?"

Tekrar saate baktım. "Kimse yok."

"Ivy mi?" diye tahmin etti ve hemen başını salladı. "Hayır. Yeni biri mi? Hayır, eski biri," dedi kararlı bir şekilde, gözleri cebime gitti. "Bir elf mi?" diye tahmin etti, sonra yüzü kül gibi oldu. "Kalamack?" diye ağzından kaçırды, omuzlarımı tutarak.

"Rachel, hayır," diye yalvardı. "Buna hakkım olmadığını biliyorum ama o yalan söylüyor. Aldatıyor. Bu onların doğasında var. Planı bu, değil mi? Onun yerine kendini riske atarak buraya gelmen?"

"Bu benim planımdı," dedim öfkeyle geri çekilerek. Evet, şimdi neden işe yaramadığını hatırlıyordum. "Beni takip etmemesi ve burada kalması için yapabileceğim tek şey buydu. Tanınacaktı. Burada olmaya hakkım var." Newt'in mutfağına baktım. "Şey, burada değil, burada, ama her zaman. Ayrıca, ona yüzükleri nasıl çağıracağını öğretir miydin?"

Kahretsin, beni yine ona kızdırmıştı ve ben kızmak istemiyordum.

"Bunun senin fikrin olduğunu *düşünmeni* sağladı." Pierce yalvardı, "Ona güvenme. O bir Kalamack!"

"O ..." Tartışmamın nereye varacağını bilmeden başladım. Pierce sevecek yeni birini bulduğumu ve Trent'in o kişi olmadığını söylemişti ama bunu söylemek sanki bir torba dolusu gerçeğe itiraz ediyormuşum gibi geliyordu. "Onunla çalışmamam için hiçbir neden yok," dedim kavgacı bir tavırla ve Trent'in serçe parmağındaki yüzüğü saklamak için elimi yumruk yaptım. "Ku'Sox Ceri'yi ve kızını çaldı. Onun nefretine güvenebilirim."

İçeri girdiğim yerde küçük bir daire vardı ve ben de içinde durup buradan çıkmak için onun yardımını bekledim. Dramatik çıkışınızı yaparken kapınızı çarpacek eski bir erkek arkadaşına ihtiyaç duymak gibisi yok.

"Ama seni şımartacak, Rachel," dedi Pierce ve ben şımartmaktan değil, mahvetmekten bahsettiğini anlayana kadar bakakaldım. "Kalbini katılaştıracak ve sen de onun gibi olacaksın. Şu anda olduğun gibi sığ, kendini beğenmiş bir kabuk. Ona güvenme. Bırak sana yardım edeyim. Cephaneliğim var. Ku'Sox'u birlikte yok edebiliriz. Şu anda. Tam da bu saatte. Senin gücün ve benim cazibem. Büyülerimiz çok iyi karışıyor. Bu yüzüklerle, kesinlikle bir yumruk yapabiliriz!"

Ona yukarıdan aşağıya baktım, şaşırmadım. "Yüzükler saldırmak için değil, hattı düzeltmek için bir güvenlik ağı. Bana Trent'in beni değiştireceğini söyleyip duruyorsun ama herkesi öldürmemi sağlamaya çalışan da sensin!"

"Ama yapılması gerekiyor," diye ısrar etti ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Beni alışveriş merkezine gönderin lütfen," dedim sıkıca. "Yardımanız için tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım."

"Rachel."

Hava boğucuydu ve dikkatimi tavandan aşağıya çevirdim. Pierce karşımda duruyordu, yetenekli ve güçlü görünüyordu, bukleleri onu sarıyordu ve gözleri bana başarı vaat ediyordu. Çemberinin ne kadar kalınlaştığını hatırladım ve Newt'in aşinası olduğundan beri geliştirdiği becerileri hayal ettim. Onu bunun için mi eğitiyordu? "Newt'in odasından fark edilmeden çıkabilir misin?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Başı öne eğildi. "Hayır."

Duruşum yumuşadı ve öfkem kayboldu. "Özür dilerim Pierce," dedim koluna dokunarak. "Ormanda çanlar gibi şingirdayacaksın ve ben gizlilikle hareket etmek zorundayım. Bana daha önce sahip olmadığım bir araç verdin. *Bunu yapabilirim*. Teşekkür ederim."

Çenesi gergin, başını kaldırıp baktı, içindeki gerçeği duymuştu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Böyle gitmek istemediğim için sordum. "Sadece senin veremeyeceğin bir şey. Ve bunu istemeyeceğim."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yüreğim ağzıma geldi, ayağımı kaydırdım. "Gitmem gerek."

Gözlerinde vahşi bir ışık yandı ve çenesi kalktı. "Bekle, bir şey var." Yaklaşırken ifadesi neredeyse alaycı bir hal aldı. "Sana veda öpücüğü vermeme izin ver, çünkü kader seni tekrar görmeme izin verirse, artık sen olmayacaksın."

"Pierce . . ." Fısıldadım ama iki omzumdan tutup beni kendine çekti. Nefesim kesildi ve dudaklarımız birbirine değdiğinde ruhumu aşkının anısıyla doldurdu. Gözyaşlarım gözlerimi ısıttı ve sadece bir anlığına sahip olabileceğimiz bu mükemmel noktayı isteyerek geri çekilmedim. Birbirimize çoktan duyarlı hale gelmiş olan auralarımız, dudaklarımız birbirine değdikçe ve elleri geçmişin anısıyla içime bastırdıkça tenimizde kıvılcımlar saçan iğne ucu kadar enerji girdaplarıyla karıştı.

Yavaşça bıraktı ve gözyaşlarımdan utanmadan ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. Onu sevebilirdim ama çok fazla şey talep ediyordu.

"Değişmeyeceğim," dedim, aynı anda birkaç şeyi kastederek.

Çenesini kaldırdı, bıraktı ve geri çekildi. "Elfler iblislerden daha kötüdür. Seni kendi ihtiyaçlarına göre şekillendirirler ve bunun senin fikrin olduğunu düşündürürler. Her zaman kalbimde olacaksın Rachel Morgan. "Kötü gardiyanım geri gelmeden git."

"Pierce."

Arkasını döndü ve eliyle işaret etti. "Git."

Ortadan kayboldum, onu hiç hareket etmeyen güneş ışığının bir noktasında, yalnız ve ayrı ama daha fazlasını isterken gördüm.

Çeşmenin başında yeniden var olurken ve sentezleyicilerin basmakalıp sesi ve neşeli şarkı sözleri üzerime gelirken, *Trent'in aleti olmayacağım*, diye düşündüm. Kendi kararlarımı veriyordum, Trent'in değil. Pierce dünyayı eski gözlüklerle görüyordu.

Ama kahvehaneyi aramak için birkaç dolambaçlı iblisin yanından geçerken, hafif bir uyarı fısıltısını yok edemedim.

On üç

Serin ve yağmurun izlerini taşıyan gece rüzgârı, ara sıra saçlarımı savurarak boynumu gıdıklıyordu. Bana erken leylak kokusunu, bahar kurbağalarının ve akan suyun sesini getirdi. Çok uzaklarda eyaletler arası trafiğin sesi ancak fısıltı halinde duyuluyordu. Arkamda Loveland Kalesi karanlık, boş ve yasaklayıcı bir şekilde belirliyordu. Trent'in şık siyah spor arabası toprak alanda park halinde duruyordu. Benim arabam hâlâ onun kapısında idi. Arkamdaki istinat duvarında duran kamp fenerinin ışığı, etrafımızda uzanan ormana zar zor ulaşıyordu; sadece burayı ürkütücü hissettirecek kadar.

Tedirgin bir şekilde, ayaklarımı alt bahçe yolunun çakıllı taşlarına doğru kaydırdım. Fenerin ışığında durdum, ellerim kalçalarımın ve Bis arkamdaki yıkık istinat duvarında idi. Bir metre boyuyla neredeyse benimle göz göze geliyordu. Birlikte uzun çimlerin üzerinden aşağıya, uzun nadas bahçesine uzanan hasarlı ley hattına baktık ve Jenks ile Trent'in dönmesini bekledik.

İkinci görüşümle ley hattı çirkin görünüyordu, lambanın ışığında güneşte olduğundan daha kötü görünüyordu, sızan enerjiyi emmek için hattın mor-mor flamalar geliyordu. Ancak tüm kötü görünümüne rağmen, hattın kendisinin orijinal sızıntı dışında iyi olduğundan emindim. Ku'Sox diğer hatlardaki tüm küçük dengesizlikleri taşıyıp benimkinde yoğunlaştırarak bir olay ufku oluşturmuştu. Bu bir olaydı, tamam. İblislerin göreceği son olay.

Gecenin sıcaklığına rağmen titriyordum ve Bis istinat duvarını daha sıkı kavrayarak taşların çatlamasına neden oldu. Ufaklığın ne kadar gergin olduğumu anlamasını istemiyordum ama o bu kadar yakındayken bu çok zordu. Trent'in yüzükleri cebimdeydi. Kasadan geri döndüğümde yüzükleri ona vermeyi reddetmişim, Quen'le buraya gelip aptalca bir şey yapmasından korkuyordum. Quen henüz büyü yapabilecek durumda değildi ve Ellasbeth'in kendi rehine talepleri için onu Batı Yakası'na götürmemesi için adamı bu gece Ray'le kalmaya ikna etmek ikimizin de çabasını gerektirmişti.

Trent, Jenks'in yakındaki bölgeyi peri istihbaratı için taramasına yardım ediyordu ama Ku'Sox ortaya çıkarsa Al'ın kıcığını kurtaramayacağını bildiğim için kendimi hâlâ çıplak hissediyordum. İlk defa gerçekten tek başıyım. "Eee?" Al'a fısıldadım

Bis, acele etmelerini diliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Bis pençeli arka ayaklarını oynattı ve kaya parçaları yere düştü. "Acıyor," dedi basitçe, kulaklarını kafatasına dayamıştı. Moralim bozulmuş bir halde gidip onun yanındaki taş duvarın üzerine oturdum ve ayaklarım alttaki patikadan sarkana kadar kendimi yukarı çektim.

"Ama dengesizlikleri ayırabileceğimizi düşünüyor musunuz?"

Omuz silkti, kulakları dikilirken kaybolmuş gibi görünüyordu. Çok şey istiyordum ve yaklaştım, kayalar beni sıkıştırıyordu. "Duymama izin ver," dedim, ayağına dokunarak çizgilerin yankılandığını hissedebildim.

Ulaşabildiğim her bir ley hattı kafamın içinde şarkı söylerken dişlerim sıkıldı. Bu baş döndürücü bir deneyimdi ve bu yüzden Bis'e dokunduğumda genellikle düşüncelerimin etrafında bir koruma balonu olurdu. Ancak bu kez, yakınımdaki ley hattının sert uyumsuzluğu güzelliği keserek dişlerimin ağırmasına ve başımın ağırmasına neden oldu.

"Aman Tanrım!" Onu bırakıp ikinci görüşümle çizgiye bakarken söyledim. "Buna nasıl dayanabiliyorsun?" *Ve bu gürültüden herhangi bir şeyi nasıl ayıracağım?*

Kedi boyundaki gargoye omuz silkti ve kanat uçlarını başının üzerinde birbirine dokundurdu. "Başka seçeneğim yok. Herkes bunu dinlemekten bıktı. Bana bunu düzeltmem ve hemen düzeltmem söylendi."

Düşüncelerim bu gece biz ayrılmadan önce gördüğüm, kilisenin çatısına tünemiş ve alçak sesle konuşurken onları duymamaları için perilere tüküren üç gargoye geri döndü. Kulak misafiri olmak için çan kulesine çıkabilirdim ama Bis'i alıp başka bir kiliseye gitmelerinden korktum. "Sen!" "Sen!" dedim şaşırarak. "Ama bu benim sıram!"

Kırmızı gözleri fenerin ışığında ürkütücü bir şekilde parlıyordu. "Ve bunu başarmış olmanızdan ben sorumluyum."

"Bis, bu senin hatan değil. Ku'Sox'un sonsuzluğu kırmak için yırtıktan faydalanması da değil. Beni terk etmemiş olsaydın bile, dışarı çıkmaya çalışırken o deliği kazıyacaktım." Kollarımı kendime doladım, hatırladıkça üşüyordum. Çizgileri atlamayı başarmış olabilirdim ama bu süreçte aurama zarar vermiş ve gerçeklikte bir delik açmıştım.

"Ama ben seni terk ettim," dedi bana bakamayarak.

Gülümseyerek düşüncelerimi dile getirdim ve omzuna dokundum. "Ne yaptığımı bilmeden çizgiyi atlamaya çalışmak benim hatamdı, senin değil."

Sessizdi ve ben de bırakmadan önce omzunu sıktım. Hâlâ kendini suçladığını biliyordum. O zamandan beri çok değişmişti, gün içinde kısa sürelerle uyanıyor, daha ağırbaşlı oluyor, perilere oyun oynamaya daha az eğilimli oluyordu. Yaşlanıyordu ve ben onun çocukluğuna zamanından önce bir son verdiğim için endişeleniyordum. "Bu yüzden mi çatıda seninle birlikte gargoyeler var?" Bana ne kadarını anlatmak isteyeceğinden emin olmadan sordum.

Bis hemen parladı. "Bana repliklerinin titreşimlerini öğretiyorlar," dedi gururla. "Genellikle bir gargoyle sadece bir başka gargoyle tarafından öğretilir, ancak replikler doğru hareket etmiyor, bu yüzden sırayla bana sadece kendi repliklerini, ezbere bildiklerini söylüyorlar."

"İblisler mi?" Kekeledim. "İblise bağlı gargoylelerle mi konuşuyordun?"

Başını salladı, kırmızı gözlerini öne çıkarmak için koyu siyah kızarıken neredeyse görünmez oluyordu. "Sana öğretebilmem için bana tüm çizgileri öğretmeye çalışıyorlar. Sadece birkaçını biliyorum, çünkü çoğu sonsuzluğu ve iblislerini terk etmiyor. Onlara gelmemi istiyorlar."

Bu fikirden korkmuş gibi gözlerini kaçırdı ve ben de kaşlarımı çattım. "Çizgiler doğru hareket etmiyor," dedi, çizgiye bakarken pençeli ayakları kayıyordu. "İblisler kendi başlarına zıplamıyorlar. Sanki çizgi atlamaya yeni başlamışlar gibi herkesin bir çirkin yaratığa ihtiyacı var."

Alışveriş merkezinden Newt'in mutfağına atlayışımı hatırlayarak başımı salladım. "Sana çizgi atlamayı öğretiyorlar," dedim ve sırtıttı, kalın siyah dişlerinde bir ışık parıltısı görünüyordu.

"Evet."

Önce satıra, sonra ona baktım. "Yani bazı satırların neye benzediğini biliyor musun?"

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Nasıl ses çıkarmaları gerektiğini biliyorum. Gittiler."

"Çünkü onların dengesizlikleri burada, benim çizgimde..." Parmaklarımla soğuk taşa vurarak bunu düşündüm. "Bis, eğer onların nasıl ses çıkarması gerektiğini biliyorsan ve şimdi nasıl ses çıkardıklarını duyabiliyorsan, o zaman belki benim hattımda neyin eksik olduğunu bulabilir ve onu geri kaydırabilirim. Soruna neden olan şey yanlış yerleştirilmiş dengesizlik."

Bis'in gözleri yavaşça kırıştı. "Belki de bahsettikleri şey buydu," dedi ağır kaşları çatılırken. "Güvercin pisliği, Rachel. O ihtiyarlarla konuşmak, deli ihtiyarlarla konuşmaya benzer. Asla ortaya çıkıp ne demek istediklerini söylemezler. Her şey kaşık ve iki ayaklı sandalyeden ibaret. Bir kaşığın ley hattı ile ne ilgisi var? Ben bilmiyorum! Sen biliyor musun?"

Belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Bir el arabasını dolduracak kadar çok bilge yaşlı adam saçmalığı dinlediğim için onu anlayabiliyordum. "Hayır," diye itiraf ettim, "ama bir dengesizliği bile ayırıp yerine koyabilirsek, sızıntıda büyük bir fark yaratabilir. Bize biraz daha zaman kazandırır."

"Ya da Ku'Sox ortaya çıkabilir," dedi Bis.

Doğru. Derin bir nefes verdim ve yavaş bir daire çizerek döndüm, karanlığın içinde peri tozunun gümüş izlerini aradım. Jenks şimdiye kadar dönmüş olmalıydı; Trent onu yavaşlatıyordu.

"Kulağa biraz zor geliyor," dedi Bis, kuyruğunun ucu seğirerek.

Bakışlarını çirkin, tiz çizgiye doğru takip etmek için döndüm, ilk heyecanım öldüğünde çöktüm. "Biliyorum," dedim kederle. "Dengesizlikleri nasıl ayıracağıma dair hiçbir fikrim yok."

Bis kanatlarını oynattı, derinin deriye sürtünmesinden çıkan ses içimi ürpertti. "Neden sert olmak zorunda?"

Bis'in başı döndü. Bir saniye sonra Jenks'in kanatlarının takırtısı belirginleşti. "Her zaman öyledir," dedi Jenks önümüzde süzülürken, ağır ağır toz alıyordu ve Bis'in son sözünü duyduğu belliydi. Arkasında, çevredeki ormandan siyah bir gölge çıktı. Bu Trent olmalıydı, yoksa Jenks sorun yaşırdı. Ayrıca, tanıdığım başka hiç kimse bu kadar zarif hareket edemezdi.

"Eee?" Trent bize katılırken ona bakmamaya çalışarak Jenks'e sordum. Pierce'ın uyarısı hâlâ içimde çınlıyordu. Trent'e aşık değildim ve asla da olmayacaktım -özellikle de *Ellasbeth* geri dönmüşken ve Trent *elfleri kurtarma* görevindeyken. Doğru, birlikte marjinal olarak iyi çalışıyorduk. Beklenmedik sürprizleri can sıkıcıydı ama genelde işe yarıyordu. Ve evet, sağlam siyah kot pantolonu, içine sokulmuş esnek gömleği ve hafif yağmur ceketiyse biraz çekici görünüyordu. Açık renk saçları nemi önlemek için siyah bir başlıkla örtülmüştü ve siyah eldivenler muhtemelen sadece etki içindi çünkü üşümediğini biliyordum. Ama sıradan bir iş ilişkisinden daha fazlasını düşünmek gülünçtü.

Jenks'in onun omzunun üzerinden geçtiğini görünce, birbirlerine hiç benzememelerine rağmen nasıl olup da birlikte görünmeyi başardıklarına hayret ettim. "Bir tur gelmediği sürece burada periler için pek bir şey yok," dedi Jenks, yüzü tozdan parlıyordu. "Dün burada olduğunu hatırlıyorlar, ondan önce de bir sürü iblis vardı ama Ku'Sox gibi tek başına olan yoktu. Hızlı bir araştırma yaptık ve rakunları saymazsak en az çeyrek mil kadar yolumuz var."

Gözlerimi kısarak çizgiye baktım. "Tamam. Bir göz atacağım-"

"O sıraya girmeyeceksin!" Jenks bağırdı ve Bis'in kırmızı gözleri telaşla büyüdü.

"Sıraya girmeyeceğim," dedim ve Trent'e bakarak onun da Jenks'le aynı dikkatle beni izlediğini gördüm. "Burada peri osuruğu kokladığımı mı sanıyorsun? Bis bazı hatların nasıl ses çıkarması gerektiğini biliyor ve bunu şu anki sesleriyle karşılaştırarak belki de dengesizliği bulabilir, kabarcıklandırabilir ve dışarı taşıyabiliriz ..."

Trent başını eğdiğinde sözlerim yarım kaldı. "Asıl fikrimiz bu değildi."

Jenks burnumun dibinde süzülürken kanatları kavgacı bir şekilde takırdıyordu. "Öyle mi? Sonra ne olacak?"

İrkildim. "Belki yerinden oynatırsam tekrar yerine çekilebilir?"

Bis garip bir ses çıkarıyordu ve hepimiz ona döndük. Sanırım bu onun boğazını temizleme şekliydi ama sesi çöp öğütücüsündeki taşlar gibiydi. "Ah, kabarcıklı dengesizlik hiçbir yere çekilmez," dedi özür dileyerek. "Ama onu tutan baloncuğu ana hattıyla aynı titreşime ayarlarsanız ..." Sözleri kesildi ve kanatları kaydı.

Trent'in nefesi uzun ve yavaştı. Beklediğim hemen hayır değildi ve onun bunu düşündüğünü gören Jenks daha da sinirlenmiş görünüyordu.

"Tink'in küçük pembe gül goncaları," diye homurdandı Bis'in yanına inip kılıcının keskinliğini kontrol ederken. "Şimdi izleyecek iki tane var. Bu kimin fikriydi?" Başını kaldırıp Bis'e baktı. "Senin mi?"

Trent düşünürken, botları çakılları sürterken gergin bir şekilde bekledim. "Auranızı bir çizgiye ayarlamak sizi çizginin içine çeker, yani temelde aura yüklü bir güç alanı olan bir baloncuğu ayarlamak, baloncuğun içindeki her şeyi çizgiye mi çekecek? Güvenlik ağı olarak halkalarımız olduğuna göre bir göz atmaya değer." Jenks'e döndü. "Jenks, sen ne düşünüyorsun?"

Kaşlarım kalktı. *Jenks'e fikrini mi soruyorsun?* Belki de birlikte çalıştıkları süre her şeye rağmen bir etki yaratmıştı.

Bis cesaretle başını salladığında, "Bence sen kafadan çatlaksın," dedi. "Ama devam et. Telefonumda Quen'in numarası var. Eğer ikiniz de siyah iç çamaşırı ve para içinde patlarsanız onu ararım, böylece eve kadar uçmak zorunda kalmam."

Bis burnundan soluyarak güldü ama ben heyecanlanmıştım ve kalbim güm güm atarak duruldu. "Hadi yapalım," dedim sıraya dönerken. "Bis? Omzuma oturmak ister misin?"

Başını salladı ve Jenks kollarını göğsünde kavuşturup duvarın üzerinde süzülürken Bis bana doğru üç vuruşluk kanat çırpışı yaptı, yere indiğinde beni oymaması için ayak parmaklarını genişçe açarak indi. Çizgiler onun dokunuşuyla parladı ama buna hazırlıklı olduğum için folyoya benzer his karşısında dişlerimi sıktım. Bir çizgiye bu kadar yakın olduğumuzu görmek korkunçtu ve gerçekliğin her iki tarafındaki gargoylelerin neden sorun yaşadığını anlayabiliyordum.

"Rache?" Gözlerim güç toplayan bir kırpmayla kapandığında Jenks şüpheyile "Rache" dedi.

"Peki," dedim, sonra Bis kuyruğunu boynuma dolayınca boğuldum. "Özür dilerim," dedi tutuşunu gevşetirken. Ufak tefek bir adamdı. Kediymi ama bir kuş ağırlığındaydı, soğuk taş, deri ve yediği güvercinlerin tüyleri gibi kokuyordu.

"Aman Tanrım," dedim çizgiye bakarken, hemen üstümde keskin bir acı başladı

sağ göz. "Bu korkunç. Bis, bana öğrendiğin çizgi imzalarından birinin neye benzediğini gösterebilir misin?"

Trent boğazını temizledi. "O güvenlik ağını kullanmak mı istersiniz, yoksa cebinizde mi saklamak Bayan Morgan?"

Jenks'in sert bakışları karşısında yüzümü buruşturarak halkaları çıkardım ve avucumun içinde Trent'e uzattım. Bis, fenerin ışığında parıldayan ayak parmaklarını oynattı. "Bence büyük yüzüğü alırsan daha fazla kontrol sahibi olursun," dedim ve Trent ona uzanırken yumruğumu kapattım. "Komik şeyler yapmak yok," diye uyardım ve parmaklarımı tekrar açtım.

Trent elini sabit tutmak için benimkinin altına soktu, çizgilerin tüm gücü Bis'in içinden ona çarptığında telaşla geri çekildi. "Kutsal ... ah, vay canına," dedi, düşük ışıktaki gözleri kocaman açılmıştı, sıkıntısını açıkça belli ediyordu. "Hat sana böyle mi hissettiriyor?"

Bis'in ayakları üzerimde sıkılaştı. "Biraz acıyor. Acele edebilir miyiz?"

Trent hemen büyük yüzüğü aldı. Ben de küçük olanı serçe parmağıma taktım,

Ama daha önce yaptığımız alıştırmaya gibi olsaydı, o yüzüğünü takana kadar hiçbir şey olmazdı. Şu anda yüzüğümü çıkarabilmemin tek yolunun Trent'in onunkini benimkinin üzerine geçirmesi ve ikisini birden parmağımda iç içe geçirerek ikisini birden çıkarması olması beni rahatsız ediyordu. Bunu anlamak korkutucu bir beş dakika olmuştu.

Trent eldivenlerini çıkarırken, "İşte başlıyoruz," dedi ve Jenks hâlâ ikna olmamış bir şekilde kaşlarını çatı. Serçe parmağımdaki yüzüğün ikizinin parıltısı gözüme çarptı ve aramızdaki bağlantıları merak ettim. Hâlâ Al'ın iblis işaretini taşıyordum. Aynı şey miydi, yoksa farklı mı?

Yüzük Trent'in parmağına takılırken omuzlarım kıpırdadı ve etrafımda garip bir dolanıklık hissi oluştu. Bis aslında uyumsuz çizgiyle olan bağlantım zayıfladığında rahatlayarak iç çekti. Hâlâ oradaydı ama seyrelmiş gibiydi - en iyi ifade edebileceğim şey, enerjinin artık beni bulmak için bir labirentten geçtiği idi. Bekâret yüzüğüydü ve başımı salladığımda Trent, sanki beni labirentin üzerine çıkarmış ve normal bir şekilde bağlantı kurabilecekmişim gibi, akış tekrar normal haline dönene kadar yüzüğün tutuşunu hafifletti.

Trent'in varlığı, sınav sırasında koridorda yürüyen bir öğretmen gibi, en üst düşüncelerimde belli belirsizdi. Hazırdık ve gözlerimi kapattım.

"Tamam." Bis boynumdaki kuyruğunu gevşetti ve titredi. "Ah, önce sana Newt'in dizesini söyleyeceğim."

Konsantrasyonum bozuldu. "Newt's!" Kalbim küt küt atarak haykırdım.

"Newt'in bir gargoyale'u mu var?" Jenks haykırdı ve Bis'in kuyruğu sıkılaşıp kadar

neredeyse boğuluyordum.

"Rachel, dinler misin? Sanırım güvercin tüyleri kusacağım.

İlk öğrendiğim Newt'inkiydi, tamam mı?"

Başımı salladım, gözlerimi tekrar kapattım, bu da başımın dönmesine neden oldu. "Bana bir

"Fener ışığı birikintisine oturduğumda," dedim, ama sonra sadece dünyanın eğildiğini hissettim.

"Rachel?"

Trent'in sesi yakındı ve denge için avuçlarımı yere koydum. "Başım dönüyor," dedim ona gülümseyerek. "Biz iyiyiz."

Jenks'in kanatlartakırdadı. "Bu o olarak akıllı olarak Uyumak Dışarıda Kasım'da," diye homurdandı Jenks. "Onu yakaladığına emin misin, kurabiyeci?"

"Onu yakaladım. Sadece ormana dikkat et, pixy."

Bis kanatlarını yeniden yerleştirirken, "Dinle," dedi ve ben de gözlerimi kapattım, zihnimin gözünde gümüş bir ışık ipliği gibi parıldayan, pürüzlü kırmızı, gri ve gümüşten oluşan çıplak bir ipucu, görkemli uğultuyla yarım vuruşluk bir adım farkla yükselen ve alçalan bir sesin saf tınısını hissettim. Kulağa tanıdık ve rahat geliyordu. Mezarlıktaki çizgi gibi.

"Anladın mı?" diye sordu, ben de *mm-hmm* yaptım. "İşte şimdi kulağa böyle geliyor," dedi ve dünya hıçkırır gibi olduğunda çarpılmış gibi sarsıldım. Zihnimle baktığım çizginin hissi hafifçe değişti ve yeterince eminim, düzensiz yarım adım gitti.

"Olamaz," diye fısıldadım ve gözlerim açıldı. Trent gözlerini orman çizgisine dikmiş nöbet tutuyordu. Jenks göz hizamda duruyordu, köşeli yüz hatları gerilmişti. Arkasındaki hat, tehlikeli ve güvenilmez, dengesiz bir panayır aracı gibi parlıyordu.

"Rache . ." diye uyardı ve bir sonraki sözlerini engellemek için elimi kaldırdım. "Trent bana sahip ve Bis'in istemediği hiçbir şeyi yapmayacağım." I Gargoyle'un ayaklarına dokunmak için uzandı. "Bis? Dengesizlik içindeki o yarım adımı bulmaya çalışmamı ister misin?"

Bis benden önce yere atladı. Zihnimdeki çizgilerin geniş arka planı onun dokunuşuyla birlikte yok oldu ve omuzlarım gevşedi. Bis, kuyruğu ayaklarının üzerinde kıvrılıp küçük bir aslan gibi oturana kadar çırpınırken ayaktan ayağa kaydı. "Çizgiyi bu şekilde düzeltereğime eminim," dedi ve ben söylenmemiş büyük bir söz duydum.

Jenks'e "Dikkatli olacağım," dedim, sonra Trent'e baktım. "Bis bana yapabileceğimi söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım, tamam mı?"

Jenks gözlerini kısarak bana baktı ve Trent başıyla onayladığında, peri Bis'e devam etmesini işaret etti. Beş santimlik bir adam hepimize hükmediyordu.

Trent, "Belki de önce kendini baloncuklandırmalısın," diye önerdi. "Ku'Sox gösterirse diye."

Bu iyi bir fikirdi ama Bis'in ve benim etrafımda küçük, tutması kolay bir balon çizerken Jenks'in tozları endişe verici bir şekilde kırmızıya döndü.

"Tamam! İşte bu kadar!" Jenks hepimizin önünde havada asılı durarak bağırdı. "Bundan daha önce de hoşlanmıyordum, şimdi daha da az hoşlanıyorum! Rache, başka bir yolu olmalı!"

Bis gözlerime baktı, başını öyle bir salladı ki neredeyse hiç hareket etmiyordu. Onun yanından geçip Trent'e baktım, duruşu sert ve ifadesi sabitti. Ku'Sox benden daha güçlüydü. Eğer hattı düzeltemez ve Ku'Sox'un başardığını kanıtlayamazsak, Lucy ve Ceri'yi nasıl geri alabilecektik?

"Jenks," dedim yumuşak bir sesle ve o da bana sinirli bir şekilde mırıldandı. "Her şey yoluna girecek.

Sıkışırsam Trent kıcımlı çekip çıkaracak."

"Ben bir çevre düzenlemesi yapacağım," diye mırıldandı. "Sen ve Trent sihirli şeyinizi yapın."

Karanlıkta vızıldayarak uzaklaştı ve bakışlarım Trent'e gitti. Jenks'in kıskanç olduğunu düşünmüyordum ama kendimi kötü bir şeylerin olabileceği ve muhtemelen olabileceği dar bir noktaya koyduğuma katlanmak zor olmalıydı.

"Çember mi?" Trent önerdi, yüz ifadesinde hem kararlılık hem de bunu kendi başına yapamadığı için hayal kırıklığı vardı. Ona yardım etmekle ilgili bir sorunum yoktu. Ceri ve Lucy'yi de seviyordum.

Kendimi tuhaf hissederek elimi topraktaki gayri resmi ama güvenli bir şekilde çizilmiş daireye uzattım. Küçüktü ama oturuyordum. *Rhombus*, diye fısıldadım düşüncelerimin içinden ve molekül inceliğinde bir sonsuzluk tabakası ortaya çıktı. Trent halkalar aracılığıyla beni tutuşunu test ederken dalgalandı ve başımı salladığımda çember yeniden güçlü bir şekilde yükseldi. Aramız iyiydi.

Bis çemberimin içindeydi ve kıpırdandı, bir kanat ucu baloncüğümünden dışarı kayıyor ve geri giriyordu. İki gerçeklikte de çemberimden geçebilen tek kişi oydu. Bu yüzden bir iblise -ya da bir cadıya- çizgi atlamayı öğretmek için bir gargoylle gerekliydi. Gargoyller çizgileri duyabilir ve bağlandıkları kişilere aurlarını nasıl ayarlayacaklarını söylerlerdi, böylece doğru çizgiye çekilirlerdi. Gargoyllerin bu anlaşmadan ne kazandığı beni aşırıyordu.

Bis ellerimi tutmak için uzanırken "Tamam," dedi. Sert uyumsuzluk hemen üzerime çöktü ve irkilmemeye çalıştım. Elleri avuçlarımda küçük görünüyordu ve kendimi güven verici bir şekilde gülümsemeye zorladım. "Şuradaki çizginize bir bakın," diye devam etti Bis. "Ben buna odaklanacağım ve umarım arka plandaki diğer gürültüler de kaybolur."

Zihnimde duyduğum/gördüğüm tek şey bana bağırarak mor çekirdekli çirkin ley hattıyken nefesim hızlandı. Arkasındaki saf enerji sesini bile duyamıyordum. İğrenç bir şeydi. "Rachel?" Bis acı dolu bir sesle, "Rachel?" dedi ve ben tek gözümü biraz açtım. Arkasında, Trent benimkinin etrafına hepimizi içine alabilecek daha büyük bir daire çiziyordu. Akıllı adam.

"Doğru." Farkındalığımı mor çamura çevirdim, düşüncelerimi ona yaklaştırmamaya ve muhtemelen içine çekilmemeye dikkat ettim. Mor, her şey kırmızının soluk çizgileriyle parlayan bir mordu, sesi içimde karıncalar gibi koşturuyordu, ama ona ne kadar derin bakarsam, morun ötesini o kadar çok dinleyebiliyordum

arkasındaki sarmal renklere kaplıyordu. Kırmızılar, maviler, yeşiller, turuncular ve hatta kahverengiler ve altınlar, tıpkı auralar gibi, birlikte dönüyorlar ama asla karışmıyorlardı.

Bis, "Newt'in dengesizliğini bul," diye inledi ve ben tekrar ona baktım.

"Newt's!" Jenks bağırdı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Trent'in omzundan uzak duramıyordu. "Bana arka bahçedeki çizgiyi

-Çocuklarımla oynadığı yer Newt'in mi?"

Bis'in yüzü allak bullak olmuştu ve başını salladı, kulaklarındaki tüyler dalgalanıyordu. Birincil kaynağım olduğunu iddia ettiğim hattın Newt tarafından yaratılmış olması fikri benim de hoşuma gitmemiştir ama olan olmuştu. Trent biraz hasta görünüyordu ve ofisinden, arka odasından ve bahçesinden geçen yarım mil uzunluğundaki hattın kimin olduğunu merak ettim.

Parmaklarımla Bis'inkileri tutarak çakıllı patikaya yeniden yerleştirdim. Çizgiyle olan bu sıkı temasın ona zarar verdiği çok açıktı. Uyumsuzluk çok gürültülü, çok acı vericiydi.

Bis'in ellerimi tutuşu sıkılaştı. "Şimdi, Rachel."

Düşüncelerimi tekrar sıraya soktum, mor sisin içinde hayalet gibi dolaştım, daha önce yaptığım için şimdi daha kolay buldum, aradım, attım, eldim, ta ki diğerlerinin arasında kaybolan küçük ve yarım kırmızı adımı bulana kadar. "Buldum!" Fısıldadım, kalbim çarparak onu kendime çektim, diğerlerinden kurtarmak için mücadele ettim. Cırt cırt gibi yapışmıştı.

"Balonla," dedi Bis. "Onu da yanında getir. Bizimle birlikte."

Meraklı bir düşünce atlamasıyla rengi/ sesi köpürttüm. Bağlantı koptuğunda gözlerim açıldı ve kendimi bir anda zihnimde yarım adımlık kırmızı bir titreşim karmaşasının anısını tutarken buldum. Trent önümüzde, baloncuğun hemen dışında, arkasındaki sırayla birlikte oturuyordu. Gözleri kocaman açılmıştı ve halkalardan ne kadarını alabildiğini merak ettim.

"Dur, dur, dur!" dedi Jenks, mavi bir tozun üzerinde yükselerek. "Bu bana çizgi atlama gibi geliyor. Başlangıçta kırık çizginizi yapmak için yaptığınız şey bu değil miydi?"

Bis gülümsüyordu, kanatları sarkarken bitkin görünüyordu. "O sadece dengesizliği hareket ettirecek, kendini değil." Bana baktı, çatık kaşları uyarıcasına çatılmıştı. "Öyle değil mi?"

Saçlarımla yüzümü gıdıklıyordu ama onları kenara itmek için Bis'in elini bırakmaya cesaret edemedim. "Doğru," dedim. "Ve ayrıca, Jenks. Ben zaten aldım."

Trent'in yüzü aydınlanmıştı ve ben de onun dile getirilmeyen sorusunu başımla onayladım. Evet, bendeydi. Ruhumda taklalar atıyordu ve yanlışlıkla balonu bırakırsam ve dengesizlik benim bir parçam haline gelirse neler olabileceğini düşünmek istemiyordum ama vardı. Biraz acıtıyordu.

Bis, eli hâlâ benim elimdeyken, "Senin repliğin şimdiden kulağa daha iyi geliyor," dedi. "Dengesizlik olmadan Newt'in hattının sesinin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, hareket etmeye korkuyordum. "Auramı ona göre mi ayarlayayım?"

"Hayır!" Bis bağırdı, kanatları yarıya kadar açılırken beni korkuttu. Sonra daha yumuşak bir sesle, neredeyse utanarak, "Auran değil, sadece dengesizliğin etrafındaki baloncuk" dedi.

Trent'in kıl payı kurtulduğumu görmesinden utanarak kıpırdandım. "Newt'i düşünmeli miyim?"

Bis'in kırmızı gözleri büyüdü. "Hiç sanmıyorum."

Jenks suratını ekşiterek, "Ben olsam yapmazdım," dedi. "Rachel, şu dengesizliği bir kenara bırakıp işine bakar mısın? Auran Newt'inkinin bir parçasını tutarken gerçekten ürkütücü görünüyor."

Trent başıyla onaylıyordu, ben de zihnimin gözünde hapsolmuş dengesizlik balonuna daha iyi odaklanmak için gözlerimi kapattım. Neşeli altın auram ve ince bir iblis pisliği tabakasıyla kaplıydı ve onu

. . . gümüşü gri kırmızı. Dudaklarımı yalayarak, altın küremde gümüş iğne uçlarının çiçek açtığını ve büyüyerek her şeyi kapladığını hayal etmeye çalışırken yüzümü yukarı kaldırdım.

"Daha yükseğe ayarla," diye inledi Bis, acı çektiği belliydi.

"Deniyorum!" Odaklanmamı sıkılaştırarak söyledim. Baloncuk gümüş renginde yanıp sönerken nefesim kesildi ve aşırı odaklanarak simsiyah bir renge dönüştü. Meraklı bir şekilde yana doğru kayarak onu tekrar gümüşe çektim ve gri ile kaplı saf bir kırmızı tonunu hayal ettim. Nefes nefese bir an için onu tuttum, tüm ruhumun gümüş ışığın sesiyle çınladığını hissettim. Ve sonra kayboldu. Hafif bir çekilme oldu ve sonra o bile koptu, farkındalığım bir tiz sesle geri geldi.

"Rachel?"

Trent'in çağrısıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hissetmişti. Hissedebileceğini düşünmüştüm. Kalbim küt küt atarken lamba ışığında Bis'e baktım, Trent arkasında duruyordu ve Jenks omzundaydı. Gargoyle da en az benim kadar şok olmuş görünüyordu. "Vay anasını!" Bağırdım, sesim ağaçların arasından yankılandı. "Biz-"

"Başardın!" diye haykırdı küçük çirkin yaratık ve kanatlarıyla bir hamle yapıp çemberimden geçip havalandığında, yarasaalarla birlikte daireler çizip keyifle bağırdığında eğildim.

Trent'e gülümsedim. Başardık. Ve eğer bunu bir kez yaptıysak, hat tamir edilene kadar tekrar tekrar yapabiliirdik!

"Başardın Rachel!" Bis, çakıllı patıkaya patinaj yaparak inerken beni irkiltti ve çemberimi tekmelediği taşlarla doldurdu. Kanatları açılmıştı ve gözleri vahşiydi. "Başardın! Şu çizgiye bak! Şimdiden kulağa daha hoş geliyor!"

"*Hepimiz* başardık," dedim elimi omzuna koymak için çemberi bırakırken. Çizgilerin görkemi içime doldu ve evet, uyumsuzluğu bir kez aştığımda

Sızıntının hafifçe azaldığını söyledim. İçimi bir rahatlama kapladı ve yemin ederim neredeyse ağlayacaktım.

"Aferin Rachel." Trent'e gülümseyerek elini kabul ettim ve ayağa kalktım. Serçe parmak yüzüklerimiz ışıktaki birlikte parlıyordu ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ellerim titriyordu ama Bis olsaydı bir dengesizlik daha yaratmaya hazırdım.

Elimi Trent'inkinden çekerek Bis'i aradım. "Bir tane daha mı?" Niyetimi belli ederek sordum, o da istinat duvarından başını salladı, kırmızı gözleri lamba ışığında parlıyordu.

Jenks'in kanatları aşağı inerken takırdadı, o kadar hızlı bir şeyler tıslıyordu ki onu anlayamadım.

"Beni şaşırtıyorsun Rachel," dedi karanlıktan gelen yağlı bir ses ve nehre döndüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. *Ku'Sox? Tostun üzerindeki bok!*

"Bu Ku'Sox!" Jenks kızgın, korkmuş kırmızı bir toz damlatarak bağırdı. Kılıcı dışarıdaydı ve kanatları sertçe kulağımın dibindeydi.

"Anladığın için değil," dedi Ku'Sox, çılgılık atan, hasarlı çizgimin yanında varlığını göstermek için elinde küçük bir ışık küresi açarak, "ama burada tek başına olacak kadar aptal olduğun için."

Bis diğer tarafıma kondu, havadaki nemi emerek şişebildiği kadar şişti. İri bir köpek büyüklüğündeydi, kuyruğunu sallayarak yanıma çömeldi.

"Yalnız değil," diye tükürdü Jenks, baş hizasında durup kılıcını sallayarak. "Geri çekil, Sevimli Çorap. Daha önce burnunu kesmiştim, yine keserim."

Ku'Sox'un ışık küresi titredi ve bu benim tek uyarım olarak, etrafımdaki tozda hala çizik olan koruma çemberimi çağırdım.

Bis içime çektiğim enerjiyle irkildi, yeşilimsi siyah bir top Trent'in benimkinden bir an önce çağırdığı daha büyük çemberden sekerken çirkin yaratık küçüldü. Ku'Sox'un büyüğü yakındaki istinat duvarına çarptı ve garip yeşilimsi bir ışık saçarak yapıştı. Çemberimi düşürdüm.

Ayağa kalktım, yüzüm bembeyazdı ve çirkin çizgi içimde uğuldadı, sert ve baş döndürücü bir şekilde onu içime çektim, daha güçlü olmaya çalıştım. "Seni lanetledim!" Asık suratlı Trent'in arkasında dururken haykırdım. "Sonsuzluğu terk edemezsin!"

"Yapmadım." Kendini beğenmiş bir şekilde, tıslayan fenerimizin ışığına doğru yürüdü ve ilk düşüncem gerçekleşirken midem sıkıştı. Nick. Onu ele geçirmişti. Bir doppelgänger laneti kolaydı. İblisler bunu her zaman yapardı. Al bir keresinde Lee'yi gündüz vakti gerçekte dolaşması için ele geçirmişti. Ku'Sox düşüncelerimi doğrulayarak, "Şanslısın ki erkek arkadaşın ley hattı enerjisini manipüle etme konusunda oldukça beceriksiz," dedi, "yoksa tanıdığının önemsiz çemberini yırtıp atar ve seninle işimi hemen bitirirdim."

Ku'Sox önümüzde durduğunda, "O benim tanıdığım değil," dedim. "Ve Nick benim erkek arkadaşım değil. O bir hata!"

Dalgınca başını sallayan Ku'Sox, Trent'in çemberini dürttü, Bis tıslamaya devam ederken ve Jenks dayanışma için omzuma inerken yaptığı gamzeyi değerlendirdi. İblis üç parçalı bir takım elbise giymişti ve burada, ev yapımı bir kalenin eteğindeki yabancı otlarla kaplı bahçede aptalca görünüyordu, oysa Al'in ezilmiş yeşil kadifesi bir şekilde evindeymiş gibi görünüyordu. Duvara çarpan büyüden gelen ışık feneri tamamlıyor, gümüşü gri saçlarını arkaya yatırıp parlak ayakkabılarından yansıyan ışığı gösteriyordu. Beni süzerken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı, gözlerini silüetinde kesinlikle hoşlanmadığım bir şekilde aşağı yukarı gezdiriyordu. "İçinde bulunduğum bu beden senin nasıl hissettiğini hatırlıyor. İçini ve dışını."

Trent kaskatı kesildi ve psikopat iblis ona döndü. "Fahişen ve çocuğun hayatta. Şimdi benimle gel ve öyle kalsınlar."

Trent'in kolunu kavradım ama o beni silkti, yükselen tarçın kokusu Ku'Sox'un kokusunu neredeyse bastırıyordu. "Eğer onunla gidersen, onu hiçbir şey durduramaz," dedim ve Trent'in hayal kırıklığı çemberi uğuldayana kadar büyüdü.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ku'Sox'u hiç serbest bırakmamış olmayı dileyip dilemediğini merak ettim. Öyle olduğunu biliyordum. Dramatik bir şekilde iç geçiren Ku'Sox gözlerini devirdi. "Bu ne kadar eğlenceli olsa da,

Son sayfaya geçmemizin sakıncası var mı? Üzerimdeki lanetin kalkmasını istiyorum Rachel. Trenton Aloysius Kalamack'ın bana oynamam için yepyeni bir iblis nesli yaratmasını ve kadim iblislerin ölmesini istiyorum. Bir daha asla orada kapana kısılmamak için sonsuza dek ölmesini istiyorum ve hepsini bu sırayla istiyorum. Listede olmadığınızı fark ettim... henüz."

Bakışları dövmemin çizgileri üzerinde gezindi ve ben bir titremeyi bastırdım. Bunu hisseden Jenks omzumdan kalktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Jenks ve Bis'in kuyruğu baloncuğumun içinden geçti. "Rache, bu ucubeye gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Ku'Sox bu hakaret karşısında neredeyse hırlayacaktı ama sonra gözleri Bis'ten Trent'e kaydı. "Elflerle çalışmak . . . Gerçekten Rachel. Bence yeteneklerini geliştirdiğin için takdir edilmelisin ama Newt senden hiç hoşlanmazdı."

Trent'in balonunun önüne geçtim. "İşte benim listem. Hattı onaracağız," dedim uyumsuz hattan dikkatlice enerji çekip chi'mi doldururken. "Sonra *kadim* iblisler bir çift büyür ve hepimiz seni tekrar St. Louis'de küçük bir deliğe tıklarız. Bu benim listem. Bu sırada olup olmaması da umurumda değil."

Ku'Sox dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Tanrım, tam bir kadın gibisin." "Çünkü ben bir kadıyım."

"Ah, bu çok yorucu," diye inledi Ku'Sox ve sonra eliyle parlayan bir işaret yaptı.

"Dikkat et!" Jenks tiz bir sesle ayağa fırladı. Hem Trent hem de ben içgüdüsel olarak çömeldik. Ku'Sox'un büyüü baloncuğunu delip geçerek onu kırıncı Trent'in nefesi kesildi ve ben de gelen topa bir topar enerji fırlatarak onu saptırdım. Gece rüzgârı saçlarımı dalgalandırdı ve Ku'Sox'un enerjisi ley hattımı aşarak ormana düşüp öldü. Bir çekiş oldu ve Trent'in çemberi tekrar yükseldi. Ku'Sox sarsılarak durdu, o kadar yakındı ki çember bir uyarı mırıldandı.

Trent'in gözleri benimkilerle buluştu ve yavaşça ayağa kalktık. İfadesindeki acımasız nefrete bakınca kendimi hasta hissettim. Bizi kurtaranın yüzükler olduğunu düşünmüyordum. Sadece ne yapacağımızı biliyorduk.

"Merak ettim," dedi Ku'Sox, gölgelerdeki bir aslan gibi çemberimizin kenarında yürürken. "İkiniz birlikte misiniz? Beklenmedik bir şey." Gözleri ley hattına kaydı. "Ve potansiyel olarak sorunlu."

Tatmin olmuş bir şekilde daha dik durdum. Korkumun içinden şekerle kaplanmış bir damla öfke süzüldü. "Bunu senin yaptığını kanıtlayabiliriz," dedim ve gözlerini devirdi. "Dali'ye gidiyorum ve-"

Bir enerji dalgası Ku'Sox'un titremesine neden olunca sözlerim kesildi. Ku'Sox'un Lucy'yi kalçasında tuttuğunu görmek için eriyip gittiğinde Trent inledi. Güzel başlı küçük kız sadece bir yaşındaydı, onu tutan canavardan habersizdi ve dünyadan memnundu. Beni gördüğünde küçük ağzı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve sonra Trent'i gördüğünde haykırdı, elleriyle gelip onu alması için uzandı.

"Rachel, yapamam," dedi Trent, yüzü kül rengi olmuştu. "O benim kızım."

"Dali'ye gideceksin ve ne yapacaksın?" Ku'Sox onu kalçasından tutarken kibirli ifadesiyle alay edercesine konuştu. Yanımda Trent'in nefesi hızlandı. *Kahretsin, her şeyi yapabilir,* diye düşündüm ve kolunu tuttum, çemberinin içinden geçip onu kırmasın diye bırakmayı reddettim. Quen ve Lucy ile açıklıkta olan buydu ve bunun yeni bir sonu olacağına yemin ettim.

"Aşağı!" Lucy, Trent'i gördüğünde buyurgan bir tavırla "Hayır! Hayır!" dediğinde Ku'Sox elini sıktı.

"O benim vaftiz çocuğum. Anlaşmamızı bozdun," dedim küçük kızın somurtması öfke nöbetine dönüşürken ve üç parçalı kömür takım elbisesi içindeki temiz traşlı iblis mükemmel, şeytani bir gülümsemeyle gülümserken.

"Evrakları dosyala." Ku'Sox kaşlarını çatarak Lucy'yi salladı ama dikkati dağılmadı, ellerini Trent'e uzatmış, gelip onu alması için yalvarıyordu. Ku'Sox'tan daha fazla nefret edebileceğimi sanmıyordum. Trent'in elleri yumruk olmuş, nefesi kesilmişti. Bis'in kulakları kararsızlık içinde eğikti ve Jenks Trent'in çemberinin tepesinde durmuş talimat bekliyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ku'Sox ona zarar verebilirdi.

Donup kaldığımızı gören Ku'Sox, elini saran büyüü içe doğru çevirdi. Elini yumruk yaparak açtı ve pembe, mor ve kırmızı renklerde bir düzine minik kanatlı atı serbest bıraktı. Lucy onları görüp tahmin edilebileceği gibi dikkati dağılınca, "Aşk, tam olarak kullanıldığında çok iyi bir silahtır," dedi.

Çılgınca kıpırdayan bebeği yere bıraktığında kaskatı kesildim, ama sonra eliyle işaret etti ve atlar dörtmala karanlığa, bozuk patikadan aşağıya ve benden uzağa doğru koşmaya başladı. Lucy sevinçle bağırarak arkalarından yalpaladı, küçük binici kıyafeti onu zenginliğin ve ayrıcalığın sevgilisi yapmıştı.

Trent sarsıldı ve benden önce kendini yakaladı. Eğer çemberi bozarsak Ku'Sox bizi merhametine bırakacaktı. Hâlâ görüş alanımızda olan Lucy dengesini kaybetti ve poposunun üzerine düştü. Kendi hatasına gülerek bir istinat duvarına doğru süründü ve yeniden ayağa kalktı. Dişlerim sıkıldı ve kalp ağrım nefrete dönüştü. "Ona zarar verirsen seni öldürürüm."

"Ve sonra seni tekrar öldüreceğim," dedi Jenks, tozu ürkütücü bir siyahtı.

"Eğer ikinizden biri ona dokunursa, ruhunu canlı canlı yerim," dedi Ku'Sox omzundaki var olmayan tozu fırçalayarak. Karanlıkta bir yerlerden Lucy kıkırdadı.

"Benimle gelmeyi kabul edersen her şey bitebilir, Trenton Aloysius Kalamack," dedi önümüzde dururken. Bis ona tısladığında küçük gargoye'a küçümseyerek bakarak, "Ceri işleri düzeltmekte iyi değil," diye ekledi. "Biraz saygı öğrenmen gerek, goyle."

Lucy yeni doğmuş ayın saçlarını gümüş bir hale haline getirmesiyle emekleyerek ayağa kalktı. Neşe içinde bağırarak kendini Ku'Sox'un dizlerine attı, elinde mor kanatlı bir at vardı. Trent inledi ve Ku'Sox'un sahte gülümsemesiyle midem bulandı. "Ne kadar da sevimlisin!" dedi parlak bir sesle, kızı kollarına alıp ayağa kalkarken, küçük kız başını çevirdiğinde bana boş ve siyah bir bakış attı. Trent kendinden geçmişti.

"Gördüğünüz gibi küçük Lucy'yi incitmedim," dedi Ku'Sox gülümseyerek. "Aslında elf çocuklarının tatlı olduğunu düşünüyorum. Elflere karşı akrabalarımın beslediği kini beslemiyorum. Yeni dünyada bu çirkinlik olmazdı."

"Soykırım dünya barışı için geçerli bir yol değildir," dedim öfkelenerek. "Çizgimi bozduğunu kanıtlayabilirim."

Öfkemi gören Lucy kaşlarını çatmaya başladı. Elindeki at ölmüştü ama gitmesine izin vermedi. Ku'Sox'un umurunda değil gibiydi. "Yap şunu," dedi küçük kıza bir kurabiye uzatarak, ama kız artık buna dayanamadı ve aşağı inmek istedi. "Sadece birlikte çalıştığımızı ve senin anlaşılmadan cayıp suçu bana bıraktığını söyleyeceğim."

Aklıma bebek şeklindeki cankurtaran sandalları geldi. Tuttuğum panik zinciri sallıyor, birkaç santim daha özgürlük kazanıyor gibiydi. Dört gün geçse de geçmese de beni öldürecekleri kesindi. Dali haklıydı. Sessizliğim

varlığının devamını satın almak.

Lucy, Ku'Sox'un kendisine doğru itmeye devam ettiği kurabiyeyi görmezden geldi ve onun yerine ellerini Trent'e uzattı. "Yere yat!" Lucy bağırdı, kıvranıp onu tekmeledi. "Do- o-o-own!" diye uludu, onu daha sıkı tuttuğunda Ku'Sox'un onu sakinleştirmeye çalıştığı kurabiyeyi ona fırlattı. O gerçekten de Ellasbeth'in kızıydı ve bunu kanıtlayacak ses gücüne sahipti. "D-a-a-a-baba!" diye bağırarak Trent'e uzandı, küçük elleri bir açılıp bir kapanıyordu. "Baba!"

Ku'Sox ona küçük bir sarsıntı verdi ve o da geceyi öfkesiyle doldurarak ona bağırdı. Korku içimi yaktı ve yemin ederim bunu gördüğünde mutluluktan gözlerini kapadı. Lucy öfkeyle tekmeliyor, uluyor ve kolunu çimdikliyordu. Yeterince tahammül gösterdikten sonra Ku'Sox onu bir silkeledi ve küçük kız sonsuza dek yok oldu. Bir an için son öfke çılgılığı ağaçlarda ve kalede yankılandı ve sonra o bile kayboldu.

"Hayır!" Trent öfkeleni, Ku'Sox'a doğru hamle yaparken bulanıklaştı. Siyah çerçeveli bir enerji topu fırlattığında nefesim kesildi. Çemberini yırtıp geçti. Jenks bir anda ayağa kalktı ve uzaklaştı, Bis onun toz izini takip ediyordu.

"Trent!" Serin hava üzerime hücum ederken bağırdım. Ku'Sox hırlayarak, her ne ise onu Trent'e doğru savurdu. Her bir ot, her bir yaprak jilet gibi keskinleşti. Trent'e doğru hamle yaptım ama saçlarım tarafından geri çekildim.

"Ah!" Ku'Sox beni savurup yere fırlattığında kafa derim alev alev yanarken uludum. Dizlerimi altına aldım ve iblis beni tekrar aşağı itti, o kadar sertti ki nefesim kesildi. Tam görüş alanımda, Trent yerde kıvranıyordu, kendi büyüğü tarafından bayıltılmıştı.

"Baş belasısın," dedi Ku'Sox ve üzerime oturarak beni kısırdı. Etrafımızda hem Jenks'i hem de Bis'i güçsüz tutan bir çember vardı ama yine de bir çizgiye dokunabiliyordum. Onu çizgiyle doldurdum ve o sadece nefesini içine çekerek bundan zevk aldı.

"Çekil!" Çakıllara doğru bağırdım, sonra kolumu geri çekip neredeyse yerinden çıkarınca acı içinde çılgılık attım.

"Elflerle mi oynuyorsun?" Ku'Sox dedi ve acım dindi. Yumuşak bir parmağıyla dövmemin dış hatlarını çizdi ve ben ürperdim, leş kokusunu içime çektim ve kusmamaya çalıştım. *İşte tam da* bu yüzden onunla dövüşmeyi denemek istememiştim. Neden kimse beni dinlemiyordu?

"Beni öldürürsen, hattı düzeltmek için sana bakacaklar," diye karanlıkta homurdandım, elf bekâret yüzüğünü parmakladığını hissettiğimde ölümüne korkmuştum. "Bundan senin sorumlu olduğunu biliyorlar."

"Dediğin gibi olsun," dedi ve yüzüğün parmağımda döndüğünü hissettim. "Ama ikimiz de onların korkak olduğunu biliyoruz ve eğer beni alt edemezsen, tekrar gözüme girmek için seni öldürecekler. Dengesizliği tekrar doğru çizgiye getirecek gücü böyle mi buldun?" dedi yüzüğü deneysel bir şekilde çekiştirerek. "Zekice, beni alt etmek için yeteneklerini bir elfle birleştirmek. Tsk-tsk."

Vahşi hayvanlarla oynamamalısın."

"Hayır, bekle!" Çaresizce bağırdım ve o da beni çekiştirdi.

Ku'Sox'un acı çığlığı duyulabilir bir şimşek gibiydi ve beni sarsıyordu. Kolum çakıllı yola düştü, uyuşmuş ve kıpırdamadan duruyordu, çünkü aniden üzerimde oturmuyor, üç adım ötemde kıvranıyordu - çemberi kırılmıştı. Bu yüzüktü. Kendi güvenlik önlemleri vardı ve az önce kıcımı kurtarmışlardı.

"Rache! Ayağa kalk!" Jenks bağıırıyordu, parıltıları görüş alanımı dolduruyor ve geceyi aydınlatıyordu. Sersemlemiş bir halde doğruldum, ölü kolumu kucağıma aldım. "Kalk!" diye tekrar bağırdı ve sendeleyerek ayağa kalktım. Ku'Sox kendini yerden kaldırıyordu. Trent'le benim aramdaydı, elf hâlâ kendi büyüünün etkisiyle soluk soluğaydı. Bir an için donup kaldık ve Ku'Sox hırslayarak Trent'e döndü.

"Hayır!" İblis ona doğru giderken bağırdım ama artık çok geçti ve Ku'Sox'un çemberinin içine daldım. "Trent!" Ona vururken haykırdım, ateşin şokları koluma kramplar sokuyordu.

Ku'Sox Trent'i ayağa kaldırmıştı ve bunun onu son görüşüm olacağından emindim ama kolu Trent'in boynundayken iblis bana dişlerini gösterdi. Dişlerimi sıkarak parmaklarımı onun alanına soktum. Bir zayıflık, bir delik olmalıydı. İğne batmaları ateşe dönüştü ve ben daha sert bastırdıkça acı kalp atışlarımla birlikte atmaya başladı.

"Rache! Elini yakıyorsun!" Jenks bağırdı ve ben de acı dolu bir çığlık atarak parmaklarım zonklayarak geri döndüm. Bunu yapamazdım. O benden daha güçlüydü. Ama bunu zaten biliyordum.

Ku'Sox beni bir aşağı bir yukarı süzerek değerlendirdi. "Zekice, elfine ana yüzüğü vermek," diye homurdandı, aldığı darbeden dolayı keyifsiz olduğu belliydi, sırtı kamburlaşmıştı ve mükemmel saçları yerinden oynamıştı. "Bahse girerim bunu ben halledebilirim," dedi Trent'in kolunu yukarı çekerek. Trent kıpırdanmaya çalıştı ve Ku'Sox onu enerjiyle doldurdu. Karanlıkta parıldayan karıncalar gibi üzerinde dans ettiğini gördüm. Trent inledi ve hareketsiz kaldı, Ku'Sox'un pençesinde asılı kalırken gözleri kan çanağına dönmüştü, bekâret halkalı eli açıktı.

"Seni orospu çocuğu!" Bağırdım, Trent'ten yüzüğü çekip karanlıkta yığılmış bir gölge gibi yere düşmesine izin verirken yanmış elimi kucakladım. Bağlantı koptuğunda çi'mde bir titreme oldu ama önemli değildi.

Ku'Sox yüzüğün etrafına bir yumruk atıp bükülmüş metal kütlesini Trent'in yanında yere bırakırken, acı içinde *onu alacağını* düşündüm.

"İblislerle oynamamalısın küçük elf," diye alay etti Ku'Sox, Trent'in üzerine eğilip ayağıyla onu dürterken. "Sonun ölüm olacak ve sana ihtiyacım var. Özgür iradenle benimle gel, yoksa sana katlanabileceğinden daha fazla acı, daha fazla gönül yarası veririm."

"Hayır-o-o," diye nefes aldı Trent, sesindeki acı beni ruhuma kadar kesiyordu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim!" diye bağırdım ve Ku'Sox doğruldu.

Lamba ışığı uzun yüz hatlarındaki ifadeyi çirkinleştiriyordu. Saç tellerimin arasından ona bakarken nefretim büyüdü. "Hattı nasıl tamir edeceğimi biliyorum ve seni durduracağız," diye yemin ettim. "Bu seni ölüme götürecektir. İyi davranmaktan bıktım."

Trent'in kafası yukarı kalktı. Ku'Sox dudaklarını bükerek sözlerimi reddetti. "Beni öldürecek misin? Muhtemelen öldürmeyeceksin ama işi şansa bırakmaya gerek yok."

Ku'Sox ve Trent'in etrafındaki çember daraldığında kaskatı kesildim ama artık benimle ilgilenmiyordu. "Seni alabilirim. Benimle gel," dedi Ku'Sox, Bis'i işaret ederek ve çirkin yaratık telaşla kanatlarını açtı.

"Bis!" Hem o hem de Ku'Sox havaya karışan ikiz patlamalarla yok olurken bağırdım. Şok olmuş bir halde, yeni sessizliğe inanamayarak bakakaldım. Ku'Sox Bis'i mi almıştı? Neden? Ama cevap çok açıktı. Bis olmadan hattı tamir edemezdim, halkalı ya da halkasız.

Kül rengi yüzümle Trent'e baktım. O da en az benim kadar şaşkındı. Fenerin ışığı uçumuzun üzerine düştü, Jenks'in tozu kasvetli bir maviye dönüştü. Gitmişlerdi. *Gitmişlerdi!*

Bis'in olduğu yere üç saniye boyunca baktım. "Hayır!" Bunun olduğuna inanamayarak bağırdım. "Bu hiç adil değil!" Gökyüzüne doğru bağırdım, üç adım sendeledim ama gidecek hiçbir yer yoktu. "Bu adil değil," dedim daha yumuşak bir sesle, sonra ağlamaya başladım. Ağlamak istemedim ama gözyaşlarım akmaya başladı.

Hıçkırarak olduğum yere çöktüm, dizlerimi göğsüme çektim ve sadece ağladım. Lucy onun elindeydi. Ceri'ye sahipti. Ve şimdi de Bis'e sahipti. Bis. Bis'i vardı, lanet olsun. Çocuktan ben sorumluydum. Ve Ku'Sox onu bir tarladan çiçek koparır gibi aldı. Çok aptaldım.

"Rache? İyi misin?" Jenks omzumdan sordu, başımı kaldırdım, gözlerimi sildim ama gözlerime kum kaçtı. Jenks iyiydi. İyi olacağını biliyordum. Ku'Sox onun bir tehdit olmadığını düşünüyor olmalıydı.

"Cumartesi sabahı bana sor," dedim, kararlılığım toparlanmaya başlamıştı.

Jenks dizime doğru uçtu, uçuşu sallantılıydı ama giderek daha istikrarlı hale geliyordu. "Onu nasıl geri getireceğiz?" diye sordu, yüzü gergindi ve kararlılığı açıkça ortadaydı.

Yavaşça hareket ederek ayağa kalktım, Trent'e bakamayacak kadar uyuşmuştum. Lucy'yi yine kaybetmişti ve ben o acıyı görmek istemiyordum. "C Planı," dedim. Trent beni ağlarken görmüştü. Ama umurumda değildi. O kasabın elinde Bis vardı, Lucy vardı, Ceri vardı. . .

Jenks sağlam elimin üzerine düştü ve kolumun Ku'Sox'un çektiği yeri ağrıdı. "C planı nedir?"

Parmağımda kalan bekâret yüzüğünü çıkarıp karanlığa fırlattım. Nehirle aramda kırık bir çizgi vardı ve titreyerek ona baktım. Bis'i, Lucy'yi ve Ceri'yi almıştı. Eğer fırsatım olursa, onu öldürecektim.

"Bilmek istemezsin."

On dört

Çaydanlık ısıklık çalıyordu. Bir süredir çalıyordu. Öfkeyle sandalyemi masadan geriye ittim ve iblis büyüü kitabını açık bırakarak dolaba yöneldim. Nefesimin altında mırıldanarak dokunduğum ilk fincanı aldım, ancak üzerinde mavi kelebekler olduğunu fark ettim.

"Kim üzerinde mavi kelebekler olan bir kupa alır ki!" Ocağın yanındaki tezgâha çarparak bağırdım. "Biz ciddi şeyler yapan ciddi insanlarız! Kelebeklere ayıracak vaktim yok!"

Papatya. Yatıştırıcı olması gerekiyor, değil mi? Paketi tek tek açıp fincanın içine atarken düşündüm. Sık sık çay içmezdim ama geç oluyordu ve zaten uyumakta yeterince zorlanacaktım. Gitmişti. Bis o canavarla birlikteydi ve ben öfkeden de öteydim; paniğe kapılmışım.

Hiç düşünmeden çaydanlığa uzandım, buhar Ku'Sox'un çemberini kırmaya çalışmaktan yanmış parmak uçlarıma çarpınca elimi geri çekip salladım. "Lanet olsun!" diye bağırdım, tencere tutacağını bulana kadar çekmeceleri karıştırdım ve bu sefer daha dikkatli bir şekilde fincanımı doldurdum. Ot parçaları yukarı süzöldü ve kokulu buhar yüzümü yıkadı. Tostun üstüne sıçayım, poşet kırılmıştı.

Omuzlarım çöktü ve durdum. Koridordan, gece uykusundan yeni kalkan ve öfke nöbetimi izleyen perilerin küçük fısıltıları geliyordu. Burnumu çekerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve Bis'in Ku'Sox'la birlikte kapana kısıldığını hayal ederken ayımın içinde ağlamamaya çalıştım. Küçük adam benim sorumluluğumdaydı. Muhtemelen çok korkmuştu.

Bir elimi ortama koyup diğer elimle alnımı tutarak çoraplı ayaklarıma bakarken kendimi nefes almaya zorladım. Sonra kollarımı indirip yavaşça nefes verdim. Daha sonra panikleyebilirdim. Şu anda konsantre olmalıydım. Güneş birkaç saat içinde doğacaktı ve o zamana kadar bir planım olmazsa asla uyuyamayacaktım.

Ellerim kupayı çevrelerken titredi. Seramik yanık tenimde sıcaktı ve onu büyük çiftlik masasına geri taşıırken tutuşumu değıştirdim. Büyü ve lanet kitaplarımı kenara itmek zorunda kaldım ve dökölme tehlikesi geçirdiler. İçlerinde hiçbir şey yoktu. Elim boş dönüyordum.

Moralim bozuk bir şekilde ayı yumuşak bir gümbürtüyle yere bıraktım. Dirseklerimi açık bir kitaba dayayıp sararmış sayfalara baktım. Soluk baskının üzerindeki bir gözyaşı şaşkınlık yarattı.

Ben de ayağa kalkıp ondan uzaklaşarak sildim.

Bis gitmişti. Lucy gitmişti. Ceri gitmişti. Quen yine bizimle birlikteydi ama büyü yapamıyordu. Hattı onarmak ve Ku'Sox'un onları öldürmesini engelleyebileceğimi ibislere kanıtlamak için Cuma gece yarısına kadar vaktim vardı. Hattı nasıl tamir edeceğimi biliyordum ama Bis olmadan bunu yapamazdım. Eğer ibislere Ku'Sox'un ne yaptığını söylersem, Ku'Sox her şeyi bana çevirirdi. Sonsuza dek ölümden kaçabilecekleri iblis büyüleri içeren bebeklerim yoktu. Bana yardım etmezlerdi. Gerçeğin bir önemi yoktu. Her şey algıyla ilgiliydi.

Altı peri tiz çılgınlık atarak koridordan terliğimin üzerinde kayarak içeri girerken sarsıldım, başım neredeyse patlayacaktı. Beş ya da altı peri terliğimin içine girdiğinde ayakkabılı Scoot genellikle beni güldürürdü; bir roller coaster'a binmiş gibi çılgılık atmaları ve turuncu bir kedi tarafından kovalanmaları çok komikti. Ama bu gece . . .

"Jenks!" Bağırardım, hayal kırıklığım uygun bir çıkış yolu bulmuştu.

Jenks içeri daldı, çocuklarını toplarken sesi kısılmıştı, çocukları şikâyet ederken, yaygara koparırken neredeyse duyulmuyordu ve sonunda terliğimi yerden üç metre yukarı fırlatarak gitti. "Üzgünüm, Rache. Seni rahat bırakacaklar."

Yukarı baktım. Karanlık eşikte sefil bir şekilde duruyordu, üzerinden hafifçe parlayan sarı bir toz kayıyordu. Zaten kötü olan ruh halimin üzerine hemen bir suçluluk katmanı çöktü ve beni daha da depresif hale getirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadım, masanın üzerinde duran elim işe yaramaz bir şekilde hareket ediyordu. "Çocuklarınız iyi." Tanrı yardımcım olsun, işleri daha da kötüleştirmiştin.

Bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, benim hissettiğim kadar çaresiz görünüyordu. Sonunda "Onu geri getireceğiz," dedi ve biri kardeşine onu yalnız bırakması için bağırıldığında dışarı fırladı.

Kitaba döndüm, baskıyı görmedim. Bir sayfayı çevirirken kara büyü'nün yanmış parmaklarımı sızlattığını hissettim. Tıslayarak elimi yumruk yaptım ve kitabı ittim. Öfkeyle sandalyeye yığıldım, neredeyse kendimi geriye atıyordum. Hattı nasıl düzelteceğimi biliyordum ama Bis olmadan olmazdı. Bis'i geri alabilirdim ama sadece hattı düzeltirsem.

Jenks ve Belle koridordaydı, Belle'in peltek fısıltıları açıktı ama deşifre edilecek kadar net değildi. Depresyondaydım, yığıldım kaldım. Herkesin gününü mahvediyordum. Yaşasın, ben. Jenks mutfığa girdiğinde hâlâ solmuş iblis izine bakıyordum, uykusunda perileri lobotomize edebilen uçan bir adamın yapabileceği kadar uysal görünüyordu. "Ah, nasılsın Rache?"

Dişlerim sıkılmıştı ve onları ayırmaya zorladım. "İyi." Ivy'nin de dediği gibi, uçurumun kenarındaydım. Onu üç saat önce değil, dün aramalıydım. Geri dönmek üzereydi ama biraz zaman alacaktı.

Jenks tereddüt etti, sonra yanıma çöktü, kanatlarını sırtına dayadı. "Her şey yoluna girecek," dedi. Cesaret vermek istediğini biliyordum ama

balık pulları gibi rendelendi.

Duvara baktım, boğazım düğümlendi. Jenks'in çocukları cicili bicili tozlarıyla lentonun üzerinde oturmuş, koridordan ruhani bir şekilde beni izliyorlardı.

"Ivy değilim ama eminim bir şeyler bulabiliriz," dedi.

Bir yerlerden bir gülümseme çıkarmayı başardım. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim kitabı kapatırken. Cildi çatlamıştı ama umurumda değildi.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Kayıtsızca ciltleri karıştırdım, sonra muhtemelen birinin derisi olduğunu fark edince bıraktım. "Bilmiyorum. Geçen yıl olabilir mi?"

Kıkırdadı ama zoraki bir kıkırdama gibiydi. "Paket servis isteyeceğim. Kulağa ne hoş geliyor?"

Yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum. Benim için ya da Bis için hiçbir şey yapamaması ve iki dünyanın büyük ve kalıcı bir şekilde çarpışmak üzere olması onu rahatsız ediyordu. Onun tereddütlü gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık verecek gücü kendimde bulamadım.

"Aç değilim," dedim ve gülümsemesi soluklaşırken tozu kaçtı. Bis'in korktuğunu bilerek yemek yiyemezdim. Onu oraya benim hatalarım getirmişti. Trent, Lucy ve Ceri için çılgına dönmüş olmalıydı. Beni eve bırakırken sakın kalmayı nasıl başardığını bilmiyordum.

Jenks sessiz bir şekilde kitabın üzerine oturdu, kanatları kıpırdamıyordu. Papatya çayım yanımda soğumaya başladı. "Acıdığını biliyorum," dedi Jenks ama başımı kaldırıp bakamadım. "Bana Matalina olmadan yaşamanın bir yolunu bulacağımı söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı kaldırdım. "Bis ölmedi."

"Kötü örnek," diye itiraf etti. "Ama sana inanmadım, inanmalıydım da. O ilk birkaç haftayı daha kolay geçirebilirdim. Rache, onu geri alacağız. *Buna inan.*"

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve çaresizliğim kabardı.

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Jenks aniden haykırdı, altın tozundan bir sütunun üzerinde yükseldi ve karanlık koridora fırladı. Elimin tersini gözümün altına sildim, sonra kilisenin ön çanının gong sesini duyunca tekrar sarktım. Lentonun üzerinde kümelenmiş olan periler birer birer soyunarak elfler için ayırdıkları coşkuyla Jenks'i ön tarafa kadar takip ettiler.

Dušta ağladıktan sonra değiştirdiğim çoraplarıma, kot pantolonuma ve siyah tişörtüme bakarken "Harika," diye fısıldadım. Sandalyemde dönerek ocağın üzerindeki saate baktım. Saat sabahın dördünü geçiyordu; benim yatma saatime yakındı ama bir elf gözleri ıslık ıslık ve zinde olurdu. Trent ya da Quen için hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şey.

Trent'in ayakkabılarının yumuşak sürtünmesini fark ettiğimde kalbim titrer gibi oldu. Heyecanım arttıkça ve Trent içeri girdiğinde, uzun paltosunun içinde sakın ve odaklanmış görünürken doğrudum ve o kadar da bitkin görünmemeye çalıştım.

yağmurla birlikte. Bir elinde çörek dükkânından alınmış bir paket poşet ve saplı büyük bir kâğıt torba, diğerinde küçük bir evrak çantası taşıyordu. Jenks omzundaydı ve dağdaki kar kadar düzgün görünüyordu. Trent, Ceri ve Lucy'yi kaybetmişti ve onları bir arada tutmaya çalışıyordu. O yapabildiyse, ben de yapabilirdim.

"Rachel," dedi, perilerin çıkardığı gürültüden irkilerek. "Kalamam ama bazı yasal işleri halletmek için şehre gelmem gerekti ve bunları bırakıp seninle bir şey konuşmak istedim. Umarım beklenmedik bir anda uğramama aldırılmazsınız."

"Hayır, sorun değil," dedim, kahve fincanının olduğu yere baktım, ona bir şeyler ikram etmek istiyordum. Hâlâ yeni bir tane almamıştım. Eşyalar araya girip duruyordu. Göğsüm ağrıyordu ve Bis'in genellikle oturduğu buzdolabının üstüne baktım.

Jenks toparlanmam için bana bir bakış attıktan sonra Trent'in omzundan kalktı. "Çocuklarımı buradan çıkarayım." Sesi yükseldi. "Hey! Sana kaç kere *ayakkabı bağlarını rahat* bırakmanı söyledim!"

Başını eğen Trent ayaklarını kaydırды ve üç peri kıkırdayarak ve gülerek ayak bileği hizasında kapıdan dışarı aktı. Jenks onların tozunu sıkı sıkı tuttu ve gürültü seviyesi düştü.

Rahatladığı her halinden belli olan Trent içeri girdi ve çantasını yere bıraktıktan sonra çörek torbasını ortadaki tezgâha, kâğıt çuvalı da masanın üzerine ağır bir gümbürtüyle bıraktı. Sessizdi, tamamen hareketsizdi ve ben başımı kaldırdım. "İyi misin?"

İblis ders kitabını kapattım ve masanın ortasına ittim. "Hayır."

Trent yağmur lekeli şapkasını masanın üzerine bıraktı ve deri ciltli, farklı boyutlardaki kitapları kâğıt çuvaldan çıkarmaya başladı. "Zor bir geceydi."

Alaycı kahkahalarım engel olamadım. Kızı önünde sallanıyordu ve ona korkunç bir seçenek sunulmuştu. Bana emanet edilen bir çocuk kaçırılmıştı. Bis sadece elli yaşındaydı. Orada bile olmamalıydı. Gözlerim doldu ve onun önünde tekrar ağlamak istemediğim için nefesimi tuttum. "Bana bak," dedim gözlerimi silerken, durumu hafifletmeye çalışarak. "Tam bir bebeğim. Ağlamadan duramıyorum."

"Sorun değil," dedi masanın yanında durup kâğıt torbayı dikkatlice katlarken.

"Hayır, değil," diye itiraz ettim ve Trent bana doğru yürüyüp elini omzuma koydu. Ayakkabılarının bağları çözülmüştü ve gözlerimizi aynı seviyeye getirmek için çömeldiğinde irkilerek başımı kaldırdım. Gözleri ortak bir acıyla kararmıştı. "Ağlaman sorun değil demek istedim," dediğinde nefes almayı hatırladım. "Şu anda çok gerginsin, sağlıklı bir şekilde rahatlamaya ihtiyacın var."

Başımı salladım, beni her şeyin yoluna gireceğine ikna etmeye çalışmadığı için mutluydum. İyi değildi. Bu kötüydü. Gerçekten kötü. Bunu bilmek

yardım ettiğini anladı. Çocuğunu kaybetmişti. Onun acısına nasıl yaklaşabilirdim ki? Onun hayal kırıklığına? Tekrar düşündüm, *o yapabiliyorsa ben de yapabilirim.*

Yanağıma şaşırtıcı bir dokunuş yaparak ayağa kalktı ve uzaklaştı. "Onu geri alacağız. Hepsini geri alacağız."

Elinin olduğu yerde bir karıncalanma hissedebiliyordum ve uyuşmuş bir halde ona baktım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hattı tamir edebilirim ama Bis olmadan olmaz. Ve eğer hat koparsa kimse bana yardım etmez." Bu zihnimin dönüp durduğu bir tuzaktı ve ondan kurtulana kadar suda ölü gibiydim.

Trent hâlâ paltosunun içindeyken Ivy'nin sandalyesini köşeden çekti. Ayakkabılarını düzeltmek için otururken hareketlerinde ölçülü bir heyecan vardı. "İşte bu yüzden buradayım. Bu geceyi düşünüyordum," dedi ve Jenks tekrar içeri girerken başını kaldırıp baktı.

"Ben de." Onun heyecanlı hevesinin yanında benim sesim donuk bir düzlüktü. "Ku'Sox bu gece nelerden korktuğunu göstermek için birkaç şey yaptı," Trent ısrar etti.

"Ne fark eder ki? Onu herkesten daha güçlü olması için tasarladılar," dedim, getirdiği kitaplara bakarak. *Daha fazla kitap. Bunun yardımı olur,* diye düşündüm alaycı bir tavırla, sonra daha yakından baktım, doğruldum ve bir tanesine uzandım. Hepsinin üzerinde kütüphane etiketleri vardı - yasaklı bölümden.

"Hey, bunlar yasaklı bölümden," dedim bir tane alarak. "Onları çaldın mı?"

Trent kızardı, kulaklarının kenarları büyüleyici bir şekilde kırmızılaştı. "Hayır, tabii ki değil. Onları dışarı çıkarmama izin verdiler."

Gözlerim onları getirdiği kahverengi kâğıt torbaya kaydılar. "Yasaklı bölümün dışında mı? *Kütüphaneden mi?*"

"Evet, lütfen üzerlerine bir şey bulaşmasın," diyerek papatya çayı fincanımı orta tezgâha taşıdı. "Oh, soğumuş," dedi usulca, ayağa kalkıp paltosunu çıkarırken.

Kütüphane arazisinden yasaklı kitapları almasına izin vermelerini hâlâ aklım almıyordu.

Belli ki rahatsız olan Trent, ceketini Ivy'nin sandalyesinin üzerine bıraktı. Çörek torbasına uzanarak, "Çocuk kanadına yeni bir çatı yaptırdığınızda ve çocuk etkinlikleri koordinatörünün maaşını ödediğinizde yapmanıza izin verdikleri şey inanılmaz," diye mırıldandı.

Jenks'e "Kısıtlı kitapları çıkarmasına izin veriyorlar," dedim ve peri omuz silkti.

Tezgâhın arkasında Trent çantasını karıştırdı. "Yemek yememin bir sakıncası var mı? Pazartesi günü personeli evlerine gönderdim ve henüz geri çağırmadım. Ellasbeth su kaynatılabilir ama kaynatmayacak." Durakladı. "İstemiyorsun, değil mi?"

Kızarmış çörek kokusu çok güçlüydü. Bakışlarımı kitaplardan ayırdım,

Tezgâhın arkasında durmuş, başı neredeyse asılı kaplara degecek şekilde ona baktım. Saçları elektrik ışığında normalden daha koyuydu ve yüzü yeni tıraş edilmişti. Uzun boylu ve eğilmemişti, yaydığı sakinlik içime işledi ve paniğimi kenarlara iterek tekrar düşünebilmemi sağladı. "Hayır, devam et."

"Jenks, tabaklar nerede?" Trent sordu ve peri onun omzuna konarak dolabı gösterdi.

Trent buradayken kendimi tuhaf hissediyordum ama peri çocukları gürültüyü kesiyordu. Tabağın sesi gürültülüydü ve Trent tabağa altı hamur işi koydu, tabağı önüme koyup kitapları duvara kadar taşıdığına yığından sade bir çörek aldı.

"Ku'Sox yüzüklerimizi kırdı," dedi Trent sanki önemliymiş gibi ve ben de onu sabahın dördünde takım elbisesi ve kravatıyla mutfağında görmenin tuhaf olduğunu düşünerek sade çöreğinden bir ısırık almasını izledim. "Bence bu önemli. Onları bir güvenlik ağı olarak kullandığımızı bilmiyordu. 'Beni yenmek için yeteneklerini bir elfle birleştir' dedi. Ku'Sox onları yeteneklerimizi birleştirmek, kendimizi daha güçlü kılmak için kullandığımızı sanıyordu."

Kızarmış hamurun kokusuyla midem guruldadı ve bunu duyan Trent kendime yardım etmemi işaret etti. Başımı salladım ve serpiştirilmiş olana baktım.

"Daha önce iblisler onu bu şekilde alt etmişti," dedi Trent, hâlâ mutfağının ortasında dururken. "Bizden, iblislerden, elflerden, herhangi birinin birlikte çalışmasından korkuyor. Tüm eylemleri iblisleri birbirinden ayırmak, ittifakları bozmak için."

"Buna itiraz edemem." Trent mutfağın öbür ucunda olmasına rağmen, kilisemde durup gösterişsiz bir çörek yerken iyi görüldüğü için çok yakın, çok erişilebilir olduğunu hissettim.

"Ve Bis," dedi, midemin sıkışmasına neden olarak. "Onu sana karşı koz olarak kullanmak istediği için almadı. Sadece bu yüzden olsaydı, bıçağı çevirip laneti hemen o anda kaldırmanı sağlayabilirdi."

Paniğimi bir kenara ittim. "Bis'i aldı, ben de hattı tamir edemedim," dedim ve Trent başını salladı.

"Tam olarak benim düşüncelerim," dedi, bir ısırık aldığı çöreğini poşetten çıkardığı peçetenin üzerine koyarken. "Kırılması gerekiyor. Mor çamur gittiğinde, hattınıza zarar vermek için kullandığı laneti herkes görebilir. Bu yüzden tamir etmene izin veremez. Ama tüm dengesizliği bir kerede hareket ettirebilirsen, aynı etkiyi elde edebilirsin. İçecek bir şeyler hazırlamamın sakıncası var mı?"

Bu yeni düşünce karşısında dudaklarım aralandı. "Elbette, devam et," dedim ve parmaklarını ikinci bir peçeteye silerek buzdolabına döndü. Kahretsin, tüm dengesizliği aynı anda taşıyabilirdim. Yani, repliğimin nasıl olması gerektiğini biliyordum. Tek yapmam gereken, bana ait olmayan her şeyi bir araya getirip

başka bir satıra aktarın.

Sessizce, Trent buzdolabına giderken ayağımı salladım. Jenks omzunda bir şeyleri işaret ediyordu. Trent elinde sütle çıkageldi ve beni şaşırttı. *Çöreklerinin yanında süt mü seviyor? Her gün yeni bir şey öğreniyorsun.* Hayır, sıcak çikolata, diye karar verdim, Jenks mutfığa daldığında ve Trent de onu takip edip şeker, kakao ve tuz topladığında.

"Bis olmadan tüm dengesizlik tomarını taşıyabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Dedim. "Tabii ki yapabilir!" Jenks itiraz etti ama ben ayağa kalktım, nabzım hızlandı. "O

çizgi atlayamaz. Her şey bu yüzden başladı!"

"Çizgi atlamıyor, dengesiz hareket ediyor," dedi Trent Jenks'e, Trent'in dolaptan çıkarıp toz kakaoyla doldurduğu iki fincandaki peri tozunu sallayarak. "Bunu yapabildiğini zaten kanıtladı."

Ayağa kalktım, tezgâh aramızda kalacak şekilde durdum. "Mezarlıktaki hattın imzasını biliyorum. Hepsini oraya atabilirim."

Jenks ısıklık çaldığında Trent iki bardağa süt doldururken başını kaldırdı. "Newt çok kızacak," dedi peri ve hevesim kırıldı ama sadece bir anlığına.

"Ah, bunlardan biri benim olabilir mi?" diye sordum ve Trent'in gülümsemesi genişledi. "Evet."

Jenks aramızda asılı kaldı, üzerinden kırmızı renkli parlak bir toz pırıltısı dökülüyordu. "Bundan hoşlanmadım," dedi. "Kulağa riskli geliyor."

Trent'in kaşığı şingirdayarak ikisini de karıştırırken, "Mükemmel," dedim. "Bir kez hareket ettirildiğinde, herkes onu kırmak için kullandığı laneti görebilir."

"Bu durumda anlaşmadan caydığınızı mı söyleyecek?" Jenks sordu.

Omuzlarım çöktü ve alt dudağımı çiğnedim. "Belki Al'ın alyanslarını ödünç alabilirim ve gücümüzü birleştirebiliriz," dedim tereddütle ve Jenks alay etti.

"İblis ve elf arasında işe yaramıyor," diye hatırlattı Jenks ama Trent kaşığı peçetenin üzerine, yarısı yenmiş çöreğinin yanına koymuş ve ceketinin yanına gitmişti.

"Seçeneklerimiz var," dedi önümdeki müze broşürünü muzaffer bir edayla tokatlarken. "Tabii eğer onları yeniden canlandırabilirseniz."

Kaşlarım havada, üzerinde metalik mitolojik bir yazıyla ELVEN ARTIFACT SHOW yazan renkli broşürü kendime doğru çektim. Cincy müzesinde böyle bir koleksiyon olmadığını biliyordum. Hiçbir yerde yoktu. Elfler saklandıkları yerden yeni çıkmışlardı. İşte o zaman kafama dank etti ve tarihi aradım. Quen hafta sonunda bir müze gezisinden söz etmişti. Elbette, bu hafta sonu başlamıştı ve üç ay sürecekti.

yola çıkmadan önce.

"Jenks, bunu benim için alır mısın?" Trent elinde iki fincanla mikrodalga fırının önünde durarak sordu ve peri iki ayağıyla kapının düğmesine vurarak uzaklaştı. Görünüşe göre birlikte Lucy'yi çalarak geçirdikleri öğleden sonra ikisinin de birbirlerine karşı tutumlarını değiştirmişti. Neredeyse arkadaş gibi görünüyorlardı. Sonunda bir perinin bir multimilyarderin mikrodalgayı çözmesine yardım etmesinin yarattığı uyumsuzluk sona erdi ve Trent masaya geldi, mikrodalga Jenks'in kanatlarına uğultulu bir fon oluşturunuyordu.

Trent'ten önce broşürü yere attım. "Elf eserlerinden oluşan bir müze sergisi mi? Bunu sen mi ayarladın?"

Jenks başka bir tartışmayı çözmek için koridora doğru vızıldadı ve Trent başını eğerek sevimli bir şekilde utanmış göründü. "Altı ay önce. Mirasımızla dayanışma ve gurur gösterisi olarak. Tanıdığım insanları yavaş yavaş tarihimizin kamuya açık bir ifadesine ihtiyacımız olduğuna ikna ediyordum ve sakladıkları şeyler memnuniyet verici. Sihirli eserlerin çoğu artık kullanılmıyor ama yine de harika bir koleksiyon. Cincinnati üç ay boyunca gösteriye ev sahipliği yapacak ve ardından ben yeni bir kanat inşa ederken önümüzdeki üç yıl boyunca turneye çıkacak."

Tezgâhta durup broşürü açtım. Rengârenk resimler ve antik eserlerin açıklamaları beni karşıladı. Birdenbire bir alışveriş kataloğuna benzedi.

Trent daha yakına eğildi, tıraş losyonunun altından tarçın ve şarap kokusunu alabileceğim kadar yakındı. "Bana en iyi neyin işe yarayacağını düşündüğünü söyle, sana birkaç günlüğüne ödünç verebilirim."

Gözlerimi kaldırdığımda onu son derece ciddi buldum. "Sana öylece verecekler mi? Geri alamayabilirler."

Başını salladı. "Ama eğer olursa, işe yarayacaktır. Bunu riske atacaklar."

Mikrodalga'nın sesi duyuldu ve bir an durup onu almaya gittim, kütüphanedeki kısıtlı kitaplara göz gezdirdim. Trent bunu yapabilirdi, evet. "Bu şeylerin potansiyel olarak neler yapabileceğini muhtemelen benden daha iyi biliyorsundur," dedim ılık süt ve çikolata kokusu burnuma çarparken. Buhar gibi tüten iki bardağa uzandığımda midem guruldadı.

"Ah, sahiplerinin ne yapmaları gerektiğini *söylediklerini* biliyorum," dedi ve ben de sıcak fincanları aceleyle tezgâha taşıdım, yanmış ve hassas parmaklarımdaki ıstıyı silkeledim. Bunu gören Trent hareketsiz kaldı. "Yandın mı?"

Elimi arkama sakladım. "Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey, peri osuruğu!" Jenks söyledi, ben de ona kaşlarımı çattım. "Ku'Sox'un çemberinden geçmeye çalışırken onu yaktı."

"Sorun değil," dedim ama Trent bana doğru uzanıyordu. Sertleştım ama bileğimi çoktan kavramıştı. "Sorun yok," diye tekrar itiraz ettim, çekiştirdim.

"Tanrım, Rache. Seni ısırmayacak," dedi Jenks ve Trent suratsızca elini uzattı, başı eğikti ve kendinden emin duruşundan meydan okuma çılgınlıkları yükseliyordu.

Ona göstermeyecektim ama Jenks'in de dediği gibi beni ısırmayacaktı. Kendimi tuhaf hissederek elimi uzattım. İblis yaram çok açıktı ve elimi ona yaklaştırmadan önce gözleri kısa bir süre yarama takılınca kızardım. Nefesi çiğ tenimle buluştuğunda biraz ürperdim ve kaşlarını çattı. "Yarın iyi olacak," dedim ve elimi bıraktığında rahatlayarak nefes verdim. "Al, çikolatanı iç."

Kupasını ona uzattım, o da aldı. Kayıp parmakları görüldü; sonra onları tekrar sakladı. Sessizce, ikimiz de ayrı ayrı düşünerek birer yudum aldık. Sıcak çikoladayı yüzüme tuttum, tadına bakmadan önce içime çektim, ona Quen'in gösteride kendisine eşlik etmemi istediğini söylemeyi düşündüm. Şimdi neredeyse önemsiz görünüyordu.

"Eserlerin gerçekte ne işe yaradığı kitaplarda yazıyor. Bir yerlerde," dedi Trent ve fincanımın üzerinden gözleriyle buluştum. Sıcak çikolata, tatlı, zengin, acı ve sıcak, Trent'in sinsi gülümsemesi kadar içimi ısıtarak aşağı kaydı. Araştırmayı bana yıkıyordu ama umurumda değildi. Bis'i kaybettiğimden beri ilk kez bunu yapabileceğimizi düşündüm.

Trent başını sallayarak elindeki bardağı aniden yere bıraktı ve ceketine uzandı. "Öyle olsun. O halde seçim işini sana bırakıyorum," dedi paltosunu zarıfçe giyerken. "Geri dönmem gerek. Sıcak çikolata için teşekkür ederim."

"Araştırmada da berbatsın, ha?" Jenks kupasının üzerine tünemiş ve tozuyla yüzeyi kirletiyordu.

"Acı verici derecede korkunç," dedi Trent, ceketini omuzlarına silkip şapkasını ve evrak çantasını alırken. Hareketi durdu ve belli belirsiz gülümsedi. "Hangi parçayı istediğini söyle."

"Yapacağım," dedim ve Trent hızla topuklarını çevirip koridora yöneldiğinde başladım. "Hey, çöreklerin ne olacak?"

"Onları alabilirsin," dedi, sığınağa giden yolu çoktan yarılamıştı. "Ben aç değilim."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde Jenks'e baktım, o da omuz silkti. Harekete geçerek Trent'i takip ettim, Jenks'in heyecanlı çocuklarının peri tozlarını yolumdan çekmek zorunda kaldım. "Trent, bekle," dedim, sonunda ona kapıda yetiştim. "Teşekkür ederim," dedim, eski ikiz kapılara döndüğünde neredeyse ona çarpacakken nefes nefese kalmıştım. "Sanırım bunu şimdi yapabiliriz."

Bilardo masasının üzerindeki ışığın loş aydınlığında öylece dururken tereddüt etti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Elleri ceplerinde, Trent hiç de kendisi gibi görünmüyordu. "Ne olurdu

Dr. Farin ile ne yaptınız?"

Gülümsemem soldu. "Genetikçiniz mi? Öldürdüğün mü?"

Başını salladı ve kapıyı açarak soğuk bahar gecesi esintisinin ayak bileklerime dolanmasına izin verdi. "Artık her şeyi, neyin tehlikede olduğunu, neyin tehlikede olduğunu bildiğine göre, basına gitmesini ve hayatını kurtarmaya çalıştığın her şeyin sonunu getirmesini nasıl engelleyebilirdin? Bir iblisin istediği gibi ömür boyu hapis mi? Sonsuza dek onun kölesi olacağınızı bilerek ona daha da büyük bir servetle rüşvet mi verirdiniz? Yoksa bu işi temiz bir şekilde bitirir, binlerce, belki de milyonlarca insanı acı çekmekten kurtarmak için açgözlü bir adamı öldürür müydünüz?"

Ağzım kurumuştı ve ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Sonunda "Bilmiyorum," dedim ve o da derin düşüncelere dalmış bir halde başını salladı.

"Bu adil bir cevap," dedi hafifçe. "Aldığım kararları ve bunların olası nedenlerini düşünüp düşünmediğini merak ediyordum."

Ona baktım, düşüncelerim içimde yarışıyordu. Bilmiyordum. Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Yüz ifadesi karardı ve üzüntüm geri gelmeye başladı. Düşüncelerinin nereye gittiğini biliyordum. "Bis için üzgünüm," dedi. "Acıttığını biliyorum."

Yine de gülümsemeyi başardım. O biliyordu. Suçluluğu, paniği ve bu enerjiyi bir çıkış yolu bulmaya odaklamak için gereken gücü biliyordu. "Teşekkür ederim," dedim, onun önünde tekrar ağlamayı reddederek. Tıraş losyonunun üzerine yağmur ve deri kokusu sinmişti, boğazım düğümlendi ve gözlerim yine kayma tehlikesi geçirdi. "Ceri ve Lucy için üzgünüm. İlerlemeye nasıl devam edebileceğini bilmiyorum."

Gözleri yanmış elimden kalktı ve beklenmedik bir şekilde bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırarak beni şok etti. "Bana her şansın geçerli olduğunu öğreten sendin. Eğer buna inanmasaydım, tam bir enkaz olurdu. Nasıl acı verdiğini biliyorum. Belki seçimlerim için beni affedersin?"

Beni öpmeye mi çalışacaktı? Artık bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. "Bunu uzun zaman önce yaptım."

Gözlerinde okunamayan bir duygu vardı, tereddüt etti, dikkati hırçın saçlarımda gezindi. "Aşağı, sanırım," diye fısıldadı ve keskin bir baş hareketiyle arkasını döndü.

Geri çekildim, yanlış karar verdiğim için omzum kapı çerçevesine çarptı ve tökezleyerek içeri girdim. Utanarak, o kaldırımı bulamadan kapıyı kapattım ama mabedin pencerelerinden birinden arabasına binişini izledim, şekli bulanık ve dalgalıydı. Jenks'in kanatları omzuma konduğunda tanıdık bir ses çıkardı ve birlikte Trent'in arabasının ışıklarının yanıp sönmesini izledik.

"Bununla ne demek istedi?" "Ne demek istedi?" dedim, hala yalnız hissediyordum.

Kilisemde kokusunu alıyorum.

Jenks'in kanatları kararsızca kıpırdadı. "Bilmiyorum."

Trent uzaklaştı ve ben omzumdaki Jenks'e bakmaya çalıştım ama başaramadım. "Onu sen çağırdın," diye suçladım. "Buraya gelmesini sen istedin."

Önümde kırmızı toz birikti. "Avukatıyla konuşmak için Cincy'ye geliyormuş," dedi peri. "Onu aradım, evet. Yardım edebileceğini düşündüm. İşe yaradı, değil mi? Yine düşünüyorsun, değil mi?"

Pencereye döndüm ve gecenin boşalttığı sokağa baktım. "Uh- huh."

"Ivy gidince seni cezalandıracak birine ihtiyacın oldu Rache ve ben seni tokatlayacak kadar büyük değilim."

Çılgın, işe yaramaz halimi düşündüm. O haklıydı. "Özür dilerim."

"Bunun için endişelenme. Daha iyi hissediyor musun?"

Yanık elimi pencereye koydum, soğuk kan kırmızısı cam parmak uçlarımı rahatlattı. Yavaşça başımı salladım. Trent bana ceza vermişti. Buna ne dersin?

Jenks, "Sıcak çikolata ve çörekler onun fikriydi," dedikten sonra çocuklarıyla ilgilenmek üzere oradan ayrıldı.

On beş

Telefonun hafif zil sesi kafatasımın içinde titreşti ve sesi küçük mor koridorlar ve meşe palamudu büyüklüğünde siyah kapılar rüyalarımın dahil etmeye çalışsam da, kendini bilinçli düşünceme itti ve beni uyanıklığa itti.

Telefon çalıyor.

Gözlerimi açtım ve sabit bir şekilde 7:47'yi gösteren saatime baktım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Fısıldadım ve yüzüstü dönüp yastığı başımın üzerine koydum. Sadece birkaç saattir uyuyordum ve öğlene kadar kalkmayı planlamıyordum.

Geç yatmıştım, küçülen odalar ve Al'ın hapsediği o tekilliğin içinde ezilme hayallerim uykumu huzursuzlaştırdığı için iyi uyuyamamıştım. Güneşin doğmuş olması bir hakaret gibi görünüyordu, parlak ışınlar perdemi aşıyordu. Jenks telefona bakacaktı. Zaten benim için olmazdı. Kimse bir iblis tutmaz, hele sabahın yedi buçuğunda.

Telefon sonunda kapanınca rahat bir nefes aldım. Sonra tekrar başladı. İnledim, gitmesini diledim.

"Ra-a-a-ache!" Jenks'in sesi tüm sinirlerimi tırmaladı ve kendimi dirseklerimin üzerine koydum.

"Ne!" Bağırdım, artık tamamen uyanmıştım.

"Çocuklarım Wayde'in yapıştırıcısını buldu. Rex'in bıyıklarını çıkarıyorum. Sen bakar mısın?"

"Ciddi misin sen?" Ben haykırdım.

"Onun yerine kediye mi tutmak istiyorsun?"

Yastığımı yere fırlattım. Homurdanarak ayaklarımı aşağı salladım ve soğuktan onları geri çektim. "Saat daha sekiz bile olmadı," diye mırıldandım, şifonyerimin aynasına bakarken saçlarımı düzeltmeye çalıştım ama başaramadım. Hayır, bıyıkları birbirine yapıştırılmış histerik bir kediye tutmak istemiyordum. Tanrım! Ivy eve döndüğünde çok mutlu olacaktım.

Mavi havlu kumaştan bornozuma uzandım ve kollarımı kollarına sıkıştırdım. Dün perilerin oynadığı terliği bulamadım ve koridorda bir *sürtünme pedi*, *sürtünme pedi* ile sendeleyerek ilerlerken, muhtemelen telesekreterimizin etrafında dolaşmaya çalışan dergi satıcısını azarlamaya hazır bir şekilde bornozumu bağladım. Cep telefonum önemli herkesin elindeydi.

numara. Acil bir durum olsaydı, beni oradan ararlardı.

Mutfaktaki parlak ışıkta gözlerimi kısarak baktım, uykusuzluktan hasta hissediyordum. Trent'in kitap yığını bekliyordu. Hiçbir yerde tek bir peri bile yoktu ve Jenks'in sonunda hepsini bahçeye çıkarıp çıkarmadığını merak ettim. Ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Geliyorum!" Telefon çalmaya devam ettikçe ve tik taklar attıkça ahizeye uzandım. Arayanın kimliğini gördüğümde kalbim sıkışmış gibiydi. Arayan Trent'ti.

Artık neler olduğunu bilmediğim için telefonu açtım. "Trent?" Ahizeyi tereddütle kulağıma götürürken endişelenmeli miyim yoksa kızmalı mıyım emin olamıyordum. "Tanrı aşkına, sabahın yedisinde, kırk yedisinde beni arayarak ne yapıyorsun?"

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından tanıdık bir kadın sesi "Üzgünüm, yanlış numara" dedi.

Hızlı bir nefes aldım. "Ellasbeth?" Ahizeyi kulağıma daha sıkı bastırarak haykırdım. "Sen misin?"

Yine sessizlik vardı. Ray'in arka planda ağladığını duyabiliyordum ve omurgam sertleşti. "Ellasbeth," dedim usulca, bir elimi alnıma götürerek parlak mutfak penceresine doğru döndüm. "Trent ve ben birlikte uyumadık. Asla. Bence sen ve o harika bir çift olursunuz. *Lütfen* artık uyumaya geri dönebilir miyim?" Bu çok saçmaydı. Ellasbeth'in eline geçen ilk fırsatta etrafı kurcalamasına izin verin.

"Siz olduğunuzu bilmiyordum," dedi kadın, sesindeki korku tonu beni duble grande'yi çarpmaktan daha hızlı uyandırdı. "Trenton'ın acil durum listesindeki ilk numara sizsiniz."

Ray hâlâ ağlıyordu. "Trent nerede?" Hiçbir şey söylemedi ve Jenks içeri girdiğinde telefona eğildim, endişeli bir altın tozu ondan kayıyordu. "Bak sen. . . elf kadını," dedim, telefonu yüzüme kapatmasını istemiyordum. "Benden hoşlanmadığını biliyorum, ama hileci tanrıçana yardım et, eğer bana Trent'in acil durum numaralarını neden aradığını söylemezsen, bu telefon hattından sürünerek geçip seni boğacağım."

Jenks tuzlu su fıçımın kenarına indi, Ellasbeth sinirli bir nefes aldığında yüz ifadesi endişeli bir hal aldı. "O gitti! Sanırım Lucy'yi almak için sonsuzluğa gitti."

Telefonu kavrayışım sıkılaştı ve Jenks'in kanatları canlandı. Trent kendi başına mı gitti? Mükemmel bir planı kucığıma bırakıp gitti ve beni burada mı bıraktı? Piç kurusu!

Jenks dışarı fırladı ve ben de mutfağı doğru ilerleyerek Ellasbeth'in nefes almasını bekledim ama o çok iyi çalışmıştı, ben daha tek bir kelime bile edemeden Trent'i küçümseyen üç cümle kurdu. "Ellasbeth, Quen'le konuşabilir miyim?"

Lütfen?" Öfkelenerek sordum. O gitmişti. Ukala elf kendini öldürtecekti.

"Burada yalnızım!" Ellasbeth bağırdı. "Bu bebek çılgılık atmayı kesmiyor ve burada bana yardım edecek kimse yok!"

Belle, Jenks'le birlikte içeri girdi; Jenks yere düşüp Rex'in pençesini kenara iterek ona bilgi verirken peri endişeliydi.

Jenks'in gözleriyle karşılaştığımda, "Ellasbeth, histeri krizlerini bırak," dedim. "Quen nerede ve Trent gideli ne kadar oldu?"

Sonunda durdu. "Bilmiyorum. Quen bodrumda kasayı açmaya çalışıyor."

Korku, yoğun ve iğrenç bir şekilde, kendime söylediğim umut dolu sözlerden sıyrıldı. "Trent gideli ne kadar oldu?"

"Sana bilmediğimi söyledim!" diye bağırdı ve Ray daha da yüksek sesle ağladı, hayal kırıklığına uğramış ve beşiğinde unutulmuştu. "Quen'den öğrenebildiğim tek şey Trenton'ın kasa kapısını kullanarak ever-after'a ulaştığı, ama gitmeden önce makineyi aşırı yüklemeye ayarladığı ve sigortayı yaktığı. Yenisini alana kadar günler geçecek. Trent'i en son bu sabah işe gittiğinde gördüm. Saat beş civarıydı."

Sabahın beşinde. Beni terk ettikten kısa bir süre sonra. Orospu çocuğu! Ku'Sox'la tek başına yüzleşmeye giderek ne yapıyordu? Tek başına mı? Lanet olsun. Ona başparmak sözü verdirmeliydim. Kendini öldürtecekti. Ama sonra aklıma belki de planının bu olduğu geldi. Avukatının ofisinde olduğunu söylemişti.

Kahretsin.

Gözlerim açıldı. Jenks'in beti benzi atmış, ne yapacağımı görmek için bekliyordu. "Ellasbeth, bir saniye bekle," dedim son konuşmasını keserek.

"Sakın bana dayanmamı söyleme, seni küçük cadı!"

Ahizeyi kapattım. "Sanırım Trent Ku'Sox'la yüzleşmeye tek başına gitti."

Jenks'in yüzü karardı. "Aptal!" diye bağırdı. "Bana yapmayacağına söz vermişti!"

"Evet, benim de öyle düşünmeme izin verdi," dedim onun yanından mutfığa doğru bakıp bununla başa çıkmanın en iyi yoluna karar vermeye çalışırken. Serbest bırakılmış bir tanıdık olarak Trent'in Ku'Sox'a karşı biraz bağışıklığı vardı ama ona saldırırsa yoktu. Sadece birkaç saattir oradaydı. Belki de henüz bir şey yapmamıştı.

Bakışlarım elime ve Trent'inkinin ikizi olan serçe parmağımdaki yüzüğe kaydı. Onu bir kez kullandığımda, Trent bana doğru çekilmişti. Asıl soru, onu son gördüğümde de bunu takıyor muydu? Ellasbeth bu konuda onunla dalga geçiyordu ve onu yatıştırmaya, ilişkiyi yürütmeye çalıştığını biliyordum.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve telefonu tekrar kulağıma götürdüm. Ellasbeth hâlâ konuşmaya devam ediyordu, dinlemediğimi fark etmemişti. "Ellasbeth. Ellasbeth!" I

bağırdı. "Kapa çeneni ve beni dinle!"

"Bu ne cüret-"

"Ray'i almanı istiyorum," dedim, ses tonum yakıcıydı. "Onu o beşikten kaldırmayı ve banyo yaptırmanı istiyorum. Onunla birlikte kurabiye pişirmeni istiyorum. Ona kitap okumanı istiyorum. Ne yapacağın umurumda değil ama beşiğinde oturup ağlamasına izin vermeyeceksin. Anladın mı beni?"

"Ona kitap okumamı mı istiyorsun?" Ellasbeth inanamayarak söyledi. "Nişanlım bir iblisle savaşıyor ve sen benden bir çocuğa kitap okumamı mı istiyorsun?"

Yüzüm yanıyordu. "Ona kitap okuyacaksın," dedim, ona bağdırmamak için kelimelerimi yavaşça söyledim. "Eğer onu ağlaması için beşiğine koyduğunu öğrenirsem çok kızarım. Anladın mı? Quen hava almaya çıktığında ona, gidip aptalca bir şey yapmadan önce Trent'in kışını sonsuzluktan çekip çıkarmaya çalıştığımı söyle. Bunu benim için yapabilir misin?"

Sonunda sessizlik oldu. "Ellasbeth?" Sakinleşmeye çalışarak yavaş bir nefes aldım. "Trent'in acil durum irtibat kişisi değilim çünkü deri içinde iyi görünüyorum."

Hattın kesilmesinden gelen tıkrıty yüksekti. Dudaklarımı bükerek aramayı sonlandırmak için düğmeye bastım ve telefonu tekrar yuvasına yerleştirdim.

"Eee?" Jenks sordu.

Bornozumun kravatını sıktım. "Sadece bir tahmin, ama sanırım Trent sonuçları beklemekten sıkıldı ve Ku'Sox'la konuşmaya gitti."

Tezgâhı ittim ve Jenks havalandı. "Ah, Rache?"

"Sadece giyiniyorum, tamam mı?" Koridordan odama doğru ilerlerken Jenks'in de beni takip ettiğini söyledim. "Kötü adamlarla bornoz giyerek savaşıyorum." Odanın kapısını Jenks'in suratına kapattım ve peri kapının aralığından içeri daldı. Ben dolabımı açıp bir şeyler almaya başladığımda kanatları gerginlikle takırdadı. Önce Ceri ve Lucy, sonra Bis. Şimdi de Trent. Tanrıya şükür Ivy eve geliyordu. Onun yardımına ihtiyacım vardı. *Kahretsin, bundan bıktım!*

"Rache?" Jenks, ben geceliğimi yukarı sıyırıp kot pantolonumu çekiştirirken yatağın direğine yaslanarak, "Rache," dedi.

Kalbim küt küt atıyordu. Saat neredeyse sekizdi. Sadece birkaç saattir oradaydı. Belki de çok geç değildi. "Arkanı dön, yoksa Belle'e nerede uyuduğunu sorarım."

Kanatlarının sesi değişen peri dönerek uzaklaştı. "Rache, güneş doğduktan sonra burada olamam."

Sesi korkmuş ve şok olmuştu, geceliğimi başımın üzerine çekerken yavaşladım, saçlarımı yakaladım. "Sonsuzluğa gitmiyorum," dedim, sonra neredeyse arkasını dönecekken üstümü örttüm.

"Sen değil misin?"

Pamuklu gömleği başımın üzerinden çekerken burnuma sürtündü. Sesindeki şaşkınlık karşısında belli belirsiz bir gülümsemeye engel olamadım. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Gömleğimi kot pantolonumun arkasına tıktırdıktan sonra yatağımın altında botlarımı bulmak için dizlerimin üzerine çöktüm. "Ku'Sox bir psikopat."

"O zaman ne yapıyorsun?" Jenks yatağımın altını aydınlatmak için aşağı uçtu. Gerinerek botlarımı kaptım ve dışarı çıkardım. "Felix'i aramamı ister misin? İstihbaratı bu işe karıştırıyım mı?"

Odamın zeminine oturdum ve botlarımı çıplak ayaklarımın üzerine geçirdim. İkinci botu giyip Jenks'e bakarken, "Kimlik yok," dedim, midem boştu ve ağrıyordu. "Ama o aptalı sonsuza dek sürecektir olan hayattan çekip çıkaracağım. Eğer şanslıysam Lucy ve Ceri'yle birlikte olur ve ikisine de sahip oluruz." *Belki de planı budur.*

Perinin kanatları parlak gümüş bir renk aldı. "Tink'in küçük pembe goncaları sağ olsun," dedi rahatlayarak, ayağa kalkıp kapımın koluna uzanırken. "Ku'Sox'un peşinden gideceğini sanıyordum."

"Bu sefer değil."

Botlarım sert ahşap zeminde takırdadı. Aptal değildim ama öfkeliydim. Trent bensiz gitmişti. Hem de her şeyi planladıktan hemen sonra. Belki de kitaplar dikkatimi dağıtmak içindi.

"Kaçmıyor!" Jenks benden önce mutfığa girerken parlak bir sesle konuştu ve Belle mutfak penceresinden döndü, yüz ifadesi şok olmuştu.

"Öyle değil mi?" dedi ve ben ikisine de suratımı astım.

"Tanrım, beni aptal mı sanıyorsunuz?" Dedim, sonra ikisi de bir şey söylemeyince kaşlarımı çattım. "Tek istediğim Trent iken neden sonsuzluğa gideyim ki?" Elimi kaldırarak ışığın serçe parmağımdaki yüzüğü göstermesini sağladım.

"Kurbağa taburesi üzerine sıcak sidik!" Jenks haykırdı ve Belle kızgınlıkla turuncu parıltılarına el salladı. "Bunu unutmuşum. Sence işe yarar mı?"

Ayaklarım, deri ile aramda çorap olmadan botlarımın içinde tuhaf hissediyordu ve bir parmağımı orta tezgahın ayak tabanına vurdum. "Denemekten zarar gelmez." Eğer işe yaramazsa, Newt'i deneyebilirdim. Cincy sokaklarında kanlar içinde dövüldüğümü, yüzüğü kullanarak kendimi dışarı attığımı ve yüzüğün karşıdakini içeri attığını hatırlayınca bakışlarım uzaklaştı. Bu tam olarak istediğim şey değildi ama vahşi elf büyüsü böyle işliyordu.

Yine işe yarasa iyi olur, diye düşündüm ona bakarken, tılsımı çağıran kelimeleri hatırladıkça dizlerimin bağı çözülüyordu. *Ta na shay.* Bunun ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyordu.

Bir nefes aldım. *Yetişkin kararları,* diye düşündüm, Ivy'nin benimle gurur duyacağını düşünerek. "Cidden kızgın bir elf, geliyor!" Arka taraftaki çizgiye dokunarak ve yüzüğü parmağımda döndürerek söyledim. *"Ta na shay!"*

Ama sonra arkadaki ley hattı uzanıp beni içine çekince nefesim kesildi.

"Hayır!" Bağurdım, hat beni tamamen içine almadan önce gördüğüm son şey Belle ve Jenks'in mutfağımdan kaybolurkenki şok olmuş ifadeleriydi.

On altı

Vahşi elf büyüsü zihnimde dolaşüyor, şarap ve müzik tadındaki elektrik parmak uçlarıma kadar geliyordu. Her zamanki karşılama uğultusu cırtlak bir gürültüye dönüştü ve dengesiz bir hattın kanıtı olan bir baş dönmesi dalgası beni vurduğunda midem kabardı. Lanet olası bir ley hattının içindeydim! *Trent'i bana getirin!* Trent'in her şeye ve hiçbir şeye inanmadığına dair tanrıçaya söz vererek feryat ettim.

Senin ona ihtiyacın olduğundan daha çok onun sana ihtiyacı var, içimde yabancı ve vahşi bir ses tınladı ve sıranın dışına itildim.

Kollarımı sallayarak beyaz karo zemin üzerinde kaydım. Soğuk bir elektrik ışığı altında parıldıyordu ve burnum yanmış kehribarın asidik kokusuyla karışan kükürdün acı ısırtısıyla kırıştı. Çömeldiğim yerden kalktım, odanın üç tarafını ve kısa bir yarımadayı kaplayan elektronik ekipman ve laboratuvar tezgahlarından arkama dönüp ağlayan bebeklerin boğuk sesine doğru baktım. Bel hizasından tavana kadar uzanan cam bir duvar, yuvarlanan beşikler ve onlara bakan üniformalı genç kadınlarla tamamlanmış bir hastane kreşine benzeyen bir yeri gösteriyordu. Kapı yoktu. Kadınlar iyi görünüyordu ve nerede olduklarını bilip bilmediklerini ya da ödünç alınmış tanıdıklar olup olmadıklarını merak ettim.

"Trent?" Ku'Sox'un geldiğimi hissetmemiş olmasına sevinerek fısıldadım. Buralarda bir yerde olmalıydı. Aptal yüzükler. Vahşi büyüden nefret ederdim. Kuralları olmadığından değil. Sadece onları anlamıyordum.

Yere çarpan bir kalemin ve yuvarlanan bir sandalyenin tanıdık sesi makinelerin uğultusuna karıştığında ve Trent omuz yüksekliğindeki makinelerden oluşan yarımadanın arkasından geriye doğru yuvarlandığında kalbim küt küt atmaya başladı. Şok olmuş bir halde bana baktı.

Bitkin bir hali vardı, pahalı pantolonunun üzerine bir laboratuvar önlüğü giymişti. İnce çizgili gömleği üniforma gibiydi. Her zamanki kravatı yoktu. Kırmızı çerçeveli ve perili gözleri uyuşuk bir şekilde bana bakıyordu. Saçları dağınıktı ve sandalyede otururkenki duruşu, içinin çöktüğü izlenimini veriyordu. Sanki dört saat değil de bir yıl önce gitmiş gibi görünüyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı, sesindeki müzik tamamen kaybolmuştu. "Delirdin mi sen?"

Onun sana, senin ona duyduğun ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı var. "Belki." Serçe parmağımdaki yüzüğün olduğu elimi kaldırdım. "Kıçını geri getirmeye çalışıyorum."

gerçeklik. Bir çeşit anlayışa sahip olduğumuzu sanıyordum." Anlayış. Bu, kesin beklentileri olan bir anlaşma gibi değildi. Anlayış daha belirsiz, daha tehlikeliydi. Ne yapıyordum, Trent'e bir *anlayışla* güvenerek?

Yüz ifadesi biraz düzeldi ve Trent kaşlarını çatı. "Gitmiyorum." Ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki sandalyesi geriye doğru yuvarlandı. Laboratuvar önlüğü tüylendi, yere düşen kalemini aldı ve iş adamı, playboy ve laboratuvar faresi rollerini aynı derecede iyi yapabildiğini kanıtladı. "Gitmen gerekiyor," dedi laboratuvar defterine bir şeyler not ederken. "Git. *Hemen*. Ku'Sox seni bulmadan önce."

Gitmek mi? Şimdi mi? Ben bir köpek değildim ama Jenks'in beni geri çağırmasından başka kolay bir yolum olmadığını görünce kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. Ku'Sox kapıdan içeri girmedikçe ya da ben bir satıra dokunmadıkça burada olduğumu bilmeyecekti. Gözlerim bir araya getirilmiş makinelerin üzerinde gezindi, hepsi uğulduyor ve tıkırdıyordu. Belli ki o ve Ku'Sox *bir anlaşmaya* varmışlardı. Kahretsin, bir planımız olduğunu sanıyordum. Maliyet analizi sonunda dengeleri değiştirmiş olmalı.

"Bu kadar mı?" dedim. Dedim ve Trent başını kaldırdı, hâlâ kitabının üzerinde kambur duruyordu, sırtı neredeyse bana dönüktü, kaskatı ve soğuktu.

"Bu ne?"

Aletleri işaret ettim. "Hayatımı kurtaran makine mi?" Ku'Sox'a yardım ettiğine dair açık bir suçlamaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdim ve kulakları kızardı.

"Hayır, yaklaşık üç nesil daha iyi," dedi, hala notlar alıyordu. "İstediğim DNA zincirini elde ettiğimde, onu mitokondriyi hedef alan hafif etkili bir virüse dahil ediyorum. Şu anda kullandığım sarmaldan tam olarak memnun değilim. Çoğalmadan önce onu temizleme şansım olmadı." Kalemi durdu. Yavaşça doğruldu ve laboratuvar defterine baktı. "Yüzde yetmiş yedi mükemmelliğe sahip, bu da bazı deneklerde sorunlara neden olacak, ancak Ku'Sox bir kasap ve *çocuklarının* yüzde yirmi üçü ölürse, kalan yetmiş yedi ile mutlu olacaktır."

Yüzüm kızardı, dönüp boş beşiğe ve yemek yiyen, uyuyan, ağlayan sıra sıra bebeklere baktım. Orada en az bir düzine bebek olmalıydı. "Bu insanlık dışı."

Trent yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle fidanlığa baktı. "Yüzde yirmiyle mutlu olurdu."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ona yardım ediyorsun," diye suçladım ve Trent'in gözleri kısıldı. "Ona istediğini asla vermeyeceğini söylemiştin!"

Gözleri benimkilere dikildi. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" "Hey, eğer laboratuvar önlüğü uyuyorsa."

Trent hoşnutsuz bir ses çıkararak kitabının üzerine eğildi. Bunun sert olabileceğini düşünerek çocuk odasının penceresine gittim, elim

Cama dokunduğunda soğuktu. Kadınların bizi görebildiği belliydi ama işlerini kör bir ürkeklikle yapıyorlardı, bu da bana acı çekerek hayatta kaldıklarını bildiklerini söylüyordu - Ku'Sox'un artık onlara ihtiyacı kalmayana kadar. "Hemşirelerini de mi aldı?" Suçluluk içinde sordum. Herkesi kurtaramazdım.

"Bazı durumlarda."

Sözleri boğazının arkasından gelmişti ve içindeki gizli tiksinti bir kez daha bakmamı sağladı. Bütün kadınlar kızıl saçlıydı. "Ah," dedim, kendimi rahatsız hissederek. "Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?"

"Gitmeyeceğimi söyledim."

Sesindeki öfke beni geri döndürdü. "Burada mı kalacaksın?" Elimi kalçama koyarak söyledim. "İyi bir planımız olduğunu sanıyordum. Hiçbir şey için teşekkürler. Bis nerede? Onu gördün mü?"

Tekerlekli sandalyesini ayağıyla yakalayan Trent, oturana kadar sandalyeyi ustalıkla çekiştirdi. "O iyi," dedi, o kadar alçak sesle ki neredeyse duyamayacaktım. "Yaşlı gargoyller Ku'Sox'un izlemediği zamanlarda onunla konuşmaya çok hevesliler." "Belki de ona r e p l i k l e r i n i n rezonanslarını öğretiyorlardır," dedim,

Her şeye rağmen bunda iyi bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Başını eğdi, Trent yazmaya devam etti. Tiksinierek ne yaptığına bakmaya geldim ve başını kaldırdı. "Bis bahçedeki çizgiyi biliyor," dedim. "Ceri ve Lucy nerede?" Çenesi titredi ve ekledim, "Bis hepimizi dışarı atabilir."

Onun sorunu ne? Trent elini yavaşça yüzünde gezdirip beni neredeyse görmezden geldiğinde düşündüm. "Birlikte çalışmak istediğini söyleyip duruyorsun; peki biraz yardım kabul etmeye ne dersin? Trent, dikkatini bana ver!"

Sonunda başını kaldırdı, fısıldamadan önce gözlerinin arkasında ısırap parlıyordu, "Ceri öldü. Ve Pierce."

Kalbim duracak gibiydi. Sendeleyerek bir adım attım, yüzüm buz kesmişti. Şaka yapıyor olmalıydı! Ama Trent'in yüzü solgundu ve ben sendeleyerek makinelere yaslanırken kırmızı çerçeveli gözleri yeni bir anlam kazanmıştı. "Ceri ve Pierce?" Pierce'ı görebilecekmişim gibi duvara bakarak fısıldadım. Onu daha yeni görmüştüm. Az önce onunla konuşmuştum. "Neden?"

Ama sonra anladım. Onu *daha yeni* görmüştüm. Onunla konuşmuştum. Tanrım, bu benim hatamdı. Pierce'la konuşmuş, iblis katili olduğuna dair inancını yeniden canlandırmıştım. *Ceri ona yardım edecekti*. Elimi karnıma götürüp söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım, zihnim bomboştı.

Anladığımı gören Trent, sanki elinde kalan tek gerçek şey oymuş gibi laboratuvar defterine geri döndü. "Ne oldu?" Nefes aldım. Her şeyin nedenini zaten biliyordum: Trent'in neden Ku'Sox'un istediği şeyi yapmak için burada olduğunu, neden hiçbir uyarıda bulunmadan ayrıldığını, herkesin takip edebileceği tek kolay yolu kırdığını, neden kapalı ve mesafeli olduğunu. Ku'Sox Trent'in blöfünü görmüştü. "Ne?"

Oldu!"

Elim Trent'in omzuna indiğinde titredi. Ne dokunuşumu kabul etmek ne de silkelemek için kıpırdamadı. "O ve Pierce birlikte çalışırlarsa onu alt edebileceklerini düşündüler," dedi açıkça ve ben kalp ağrısına karşı gözlerimi kapadım. Bunu ben yapmıştım. *Oh Tanrım. Quen. Ray.*

"Ku'Sox bana onu uykusunda öldürmeye çalıştıklarını ve misilleme olarak Pierce'ı kendi ortak lanetleriyle diri diri yakmaya hakkı olduğunu söyledi," dedi, sesi korkutucu derecede boştu. "Tam olarak böyle olduğundan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok. Eğer Ceri onu alt edebileceğini düşünseydi, denerdi. Özellikle de Lucy'yi tehdit ediyorsa. Ceri birkaç saat sonra öldü. Anlayabildiğim kadarıyla."

Zorlukla nefes alabiliyordum, göğsüm çok kötü ağrıyordu. Yanıldığını, Ku'Sox'un ona istediğini vermek için onu kandırdığını söyleyerek öfkelenmek istedim. Ama Ceri ve Pierce'ın bahçemdeki perileri öldürmek için kara bir lanet yapmak üzere birlikte çalıştıklarını hatırlayınca midem bulandı. Ceri onun becerisinden etkilenmişti ve Pierce da yaşayan varlığının yarısını ve ölülerinin tamamını ibislere öldürtmeye çalışıyordu. Dün Pierce'ın Ku'Sox'a saldırmaya çalışmasını engellemek için tek yapabildiğim buydu. *Sadece dün müydü?* Yanmış parmaklarıma bakarak düşündüm.

Bir damla gözyaşı taşı ve düştü, üzerlerine sıçradı ve ben de bir yumruk yaptım. Pierce'ı sevmiyordum ama yine de canım yanıyor, yine de acıyordu. *Ve Ceri.* O çok mutluydu, çok canlıydı. Sonunda asla sahip olamayacağını düşündüğü bir aileye sahip olmuştu. Şimdi yok muydu? Ölmüş müydü?

Kederim öfkeye dönüşmeye başladı. Öfkelendiğimde bir şeyler yapabiliyordum. "Ellasbeth bana bunların hiçbirini anlatmadı," dedim ve Trent başını kaldırıp gözlerini kırptırarak Sanki düşüncelerini yeniden düzenliyormuş gibi.

"Ellasbeth bilmiyor," dedi Trent, ani bir nefesle göğsü kabarak.

"Quen?" diye sordum, sesim sonunda bir gıcırtya dönüştü. "Quen biliyor mu?" Ellasbeth onun bodrumda kasa kapısını açmaya çalıştığını söyledi. Eğer bunu başarır, saniyeler içinde kesilecek ve büyü olmadan çaresiz kalacaktı.

Trent yine o deftere yazıyordu, rakamları dikkatli ve kesindi. "Quen onun cesedini ofisimden aldı," dedi usulca. "Ku'Sox onu benim için oraya bıraktı."

Kusacağımı sandım. Trent sakindi ama altındaki öfkeyi görebiliyordum. Lucy hâlâ hayatta olmalıydı. "Lucy mi? Bis?" diye sordum ve yazı yazan eli titredi.

"Yaşıyor," dedi ve hızlı nefes alışı sert bir sesle duyuldu. "Şimdilik. O seni bulmadan önce gitmelisin. Planımız hâlâ işe yarayabilir. Sen

Yine de çoğunu tek başıma yapmak zorundayım."

Öfkem kabardı ve titreyerek makineden kalktım. "*Planımız* mı?" Bağırđım ve başını kaldırdı, ifadesi korkunç derecede boştu. "Nasıl orada oturup notlar alırsın! Onlar öldü!"

Trent kitaba baktı, kesik eli çizgili kâğıtta belirgin bir şekilde görünüyordu. "Benimkinin aynısı bir kitabı var. Yazmaya devam etmezsem, bir şeyin dikkatimi çektiğini anlayacak ve gelip görecektir. Gitmen gerekiyor." Uyuşmuş bir halde saati yazdı ve parafladı. Kalemın kâğıda vuruşunun sesi gürültülüydü ve dönüp doğrudan bana baktı.

Uyuşuk. Uyuşmuştu ama altında çaresizlikten beslenen bir öfke vardı. Bıçak sırtında olduğunu fark ettiğimde ağzım kurudu. Her şeyi yapabilirdi. Kızını ve Ceri'yi güvende tutacağına yemin etmişti ve şimdi Ceri ölmüştü.

"Trent, özür dilerim," diye fısıldadım ve gözleri seğırdi. "Bu hiç adil değil."

"Adil mi?" dedi, öfkesi belli oluyordu. "Adil olmak benim hayatıma ne zaman girdi ki?

hayat?"

Birbiri ardına dikkatli ve kasıtlı nefes almaya çalışırken geri çekildim. "Kader sahayı eşitlediğinde," dedi açıkça, "zengin adam kendini hayatta kalmak için mücadele ederken bulurken, hayatı boyunca kötü şansla boğuşan adam ironik bir şekilde başarılı olacak kadar güçlüdür. Ben her ikisiyim Rachel. İkisiyim." Başını eğdi, ince saçları gözlerini gizliyordu. "Sevginin kaderin hükmüne rağmen ayakta kalabileceğine, her şey elinden alındığında sevginin kalabileceğine inanmak istedim. Ama şimdi . . . Tanrıça beni kesinlikle terk etti."

"Ona inandığını sanmıyordum," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda boştu. "Şans, içinde bulunduğum gibi bir çukuru inşa edemez. Sadece bir tanrı."

Trent öne doğru sallandı ve ben irkilerek sıçradım. "Planımıza devam etmemen için hiçbir neden yok," dedi aniden, sesinde çılgınca bir kararlılık vardı. "Birden fazla gücü birbirine bağlayacak bir şey bulduktan sonra bile sana yardım edemem. Burada kalmalı ve Lucy'yi güvende tutmalıyım." Omuzlarımı tuttu ve beni sarstı. "Onu bırakmayacağım. Bana söylediği her şeyi yapacağım. İhtiyacın olan şeyi bulmalı, elde etmeli ve işe yaramasını sağlamalısın. Anladın mı?"

Kararlılığı beni korkuttu ve başımı salladım. "Evet."

Beni bıraktı ve ben tekrar nefes aldım. "Quen olabilir," dedi. "Dengesizliği hareket ettirdiğinde seni koruyacak, iblislere Ku'Sox'un ne yaptığını gösterecek ve eğer hiçbir şey yapmazlarsa, onu öldürmek için burada olacağım."

Hızlıca göz kırptım. "Öldürmek mi?" Kekeleydim, düşüncelerim Pierce'a kaydı. "Trent, sen savaşçı bir şair *değilsin*. Ceri ve Pierce bunu yapamadıysa, senin yapabileceğini düşündüren ne!"

Trent döndü, öfkeli görünüyordu. "Yapma-" diye bağırdı, parmağıyla geri çekilmemi işaret etti ve sesini alçalttı, gözleri hâlâ öfkeliydi. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme," diye fısıldadı. Bozulmuş şarap ve kırık eğreli otu kokusu güçlendi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde cesaretimi topladım. "Başka kimse yapmayacak!"

Üzgün olduğunu biliyorum.

Üzgünüm. Ama Ku'Sox'u öldüremezsin!"

Çocuk odasının duvarına doğru yürüdü ve yaptığı işe bakarak durdu. "Senin ahlak anlayışın iki dünyanın da sonu olacak."

Ahlak mı? Bunu duyduğuma inanamıyordum ve yüzüne bakarak çocuk odasıyla arasına girdim. "Bunun benim ahlakımla *hiçbir* ilgisi yok, her şey *onun ne kadar güçlü olduğuyla* ilgili! Sen de oradaydın! Sen de gördün! Hepsine hükmedecek tek yüzüğün o müzede olması umurumda değil, onu alt edemeyiz. Senin bir planın yok, ölüm ilanının var! Ceri deneyimli, güçlü bir cadının yardımıyla denedi ve şimdi Ray'in sadece bir ebeveyni var!"

Trent'in elleri kenetlendi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı ve pencereden bebeklerin ağladığını duyabiliyordum. "Kasanın sigortasını neden yaktım sanıyorsun? Sen de burada olmamalıydın. Neden buradasın?"

Onu öldürmeye çalışacaktı. Ku'Sox'un suçluluğunu kanıtlama görevini bana yıkacaktı ve iblisler görmezden gelirse Lucy'yi kurtarmak için her şeyi feda edecekti. Ceri'nin ölümü ve Lucy'nin savunmasızlığı onu uçurumun kenarına getirmişti. "Lütfen," dedim elini tutarak ve onu dikkatini bana vermeye zorlayarak. "Onu öldürmeye çalışmayacağına söz ver. Dün gece söylediğin her şeyde haklısın. Bu ilişkiyi yürütmem için bana bir şans ver. Trent, benden güven istemeye geldin. Bu her iki taraf için de geçerli."

Trent yüzünü buruşturdu ve başını eğerek elime baktı. Parmakları benimkilere değdi, narin dokunuşu yanmış parmak uçlarımda gezindi. "Onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun," diye fısıldadım, içimde acıma duygusu kabarmıştı ve o da sertçe elini çekti.

"Özür dilerim," dedim, tekrar denedim ve bu sefer elimin omzunda kalmasına izin verdi. Gerginlikten kaya gibi sertleşmişti. "Özür dilerim. Ben de onu seviyordum. Sadece ... nefes al," diye devam ettim ve beni dinleyerek düzensiz bir nefes alıp tuttu. "Her şey yoluna girecek." Yaklaştım, yanmış tarçının acı kokusu yanık kehribar kokusuna karışıyor ve beni hasta ediyordu. "Burada kal ve Lucy'yi güvende tutmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Ben birlikte çalışmamızı sağlayacak bir şeyler bulacağım. Bu iyi bir plan ve bizi öldürtmeyecek." *Umarım.*

Bir an için önümde durdu ve sonra yavaşça kitabına geri döndü, aceleyle bir not düşmeden önce saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bunu yapabileceğimi sanmıştım," diye fısıldadı Trent umursamaz sayfalara. "Türümü kurtarmak için her şeyi feda edebileceğimi düşündüm." Kafasını kaldırdı ve beni şok etti.

Soğuk. "Yapamam. O benim çocuğum, Rachel. *Yapamam*. Lucy'yi güvende tutmanın bir yolunu bulamazsam, bana söylediği her şeyi yaparım. Herkesi ve her şeyi yüzüstü bırakırım. Onun iyiliği için kendi türümü bile feda ederim. Her şey alt üst oldu ve ben Bunu değiştiremem."

Kalbim onun için çarpıyordu. O değişmişti ve her şey acı verici bir şekilde yeniydi. Şimdi beni anlayabilirdi. "Bunu tek başına yapmıyorsun," dedim. Ne yapacağını bilmenin ama bunun bedelini ödemek istememenin ıstırabını biliyordum.

Kalp ağrısı gözlerinden okunuyordu. Bunun arkasında umutsuz bir inanma ihtiyacı vardı. "Hayır mı?"

En ufak bir hava hareketi oldu ve Trent'in gözleri omzumun üzerinden kaydı. Yüz ifadesi çirkinleşti ve kalbim çarparak döndüm.

Nick. En azından Nick olduğunu sanıyordum. Rahatlamam kısa sürdü, adrenalin nefretimi bastırdı. "Sen!" Kendini beğenmiş ifadesini gördüğümde o olduğundan emin olarak haykırdım. Kot pantolon ve rahat bir tişört giymişti, ayağında terlikler vardı, zayıf ama memnun görünüyordu, temiz traşlı bir yüzü ve yara izlerinin her birini gösteren bir saç kesimi vardı. "Ku'Sox'un Ceri ve Pierce'ı öldürdüğünü biliyor muydun?"

Nick arkasını pencereye yaslamış, ayak bileklerini kendinden emin bir şekilde çaprazlamıştı. "Ku'Sox'a saldırımlarına yetecek kadar uzun süre Pierce'ın Newt'ten uzak kalmasına kimin yardım ettiğini düşünüyorsun?"

Çenem düştü. Üç saniye boyunca bunu düşündüm, korkunç gerçek beynimin içinde dolaştı. O Nick Pierce'a yalan mı söylemişti? Ku'Sox'u öldürmelerine yardım ediyormuş gibi davranmış ve sonra da onları yüzüstü mü bırakmıştı? "Seni piç kurusu!" Kendimi ona doğru fırlatarak çığlık attım.

Nick beni savuşturmak için bir elini kaldırdı, son anda beni duvara doğru itti.

Yön değiştirince bocaladım ve Nick'in gömleğini kaptım. Onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Dirseği göbeğime inmeden önce derin bir nefes alacak zamanım olmuştu.

Yerde birbirimize dolanmıştık ve karnım yanıyormuş gibi hissediyordum. Nefes almak için çırpınırken onunla boğuştum, sırtını yere çarptım ve üzerine çıktım. Beni itti ve ben de dizlerimle kollarını sıkıştırdım. Bir avuç saçını yakalayarak kafasını yere çarptım.

"Pierce'a ihanet mi ettin?" Hırıldadım, bebeklerin ağlamaya başladığını duydum, camdan boğuk sesler geliyordu. "Onları o öldürdü! Onları öldürmesine yardım ettin! Ceri senin yüzünden *öldü*! Ceri ve Pierce öldü ve ben onu sevebilirdim!"

Nick dönerek beni itti, yüzünde kötü bir hırıltı vardı. "Sen de beni sevebilirdin."

Üzerime atladı, ben de yuvarlandım ve sırtım makinelerden birine çarptı. Gözlerimdeki saçları temizlemek için başımı salladım. Nick hâlâ üzerime geliyordu ve kendimi destekledim. Tekrar yayıldık. Nick beni bir

oturma pozisyonuna geçip sırtımı makineye dayadım. "Bu, o kokuşmuş cadını daireme getirdiğin için."

Gözlerim açıldı ve açık eli yanağıma bir tokat gibi çarpıp görüşüme yıldızlar gönderdiğinde acı içinde soluk soluğa kaldım. Trent bağıırıyordu, bebekler ağlıyordu ve gözüm patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Ve bu da cehennem için!" Nick fısıldadı.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım ama o elimi yakaladı. Diğer eli bana doğru geliyordu ve ben de *onu uzaklaştırmaya* çalışıyordum!

Ama daha eli temas edemedi geriye ve yukarı doğru çekildi. Dizlerimi göğsüme çekerek, yumruğun etle buluştuğu o ıslak gümbürtüyle saçlarımı gözlerimden savurdum. Nick tezgâha doğru savruldu, yere düşene kadar ayakları fayans zeminde kaydı. Trent aramızda duruyordu, sırtı kamburlaşmıştı ve kanayan elinin acısıyla titriyordu.

"Orospu çocuğu." Kanayan dudağına dokunan Nick ayağa kalktı. Güç toplamaya başladığını hissedebiliyordum, yavaşça ama ivme kazanarak, çektiği hasarlı hattan gelen garip bir tıslama kafamın arkasında büyüdü. Ayağa kalktım, o kadar sinirlenmişim ki neredeyse ağlayacaktım. Nick hem Pierce'a hem de Ceri'ye yalan söylemişti. Aslında onlara tuzak kurarken yardım ettiğini söylemişti. Bunu nasıl affedebilirdim ki?

"Rachel!" Trent önüme atlarken bağırdı. Dikkatimi ondan Nick'e çevirdim. Yeşil renkli bir aura topu bize doğru geliyordu. Hiç düşünmeden elimi kaldırdım.

"*Rhombus!*" Bağırdım ve Nick'in büyüü yere düşerken Trent eğildi ve fokurdayarak yok olduğu yere doğru kaydı.

Dikkatimi tekrar yukarı verdiğimde Nick sırtıyordu ve midem bulandı. Şimdi yapmıştım.

Trent kolumu tutuyordu. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Az önce zili çaldım," dedim ve ne yaptığını çok iyi bilen Nick'e bakarak ekledim: "Bir hattı dinledim. Ku'Sox burada olduğumu biliyor."

Trent kaskatı kesildi ve sonra Lucy'nin çocuksu sesi sevinçle çınlayınca döndü. "Baba!"

Trent vurulmuş gibi tek dizinin üzerine çöktü, Lucy kalçasında Ku'Sox'a bakarken nefesi kesildi. Yüz ifadesi sevgi ve çaresiz bir nefretle doluydu ve Ku'Sox'tan o andan daha fazla nefret ettiğimi sanmıyorum. Bunu ödeyecekti. Ne Ku'Sox ne de Nick daha önce kimseyi sevmemişti ve bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Nabzım kulaklarımda gümbürdedi ve Trent'in yanında durmak için geri çekilirken kollarımı yanlarımda kalmaya zorladım. Rahat bir siyah kimono giymiş olan Ku'Sox, Nick'in yanındaki odaya, çocuk odasının penceresinin önüne süzölmüştü.

Lucy'nin elbisesi onunkine benziyordu ve eli Trent'e uzandı, gözlerinde sevinç vardı. Bis de onunlaydı ve küçük adam kendini bana doğru fırlattığında çenem sıkıştı, ancak Ku'Sox tarafından yakalanıp bir uçurtma gibi arkasına savruldu.

Gargoyle havada kontrolsüzce döndü, duvara çarpmadan önce kanatlarında rüzgârı bulurken gözleri parlak ve neşeliydi. Kontrolden çıkmış spiralini Trent'in makinelerinden birinin üzerine parlak siyah bir ışık saçarak tünediği hızlı bir inişe dönüştürürken eğlendiğine yemin edebilirim. O iyiydi. *İyiydi!*

Suçluluk duygusu yükseldi ve ben onu ittim. Ceri ve Pierce öldüğünde Bis için mutlu olduğum için kendimi kötü hissetmeyecektim. Nick onlara ihanet etmişti. Neden ihanet etmişti? Ne kazanmıştı?

"Sen olduğun yerde kal," dedi psikopat iblis Trent ayağa kalkarken, yüzü kalp acısıyla çalkalanırken hafifçe. "İkinci çocuğunun annesini çoktan aldım. Onaylamadığım bir hareket yaparsan başka nelere değer verdiğini keşfederiz. Anladın mı?"

Trent kendisiyle mücadele ederken tarçın kokusu daha da güçlendi. Kızını feda edemeyeceğini kabul etmişti. Bu onu hem güçlü hem de zayıf kılıyordu. Sevmenin ne demek olduğunu biliyordu. Belki de her zaman biliyordu ve ben bunu göremeyecek kadar kördüm.

"Yere yat!" Lucy Asyalı kimonosunun içinde tatlı bir huysuzlukla talep etti ve Ku'Sox onu futbol topu gibi tuttu, küçük ayakları arkasına tekme atıyor ve elleri yüzünü buruşturup kıvranırken adamın kolunu itiyordu. "Da-a-a- dy-y-y!" Lucy'nin hayal kırıklığından hoşlanmadığı belli olan Bis, kuyruğunu ayaklarının etrafında kıvırdı ve kulakları kafatasına doğru düzleşti.

Nick, Ku'Sox'a yaklaşırken ayakları sürtündü ve iblis ona küçümseyici bir bakış attı. "Sıranı bekle, Nicholas Gregory Sparagmos," dedi Ku'Sox, Nick'i arkasından iterken, bir eli adamın göğsündeydi. "Rachel'la işim bittiğinde onu dövebilirsin. Ayrıca, neden burada olduğunu duymak istiyorum. Belki, bilmiyorum... bir şey istiyordur?" Bis kanatlarını açtı ve Ku'Sox, çirkin yaratık geri çekilene kadar ona baktı. "Bir fincan şeker? Belki bir yumurta?" Ku'Sox, sesi giderek yükselen Lucy ile mücadele ederek, "Bir fincan şeker ya da yumurta?" dedi. "Bu öğleden sonra yemek mi yapacaksın aşkım?"

Gözlerim kısıldı. "Ceri ve Pierce'ı öldürmeye gerek yoktu."

Ku'Sox'un ince dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Basit bir eğlence." Çocuk odasına bir göz attı. "Ne kadar muhteşem bir kadındı. Al ona çok ama *çok* şey öğretti. Bütün sabah sürdü. Dikkatli olmama bile gerek kalmadı. Ahh, bu çok nadir, çok canlandırıcı."

Trent'in çenesi sıkılmıştı ve midem bulandı. Lucy iki elini de uzatmış, Trent'i görmek için boynunu eğmiş, yumrukları açılıp kapanırken

Ona ulaşmaya çalışırken, küçük hayal kırıklığı mızıltıları yüksek sesle taleplerini noktalıyordu. "Gitmeliydin," dedi Trent. Bazı parçalarının kendini yeniden göstermeye başladığını, durumu değerlendirdiğini, neyin kurtarılamaz olarak bir kenara atılacağına ve neyin kurtarılabileceğine karar verdiğini görebiliyordum. Terazinin hangi tarafında olduğumu merak ediyordum.

"Ku'Sox beni öldürmeyecek," dedim, dengemi bulmak için ayaklarımı kaydırırken içim titriyordu. "Eğer öldürürse, iblisler hattı düzeltmek için ona bakmaya başlayacaklar."

Ku'Sox'un ifadesi seğirdi. "Aynen öyle. Beni kışkırtmadığın sürece seni yalnız bırakmak en iyisi. Birkaç günlüğüne." Şimdi gülümsedi ve yine nefret duygum korkumla savaştı. "Bu da burada ne yaptığın sorusunu akla getiriyor, Rachel? Tanıdığını mı kurtarıyorsun?"

Ku'Sox hareket ediyordu. Kalbim çarpmaya başladı ve geri çekildim. Trent ise hareket etmiyordu.

"Muhtemelen sana söylediği gibi, burada kendi özgür iradesiyle bulunuyor," dedi iblis, Trent'i Lucy'nin tiz ve öfkeli sesinden uzak tutmak için durarak. Ku'Sox Trent'in yanağına bir şaplak atarken, "Biz iyi arkadaşız," dedi. "Elf beni serbest bıraktı ve karşılığında ben de onu bağlayan her şeyden kurtaracağım, hiç kimseyle bir bağı kalmayacak. Öyle değil mi, küçük Lucy?"

Trent kızından birkaç santim uzakta dururken neredeyse nefes nefese kalmıştı ve elini uzatmaya korkuyordu.

Ku'Sox gülerek arkasını döndü. Lucy onun kolunun altında hayal kırıklığı içinde ağlıyordu. "Bis ve Lucy olmadan buradan ayrılmayacağım," dedim ve pencereye yaslanıp şişmiş dudağına bakan Nick alaycı bir ses çıkardı. "Lucy benim vaftiz çocuğum ve Bis benimle yaşıyor. Sanırım bu 'bana ve benimkine zarar vermemek' kapsamına giriyor. Götün teki olduğun için ben kısmını *görmezden* geliyorum ama

onlara zarar verir."

Ku'Sox gülümsedi. "Rachel, Rachel, Rachel, sana zarar vermek gibi bir niyetim yok - tabii önce sen bana saldırmazsan. Kendimi savunduğum için kimse beni suçlayamaz. Lütfen, dene. O zaman bu maskaralığı bırakabilirim ve hepimiz hayatlarımıza devam edebiliriz. Her şey bununla ilgili, biliyorsun. Benim için başkalarının seni öldürmesini sağlamak. Ama kanunları yorumlamak çok zor," diye söylendi. "Sana daha önce de söylediğim gibi, gerekli belgeleri hazırla, ben de Lucy'yi memnuniyetle teslim edeyim."

Olduğum yere yığıldım, arkamdaki makineler bu kâbusta zamanı işaretlemek için tıkrıdıyordu. Ku'Sox Lucy ile boğuşurken Trent'in yüzü kül rengine dönmüştü. "Yere yat!" Lucy bağırdı. "Aşağı, aşağı, do-o-own!"

Kızı hafifçe sallayan Ku'Sox onu diğer tarafına kaydırıp ve kızın çılgınlıkları hüsrandan umutsuzluğa dönüştü. Arkasında Bis bana el sallıyordu, gri tenli elleri yere inmem için peri işareti yapıyordu. O

Gitmemi mi istiyordu? Dışarıda duran Nick bu hareketi gördü ama Trent görmedi, dikkati Lucy'nin üzerindeydi ve giderek daha da telaşlanıyordu.

İblis Bis'in benimle konuştuğunu fark etmesin diye, "Yalan söylediğini biliyorlar," dedim.

"Tabii ki var." Nick'e döndü ve homurdanarak, "Bana şu sandalyeyi getir." dedi. Yüz ifadesi yine hoştu, bana gülümsedi. "Ne kadar ironik değil mi? Benim yalanım senin gerçeğinden çok daha çekici. Eğer benim yalanımı kabul ederlerse, benimle ilgili hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacaklar - bu işi halletmen ya da ölmen için sana bırakacaklar. Eğer ısrar edersen bunu yapacaksın."

Nick kaçamak hareketlerle Trent ile sandalyeye giden makineler arasında gidip geliyordu. Bir böceğe benziyordu ve dudağım kıvrıldı. "İblisleri senden daha iyi tanıyorum Ku'Sox Sha-Ku'ru. Onlar her zaman kendilerini besleyen eli ısıırırlar." Nick tekerlekli sandalyeyi Ku'Sox'a geri götürürken elimi uzatıp onu tekmelememek için kendimi zor tuttum.

"Baba! Yere yat!" Lucy ihanete uğramış gibi Trent'e bakarken gözleri ıslanmıştı.

Ku'Sox Lucy'yi önünde tuttu ve uluyan küçük kıza küçümseyerek baktı. "Bunu da mı fark ettin?" dedi kuru bir sesle, Lucy'yi kucağına oturturken. Lucy kıvrınmaya başladı, çırpınırken küçük ayaklarını tekmeliyordu. "Tanrım," dedi Ku'Sox, sabrının tükenmekte olduğu belliydi. "Bu çocuk inatçı! Daha küçük olanı almalıydım."

"Anlaşmamıza sadık kal!" Dedim ki. "Yoksa seni hemen Dali'nin önüne sürüklerim!"

"Tabii ki onurlandıracağım. Git evrakları dosyala. Üç ay sonra geri gel." Ku'Sox'un kaşları alaycı bir şekilde yukarı kalkmıştı. "Tabii bunu başka bir şekilde halletmek istemiyorsan?"

Trent'in rengi soldu ve köşede Nick kendini daha küçük göstermek için yer değiştirdi. Lucy'yi serbest bırakabilirsem, o hattı içindeki çamurdan temizlediğimde Trent de harekete geçmekte özgür olabilirdi. "Ben makul bir adamım," dedi Ku'Sox Lucy'yi zıplatarak, bu onu daha da çok ağlattı. "Karşılıklı olarak kabul edilebilir bir anlaşmaya varabileceğimize eminim. Özgürlüğümü istiyorum Rachel. *Şimdi.*"

Ku'Sox'un nefesinin tenimdeki hissini, bedenimi kavrayışını, gözlerinin bana dokunuşunu hatırlayarak geri çekildim. Başımı salladım ve Ku'Sox bilerek gülümsedi.

"Aşağı, aşağı, aşağı!" Lucy öfkелendi ve bakışları benimkinden hiç ayrılmayınca iblis onun elinden kurtulmasına izin verdi. Hemen ayağa kalktı ve beceriksizce Trent'e doğru koşmaya başladı. Trent onu karşılamak için eğildiğinde, gözleri kapanırken onu sıkıca tuttuğunda, eli başının arkasını örttüğünde ve kolu onu sararak kendisine kaldırdığında kalbim kırılacak gibiydi. Gözlerini açtığında, ölümden başka hiçbir şeyin onu ikna edemeyeceğinden emin olduğunu gördüm.

Onu tekrar bırak.

Orospu çocuğu, diye düşündüm Ku'Sox'un yumuşak memnuniyet gülümsemesine bakarak. Biz onun oyuncaklarıydık, kaprislerine göre dans ediyorduk. Şimdi hayır demek hiçbirimizin hayatta kalamayacağı bir kan banyosu başlatırdı. Trent Lucy'nin bir daha Ku'Sox'a dönmesine asla izin vermeyecekti. "Ne öneriyorsun?" Kesin bir dille söyledim, aklımda oldukça iyi bir fikir vardı. Ceri ve Pierce'ı o öldürmüştü. Ona Lucy'yi öldürme şansı veremezdim.

"Rachel!" Bis, Ku'Sox elini kaldırdığında yüzünü buruşturarak şikâyet etti.

Trent başını kaldırdı, kolları hâlâ Lucy'nin üzerindeydi. Küçük kız ona endişeyle yakınıyordu, sözleri net değildi ama ciddiye. Ku'Sox'un arkasında, camın ötesindeki kadınları ve çocukları görebiliyordum. *Özür dilerim. Çok üzgünüm. Hepinizi kurtaramam.*

"Özgürlüğümü istiyorum," dedi Ku'Sox rahatsız edici bir hafiflikle. "Üzerimdeki o iğrenç elf lanetinin kalkmasını istiyorum ve hemen kalkmasını istiyorum."

"Bis ve Lucy'yi istiyorum, bir de eve dönüş yolculuğu," dedim ve güldü, kolundaki bebek salyasını sildi.

"Bebekler ne korkunç şeyler. Her delikten sızıntı yapıyorlar."

"Ne istediğini söyledin; ben de Bis ve Lucy'yi istiyorum!" Nick Ku'Sox'un arkasında kıpırdanırken tekrar talep ettim. Trent Lucy'yi daha sıkı tutuyor, sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi onunla birlikte ayağa kalkıyordu. Onun için her şeyi yapardı. Her şeyi. Kisten bir keresinde bana bu şekilde bakmıştı ve bu onu öldürmüştü. Ceri'nin ölümü Trent'in hem uyanışı hem de çöküşüydü. Seviyordu, kaybetmeyi biliyordu ve onun için değerli olanı korumak için savaşıyordu, gerisi lanetlensin.

Ku'Sox Nick'e sert bir bakışla kıpırdanmayı bırakmasını söyledi. "İkisi de mi? Hayır. Trent küçük, yaramaz bir elf. Lucy'nin gidişiyle daha da inatçı olacak. Gördün mü? Zaten suratı asık. Ya Bis? Bu kesinlikle hayır. Onunla birlikte, sonsuza dek sürecektir bir sonu engelleme şansınız çift haneli rakamlara düşer."

Bis rahatlamış gibi görünüyordu. Nick'in bunu fark etmesi hoşuma gitmemişti ve Ku'Sox yarı yarıya dönüp çirkin yaratığa baktığında içim burkuldu. "Ne yaptığını bilmediğimi sanma, uçan solucan. Herkesin gargoyl'larıyla konuşuyorsun ve ben uygun gördüğüm için replikleri öğreniyorsun. İblisler öldüğünde gargoyl'leri de onlarla birlikte gidecek ve ben de onları eski haline getirebilmek için eski repliklere aşina birini isteyeceğim."

Hatları eski haline getirmek mi? Kelimeler varlığımın çukuruna soğuk bir kesinlikle çarptı. Tam bir yıkımdan başka bir şey düşünmüyordu. Bu sadece iblislerin beni öldürüp sonra da her zamanki gibi işlerine dönmelerini sağlamak için değildi. Ku'Sox soykırımını hedefliyordu.

Düşüncelerimle uzanıp hatta dokunduğumda, "O zaman sanırım artık bu işi halletmeliyiz," dedim. İçimi doldurdu, düşüncelerimle birleşen ve içimde keder gibi parlayan bir uyumsuzluk ışıltısı attı. *Tanrım, lütfen*

Bana başka bir çıkış yolu.

Ku'Sox, Trent'in serçe parmağındaki yüzüğe bakarak, "Yine de sana Lucy'yi vermeyi düşünebilirim," dedi ve ben onu doğru duyduğuma inanamayarak donakaldım. Trent başını kaldırdı, gözlerinin derinliklerindeki umut canını acıtiyordu.

Nick köşesinde kaskatı kesildi. "L-Lucy?" Dedim, zihnimin bir kısmı pislik kovanının benden korktuğunu fark etti. *Korkuyordu!* Havam hızla içeri doldu ve ipi bıraktım, kendimi toparladım ve Ku'Sox'un korkusunu başını tutuşunda, ışığa gözlerini kısarak bakmasında gördüm. Lucy özgürlüğü için mi? İki gün önce olsa yüzüne tükürürdüm ama şimdi ...

Bakışlarım Trent'e kaydı, çocuğunu neredeyse çılgınca tutuyordu.

Kutsama yapar gibi gülümseyen Ku'Sox başını eğdi. "Lucy'yi sana vereceğim," dedi usulca ama etekleri titriyordu. "Eğer Trenton Aloysius Kalamack kızının yerini almayı kabul ederse ve sen de bu laneti benden alırsan, böylece güneşi tekrar görebilirim. Sarı rengi çok özledim."

Lucy usulca hiçbir şeyden şikâyet etmezken Trent'in yüzü asılmıştı. İblis bir köle olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Onu bundan kurtarmıştım ve o da benim hayatımı kurtarmıştı. Şimdi de kızını kurtarmak için, iki dünyayı kurtarmak için kendi hayatını feda edecekti.

Trent, Lucy'yi kollarıma iterken yüz ifadesi kederle paramparça olmuş bir halde, "Bitti," diye homurdandı. "Al onu Rachel," dedi, geri çekilirken kızının eline dokunmak için kolunu uzattı, gözleri ona doğru uzanan küçük kıza sabitlenmişti. Lucy sızlanarak ona doğru eğildi ve ben de onu kucakladım, yanık kehribar kokusunun altında saçlarının temiz kokusunu kokladım.

Laneti ondan almak mı? Her yere gidebilirdi. . .

"Bitti diyorum!" Trent bağırıyordu. "Onları evlerine gönderin!"

Ku'Sox şok olmuş gibiydi. Şok olduğumu biliyorum. Her şey çok hızlı ilerliyordu ve ben de ağırlığını sallayarak onu doğal hissedene kadar kendime yaklaştırdım. "Elflerin sabırlarıyla tanındıklarını sanırdım," dedi Ku'Sox ve bana baktığında içim burkuldu. "Rachel, elf sonuna kadar dayanırsa ve ben de ona bedenen ve ruhen sahip olursam, bu senin için kabul edilebilir mi?"

Boktan bir tost. Eğer Trent onun tanıdığıysa, bana yardım edemezdi. Ku'Sox'un benim tarafımdaki her şeye erişebileceğini hesaba katmıyorum bile. Ama Nick'le birlikte buna zaten sahipti. Yıkılmış bir halde Lucy'yi salladım. Aman Tanrım. Yapacaktım ve başımın döndüğünü hissettim.

"Onu al, yalvarırım." Trent'ti ve onun umudunu, kederini içime çektim. "Onu al," diye tekrar fısıldadı. "Güvende olduklarını bilmem gerek, kızlarım."

"Asla güvende olmayacaklar," dedi Ku'Sox ve Trent kaskatı kesildi. "Ya güvende olurlar ya da ben kabul etmem!"

Gözlerini tavana çeviren Ku'Sox, hafifçe eliyle işaret ederek sandalyesini boş yere geriye itti. "Bana sadakatle hizmet ettiğin sürece, neden olmasın?"

Trent'in omzumdaki tutuşu sıkılaştı, başarı anında nefesi hızlandı ama benim şüphelerim vardı. Gözlerim köşede suratı asık duran Nick'e kaydı. Cevap vermek için nefes aldım. Ku'Sox hazır bir şekilde bekledi. Nick onun arkasında gergindi, bir örümcek gibi görünüyordu. Trent enerji zincirine bağlıydı. Ve Bis . . . Nefesimi tuttum, bana uçmamı, gitmemi, kaçmamı işaret etmesini izlerken belli etmemeye çalıştım. . hayır, sanırım bu hareket geri çekil ve etrafında dön anlamına geliyordu.

Kalbim küt küt atıyordu. Bis ip atlamayı öğreniyordu. Lucy benimle güvende olduğuna göre, geriye sadece Trent'in hayatı kalmıştı. Belli ki onu feda etmeye hazırdı. Asıl soru, Ku'Sox'u öldürmesi için ona bir şans verecek kadar ona güveniyor muydum? Planım için yardıma ihtiyacım vardı ve Quen ile Al hâlâ görevde değillerdi. Kime soracağımı bilemedim.

"Lucy ve benim için bir ev gezisi de eklersen anlaştık demektir," diye fısıldadım ve Ku'Sox ellerini çırparak ayağa fırladı ve Lucy'nin ağırlığından dolayı birkaç adım geriye düşmeme neden oldu. "Ama kilisemden ve çevresinden uzak duracaksın. Yemin et, Ku'Sox."

"Capital! Kabul ediyorum! Yemin ederim!" Ku'Sox eğlenmiş görünüyordu ama elinin üzerinde siyah bir bulanıklık belirmediğini görünce bizi fokurdattım. Ancak onun hedefi Lucy ve ben değildik.

Trent yere düşüp boğazını tutarken ben de döndüm. "Hey!" diye bağırdım, Lucy ile birlikte geri çekildim, küçük kız korkmuş ve ağırlaşmıştı. "Onu öldürürsen tüm iblis bebeklerin ölür!"

Ku'Sox adım adım yaklaştı ve ben de çemberimi bozarak geri çekildim. "Boynunda hissettiğin benim ayağım," dedi iblis, Trent'in nefesi kesilirken üzerine eğilerek. "Elf hilesi olmadan bana hizmet et, yoksa boğazını ezerim ve sonra çocuklarına, ailene ve değer verdiğin her şeye geçerim. Anladın mı?"

Yere yığılmış olan Trent başını salladı, gözlerinde nefret yanıyordu, eli Al'ın ondan aldığı eksik parmakları gösterecek şekilde açılmıştı. "Eğer onlara zarar verirsen, seni hiçbir şey kurtaramaz," diye homurdandı ve Ku'Sox yumuşak bir sesle kimonosunu düzeltti.

"Güzel," dedi ona bakarak. "Sende ruh var. Sonsuzluk beni artık meşgul etmedikten sonra bunun tadını çıkaracağım." Ku'Sox ani bir hoşnutsuzluk puflaması yaparak uzandı ve Trent'in serçe parmağındaki yüzüğü çekip çıkardı. Yumruğunu açıp şekilsiz bir siyah kömür kütlesinin karo zeminde usulca pırıldamasına izin verdiğinde gözlerim büyüdü. Onu eritmişti. Üst üste iki kez. "Ayağa kalk."

Dikkati bana kaydı ve Lucy'yi daha yakın tuttum, babasının kendini yerden kaldırdığını görmemesi için onu çevirdim. Ayaklarım huzursuzca hareket etti. I

hala eve gitmesi
gerekiyordu.

"Özgürlüğüm mü?"

Gözlerim huzursuzca Trent ve Ku'Sox arasında gidip geldi. Lucy, Trent için ağlarken avuçlarımda ağırlaştığını hissediyordum. Birden ortaya çıkıp onu serbest bırakmayı unutacak değildim. Lanet DNA'sına işlemiştii ve kolay kolay kalkmayacaktı. Yapabileceğim en iyi şey onu değiştirmekti. Sertçe yutkunarak uzandım ve hatta tekrar dokundum. Farkındalığımın hemen dışında gezinen kolektifi hissedebiliyordum ve küçük bir parçamın onun içine kaymasına izin verdim. Herhangi bir değişiklik yapmak için onların gücüne ihtiyacım olacaktı ve onları sessiz ve hareketsiz bir tedirginlik içinde beklerken bulduğumda iğrendim. Orosu çocukları biliyordu. Biliyorlardı.

Başım sağ gözümün arkasında zonklamaya başladı, çünkü kolektifin kırık hatlardan emdiği uyumsuz tını her şeye sinmişti. Lucy'nin ağlaması kesildi ve acaba olması gerekenden daha fazlasını mı anlıyor diye düşündüm. "*Si peccabas poenam meres*," diye fısıldadım, lanete yeniden başlarken hafızamda vuran bir davulun ve tepinen ayakların silik anısı dolaşıyordu. İçimde vahşi büyüün karıncalanmaları kıvılcımlandı ve puslu bir halsizlik baş ağrımı dindirdi. Lanet kendini Ku'Sox'un içinde toplarken garip bir çekme hissi vardı.

Ku'Sox kaskatı kesildi, omuzları sanki sırtına bir şey çarpmış gibi büküldü. Gözleri parlıyordu ve elleri yumruk olmuştu. "Bitir şu işi. Beni serbest bırakın!"

Kalbim küt küt atarken dudaklarımı yaladım. Trent'e bakamıyordum. Bu laneti bana o öğretmişti, Ku'Sox'tan öğrenmişti. Çözülemezdi ama verilebilir ya da değiştirilebilirdi. "Seni lanetliyorum Ku'Sox Sha-Ku'ru, *beni ve benimkini rahat bıraktığın* sürece gerçeklik ve sonsuzluk arasında istediğin gibi özgürce seyahat edebilirsin!"

İblisin nefesi kesildi ve öne doğru eğilerek ek kısıtlamadan dolayı yüzünü buruşturdu.

"Yani kilisemden uzak duracaksın, seni piç kurusu," dedim öfkesinden zevk alarak. "Bunu bozarsan Tanrıça'nın yalancıları nasıl ödüllendirdiğini öğrenirsin," diye bağırdım, uykulu gözlü bir varlık içimde dönüp dururken kalbim küt küt atmaya başladı, uykuya dalmadan önce baygın baygın gülüyordu. Elf büyüü kaygan bir şeydi ve Lucy'yi daha rahat bir pozisyona kaydırmak ve ürpertimi gizlemek için küçük bir sıçrama yaptım.

Ku'Sox beni kınamak istercesine çenesini kaldırdı. Ama çok kötü bir zarafetle başını salladığında, laneti mühürledim. "*Facilis descensus Tartarus*."

Lanet Latinceydi ama bunun elf büyüü olduğunu zihnimde yankılanan hınzırca zevk dolu küçük kahkahadan anladım. Kolektiften gelmemiştii ve Ku'Sox vahşi büyü isteksizce benden onun üzerine kayarken ürperti, son parçası uzattığım elimden sarkıyordu. Başım ağrımaya başladı.

Geri çekildim, vuruyordum ve hattı düşürmeden önce kolektifteki iblislerin ruhlarının geri çekildiğini hissettim. Genelde sesli ve kendinden emin olan iblisler için alışılmadık bir şekilde kasvetli ve durgundular. Bunu kabul etmişlerdi ama şeffaf bir belirsizlik hissi vardı.

Ku'Sox yavaşça nefes aldı ve köşede Nick korkudan küçük bir gölgeye dönüştü. "İşe yarayacak," dedi Ku'Sox ve sonra gözleri kayrak grisine döndü. "Git buradan. Bebek boku gibi kokuyorsun."

Lucy kıpırdanmaya başlamıştı, ben de Trent'e baktım. Ezilmiş ve yenilmiş görünüyordu. "Sana eve atlamak istediğimi söylemiştim. Al bunu yapamaz," dedim, ona bir neden göstermezsem reddedeceğine karar vermiştim. "Senin mor çamurunun dibinde kendini yaktı."

Ku'Sox şaşkınlıkla bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Ve dışarı mı çıktı? Nasıl çıktı?"

Beklediğim gülümsemeyi takınmamıştı ve ben de market kuyruğundaki ebeveynlerin yaptığı gibi sallanarak Lucy'yi okşadım. "Alyanslarının içinden." Ku'Sox'un gözleri şaşkınlıkla irileşti ve başımı sallayarak geri çekildim. "Bizi eve gönder," diye talepte bulundum. "Hemen."

Trent'in gözleri kapandı ve dudaklarının sessiz bir "Teşekkür ederim" şeklinde hareket ettiğini gördüm ama bana mı yoksa inanmadığı Tanrıça'ya mı teşekkür ediyordu, bilmiyordum.

"Git," dedi Ku'Sox sertçe ve ben gerildim, onun kırık, yapışkan varlığının bizi sardığını ve kendi gerçekliğinden uzaklaştırdığını hissettiğimde Lucy ve benim etrafımda bir düşünce balonu oluşturdum. Bir an için bizi yarı yolda bırakabileceğini ve auramı kendim değiştirmem gerekeceğini düşündüm, ama sonra sonsuza dek sürecektir kokusu kayboldu ve zemin ayaklarımın altında sertleşti. Sabah güneşi yeni bahar yapraklarının arasından süzülüyordu ve ben bahar nemi içinde kışı hissederek titredim.

Lucy'yi okşayarak, "Yine evimdeyim, yine evimdeyim, jiggity jig," dedim.

"Aant achel!" dedi küçük kız, gülerek ortasını sıvazlarken. "Gıdıklanıyor!" Sadece içinden geçen çizginin verdiği hissi kastettiğini varsayabilirdim ama sonra her yere tünemiş uyuyan gargoylleri görünce gözleri açıldı. "Şşşt," dedi. "Biz-z-z-z kestiriyoruz."

Onu yere yatırmak ve bir tanesine dokunmaya çalışması riskini almak istemediğim için ağırlığını değiştirdim. Kiliseye doğru ilerlerken "Doğru," dedim. "Bis uyuyor. Gidip abbanı arayalım." Oh Tanrım. Quen. Trent Ceri'ye düşküncü ama Quen onu hiç sevmeyeceğini düşünen birine özgü bir derinlikle sevmişti. Bir kez olsun, yaralı olduğu ve büyü yapamadığı için mutluydum. Aksi olsaydı, Ku'Sox'a karşı savaştığı için muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdu.

"Abba!" Lucy öttü, düşüncelere dalmadan önce sevinçle kıpırdandı. "Kurabiye?" diye umutla ekledi ve Lucy boynumdaki karahindiba tüyünden dövmeyi okşarken gözlerim doldu.

Güneş parlıyordu ve ben evdeydim ama olanların gerçekliği yeniden üzerime çöküyordu. Ceri Lucy'yi korurken ölmüştü. Lucy'nin büyüdüğünde bunu öğrenmesini sağlayacaktım. Jenks'in çocukları bizi bulup küçük kızın dikkatini dağıtıp onu takırdayan kanatları ve parlak sesleri için gerdiren, "Ve bir kurabiye," dedim sefilce.

Peri tozlarının arasından yavaşça kiliseye doğru ilerledim, en azından mutfağın bebek korumalı olup olmadığını merak ediyordum. En azından sıçrama tabancamı taşımam gerekecekti.

Ne düşünüyordum ki? Ku'Sox özgürdü. Ceri ve Pierce ölmüştü, Trent yine bir iblis köleydi ve o orospu çocuğu özgürdü.

On yedi

Masada oturmuş, parmaklarımın ucuna tünemiş feshedilmiş kılık değiştirme tılsımına bakarken öğleden sonra güneşi mutfaktan kaybolmuştu. On yıldan uzun süredir ölü olan bir ley hattı tılsımına hayat vermek gibi zor bir şeyi denemek için en iyi ruh halinde değildim ama bunu zengin bir elfin türünün tek örneği aile yadigârıyla tekrar denemeden önce biraz pratik yapmak istiyordum.

Broşürden istediğim tılsımı çoktan bulmuştum, Trent'in kütüphaneden aldığı kitaplardan birinde bulunan bir açıklama ile sahibinin güç iddialarını kontrol ettim. Quen Lucy'yi almaya geldiğinde onu da getirecekti. Gecikmişti ve umarım her şey yolundadır.

"Yüzükler," dedim ekşiyerek, elimde dengede duran tılsıma bakarak. Neden bir kılıç, kırbaç ya da sivri bir şey olamazdı ki? Ama hayır, görünüşe göre elflerin yüzüklere karşı bir ilgisi vardı ve seçtiğim set mükemmel görünüyordu, gücümü Quen'inkine veya Trent'inkine katmamı sağlayacak güçlü bir bağlantıya izin veriyordu. Savaş için yapılmamıştı ve bunun elflerin ve iblislerin kullanabileceği anlamına geldiğini umuyordum. Al'ın bana yardım edebilecek kadar iyileşeceğine güvenmek istemiyordum.

"Eğer, eğer, eğer," diye mırıldandım parmak uçlarımda dengede duran tılsıma bakarken.

I

eğer'e F'yi geri koyuyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum. Zaman, *eğer'in hayır'a* dönüşmesi için tamponumu çalıyordu. İki harfli kelimelerden nefret etmeye başlamıştım.

Eski tılsımları yeniden canlandırmak için pratik yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Keşke babamın eski tılsımlarını teker teker cehenneme göndermeseydim. Jenks arka oturma odasında Lucy'ye kitap okurken sessiz olmaya çalışmamın ya da bir avuç perinin babamın tozlu kutusunda oynayıp kıkırdamalarının ve fısıldaşarak yaramazlık planları yapmalarının bir faydası olmamıştı. Yan odadan gelen akılda kalıcı tekerlemeler, kıkırdayan fısıltılar ve Jenks'in Pierce'ın eski saatini onu diriltmeye çalışmayayım diye benden sakladığını düşünmem arasında konsantre olmak zordu.

Kararsızlık beni huysuzlaştırmıştı ama Pierce geçici bir hayata geri çağırılabilseydi zil seslerimi değiştirirdi diye düşündüm. Telefonum endişe verici derecede sessizdi. Ceri ve Pierce gitmişti ve kalbim hayal edebileceğimden çok daha fazla acıyordu.

Tozlu kutudan gelen bir hapşırığı bastırarak nefes verdim, feshedilmiş kılık değiştirme ley hattı tılsımını dengeledim ve auramı elimden ittim. Auramı farklı tonlara kaydırmak için gereken garip zihinsel jimnastik giderek kolaylaşıyordu ama elimi çoğunlukla korumasız bırakmak ağrısına neden oluyordu.

"Hey!" diye bağırdım, kutunun kapağı açılıp neredeyse bana çarpacaktı. Toz yuvarlandı ve hapşırdım, içeride kıkırdayan perilerden altı tiz "bereket" kazandım. "Tamam, herkes dışarı!" Ayağa kalktılar, özür dilerken aralarında bir tılsım vardı, kalmak için yalvarıyorlardı. "Dışarı," diye tekrar onayladım, elimi tılsımın altına tuttum ve onu düşürdüler. Kararmış gümüş elime düştü, onlar tekrar özür dilerken bir altın peri tozu havuzu onu ısıtıyor gibiydi.

"Dışarı çık ve Lucy'den uzak dur! Sonunda sakinleşti!" Arkalarından seslendim ve Lucy'nin sevinç çığlıkları herhangi bir gösterge ise, arka oturma odasındaki bacadan dışarı çıktılar. Jenks'in kafiyeli mırıldanan sesini dinlerken biraz rahatladım, tılsımı kutuya geri koyarken yatıştırıcıydı. Burnumu silerken tekrar hapşırdım ama bu sadece bir hapşırıktı. Çok geç olana kadar Al'dan haber almayı beklemiyordum. Tek başıyındım ve elflerin sonsuzluğu ve tüm iblis türlerini kurtarmama yardım edecek olmasının ironik olduğunu düşündüm.

Nefes vererek, zihnimi elimdeki metal yüzük dışında her şeyden boşalttım ve altında birikebilecek en küçük kırmızı fısıltıyı hayal ettim. En ufak bir dürtmeyle, tılsıma doğru küçük bir aura zerresi gönderdim. Auram yaklaşırken nefesimi tuttum, tılsımın içine kazınmış glifler parlamaya başladı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve enerji pingi gittikçe yaklaşıp neredeyse metale değecek hale gelirken gözlerimi kısıtım. Tılsımın üzerindeki parlayan sis daha hızlı hareket etti ve auram tılsıma dokunduğunda ...

"Ah!" Elime kramp girince bağırdım. Auramın tüm spektrumu elimi korumak için yarışırken parmaklarımdan enerji fışkırdı ve tılsımı düşürdüm. Pencereden küçük bir cam kırılması sesi geldi.

"İyi misin?" Jenks seslendi, Lucy'nin sesi de yükseliyor, kelimeler anlamsız olsa da onun tonunu mükemmel bir şekilde taklit ediyordu.

"İyi!" diye bağırdım, pencereye baktığımda kaşlarımı çattım. Pervazdaki konyak sürahesi kırılmıştı, Al'ın krizaliti kalın parçaların arasındaydı. "Güzelmış." Sökülmüş tılsımı bir kenara bırakıp ayağa kalktım, krizalitten yayılan yanık kehribar kokusu burnumu kırıştırdı.

"Rachel?" Quen'in sesi kilisenin ön tarafından güçlü ama cılız bir şekilde duyuldu ve hemen ardından kapı duvara çarptı. "Arkada mısınız?"

İçimi acı tatlı bir his kapladı ve lavabodan büyük cam parçalarını koparıp çöpe attım. "Evet!" diye bağırdım ve Lucy tekrar seslenişimi taklit etti.

Koridordaki yüksek topuklu ayakkabıların kadınsı takırtısı beni duraklattı.

Ellasbeth'i hatırladım. Kadın mutfak kapısında durmadan önce elimi saçlarımın üzerinde gezdirecek zamanım olmamıştı, gözleri parlıyordu, dudakları ayıktı, saçları dağınıktı ve ceketinin düğmeleri yanlış iliklenmişti. "Nerede?" dedi, gözleri mutfağımda ve boş kollarımda geziniyordu.

"Abba?" Lucy arka oturma odasından seslendi ve Ellasbeth döndü. "Abba!" Bu kez talepkârdı ve Ellasbeth fırladı.

"Ah! Bebeğim!" dedi ama gitmişti ve ben yalnızdım, bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum. Lucy muhtemelen onu hatırlamıyordu. Elbette, Ellasbeth'in dramatik gözyaşları arasında korkmuş, tahammülsüz bebek protestosu yükseldi. "Lucy! Sen iyi misin? Seni çok özledim! Şu haline bir bak. Berbat kokuyorsun ama seni çok özledim. Oh, çok büyümüşsün!"

Muhtemelen ben de o kadar iyi kokmuyordum ve serin bahar havasının yerde birikmesine izin vermek için pencereyi bir aralık açtım. Arka odada Lucy ciddi ciddi söylenmeye başladı, şikâyetleri Ellasbeth'in yanında neredeyse duyulmuyordu. Jenks'in sesi, Quen'in ayak seslerine karışarak salondan usulca geldi: "Bu işleri zorlaştıracak," dedi. "Sadece daha dikkatli olmalıyız."

Ben pencereden dönerken Jenks ve Quen içeri girdiler, Ray Quen'in kalçasındaydı, siyah saçları, ekose eteği ve şapkasıyla çok tatlı görünüyordu. Ceri'nin ölümü gözümün önüne geldi ve birden gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Kahretsin, ağlamak istemiyordum ama onu orada annesiz çocuğuyla görmek ve kızın Ceri'nin sevgisi olmadan büyüyeceğini bilmek neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Yapma," dedi Quen hırıltılı bir sesle, Jenks belirsiz bir şekilde omzunda gezinirken ve ben gözlerimi zorla açarak gözyaşlarımı geri çektim. Quen'in kendi gözleri parlıyordu, ruhundaki sınırsız acıyı gösteriyordu. "Lütfen yapma," dedi metanetle. "Savaş bittiğinde yas tutacağım. Şimdi buna gücüm yetmez."

Başımı salladım, kalp ağrımı bir kenara iterken başım öne eğikti. *Savaş*. Bu doğrudu. Quen kısa deri ceket ve kasketiyle, üç arabalık garajında park edilmiş 79 model Harley'i ve yüklü bir ipoteği olan, büyümüş de küçülmüş kötü bir çocuk gibi yetenekli görünüyordu. Kalçasındaki çocuk her nasılsa mükemmel çalışıyordu. Sıkı çenesinin ve perili gözlerinin altında keder parıldıyordu. "Özür dilerim," dedim, mutfağa gelip Ray'i adanın ortasındaki tezgâha koyarken çaresiz hissediyordum, eli Ray'in üzerinden hiç ayrılmıyordu, Ray dik oturup sessizce onlarla birlikte gelen perileri izlerken onu sabitliyordu. "Bunların hiçbiri senin hatan değildi."

"Öyle gibi geliyor."

Ama öyle değildi ve lavaboya yaslandım, Ellasbeth'in çocuğuna kavuşma sesleri içimi acıtıyordu. Ceri'nin asla kavuşamayacağını bilmek acı veriyordu. Raftaki periler sırayla farklı renklerin tozunu alıyordu ve Ray dikkat kesilmişti. Ellasbeth'in sesleri yükseldikçe hem Quen hem de Jenks rahatsız görünmeye başladı.

Quen, Ray'i sakinleştirdi ve Jenks'in Ray'e yaptığı şifreli yorumu hatırlayarak

"Ee, ne haber Jenks? Yine mi sorun çıktı?"

Musluğun üzerine oturan Jenks kaşlarını çatdı. "Jax buralarda." Pencereden gelen cereyan, depresif bakır tozunu asi bir aura gibi üzerinden uzaklaştırdı. "Çocuklar beş dakika önce kanatlarının sesini duydular. Ve Jax neredeyse, Nick de muhtemelen onu takip ediyordur."

"Ku'Sox anlaşılmamızın etrafından dolaşmaya çalışıyor," dedim masanın üzerinde tuttuğumuz rulodan bir kâğıt havlu almaya giderken, perilerle yaşarken bu bir zorunluluktur. Ku'Sox'un bedeni ve ruhu Trent'e aitti. Ayrıca lanetlenmemişti, bu da artık Nick'e ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu. Bu da sümüksü adamı tehlikeli kılıyordu çünkü Ku'Sox'a hâlâ bir değeri olduğunu kanıtlamaya çalışacaktı.

Ellasbeth'in "Anne, Abba değil. Anne, Lucy. Anne." Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. Ceri onun annesiydi, Ellasbeth değil.

Jenks tezgâha doğru uçtu, kenara doğru yürürken kanatları kıpırdamıyordu. "Merak etme, Rache. Beyin saçmalığının ya da Jax'in neler olup bittiğini anlayacak kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

"Teşekkür ederim Jenks," dedim kâğıt havluyu ıslatıp lavabonun içini silerek küçük cam parçalarını toplarken. İki yüzüğe dayanan bir planın başlangıcını yapmıştım ve bu yüzükleri tekrar çıkarabilsem bile kullanamayabilirdim.

Arkamı döndüğümde Quen'in suçlu suçlu kaşlarını çatması beni durdurdu. "Ne dedin?" Açıkça söyledim ve o da yüzünü buruşturdu. Jenks kanatlarını agresif bir şekilde çırparak yanıma geldi. Birlikte tek bir cephe oluşturduk, Ellasbeth'in Lucy'ye anne dedirtme çabaları çirkin bir arka plan oluşturdu.

Quen yüzünü buruşturarak Ray'in yanına çömeldi, onu yere bıraktı ve sert bir sesle, "Git kardeşine merhaba de," dedi. Ray öne doğru eğilerek koridora doğru süründü, geçmeden önce muşambadan oyduğum dairenin hissini incelemek için tereddüt etti.

"Ray!" Lucy bağırdı ve küçük kızın ayakları kıkırdayarak gözden kayboldu.

Quen ayağa kalkıp gözlerini önce yanık izlerine, sonra da tozlu kutunun yanında duran ley hattı tılsımlarına dikince belli belirsiz gülümsemem soldu. "Bize söylemediğin şey ne?" diye sorduğumda ellerini önünde kavuşturdu.

"O yüzüklere ne kadar ihtiyacın var?"

Jenks tiksinti dolu bir sesle ayağa kalktı ve ben de cam parçalarının bulunduğu havluyu fırlatarak dolabın kapağının çarpmasına izin verdim. "Oldukça kötü," dedim sıkıca. "Neden?" Yüzünü buruşturmasının nedeni yüzükler miydi yoksa Ellasbeth'in kızların coşkulu buluşmasında ağlıyor olması mıydı anlayamadım.

"Ah, onları kullanacağına söz veren aile, Trent kayıp olduğu için artık onları bize vermeyecek."

Harika. Bu gerçekten harika.

Quen bir sandalyeye uzanıp otururken Ellasbeth'in yumuşak, tek taraflı ağlamaklı konuşması oturma odasından içeri süzüldü. Alışılmadık bir durumdu ama Pazartesi sabahı yediği dayağın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Yarın aurasını tam gücüyle geri kazanmanın eşiğinde olacaktı. Ray'in ebeveynsiz büyümesi riskini almak içime sinmiyordu ama arkamı kollayacak birine ihtiyacım vardı ve ondan istemezsem Quen utanırdı.

"Onlarla tekrar konuşacağım," dedi Quen, açıkça utanarak. "Başka bir çift istemiyorsan tabii?"

Kaşlarımı çattım. Elf ve iblis arasında yeterince güçlü bir bağlantı kurma şansısı olan diğer tek çift, kendisini iblis köle tacirleri olarak tanıtan bir çiftti. "Bunun ne kadar önemli olacağını bilmiyorum," dedim hayal kırıklığıyla, babamın eski tılsımlarını teker teker kutuya atarak toplamaya başlarken. "Herhangi bir şeyi yeniden uyandırmakta zorlanıyorum." Cuma günü. Cuma gecesine kadar vaktim vardı. "Aptal yüzüklerini kullanmama izin vermiyorlar da ne demek?" Aniden ağzımdan kaçırdım, sinirlenmişim. "Bunun tüm elflerin iyiliği için olduğunu bilmiyorlar mı!" Quen'in gözü, Ellasbeth'in kızlarla devam eden pasif-agresif konuşmasının onları değil bizi hedef almasına takıldı. "Onun yokluğunda senin bir tür otoriten yok mu? Muhtemelen dengesizliği giderebilirim, ama bunu destekleyecek bir güç olmadan, Ku'Sox'un bunun arkasında olduğunu doğrulamak için başka bir iblis ortaya çıkmadan önce, sonsuza kadar kayanın üzerinde kara bir lekeye bulaşacağım!"

Quen elini kaldırdı ve ne yapacağını bilemez bir halde bıraktı. Jenks sadece elini salladı.

Başını kaldırıp odadan dışarı fırladı, tozları parlak gümüş rengindeydi. Bağırarak bir yere varamıyordum ve yorgun bir şekilde lavaboya yaslandım. Ivy bu gece dönecekti. Belki de gidip o lanet yüzükleri çalabilirdik.

Rex ayak bileklerimin etrafında kıvrılmak için geldi ve elimi yüzümde gezdirdim. "İblislere Ku'Sox'un ne yaptığını açıklayamaz mısınız?" Quen dedi. "Aptal değiller. Eminim içlerinden biri seni fark edebilir. Belki Al?"

Bir iblisin bana yardım etmesini tavsiye edeceği günü göreceğimi *hiç* düşünmemiştim ve gülümsedim. Ama bu kısa sürdü. "Hayır," dedim açıkça. "Sonuncuya kadar korkuyorlar ve Al'ın aurasının zamanında tam güçte olacağına güvenmeyeceğim." Quen'in kaşları kalktı, ben de ellerimi sildim ve ortadaki tezgâha yaslandım. "Ku'Sox'un neyin peşinde olduğunu benden daha iyi biliyorlar. Ama Nick'in çaldığı Rosewood bebekleri Ku'Sox'un rüşvetleri, onu destekleyen iblisler için cankurtaran salları. Ku'Sox'a karşı durmak ve muhtemelen her şeylerini kaybetmektense, onları gerçekte kalıcı hale getirebilecek risksiz bir bahsi kabul edeceklerdir."

Tereddüt ettim, Rex'in kuyruğu havada ve bıyıksız yüzüyle mutfak diğer tarafına doğru yavaş ve soğukkanlı bir şekilde ilerleyişini izledim. Beceriksizce,

Bıyıkları olmadığı için dengesiz bir şekilde sıçrayan Rex, lavabonun yanındaki tezgâha atladı. Onu usulca kaldırdım ve tekrar yere bıraktım. Kedinin kuyruğunun ucu, krizalite bakarken hoşnutsuzlukla seğirdi. "Dengesizlik hattını boşaltmalı ve diğer iblislerin onun hattı bozduğunu kabul etmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalmalıyım. Ku'Sox benden daha güçlü. Newt'ten daha güçlü. Gerçekten zeki, ha? Kimsenin kontrol edemeyeceği bir çocuk yapmak?"

Quen düşünceli bir şekilde nefes verdi ve midem düğümlendi. Çok fazla "eğer" vardı. Çok fazla belki vardı. Krizaliti örtmek için bir şeyler almak üzere dolaba yöneldim. "Eğer yüzükleri bana vermezlerse, onları çalmaya gideceğim."

Camın krizalitin üzerinden geçerken çıkardığı ses yüksekti ve periler Lucy ve Ray'e şarkı söyleyip onları büyülerken ve Ellasbeth'in sonunda susmasını sağlarken sessizlik büyüdü. Ani bir dürtüyle Trent'in serçe parmağındaki yüzüğü çıkardım ve krizalitle birlikte camın altına ittim. İki gün. İki lanet gün. Birkaç aptal yüzük çalacak vaktim yoktu.

Jenks yavrusunun gürültüsünden irkilerek içeri daldı. Peri, Ivy'nin mutfağı ve oturma odasının bir kısmını görebildiği monitöründe dinlenirken, "Bunu fazla düşünüyorsun," dedi. "Bence yüzükleri al, onları yeniden çağır, hattı unut ve Ku'Sox'un inine git, böylece Trent'le birlikte o enayiye öldürebilirsiniz."

"Trent'in istediği de bu," dedim ve Quen başını kaldırdı, açıkça telaşlanmıştı.

"Ah, Rachel?" dedi yaşlı adam ve ben de elimi kaldırdım.

"Sakin ol, Ku'Sox'u öldürmeye çalışmayacağım," dedim, bir yanıma intikam için haykırırsa da. Daha zeki, yaralı ve hırpalanmış bir yanıma ise daha iyi biliyordu. "Yine de dengesizliği taşıdıktan sonra Ku'Sox'u durdurmak için yardıma ihtiyacım olacak. Cuma gecesi için hazır mısınız?"

Cuma gecesi. Neden bu işleri hep bu kadar kısa kesmek zorundaydım? "Bunu bensiz yapmaya çalış," diye homurdandı.

Emin olmadığı her halinden belli olan Jenks donuk bir altın rengine büründü ve monitörün üzerinde dururken kanatları bulanıklaştı. "O zaman plan bu," dedim Rex'in mutfaktan çıkışını izlerken. "QED. Oldukça Kolayca Yapıldı." Ya da babamın dediği gibi Oldukça Kolay Öldü.

Harika bir plan değildi ama bir plandı ve mutfaktaki depresif sessizlik Ellasbeth'in perilere dışarı çıkmaları için bağırmaya başlamasına kadar büyüdü. Artık şarkı söylüyorlardı ve Lucy de onlara katılıyor, sadece çığlık atıyordu. Kadının yardıma ihtiyacı vardı ama ben oraya gitmeyecektim. Görünüşe bakılırsa Quen de öyle, kafiye ve kargaşa içinde yükselen tiz seslerden irkiliyordu. Daha fazla dayanamayan Rex, muhtemelen yatağımın altına saklanmak üzere mutfağın önünden sıvışıp gitti. Kaos. Hayatım kaostu.

"Sanırım ilk iş yüzükleri almak olacak, tercihen Nick'in haberi olmadan?"

Jenks, Ellasbeth'i kurtarmak için koridora fırladı. "Onları çalmamız gerekecek."

Quen ayağa kalktı, çiçek hastalığı izleri solgun yüz ifadesinde keskin bir şekilde göze çarpıyordu. "Onlarla tekrar konuşacağım," dedi ama Jenks haklıydı. Onları çalmamız gerekecekti ve ben de tavana bakıp neye ihtiyacım olduğunu düşündüm. İp, sessizlik tılsımı, aura kalıntılarını temizleyecek bir şey

...

Jenks çocuklarına dışarı çıkmaları için bağırıırken, "Denemeye değer," dedim.

Sonunda Jenks'in çocukları ayrılırken sadece Lucy'nin yüksek sesle "şarkı söylemesi" duyuldu ve Ellasbeth mutfağa sendeleyerek girdi, iki kızın ağırlığı neredeyse onu yere seriyordu. "Abba!" Lucy ağladı, ona uzanırken gözleri parlıyordu. Bu kalbimi kırdı ama iyi anlamda. Quen hemen onu kucağına aldı, kadın onun yerine Ray'i alması gerektiğini söyleyince battaniyeye sarılmış Lucy'yi Ellasbeth'in elinden zorla almak zorunda kaldı.

"Coo ox! Coo ox!" Lucy battaniyesini okşarken öttü, ardından Quen'in çenesine hafifçe dokundu. "Abba, öküz öküz!"

Ellasbeth'in gözleri mutfağını tararken yüzüm ısındı; yanık izlerine, pencere kenarına devrilmiş su bardağına ve son olarak tozlu kutuya takıldı. Hiçbir şey söylemedi ve ne düşündüğünü bilmek için çok şey verirdim. Jenks, Quen'in kulağına göz kırpmasını sağlayacak bir şey fısıldadı ve Quen kaşlarını çatı. Quen her zamanki soğukkanlılığıyla Lucy'nin parmaklarını nazıkçe tuttu ve yüzünden çekti. Hâlâ "coo ox "tan bahsediyordu. İçimde ne dediğini bildiğime dair kötü bir his vardı. Ellasbeth'in ise hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Bu da ne demek oluyor? Coo ox?" diye sordu kadın, belli ki ani sessizliğimizin onun arkasından konuştuğumuz anlamına geldiğini düşünüyordu.

"Ah, bu Ku'Sox," dedim ve Ellasbeth'in yüz ifadesi karardı.

"Coo ox!" Lucy öttü ve battaniyeyi koklama gösterisi yaptı. Quen şaşırmıştı ama ben olayı anlayınca yüzümü buruşturdum.

"Bu Al'ın bana verdiği battaniye," dedim. "Muhtemelen sonsuzluk gibi kokuyordur."

Dehşete kapılan Ellasbeth, yüzü kıpkırmızı bir halde ayağa kalktı. "*İblis* gibi kokuyor!" diye bağırdı ve Lucy'nin muzaffer "Coo ox! Coo ox!" diye bağırarak Lucy'yi Quen'in elinden kaptı, battaniyeden çekip çıkardı ve yere düşmesine izin verdi.

İki kızın ağırlığı altında sendeleyerek Ivy'nin sandalyesine yerleşti. "Lucy'yi bana geri getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Ellasbeth, Ray düğmeleri okşarken ceketinin yanlış kapatıldığını fark edince yüz ifadesi öfkeye dönüştü.

Şaşıarak daha dik durdum. "Ah, keşke herkesi alabilseydim

oradan çık."

Ellasbeth'in bakışları arkamdaki pencereden geri geldi. Pixie'ler mutfak perdesine yapışmış, kızların dikkatini dağıtıyor ve Jenks'in kaşlarını çatmasına neden oluyorlardı. "Quen bana Lucy'nin özgürlüğünü kendiniz için büyük bir risk alarak satın aldığınızı söyledi," diye ısrar etti. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Eğer bir şey varsa, asla. Hem de hiç."

Hiçbir şey söylemedim, aklımdan yüzlerce şey geçiyordu. Çok geçmeden Trent'in karısı olacaktı ve orada bir şey beni gerçekten kızdırdı. O daha iyisini hak ediyordu.

Jenks başını kaldırıp sessizliğime baktı, çocuklarının gitmesini sağlamak için yaptığı hareketler duraksadı. "Bir şey var," dedim ve tozları endişe verici bir turuncuya dönüştü.

Ellasbeth şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Adını söyle," dedi sanki nimet vermek onun hobisiymiş gibi.

İyi olur, diye düşündüm, Ceri artık yapamazken onun Ray ve Lucy'yi tuttuğunu görmek zor olsa da. "Trent'le bu işi yürütmeye çalıştığınızı anlıyorum," dedim ve Quen'in rengi soldu. "Bence bu harika bir fikir ve Trent hariç herkes için."

"Rachel?" Quen söyledi ve Ellasbeth susması için ona bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi? Ayrıntıya gir."

Bunun kibarca bir şey olmadığını biliyordum ama bunu başka kimse söylemeyeceği için ben söylemek zorundaydım. "Onun kim olmaya çalıştığını anlamak için biraz çaba gösterebilir misin?" Neredeyse ağlamaklı bir şekilde bitirdim.

"*Pardon?*"

Jenks yüzünü buruşturarak rafın yanına gitti ve herhangi bir şeyin menzilinden çıktı. Quen de sessizce geri çekildi. Ama lanet olsun, ölüm perileri ve çılgın vampirlerle savaşıyordum. İş başa düşerse onu alt edebilirdim. Ayrıca, kucığında iki bebekle ne yapacaktı ki? "Hepinizin ona ihtiyaç duyduğu şey olma konusunda harika," dedim hiçbir şeyi işaret etmeden. "Elfleri kurtarıyor ve sizi yok olma tehlikesinden koruyor. Ama onun başka bir şey olmak istediği hiç aklınıza geldi mi? Kendisi için saklayabileceği şeyleri ezip geçme. Tek istediğim bu. Bırak alabildiğini alsın."

Ellasbeth öfkeden bembeyaz kesilmişti. Lucy kucığında zıplayarak saçma sapan sesler çıkarırken Ray, Ellasbeth'e baktı ve titreyen çenesini okşadı.

"Boş ver," dedim, başımı öne eğip iç geçirerek. "Git evlen. Daha çok çocuk yapın. Dünyayı yönetin. İkiniz de bu işte harika olacaksınız." "Bu ne cüret!"

Ayağa kalkmak için sendelemesini sakince izledim ve bunun onu çileden çıkaracağını bildiğimden bir bardak su almak için ona arkamı döndüm. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, üzerine fırlatacaktım.

"Quen! Bu çocukları al. Bırakın beni!" diye bağırdı arkamdan ve bir itiş kakış duydum. "Çek ellerini üzerimden!"

Penceredeki periler pür dikkat izliyordlardı ve ben bir sırtışı bastırdım.

"Bunu yapma," dedi Quen ona, alçak sesi çakıllı bir şekilde.

"Ellerini üzerimden çekeceksin!" diye ısrar etti ve ben de su soğuyana kadar akmasına izin verdim.

"Git arabada bekle," dedi Quen. Sonra daha yüksek sesle, "Git kızları al ve arabada bekle." Sonunda bağırdı, "*Git arabada* bekle, yoksa senin hakkında gerçekten ne düşündüğünü söylemesine izin veririm!"

Elimde su bardağıyla arkamı döndüm. Jenks, askıya asılı bakır bir kâsenin içinden garip bir tozun dökülüşünü izliyordu. Quen gergin bir şekilde Ellasbeth'in yanında ve biraz önünde duruyordu. Bembeyazdı, boyalı dudakları parlak bir kontrast oluşturunuyordu. Hakarete uğramış olması umurumda değildi. Söylenmesi gerekiyordu. Bunu Trent'e borçluydum.

Lucy'nin eli yüzünü okşarken çenesini kaldırarak, "İçinde bulunduğun gerginliği anlıyorum," dedi. "Yani aramızdaki dostluk kapısı hâlâ açık. Trent için çok şey ifade ediyorsun. Bana kampta neler olduğunu anlattı ve ona karşı olan hislerini anlıyorum."

Ona karşı hislerim mi? Kampta ne oldu? Neden bahsediyordu?

Benim temkinli ve şaşkın ifademden memnun olmuş gibi görünerek kendini daha da dikleştirdi. "Lütfen nişanımı bize getir."

"Benim niyetim de bu," dedim kuru bir sesle ve Quen dirseğini çekiştirdi. "Ama bunu yaptığımda onu yavaşça öldürme. Bırak adam nefes alsın."

Gözlerini kısarak kızların ağırlığı altında yavaşça döndü ve salona doğru yürüdü. "Quen?" dedi buyurgan bir tavırla. "Arabada bekliyor olacağım. İleriyi ara ve Trenton'ın holdingine varana kadar iki kız için de banyo hazırlat. Yolda durup Lucy için yepyeni giysiler almak istiyorum."

Quen, "Lekeli olan sadece üzerindeki kıyafetler," dedi ve kadın koridordan ters ters baktı.

"Bütün kilise kokuyor! Yeni bir gardırobu olacak!" diye haykırdı, sonra yavaş ve ağır adımlarla kapıya doğru *tıkırdadı*, iki kız da mabette onları bekleyen perilere sevinçle seslendi.

Tamam, bu muhtemelen geri dönüp beni kıcımdan ısıracaktı ama umurumda değildi. Trent bir gün bunun için bana teşekkür edecekti. Suyu bir kenara bırakıp Ellasbeth'in düşürdüğü battaniyeyi aldım ve burnuma götürdüm. Üç yıkama işleminden sonra hiçbir koku alamadım ama ben bir elf değildim.

Jenks uzun ve yüksek bir ıslık çaldı. "Kahretsin, Rache, nasıl yapacağını kesinlikle biliyorsun

arkadaşlar."

Quen battaniyeyi benden aldı ve onu da kokladı. "Hayatımın önümüzdeki kırk dakikasını cehenneme çevirdiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı, belli ki o da bir şey koklamıyordu.

Küçük bir gülümseme ağzımın kenarını yukarı kaldırdı. "Özür dilerim." "Hayır, değilsin," dedi karanlık bir sesle. "Hoşuna gitti."

"Oh, sadece benim söyleyebildiğim ve senin söyleyemediğin için kızgınsın." Battaniyeyi geri alıp katladım.

"Quen!" Ellasbeth bağırdı. "Gel de şu kapıyı aç! Ellerim çocuklarla dolu."

Jenks, "Ben bakarım," diye önerdi ve Quen ona minnettar bir bakış fırlattı. Jenks, çocuklarına Lucy ve Ray'i rahat bırakmalarını söyleyerek dışarı fırladığında ruh halim hemen melankoliye döndü.

Hâlâ gülümsemenin zayıf kalıntılarını taşıırken Quen'e sarılmak için tezgâhtan uzaklaştım. Ceri gitmişti ve bu canımı acıtıyordu. Kolu bana dolandığında ve yanık amber kokusu şarap ve tarçın kokusuna karıştığında gözlerim kapandı. "Özür dilerim," dedim geri çekilirken ve gözleri daha derin bir parlaklık kazandı.

"Lucy'yi bize geri getirdiğin için teşekkür ederim," dedi ve ben de tek omzumu silktim.

"Keşke yapabilseydim-" Boğazım düğümlendi. Kahretsin, Ceri nasıl ölmüş olabilirdi?

"Bu senin görevin değildi," dedi Quen ve kendimi başımı kaldırmaya zorladım. "Kimsenin suçu değildi."

"Ama ..."

Gülümsemi, gözlerinin etrafındaki yeni kırıksıklıklarda acı yoğun bir şekilde hissediliyordu. "Sana kendi işine bakmanı ve kendini suçlamamanı söylerdi."

Başım düştü. Muhtemelen yanlış anlaşılma riskine girmemek için yüksek sesle, küçük kelimelerle. "Bunu yapardı," dedim ve arkasını dönerken omzuma dokundu.

"Quen," dedim ve durdu. Kilisenin önünden kapı kapanırken yüksek bir ses patlaması geldi, ardından kutsanmış bir sessizlik. Quen'e baktım. Söylemek istediğim şeyler vardı, Trent'in düşündüğümünden daha cesur ve aptal olduğunu. Ona güvendiğimi ama sihrin ve şansın da bir sınırı olduğunu bildiğimi. Bunun mutlu sonla biteceğini düşünmediğimi.

"Trent'in Ku'Sox'u öldürmedikçe geri dönmeyi planladığını sanmıyorum," dedim ve Quen'in dudağı seğirdi. "Lucy'nin güvende olması ona hareket etmek için daha fazla özgürlük verdi ama diğer iblisleri Ku'Sox'a karşı birleşmeye ikna edemezsek bu işin mutlu sonla biteceğini sanmıyorum." Titrememi gizlemek için bir ayağımı kaldırdım ve baldırımın arkasını ovuşturdum.

Quen'in ifadesi bana ne hissettiğine dair hiçbir ipucu vermedi. "Sence bunu yapabilir mi?"

Nefesim hızlı geldi. "Ku'Sox'u öldürmek mi? Açıkçası, hayır. Tek başıma değil. Tüm iblisler birlikte psikopatı ancak gerçeklikte bir deliğe tıkabildiler. Şimdi farklı olabilir." Gözlerini kaçırarak tavana baktım. "Ellasbeth için üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum."

Quen kıkırdadı, hafif bir elini tekrar omzuma koyarken ayakkabıları sürtünüyordu. "Trent'e güvendiğin için teşekkür ederim," dedi, gözleri duygu yüklüydü. "Çok az kişi bunu yapar, hatta çok daha azı doğru nedenlerle yapar." Kilisenin ön tarafına doğru baktı. "Yarın çizgi enerjisini manipüle edebilmeliyim. Loveland hattında size yardım etmek benim için bir onurdur."

Kalbim çarpmaya başladı ve daha fazla kederle, daha fazla acıyla sonuçlanabileceğinden endişelensem de içimi bir rahatlama dalgası kapladı. "Teşekkür ederim."

"Ama bir iyilik isteyeceğim."

Kafamı kaldırdım. Elflerin iyilik istemesi hiç iyi bir şey değildi. "Ne?" Kesin bir dille söyledim.

Quen'in bakışları düştü, sonra tekrar benimkine döndü. "Bunu daha önce de sormuştum, şimdi tekrar soruyorum."

Kahretsin. "Quen," diye sızlandım. "Senin işini yapmayacağım. Dışarıdaki şu kadına bak. Sence bir daha onun yanına yaklaşmama izin verir mi? Ve bu hepimizin buradan canlı çıkacağını varsaysak bile."

Elimi tutarak bileğimdeki iblis izi görünecek şekilde çevirdi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kederle doluydu. "Rachel, bunun olmasını istemezdim ama artık korumam gereken başka biri var. Trent dışında biri."

Ray'in kalçasında olduğunu ve Lucy'nin ellerinin hevesle ona uzandığını hatırladım. Yapılacak en doğru şey buydu ama yine de içimi bir panik kapladı. "Quen, ondan hoşlanmıyorum bile. Yani, hoşlanıyorum ama ben burada yaşıyorum, sen de orada yaşıyorsun ve kendi işlerim varken ve o kadın varken onu nasıl takip edebilirim ki-"

"Lütfen." Quen'in yüz ifadesi acılıydı. "Senden benim işimi yapmanı istemiyorum. Sadece ... hayatta kalmak için artık onun ihtiyacı olan şey olamayacağımı anla. Kendimi ona adayamam. Ray-" Sesi boğuklaştı. Tekrar konuştuğunda sesi kısıktı. "Ray'in bana ihtiyacı var. Her şeye, Trent'in yardıma ihtiyacı olduğunda kalan ince parçama değil. Ku'Sox ölene kadar güvende olmayacak ama ondan sonra ben onunum, Trent'in değil. Onun için çalışmak zorunda değilsin, sadece ihtiyacı olduğunda yanında ol. Tek istediğim bu. Ve belki de Ellasbeth'in olmak istediği her şeyi engellemesine izin verme."

Nabzım hızla atıyordu. Trent'in Nick'i üzerimden çektiğini, beni Al'dan saklayan tılsımı bozduğunda içimden akan gücü hatırladım,

Geleceğime sırtımı dönersem neler kaybedeceğimi bilene kadar bekledim ve sonunda paylaştığımız o öpücük. O sadece bir öpücüktü; ardında bencilce aldığım zevkten başka hiçbir duygu yoktu. Sonra Ellasbeth'i düşündüm. Orada bir görevi vardı, uğruna her şeyi feda edebileceğini bildiğim bir görev. "Ama ..."

"Şu ana kadar emin değildim ama onun ihtiyacı olan şeyin sen olacağını biliyorum."

Neye ihtiyacı var? "Peki ya ben? Kim benim için hayatını riske atacak?"

Quen'in gözleri tekrar benimkilere döndü. "Elbette yapacak."

Sesi kendinden emindi ve ben ağzım açık bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Araba kullanmayı öğrenmeden önce gitmem gerekiyor," dedi şaşkınlığını görünce. "O cazibenin sahipleriyle tekrar konuşacağım."

"Henüz evet demedim," dedim ve Quen eşikte döndü, mutfakta değil, salonda değil.

"Elfler ve iblislerin savaşa başlamasının nedeninin bozulan bir ittifak olduğu söylenir," dedi, yüzündeki dünya yorgunluğu onu bilge gösteriyordu. "Bunun her zaman doğru olduğunu düşünmüşümdür - en iyi dostlar en acı düşmanları yaratır. Elfler ve iblisler, sonsuza dek savaşır. İblislerin önce elflerin kölesi olmadığını kim söyleyebilir?"

Başını eğip topuklarının üzerinde yavaşça dönerek koridordan aşağı inerken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Tılsımları yeniden canlandırmak konusunda endişelenme," dedi yüksek sesle, adımları silikleşiyordu. "Baban iyi bir adamdı ama ucuzdu. Gümüş çok zayıf. İyi olanları tamir edebilirsin."

Tezgâha yaslandım ve kollarımı kavuşturarak onun sığınaktan geçip öğleden sonra güneşine doğru ilerleyişini dinledim. Trent'le çalışmak mı? Arka planda o ejderha beni izlerken mi? Delirmiş miydi?

On sekiz

Botlarım kilisenin önündeki kaldırımında gümbür gümbür yürüyordu ve kalçamda bir poşet yiyecek, kaldırıma park etmiş, yeni karanlıkta gri ama yine de seksi görünen kırmızı Mercedes'in yanından geçerken gülümsedim. Ivy erken dönmüştü.

Ivy'nin arabası yoktu, hele kırmızı bir Mercedes kadar gösterişli bir arabası hiç yoktu, ama Nina'nın vardı ve eğer Ivy daha erken bir uçağa binmiş olsaydı, Nina onu havaalanından almayı teklif edecekti. Arabam hâlâ Trent'in kapısında olduğu için bu iyi bir şeydi.

Bir blok ötede alacakaranlıkta oynayan çocukların sesi rahatlatıcıydı ama başımın üzerinden bir şey geçtiğinde içgüdüsel olarak eğildim ve gökyüzüyle aramda süzülen, hâlâ günbatımının pambesini taşıyan gölgeyi takip etmek için döndüm. Baharın dar yaprakları arasından süzülen küçük bir çirkin yaratığın şeklini tanıdığımda nabzım yavaşça gevşedi, büyük kanatları bir mezar taşının üzerine neredeyse dikey olarak inerken ağır bir şekilde çırpıyordu. Sarı gözlerini bana çevirdi ve sonra şekli karanlığın içinde eridi.

Adımlarım titriyordu ve bunu duyduklarını bildiğim için adımlarımı hızlandırdım. Gün batımından bu yana en az bir düzine kuş uçmuş olmalıydı, çoğu mezarlığı çevreleyen yüksek duvarın üzerindeydi ama daha küçük olan birkaç tanesi de dev akbabalar gibi çevredeki ağaçlara konmuştu. Hiçbiri kiliseye konmamıştı, bu da bana anlamlı geldi. Jenks dün bir tanesiyle konuşmuştu ve görünüşe göre Bis'in kilisesini, Ku'Sox'un ebediyete intikal ettiği sırada kiliseye zarar vermediğinden emin olmak için izliyorlardı.

Bu beni hem memnun etti hem de endişelendirdi.

Tanrı yardımcım olsun, Cuma gününe kadar yapacak çok işim vardı. Kilisenin geniş merdivenlerini hızla çıkarken, kapıya ulaşabilmek için yeniden kullanılabilir çantayı kaydırırken, *Ivy dönünce daha kolay olacak* diye düşündüm. Ama elimi uzattığımda kapı açıldı ve Ivy önümde durdu, merdivenlere vuran ışıktaki silueti belirgindi.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedim, çantayı diğer kalçama doğru kaydırarak ona hemen orada sarılabildim. "Her şeyin ötesinde, müzeden iki elf yüzüğünü kaldırmamız gerekiyor."

"Daha sık gitmeliyim," dedi, kolları kısa bir süreliğine bana dolanırken, alçak, gırtlaktan gelen sesi şu anda üzerime kokulu yağ gibi dökülen vampir tütsüsünün duyulabilir bir versiyonuydu. Onu son bir kez sıktıktan sonra geri çekildim, yüzümde bir gülümseme vardı.

Beni gördüğüne sevindiği belli olsa da gergin ve ürkekti. Kot pantolonu ve siyah kazağı her zamankinden daha rahattı ve saçları da her zamanki at kuyruğundan kurtulmuştu. Giydiği yeni botların kendine özgü bir western havası vardı ama o bunu sofistike, modaya uygun ceketle uyumlu hale getirmişti.

Onu içime çekerken göğsümde sıkı bir bant gevşedi; vampir tutsüsü, uçak ve kiralık arabaların bayat plastik kokusuyla karışmıştı. Bunun altında Daryl ve Glenn'in erkeksi kokusunun tatlı ballı kokusu vardı. Yine de onlar soluyordu ve Nina'nın pahalı parfümü açık ara en güçlü dış etkiydi. Ivy'nin sırtımdaki eli titredi ve ben de onu tamamen bıraktım, Jax ve Nick'in düşünceleri gülümsememi sekteye uğrattı. Nina'nın içeride biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Jenks olabilir mi? Ya da telefonda, belki.

"Beni daha önce aramalıydın," dedi Ivy, kiliseye geri adım atarken ses tonu suçlayıcıydı. Ama sonra duruşu çöktü ve siyah gözlerine acı çöktü. "Quen nasıl?"

Jenks'in çocukları ne getirdiğimi görmek için çantaya dalarken, ruh halim karararak onu takip ettim ve yeni peri tozunu bir kenara salladım. "O iyi, yani her şeyi içinde tutuyor, iltihaplanmasına izin veriyor."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de gözlerindeki endişeyi okuyarak başımı kaldırdım. O da Ceri'yi sevmişti. "Nasılsın?"

Yüzlerce cevap yükseldi, yüzlerce hayal kırıklığı, dünyaya karşı yüzlerce öfkeli çılgılık. "Ben de iyiyim," dedim düz bir sesle.

Ivy'nin yeni botları mabedin eski zemininde sürtünüyor, biz mutfağa doğru ilerlerken saçları yüzünü gizlemek için düşüyordu. Nina'nın heyecanlı ve neşeli sesi -Felix'ten eser yoktu- düşüncelerimle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Glenn ve Daryl nasıllar?" diye sordum ve çenesi kalktı. Endişeyle onu koridorun başında durması için çektim. "Ivy?" Ama gözlerini kirişlerden aşağı indirmede, dudağını ısırırken duyguları kabarıyordu. "Kahretsin," diye fısıldadım, ne yaptığımı fark ettiğimde yüzüm kızardı. "Seni aramamalıyım."

Gözleri benimkilere kaydı ve başını salladı. "Ben zaten geri dönüyordum."

Koridora çıkmak için beni geçmeye çalıştı, ben de ona engel oldum. "Ne oldu?" diye sordum. "Seni terk mi etti?"

Ivy'nin gözleri kararmıştı ama dudakları dişlerini göstermek için aralandığında bile geri adım atmadım. Sonunda başını eğdi ve "Dün otobanda biri bize yandan çarpmaya çalıştı" dedi. Söyleyiş tarzı bunun bir kaza olduğu ihtimalini ortadan kaldırıyordu. "Glenn halletti," diye ekledi, Nina bizden habersiz gülerken sesi kısıktı. "Görünüşe göre defansif sürüş dersleri almış. Neredeyse bizi öldürmeye çalışan vampir kadar iyi."

Sesi hafifti ama o beni iterken bir şey yapamayacak kadar şaşkındım.

Kızgın bir vampirin sarhoş edici kokusuyla yanımdan geçip gitti, karmaşık kokteyl beynimde dolaşp tenimi sızlattı. Cincy'den ayrılmasının bir hata olduğunu düşünmüştüm ama bu ilişkinin yürümesini ne kadar çok istediğini biliyordum.

"Cormel gitmememi söyledi. Çok uzun süre kaldım. Onun köpeği çitlere geri döndü," dedi acı bir şekilde, koridorun yarısında. "O haklıydı. Ben hatalıydım. Artık her şey *yoluna* girecek."

Bana bir sebep vermişti ama Flagstaff'ta başka bir şey olmuştu, konuşmak istemediği ama muhtemelen konuşması gereken bir şey. Kalçamda yiyeceklerle onu aydınlık mutfağa kadar takip ettim. Jenks'e bundan bahsedecektim. Isırılmadığı için onu benden çok daha fazla zorlayabilirdi.

Nina ben içeri girdiğimde Ivy'nin bilgisayarından başını kaldırdı, ince parmağı arama motoru listesinde geziniyordu. Jenks onun üzerinde geziniyor, açıkça ekranla ilgileniyordu. "Ne iyi olur?" Çantayı tezgâhın üzerine bıraktığımda Nina "Ne iyi olacak?" dedi ve peri çocukları dışarı fırlayarak beni korkuttu. Orada olduklarını unutmuştum ve adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışarak nefes verdim.

"Her şey," dedi Ivy. Ama pencereye doğru yürüyüp sonuna kadar açtığında suratı asık görünüyordu. Gün batımı tadındaki serin akşam havası içeri sızarak saçlarımı dalgalandırdı.

Nina dikkatle güçlendirilmiş burnunu kırıştırdı. Bu gece son derece şık görünüyordu, çok yönlü siyah bir pantolon ve işlevsel alçak topuklu ayakkabılar giymişti. Makyajı hafif ama zarıftı, muhteşem elmacık kemiklerini ve koyu rengini vurguluyordu. Eğer sesinden ve temposundan anlamasaydım, gözbebekleri tehlikeli bir siyaha dönüşse bile yanaklarındaki renkten onun Felix değil, sadece o olduğunu anlardım. Gözleri parlak ve hevesliydi, bir anketi imkânsız denebilecek bir hızla yazıyordu.

"Sırlar mı?" dedi kadın iyi huylu bir şekilde, kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Burnunu tekrar kırıştırarak bana baktı, sonra uzaklaştı. Tanrım, sonsuzluktan döndüğümünden beri duş alma fırsatım olmamıştı. Muhtemelen leş gibi kokuyordum. Ivy'nin pencereyi ittirerek açmasının nedeni buydu, öfkesinin kokusundan ya da benim şaşkınlığımdan kurtulmak için değil.

Ivy ona doğru yürüdü ve Jenks irkilerek ayağa kalktı, kanatları takırdadı. "Sırlar," diye nefes aldı Ivy Nina'nın omzuna doğru eğilirken, dudakları Nina'nın boynuna birkaç santim uzaklıktaydı. "Her zaman ve sonsuza dek, Nina. Bizi hayatta tutan şey bu."

Gözleri ekrandayken Nina elini uzatıp Ivy'nin yanağına dokundu, fark etmemişti bile.

Görünürdeki pis kokumdan utanarak çantayı açtım. Yasadışı bir doppelgänger laneti için organik ahududu, peri kızları benimkini kaçırdığından beri beyaz iplik, yeni bir kahve makinesi ... Ivy soru sorarak beni izledi.

Tezgâhın üzerine tıkrıdayarak koydum. Gözleri tost makinesinin yanındaki boş yere kaydı, ben de omuz silktim.

Kahve makinesini söküp içine bir miktar sabun sıkarken içimden sıcak çikolata isteği yükseldi. İçine su doldururken eski yaramın sızladığını fark ettim. Birden çok daha uyanık bir şekilde bulaşık havlusuna uzandım ve döndüm. Kahve makinesi bekleyebilirdi. Sırtımı iki aşk dolu vampire dönmek iyi bir fikir değildi.

Ivy hâlâ Nina'nın üzerine eğilmiş, solgun parmaklarıyla monitörde bir şeyler izliyordu ve Nina ona güzelce gülümsediğinde bir kayıp acısı hissettim. Nina dünyanın zirvesindeydi. Tam da o sıralarda işler genellikle sarpa sarardı. "Bu

Wayde'in kullandığı okul," dedi Jenks, Nina ile Nina'nın arasında gezinerek. arama motorunun listesindeki bir bağlantıyı işaret ederken duvara baktı. "Ücretlerin yüksek olduğunu ama ekipmanların son teknoloji olduğunu söyledi, senin istediğin de bu, değil mi?"

Nina Ivy'yi görmek için geri çekildi. "Evet, Ivy? Sen, ben ve gelecek Cuma on beş bin feet?"

Neredeyse boğuluyordum. "Skydiving mi?" Ivy gereksiz riskler almaktan nefret ederdi. "İki gün sonra falan mı?"

Hâlâ Nina'nın üzerine eğilmiş olan Ivy gözlerimle buluştu. Bağlantımızı koruyarak buzdolabına dönmeden önce boyunun uzunluğunu buldu. "Bir hafta sonra. Gelmek ister misin?"

Nina dondu kaldı. İki kişilik bir bisiklette üçüncü teker olacağımı fark ederek -ya da her neyse- köpüklü kahve makinesine geri döndüm. "Hayır, teşekkürler." O zamana kadar öyle ya da böyle her şey bitmiş olacaktı. Ivy'nin yoluna devam etmesi iyi bir şeydi.

Ivy buzdolabından çıkarken hareketleri bilerek yavaştı, Nina'ya kaşlarını çatarak bakıyordu. O da benim kadar kolay yakalamıştı kiskanç sertleşmeyi. "Portakal suyumuz bitmiş," dedi kapı kurabiye kavanozunu şingırdatacak kadar sert kapanırken.

Kahve makinesini durulayıp kurumaya bırakırken, "Bu kadar erken dönmeni beklemiyorduk," dedim.

Nina, "Köşedeki dükkânda meyve suyu var," diye önerdi. "Gidip getireyim. Temiz hava iyi gelir." Burnu tekrar kırıştı.

Çünkü mutfağı kokutuyorum, diye düşündüm ekşiyerek.

Ivy yalvaran bir bakışla Jenks'e baktı ve Nina çantasına uzanırken peri aydınlandı. "Hey, ah, ben de seninle geleceğim," dedi ve beni biraz meraklandırdı. "Kanatlarımı açmam lazım. Bakalım mahallede üzerinde gargoylle olan tek kilise biz miyiz?"

Mahalledeki tek kilise bizdik, nokta. Onunla gitmesinin nedeni bu değildi ama bekleyip görmekten memnun bir şekilde tezgâha yaslanıp kahve makinesini kurularken Nina da Ivy'nin yüzüne hızlıca bir öpücük kondurdu.

Ağzını. Ivy'nin eli omzundaydı ve ruh halindeki ilk yumuşama kendini gösteriyordu. Onu rahatsız eden her neyse Nina değildi.

Nina kendinden emin adımlarla mutfaktan çıktı, Jenks de hemen arkasındaydı, çocuklarına Belle'in bağlantıyı ele geçirdiğini bağırırken tozları gümüş rengindeydi. *Onu koruyor mu?*

Nina'nın ayak sesleri belirsizleşirken kahve makinesini yerine koydum. Jenks'e bir şeyler söylerken sesi hoş bir şekilde yükseldi ve sonra sessizlik oldu. Kapı gürültüyle kapandı.

Ivy'nin çenesi gergindi ve başı öne eğikti.

Uzun ve yavaş bir nefes verdim. Birlikte yalnız kalmayalı uzun zaman olmuştu. Her ne ise, çok geç olmamasını umuyordum. "Nina'nın keyfi yerinde," diye avlandım. Ivy konuşmak isterse konuşurdu.

Ivy kendini harekete geçirdi. "Öyle olmalı," dedi, posta yığınının gidip sıralamaya başlarken içinde bir parça gurur vardı. "Havaalanından eve dönerken Felix'i aklımdan çıkardı."

"Hayır!" Kahve makinesini yerine geri koydum ve önüne oturmak için kendimi kaldırdım. "Bu konuda söz hakkı olduğunu sanmıyorum." Belki de Jenks'in onunla birlikte olmasının nedeni buydu. Felix çok kızacaktı.

Ivy bir omzunu kaldırdı ve bıraktı, postasına odaklandı. "Ergenlikten beri onu şartlandırıyor olsaydı, denemek aklına bile gelmezdi ama onsuz büyüdü. İlişkileri sadece birkaç aylık." Vamp Vixen'den gelen kopya kataloqlara kaşlarını çatarak baktı. "Şimdiye kadar onun istekliliğine güveniyordu ve Nina'nın çok güçlü bir benlik çekirdeği var," dedi hafifçe gülümseyerek. "Bu ona daha az bağımlı olmak için attığı ilk olumlu adım." Gülümsemesi soldu. "Onu çok fazla kullanıyor."

Tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü. Bir vampirin sözlüğünde *hayır* kelimesi *olsa* da, bu sadece *seks*, *açlık* ve *şiddet* gibi diğer kelimelere karşı koyacak bir şey vermek içindi. "Onu bunu yapmaya sen mi teşvik ettin?" Dedim ve yanaklarında narin bir kızarıklık belirdi. "Kahretsin Ivy, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Bir efendinin önünde bağımsızlığını sergilemek?"

Parmakları sıralanırken bocaladı ve ben de tezgahtan kaydım. "Evet, öyle," dedim, artık yanık kehribar gibi koktuğum ve pencere açık olduğu için mutluydum. "Peki. Usta vampirle oyna. Ama bunu burada yapma. Seni bir kez bir araya getirdim. Eğer onu aramak için dışarı çıkarsan bir daha yapmayacağım!"

Hüzünlü Ivy bana döndü, saçları sallanıyordu. "I-"

"Bana ne yaptığını bildiğini söyleme," dedim, Nina'yı bilerek Ivy'nin zarar görebileceği bir şeye itmesine kızarak. "O usta bir vampir ve senin bile değil!"

"Ne zamandan beri benim ne yaptığım hakkında bir şey söylüyorsun!" Ivy gözleri simsiyah parlayarak haykırdı.

Ortakdaki tezgâhla aynı hizada durup aramızdaki boşluğu ölçtüm. Dünyalar, orada dünyalar vardı. "Arkadaşın olduğum için," diye yalvardım, endişemin öne çıkabilmesi için öfkemi bir kenara bıraktım. "Ona yardım etmeye çalışmamı söylediğimi biliyorum ama efendisini bu şekilde kışkırtmak mı? Kontrolün onda olmadığını kanıtlamak mı? Çok öfkelenecek. Cormel seni her şeyden koruyamaz. Gitmene çok kızdı!"

Arkasını dönen Ivy bir zarfı yırtarak açtı, her şeyi sakla ve at yığınlarına ayırdı.

"Ivy . . ." Yalvardım. "Buraya kadar geldin. Neden? Onu sevdiğin için mi?"

"Bilmiyorum!" dedi, gözleri korkudan değil, açlıktan değil, kalp acısından kararmıştı. "Glenn ve Daryl'la aramızdaki ilişki yürümedi, tamam mı? Denedik ve her şey dağıldı. Kötü oldu."

Yığıldım kaldım. Kargaşası buradan kaynaklanıyordu. "İhtiyaçların yanlış değil-"

"O zaman neden yürütemedim Rachel?" diye bağırdı ve ben geri çekildim. "Neden benden uzaklaşmak için bir kıtanın diğer ucuna taşınmak zorunda kaldılar?"

Boğazım düğümlenerek odayı geçip ona doğru gittim. "Çünkü sana ihtiyacı olan birine ihtiyacın var ve artık benim yok," diye fısıldadım. "Ivy, özür dilerim."

Elimin altındaki omzu titredi ve ulaşabileceğim yerden geri çekildi. "Olmak için bir neden yok," dedi usulca, saçları yüzünü gizlemek için düşüyordu. "Bunu yapmak zorundayım. Nina'yı seviyorum. Canlı, zeki, her zaman hareket halinde ama asla anlamı olmayan bir şeye doğru gitmiyor. Hayatı sevme şekli bana seni hatırlatıyor ve yapmaktan korktuğum şeyleri bana yaptırmakta çok iyi. Ama Felix'in ona yaptığı şey . . . Beni iğrendirdiği kadar ona çekiyor da. Bir efendiye çok benziyor ama masum."

Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan gözleriyle tavana baktı. "Bir haftalığına ayrıldım ve geri döndüğümde onun neredeyse güneşin doğduğu her an ve gecenin yarısında düşüncelerinde olduğunu, güneşin ve aşkın anısını emerken onu güç ve arzuyla doldurduğunu gördüm. Onu yalnız bırakmayacak. Artık bırakabileceğini sanmıyorum." Tekrar postalarının arasındaki parmaklarına baktı, onları amaçsızca kaydırды. "Adam onu bir uyuşturucu gibi kullanıyor. Artık onu kan için kullanmıyor, bu da onun zihninde kendisinin bir uzantısı haline geldiği anlamına gelebilir. Nina kontrolün ince bir kenarında dengede duruyor."

"Ve sen bunu seviyorsun."

Başını öne eğerek başını salladı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bana söylediği için kendini daha iyi hissediyordu. Bunu söyleyebilirim. Belki de ne yapabileceğini, ne planlayabileceğini sorduğum içindi. . . düzeltebileceğini. "Bu noktada kadın kontrol için erkeğe ne kadar bağımlıysa, erkek de uyarım için kadına o kadar bağımlı. İsterse iki kez ölsün."

ama onun hatasının bedelini ödemesini istemiyorum. Nina'nın hayatta kalmak için tek şansı kontrolü ele alması ve ona hayır diyebildiği kadar hayır demesi. Bu onu daha fazla tehlikeye soksa bile."

Ve olacaktı. Anlayabiliyordum. Bu iyi değildi.

"Nina'nın yalnızken ve stres altındayken kontrolü neredeyse sıfırdır," dedi Ivy, gözlerini masaya indirerek. "Bu yüzden Jenks'ten onunla gitmesini istedim, herhangi bir çatışmayı tamponlamak için. Onları yeterince uzun süre ayrı tutabilirsem kontrolü öğrenmesine yardımcı olabileceğimi biliyorum." Başını kaldırdı ve gözleriyle tam olarak buluştu. "Bir şansı var. Eğer gerçekten isterse, bir şansı var."

Onun titrek yüz ifadesine uygun bir gülümsemeyi başardım. Ivy'nin başkalarına bir şeyler verme, kendini çıkardığı bataklığın üzerine başkalarını çıkarma konusunda muazzam bir ihtiyacı vardı. Nina'nın masumca ve isteyerek boyundan büyük işlere kalkışmasını izlemek zor olmuştu. Ona yardım etmek için meydan okumayı kabul etmek daha da zordu. "Dikkatli ol," dedim aramızdaki mesafeyi aşip koluna dokunurken. "Seninle gurur duyuyorum, Ivy."

Gülümsemesi yavaşça kayboldu ve karanlık gözleri amaçsızca mutfığımızın üzerinde gezindi, sanki daha önce hiç görmemiş gibi hayatımızın parçalarına dokundu. "Felix bu gece onu arıyor olacak. Onu güvenli bir eve götürmem gerekiyor ama müze işini planlamaya yardım etmek için geri döneceğim." Derin bir nefes aldı, sanki yeni bir sorumluluk üstleniyormuş gibi çenesini kaldırdı - ya da belki de ona iyi dileklerimi kabul etti. "Bize yaşattıkları cehennem," diye fısıldadı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Gitmek üzere olduğunu söyleyebilirdim.

"Gitsem iyi olacak," dedi Ivy. "Jenks onu kaybederse pek bir şey yapamaz. O kilisedeyken güvenli ev konusunu açmak istemedim. Dünyayı kuyruğundan yakaladığını sanıyor."

Nina'yla paylaştığımız bir başka özellik daha. "Bu genellikle ısırıldığın zaman olur," dedim ve Ivy gülümsedi. Nina benden çok uzakta ve mesafeliydi, ama kolay bir karşılaştırma yapmak için yeterli bir benzerlik vardı. Ivy henüz bilmiyor olabilirdi ama yeniden aşık oluyordu.

Ivy çantasına uzandı, sonra tereddüt etti. "Birkaç saat iyi olacağına emin misin?"

İçim acıdı ve genişçe gülümsedim. "Oh, kesinlikle evet. Nick buralarda bir yerde ama bana bir şey olmaz, özellikle de o gargoyller varken. Ku'Sox görünmeyecek, lanetin ona geri dönmesinden korkuyor. Git hadi."

Hâlâ emin olamayan Ivy koridora doğru geri gitmeye ve hayatımdan çıkmaya başladı. "Ben dönene kadar kutsal topraklarda kal, tamam mı?"

Mutfığın kutsal bir yer olmadığını biliyordu. "Anladın," dedim, sessiz ve nemli bahçeye bakmak için döndüm. "Peki ya Ivy? Ne dediğimi biliyorum ama seni tekrar bir araya getirmek için her zaman burada olacağım. Eğer iş o noktaya gelirse."

Eşikte dururken gülümsemesi duraksadı. "Biliyorum. Teşekkür ederim."

Başı öne eğik, Nina'nın arabasının anahtarları şingirdarken arkasını döndü. Karanlıkta kilisenin önüne doğru ilerlerken adımları yavaştı. Kapının gümbürtüsü içimi titretti.

Kollarımı ortama doladığımda, gözyaşlarım tehdit etse de gülümsedim. Bu iyiydi. Bu çok, çok iyiydi. Bu kadar acıttığına göre öyle olmalıydı.

On dokuz

Bayan Morgan! Neden sadece sizin kilisenizde gargoyile var?" diye soruyordu, ben kameramana gülümseyip el sallarken ve kapıyı suratlarına kapatmadan önce son perinin de içeri girmesini beklerken. "Ne kaltak ama!" diye ekledi haber spikeri, ben kapıyı sürgülerken, muhtemelen seslerin kilisenin duvarından yeterince iyi geçtiğinin ve dahili telefona ihtiyacımız olmadığını farkında değildi.

Yine de bir gözetleme deliği iyi olurdu, diye düşündüm bir kulağımı kapıya dayayıp toparlanıp haber aracına geri dönmelerini dinlerken. Kameraman arka sokağa gidip mezarlığı ve mezar taşlarına tünemiş çirkin heykelleri çekmekten bahsediyordu ama kadın estetiği umursamayacak kadar kötü bir ruh halindeydi. Hayatım söz konusu olduğunda yanlış yönlendirdikleri, yanlış bilgilendirdikleri ve genel olarak her şeyi abarttıkları için onlarla konuşmak istemediğimden değil, Cincinnati bölgesindeki her bir gargoyile'in neden şimdi kilisemin duvarına ve mezarlığıma tünediğine dair yerel televizyonda spekülasyon yapmak istemediğimden.

İçimi çekerek, saçlarımda perilerle mutfığa döndüm ve keşke kapıyı açmadan önce önlüğümü çıkarmaya zaman ayırsaydım dedim. Büyü hazırlığı yüzünden darmadağın olmuştum, yeşil şeyler ve öğütülmüş otlar beni işaretliyordu. Pixy tozu her yerdeydi ve organik meyvelerin kolumda bıraktığı çirkin kırmızı leke uğursuz görünüyordu. En azından yalınayak değildim.

Botlarımı şingirdatarak mutfığa yöneldim, peri refakatçim neşeli renk ve gürültü girdapları içinde önümden gidiyordu. Gece sıcak olmasına rağmen, çirkin yaratıklardan kaçınmak için hepsi içeri girmişti. Saatlerdir heceliyordum ve yeni bir şey yapmadan önce bir şeyleri temizlemem gerekiyordu.

Suyu büyüleri kaplarıma akıttığımda, Jenks bahçe gibi kokarak ve rüzgâr çanları gibi ses çıkararak içeri uçtu. Şaşırtıcı bir görüntü oluşturarak ortadaki tezgâhın üzerine, kuruyan tılsımlarımın yanına kondu. Artık her zamanki bahçıvan yeşili, hatta alternatif hırsız siyahı, daracık kıyafeti içinde değil, Belle'in yeni siyah ceketini ve pantolonuyla uyumlu olması için diktiği yeni çizimlerinin tepesine diktiği çanların sesinden hoşlandığı belli olan birkaç adım kasıla kasıla yürüyordu.

Gümüş ve abanoz, asla tekrar etmeyen ve gerçekten de ışıkla birlikte değişiyormuş gibi görünen keskin köşeli bir desenle iç içe geçerek büyüleyici bir

Jenks içinde bir milyon dolar gibi görünmese bile herkesin bakmasını sağlayacak bir desen.

"O porsuktan biraz daha toplamamı istemediğine emin misin?" Jenks musluğun başına geldiğinde sordu. "Dışarıdaki gargoyler beni rahatsız etmiyor."

Gülümsedim ve artık ılık olan suyu iç içe geçmiş büyü kaplarına akıttım. "Hayır. Beklemeyi tercih ederim. Cuma gün doğumu ekinoks."

Jenks başını salladı, Rex omuzlarında Belle ile içeri girdiğinde zillerini şingirdattı. "Je-e-enks-s-s-s," diye tısladı, köşeli yüz hatları kızgınlıkla gerilmişti. "Sana onu çıkarmanı söylemiştim. Bunlar dövüş kıyafetleri değil."

"Siyah, onu giyiyorum," dedi, kanatları görünmezliğe doğru bulanıklaşırken. "Giyecek başka bir şeyim yok."

Bu tam olarak doğru değildi ve bir gülümsemeyi gizleyerek dereceli silindirleri ve harcı lavaboya taşıyıp köpüklü büyü kaplarının içine yığdım. Tuzlu suyla ıslanmış bezi sıkarak büyü hazırlama alanımı silmeye başladım, Jenks'in sürüsünün yarısı yukarıda toz alırken bunun oldukça gereksiz olduğunu düşünüyordum.

"Kuyrukları çok uzun. Eğer bir düşman yakalarsa sizi dezavantajlı duruma düşürecektir," dedi. "Düğmeler çok büyük. Işıktaki parlıyorlar. Çanlar sizi ele verir."

Ona hak vererek başımı salladım ve Jenks endişeli görünmeye başladı. "Çanları susturabilirim," dedi paltosunu çektiştirerek. "Beğendim, peri kadın! Giyiyorum!"

"Kibrin senin ölümün olacak," diye tısladı ona ve Jenks ellerini kalçalarına koydu.

"Öyle mi?"

Belle kaşlarını çatarak Rex'i kapıya doğru itti ama sarı tüylü kedi mırıldanarak bana doğru geldi, ayaklarına dolandı ve biraz ilgi için yalvardı. Onun niyetini anlayan Belle, kıyafetlerini silkeleyerek ve sırtındaki yayı ayarlayarak sıvıştı.

Jenks, Belle'in onu yerden göremeyeceği ortadaki tezgâha doğru uçtu. "Bütün bunların işe yarayacağından emin misin?" diye sordu, bir araya getirilmiş tılsım ve büyülere bakarak.

"Çocuklarınızın tozunu onlardan uzak tutabildiğim sürece," dedim ve Rex'i kucağıma almak için eğildim. "Merhaba tatlım," diye mırıldandım, kedinin dikkatini gündönümü kurabiyesi süslemelerinden arta kalan sakız damlası için tartışan perilerden uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Şu anda seni sevemem. Hâlâ mutfağı temizliyorum."

Jenks çamurlu altından bir sütunun üzerinde yükseldi. "Herkes dışarı!" diye bağırdı ve raftaki bir avuç peri hayal kırıklıklarını dile getirdi. "Gidin çan kulesinde falan oynayın!" diye ekledi ve şikâyetler sevince dönüştü.

"Bu geceyi içerde geçireceğiz!" diye ekledi, yarısı dışarı fırladığında. "Beni duyuyor musunuz? Hiçbirinizin dışarıda gargoyleleri rahatsız etmesini istemiyorum! Orada olduğunuzu anlamadan sizi ezebilirler. Jrixibell! Beni duyuyor musunuz?"

"Evet, baba!" diye inledi küçük peri, sonra da tozları yaramazlıktan kıpkırmızı olmuş bir halde dışarı fırladı.

"Teşekkürler Jenks," dedim uzun bir nefes vererek, sonra pencereden karanlık bahçeye baktım, gargoylelerin gözleri ürkütücü bir şekilde kırpışıyordu. Yaşlı olanlar yere bu kadar yakınken kocaman görünüyordular, yelken kadar büyük kanatları gölgelerin arasında uzanıyordu. Jenks'in çocuklarını gece için içeri çağırmasına şaşmamalı. Ürkmüş bir halde seramik kaşıkları duruladım ve tuzlu su kazanımda bekletmek üzere bir kenara koydum.

Giden perilerin gürültüsü üzerine kocaman gözleri ve düzleşmiş kulaklarıyla sandalyenin altına saklanan Rex dışarı çıktı ve erken bir akşam yemeği için bana miyavladı. Jenks'in kanatları havalanırken parlamaya başladı. "Hatları bu kadar savunmasız bırakmak hoşuma gitmiyor ama Nick o gargoyleler dışarıdayken gelmeyecektir. Muhtemelen Ku'Sox'tan senden daha çok nefret ediyorlardır."

Suratımı ekşittim. ABD kıtasında çılgılık atmayan tek hattın benim hattım olmasının da muhtemelen onların burada olmasıyla bir ilgisi vardı.

"Çocuklarıma güvenmiyorum," dedi Jenks ayağa kalkarken, kanatları takırdıyor ve uzuvları geriliyordu. "Ben çan kulesinde olacağım."

"Size katılacağım," dedi Belle, yayını yeniden yerleştirerek. "Ben de senin çocuklarını takmıyorum."

Jenks olduğu yerde asılı kaldı, altında toz birikiyordu. "Seni oraya götürmemi ister misin?"

Şok olmuş bir şekilde bakakaldım. Belle de onun teklifi karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Benim ağırlığımı kaldırabileceğini düşünüyor musun, küçük adam?"

"Tink'in külotu, evet."

Jenks'in fırlayıp onu arkadan belinden kavrayışını ve Belle'in zevkle tıslayarak ayağa kalkışını hayretle izledim. Kanatları uğuldayarak salona doğru uçtular, alçalan gümüş yıldızlardan oluşan bir çizgi yollarını işaretliyordu.

"Tanrıça aşkına, benden daha iyi manevra kabiliyetine sahipsin," diye belli belirsiz bir ses duydum, sonra Jenks'in kanatlarının sesi bile kayboldu.

"Huh," dedim usulca, kendimi iyi hissediyordum. "Buna ne dersin?"

Gülümseyerek lavaboya geri döndüm. Mavi perdelerin ve Al'ın krizalitinin ardında, mezar taşlarının arasında çirkin yaratıkların kambur gölgeleri vardı ama bundan bir ay sonra çiçeklerin açtığını ve perilerin burada değil de dışarıda olduğunu hayal edebiliyordum. Bunu görmek için burada olmayı umuyordum. Eğerlerin çoğundan kurtulmuştum ama hepsini bir araya getirmek için sadece bir tanesi yeterliydi.

öküyor. *Lütfen iyi ol Bis.*

Her şeyi durulamayı bitirip yazım malzemelerimi kurumaya bıraktığımda sessizlik yavaşça içime işledi. Gülümsemem soldu ve izlendiğim hissi içime işledi. Dışarıda gargoylların alçak gümbürtüsünden başka bir şey yoktu. Ama Nick'in dışarıda bir yerlerde hüsrana uğradığını biliyordum.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Jenks'in çan kulesinde olduğunu bilsem bile izlendiğimi hissettim. Hava vampirlerin kokusuyla, Ivy ve Nina'nın kanıtlarıyla doluydu ve gergin bir şekilde, sabunla uğraşırken suyu ısıtmak için musluğu çalıştırdım, tırnaklarımın altındaki yanık kehribar kokusunu temizlemeye çalışırken başım eğikti.

Tüylerim diken diken oldu ama nedenini söyleyemedim. "Kes şunu Rachel," diye fısıldadım, döndüğümde genç, zayıf bir vampirin masamda durduğunu görünce şok oldum.

Hassiktir! Önce ne yaptığımı biliyor olabileceği, sonra da mutfağımda ölümsüz bir vampir durduğu ve onun içeri girdiğini duymadığım için içimi bir panik kapladı. "Sen de kimsin be?" Dedim, kalbim küt küt atıyordu. İzleniyormuşum gibi hissetmeme şaşmamalı!

Bir an için Kisten'e benzediğini düşündüm, aynı sarı saçlar gözlerinin etrafına dökülüyordu ve başını savurduğunda neredeyse nefes almayı unutuyordum. Ama bu Kisten değildi. Bu vampirin yüzü daha inceydi, daha gençti, daha az dünyevi bilgelige sahipti. Vücudu o kadar iri değildi, bu da ona kitap gibi, zeki bir görünüm veriyordu. Siyah takım elbisesi üzerine tam oturmuş, donuk beyaz gömleği, şal fular ve mendili cilasını tamamlamıştı. Ayakkabıları sanki bugüne kadar hiç toprak görmemiş gibiydi.

"Seni korkuttum," dedi, ellerini masumca arkasında kenetlemişti ama ben kanmamıştım.

"Ivy burada değil," dedim temkinli bir şekilde, döndüğü haberinin hızlı yayıldığını düşünerek. "Ona bir mesaj iletebilirim." *Sonra da kışını mutfağımdan çıkarman gerekiyor, pislik uykusu.* Ölümsüz müşterilerle kutsal olmayan arka odalarda konuşmak standart bir uygulamaydı ama genellikle önce kapı çalınırdı. Lanet olsun, ben duymadan Jenks ve beni geçebildiğine göre bu seferki yaşlıydı.

"Bir mesaj yeterli olacaktır," dedi adam ve ben de aramıza mesafe koymak için hareket ettim. Bunun beni korkmuş gösterdiğini biliyordum ama gerekirse tepki verebilmek istiyordum. Sesi yavaşça hafızamdan süzüldü. Bu sesi bir yerden tanıyordum, daha doğrusu sesinin beni nasıl çektiğini, temposunun hem büyüleyici hem de yatıştırıcı olduğunu fark ettim. Birdenbire çok daha endişelendim.

Alarmımı içine çekerek kımıldandı, bir ayağını diğerinin arkasına sokarken takım elbisesinin ipeği hışırdadı, sadece ucu yere değiyordu. Gözleri simsiyah parladı ve ben donakaldım. "Nina'nın bana geri dönmesini istiyorum," dedi ve gözlerine o hızlı, girdaplı çılgınlık girdi.

Kahretsin. "Felix," diye fısıldadım ve başını eğdi, gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. Bu Felix'ti. Deliğinden çıkmıştı. Ona bakıyordum, gönüllü bir ağızlık değil. Ivy, Nina'yı isyana teşvik ederek onu dışarı çağırmıştı ve o da gelmişti. Onu arıyordu.

Parmaklarım paslanmaz çelik tezgahtan kaydı. Felix hareket etti. Bir nefes aldım ve üzerimdeydi, kemerin yanındaki duvarı bulana kadar beni geri itti. Kolu boğazımın altındaydı, nefesi tenimdeydi. Lezzetli karıncalanmalar içimde kıvılcımlandı ve beni bu şekilde almasına izin vermeyi reddederek onları bir kenara ittim.

"Nina nerede ..." diye başladı ve onu üzerimden ittim.

Tökezleyerek geri çekildi, beni büyülemediği için şok olduğu belliydi. Ben de şok olmuştum. Adam on sekiz yaşında gibi görünüyordu. Onu bu şekilde tutan bir büyü hissetmedim. Genç yaşta ölmüştü.

"Sana sadece bir kez daha söyleyeceğim, Felix," dedim, kendimi savunma pozisyonundan çıkarmaya çalışarak. "Ne istediğin umurumda değil, ellerini benden *uzak* tutacaksın. Anladın mı?"

Tehditlerime aldırmadan kırmızı dudaklarını yaladı, bakışlarını tavanda gezdirdi. "O buradaydı. Kokusunu alabiliyorum." Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve odayı arzusun sesiyle doldurmak için nefes verdi. "Çok inatçıydı. Nazikçe düzeltilmeye ihtiyacı var."

Bu sefer saldırmadan önce gözleri benimkilerle buluştuğunda bir anlık bir uyarı aldım. "*Çekil!*" Bir eli omzumu kavrayıp diğer eli saçlarımda dolanırken arkamdaki misinaya vurarak bağırdım. Boynumu çıplak bırakmak için başımı geriye doğru salladı. Enerji çi'mden hızla akarken cızırdadı, ellerimden aşağı aktı ve avuç içlerimi bulana kadar giderek daha küçük yollardan akarken yaktı. Enerji benden fişkirirken haykırdım, küçük bir sesle ona doğru yükseldi.

Hırlayarak, ona çarpan beni uzağa fırlattı. Sırtım duvara çarptı ve tökezleyerek Ivy'nin sandalyesine düştüm. Gözlerimdeki saçları savurarak ayağa kalktım, kalbim küt küt atıyordu. Bir metre kadar geride duruyordu, neredeyse lavaboya kadar. Elimin izi çenesinde ve boynunda net bir şekilde görünüyordu ve ona nazikçe dokundu.

"Ne istediğini söyledin. Defol," diye tehdit ettim, bana daha fazla yaklaşmadan çıkabilmesi için odaya doğru ilerledim. Jenks hangi cehennemdeydi? Ve gargoylelerin bu adamın geçmesine izin vermelerinin sebebi neydi? Anlaşılan ölümsüz vampirler onların izleme listesinde değildi.

Ama Felix sadece takım elbisesinin kollarını aşağı doğru çekti, açıkça kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. İşe yaramıyordu. Ivy haklıydı. Bu adam kafayı sıyırmıştı.

"Nina'yı bu itaatsizliğe Ivy zorladı," dedi, sesi yumuşak ve ikna ediciydi ama ben buna inanmıyordum. "Ona ihtiyacım var. Direkt olarak. Bana nerede olduğunu söyle,

yoksa ihtiyaçlarımı senden alırım."

Bu tehdit karşısında gözlerim kısıldı ama Jenks bı a ını çekmiş bir halde içeri dalınca ben de onu tehdit etmekten kurtuldum. "Kimsin sen kıllı kı lı peri?"

"Hepinizin düzeltilmeye ihtiya ı var," dedi Felix ve yemin ederim t k r   n  geri yuttu. " zellikle de Ivy'nin. Onun hakkında çok şey duydum, beni tatmin edebileceği konusunda uyarıldım. Beni dizlerimin üstüne   kt rebilir."

"Seni hemen şimdi diz   kt rebilirim," diye fısıldadım.

"Felix?" diye tısladı peri. "Bu pisl  in geçmesine izin veriyorlarsa arka bahçede gargoyle bulundurmanın ne anlamı var? Trol bokları,  zg n m Rache."

Gözlerim Felix'in gözlerinden hiç ayrılmadı. Hızlıydı. Jenks'ten bile hızlıydı. Yine de ben bir iblis miydim, değil miydim? " z r dilemene gerek yok. Felix de tam gidiyordu. Sen gitmiyor muydun?"

"Hayır." Felix gülümsemesini kaybetmişti, genç yüz hatları ona karşı koyabilece im için öfkeyle gerilmi ti. Burası gerçekten güzel kokmaya ba lamı tı ama bunu görmezden gelebilirdim. Çoğunlukla. "Nina'yı bana ver ve seni bir süreliğine yalnız bırakayım. Bunu hak etti."

Bunu kaç kez duymuştum? Tacizci kaç kez tacize u rayanı suçladı?

"Ivy hem sana hem de Nina'ya yardım etmeye çalışıyor," dedim gözlerimi yerden ve mu ambaya kazınmış daireden uzak tutarak. Onu iki adım daha yakla tırabilirim, için içine girecekti. "Ona tehlikeli bir şekilde ba ımlısın. Bırak onu gitsin. Bu ikinizi de öldürecek."

" ld r beni!" diye bağırdı ve Jenks'in kanatları takırdadı. Yine de Felix çemberin dışında kaldı, yemi yutmaktan korkan bir yırtıcı gibi volta atıyordu. "Nina bana *hayat* veren şey! İstedicimmi yapmak için o benim. Benim. Ivy onu saklıyor. Eğer Nina'yı bana vermezsen, tazminat benim olacak. *Nerede o?*"

Parmakları pen eye dönüştü ve tekrar üzerime atladı.

Bu adam aklını kaçırmış! Oldu um yerde kalakaldım, gözlerim darbeye karşı kapandı. Jenks fırladı ve uzaklaştı, kılıcının çınlaması içimde yankılanıyor, Felix'in ıstırabının gerçek dışı sesiyle karı ıyordu.

Kemiklerimi kıran tutu u bizi tekrar duvara  arptırdı ında gözlerim fal ta ı gibi açıldı. Yine ipi onun içinden geçirdim.

Hayal kırıklı ını haykırırken parmakları sıkıla tı ve sonra gitti, sekiz adım ötede öfkeyle dönüyordu, siyah gözleri  ukurdaydı. Gözünün hemen altından yüzüne damlayan kan Jenks'in kılıcına da yansımı tı.

"*Birini bulaca ım!*" Felix bağırdı ve çömelip tekrar üzerime atlamaya hazırlanırken dudaklarım aralandı. *Onu  ld rmemi mi sağlamaya çalışıyor?* diye düşündüm, alçak bir nefret sesi yükseldiğinde çok oldum, yaklaştıkça büyüyordu, onu çıldırtan müzikle dans ediyordu. "Birini bulaca ım..."

"Felix, yardım etmeye çalışıyoruz!" diye bağırdım, sonra etrafımda gayri resmi bir daire çizdim. Bunu gören Felix kolunu uzatarak saldırdı. İ   d lerim beni geri itti ve

topuğum çemberimi daha oluşurken kırdı. Nefesim kesildi, sonra bakakaldım, arka oturma odasından bir gölge mutfığa uçup Felix'i benden uzaklaştırarak buzdolabının yanındaki köşeye savurunca şok oldum.

Bir şekilde aramızda duran kısa boylu, tıknaz adamdan "Ohem!" diye bir ses yükseldi. "Kendini bul!"

"Lanet olsun, bu Cormel!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve ben duvara yaslandım, elimi boğazıma götürdüğümde Rynn Cormel olduğunu fark ettim, muhtemelen Ivy ile konuşmak için buradaydı.

"Bunun cezalandırılması gerek!" Felix beni işaret etti, önünde bir ileri bir geri volta atıyordu, tamamen aklını kaçırmıştı. "O benim. Benim!"

Rynn Cormel elini kaldırırken çenesi gergindi. Keçe şapkası yerde duruyordu ve paltosu kaşmir ve vampir kokuyordu. "Onu düşünmeyi bırakın, efendim," dedi sakince ve yüzümü buruşturarak kendimi toparladım. Havayı korkumla doldurmuştum, daha iyi biliyordum. Elinde kanlı, kınından çıkmış bir kılıçla tavanda asılı duran Jenks ikimiz için de yeterince gergindi.

"İblis cadı soyumu bana karşı gelmeye teşvik etti ..." Felix'in sesi şimdi daha yumuşaktı, daha hesaplıydı ve beni korkutuyordu.

Rynn Cormel başını salladı, Brooklyn aksanı kulağa tuhaf geliyordu ve kararlı bir şekilde, "Bu benim, senin değil. Onu ben cezalandırıyorum, sen değil."

Kimse beni cezalandırmayacaktı ama ben de bir şey söylemeyecek kadar akıllıydım. Kalbim çarpıyordu ve Cormel'in burada olmasına sevinmişim. Felix aklını kaçırmıştı.

Felix'in öfkeli adımları yavaşladı ve Cormel'in uzattığı eli bir karşılama eline dönüştü. "İhtiyacınız var efendim," dedi saygıyla. "Perişan haldesiniz ve güneşle sarhoş olmuşsunuz. Koğuşum sizi öldürmeden önce bu fikri bırakın ve yeni bir fikre yönelin. O sizin için değil. Benim için de değil. O Ivy için."

"Ivy . . ." Felix hırladı ve Felix bunu düşünürken ben nefesimi tuttum. Genç yüzü çirkin bir ıstırap ve korku maskesine dönüşmüştü, gözleri siyahtı ve Cincinnati'nin tünellerinden daha yaşlı değil, yeni ölmüş birinden bekleyebileceğim bir kontrol eksikliği gösteriyordu.

"Güneşten sarhoş oldum," dedi aniden, güzel sesi çatlayarak. "Aman Tanrım." Kelimeleri ıstırapla söyledi, sanki aniden kendini bulmuş gibi tezgâha yaslandı. "Ben ne yaptım? Ne ..."

Jenks tavandan omzuma düştü ve ben de sıçradım.

"Ne yapıyorum ben?" Felix, saçları gözlerini gizleyene kadar başını eğerek ağıt yaktı. Titriyordu ve Cormel ancak şimdi iyi olduğumdan emin olmak için arkasına baktı.

"Ona sırtını dönmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Cormel yanıma geldiğinde, soğuk bir el koluma inip beni salona doğru iterken söyledim. Onu orta yaşlı bir politikacı gibi gösteren düzenli bir takım elbise giyiyordu ve gülümsemesi

şimdi bana odaklanmıştı. İşe yaramıyordu. Ödüm bokuma karışmıştı.

"Bunu gördüğün için üzgünüm Rachel," dedi ve omzumdaki elinin altından sıyrıldım. "Yaşayan ölülerin hastalıklarını anlamak kolay değil. Onunla biraz yalnız kalabilir miyim?"

Başım titreyerek köşeye doğru geri çekildim. "Benim kilisemde olmaz, hayır." Gözlerim onun arkasındaki ölümsüz vampire kaydı. Felix ezilmiş, yenilmiş görünüyordu, tezgâha doğru yığılmış ve yere düşme tehlikesi geçiriyordu. Vampirler yaşlandığında olan şey bu muydu? Güneşe doğru yürüyene kadar yavaş yavaş akıllarını mı kaybediyorlardı?

Meydan okumam karşısında Cormel'in gözleri seğirdi. Ama Jenks kanatlarını çırpına kadar Felix'e geri dönmedi.

"Yapamam," dedi Felix, sesi cılız ve çarpılmıştı. "Nina bana güneşi gösterdi ve ben çok uzun süre baktım. Artık bunun neye benzediğini bildiğim için kendimi tekrar unutmaya ikna edemiyorum."

Bir şey söylemek için nefes aldım, Felix bakışlarını yukarı kaldırdığında ve içindeki acıyı gördüğümde kelimelerim unutuldu. Buraya onu öldürmem için gelmişti. Buna bir son vermek istiyordu ama güneşe doğru yürümek çok fazla cesaret istiyordu. Cormel bana sırtını dönerek, "Nina'yı rahat bırak," dedi.

"Bırakın onu zaman."

Felix yoksunluk çeken bir bağımlı gibi titriyordu ve belki de öyleydi. "Yapamam. Yapamam," dedi, sesi bozuktu. "Güneş beni çekiyor. Tanrım, bu çok kolay... ve sonra onun sayesinde hayattayım. Yaşıyorum." Yüzü hareketlendi, neredeyse fazla güzelleşti. "Hayatta olduğunu hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Hayattayken yeterince alamadım, çok erken alındım. Neden beni durduruyorsun? Bilmiyorsun ki! Nasıl bilebilirsin?"

Cormel odayı geçmişti ve ben inanamayarak genç ölümsüzün yaşlı ölüyü teselli edişini izledim. "Bunun asla yeterli olmayacağını biliyorsun," dedi elini Felix'in omzuna koyarak. "Güneşe yenik düştün. Eğer gitmesine izin vermezsen, seni öldürecek. Nina çok parlak."

Felix dudaklarını yaladı, gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. "Nina beni seviyor." "Onu öldürüyorsun," dedi Cormel ve ben de acaba oradan ayrılmalı mıydım diye düşündüm.

fırsat bulduğumda. "Ivy Nina'ya kontrolü öğretmekte haklı. Bırak Nina kendi zamanını yaşasın."

Felix derin bir nefes aldı. "Ona ihtiyacım var!" diye bağırdı ve Jenks'in kanatlarının uğultusu daha da arttı. "Sen kimsin ki bana hayır diyorsun! Sen bir yavrusun!" Bir ileri bir geri yürüyor, asla yaklaşmıyor, asla uzaklaşmıyordu. "Doğum kutusunun kenarları boyunca burnunu çeken, ötesindeki acının derinliğini göremeyen, iğrenç, kusan bir yavru!"

"Belki de." Cormel başını eğdi, çok ama çok hareketsiz duruyordu. "Ama ben, efendim,

bakmamam gerektiğini biliyorum. Yalana inandım ve böylece bir gün daha hayatta kaldım. Artık Nina'ya sahip olamazsın. Ivy ya da Rachel konusunda sana hak vermeyeceğim. Güneşe sırtını dönersen karanlık tekrar ısınır. Efendim. Lütfen. Çok geç değil."

Felix çirkin bir kambur oluşturarak döndü, güzelce dikilmiş takım elbisesinin etekleri öfkesinden titriyordu. "Bu benim hakkım," diye tısladı, bakışları deliliğe geri dönmeye başlamıştı. "Onun yüzünden açlık çekiyorum; sadece o beni tatmin ediyor ..."

Ivy için korkarak hareket ettim, Cormel'in geriye doğru savrulan eli beni durdurdu.

"Ivy üzerinde hak iddia edemezsin," dedi kararlı bir şekilde. Bir şeyler değişmişti. Sesi hâlâ saygılıydı ama alttan gelen vampir alt metni tamamen kaybolmuştu. Ve Felix'in kızaran yüzüne bakılırsa, sanırım o da bunu fark etmişti. Onun için artık çok geçti. Gitmesine izin veremezdi; bir zamanlar olduğu şeye dönüşemezdi. Artık sadece sonuna kadar gitme görevi vardı.

"Senin gözde çocuğun benden çalıyor. Tazminat talep ediyorum!"

Jenks'le bakıştık, onun da değişimi gördüğünü anladım. Felix artık işlevsel bir ölümsüz vampir değil, hasta, dalga geçilecek ve yalan söylenecek bir vampirdi. Yaşlıydı, unuttu, kontrolden yoksundu. Bunu kendi kendine yapmıştı ve üç gün önce Nina'nın gözlerinden kontrollü, kendinden emin vampiri gördüğümü hatırlayarak ona acıdım. Ne olacağını biliyordu ve yine de bunu yapmıştı, hepsi güneşi görme şansı içindi.

Cormel, "Sana tazminat vereceğim ama Ivy ya da Rachel'ı alamayacaksın," dedi ve Felix sızlanırken ona acıdım.

"Ivy beni tatmin edebilir," diye mırıldandı, duygularını gizlemeye çalışırken çirkin görünüyordu ama kırılmıştı ve düzeltilemezdi.

Cormel başını salladı. "Rachel onunla birlikte ruhlarımızı bulacak ve Ivy'nin dokunulmadan kalması gerekiyor. Ruhlarımızı bulacak ki güneş bizi tekrar bulabilsin ve yaşadığımız bu yalana son verebilsin. O günü benimle bekler misin?"

Felix'in çirkin bakışları bana kaydı ve nefesimi tuttum. "Bu bir safsata," dedi genç görünümlü, yaşlanmış, güneş bağımlısı ölümsüz vampir.

"Yine de beni fantezilerimle baş başa bırakacak ve istediğim gibi Ivy ile Rachel'dan uzak duracaksın." Cormel ona gidebileceği bir yol açmak için yana kaydı ve bu arada Felix'le arama daha da sıkı bir şekilde girdi. "Arabam ön tarafta. Şoför sizi istediğiniz yere götürecektir. Eğer biraz beklerseniz size çocuklarımı göstermek benim için bir zevk olacaktır."

Felix bunun üzerine doğruldu, neredeyse eski duruşunu bulmuştu. "Çok açım," diye fısıldadı. "Kan artık işe yaramıyor. Asla yetmiyor."

Cormel'in başı öne eğildi. "Özür dilerim. Rachel'la bana biraz izin verir misin? Yakında size katılacağım. Çocuklarım susuzluğunuzu giderecek. Yanında duracağım ve bundan emin olacağım."

Tanrım, bu midemi bulandırmaya yetiyordu ama yaptıkları buydu. Felix yanımdan ayaklarını sürüyerek çıkarken kaskatı kesildim, orada olduğumu bildiğinin tek göstergesi başını hafifçe eğmesiydi ve değişen perçemlerinin altından siyah bir göz beni izlediğinde ürperdim. Jenks de onu takip ederek dışarı çıktı ve tavanın hemen altında sessiz bir nöbetçi gibi durdu.

Arka kapı kapanmadan önce Cormel'e öfkeyle "Ben senin değilim," dedim.

Cormel tütsüyle yıkanmış bir halde hızla kemere doğru ilerledi ve eğilerek aşağıya, kutsal toprağa baktı. Dudakları öfkeyle bastırılmıştı ve ne kadar canlı görüldüğüne hayret ettim. Alıştırma, alıştırma, alıştırma. "Öylesin. Daha yeni kurtardım

hayatınız."

"Onu yakalayabilirdim," diye karşılık verdim ve Cormel'in öfkeli bakışları sonunda bana yöneldi. Kaşları alaycı bir soruyla havaya kalktı. "Sadece onu incitmek istemedim."

"Hiç şüphesiz. Bence onu öldürmen onun planıydı. Sonra ne olacaktı? Senden başka kimse onun hastalığını görmediği için cinayetle suçlanacaktın. Sonsuzluğa kaçabilirdin, ama bu konuda ne hissettiğini hepimiz biliyoruz- Rachel."

Haklıydı ve bu beni rahatsız ediyordu. "Beni hasta ediyorsun," dedim onun yerine, köşemden çıkmak için onu iterek. "İkiniz birlikte kanlı bir seks partisine gidiyorsunuz, çocuklarınızı şeker gibi ona sunuyorsunuz. Orada sevgi yok, umursama yok. Ivy haklıydı. Ruhlarınızı bulmanıza neden yardım edeyim ki?"

Cormel eğilip şapkasını aldı ve tozunu aldı. "Çünkü ben burada senin hayatını kurtarıyorum." İnanmayarak ofladım ve tüm dikkatini bana vermek için döndü. "Güneşe duyduğu keder yüzünden çocuklarımı öldürmesin diye Felix'in kan dökme işine katılıyorum. Onların arzularının dayanamayacağı kadar çok şey almasın ya da çok acımasız olmasın diye oradayım. Yaşlı bir adamın yemeğini sakız gibi çiğnemesini izlemekten zevk alacağımdan şüpheliyim." Bakışları mesafeli bir hal aldı. "Orada hiçbir incelik, hiçbir güzellik olmayacak. Hâlâ iyileşebileceğini umuyordum ama artık uzun sürmeyecek." Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu işi kabul ettiğimde gençlere olduğu kadar yaşlılara da bakmanın benim sorumluluğum olduğunu söylemediler."

O zaman düşündüğüm gibiydi. Felix bocalamıştı ve Nina'yı da kendisiyle birlikte sürükleyerek hızla çöküyordu. Bu çok çirkindi. "Ivy ikisinin de hayatını kurtarmaya çalışıyor," dedim usulca ve Cormel'in kötü ruh hali benim yumuşadığımı görünce duraksar gibi oldu. "Bu da bir şey sayılmaz mı?"

"Yine de kuralları çiğnedi. O deli, Rachel. O deli ve hiçbir kan miktarı ikisini de kurtaramaz ama Ivy araya girerek kuralları çiğnedi. Ohem güneşe doğru yaptığı son yürüyüş ve Nina'yı kontrolünü kaybetmeye terk etmesi dışında çoktan kayboldu." Cormel eğilip koridora baktı, düşünceleri çoktan arabada ve gecenin geri kalanında kalmıştı. "Teselli aramaya başladığında onu durdurmak için bir köpek gibi vurmaları gerekecek. Bu haliyle sadece kendini ve bir başkasını öldürebilirdi ama senin Ivy yeniden sevmek istiyor ve hepimiz

Onun ruhunu ve hepimizin ruhunu kurtarmak için acı çek."

Jenks, şömineden gelen kül kokusunu da beraberinde getirerek mutfığa doğru ilerledi. Cormel'in hâlâ burada olmasından dolayı tedirgin görünüyordu ve ölümsüz vampir ona yolda olduğunu söylemek için yorgun bir el kaldırdı. "Çocuklarım bu gece senin yüzünden aşağılanacak ve acı çekecek," dedi ve içim suçluluk duygusuyla sıkıştı. "Nina'nın hayatta kalma ihtimalinin bedelini tüm çocuklarım ödüyor. Hepsi bir vampiri mutlu etmek için." Cormel şapkasını tekrar taktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bunu isteyerek ödüyorum. Ama bana istediğimi vereceksin Morgan. *Ve yakında.*"

Çenem kalktı ve Jenks'in tozu ışıltılı bir altına dönüştü. "Bu bir tehdide benziyor."

Şapkasının siperliğinin altından gülümsedi. Dünyayı kurtaran gülümsemeydi bu ve benimkini de sona erdiriyordu. "Öyle olması gerekiyordu." Cormel koridora adım attı, sonra durakladı. "Hatları onarmakla meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden beklemeye hazırım ama Rachel, sonum Ohem gibi olmayacak." Yüz ifadesi karardı, gözbebekleri büyüdü ve gözleri karardı. "Ruhumun cehennemde kaybolduğunu bildiğim halde, kendime acıyan ve güneşe tutunan bir kabuk olmayacağım. Eğer Ivy Cincinnati'yi bir daha terk ederse, onu kendim öldürürüm. Bunu ona benim için söyle."

Üşüyerek kollarımı kendime doladım.

"Ruhumu geri istiyorum. Bul onu."

Bir nefes ve bir sonraki nefes arasında gitmişti, kapı gıcırtyla kapandı ve geçişini işaret eden tek ses buydu. Titreyerek Ivy'nin sandalyesine oturdum.

Eğer Ivy bir daha Cincinnati'den ayrılırsa, onu kendim öldürürüm, demişti.

Hiç sanmıyorum.

Yirmi

Junior's ürkütücü derecede kalabalıktı, müşterilerin çoğu erken saatte ilk kahvelerini içmek için tökezleyen insanlardı. Ya insanlar kahvelerine ortalama bir Inderlander'dan daha çok değer veriyordu ya da Mark'ın iblislerin sınırı aştığı kahveleri servis ettiğini iddia ederek oynadığı pazarlama kumarı işe yarıyordu. Zeminin daireler ve spirallerle yeniden boyandığını fark etmeden edemedim ve arka kapının kilit girişinin de değiştirilip değiştirilmediğini merak ettim. Konuşmalar gürültüydü ve normalden daha yüksek desibeldeki müzik başımı ağrıyordu. İnsan yemekle suçlanan nadir Inderlander'lara gerçekten sempati duyuyordum. Kimsenin dinlemediğini düşündüklerinde can sıkıcı ve iğrenç oluyorlardı.

Ruh halim tamamen gürültüye ve erken saatlerde gezmeye bağlanamazdı. Ivy eve gelene kadar uyuyamadığım ve sabahın yedisinde kalkıp tam 7:35'te buraya geldiğim için. Ama eğer ruh halim kötüyse, Ivy beni alt etmişti, bulabildiğimiz en karanlık kabinin köşesinde ters ters bakıyordu. Hayatın ve yayıncılık endüstrisinin adaletsizliğinden yakınan üç beatnik, biz geldiğimizde burayı işgal ediyordu ama Ivy büyük ve kötü tavrıyla masalarının başında dikilince, çift aralıklı sayfalarını ve kırmızı kalemlerini toplayıp daha güneşli bir masaya geçtiler.

İçkisinin çoğu içinde olduğu ve kafası müze planlarının üzerinde olduğu için Ivy şimdi daha iyiydi, ama Felix ve Cormel'le geçirdiğim akşam rahatsız ediciyse, Nina'yı güvenli bir eve götürmekle geçirdiği akşam dehşete dönüşmüştü. Ivy'nin beklediği gibi, Nina sadece bu öneriye bile sinirlenmişti ve Felix'in ona bahsettiği ezici hisleri, algı netliğini ve gücü dengeleyecek bir şey olmadan, hızla kontrolden çıkmıştı. Ivy onu tam zamanında güvenli eve götürmüştü.

Sabah aydınlık ve soğuktu, Jenks de lambanın üzerinde ısınmaya çalışıyordu. Sadece üçümüz vardık, bu hoşuma gidiyordu ve birlikte iş yapmak için anlaştığımız yerde olduğumuzdan şüpheleniyordum. O zamandan beri hayatlarımızdaki tüm değişiklikleri merak ettim. Hepimiz daha iyiydik, değil mi? Artık o kadar emin değildim. Sevmiş ve kaybetmişim. Ivy de öyle. Jenks de öyle. İyi şeyler de vardı, değil mi?

Ivy saatini kontrol etti, haritayı katladı ve bir kenara itti.

"O burada mı?" Jenks sordu, tozunun rengi altınla çevrili tuhaf bir açık maviydi. Ben

Bunu daha önce hiç görmemiştim ve uzun yaşam süresinin ona daha geniş bir repertuar sağlayıp sağlamadığını merak ettim.

Ivy başını salladı ve uzun, solgun parmaklarıyla kahvesini kendisine doğru çekti. Sessizce, gecesini bir perspektife oturtmaya çalışırken müşterilere boş boş baktı. Saçları mükemmel bir şekilde düzenlenmişti ve kısa ceketi onu bir model gibi gösteriyordu. İnsanlar ona imrenerek bakıyordu. Her şeye sahipmiş gibi görünüyordu. *Görünmek* anahtar kelimeydi. Gözleri endişeden kıpkırmızıydı ve yorgunluk onu bir cur gibi çekiyordu.

"Bunu gece yapmayı tercih ederdim," dedim, içeri girip yüzükleri alıp çıkma fikrinin on dört yaşındaysanız ve bir çikolata çalmaya çalışıyorsanız harika olduğunu, ancak yirmi yedi yaşındaysanız ve yeri doldurulamaz bir elf mirasının bir parçasını hedeflemiyorsanız harika olmadığını düşündüm. Yine de en eski numaralar en iyi sonucu verirdi.

"Geceleri güvenlik imkânsız," diye mırıldandı.

"Ana 'eesides, 'ache," dedi Jenks yere çökerken, Belle'in onun için hazırladığı nektar ve polen toplarından birini çiğnerken kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Yılanbalığı işini planlayacak vaktin yok. Harika olacak!" Bir parça yuttu. "Yasal işten çok da farklı değil. Bunu yaptığın için de tutuklanıyorsun, hem de çoğu zaman."

Eşarbımı tekrar yerine koyarak ona ekşi gözlerle baktım. Öfkeyle çiğnerken yanağı hâlâ bir sincabınki gibi şişiyordu. Belle seyahat yiyeceklerini onun değil, kendi boyuna göre hazırlamıştı ve bu sabah peri yiyecekleri kendi katladığı bir kese kâğıdının içinde ona hoyratça verdiğinde çocukları kıkırdama krizine girmişti. Jenks çocuklarına gitmelerini işaret ederken bile sadece teşekkür etmişti. Onunla gurur duyuyordum.

"Çocuk oynacağı," diye fısıldadım, Ivy'den haritayı istemek istiyordum.

"Çok kolay!" dedi peri, parmakları artık peçeteye yapışmıştı. Sinirli bir şekilde masadan kalktı ve peçeteyi de yanında götürdü. Tozu öfkeli bir kırmızıya dönüştü ve Ivy işaret parmağıyla kâğıdı tutturdu. Kanatlarını şakırdatarak kılıcını çekti ve üç sinirli hareketle ayağa kalktı, bir parça peçete altına doğru sürüklendi.

"Siz ikiniz sakinleşmezseniz Rachel'ın şahdamarına atlayacağım," diye mırıldandı Ivy ve ben çift shot grande, İtalyan harmanı, yağsız sütlü, frambuazlı, köpüksüz kahvemi yanıma alarak sandalyeme çöktüm. Al tam yağlı sütü severdi ama ben o şekilde çok zengin olduğunu düşünürdüm.

"Özür dilerim." Aptal yüzükleri çalmak zorunda kalmamız beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız etti. İşin içine bir masumun karışması da beni rahatsız etmişti. Ama Jenks'in de söylediği gibi, Ivy'nin her zamanki plan güzelliği için yeterli zaman yoktu. İçeri kirli ve hızlı girmemiz gerekiyordu. İçeri girecek, dikkat dağıtıcı bir örtü altında parçaların tutulduğu güvenli alana gececek, hafif parmaklı bir alışveriş yapacak ve ön kapıdan çıkmadan önce bir çift sahte yüzük bırakacaktık.

kapıyı açtık. Bu o dazlak elfin hatasıydı; ayarlanmış bir anlaşmadan geri dönmek. Trent hala sonsuzluktaıdı ve bu beni rahatsız ediyordu. Hem de çok.

Sessizliğin rahatsız edici bir hal aldığıını hissederek kahve fincanımla oynadım. "Döndüğüne sevindim," dedim ve Ivy'nin gözleri benimkilere kaydı. "Çok sessizdi."

Kaşları çatıldı ve gözlerini kaçırdı. "Çok fazla gürültü yapmamaya çalışacağım."

Öfke titreyip söndü ve göz bebeklerinin tepki olarak genişleyip normale dönmesini izledim. Zor bir gece geçirmişti. Onu biraz rahat bırakabilirdim. "Gürültü yaptığını söylemedim. Sessiz olduğunu söyledim. Ayrıca döndüğüne sevindiğimi de söyledim. Nina'yla zor bir gece geçirdiğin için üzgünüm. O iyi olacak mı? Felix ..." Duraksadım, onun kambur gölgesini hatırlayınca öfkem kayboldu, bir anlık berraklıkla mutfağında acı içinde duruyordu, yeni cehenneminden çıkış yolu olarak onu öldürmemi beklerken gözleri dönüyordu. "Ölümsüz vampirleri sevmem, insanları mendil gibi kullanıp atarlar, ama onu böyle kırılmış ve aklını yitirmiş görmek?" Başımı kaldırdım ve onun acısını gördüm. "Onun için üzülüyorum."

Parmaklarının fincanı çevrelemesini izlerken Ivy'nin gözleri dalgındı. "Hey, ben çevreyi kontrol edeceğim, tamam mı?" Jenks dedi ki, sonra arabalı pencereden fırladı ve pencereyi yöneten baristanın ödünü kopardı. Bu sabah güneş parlak olmasına rağmen, hava dışarıda uzun süre kalamayacağı kadar soğuktu. Geri dönecekti.

Korkak, diye düşündüm ama onu suçlamadım. Ivy nefesini verdi, hâlâ benden kaçıyordu. Ya konuşacaktı ya da konuşmayacaktı.

"Belki de müdahale etmemeliydim," dedi ve ben onu "arka plandaki" müziğin ve konuşmanın gürültüsünden duymak için zorlandım. Ivy'nin gözleri parladı, kalp acısı gözlerine yansımıştı. "Dün gece insanlar benim için acı çekti, iyi insanlar. Sadece o canavarı besleyen Piscary'deki arkadaşlarım değil, güvenli evdekiler de. Nina, Felix'le bu anlaşmayı kabul etti. Ben kimim ki ona yardım etmeye çalışayım?"

Masanın üzerine doğru eğildim ve elim onunkini kaplayınca Ivy irkildi. Fincan çoktan soğumuştı ama parmakları sıcacıktı. "Nina *bunu* kabul etmedi. Güç ve coşkuyla kaplı bir yalana inandı. İnsanlar onun için acı çekti ama bunu içlerinden birinin geri dönmesine yardım etmek için yaptıklarını bilerek yaptılar. Eğer Nina hayatta kalabilirse, eğer onu Felix'in onu coşkuyla doldurup sonra da terk ettiği yerden geri getirebilirsen, o zaman onlar için umut var demektir. Bu yüzden senin acını aldılar. Sen onlara kendilerinin de hayatta kalabilecekleri umudunu verdin."

Ivy suçlulukla gözlerini kaçırdı ve ben de Kisten'in yönetimindeki Piscary'de defalarca gördüğüm vahşi terk edilmişliği hatırladım, yaşayan vampirler

Oraya giderek kendilerine hayatın iyi olduğu ve dünyayı ellerinde tuttukları yalanını söylüyorlardı. Bir çıkış yolu olduğunu bilmeye belki de bildiklerinden çok daha fazla ihtiyaçları vardı.

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla sıcacıktı ve Ivy elini elimden çekerken hızlı hızlı göz kırptı. İnanmak istiyordu ama başkalarının onun için fedakârlık yapmasını kabul etmek onun için zordu.

"Nina'yı güvende tut," dedim elimi masanın altına saklayarak. Felix'i mutfağında bulmamla Ivy'nin dün gece eve sendeleyerek gelip başkasının acısı için ağlaması arasında bir yerde içimi bir kararlılık doldurmuştu. Ivy'nin, Felix'i kapana kısılmış gördüğüm cehennemde acı çekmesine izin veremezdim. Onun ruhunu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. *Bulmak zorundaydım.*

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Ivy, çevre dostu peçetesini toplarken hareketi yavaştı. Derin bir nefes alarak "şimdi "ye odaklandığını neredeyse görebiliyordum. "Zor bir geceydi. Kan arzusu onu vurduğunda onu zapt etmek için altı kişi gerekti. Eğer her şey yolunda giderse, uyandığında yanında olmaya çalışacağım, böylece iyi olduğumu bilecek."

Bana bakamıyordu ve hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğumuz şeyden bu kadar utanmamasını diliyordum. Hepimiz düştük. Önemli olan bundan sonra ne yaptığımızdı. "Nina'ya benim için bunu yapabileceğini söyle, tamam mı? Buna değeceğini söyle." *Sen buna değersin.*

"Yapacağım," diye fısıldadı. "Onu bir dahaki görüşümde. Teşekkür ederim."

Gözlerim yaşardı ama ben gülümsüyordum, o da gülümsüyordu. Nina güçlüydü. Hayatta kalacaktı. Ivy'nin bağımlılığın diğer ucunda olacağını asla düşünemezdim ve onunla gurur duyuyordum.

Ivy'nin bakışları yanımdan geçti. Hareket etmedi ama içinde bir şey değişti, bir yırtıcının sessiz nefesi girip çıktı ve ben bir ürpertiye bastırdım. O anda her şey değişti.

Peçeteye uzanıp ağzımı siler gibi yaptım ve sıraya döndüm. "Bu o mu?" Kazağı düşük, baharlık eteği yüksek kesilmiş bir sarışın görünce "Bu o mu?" dedim. Dar bir ceket giymişti ve tezgâhın arkasındaki herkesi tanıyor gibiydi, yüksek sesle ve neşeyle konuşuyor, flört ediyor, sırasını bekliyordu.

Ivy çantasına uzanmaya başlamıştı bile. "Evet," dedi ayağa kalkıp ona bakmadan. "Sekize beş dakika var. Tam zamanında."

Jenks yere düştü, kanatları beni bir anlığına uyardı. "Mavi Mustang'le geldi," dedi, hâlâ parmaklarının arasından peçete topluyordu. "Kapağı açık olduğu için yeni olduğunu düşünüyorum. İlk üstü açık araban değilse hava bunun için çok soğuk. Sana anahtarları getireyim, Ivy. Üstünün kapalı olmasını isteyeceksin."

"Teşekkürler," dedi ve bana yumuşak bir gülümseme verdikten sonra arkasını dönüp dışarı çıktı, kadının birkaç santim yakınına kadar geldi.

Sarışın kadın üşümüş gibi titrerken ayağa kalktım. "Ödle," diye azarladım Jenks'i, hemen arkasında sıraya girmek için hareket ederken.

Eşarbımın arkasına sokulurken, "Şu kalp kalbe kadın saçmalığına dahil olacağımı mı sanıyorsun?" dedi. "Tabii ki hayır! Çok tatlı! Onu bagaja kilitlememiz gerektiğine emin misin?"

Onunla işim bittiğinde, kuyuya düşmüş bir kediden daha fazla kızgın olacak, diye düşündüm, emrettiği gibi ondan hızlı bir adım geri çekilirken. Çok yaklaşırsam, ona bulaşmış olan neşeli böceği kapmaktan korkuyordum. Bu kadar neşeli olmak için henüz çok erkendi, ama sanırım işiniz profesyonel bir dikkat dağıtıcı gibi giyinmenizi gerektiriyorsa, mutlu bir mizaç bir avantaj olabilirdi. Şu anda, aşırı gülümseme yüklemesi yüzünden beni hasta ediyordu.

"Kutsal kurbağa sidiği," diye mırıldandı Jenks. "Bu kadın biraz içtikten sonra senden bile daha zıpkın gibi Rache."

"Kapa çeneni, Jenks."

"Seni ne zamandır böyle görmemiştim... lanet olsun, ne kadar oldu?"

"Kapa çeneni!" Bana gülerek amca diyene kadar atkımı sıkarak mırıldandım. Uzun zaman olmuştu ve daha da kötüsü Pierce ile olmuştu. Seks yaptığımı herkes öldü. Marshal hariç, o da zamanında gittiği için ölmüştü.

Bayan Zıpır Saçlı işlemini bitirip teslim alma bankosuna doğru ilerlerken gözüme çarpınca adrenalini tavan yaptı. Jenks'e çenesini kapamasını söylediğimi duymuş olmalıydı, ama çılgın kadın olmak sadece yardımcı olurdu ve ona tarafsız bir gülümseme verdim ve omuz çantamı daha yükseğe kaldırdım. Tatlı ya da değil, o bizim müzeye ve güvenlik kapılarının arkasına hızlı ve kirli giriş biletimizdi. İnsanları kendi bagajlarına kitlemekten nefret ederdim. Francis hariç. O eğleneliydi.

Tezgâha yaklaştığımda hâlâ gülümsüyordum. "Ah, iki grande, siyah. Bir skinny chai tea tall ve eğer hâlâ varsa içinde balkabağı olan vanilyalı grande." Olduğunu biliyordum. Sipariş ettiğim içkiler, boyutlarına varıncaya kadar Bayan Zıpır Saç'ın sipariş ettiklerinin aynısıydı. "Bir de hepsini paket yaptırabilir misiniz? Teşekkürler."

"Anlaşıldı," dedi barista, kafasını kaldırmadan, mükerrer sipariş olduğunu fark etmeden. Junior olsa fark ederdi ve burada olmadığına sevinmişim.

Baristaya paranın üstünü vermesi için bir banknot uzattım ve arkamı döndüğümde park yerindeki üstü hâlâ açık mavi Mustang'i gördüm. "Teşekkür ederim," dedim esnememin ardından para üstümü verirken. Sekiz mi? Gerçekten sekiz miydi? Adrenalin olsun ya da olmasın, ayakta olmak için çılgınca bir zamandı. İşte insanlığın sorunu da buydu. Erken güneş yüzünden beyinleri hasar görmüştü.

"Ah, Rache?" Jenks boynumu dürterek fısıldadı, ben de sıçradım ve aşağı inerken baristaya hafif bir gülümseme verdim.

Çoğu insanın kişisel alanının hemen içinde durdum ve tabii ki Bayan Kabarık Saçlı fark etti, biraz aşağı kaydı. Nabzım hızlandı. Elimde değildi. Belki ben de Ivy kadar kötüydüm. Kadının siparişi o kâğıt tepsilerden biriyle tezgâha geldiğinde hazırdım.

"Teşekkürler, Bill!" diye neşeyle seslendi, ben de uzanmak istercesine eğilirken o da uzandı. Kadın önce davrandı, dönerken elleri sıcak kahveyle doluydu ve havaya kaldırdığım elime çarptı. Üzerime düşecekti ama kazaları planlayan bendim ve küçük bir taklayla onun yerine ön tarafına düştü.

"Bu ne lan!" diye bağırdı kadın, tüm siparişi yere dökülmüş halde sendeleyerek geri döndü. Hepsi değil ama pembe V yakalı kazağı artık çirkin bir kahverengiydi.

"Ooh, geveze," dedi Jenks ve kanatlarını şakırdatarak havalandığını duydum.

Şokum sahteydi ama yeterince gerçek görünüyordu. Çok pratik yapmıştım. "Aman Tanrım!" Gözlerimi kocaman açmış, ellerimi çaresiz ben pozisyonunda havaya kaldırmış bir şekilde haykırdım. "Çok çok özür dilerim!"

Baristalar çoktan paspaslamak için harekete geçmişti ve o da tiksintiyle masalara ve sandalyelere geri döndü. "Bill, bir set daha alabilir miyim?" dedi ve ardından attığı F bombasından utanmış gibi bana, "Neden nereye gittiğine dikkat etmiyorsun?" diye mırıldandı.

Savunmaya geçmişti ve bu benim için sorun değildi. Suçluluk duygusunu azaltmıyordu ama daha sonraya erteleme eğilimindeydi.

"Aman Tanrım, çok ama çok özür dilerim," dedim ve deli gibi peçete kapıp ona doğru ittim. "İşte, sana adresimi vereyim," dedim, başım eğikti ve o peçeteleri alırken çantamı karıştırdım, işe yaramadığını anlayana kadar önünü sildim. Jenks tavandaydı ve peçeteler işe yaramadığında dikkatini dağıtmak için çantamı dışarı attım. "Buralarda bir yerde bir kartım var. Temizliğin için faturayı bana gönder. İçinde angora var, değil mi? Anlayabiliyorum."

"Cidden, sorun değil," dedi ama şu anda çantasındaki Jenks'e değil bana bakıyordu. Aslında herkes beni izliyordu. Ivy ve Jenks çantamı doldurmama yardım etmişlerdi ve Jenks'in seçtiği tamponlar, diyafram, jumbo prezervatifler ve tüylü kelepçeler kıs kıs gülüşmelere neden oluyordu.

"Ne kadar sakarım," dedim ve Ivy'nin Hollows'taki bir striptiz kulübünden aldığı kalemi elime aldım. Şehir merkezindeki otobüs garajının adresini bir kibrit kutusuna karaladım.

"Hayır, gerçekten, sorun değil," dedi, beni kol mesafesinde tutmak için elini kaldırdı. Yüzünde tiksinti ve aşağılama karışımı bir ifade vardı. Aptalın tekiydim ve bunu herkes anlayabilirdi.

"Lütfen, al şunu," dedim ve sonunda beni susturmak için aldı. "Yarı uykulu olmalıydım." Siparişim poşetinde geldi ve kadın eve gidip üstünü değiştirmesi gerektiğini fark etti. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Arkasındaki otoparkın üstü neredeyse kapanmak üzereydi. "En azından içkilerinizi ödememe izin verin!" Koluna girecekmişim gibi uzanarak, "En azından içkilerinizi ödeyeyim!" dedim.

Hızla geri çekildi. "Parasını çoktan ödedim," dedi, artık zıplamıyordu. Yüzünü buruşturarak kazağını çekiştirdi ve saatine baktı. "Bill, gitmem gerek. Kahveyi unut."

"Yarın görüşürüz, Barbie," diye seslendi biri ve neredeyse boğuluyordum. Barbie mi? Gerçekten mi? Bu yasal mıydı?

Ama arabanın yine bir tavanı vardı. "Bekle! Kahven!" Diye haykırdım, kendi poşetimi aldım ve onu takip ettim.

"Bak, sorun yok!" dedi kadın, kapıya doğru yönelirken sinirlenmeye başlamıştı. "Eve gidip üstümü değiştirmem lazım. Unut gitsin, tamam mı? Kazalar olur."

Tereddüt ettim, o hışımla çıkarken yüzümde kederli bir ifade vardı. Kazalar olur, özellikle de onları planladığınızda. Çanlar neşeyle şingirdadı ve gözlerim ayaklarıma kaydı. "Denedim!" Herkese söyledim, sonra tezgâha geri döndüm ve her şeyi çantama geri tıktırdım.

Peşinden koşarak kapıyı sertçe açtım. Arabasına varmak üzereydi ve beni görünce sarsıldı. "Gerçekten, sorun yok!" dedi sanki peşinden geleceğimi biliyormuş gibi. Neredeyse gülümseyecektim. Bakışlarım yakındaki çöplüğe kaydı, yanında sigara içen bir cüce cin aradım. Bugün bedava bir dileği kabul etme riskini alabilirdim.

Jenks yere çöktü, ben de atkımı kabarttım, o da bana sokuldu. "Sence hava daha mı soğudu?" Ona doğru *tıkır tıkır* ilerlerken, konuşmaya ihtiyaç duymaktan çok ateşine dikkat ettiğinden emin olmak için sordum.

Jenks atkısını kendi etrafında daha sıkı tuttu. "Bu sabahtan beri iki derece düştü. Bu gece içeride olacağız."

Adrenalin akıyordu, tatlı ve güzel. Arabasının önünde durmuş, dağınık çantasında kayıp anahtarlarını arıyordu. Birini kaçırmak çok kolaydı. Gerçekten,

bunun daha sık yaşanmaması hayret vericiydi. O kadar yıpranmıştı ki, içeri girdiğinde kapının açık olduğunu bile hatırlamıyordu. "İşte, biraz para al!" Öne

çıkarken kolumu ona doğru uzattım. "I

İçkiler için sana borçluyum."

"Sorun yok demiştim!" diye bağırdı, açıkça kızgındı. Elinde hâlâ anahtarlar yoktu, daha güvenli olduğunu düşünerek arabasına bindi. Kapı çarpıldı ve ben orada durup cama vurdum. "Beni rahat bırak!" diye bağırdı, açık çantası kucağındaydı. "Tanrım, beni tavlama mı çalışıyorsun?"

Ivy arka koltuktan doğruldu, solgun bir kol onun boynuna dolandı. "Hayır,

Seni kaçırmaya çalışıyoruz," diye fısıldadı. "Arada bir fark var. Seni almaya çalışsaydık daha çok eğlenirdiniz."

Kadın ılık atmak için bir nefes aldı ve ben de başımı sallayarak camına vurdum.

"Ben olsam yapmazdım," diye nefes aldı Ivy, gözleri güzel, sabit bir kahverengiydi.

"Evet!" Jenks camdan ona doğru bağıarak göz hizasında durdu. "Bu onu sadece heyecandırır. Onu heyecandırırırsan ondan hoşlanmazsın."

Ivy, "Kapıyı aç," diye seslendi ve Barbie korkuyla kilidi açmaya çalıştı.

O kadar korkmasın diye gülümseyerek kapıyı açtım ama bu biraz ters tepti. "Kenara kay," dedim elimle işaret ederek. "Hadi. Zayıfsın. Yolcu koltuğuna geç."

"Para mı?" dedi, yüzü bembeyazdı. "Para mı istiyorsun? Bende hiç kükürt yok. İşte, cüzdanımı al. Al şunu!"

Jenks ön koltuktan, "Çantanı çoktan karıştırdım," dedi. "Sende hiç yok."

"Sadece yana kay," dedim, birinin beni fark edeceğinden endişelenerek. "Şimdi Barbie, yoksa seni bir kurbağaya çeviririm."

Jenks'in kanatları takırdadı, tozları mutlu bir gümüş rengine büründü. "Yapacak!" diye uyardı. "Eskiden iki metre boyum vardı."

Ivy gözlerini devirdi ama kadın beceriksizce konsolun yanına geçti. "Temas ettiğın insanlara aptalca isimler uydurmayı gerçekten bırakmalısın," diye mırıldandı vampir, onunla birlikte yer değıştirenerek. "Bu hiç saygılı değil."

Ruh halim düzelince kahve poşetini yere koymak için koltuğu çevirdim. "Bu onun gerçek adı," dedim bindiğimde ve Ivy yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim."

"Lütfen bana zarar verme!" Barbie artık gerçekten korkmuştu ve Ivy'nin koltuğa uzattığı anahtarları alıp arabayı tatmin edici bir gürültüyle çalıştırırken kendimi kötü hissettim.

"Seni incitmek planda yok," dedim dikkatlice geri geri gidip arabayı sürerken. "O yüzden lütfen bunu değıştirecek bir şey yapma. Tek istediğımız birkaç saatliğine araban, sonra da seni Cincinnati şehir merkezine bırakacağız ve sana hayalet bir roman ve haftanın filmi kazandıracak bir hikâye yazacağız. Tamam mı?"

Barbie dudaklarını yaladı. "Sen Rachel Morgan'sın, değil mi?" dedi gözlerini kocaman açarak.

Dikiz aynasında Ivy'nin gözleriyle karşılaştım, gururlanıp gururlanmamam gerektiğinden emin değildim. Ivy omuz silkti ve Jenks kıs kıs gülünce kadına dönüp en içten gülümsememi takındım.

"Evet, sen de dünyayı kurtarmamıza yardım edeceksin. Park yerin neresi, Barbie?"

Yirmi Bir

Ama ben dünyayı kurtarmaya yardım etmek istiyorum!" Barbie, taksinin arka koltuğuna binmesine yardım ederken ağlamaklı bir sesle, bir yere çarpmaması için elimi başına koyduğumu söyledi. Elleri o tüylü kelepçelerle bağlıydı ve bu da dengesini zorlaştırıyordu. "Yardım edebilirim. Tanrım, beni burada bırakma. Kötü taco gibi kokuyor!"

Burnum kırıştı ve boynundaki kimlik etiketini çıkarıp arka cebime tıktırdım. "Larry dolgunsuz siyahlardan birini, Susan balkabağını ve Frank de chai'yi alıyor, değil mi?"

Jenks sabırsızlıkla taksinin tavanında geziniyordu. "İlk gününe geç kalacaksın," diye uyardı.

"Evet, ama yardım edebilirim!" diye ısrar etti ve ayakkabılarını çıkarmak için arkama yaslandım. Doğru topukluları giymemiştim ve doppelgänger cazibesi beni sadece ona benzetecekti. Aynı boyda olsaydık daha inandırıcı olurdu.

"Güven bana," dedim arka koltuktan kalkarken. "Yardım ediyorsun. Gerçekten."

Durdum ve yolun karşısındaki evlerden kimsenin izlemediğini umarak boş parka baktım. Ivy eğilmiş taksi şoförüyle konuşuyor, ona bir tomar para veriyor ve kadını hastaneye, akıl hastanesine götürmesini söylerken göğüs dekoltesine bakıyordu. Yasa gereği, bırakılan herkesi muayene etmek zorundaydılar ve Barbie'nin anlattığı hikâyeye bakılırsa, ona uzun versiyonunu vereceklerdi. Bu kadar kısa sürede bulabildiğimin en iyisi buydu, pek hoş değildi ama onu arabasının bagajına tıkmaktan ya da bir yerde bağlı bırakmaktan daha iyiydi.

"İyi mi?" Şoföre sordum, dikiz aynasından gözlerime baktı ve başını salladı.

"Bekle!" Barbie, ben kapıyı kapattığımda ve o tüylü kelepçeli bilekleriyle kapıya vurduğunda ağladı. "Nereden bileceğim?" diye bağırdı, boğuk ama camdan anlaşılabilir bir sesle. Şoföre camı indirmesini işaret ettim ve o da nefesi kesilmiş bir halde bana doğru eğildi. "Dünyayı kurtardığını nereden bileceğim?"

Gerçekten, gerçekten uzun versiyonu. "Cumartesi günü hepimiz hâlâ buradaysak, işe yaramış demektir," dedim ve işimizin bittiğini bildirmek için taksinin üstünü okşadım.

Arabayla uzaklaşırlarken kadın "Yardım etmek istiyorum!" diye bağırdı ve Ivy

yanımda durmak için kaldırıma çıktı. Jenks elinde Barbie'nin saçından bir tutamla yanıma yaklaştı ve onu kullanarak doppelgänger tılsımını hazırladım. Buradaki ley hattı en iyi günlerde bile zar zor kullanılabiliyordu, insan yapımı göletlerin içinden ve Twin Lakes Köprüsü'nün altından geçiyordu, ama şimdi, hatlar dengesiz ve uyumsuzluk içinde çılgılık atarken, korkunçtu.

Tılsımı çağırıp cebime atarken ürperdim. Jenks uzun bir ıslık çaldı ve Ivy başıyla onayladı. Ellerime baktım, farklı bir şey göremedim ama belli ki yapabilirlerdi. Sesim bile onunki gibi çıkabilirdi. Yasadışı. Yaptığımız her şey yasa dışıydı ve Trent'e yardım etmek için yasa dışı şeyler yaparak buraya nasıl geldiğimi ilk kez merak etmiyordum. Dünyayı kurtarmasına yardım etmek için.

Belki de hastaneye giden taksideki kişi ben olmalıyım.

Ruh halimi gören Ivy bir kolunu omuzlarıma koydu ve beni arabalara geri döndürdü. Gecenin serinlettiği kaldırımdan geçerken Ivy, "İyi davrandın," dedi. "Benim olabileceğimden daha iyiydin. İlginç bir sabah geçirecek ve öğle yemeğinde evde olacak. Bu konuda kendini üzme."

Barbie'nin arabasının yanına geldiğimizde, "Onu dahil etmekten hoşlanmıyorum," dedim. "Ve onun gibi olmaya çalışmak yakalanmamıza neden olacak. Gerçek bir insan olamam."

Jenks yan aynadan kendini kontrol ederken "Evet," dedi. "Çok hareketli."

Kaşlarımı çatarak kapıyı açtım ve oturdum, ayaklarım hâlâ kaldırımdaydı. "Hiç olmadığın biri olmaya çalıştın mı?" Botlarımı çıkarıp arkaya atarken ve Barbie'nin topuklu ayakkabılarını giyerken söyledim.

"Her zaman." Ivy bana bakmıyordu, gözleri nehrin karşısındaki Hollows'taydı.

"Demek istediğim bu değildi," dedim ve Barbie'nin arabasını çalıştırmak için Barbie'nin anahtarlarını kullandım. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç. Ama o yüzüklere ihtiyacım vardı ve onları almanın tek yolu buydu.

Ivy açık pencereden bana baktı. Hâlâ Barbie'nin parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. "Bu senin için sorun değil mi, yoksa hemen atmak mı istiyorsun?"

Jenks onun arkasında durdu ve ben de geri gitmek için arabayı geri vitese taktım. Başka seçeneğim olmadığını o da benim kadar iyi biliyordu. Yine de sanat müzesine giden kısa yol boyunca bunun üzerinde düşündüm ve giderek daha da sinirlendim. Bu kadar kısa sürede bunu denememizin tek nedeni müzenin düzenine aşına olmamdı. Nick burada çalışmıştı ve bana birden fazla kez özel bir tur vermişti. Tüm bodrum katı depo ve ofislerden oluşan bir labirentti ve sergi açılmadan bir gece öncesine kadar sergilenecek eserler burada olacaktı.

Müzenin otoparkına girdiğimde Ivy annesinin mavi Buick'ile arkamdaydı. Barbie'nin de böyle yapacağını bildiğim için bir yere park ettim.

kimsenin boyayı çizmeyeceği, öğle vakti gölgede kalacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Ivy yavaşça yanından geçerek kapıya yakın bir yere yöneldi. İçeri müşteri olarak girecekti ve bir çizim defteri ile katlanır sandalyesi vardı. Ben aşağı indiğimde Jenks ona kimliğimi verecek, o da uzaktaki asansörle aşağı inecek ve çıkış yolumuzu temizleyecekti.

Çantayı alıp dışarı çıktığımda kahveler soğuktu ve arabayı kilitledikten sonra anahtarı Barbie'ye bırakacağıma söz verdiğim yere, ön tekerleğin üzerine koymak için eğildim. Hikâyemi soğuk kahveyle mahvetmek istemediğimden, bir ley hattına uzandım ve onları bir tılsımla ısıttım, düşüncelerim koyu, acı demlemeye sıkı sıkıya bağlıydı, böylece örneğin arabanın radyatörünü ısıtmadım. Bunu bana Ceri öğretmişti ve hiç de mutsuz olmadan ana girişe doğru yürüdüm, alışık olmadığım topuklu ayakkabılar kaldırıma takılmama neden oldu.

Ivy'yle müzeye giden Jenks bana tekrar katıldığında başımı kaldırıp bakmadım. Sessizce, artık Barbie'ninki gibi aşağıya inmiş olan saçlarımın yanından geçti. Jenks saçlarımın perdesi arkasına yerleşirken, "İyi olacak," dedi.

Bu kadar çok telgraf çekmem hoşuma gitmedi ve hiçbir şey söylemedim. Barbie muhtemelen işe siyah pantolon ve göğüs dekoltesini kapatan bir kazakla gelmezdi ama bunun için de bir bahanem vardı. Geç vakitte, kimliğimi bulmaya çalışarak merdivenleri aceleyle çıktım.

"Bu topuklar beni öldürüyor," diye mırıldandım Jenks'e. Tepeye vardığımda güvenlik görevlisi kapıyı benim için açtı.

"Rahatla, Rache. Terliyorsun."

Evet, terliyordum. Bundan hoşlanmamıştım. Bir kadını kaçırmıştım ve onun gibi davranıyordum. Gündüz vakti. Ve Nick'in bir yerlerde beni izlediği hissinden kurtulamıyordum.

"Hey! Selam! Geç kaldım!" Kapıya ulaştığımda Barbie'nin neşeli tavrına uymaya çalışarak neşeyle söyledim. "Cadının biri kahvesini üzerime döktü ve eve gidip üstümü değiştirmem gerekti."

Larry -künyesine göre- gülümsedi ve ben ondan önce içeri girerken kapıyı tuttu. "Beş dakikan var," dedi ve ben yankılanan boşluğun hemen içinde duraksadım. Kahretsin, hangisini alacağını unutmuştum.

"Acele etsen iyi olur," dedi adam, uzun, saçma olmayan siyah kahvelerden birini alırken gözleri parlıyordu. "Bull savaş yolunda."

Hangisinin hangisi olduğunu bildiğine dair kısa süreli rahatlamam sona erdi. *Boğa mı?* diye düşündüm, sonra kimliğimi göstermek için kalan kahveyi hokkabazlıkla karıştırdım. "Uyardığın için teşekkürler," dedim, gözlerimi devirerek çünkü yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim." Kahveyi selamlamak için kaldırdı ve derinlerde bir yerden erkeksi bir bağırış yankılandığında güvenlik podyumunun arkasına sakladı.

Ona son bir kez gülümsedim, sonra kalbim çarparak arkamı döndüm. Barbie çalıştı

Lobinin hemen karşısındaki bilgi/güvenlik standına gittim ama iki tane vardı ve hangisine gideceğimden emin değildim. Bodruma inen asansör Büyük Salon'dan geçiyordu ama Larry'nin görev yerinin karşısında sadece çalışanların ve onların eski kız arkadaşlarının bildiği bir merdiven vardı. Topuklarım mermer zeminde takırdadı ve danışma kabininden beni izleyen kadına doğru eğildim. Onun Susan olduğuna bahse girmeye hazırdım.

"Barb!" diye seslendi yüksek, erkeksi bir ses ve gözlerimiz karşılaştığında Susan'a gülümsedim.

Jenks'in kanatları boynumu gıdıkladı. "Ah, Barbie?" diye sordu ve bu ilk çağrı kaydedildi.

Kendimi kontrolden çıkmış hissederek, müzenin hediyelik eşya dükkanında takılan tüvit yelekli adama doğru döndüm. "Kızım, chai'm nerede!" diye iyi huylu bir şekilde seslendi ve ben de yönümü değiştirdim. Bunun Frank olduğunu tahmin ediyordum.

"Özür dilerim!" Ona doğru koşarken sesim yankılanan boşlukta yükselirken Jenks omzumdan fırladı ve ana güvenlik kavşağını bulmak için kanalizasyona girdi. "Bu sabah çok aptalım. Jun-ah'da, Mark'ın yerinde bir cadı kahvesini üzerime döktü ve ben de üstümü değiştirmek için eve koşmak zorunda kaldım. O zamandan beri arka arkaya iki düzgün düşünce düşünemedim!"

Frank chai çayını aldı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Tanrıya şükür. ." diye mırıldandı, gözlerini kıyafetimde bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Kafeteryada servis ettikleri o içkiler berbat. Açıkçası neden daha sık siyah giymediğini anlamıyorum. Klasiktir ve bu fiziğinle bunu başarabilirsin. Hadi bakalım. Meşgul olsan iyi olur. Savaş yolunda. Bazı sıkı kıçlar zincirini sallıyor ve biz piyonlar boynuzları alıyoruz."

Bir yudum alıp bana el salladığında gülümsemem dürüst bir sıcaklığa büründü. İyi bir dostlukları olduğunu tahmin ederek "Teşekkürler," dedim ve o da gülümseyerek içkisini yudumladı.

"Kahretsin, kızım!" diye haykırdı dramatik bir şekilde. "Burayı nasıl bu kadar sıcak yaptın!"

Ben son kadına doğru koştururken Larry kapıları halka açıyordu. Beyaz bluzlu polyester lacivert takım elbisesi tur rehberi olduğunu haykırıyordu ve siyah kıyafetime kaşları kalkmıştı. "Susan," diye ağzımdan kaçırdım o daha bir şey söyleyemeden. "Aman Tanrım! Nasıl bir sabah geçirdiğime inanamazsın." Gergin bir şekilde tezgâhın arkasına kaydım, doğru yapıyor olmak için dua ediyordum. "Boğa nasıl?"

Susan balkabaklı latteyi aldı, ben de rahat bir nefes verdim, sade sade içebildiğim için mutluydum. "Adam yanıyor," dedi, takdirini belirten *bir mmm* sesi çıkararak ve dudaklarındaki köpüğü silerek. "Şu yeni elf sergisiyle ilgili bir şey. Teşekkürler, bu sabah çok güzel. Siyah senin için yeni bir görünüm. Ne var ne yok?"

Omuz silktim, benim olduğunu anlayana kadar oturmak ve o alanı sahiplenmek istemiyordum. "Bir cadı kahvesini üzerime döktü. Çantayı beğendin mi?" İncelemesi için omuz çantamı kaldırdım. "Uymadı ama acelem vardı." Susan omuz silkti, ben de çantamı kahvenin yanına, tezgâhın üzerine koydum. "Elf sergisi mi?" Jenks'in tozu için tavandaki güvenlik kameralarını tarayarak sordum. Bunu planlamak için hiç zamanımız olmamıştı ve her ne kadar kafama göre çalışmayı sevsem de, yeni güvenlik yüzünden her şeyin yerle bir olmasını istemiyordum.

Elinde kahve, Susan içeri giren ilk insanlara baktı. "Güvenliğin yeterli olmamasıyla ilgili bir şey. İşte geliyorlar. Bugün cuma mı?"

"Zorlama," diye fısıldadım. Elimi ortama götürdüm, tur atmak istemediğim için geri çekildim. Kapının hemen içinde iki anne ve üç çocuk vardı. Çocuklar seslerinin yankısını dinleyerek yuhalarken onlar da bebek arabalarını ve bebek bezi çantalarını düzenliyorlardı. Arkalarında Larry, Ivy'nin eskiz çantasına üstünkörü bir bakış attı. Her şey yolunda dedi ve görkemli kadın çocuklarıyla birlikte genç annelerin yanından geçerken plansızlıktan dolayı çenesi gergin bir duruş sergiledi ama bunun altında hüzünlü bir ihtiyaç vardı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim, hâlâ bilgi bankosunun arkasında sanki oraya aitmişim gibi duruyordum. Susan öyle olduğumu düşünüyor gibiydi ve ben de buna uyacaktım.

Susan endişeyle bana bakarak, "Berbat görünüyorsun," dedi. "Oturur musun? Beni geriyorsun. İlk turu ben atacağım."

"Teşekkürler," diye fısıldadım, yere çöktüm.

"Hazır oradayken broşürleri de düzenleyin, olur mu?" diye ekledi neşeyle, bir harita kaptı ve şimdi çocuklarını alıp ilerlemeye çalışan annelerle buluşmak üzere dışarı çıktı.

Omzunun üzerinden bana sırtarak baktığında ona ekşi bir bakış attım. Görünüşe göre yapılacak doğru şey buydu. Ivy gitmişti ve ben de merdivenlere ve çalışanların dinlenme odasına giden koridora baktım. Jenks'in dönmesi için sabırsızlanıyordum. Tur rehberi Barbie'yi ne kadar az oynamak zorunda kalırsam o kadar iyiydi.

"Günaydın!" Susan iki kadına yaklaşıırken elinde haritalarla konuştu. "Eğer ilgilenirseniz Büyük Salon'da bir tur düzenliyoruz. Yaklaşık kırk dakika sürüyor ve ücretsiz. Beklemek isterseniz ben beş dakika içinde geleceğim."

Jenks beni korkutarak aşağı indi ve ben de şaşkınlığımı gizlemek için öksürdüm. "Ivy onu bodruma indirecek olan asansörün yanında hazırlanıyor," dedi beni sıçrattığı için sırtarak. "Avludaki alarmı çalıştıracam. İkinci kez alarm çalana kadar gitme. Anladın mı?"

"İkinci alarm, anladım," dedim, Susan dönüp görmeden önce tozunu savurarak.

"Siz aşağı iner inmez, kimliğiniz için bir uçuş yapacağım ve

Ivy için asansör."

Kötü bir plan değildi, ama ihtimallerin Ivy'yi çılgına çevirdiğini biliyordum. "Buldum. İkinci alarm. Gidin!" Susan iki kadından vazgeçip haritaları kalçasına vurarak geri dönmeye başladığında tısladım.

Bana başparmağıyla onay veren Jenks, tezgâhın seviyesinin altına indi ve ayak bileği yüksekliğinde uçtu, parıltıları mermer zeminde kısa bir parıltı oluşturdu.

"Bahis var mı?" Susan yorgun bir turist gibi tezgâha yaslandı. Ben ona boş boş bakarken o saatine baktı ve ekledi: "Bull gelmeden önce buradan çıkarsam?"

"Ahh ..." Koridorun aşağısına ve Büyük Salon'a bakmak için eğildi.

"Kahretsin, beklemeyecekler," dedi ve bir adım geri çekildi. "Barb, ben gidip onları yakalayacağım. Önümüzdeki bir saat boyunca burada oturmak istemiyorum. Başka biri gelirse aşağı gönderin. Tur başlayana kadar onları Büyük Salon'da tutacağım."

İtiraz edecekmiş gibi bir yüz ifadesi takındım ve ardından rahatsız edici bir alarm sesi duyuldu. Nabzım hızlandı ve parmaklarımdaki sahte yüzükleri çevirdim. "Git," dedim, buradan çıkmak istiyordum. "Muhtemelen bir şey yoktur." Tereddüt etti ve ben de ekledim: "Onları kaybedeceksin."

Hızlı bir nefes vererek tezgâhın üzerinden uzandı ve bir tur rehberi bayrağı aldı. "Teşekkürler. Sana borçluyum."

Topukları *tıkırdayarak* uzaklaştı, tam o sırada alarm kesildi. "Hayır, teşekkür ederim," dedim kuru bir sesle, sonra da hediyelik eşya dükkânının girişinde duran Frank'e el salladım. Aniden içeri girdi ve ben de sandalyemi döndürerek üç adamın lobiden kafeye doğru önemli adımlarla ilerlediğini gördüm. Biri takım elbiseli ve kravatlıydı, biri güvenlik üniforması giyiyordu ve üçüncüsü de bakım görevlisiydi. *Aferin Jenks!*

"Barb!" diye bağırdı takım elbiseli adam göz göze geldiğimizde, hızı hiç kesilmiyordu. "Seninle konuşmak istiyorum. Sue nerede?"

Sandalyemi kayıtsızca döndürdüm. "Tur," dedim tavanda peri tozu olup olmadığını kontrol ederek.

"Hiçbir yere gitme." Başı öne eğildi ve el telsizine "Beş dakika içinde değil, şimdi cevap istiyorum!" diye bağırdı.

Tam koridorda gözden kaybolurlarken alarm tekrar çalmaya başladı. Erkeksi, 13 yaş üstü küfürlere gülümsedim. Frank gülüyordu. Cam duvarların arasından titrediğini görebiliyordum.

Gitme vakti gelmişti ve omuz çantamı kaptığım gibi tezgâhın üzerindeki BEŞ DAKİKA İÇİNDE GERİ DÖN tabelasını indirdim. "Banyo!" Frank fark ettiğinde ona seslendim, o da başını salladı ve "rahatlatıcı sesler" ekranı için kulaklıkları test etmeye geri döndü.

Alarm hâlâ çalıyordu, çalışanların tuvaletine yöneldim, Larry'ye el salladım ve Barb'ın kartını en alttaki okuyucudan geçirmek için soğuk merdiven boşluğuna yöneldim.

Beyaza boyanmış çimento duvarlar ve 1960'larda döşenmiş karo zemin beni karşıladı, köşeleri kir tutmuştu ve beş yıldır yıkanmamış gibi görünüyorlardı. Kalbim küt küt atarken, cebimdeki doppelgänger tılsımını parmakladım, ondan kurtulmaya hevesliydim. Topuklarım gürültülüydü ve sessiz olmaya çalışarak dinlenme odasından geçerken bir mikrodalga fırının uğultusunu duydum.

"Barb!" diye bağırان biri beni durdurdu.

Kahretsin. "Öyle mi?"

"Bull seni arıyor."

Nefes verdim. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Her kimse güldü ve ben de koridorda aceleyle ilerledim, ilerlerken topuklarımı çıkarıp omuz çantama yerleştirdim. Gösterinin nerede depolandığına dair kabaca bir fikrim vardı ve Nick bana büyük turu verdiği için minnettar bir şekilde labirentin içinde ilerledim.

Jenks'in kanatlarının sesi yavaş yavaş belirginleşmeye başladı. "Ne kadar vaktimiz var?" Bir köşeden mırıldanarak döndüğünde, tozları geniş bir yay çizecek şekilde sıkıca tuttuğunu söyledim.

"Bu alarmın ne kadar süre açık kalacağına bağlı," dedi ve sanki bundan bahsetmek tetikleyici olmuş gibi alarm çalmaya başladı. "Yedi dakika," diye mırıldandı. "Elf saçmalığı nerede?"

"Bunu gece yapmalıydık," dedim, koşabileceğimden daha hızlı uçarken.

"Geceleri köpekleri var!" dedi, bir camın önünde bir saniye durduktan sonra diğerine geçti.

Yerlerde artık halı kareleri vardı ve hava ton balığı yerine limon gibi kokuyordu. Yaklaşmıştık ve Barb'ın kimliğini parmakladım. "Köpekleri severim," dedim Jenks çoktan girmiş olmasına rağmen odaya göz atarak. "Köpekler ve ben çok iyi anlaşıyoruz." Yedi dakika mı? Çok yakın olacaktı.

"Rache!"

Üç kapı ötede, ağır ağır toz alıyordu ve ben koşarak ilerledim. Ben daha oraya varmadan kapının altından sıvıştı. Camın arkasından baktığımda, sergilenmeye hazır kutulardaki eserlerle kaplı uzun masaları gördüm. Kalbim küt küt atıyordu.

"Buldum!" Jenks şarkı söyledi. "Kartını çalıştır!"

Kendimi beğenmiş bir şekilde kartımı okuttum ve kapı açıldı. Barb'ın burada bulunma izni yoktu ama Jenks sağ olsun, kapının güvenlik sistemi kullanılan son numarayı kaydediyordu.

"Git," dedim içeri girerken, parmaklarım kordonu çözmeye başlamıştı bile.

Yükü hafifletmek için. Jenks onu kaptı, koridordan asansöre doğru ilerlerken uçağı sallanıyordu. Bu şekilde ayrılmak hoşuma gitmiyordu ama her şey yolunda giderse Ivy yakında bize katılacaktı.

"Saat gibi işliyor," dedim kapıyı arkasından kapatıp dönerken. *Riffletic*, diye düşündüm yüzükler için odayı tararken. Riffletic tarafından bağışlanan çift ihtiyacım vardı. Mükemmellerdi ve muhtemelen Riffletic'in mirasının tam olarak söylediği şeydiler, Trent'in kitaplarında bunun iki onayını bulduğuma göre. *Kahretsin, bu sabah onları geri götürmeyi unutmuşum.*

Doppelgänger tılsımını çıkardım, büyüün beni terk ettiğini hissedince ürperdim. Yüzüklerin tek bir kutuda bir arada olduğunu görünce gülümsedim ve her birinin altındaki küçük kartları taradım, yüzük çifti olan birkaç tanesine odaklandım. Gülümsemem yavaş yavaş kayboldu. Riffletic yok.

Endişeyle, elf alyansları gibi değerli yüzüklerin kendilerine ait bir kutuda sergilenebileceğini düşünerek tüm sergiyi dolaştım. Heykeller, kitaplar, resimler ve hatta eski bir çay seti bile vardı ama yüzük yoktu.

"Orospu çocuğu!" Fısıldadım, koridordan gelen yumuşak tabanlı ayakkabıların sesini duydum, sonra bir zamanlar Trent'in büyük odasında asılı gördüğüm üç tarot kartından ikisini fark edince durakladım. Riffletic ailesi, onları istediğimi duyunca yüzüklerini gösteriden çekmiş miydi?

Kart okuyucu bip sesi çıkardı ve sinirlenerek kapıya doğru döndüm. "Riffletic'in yüzükleri nerede?" İçeri giren Ivy'ye sordum, sonra gelenin Ivy olmadığını fark edince donakaldım.

İş kıyafeti ve önlük giymiş ufak tefek bir kadın orada durmuş bana bakıyordu. Gözlükleri kalındı ve elinde bir dosya ve galeriye benzeyen bir şeyin krokisi vardı. "Siz kimsiniz?" dedi, açıkça hakarete uğramıştı. "Burada olmamanız gerekiyordu."

Kızarmış ekmek! Düşündüm, çırpındım, sonra da sonuna kadar oynamaya karar verdim. "Riffletic'in yüzükleri nerede dedim?" Keşke elimde bir pano falan olsaydı diye huysuzca tekrarladım. Bir pano ve bir baret sizi hemen hemen her yere götürebilirdi. "Buraya kadar aptal yüzükleri almak için geldim ama onları göremiyorum. Sen de kimsin?"

Başını eğen kadın bana şüpheyle baktı. "Ben Marcie. Gösteri için vitrinleri düzenliyorum. Ve Riffletic'in yüzükleri çoktan alındı."

"Bu çok açık," dedim, sanki aptallık ediyormuş gibi elimi kalçama vurarak. "Eğer Riffletic'in yüzükleri sergilenmiyorsa, Cumberland malikanesi de kendi parçalarını geri istiyor demektir."

Kadın kaşlarını çattı ve ben de burnumu çekerek ekledim: "Tesisinizin güvenliği konusunda bazı soru işaretleri var gibi görünüyor. Tanrım, ben buraya hiç sorun yaşamadan geldim."

Marcie açık olan dosya klasörüne baktı. "Herhangi bir kayıt yok

Cumberland parçaları."

"Yüzüklerimizi mi kaybettiniz? Ne biçim bir müzesiniz siz!"

"Biz Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en eski sanat müzelerinden biriyiz," dedi hararetle. "Kımıldama." Gözlerini benden ayırmadan sabit telefona doğru ilerledi. Halı kareleri yerleştirildiğinden beri burada duruyormuş gibi görünüyordu.

"Benim taşınmam sorun olmayacak. Yüzükler elime geçene kadar bir yere gitmiyorum," dedim mağrur bir edayla. *Kahretsin, Ivy, neredesin?* "Onları kaybettiğine inanamıyorum."

"Kim olduğunu söylemiştin?" diye sordu ve kapı bip sesi çıkarınca ikimiz de başımızı kaldırdık.

Ivy, diye düşündüm rahatlayarak, sonra Nick içeri girdiğinde boğuldum, ince çizgili gri takım elbisesi ve mavi kravatıyla soğukkanlı ve sakindi. Arkaya taranmış saçları ve parlak ayakkabılarıyla onu neredeyse tanıyamayacaktım. *Onun yüzünden Ceri ve Pierce öldü.* Aramızdaki masaların üzerinden sürünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Gözlerimiz buluştuğunda ve o gülümsediğinde dişlerimi sıktım.

Kadın ahizeyi beşiğe geri koydu. "Peki siz kimsiniz?" diye sordu gözlüklerini burnunun daha yukarısına iterek.

Cüzdanını almak için ceketinin arkasına uzanırken gülümsedi. "Nick Sparagmos. FIB," dedi ve kahkahalarına engel olamadım. "Tanrıya şükür onu bulmuşsun," diye ekledi yüzünü buruşturarak ve kimliğini göstermek için cüzdanını çevirerek açtı. Marcie eğilip bakmaktan fazlasını yapamadan cüzdanı kapattı ve aldığı yere tıktırdı. "Ellerini yumruk yapıp başının üstüne koy," dedi bana. "Bunu kendin için zorlaştırma."

Neden, etrafımız mı sarıldı? Ekşi bir şekilde düşündüm, ama o benimle kapı arasındaydı. Ku'Sox ona çarpabilirdi ve ben de müzeyi havaya uçurduğum ya da ateşe verdiğim ya da ... bir şey yaptığım için müzeden men edilebilirdim. Yaslandığım masadan kayarak uzaklaştım. "Bana dokunursan ölürsün Nick." Kahretsin, şimdi yüzükleri nasıl alacaktım? Sadece gitmiş olmakla kalmamışlardı, ikinci tercihim yaparsam bunu öğrenecek ve Ku'Sox'a söyleyecekti.

Kadın benden Nick'e baktı. "Biri bana neler olduğunu anlatsa iyi olur," diye tehdit etti ve ben de Nick'e bir şeyler söylemesini işaret ederek arkama yaslandım, kendim de öğrenmek için can atıyordum.

Nick içeri girerken beni göstererek, "Bu Le'Arch, Birleşik Krallık'tan gelen kötü şöhretli sanat hırsızı," dedi. "Onu henüz aramadınız mı?"

"Aman Tanrım," dedim, onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Nick, lütfen bana isminin bir anagramını yapmadığını söyle. Lütfen. Lütfen. Sadece lütfen."

Çenesi sıkıştı ve ileri doğru bir adım daha attı. Kapıdan neredeyse yeterince uzaktaydı, içeri girme şansım yüksekti ama yüzükler olmadan -ki artık burada bile değillerdi- zaten ölmüştüm.

"Büyük şirketlerin ajanı olduğunu iddia edip paha biçilmez eserleri alıp gitme gibi bir geçmişi var," dedi ve kadının eli telefondan uzaklaştı.

Ne zamandır kapıyı dinliyordu ve Jenks ile Ivy hangi cehennemdeydi?

Güzel hikâyeler anlatabilen tek kişi Nick değildi. "Marcie, bu pislik benim eski erkek arkadaşım. FIB için çalışmıyor ve bütün hafta beni takip etti. Adam bir hırsız."

Nick kaskatı kesildi. "*Ben hırsız mıyım?*" dedi, bir adım daha ilerlerken yeni giysileri içinde tuhaf görünüyordu. "Ley hatlarını kırmak için kadim elf eserlerini çalan ben değilim. Sen bir *tehditsin* ve ben seni durdurmaya çalışıyorum."

"Bunun için beni suçlamaya nasıl cüret edersin!" Bağırdım. "Onu durdurmaya çalışıyorum!" Çenesi sıkıştı ve ben Marcie'ye döndüm. Kadın telefonu açmamıştı ama açmaya hazırdı. "Marcie, üzgünüm," dedim, hâlâ bunu sapık bir erkek arkadaş meselesine dönüştürmeye çalışıyordum. "Buradan çıkar çıkmaz yasaklama emri çıkarttıracağım. O FIB için çalışmıyor ve patronumla başımı belaya sokmak için sana yalan söylüyor. Eğer o yüzükleri buradan çıkarmazsam, ölü bir kadın olacağım." *Yeterince doğru.*

Marcie ona şüpheyle baktığında Nick bıkkın bir ses çıkardı, bana inanmaya başlamıştı. "İkiniz de kımıldamayın."

"Herhangi bir parça aldı mı?" Nick söyledi ama sesi umutsuz geliyordu. "Hangi yüzükleri istedi?"

Marcie'nin gözleri kısıldı, inancı tekrar ona döndü. "Riffletic'in." Nick yüzük kutusuna bakmak için eğildi. "Bir çift eksik."

"Yok!" Dedim ama Marcie çoktan köşesine çekilmiş, bakmak için acele ediyordu. "Hayır!" Görmek için başını eğdiğinde Nick ağır bir vazo kaptı. Vazo kırılmadan başının arkasına çarptı ve kadın bir kalp atışı kadar asılı kaldı, yavaşça yere yığılırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni orospu çocuğu!" Onu yakalamak için öne atıldım, ağırlığıyla mücadele ederken çıplak ayaklarım halının zemininde yanıyordu. "Ne yapıyorsun lan sen? Şimdi de saldırı!"

Kapı bip sesi çıkardı ve Ivy kapıyı çekip açarken Nick zar zor yolundan çekildi. Jenks kılıcı kınında ve tozları kasvetli bir maviye bürünmüş halde içeri girerken, "İyiliğinin karşılığını verip buradan defolup gidelim derim," dedi. Kötü bir şey olmuştu. *Jax nerede?*

Marcie'yi dikkatlice yere indirdim ve Nick, Ivy'nin kolayca ulaşabileceği bir yerden geri çekilirken yumruğumu onun gülümseyen dişlerinin arasına sokacak kadar sinirlenerek ayağa kalktım. O hâlâ Ku'Sox'un oynacağıydı. Bunu anlayabiliyordum. "Burada ne yapıyorsun?" Nick boş boş konuştu, başını eğerek bir sıra eseri ve beni aynı anda görebiliyordu.

Zaman.

Jenks, Ivy'nin omzuna indi, açıkça sıkıntılıydı. "Buradan çıkabilir miyiz?"

Ama yüzükler henüz bende değildi ve ne yapacağımı şaşırılmış bir halde başımı salladım.

Nick'in gülümsemesi genişledi. "Almaya geldiğiniz şeyi alamadınız mı?" diye alay etti ve parmağını cam bir kutunun üzerinde gezdirerek belirgin bir iz bıraktı.

"Pierce ve Ceri'yi sen öldürttün," diye suçladım. "Ne cüretle bana gülümsersin?"

Gülümsemesi kayboldu ama ani pişmanlığının gerçek mi yoksa yapmacık mı olduğunu anlayamadım. "Bunun için özür dilerim. Onları öldüreceğini bilmiyordum."

"O psikopat bir iblis!" diye bağırdım, sonra Jenks'in kanatları bir uyarı mırıldanıp koridora fırlayınca sesimi alçalttım. "İnsanları öldürmek için bir nedene ihtiyacı yok, sadece öldürmemek için bir nedene ihtiyacı var. Sen aptal bir büyücüsün," dedim alaycı bir ifadeyle. "Ku'Sox seni de öldürecek."

Nick kıkırdadı, kollarını aşağı çekerek manşetlerini örttü. Trent'in üzerinde iyi görünüyordu; onun üzerindeyse gergin. "Ku'Sox'un bana ihtiyacı var." Ellerini dizlerinin üzerine koyarak yüzük kutusuna doğru eğildi. "Mmm. Riffletic yüzükler? Anladığım kadarıyla çekilmişler. Onlar elf evlilik yüzükleri değil miydi? Cidden mi?" Doğruldu. "Bekaretten daha iyi sanırım."

Ivy yaklaşmıştı ve bunu gören Nick başını sallayarak onu durdurdu. O hâlâ Ku'Sox'a aitti ve iblisin ortaya çıkmasını istemiyordum. Nick'i ortadan kaldıracaksak hızlı olmalıydık. Ama artık bunun gerçekten önemli olup olmadığını bilmiyordum. Planım tamamen suya düşmüştü. Ku'Sox aptal değildi. Nick ona neyin peşinde olduğumuzu söyledikten üç saniye sonra her şeyi çözmüş olacaktı. Belki bunu kendim için kullanabilirdim.

"Ku'Sox'un sana ihtiyacı yok," dedim alaycı bir şekilde ve Nick aptallık ediyormuşum gibi başını kaldırıp ekrana baktı. "Ya da belki de ihtiyacı yok demeliydim. Trent sağ olsun, o Rosewood bebeklerinin senin dandik enzimlerine ihtiyacı yok. Seni henüz yememesinin tek nedeni beni gözetliyor olman."

Nick sanki bir hayır duası ediyormuş gibi gülümsedi. "Dediğim gibi, bana ihtiyacı var."

"Öyle mi? Ne kadar süre için?" Dedim. Sıkıntılı olduğu her halinden belli olan Jenks koridorun hemen dışında tavana bakıyordu. Bir saat gibi bileğine vuruyordu. Ivy yeterince yakın değildi. "Belki fark etmedin ama benim de bir son kullanma tarihim var," diye ekledim. "Ne olursa olsun yarından sonra ölü ağırlık olacaksın."

Nick kaşlarını çattı, parmakları seğiriyordu.

"Bunu düşünmedin, değil mi, beyin için saçmalık?"

Başını kaldırdı. "Hiçbir şey bilmiyorsun." Ivy'ye baktı. "Kıpırdamayı kes, vampir."

Ivy geriye doğru sallandı. "Ya kısa kes ya da onu getir," dedi. "Gitmek zorundayız." "Onu getirmek mi?" Çenemi kaldırarak havladım. Sonra Nick'e dedim ki, "Onu

Ku'Sox seninle işinin bittiğine karar verip fişini çektiğinde seni saklayacak kadar derin ya da karanlık bir delik."

Kollarımı sallayarak kapıya yöneldim, gittiğimi düşünürse ona tokat atacak kadar yaklaşacağını düşündüm.

Elbette bana doğru uzandı ve ben de kolumu tutmasına izin verdim. "Eskiden iyiydik," dedi gözleri kızgın.

"Öyle mi? Ben de eskiden *aptaldım!*"

Bileğini kavrayarak, sırtımı önüne getirecek şekilde döndüm ve onu omzumun üzerinden kaldırdım. Bir iniltiyle önümde yere düştü ve Ivy oradaydı, baygın olmasına rağmen uzun kolunu boynuna dayamıştı. Jenks gürültü üzerine uçararak üzerimize geldi.

"Ne zaman uyanmasını istiyorsun?" dedi ve dudağım kıvrıldı.

Jenks'in tozu hâlâ o depresif maviydi. "Hiç olmamaya ne dersin?" diye önerdi. Yeni giysilerinde uzun bir yırtık vardı. *Jax mi?*

"On dakika," dedim tiksintiyle ve bıraktı, onu dar geçitten iterek daha alçak bir dolaba soktu.

Ayağa kalkarken, "Jenks'in fikrini daha çok beğendim," dedi.

"Evet! Ne oldu, Rache?" Jenks hırladı. "Biliyorsun ki o o."

Yüzüklere dönerken başımı salladım. "Hepimizin oynayacak bir rolü var," dedim. seçkiyi gözden geçirirken. Zaman beni sıkıştırıyor, gerginleştiriyordu. Nick yerde çaresiz yattığı ve ben uzaklaştığım için olamazdı.

Ivy yanıma yaklaşırken karanlık ve toprak kokuyordu. "Alacağın her şeyi Ku'Sox'a söyleyecek."

"Gerçekten istediklerim zaten gitmiş," dedim, keşke kopya kâğıdım yanımda olsaydı diye düşündüm, sonra Marcie'de bir tane olduğunu hatırladım. "Jenks, Marcie'nin çizimini kontrol et. İblis köle yüzüklerini kim bağışlamış?" Köle yüzükleri. Bu bir hataydı. Bu büyük bir hataydı ama hayatta kalmak için büyük bir adım atmam gerekiyordu.

Islık çaldı, kadına doğru ilerleyip kâğıtlarını karıştırırken tozları biraz daha parlaktı. "Ahh, Cabenoch." Uçtu, tozları kadife zemin üzerine yerleşerek aysız bir ışıktaki yıldızlar gibi göründü. "Cabenoch. Almanca, değil mi?"

"Bu elfçe," dedim istediğim yüzükleri bulurken. Onları orada görünce içimden bir şeyler titredi, hırpalanmış metalden düz halkalar. İkisi de kararmıştı ama biri sanki hiç toprak görmemiş bir ele takılmış gibiydi, diğeri ise hiç güneş görmemişti. Köle tacirleri. Bu işe yarayabilirdi, yine de onları yeniden çağırmayı düşünmek dudağımı büktü.

"Tamam. Hileli, değil mi?" Dedim ve Ivy kutuyu dikkatlice neredeyse tamamen masanın üzerinden kaydırıldı. Jenks kutunun altına girdi ve kapıdan Marcie

inledi. Belki otuz saniyemiz vardı. Ona tekrar vurmak istemedim. "Jenks?" diye sordum ve depresif bir mavi ayaklarımızı yıkadı.

"Standart şeyler," dedi, dışarı çıkmadan. "On saniyelik elektronik hafızanın tozunu aldım, o yüzden hızlı ol. Hazır mısın?"

Başımı salladım, istediğim yüzüklere baktım ve sahte olanları parmağımdan çıkardım.

Ivy, "Bunun nasıl yardımcı olacağını hâlâ anlamıyorum," diye söylendi. "Senin aldıklarını bilecek."

"Kıpırdamadan dur," diye mırıldandım. "Hazır mısın Jenks?"

"İşaretimle ... git!" dedi ve manyetik bir alanın çekimini hissederek kapağı açtı. Nefesimi tutarak yüzükleri aldım, sahte yüzükleri yerlerine bırakırken ikisini de işaret parmağıma geçirdim. Önce "bağışlayan" kartını, sonra da diğerini hareket ettirdiğimde Ivy'nin gözleri büyüdü.

"Ne kadar sürer, Jenks?" Ben söyledim. "Say bakalım!"

"Dört, üç," dedi, köşedeki bir dolandırıcı gibi kartları oynatıyordum. "İki," dedi ve ellerimi çekip kapağı kapattım. "Bir!"

Gözlerim Ivy'ninkilerle buluştu ve o da nefes verdi. Kasları ağırlığın üstesinden kolayca geldi ve masanın üzerine geri kaydıldı. Jenks ayağa fırladı ve üçümüz de elimde duran metal yığınınca baktık. Göründükleri kadar ölü hissediyorlardı ama içimde bir şey titriyordu. Onları hayata döndürebilirdim. Bunu yeniden yapabiliirdim. *İblis köle tacirleri*. Ürperdim.

"Artık gidebilir miyiz?" Jenks, tozları hâlâ o kasvetli mavi renkteyken başımı salladım ve kapıdan çıkarken Nick'e dönüp bakmadım.

Bir dahaki sefere şansım olsaydı, o kadar şanslı olmayacaktı.

Yirmi İki

Koruma çemberim, mezarlığın arkasındaki dar ley hattıyla özdeşleştirdiğim tatmin edici saflıkta bir sesle uğulduyordu; çan sesine benzeyen bu *tını*, diğer tüm ley hatlarının şu anda çıkardığı ses ve ani arızalar karmaşasında bir güzellik noktasıydı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde iç içe geçmiş köle halkalarını avucuma yerleştirdim ve Jenks'in pek de hevesli olmayan başparmağıyla onaylamasının ardından auramı elimden sıyrarak bileğime kadar her şeyi çıplak bıraktım.

Ivy'nin köşede en iyi ikinci katanasını bileylerken *çıkardığı* sabit, çınlayan çın, *çın*, *çın* sesi yatıştırıcı bir ritimdi ama yine de kolumdan aşağı dökülen, halkaların altında biriken damarların gölgesini yansıtan, onu nazikçe sarmak için yükselen ve soğuk metale yaşamın ilk ipuçlarını üfleyen kırmızı auranın en ince fısıltısını hayal ettiğimde kendimi huzursuz hissettim.

"İyi görünüyorsun, Rache."

Ama bu iyi değildi ve nefesimi verirken kalbim güm güm atıyor, zihnimi yüzükler dışında her şeyden boşaltıyordum. Kırmızı rengi almıştı, soğuk metalin yankılandığını hissedebiliyordum ve auramı turuncuya çevirdim, kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu.

Jenks'in kanatları takırdadı ve kaşlarım çatıldı. Ivy'nin bıçağını bileylerken çıkardığı kayma sesi duraksadı ve turuncu, tamamen emilmeden halkanın üzerinde yükselirken kaskatı kesildim. *Al şunu, lanet olsun!* Ama almayacağını biliyordum. Bütün öğleden sonra denemiştım ama bundan daha ileri gidememiştım ve nedenini bilmiyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, yüzükleri avucuma bıraktım ve elimi indirdim. Tüm auram koluma doldu ve tekrar korunduğumu hissederek ürperdim. Jenks'in kanatları çöktü ve yüzükleri suçlu bir sır gibi cebime soktum.

Ivy elindeki gri çelik parçasını ışığa tutarken, "Bir kez bile yapmamış olsaydım, Pierce'ın uydurduğunu söyledim," dedim ekşiyerek. "Ayrıca o bıçağı neden bilemediğini de anlamıyorum. Silahlı çatışmaya bıçak götürmek gibi bir şey bu."

"Yedek bir planın olması her zaman iyidir," dedi hafifçe. "Ve sen bir şey söylemeden önce, bu konuda çenenı kapa. Sen ve Quen yapmanız gerekeni yaparken Jenks ve ben iblisleri uzakta tutabiliriz."

"Bir şey söylemeyecektim," dedim ve bıçağın üzerindeki rahat hareketi duraksadı.

"Mmm-hmm." Ses tonundan yalan söylediğimi bildiği anlaşılıyordu. Burada ve tehlikeden uzakta olurlarsa kendimi daha iyi hissedecektim. Yarın gece hava daha sıcak olacaktı ama Jenks için çok soğuk olabilirdi. Ve Ivy kendini büyüye karşı savunmaya çalışırken bir varlıktan çok bir yük olacaktı. I.S.'in bile bir cadının peşine vampir göndermemesinin bir nedeni vardı. Quen'in de benimle dışarıda olmasından hoşlanmıyordum ama bana yardım edebilecek biri varsa o da oydu.

"Basit tutarsan her şey yoluna girer," dedi Jenks ve atılan bir olta tezgâhın kenarına takılıp Belle'in solgun, korkutucu yüzü ortaya çıkınca sıçradım. Akrobatik bir hareketle kendini yukarı kaldırdı ve cereyandan uzaklaşarak Trent'in kütüphane kitaplarının arasında durdu. Onları hâlâ geri almam gerekiyordu ve ne tür bir gecikme ücretini göze alabileceğimi merak ediyordum.

Trent'in kitaplarını toplamak için uzanırken, *basit olsun*, diye düşündüm. Bunların hiçbirisi basit değildi. Müzeden döndüğümünden beri bu aptal yüzükleri yeniden uyandırmaya çalışıyordum ama hiçbir sonuç alamamıştım. Sanki bir şey beni engelliyordu. Belki de güneş doğduğu içindir? Köle yüzükleri iğrençti. Fikri bile beni huzursuz ediyordu. Ve işte buradaydım, onları yeniden canlandırmaya çalışıyordum. İyi bir sebep için, diye kendime söyleyip duruyordum, ama gerçekten de sonun aracı haklı çıkardığına inanan kişi olmak istiyor muydum?

"İşe yarayacak," dedim Trent'in kitaplarını gümbür gümbür istiflerken ve cereyan Belle'in örümcek ağına benzeyen saçlarını geriye savururken. "Bir vampir öncüsü ve bir peri desteğiyle kaybedemezsin."

Ivy bana ters ters baktı, ben de ona sorgulayıcı bir bakış attım, ta ki o bakışlarını Jenks'e çevirene kadar. Yine yere yığılmıştı, kanatları hareket etmiyordu. Lanet olsun! Bunun onu neşelendirmesi gerekiyordu, aptal oğlunu hatırlatması değil! O sırada bunu bilmiyordum ama Jenks Jax'i arka koridorlarda bulmuş ve alarm vermemesi için onu bir güzel dövmüştü. Oğlunun iyi olduğundan emindim ama Jenks depresyondaydı.

"Jenks," diye yalvardım, ellerimi önlüğe sildim ve Jenks aramızda dururken Ivy'nin köşesine oturdum. "Jax'le olanlar için üzgünüm. Ama minnettar olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Oradan çıkmakla taşınmak arasındaki fark buydu."

Jenks'in yüzü keder ve suçluluk duygusuyla donmuştu. "Onu incittim," dedi acı acı. "Kanatlarını paramparça ettim. Kendi oğlumu. Aylarca uçamayacak, belki de bir daha hiç uçamayacak." Rex'in pençelemesi için masadan koyu bir siyah toz havuzu döküldü. "O benim oğlum, kör, cahil ve ... olsa bile."

Başı öne eğilirken sözleri kesildi. Kalp ağrısı göğsümü sıktı ve elimi Jenks'in etrafında kavislendirdim, keşke daha küçük olsaydım da ona sarılabilseydim ve sonra belki de onu sarsabilseydim. "Yanıtılmış," dedim usulca ve Jenks öfkeyle yüzünü sildi, eli gümüş bir tozla parlıyordu. "O senin oğlun, Jenks. Ne olursa olsun."

Moralinin bozuk olduğu her halinden belli olan Jenks olduğu yere oturdu, bacak bacak üstüne attı ve başını öne eğdi. "*Oğlumun* artık bizi gözetleyeceğini sanmıyorum. Onu korkuttum. Bir daha eve gelirse onu öldüreceğime inandırarak korkuttum."

"Jenks. . ."

"Ben iyiyim," dedi öyle bir kinle ki iyi olmadığını anladım. Başını kaldırarak pervaza doğru uçtu, devrilmiş su bardağının yanında durdu ve sırtı bize dönük bir şekilde pencereden dışarı bakarak yaklaşan gün batımında gölgelenen bahçesini seyretti.

Ivy ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundum. Onu teselli edecek, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"O seni affedecektir."

Konuşan Ivy'ydi ve Jenks döndü, üzerindeki öfke o kadar yoğundu ki daha iyi hale getirmeye çalışmadığım için mutluydum. "Sen ne bilirsin ki?" diye hırladı, kanatları şeffaf bir parlaklıkla uğulduyordu ama ayakları pervaza çivilenmişti.

Ivy başını kaldırmadı, onu tutarken soğuk çelik parçasının üzerinde parlayan ışığa bakıyordu. "Sevdiğim birini böyle korkuttum," dedi usulca. "Genç ve aptaldım. Seks oyunu kontrolden çıkmıştı. Onu derinden kestim ve durmadım. Bana hayır dediğinde onu görmezden geldim. Durmam için yalvardığında daha da derine indim."

Kılıç düştü ve başı elindeki çeliği takip etmek için sarktı. "Daha fazlasını kaldırmayacağını ve acısının geçici olduğunu biliyordum. Yetenekleri hakkındaki değerlendirmesini düzeltmeye hakkım olduğunu düşündüm ama yaptığım şey onun zihinsel sınırlarını duygusal sınırlarıyla karıştırmaktı. Korkusundan güç alıyordum ve onu kan revan içinde bıraktım."

Jenks'e ancak şimdi bakabildi. "Beni affetti. Eninde sonunda. Jax de affedecek."

Kisten hakkında konuştuğunu tahmin ederek huzursuzca yer değiştirdim. Kulağa doğru geliyordu. Kisten her şeyi affedebilirdi, çünkü kendisi de korkunç şeyler yapmıştı. Bunu düşündüm ve sadece korkunç şeyler yapanların beni affedip affedemeyeceğini merak ettim. *Buna* bir *son* vermeliyim, diye düşündüm cebimdeki yüzüklerin çarpmasını hissederek.

"Oğlunuz ciddi bir hata yaptı," dedi Ivy ve Jenks ürperdi. "Onu dövdün, hayatını sona erdirecek bir hata yaptığını söyledin ve geri gelip işi bitirmeden önce çekip gitmesini söyledin. Onun hayatını kurtardın. Seni affedecektir."

Jenks gözlerini hızla kırıştırdı, on dokuz yaşındaymış gibi görünüyordu, tüm güvensizliği ve deneyimsizliğiyle birlikte. İnanmak istiyordu. Bunu parlak yeşil gözlerinde görebiliyordum. Bir şey söylemek için nefes aldı, sonra fikrini değiştirdi.

Birden gitmem gerektiğini fark ettim. "Ah, bir arama yapmam gerekiyor," dedim, yemek kitaplarımın arasından scrying aynamı çıkarmak için eğilerek. "Bahçede olacağım," diye ekledim, ben yokken Jenks'in açılabileceğini düşünerek. Tanrım! Biz berbat bir gruptuk.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Belle, ipini aşağı sarkıtarak. "Gargoylelerin sizi rahat bırakacağından emin olun."

Çıkarken arkama baktım ve Jenks'in Ivy'nin monitörüne uçtuğunu gördüm. Kanatları sarkıyordu ve üzerinden dökülen tozlar karanlık ekranda yağlı bir desen oluşturuyordu.

"Onu orada bıraktım, kan kaybından ölmüştü. Ivy, o uçamaz."

"Belle de öyle ve ona daha az savaşçı diyemezsin. Onun hayatını kurtardın. Ve belki de bizimkini. Bu kadar pahalıya mal olduğu için üzgünüm."

Baharlık ceketimi kapıp arka verandaya kaçana kadar ikisi de başka bir şey söylemediği için şanslı yıldızlarıma şükrettim. Yaklaşan gün batımının serin nefesinde durarak kollarımı ince derinin içine soktum ve asık suratla oturdum, Belle iki adım sağımda muhtemelen onu ezmeyeceğim bir pozisyon aldı. Büyü aynamı sol tarafıma koydum. Kedi kapısının gıcirtısı gürültülüydü ve parlayan gözler mezarlıktan bize doğru dönmüştü, oysa paravan kapının daha sıradan sesi onları harekete geçirmemişti.

Paltomun içine girerek gargoylelere el salladım. Burada bana bakmalarından hiç hoşnut değildim ama Jenks ve Ivy'nin işine karışmak da istemiyordum. Ayrıca, Al ile gerçekten konuşmak istiyordum. Yüzükler çağırmıyordu. Daha önce yaptığım için bunu yapabileceğimi biliyordum. Sadece auramla ne halt ettiğimi görebilecek birinin güvenine ihtiyacım vardı. Jenks iyiydi ama hatları bir iblis gibi duyamıyordu.

Rex kucağıma atladı, parmaklarımı gömdüğüm bir sıcaklık noktası. Yaklaşan geceyi içime çekerken akşamın soğuk nemi içime işledi. Alçak bulutlar daha fazla yağmur tehdidinde bulunuyordu ve geçen yılın yaprakları soğuk çiçek tarhlarında hışırdarak ruh halimi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Bu yıl bahar temizliği daha yavaştı çünkü Jenks çocuklarını kaybediyor, çiftler halinde ve tek başlarına yollarını bulmaya gidiyorlardı. Hayatım nasıl bu kadar çabuk bu kadar karmaşık hale gelmişti?

"Rachel," diye peltek bir sesle yanımda durdu Belle, yayını çözmüş, gargoyleleri kuşkuyla izliyordu, "sence Jenks-s yeniden irade gücünü bulabilecek mi?"

"Evet, tabii ki. Sadece kötü bir gün geçiriyor. O tanıdığım en güçlü insan. Ivy hariç." Kedi mırıldarken parmaklarım Rex'e hafifçe dokundu ve daha büyük bir iyilik için olsa bile sevdiğim birini bu kadar kötü dövüp dövmeyeceğimi merak ettim.

"Yuvayı riske attıkları için yavruları sık sık cezalandırdım."

"Annem bana çok ceza verdi," dedim, bunun bana hiçbir faydası olmadığını düşünerek.

Zarar. Beni daha zeki de yapmamıştı.

"Jenks kendine bu kadar yüklenmemeli," dedi Belle kararlılıkla. "O bir savaşçı."

"Jenks vahşi bir Cennet'te bahçıvanlık yapıyor," dedim inanarak. Koruyucu bir çizgisi olan vahşi bir bahçıvandı. Ivy de en az onun kadar vahşiydi, en az onun kadar korumacıydı. Peki ya ben? Ben neydim? Dünya sarkacın yayında asılı dururken ve ben onu yeni bir yöne göndermeye hazırlarken hangi seçimleri yapacaktım?

"Şimdi tavsiye için şeytanını mı çağıracaksın?" Belle sordu ve ben de onun bakışlarını takip ederek kehanet aynamı inceledim.

"Bilmiyorum," dedim, ayaklarımı bir basamak aşağı kaydırarak. "Yeterince iyileşmemiş olabilir."

Yine sessizlik uzadı. "Ceri için üzgünüm," dedi Belle sert bir sesle. "Ve Pierce için."

Neredeyse gülümseyecektim. Üçümüz klanının çoğunu öldürmüş ve onu kanatsız bırakmıştık ama belki de savaşçı zihniyetiyle bu ona daha mantıklı geliyordu. "Teşekkür ederim Belle."

"Onlar büyük savaşçılardı. Pierce . . . Jenks bana neredeyse onunla birleştiginizi söyledi."

Başımı salladım ve ikinci görüşümü açtım. Newt'in ley hattı göğüs hizasında asılı duruyordu, kırmızının yüzlerce tonu parlıyor, karışıyor, dönüyordu. Orada Pierce'ı, hatta Al'ı görmeyi çok istiyordum. Ama hiçbir şey yoktu.

"İyi bir maç olabilirdi. İkiniz de güçlüsünüz."

"Belki de," dedim usulca. Onu bir zamanlar sevdiğimi sanmıştım ama eşsizliğinin parıltısı söndükten sonra, gücünden ve karanlık kuvvetinden etkilendiğimden daha çok gevşek ahlakından hoşlanmamaya başlamıştım.

Kendimi dengeleyerek aynama uzandım. İsteksizce, yavaşça Rex'i kaldırdım ve ağır bardağı kucağıma koydum. Gün batımının gölge ışığında şarap rengindeki derinliklere baktım, kilisenin çatısının tepemde yükseldiğini, çan kulesinin üzücü bir şekilde Bis'ten arınmış olduğunu gördüm. Üç gün olmuştu. Al şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı.

"İki saat içinde dönmezsem Jenks ve Ivy beni çağırırsın," dedim ve Belle başını sallayarak ısınmak için Rex'in üzerine çıktı. Ceketimin içinde titriyordum, gün batımının aydınlattığı bahçeye son bir kez bakarken izlendiğimi hissediyordum. *Gargoyleler*, diye düşündüm.

Evimin yolunu tuttum, gözlerimi kapattım ve iyileşmiş olmasını umarak elimi aynaya koydum. *Al?*

Sadece kolektifin dengesiz hattan emdiği rahatsız edici çığlıklar vardı.

Al, diye tekrar düşündüm, rahatsız etmeyin uyarısı almadığım için umudum artıyordu.

fark ettim. Sadece cevap yok. *Algaliarept*.

Kolektifin kutsal olmayan kaosu su ya da rüzgâr sesine dönüşürken gözlerim kapandı ve zihnimi iki katına çıkarmış olmanın yüce hissini yaşadım. İçimden bir rahatlama geçti ve yavaş bir nefes aldım, yaşlı ve nemli yeşil ağaçları hissettim. Onu bulmuştum. Sanırım.

Düşüncelerimde, ağaç köklerinin arasında sadece birkaç santim derinliğinde ve cam gibi görünen bir su havuzu vardı. Hava nemli ve ılıktı. Suyun damladığını duyabiliyor, yosun ve sis kokusunu alabiliyordum. Rüzgar yoktu. Kum yoktu, yanık amber kokusu yoktu. Durgun suyun üzerinde başparmağım büyüklüğünde minik mavi kelebekler dans ediyordu. İlkel bir orman havuzuydu, ışık yaprakların arasından zar zor geçiyordu. Taş ve yosunlarla kaplı havuzun uzak tarafında, en büyük pürüzsüz kayanın üzerinde sırtı bana dönük, kamburlaşmış ve oturmuş siyah bir figür vardı. Al.

En azından . . . Al olduğunu düşünmüştüm. İyi görünmüyordu. *Rüya* görüyor, diye düşündüm, ama dönüp kayanın üzerinde her ne yapıyorsa saklanmaya çalışırken beni duymuş olmalıydı.

"Al?" Ortak rüyamızda bunu daha önce bir kez yaptığımı hatırlayarak "Al" dedim. O olduğundan emin değildim. Zayıftı -neredeyse yetersiz beslenmişti, bir peri gibiydi- teni çok koyu renkti ve saçları sıkıca kıvrılmıştı. Ayağa kalktı ve deriden kanatlarının bir pelerin gibi sırtından aşağıya sarktığını fark ettim. Gözleri kırmızı keçi gözüydü ama o kadar genişti ki siyah görünüyordu. Onu hiç bu kadar ince ve cılız görmemiştım, yüzündeki köşeli keskinlik bile çok küçük sivri bir çeneye doğru daralıyordu. Havada yaşayan bir yaratığa benziyordu. Uzaylı.

"Rachel," dedi, sesi hatırladığım kadarıyla aynıydı, her ne kadar bu kadar zayıf bir beden için olması gerekenden biraz daha utangaç ve derin olsa da.

Gergin bir şekilde gözlerine odaklandım. "İyi misin?" *İblisler aslında böyle mi görünüyor?*

Görünüşe göre rüyamdaki düşünceyi duymayan Al, üzgün bir şekilde üzerinde oturduğu kayaya bakmak için arkasını döndü. "Onu ben kırdım," dedi. "Ben onu tamir edene kadar gidemezler ve kalırlarsa ölecekler. Onların da güneşe ihtiyacı var."

Bu ortak rüyanın ne kadar süreceğini merak ederek yaklaştım. Kayanın üzerinde cam kadar keskin, mavi ve gümüş renkli bir avuç parça vardı.

"Onu tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum," dedi Al, eliyle işaret ederek, "ama parçalar ne kadar çevrilirse çevrilsin birbirini tutmuyor."

"Oh." Tamam, bu gerçekten tuhaftı ama mavi kelebeklerin buğdaydan yetiştirilen bir labirentin duvarlarında kaybolmasıyla ilgili paylaştığımız son rüyadan daha tuhaf değildi.

"Kenarları yırtılmış," dedi eliyle işaret ederek. "Ne zaman kırdığımı hatırlamıyorum o."

Kaşlarımı çatarak dağınıklığın üzerine eğildim. "Bak, bu parça sende.

aşağıya," dedim, sonra parça beni kestiğinde sarsıldım. Kanımdan bir damla gümüş şeridin üzerinde parladı ve sonra sihir gibi, kıymıklar bir bütün halinde eridi, kelebeğin tamamı kanımdan kırmızıya dönerek vitray gibi göründü.

Kırmızı kelebeğin yeni kanatlarını kayanın üzerinde çırpmasını ve sonra uçarak arkadaşlarına katılmasını izlerken Al, "Bazı şeyler düzeltilemez," dedi kederle.

Al kayadan başını kaldırmadı ve artık hiçbir şeyin olmadığı yerde hâlâ kırık parçalar görüp görmediğini merak ettim. "Al, rüya görüyorsun," dedim ve gözlerini benimkilerle buluşturdu. Gözlerinde rahatsız edici bir masumiyet vardı ve geri dönüp yeniden başlayabilmeyi dilemeye başladım. "Beni buraya getirebilir misin? Yardımına ihtiyacım var."

Bakışları gölgelikte dans eden kelebeklere kaydı, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak tekrar boş kayaya baktı. "Elbette," dedi, belli ki kafası meşguldü. "Buraya gel."

Hat beni içine çekerken acı içinde soluk soluğa kaldım, her şey bir anda yok olurken Al'ın feryadını duydum. Anlamamıştım! Üç gün olmuştu. Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı ve gerçeklik -ya da aslında sonrası- etrafımda yeniden şekillenirken yere sertçe çarptım.

Yüzüm Al'ın yazım mutfağının siyah mermer zeminine çarptı ve omzum, yükseltilmiş banklarıyla büyük dairesel ateş çukuruna doğru yuvarlanırken bir sancı verdi. "Ah," dedim usulca, Al'ın yakınlarda küfrettiğini duydum.

Zor bir iniş olmuştu ama buradaydım ve yenilenmiş bir umutla -ve utançla- kendimi çözdüm ve bir dirseğimin üzerine çıktım. Büyücü aynam yerde yatıyordu ve onu yerden aldım, bankın üzerine koymadan önce çatlak olup olmadığını kontrol ettim. Duvardaki yeni, yırtık pırtık delik beni duraksattı, Al'ın yatak odası onun ötesinde gri görünüyordu - bir zamanlar kapısız olan odaya açılan bir kapı. Görünüşe göre bir çizgiyi atlamadan önce içeri girmek istemişti. Acı dolu bir ses dikkatimi odanın ön tarafındaki küçük ocağa çekti.

Ocak yanıyordu ve gölgeli kömürler ile arduvaz yazım masası arasında yerde kambur bir figür duruyordu. "İrin kovası anne," diye inledi Al, sarıldığı battaniyeyi geriye atıp bana kaşlarını çatarak baktı. "Uyuyordum!" diye bağırdı, yeni siyah gözleri başını tutarken parlıyordu. "Ben uyurken seni buraya atmamı istemekle ne demek istiyorsun? Hatların hepsi berbat durumda! Bir gargoylle yardımı olmadan atlayamazsın, yoksa çok acır!"

"Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum," dedim otururken, başımın zonklamasının durmasını dileyerek. Yine de en azından iyileşmişti ve temkinli bir şekilde karşısındaki ocağa oturdum, rüyasında gördüğü o tuhaf yarasa benzeri görüntüyü hatırladım ve hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Üzerinde bornozu vardı, bu beni hiç şaşırtmadı. "Özür dilerim," dedim, kaburgalarını hissedip yüzünü buruştururken. "İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?" diye homurdandı ve ben sırtıtmama engel olamadım. "Ne gülüyorsun be! Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır," dedim gülümsememi engelleyemeyerek. "Sadece iyi olmana sevindim."

Soluğunun altında homurdanarak bir toprak parçasına uzandı ve ardından ateşin üzerine attı. Yanık kehribar kokusu daha da arttı. "Burada olmak için bir nedenin olduğunu varsayıyorum," dedi bana değil ateşe bakarak. "Beni *acı* içinde görmek istemenin dışında."

Odanın gerçekten de daha küçük olup olmadığını merak ederek yaklaştım. Hatırladığım kadar geniş bir alan yoktu ama belki de yeni kapı bunu açıklıyordu. "Yardıma ihtiyacım var. Dali bana Ku'Sox'la anlaşmam için Cuma gününe kadar süre verdi ama sanırım eline fırsat geçerse beni öldürmeyi tercih edecek."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye hırladı, battaniyesine gömülmüş ve perişan görünüyordu.

Bir nefes aldım. "Ku'Sox'un çizgimi aştığını kanıtlayabilirim, ama bana-"

Sözlerim suçluluk duygusuyla kesilirken bana baktı. Aman Tanrım. Onlar elf köle tacirleriydi. Bana yardım etmeyecekti. Burada ne işim vardı?

"Neye ihtiyacın var? Rachel," dedi kuşkuyla.

Dudaklarımı yalayarak paltomu daha da yaklaştırdım. Burası alışılmadık derecede soğuktu. "Ah, Ku'Sox'un tüm dengesizliği bir kerede bahçedeki çizgiye taşıyarak ve böylece lanetini açığa çıkararak çizgiyi kırdığını kanıtlayabilirim. Ama biri bakmaya gelene kadar onu benden uzak tutmalıyım ve bu da onu alt edebileceğimi kanıtlayana kadar gerçekleşmeyecek. Bunu yapmak için de yardıma ihtiyacım var."

Al yerinden kıpırdamadı, beni duyduğuna dair tek bir işaret bile vermedi. "Kara ruhlu öğrenci istediği zaman gelebileceğini sanıyor," diye homurdandı ve battaniyesinin altından omuzlarını kaşımak için geriye uzandı. "Rüyamda mıydın?"

"Hayır," dedim ve sonra kara gözleri üzerime dikilince, "Evet. Al, uygulanabilir bir planım var. Yardıma ihtiyacım var."

İçini çekti ama rüyasını gördüğüm için mi yoksa başarısız olacağından emin olduğu bir planım olduğu için miydi, bilmiyordum. "Lanet olası mavi kelebekler," diye fısıldadı, kırmızı kıvılcımların bacadan yukarı süzülüşünü izlerken. "Hiçbir şey ifade etmiyorlar. Aç mısın?"

Erkeklerin beni sürekli beslemeye çalışmasının sebebi neydi? "Hayır. Al-"

"Öyleyim," diyerek sözümü kesti ve ocağın yanındaki üstü kapalı bir sepete uzandı. Kareli bir fiyonkla bağlanmıştı ve Newt'ten geldiğini hayal ettim.

-Umarım iyi günlerinden birinde. "Haftalardır bir şey yemedim, sanki," dedi kurdeleyi açıp içine bakarken.

"Al, yardımına ihtiyacım var."

"Ah." Yüz ifadesi düştü. "Onu yemeyeceğim. Rachel, bu iğrenç. Gel de şunu kokla."

"Al!"

Al sepetle uğraşmayı bıraktı, başı öne eğikti. "Yüzüklerimi kullanmak istediğini biliyorum. Ku'Sox'u tek başına alt edecek kadar güçlü değilsin. Hiç kimse değil, iki iblis bile birlikte değil. Üç değil. Beş, son seferde oldu ve sadece dört kişi karşılaşmadan uzaklaştığı için kimse tekrar denemek istemiyor. Özellikle de güneşe kaçmak için rüşvet olarak verilen onarılmış iblis bebekleri varken."

"Biliyor musun?" Dedim, şaşkınlığım çabucak kayboldu.

Utanmış gibi bana baktı. "Elbette. Ben yakıldım, lobotomize edilmedim. Alyanslarım yeterli değil." Yüzükleri cebinden çıkarıp çıplak parmağıyla avucunun içinde gezdirdi. "Sen ve ben onları takıp Ku'Sox'un karşısına çıksak bile yeterli olmazdı."

Çıldırılmaya başlamıştım. Neden bunu tek başıma yapmak zorundaydım? "Pes ettin!"

Yorgun bir çöküntü çöktü üzerine. "Rachel . . . Onu bizden daha iyi olsun, bir elf savaş lordunu tek başına ezebilsin diye yarattık. Yüzüklerim yeterli değil."

"Ama ben hattı nasıl tamir edeceğimi biliyorum!" İtiraz ettim ve yüzüklerini yanındaki kayrak masanın üzerine koymak için uzandı. "Bozuk değil, sadece aşırı yüklenmiş. Ku'Sox kolektif hatlarınızdaki tüm küçük dengesizlikleri benimkine itti ve onları enerjilerinin toplamından daha fazla hale getirdi. Bis ve ben Newt'in imza dengesizliğini o mor çamurdan ayırdık ve onun oluşturduğu çizgiye geri koyduk."

Gözleri büyüdü ve ben de gözlerinin yeni siyahlığı karşısında bir ürpertiyi bastırdım. "İlginç," dedi, alevlerin üzerine bir parça daha toprak atarak. "Kayıp tek tek çizgilere bağlı . . . ve sen bir tanesini mi ayırdın?" Kendini kaldırım taşlarının daha derinlerine yerleştirirken, arkasındaki ateşle güç bulmuş gibiydi. "Newt'in odaları bu yüzden mi artık küçülmüyor?"

"Muhtemelen," dedim, dengesizlik, sızıntı ve kayıp kütle arasında doğrudan bir bağlantı olup olmadığını merak ederek. Eğer öyleyse, dengesizliği onun hattına yüklemem hoşuna gitmeyecekti. "Ku'Sox bu yüzden Bis'i aldı. Ama Bis'in tüm çamur topunu Newt'in hattına taşımasına ve Ku'Sox'un lanetini açığa çıkarmasına ihtiyacım yok."

Al'ın yüz ifadesi çarpıldı. "Bunun üzerine o senin üzerine inecek ve-" "Beni her zamanki zeminde karanlık bir noktaya dönüştür. Evet," dedim. zeminde bir dikiş. "Bunu onun yaptığını kanıtladıktan sonra belki bazılarınızın bana yardım edebileceğini umuyordum. Bilmiyorum... *Belki bana yardım edersiniz!*" Hayal kırıklığına uğramış bir halde bağırdım.

Al kıkırdayarak kendini yeniden topladı. "Yapardım ama en az beş kişi gerekir, seni saymıyorum çünkü hiçbir şey bilmiyorsun."

Onunla tartışabilirdim ama haklıydı. "Quen bizim yanımızda olacak. Ve Trent, eğer onu serbest bırakabilirsek."

Al, Trent'in adını duyunca kaskatı kesildi. "İblisin yapamadığını Elf büyüsü yapabilir," diye isteksizce itiraf etti. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Trent daha iyi bir seçim olurdu." Bakır renkli kıvılcımlar çıkarmak için ateşi dürttü. "Hileci tanrıçasına güçlü bir bağı olan vahşi bir canavar." Gözleri uyarırcasına benimkilerle buluştu. "Güçlü ama kaotik. Güvenilmez."

Bu bir onaylama değildi ama şaşırtıcı derecede umut vericiydi ve hırıltılı saçlarımın arasından ona baktım. "Elf büyüsünün iblis büyüsünden daha güçlü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu asla *kabul etmem*," dedi gülerek. "Ama Ku'Sox iblis büyüsü biliyor. Eski savaşlardan kalma Elf büyüsünü mü? O kadar da değil."

Bana bakma şekli beni gerdi ve gözlerimi kaçırdım. "Mmm," diye homurdandı, görünüşe göre tatmin olmuştu. "Birlikte hareket eden iblisler

yeterli değildir. Ku'Sox'u aşmak için düşüncelerin tek bir eylemde birleşmesi gerekir. Benim yüzüklerim sadece iblisler arasında işe yarar. Bir elf ruhunu bir iblisle birleştirmenin yolu yok."

Var, diye düşündüm, birden söylemeye korktum. "Ah, işte bu yüzden buradayım. . ." Kalbim çarparak kolumu uzattım ve avucumu açtım, ateş ışığı halkaların üzerinde parlıyordu.

Al ilgiyle öne doğru eğildi, yüzükleri alırken kalın çıplak parmakları benimkilere sürtündü. "Bunlar Bunları nereden buldun?" dedi, yüzükleri yumruk yaparken siyah gözleri kısılmıştı, içinden nefret akıyordu.

Dudaklarım aralandı. Korkmuştum, geri çekilmemek için mücadele ettim. Yüzükleri tutuşu onları ezecek kadar sıkı görünüyordu. Aklıma Quen'in iblislerin belki de önce köle olduklarına dair söyledikleri geldi. "Müze. Başka bir şey istiyordum ama oraya gittiğimde gitmişlerdi ve bunlar da-" Yumruğu sıkılaştığında nefesim kesildi. "Al, hayır!" Elini tutup parmaklarını açmaya çalışarak bağırdım. "Onları kırma! Sahip olduğum tek şey bu! Lütfen!"

Bana hırladı, kare yüz hatlarındaki çizgiler ağır ve çirkindi. Yüzünü buruşturarak elimden kurtuldu ve yüzükleri köşeye fırlattı. Nefesim hızlandı ve ikiz çınlama seslerinin peşinden atıldım, önce birini sonra diğerini bulurken bir örümcek gibi tırmaladım.

Onları göğsümde sıkıca tuttum, nabzım atarken sırtım ona dönüktü. Bana asla yardım etmeyecekti. Başım dik, titreyen ellerimde yüzüklerle ateşe doğru yürüdüm.

"Elf köle tacirleri!" Al homurdandı. "Çok çirkinler ve ben çok çirkinlik yaptım Rachel."

"Ku'Sox daha çirkin," dedim sertçe. "Elimde olan bu. Onları kullanacağım. Eğer onu yeterince uzun süre oyalayabilirsem, belki siz korkaklar da ona karşı koyarsınız."

"Yüzüklerin ölü olması dışında." Al'ın sesi sertti.

Önünde durdum, ateş kaval kemiklerimi ısıtıyordu. Onları hayata döndürebileceğimi söylediğimde nasıl tepki vereceğinden emin değildim. "Ben, ah, onları yeniden canlandırabilirim."

Bana baktı, başını eğişinde ekşi bir öfke vardı. "Kimse onları yeniden çağıramaz."

Otururken dizlerimiz neredeyse birbirine değene kadar eğildim. "İki gün önce Pierce'ın yardımıyla elf gümüşünü yeniden çağırdım."

Bir maşayı alıp alevlere sapladı. Onlar köle tacirleriydi. Bana asla yardım etmezdi. "Öyleyse git ona sor," diye mırıldandı Al, bana inanmadığı belliydi.

"O öldü. Nick, Ceri'yle birlikte Ku'Sox'u öldürebilmek için Newt'tan kaçmasına yardım etti."

"Ceridwen?" Al'ın kafası bir anda yukarı kalktı. "Onun bununla ne ilgisi var?" Birden Ceridwen'in bin yıldır onunla birlikte olduğunu hatırladım, onu tanıdığı olarak değiştirirken o kadar dikkatsiz davranmıştı ki onun hayatını kurtarabilmişim. Geriye dönüp baktığımda, bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünüyorum. Bunca zaman ondan daha zeki olduğumu düşünmüştüm. Tanrım, aptallık ettim. Sanırım onu sevmişti.

"Al, üzgünüm," diye fısıldadım, onun kaybından dolayı acı hissedebileceğini düşünmediğim için kendimi tekmeliyordum. "Ku'Sox-"

Al sözlerimi durdurmak için titrek bir el uzattı, başı öne eğildi. "Yeter," dedi, sesinin sert tınısı kalbimin etrafında metal bir bant gibi sıkıyor, acıtıyordu.

Daha yakına kaydım, ateşten gelen yanık kehribar kokusu gözlerimi yakıyordu. Al derin bir nefes almıştı ve ellerini çözerek yavaşça nefes verişini izledim. "Özür dilerim. Bildiğini sanıyordum. Newt söylemedi mi-"

"Yeter dedim!"

İçime kapandım, kendi kederim kabarırken onun kendi kederini bastırmasını ve varlığını inkâr etmesini izledim. "Al, yardımına ihtiyacım var," diye fısıldadım ve o da alçak alevlerin önünde karanlık bir yumruya dönüştü. "Sadece yarın gece yarısına kadar vaktim var. Bunu daha önce de yapmıştım. Neden işe yaramadığını bilmiyorum."

Al'ın omuzları battaniyenin altında çökmüştü ve ifadesi uyuşmuştu. Artık beni dinlediğinden bile emin değildim. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Bir elf ile iblis arasında kesin bir bağlantı kurmanın tek yolu bu," dedim. "Ve hiçbir iblis bana yardım etmeyeceğine göre ..."

Al'ın başı ateşten yana döndü. Siyah gözleri beni delip geçti ve bir ürpertiye daha bastırdım. "Üst rafta," dedi kesin bir ifadeyle. "Kitapların arkasında."

Bakışlarını birkaç açık kitaplıktan birine doğru takip ettim. Sessizce ayağa kalktım ve yüzükleri ön cebime soktum. Gözlerini üzerimde hissederek adımlarımı sayarak odayı geçtim. Yaklaşık bir adım kadar daha küçüktü. Parmak uçlarımda dururken ellerim sabitti, bir elim denge için raftayken üç kitabı yoldan çektim, elim arkalarındaki küçük boşlukta körlemesine arıyordu. Bir yüzüğün soğuk, pürüzsüz şeklini bulduğumda içimden bir sarsıntı geçti.

Topuklarım inerken ve elimde bir yüzükle dönerken Al, "Takma," diye uyardı. Minicikti, neredeyse serçe parmağı kadar bir yüzüktü. Al'ın eline uymayacağı için kime ait olduğunu merak ettim. Tabii o cılız siyah yarasa şeklinde değilse.

"Ne oldu?" Üşümüş ama ateşe geri dönemeyecek kadar temkinli bir şekilde sordum.

"Bir setin yarısı," dedi isteksizce, yüzüğü sanki canlıymış gibi kucaklayıp elimden alırken gözleri yere eğilmişti. Bunun onun prangası, sefil bir geçmişe olan bağı olduğunu fark ettiğimde gözlerim büyüdü. "Bunu görmeni istiyorum," dedi. "Neyi riske attığını bilmeni istiyorum."

"Özür dilerim," dedim usulca, tekrar önünde bağdaş kurup oturmak için öne çıkarken. Kızarmış, utanmış ve hâlâ ona bağlı olduğu belli olduğu için utanmıştı. "Diğer yarısı nerede?"

Al vahşi, çirkin bir gülümsemeyle gülümsedi. "Gitti, sahibiyile birlikte." Gözlerim düştü. Ona bakamadım. *Al bir köle miydi?* "Al-"
" "Bir zamanlar güvenmiştim."

Hiçbir şey söyleyemedim, küçülen odasında ateşinin önünde üşüyordum, dünyası çöküyordu.

"Hayatını riske atmaya hazırsın," dedi, "peki ya ruhun? Ya ana yüzük başkasının eline geçerse? O zaman ne olacak? Sadece köle yüzüğü takan kişi tarafından çıkarılamaz."

Gözlerim Al'ın battaniyenin kıvrımları arasından görünen ellerine takıldı. Eldiven takmamıştı, sert ve yıpranmış görünüyordlardı. Ama başka seçeneğim yoktu. Sefil ve kararsız bir halde başımı kaldırdım. "Bunu yapmak zorundayım."

Ne düşündüğünü anlayamadım. Alçak alevlerin kırmızı ışıltısını yakalayan gözleri neredeyse normal görünüyordu. "O zaman neden başarısız oldun?"

Aman Tanrım. Neden başarısız olduğumu biliyordum ve bakışlarımı indirdim. "Korkuyorum," diye fısıldadım ve o da gülümsedi. "Kahretsin, hiç komik değil!" diye bağırdım. "Korkuyorum!"

Hâlâ gülümseyen Al, birbirine dolanmış parmaklarıma baktı ama bana dokunmak için uzanmadı. "Quen'e güveniyor musun?"

Perişan bir halde Quen'i, onun ahlakını, sadakatini ve karakterinin gücünü düşündüm. Ceri onu sevmişti ve Ray onun tüm dünyasıydı. Quen'le ne elde edeceğimi çok iyi biliyordum ve başımı salladım. Ona güvenmiştim.

"Trent'e güveniyor musun? Trent'e güveniyor musun?" Al söyledi. Başımı kaldırdım ve Al, yüzümdeki geyik ifadesine bakarak başını salladı. "Ahh, işte burada," dedi Al,

çıldırııcı derecede kendini beğenmiş.

"Trent'in buna asla erişimi olmayacak," dedim hemen.

"Muhtemelen yapacaktır. Eğer ona güveniyorsan, onları çağırabilirsin. Bana elf gümüşünü çağırmak için ne yaptığını göster."

Telaşla yüzükleri çıkardım. "Ona güveniyorum. Güveniyorum," diye iddia ettim ama midem yalan söylediğini anlatırcasına sıkıştı.

Al omuzlarını silkti ve battaniyesi düştü. "O zaman göster bana."

Güzel. Ruh halim bozulmuştu, küçük yüzüğü dikkatlice büyük olanın beşiğine soktum. Sert kaldırım taşlarının üzerinde kayarak, yüzükleri sol elimin parmak uçlarına yerleştirdim ve tam aramızda göz hizasında tuttum. Auramı daha kolay görmesini sağlayacağını tahmin ettiğim bir gözlüğü beceriksizce takmış olan Al'a son bir kez baktım ve gözlerimi kapattım.

Tanrım, *lütfeñ bunu yapmama yardım* et, diye düşündüm. *Bunu yapmam gerek.*

Nefes vererek aurayı elimden ittim, bükülmüş dirseğimde bir gömlek kolu gibi asılı kaldığını hissettim, sıcak ve yumuşaktı. Kafamda garip bir dönüş yaptığım da ve tüm auram kırmızıya döndüğünde Al şaşkınlıkla homurdandı. "Auranı katmanlara mı ayırıyorsun?" diye nefes aldı. "Her seferinde bir titreşim mi?"

Gergin bir şekilde, Al'a bunu göstermenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim. İblis tam bir paketçiydi. Etrafta ne gibi kullanılmayan tılsımları olduğunu bilemezdim. Ama başımı salladım, koluma yılan gibi kıvrılan kırmızı bir aura gönderirken gözlerimi açmadım. Nabız noktalarımın üzerinden kayarak geçip parmaklarıma tırmanırken, birleşik halkaların üzerinde kıvrılıp kalınlaşırken ürperdim. Nabzım hızlandı. Burası genellikle her şeyin dağıldığı yerd i ve dikkatlice, yavaşça, etrafımda ve halkalarda dolanan auramı turuncunun en hafif tonuna kayd ırdım.

"Dikkat et..." Al nefes aldı ve halkalardaki küçük çatlaklar ortaya çıktıkça başım ağrımaya başladı.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Bunu yapabilirim," dedim. Bunu yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Ama o Trent'ti ve hayal kırıklığı gözyaşlarımdan gözlerime battığını ve ellerimin titremeye başladığını hissettim. Beni kafese koymuş, avlamış ve hayatımı cehenneme çevirmişti, üstelik ben onun ahlaksız olduğunu ve cezayı hak ettiğini boğazına tıkmak için savaşıırken bile.

Ama artık buna inanmadığımı fark ettiğimde nefesim kesildi.

Bazilika'da halkını sağlığına kavuşturmam için bana yalvardığında yüzündeki acı dolu ifadeyi, Nick'i üzerimden çektiğinde duyduğu öfkeyi, bir çocuğu kurtarmak için ölüme ve hayatı boyunca uğruna çalıştığı her şeyin sonuna katlanmaya gönüllü fedakârlığını hatırladım.

"Rachel," diye fısıldadı Al, ama dönen binlerce gözden biri dönüp bana odaklanırken, vahşi büyüünün tınısı ruhumu çınlattı. Diğerleri

Çekildim ve seçim gücüm dışında herhangi bir gücüm olduğunu düşündüğüm için bana güldüklerinde cesaretim kırıldı.

Ve işte o zaman inancım arttı. Seçim. Lanet olsun, Trent'e güvenmiştim. Lanet olsun, ona ruhumun derinliklerine kadar güveniyordum; buna mecbur olduğum için değil, bunu seçtiğim için.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı ve fark ettiğim şey karşısında titredim. Ona güvenmiştim, ruhumla bile. *Ve o benim için yaratılmamıştı.*

Vahşi büyü güldü ve sanki gözler beni gecenin karanlığıyla işaretleyerek kendilerinin yaptı. *Ben seninim*, diye sefilce kabul ettim, ama bu doğrudu ve daha da önemlisi, bu benim seçimimdi. Her zaman öyleydi.

Gökkuşağının tamamı tenimin üzerinde kayarken titredim, kör edici bir beyaza dönüştü ve kendi içinde aşılmaz bir karanlığa gömüldü. Yankılanan bir *ping* sesiyle halkalar yeniden canlandı.

Nefes nefese gözlerimi açtığımda yüzüklerin zaferin kendisi gibi parladığını gördüm. Ani bir düşünce patlamasıyla yüzüklerin yapılışı zihnime kazındı. Titreyen elimdeki yüzüklerin bir zamanlar neden olduğu aşağılanma içimde yankılandı; efendinin zalimliği, kölenin ıstırabı, küçük acılar ve her ikisinin de hayatını sona erdiren ve yüzükleri kıran vahşi tepki. Hepsi oradaydı, vahşi büyü'nün çınlayan kahkahasında, acımasızlığında vahşice dürüst. Burada bulunan güçle hayatlar inanılmayacak kadar mahvolmuştu ve şimdi o güç iki küçük sert metal bantta benim olmuştu.

"Rachel."

Yüzüklerden başka yere bakamıyordum. Gözyaşlarımı yanaklarımda hissediyordum ve Al'ın -kara bir ayı gölgesi- önümde eğildiğini, ellerini bana dokunmaktan korkarak uzattığını hissediyordum.

"Rachel?" Bu kez soruyordu ve parmaklarımı sıcak metalin etrafında kısıp gözlerimi kırptım. Yaşıyorlardı. Tek yapmak istediğim onları yok etmekti.

"Bunlar şeytani," dedim, auram kalınlaşırken hıçkırıklarımı bastırdım, yaptığım şey gibi şeylere karşı korunmak için içimde iğne uçları kadar enerji birikti. Trent'e bu konuda güvenilebilir miydim? "Bunlar şeytani!" Gözyaşlarımın arasından onları görerek daha yüksek sesle söyledim.

Kollarım acıyordu ve Al ve yanık kehribar kokan bir battaniye omuzlarıma indiğinde sıçradım. "Başardın," dedi Al şaşkınlıkla ve ben titreyerek başımı kaldırdım. "Ona güveniyor musun?"

"Keşke yapmasaydım." Burnumu çekerek elimi burnumun altına sildim. "Elflerden nefret etmene şaşmamalı."

Onları saklamak üzereydim ki Al bileğimi yakaladı. Parmaklarım yavaşça açıldı ve onları aldı, yüzükleri ateş ışığına tutarken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gözlükleri gitmişti ve gözlerini kısarak onları yakın tutuyordu. "Ne kadar emin

Ona bağı mısınız?" diye sordu, sesi temkinli ve yumuşaktı.

Gözlerimi sildim ve titreyen elimi uzattım. Yüzüklerin anıları hâlâ içimde yankılanıyor, dünyamı yeniden düzenlemeye çalışırken düşüncelerimi renklendirmeye devam ediyordu. Elflerin vahşi olduğunu, iblislerin çizmesi altında var olmak için savaştıklarını biliyordum. İblislerin, elflerin onları yavaş bir yok oluş sarmalında lanetlemesinin intikamını almaya çalıştıklarını tahmin etmiştim. Ama ne kadar derine indiğini, ne kadar karmaşık olduğunu, ne kadar eski olduğunu fark etmemiştim.

Bu duygudan sıyrılıp yüzükleri ondan aldım ve cebime sokup sakladım. Onları kullanacak ve işim bittiğinde yok edecektim. Onlar birer araçtı ve korkunun beni yönetmesine izin veremezdim. "Fark etmez," dedim ona cevap verirken. "Bu benim yaptığım bir seçim."

Al içini çekti ve alevlerin içine, belki de içinden, hiçbir şeye ve her şeye baktı. "Belki de kendini kurtarmaya odaklanmalısın," diye fısıldadı. "Bırak hepimiz ölelim. Onarılamayacak kadar kırıldık."

Al'ı rüyasında düşündüm, buna hiç benzemiyordu, daha çok zarif bir yarasaya benziyordu. Kırılmış mıydı? Belki, ama onun kelebeğini kanımla tekrar bir araya getirmiştim. "*Titanik* filmini hiç sevmedim," dedim ve bakışlarını üzerimde keskinleştirerek homurdandı. "İkisi de o lanet kapıya binebilirdi."

Al gülümsedi ve içimi garip, benzer bir his kapladı. Ayağa kalkarak şömine rafından evlilik yüzüklerini aldım ve ona uzattım. "Onu unutmaya çalışma," dedim ve elleri yüzüklerin üzerine kapandı, bana bakarken gözlerinde merak vardı.

"Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Gitmek zorundaydım. Yüzükler uyanıktı ve onları ne kadar erken kullanırsam, o kadar erken yok edebilirdim. "Beni . . . beni eve gönderebilir misin?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra kocaman bir iç çekişle ayağa kalktı. "Öğrencim vahşi büyüü yeniden uyandırdı ve kendini eve götürüyor mu?" Güldü ama gülmesi düz kaldı ve kalın parmağı çeneme dokunup beni ona bakmam için çevirdiğinde irkilerek sıçradım. "Eğer sana ihanet ederse, başladığım işi onun parmaklarıyla bitiririm," dedi ve ben ürperdim. "Bunu ona söyle."

"Yapacağım."

Büyü aynamın pürüzsüz yüzeyi kollarımın arasına kaydı ve geri çekildi, sanki bu beni son görüşü olacakmış gibi gözlerini üzerimde gezdirdi. "Ne kadar korkağız," dedi usulca ve sonra çizgi beni içine çekerken nefesim kesildi, başım acıyla patladı. Sanırım bayılmışım, çünkü arka bahçemde Pierce'ın mezarını örten sert kırmızı çimento levhaya çarptığımı hatırlamıyorum, ama Al beni oraya bırakmıştı.

Doğrulup morarmış kalçamı ovuşturdum, etrafıma tünemiş sessiz gargoyllere bakarken scrying aynamı kendime çektim. "Ah, merhaba," dedim ayağa kalkarken, gergindim ve yanık kehribar kokuyordum. Kösele kanatlar hışırdadı ve kırmızı

ve altın rengi gözlerim kırıştı. "Umarım sizi rahatsız etmemişimdir," dedim kutsal zemine doğru ilerlerken, ellerim ceplerimin dışına dokunarak her şeyin hâlâ yanımda olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Vahşi büyüü yeniden uyandırmıştım. Bir şekilde başarmıştım. Her şey yerli yerindeydi.

Yarın uzun bir gün olacaktı.

Yirmi Üç

Kiliseye geri dönerken çirkin gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, en kısa yolu seçiyor ama iri gölgelerine olabildiğince yer bırakıyordum. Ben sonsuzluktaiken güneş batmıştı ve bazı tılsımlara başlamadan önce yanık kehribar kokusunu üzerimden atmak için hızlı bir duş almak için zamanım olup olmadığını merak ettim. Ku'Sox benim yapabileceğim her şeyi alıp dört katı güçle bana geri verebildiği için en yararlısının ne olacağından emin değildim.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Trent," diye mırıldandım, kendimi yeni bir deri kadar savunmasız hissediyordum. Lanet olsun, neden ona güvenmek zorundaydım ki? Güvenmediğim zaman hayatımı anlamak çok daha kolaydı.

Arkamda gargoyller filler gibi gürlüyordu ve bir gölge başımın üzerinden ok gibi geçince eğildim. Bu bir gargoyle'du, hızını kaybetmek için bir takla atıp bana bakan bir mezar taşının üzerine inerken ölmekte olan Bis olduğuna dair ilk vahşi umudum. Dişi olduğunu biliyordum çünkü gözleri sarıydı ve kuyruğunun ucundaki kürk tutamı beyaz yerine siyahtı. Bis'ten de daha inceydi ve kanatlarını yeniden yerleştirirken hareketlerinde belirgin bir zarafet vardı.

"Bis olduğunu sanıyordum," dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak.

"Ben Glissando," dedi genç gargoyle, kulakları neredeyse kafatasına kadar dümdüzdü ve yüksek ama çakıllı sesi gürlüyordu. "Bis'in arkadaşı."

Tedirgin bir şekilde bakışlarımı onun arkasından kiliseye çevirdim, perdesiz pencerelerin ışıltısı bahçeye yayılıyordu. "Özür dilerim," dedim dikkatim ona döndüğünde. "Bir iblis-"

"Onu aldı, evet," diye sözümü kesti Glissando, altın rengi gözlerindeki çekiklik öfkeye dönüşmüştü. "Babası seninle konuşmak istiyor."

"Dışarıda mı?" Dedim, sesim gıcırdıyordu ve sonra zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Tabii ki dışarıdaydı. Cincinnati'deki bütün gargoyle'lar arka bahçemdeydi.

"Seni ona götüreceğim," dedi Glissando ve nabzım hızla atmaya başladı. Kahretsin, bunu ona nasıl açıklayacaktım? Bis'i neden böyle bir tehlikeye attığımı?

"Olay olduğu anda Bis'in babasına ulaşmaya çalışmalıydım," diye mırıldandım ve Glissando da onaylarcasına kanatlarını karıştırdı. Yavaşça döndüm, beni izleyen gözlerden hangisinin Bis'in babasına ait olduğunu merak ediyordum.

Ona ne diyecektim? Benim bir iblis olduğumu biliyor muydu? Bis'in bana bağlı olduğunu? Bis daha geçen hafta babasıyla konuştuğunu söylemişti ama "Hey, baba! Bir iblise bağlıyım!" sıradan bir konuşmada ortaya çıkan türden bir şey değildi.

Glissando'nun kulakları döndü ve Jenks'in kanatlarının sesini benden önce duydu. Öfkeli peri, nemli mezarlık boyunca ok gibi ilerlerken mavi-yeşil karışımı tuhaf bir toz damlatıyordu. "Tanrım, altı haftalık biber sidiğinden daha kötü kokuyorsun, Rache," dedi önümde durup Glissando'ya şüpheyle bakarken. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, elim köle yüzüklerinin bulunduğu cebime dokundu. Trent'e hayatım pahasına güvenecektim. Tam bir aptaldım. "Bis'in babasıyla konuşmam gerek," dedim ve perinin tozu şaşkın bir altın rengiyle parladı.

"Ah, benim de gelmemin bir sakıncası yok," dedi Jenks, itiraz etmesi için onu cesaretlendirerek. Ama kedi boyundaki çirkin yaratık kanatlarını kaldırdı ve omuz silkti.

Bir müstemilatin arkası hakkında yarım yamalak yorumlar mırıldanan Jenks saçlarımın arkasına, kulağımın hemen altına sokuldu. Burada olmak onun için çok soğuktu ama bunu söyleyerek onu aşağılayacak değildim.

Bekleyen gargoyllere döndük ve irkildim. Yanınıza aldığınız çocuğun replikleri öğrenmek için iblislerle oynadığını kendinize söylemek başka bir şeydi, babasına söylemek başka bir şey.

"Ivy'yi istemediğine emin misin?" Glissando yanımdan uçup bir sonraki mezar taşına konarken ve sabırsızca bize göz kırparken Jenks sordu. "O benden daha büyük."

"Bıçaklarını bilemediğini gördün," dedim çıktığım yoldan geri dönerken. "Karanlıkta *bunun yanında bunu* mu istiyorsun?"

Alacakaranlıkta parlayan iki düzineden fazla kırmızı ya da sarı göz bize doğru dönmüş olmalıydı. Glissando ben yanından geçerken gergin bir şekilde kıpırdandı ve sadece birkaç metre ilerideki bir işarete doğru zıpladı. "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu ve ben şaşırarak duraksadım.

"Elbette."

Gargoyle küçük bir sıçrayışla diğer omzuma konarak beni irkiltti ve Jenks'in küfretmesine neden oldu. Kendimi destekledim ama zihnimde o satırların yankısı yoktu. Bis benimle bağ kurmuştu. Artık bana ulaşabilen tek şey onun görüntüleri idi.

"Bis'in hayat arkadaşım olmasını umuyordum," dedi ve Jenks acı dolu bir mızımızlanma çıkardı.

"Özür dilerim," dedim işaret parmağını takip edip uzun, ıslak çimenlerde yolumu değiştirirken. "Öyle demek istemedim-"

"Sorun değil," dedi sözümü keserek. "Sadece onu tüm hayatı boyunca tanıdığımı bilmeni istedim. Ve şimdi ona dünyayı yıkan adam diyorlar."

Beklediğimiz kişi, satırları yeni bir şarkıyla çınlatacak ya da bizi tamamen yok edecek olan kişi."

Kaşlarım kalktı. *Dünya kırıcı mı?* İçeri girdiğimde gördüğüm gargoylelerin hepsi dönmüştü ve batan bir hisle, nereye gittiğimizi anladım. *İyi bir ilk izlenim bırakabilir miyim?* "Glissando

. . ." Başladım ama ağır pençeler omzumu sıkarak beni susturdu. "O her zaman benim sadece arkadaşım oldu," dedi, sesi sertti ve yine de Kadınsı. "Şimdi mi?" Duraksadı, burnunu çekti. "Yani, uyanık olduğu anların yarısını uçmakta olan bir kuşa tükürmeye çalışarak geçiren bir goyle gerçekten de her şeyi değiştirmesi gereken kişi olabilir mi?" diye ağlamaklı bir şekilde sözlerini bitirince Jenks kıs kıs güldü. "O da bir insan, herkesin sandığı gibi bir kurtarıcı değil. O aptal yarım düzlük o kadar gürültücü ki bir güvercini bile kanadından yakalayamıyor."

Kurtarıcı mı? Kafam karıştı. Bis'in ortak kehanetlerinin dışında bir şey olduğunu mu düşünüyorlardı? Nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyordum? "Ben, ah, onu geri almaya çalışıyorum."

"Geri mi?" Homurdandı ve kuyruğu destek için boynuma dolandığında Jenks ona bağırdı. "Çizgiyi öğreniyor," dedi alaycı bir tavırla. "Buradan bir şey yapamaz."

Ona gerçekten değer veriyordu ve suçluluk duygusu beni sardı. Kahretsin, hayatını gerçekten mahvetmişim ve şimdi gerçekten tehlikedeydi. "Glissando, Bis'ten gerçekten hoşlanıyorum. O benim için ailemin bir üyesi olduğu için önemli, kocakarı masalları yüzünden değil. O çizgiyi düzelterek. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Küçük gargoyle derin bir nefes aldı. "Teşekkürler," dedi başını öne eğerek. "Onlara geldiğinizi söyleyeceğim. İşte onlar, tam şuradalar."

Kanatlarını başımın arkasına doğru açtı ve ben kaskatı kesildim. "Bekle. Eğer Bis'e dünyayı kıran diyorlarsa, bana ne diyorlar?"

Kuyruğu boynumdan kayd ve ağırlığı değişti. "Sen onun kılıcısın."

Gözlerimi kırıştırdım ve o zahmetsizce havalanırken arkasından bakakaldım.

"Vay anasını!" Jenks haykırdı. "Gargoyle'ların kurtarıcısından kira mı alıyormuşum?"

Sertçe yutkundum, kendimi ilerlemeye devam etmeye zorladım. "Ve kılıcı," dedim, bunun çocuğa yüklenecek çok şey olduğunu düşünerek. "Bu seni ne yapar?"

"Bu beni ev sahibi yapar!" dedi memnuniyetle. "Acele et, olur mu? Hava soğuk."

Bundaki espriyi göremeyerek, kırmızı bir çimento levha ve Pierce'ın mezarıyla işaretlenmiş, kutsal olmayan küçük toprak parçasına doğru ilerledim. Etraftaki taşların üzerinde dişi ve erkek altı büyük gargoyle pusuda bekliyordu.

Kanatları sırtlarından sarkıyordu. Arkalarında düzinelercesi pusuya yatmış, onları izliyordu. Devasa bir çirkin yaratık melek heykelinin üzerine tünemiş, pençeleri meleğin yüzünde gözyaşı gibi narin çizikler bırakıyordu.

Gergin bir şekilde ayaklarımı sürüyordum ve onun iri kırmızı gözleri bana dikilmişti. Yere bu kadar yakın olmaktan hoşlanmadıkları belliydi ama bu onları Cincinnati'de çığlık atmak yerine uğultu çıkaran tek hatta daha da yaklaşıtıyordu. "Merhaba," dedim, bir elimi kot pantolonumun cebinden çıkarıp ona küçük bir el salladım ve geri kalanlar derimsi bir sessizlik içinde kanatlarını kaydıldılar. *Cebimde dünyanın en güçlü iki yüzüğü var ve ezilme tehlikesiyle karşı karşıyayım.* "Ah, siz Bis'in babası olmalısınız."

"Ben Etude," dedi heykelin üzerindeki gargoye, sesli harfleri boğazında alçak ve derin bir şekilde birbirine karışarak. Pençelerini oynattı ve heykelden kopan bir taş parçası çimentoya çarparak parçalandı. Kulakları bir an için düzleşti ve koyu siyah bir renge büründü. Bis'in de utandığında aynı şeyi yaptığını gördüğüm için birden kendimi daha rahatlamış hissettim.

"Merak etme," dedim. "O heykeli hiç sevmedim. Bu Jenks."

Jenks bir toz patlaması yaptı ama omzumda kaldı. "Siz hantalların Rachel'a zarar vermediğinizden emin olmak için buradayım," dedi yüksek sesle ve etrafımızdaki gargoyeler uzaktan gelen bir çığ gibi mırıldandılar. "Sadece sizi uyarıyorum, hepsi bu," diye bitirdi ve susması için omzumu kaldırdım.

"Ah, Bis'i sonsuza dek kaybetmem hakkında-"

"Bis?" dedi yaşlı gargoye ve sözümün kesilmesi üzerine iç çektim. "Evet. Ah. Seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette..." Kafam karışmış bir halde ellerimi tekrar ceplerime soktum, artık ne olup bittiğini bilmiyordum. Beklediğim şey bu değildi.

Etude etrafımızı saran gargoyeleri işaret ederek, "Biraz kafa karışıklığı var gibi görünüyor," dedi. "Herkes Bis'in harika bir şey yapacağını düşünüyor gibi görünüyor. Ama burada benim oğlumdan bahsediyoruz. Hepimiz onun yaptığı hataları, söylediği şarkılardaki yanlışları biliyoruz."

İzleyen gargoyeler başlarını salladı, gözlerinden sabırsızlık okunuyordu. Tavırlarından hoşlanmadığım için kalçamı kaldırdım. "Hayatımı birden fazla kez kurtardı."

Bis'in babası, "Tek söylediğim, bu kadar genç birine bu kadar yüklenmek çok fazla," dedi. "O sadece kırk yedi yaşında."

"Bana elli yaşında olduğunu söyledi!" Jenks haykırdı.

Etude'un kanatları açıldı ve ben telaşla geri çekildim, ama o sadece düz beton levhaya atlıyordu. Geniş aralıklı ayak parmakları üzerinde öne doğru gelirken yüz ifadem karardı. Aman Tanrım. Kocaman olmuştu. Ben donakaldım ve Jenks, çirkin yaratık omuzlarımın üzerinden hafif kürklü kolunu geçirip üzerimde yükselince kaçtı. "İkimiz de Bis'in iyi bir çocuk olduğunu biliyoruz, ama o sadece bir çocuk," dedi yumuşak bir sesle, kanatlarını diğer gargoyelerin

Bizi görmeye.

Sinirle, beni daha yumuşak zemine ve diğerlerinden uzağa doğru ilerletmesine izin verdim. "Ona dünyayı kıran diyorlar," dedim ve Etude burnunu çekti, dikenli kulakları bir an için düzleşti. Demir bir çan gibi kokuyordu ve nedense dişlerimi acıtıyordu.

"O benim oğlum," dedi. "O sana bağlı, bir iblis. Auranda bunu görebiliyorum. Onun için istediğim şey bu değildi. Herkes çocuğunun olduğundan biraz daha iyi yetişmesini ister," diye devam etti Etude. "Yerleşin, birkaç goyle yetiştirin. Evrende yankılanan şarkılar söyle."

Jenks, "Çocuklarım için istediğim şey bu değil," dedi.

"Seçimlerini kabul ediyorum," dedi Bis'in babası, beni rahatlatmak için fazla makul bir şekilde. "Bu, sonsuza dek yaşamak zorunda kalacağı ve bir daha yıldızları göremeyeceği anlamına gelse bile."

"Ona bunu yaptırmam," diye itiraz ettim ve omzumdaki eli gerildi, pençeleri beni uyarmak için bir anlığına çimdikledi.

"Ama ikimiz de Bis'in büyük bir kahraman olmadığını biliyoruz. O lob kanatlı bir sakar."

Ağzım açık kaldı ve kanadının altından çekildim. "Etude, sanırım oğlunu ucuza sattın," dedim, yüzünü ona dönerek ve ona bakmak zorunda kalmaktan hoşlanmayarak. Küçük bir fil büyüklüğündeydi. "Oğlun, kırk yedi yaşındayken, ruhumu bulmak için neredeyse bir aura kırıntısı bile kalmamışken, ruhumu ley hatlarından bulup çıkardı." Parmağımı Etude'un çıplak, iyi şekillendirilmiş göğsüne doğru uzattım ve çirkin yaratık bir adım geri çekildi. "Beni muhtemelen hayatta tutabilecek tek kişiye atladın," dedim, onu takip ederek, yüzüne bakarken çenemi kaldırdım. "Bana *tek bir* çizgide var olan *iki* rezonansı söyledi, böylece onu tamir edebildim!"

"Ah, Rache?" Jenks, Etude'un omzunun üzerinden geçerken endişeli görünüyordu.

"Şuradaki satır," dedim öfkeyle, işaret ederek. "Hiç bitmeyen bir gecenin son ateşiymiş gibi hepinizin etrafında kümелendiği satır! Bis şu anda sonsuzlukta, sonsuzluğu yok etmeye çalışan psikopat bir iblisle patty-cake oynuyor. Çok kısa bir süre içinde tüm replikleri öğrenmeye çalışıyor ki biz de sizin tüylü kışklarınızı kurtarabilelim!"

"Rache?" Gargoylelar dört bir yandan kanat çırpıyor, siyah gölgeleri geniş bir çemberin içine tehditkâr bir şekilde iniyordu.

"Eğer oğlun dünyayı yıkacaksa, ben onun sonunu getireceğim!" diye bağırdım.

Titreyerek geri çekildim, aniden beni izleyen kırmızı ve altın rengi parlayan gözlerin, bir kayadan tozu süngerden su çeker gibi çekebilecek güçlü kaslarla desteklendiğini fark ettim. Ama henüz bitirmemiştim. "Şimdi hepiniz benim

Mezarlık çünkü şu anda hatların *berbat* olduğunu biliyorum ve eğer onlar bana baş ağrısı veriyorsa, sen de acı çekiyor olmalısın. Ama bir daha Bis'e lob kanatlı sakar dersen, öğlen vakti peşine düşer ve kulağını koparırım!"

"Ah, Rache?" Jenks mırıldandı.

"Ne istiyorsun, peri?" Hırladım, ellerim kalçalarımda dururken dizlerim titriyordu.

"Boş ver."

Etude beni süzüyordu, iri kırmızı gözleri değeriendiriyordu ve kollarım bir şekilde ortama dolanmıştı. Bunun beni korkmuş gösterdiğini biliyordum ama sinirlenmeye çalışıyordum. İkisi de oldu. "Belki de," diye gürledi Etude, kulakları bana doğru dikilmişti, "oğlum silah seçiminde akıllıca bir karar verdi. Onu hayatta tutabilir misin?"

Sesi değışmiş, saygılı bir hal almıştı. Bir nefes aldım, nefes verirken titrediğini duydum. "Niyetim bu," dedim usulca, buna inanarak. *Herkes benden birini korumamı istiyor. Beni kim koruyacak?* "Son nefesime kadar."

Etude bana tekrar yukarıdan aşağıya baktı. Tam boyuna ulaştığında arkamdaki birine eliyle işaret etti. İçgüdüsel olarak yarım adım geri çekilmeme engel olamadım ama Etude arkasına döndüğünde bana vahşı, siyah dişli bir sırıtışla bakıyordu. "O halde," dedi kanatlarını arkasına doğru kaydırarak, "bu ikisiyle ne yapmamızı istiyorsun? Onları sinsice dolaşırken bulduk ve yaramazlık peşinde olduklarını düşününüz."

"Peri osuruğunun imkanı yok!" Jenks haykırdı ve yüzümün kızardığını hissettim. "Nick," dedim, şaşırmamıştım, tüm kinim ve öfkem tek bir kelimeye damıtılmıştı

kelime. İki gargoyle arasında asılı duran Nick'e bakarken sırıtmama engel olamadım, ayak parmakları ıslak ve soğuk topraktan birkaç santim uzaktaydı. Jax başka bir çirkin yaratığın avucunda oturuyordu, kanatları yırtık pırtıktı ve sırtı bize dönüktü, belli ki başka bir yerde olmayı diliyordu. Onu tutan çirkin yaratığın eli gözle görülür hafif bir sıcaklık yayıyordu ve onu gören Jenks, oğlunun omuzlarını kulaklarına değdirecek kadar yüksek sesle küfretti.

Nick'in yüzümdeki duyguları okuyabilmesi umurumda değildi. Hissettiklerimin hiçbirisi hoş şeyler değildi: Belki onu yakaladığımız için -en azından biri- duyduğum memnuniyet; bana tokat attığı için duyduğum öfke; Ceri ve Pierce'ı ölüme terk ettiği için duyduğum nefret. Ivy ve benim onu müzede alt etmiş olmamız sadece küçük bir teselliydi.

Yüzükleri çalmak için buradaydı ve hala orada olduklarından emin olmak için cebimi yokladım. Tanrı'ya şükür bu gece bahçe parlak gözlerle doluydu. Jenks'in kanatları soğuktan maviye dönmüşü ama Nick'in önünde durmuş, en az benim kadar sinirli görünüyordu. "Nick, Nick, Nick," dedim ellerim kalçalarımda. "Keşke bunun bir sürpriz olduğunu söyleyebilseydim."

Suratı asılan Nick, omuzlarındaki acı yüzünden yüzünü buruşturdu. Yüzünde bir ifade vardı.

Ku'Sox'un yüzükleri bizden almadığı için onu dövüp dövmediğini merak ettim. "Açıklamama izin verecek misin yoksa neler olduğunu bildiğini mi varsayacaksın?" dedi.

Gözümün kenarı seğirdi. "Tutun onu," dedim sertçe. "Onu kutsal yerde tutun. Jenks, bir kayış getir, olur mu?"

"Vay anasını!" dedi peri Nick'in dönüşebileceği tehlikeyi fark ettiğinde, sonra kiliseye doğru dalarak yolunu gösteren rahatsız edici incelikte bir toz şeridi bıraktı. Kanatlarının sesinin solduğunu duyan Jax kıpkırmızı kesildi. Kanatları inanılmayacak kadar yırtılmıştı ama ana hatları zarar görmemişti. İyileşecekti. Tüm öfkesine rağmen Jenks dikkatli davranmıştı.

Etraftaki gargoyller kanatlarını oynatarak fil sesleriyle fısıldaştılar ve benim tedbirime kıkırdadılar. "Bizden kaçamayacak," dedi Etude, sesinde alaycı bir güvence vardı ve her bir gargoyle'un kulaklarını dikmek için çizgiye dokundum.

"Sana bahsettiğim iblis mi?" Temiz enerjiyi çekip chi'mi doldurarak söyledim. "Bis'e sahip olan mı? Bu pisliğin içine eski bir terlik gibi düşebiliyor."

Etude'un kuyruğu bir soru işareti şeklinde kıvrıldı ve Nick omzunu tutan keskin pençeleri sıkışınca homurdandı.

"Yani onu kayışla bağlamamın bir sakıncası yok, değil mi?" Çimlerin üzerinde Nick'e doğru bir topuk bir topuk yürüyerek ekledim. "Sadece kutsal zeminde olmak Ku'Sox'un Nick'i ele geçirmesini engellemez. Yine de bir kayış, en azından Ku'Sox'un *en sevdiği* insanın nasıl olduğunu görmek için uğrama ihtiyacı hissettiğinde bir hat kullanmasını engelleyecektir. Beni yalnız bırakma anlaşılmamız bir yana."

"Ku'Sox beni ele geçirmiyor," dedi Nick ve ben omuz silktim.

"İşler değişir." Enerji dolu karnım ve arkamda duran elli gargoyle ile kendime güvenerek önünde durdum. "Bana artık bunu *yapmadığını* mı söylüyorsun, Nicky bebeğim? Sana inanmadığım için beni affet." Belki de bu kadar ukala olmamalıydım ama Nick'e o kadar kızgındım ki umurumda bile değildi.

Gargoyller onu yukarı kaldırmışlardı ve bana çarmıha gerilmiş izlenimi verdiler. Nick gözlerini kısarak bana baktı, belli ki canı yanıyordu. "Haklıymışsın," dedi, sırtındaki ve omuzlarındaki ağrı yüzünden kelimeleri güçsüzleşmişti. "Yardım etmek için buradayım. Canımı yakmayı keser misin?"

Kayaların gıcırdama sesi kahkaha olmalıydı ve küçük bir beklenti heyecanı içime daldı. *Oh, lütfen . . .* "Haklıyım, ha?" Kalçamı eğerek söyledim. "Ne konuda haklısın? Senin hakkında *o kadar çok* şey söyledim ki." *Acele et, Jenks. Monologlarda iyi değilimdir.*

Nick'in ayakları seğirdi ve bir gargoyle tısladı. Nick gözlerime bakamadan, "Trent çizmelerini yalıyor," dedi. "Haklıymışsın. Ku'Sox'un bana ihtiyacı yok.

artık. Sana yardım etmek istiyorum."

Eğildim, beni tekmelemeye kalkarsa ayaklarına vurmaya hazırdım. İki gargoyle kollarını tutarken, bu gerçekten kötü bir yaşam seçimi olabilirdi. Onun yüzünden Ceri ve Pierce *ölmüştü*. Gözlerim kısıldı. "Sana da ihtiyacımız yok Nick."

Kilisenin arka kapısı dış cephe kaplamasına çarptı ve Nick'in ulaşamayacağı bir yere doğru geri döndüm. Gümüş bir ışıltı parlak bir iz bırakarak bize doğru ok gibi fırladı; içeride geçirdiği zaman Jenks'i umduğum gibi ısıtmıştı. Dışarısı onun için çok soğuktu. Yarın da daha iyi olmayacaktı. Onu evde kalmaya nasıl ikna edecektim? Her bahanenin arkasına sığınırđı.

Ivy onun arkasındaydı, kendini hantal şekillerin arasında bulana kadar hızlı hareket etti ve saygılı bir tempoya yavaşladı. Katanalarından biri elindeydi ve ucunu indirerek yavaşça hareket eden bir gölgeye dönüştü, gargoyleler ona kulaklarını dikerek karşılık verirken.

Jenks gümüş renkli plastikten esnek bandı elime bırakırken, "Peri bitini bağla," dedi.

Jenks'e sıcak bir yer vermek için saçlarımı omzumdan salladım ama onun yerine Etude'a gitti ve devin omzunda küçücük görünüyordu. Gargoyle'dan bir sıcaklık dalgası yayılıyordu. Gözlerim Nick'e gitti ve tereddüt ettim. Ona dokunmak istemedim. Beni dışarı atabilirdi.

Jenks devin kulağına gizlice vızıldadıktan sonra Etude, "İzin ver," dedi ve ben de minnetle plastik şeridi ona verdim. Pençeli elleri hünerli bir şekilde hareket etti ve Nick'i tutan iki gargoyle bir parmak hareketiyle ellerini önüne bağlayabilmek için ayaklarını yere koydular.

"Teşekkürler," diye fısıldadım usulca ve Etude'nin kulakları geri gitti.

Nick homurdandı, bileklerindeki bant beni ürperten bir sesle sıkılaştığında omuzlarını rahatlamış bir şekilde kaydırdı. "Bana neden güvenmediğini anlıyorum."

"Oh, bundan şüpheliyim." Ivy'nin beklediği yere doğru geri geri gittim, hapsirsa kollarını yuvalarından sökmeye hazır kimse yokken ona güvenmiyordum. "Öyle olsaydı burada olmazdın."

Korumalarından kurtulmuş bir halde ona baktım, bir iblisle yaşamının getirdiği yıpranma ve aşınmayı gördüm. Gözleri fıldır fıldırdı. Yanaklarında kalın kirli sakallar vardı. Takım elbisesi yoktu ve üzerinde siyah bir kot pantolon, siyah bir gömlek, koyu renk spor ayakkabılar vardı, soğuktan titriyordu. Boynunu ve bileklerini yara izleri kaplamıştı ve kulağı yumuşak bir yara dokusuna dönüşmüştü. Yara izlerini Cincinnati'nin yasadışı fare dövüşlerinde bir fare olarak aldığını bilmeseydim, vampir bağımlısı olduğunu söyledim. Ya öyle ya da kükürt bağımlısı. "Takım elbisen nerede?" diye sordum ve gözleri benimkilerle buluştu, mavi ve perili.

Bana cevap vermedi ve Ivy yaklaşp fısıldayarak, "Onları aldın mı?"

Sabit mi?"

Başımı sallayarak cebime dokundum. "Bunun için mi geldin Nick-k?" Dedim ve Ivy'nin gözleri karardı. "Ku'Sox'un gözüne girmenin yolunu satın almaya mı çalışıyorsun? Pahalı olabilir. Senin gibi bir hırsızın ödeyebileceğinden daha fazla."

"Ku'Sox beni bir daha görürse öldürür," dedi Nick ve Ivy kılıcının ucuyla bahar boyu uzayan çimenlerde yumuşak bir sessizlik yaratarak yaklaştı.

"Biz de öyle," diye mırıldandı.

Gülümsememe engel olamadım. Duyguları konusunda her zaman çok dürüsttü. Bu gerçekten ferahlatıcıydı. Daha da iyisi, Nick buna kanıyordu. Bize yalan söylüyor olması ve Ku'Sox'un onu sabotaj için göndermiş olması önemli değildi. Bize doğruyu söyleyip söylemediği ve gerçekten yardım etmek isteyip istemediği bile önemli değildi - ki ben buna bir an bile inanmadım. Önemli olan Nick'in bize inanmasıydı, Ku'Sox'a karşı koyacak gücümüz olduğunu düşünmemizdi. Eğer o inanırsa, Ku'Sox da inanırdı. Eğerlerim yok oluyordu ve Bis dünyayı yıkacaktı. Nasıl kaybedebilirdik ki?

Kiliseye baktım, neden hiçbirinin üzerine tünemediğini merak ediyordum, belli ki onlar için yerden bir karış yükseklikteki soğuk bir taştan daha rahat bir yerdi. "Hadi içeri girelim," dedim nemli havada titreyerek. "Uygun olan herkes yani. Burası çok soğuk."

"Nick'i içeri götürmek ister misin?" Ivy sordu ve Jenks'in tozu çirkin bir kırmızıya dönüştü.

"Yalan söylüyor," dedi peri, Nick ve Jax'e sert sert bakarak.

Homurdanmama engel olamadım. "Biliyorum. Ama burası soğuk. Bunu içeride yapabiliriz." Ivy'ye doğru eğilerek fısıldadım, "Ayrıca, bunun ne kadar ileri gittiğini görmek istiyorum ve burada bahçede dururken bunu yapamayız."

Ivy, "Doğrudan Ku'Sox'a gidiyor, işte orası," dedi.

Bir ayağımı diğerine atarken yüzümü buruşturdum. "Ivy, üşüyorum. Jenks üşüyor. Jax o gargoyl'un elinden kurtulur kurtulmaz üşüyecek. Nick bağlandı ve risk çok az. Lütfen içeri girebilir miyiz? Yarın dünyayı kurtarmak zorundayım ve henüz ne giyeceğimi bile bilmiyorum."

Ivy bana baktı, sonra kılıcıyla Nick'i işaret etti. "Yürü," dedi ve Nick yürümeye başlamadan önce uzun bir iç çekişle nefesini dışarı verdi. Jenks, Etude'un omzundan şakırdarak Nick'in peşinden giderken üzerine kalın bir toz serpti. Umarım onunla fotoğraf çekmiyordur. Asık suratlı, kaşınan bir Nick'le uğraşmak istemiyordum. Asık suratlı, hilekâr bir Nick yeterince kötüydü.

Kiliseye doğru yöneldiklerini görünce Jax'i tutan çirkin yaratığa döndüm, Etude'un periyi aldığını ve sanki bir hediyeymiş gibi bana uzattığını fark edince tereddüt ettim.

Elimi uzatırken "Teşekkür ederim," dedim ve Jax elimi kısa tuttu,

yalpalayarak yürüyordu, başı eğikti ve utandığı belliydi. "Her şey için," diye ekledim, böylece Etude sadece peri hakkında konuşmadığımı anlayacaktı.

Etude yüzünü buruşturdu, uzun köpek dişleri onu vahşi gösteriyordu. "Bis'i eve getir," dedi ve sonra kanadıyla beni korur gibi etrafımda daire çizdi. "Dünyayı yıkmış olabilir ama o önce benim oğlumdu."

Her şeyin farklı olmasını dileyerek sarp yüze baktım. Al bir keresinde bana gargoylelerin başlangıcından iblislerin sorumlu olduğunu söylemişti. Onlar genç bir ırktı, neredeyse cadılar kadar genç. Bizler büyüyle kesilmiş iblisler olarak yaratılmıştık, elflerin bize söylediklerine inanana kadar çarpıtılmış ve yalan söylenmiştik. Gargoyleler iblislere hizmet etmek için yaratılmış, iblislerin ihtiyaçlarına göre şekillendirilmişlerdi. İkisi de beni yanlış anladı.

"Yapacağım," dedim, sonra boştaki elimi Jax'in üzerinde kavislendirdim, Jax avucuma oturdu. "Eğer kiliseye tünemek istersen, bu iyi olur."

Etude çan kulesine baktı. "Burası oğlumun evi. Onun iznine ihtiyacım var."

Ne diyeceğimi bilemedim ve hâlâ Jax'i tutarak arkamı döndüm. Gargoyleler geçmeme izin vermek için yer değiştirdiler ve ben de Ivy'ye yetişmek için acele ettim. Ben onlara ulaşmadan çok önce Jenks'in Nick'i azarladığını duyabiliyordum ve Jax'e karşı bu kadar sert olmamasını umuyordum. Peri hâlâ bir şey söylememişti ve ben ikilemde kalmıştım. "Babanın seni sevdiğini biliyorsun," dedim nedenini bilmeden.

"Bunu göstermek için komik bir yolu var," diye mırıldandı peri. "Senin de öyle."

Jax'in kafası yukarı kalktı. "Evet ama," diye başladı, sonra söner gibi oldu. "Özür dilerim Bayan Morgan," dedi, uzun saçları gözlerini gizlemek için kayıyordu.

Bir süre daha bekledim, sonra başka bir şey söylemeyeceğini anlayınca parmaklarımı ona dolayarak onu sıcak tutmaya çalıştım.

"Onları dolabıma kilitlememi mi istiyorsun?" Ivy bana yettiğinde kılıcının ucunu Nick'in böbreklerinden hiç ayırmadan duvara doğru adım attı. "Ses geçirmez."

Bunu bilmiyordum ama başımı salladım. Onlarla ne yapacağımı bilmiyordum ama üşüyordum ve içeri girmek istiyordum.

"Onları kazığa oturtmalıyız." Jenks bize doğru döndü ve Jax parmaklarıma doğru kaydı. "Tam burada, bahçede. Bırakalım bahar perileri içlerine yuva yapsın."

Bu çok çirkindi, anlaşılabilirdi ama çirkindi. "Nick'le vakit geçirmek istediğimden değil ama nerede olduğunu bilmeyi tercih ederim, ya siz?" diye cevap verdim.

Ivy kaşlarını çattı, ahşap basamakları çıkarken verandanın ışığında endişesi açıkça görülüyordu. "Hoşuma gitmeyen tek bir hareket yaparsa, Nina'ya kanını kurutması için vereceğim, bu ona bir hafta kaybettirecek olsa bile."

Umabildiğimin en iyisi buydu ve en alt basamakta asılı kaldım.

Nick arka kapıyı açıp içeri girdi, Ivy arkasından sıkıca sarılmıştı. "Ayakkabılarını çıkar," diye bağırdığını duydum ama bu, yerleri temiz tutmaktan çok Nick'in dengesini bozmak içindi.

Sonra yine İçeri girdiğimde onu, ayakkabılarını ellerini kullanmadan çıkarmak için duvara yaslanan Nick'e kaşlarını çatmış bir halde bulduğumda düşüncelere daldım. Fermuarı iki değil de tek bileği saran bir şeritle değiştirip değiştirmemeyi düşündüm.

-Sonra vazgeçtim. Onun Ku'Sox'un son kozu olduğundan emindim. Yoksa şimdiye kadar ölmüş olurdu.

"Tamam, içerideyiz. Otur," dedi Ivy sıkıca ve Nick dramatik bir şekilde yumuşak deri koltuğa çökerek vampir tütsüsü kokulu bir hava gönderdi.

"Yardım etmeye geldim!" diye itiraz etti, kılıcının ucuyla aşağı inmesini işaret edince Jax'i kanepenin üstüne oturttum, böylece paltomu çıkarabildim. Her zamanki gibi kokuyordu ve bir hareketle onu havalandırmak için arka verandaya fırlattım.

"Yardım etmek mi?" Ivy öne doğru eğildi, kızgın vampir kokuyordu, adamın omzunu kavrayıp başını onunkinin hemen yanına koyarken dişleri görünüyordu. "Kendine yardım etmek istiyorsun."

Onu minderlere doğru itti ve Nick onu durdurmadığım için bana kötü bir bakış fırlattı. O büyük bir çocuktur. Kendi başının çaresine bakabilirdi. "Gargoyller beni yakaladığında seninle konuşmaya geliyordum," dedi. "Ön taraftaki yürüyüş yolundaydım. Sana üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Ama sen değilsin." Jenks neredeyse tükürüyordu, göz hizasında süzülürken kanatları şeffaftı.

Ivy dikkatle karşısındaki sandalyeye otururken Nick bana doğru döndü. "Bir hata yaptım. Bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum," dedi ama ses tonu fazla şapkalı çıkmıştı.

Jenks acı acı güldü. "Rachel da öyle. Aslında o tüm iblisleri ve sonsuza dek yaşayacak olanları kurtarmaya çalışıyor. O dengesiz, hilkat garibesi iblisin sana sırt çevirmesini beklemiyor muydun?"

Jax'in Nick'e bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordum ve elimi üzerine tırmanması için indirdim, böylece onu sehpaye taşıyabilirdim. "Özür dilerim Bayan Rachel," dedi üzerine çıkıp otururken, parçalanmış kanatları avucumu gıdıklıyordu. Hiçbir şey söylemedim, onu masa lambasının altına koyup ısıtmak için açtığımda hepsine kızgındım. Hâlâ kızgın bir şekilde yanındaki sandalyeye oturdum ve uzaktan kumandayı kaptığım gibi, başımızın eskisinden daha büyük bir belada olduğunu gösteren herhangi bir haber var mı diye televizyonu açtım. Uzaktan kumandayı sehpanın üzerine bırakarak yanağımda Nick'in bana tokat attığı yerin izini sürdüm. Onu incitmemek düşündüğümünden daha zordu.

"Bana inanmayacağını biliyordum," dedi Nick ve Ivy susması için sehpayı bacaklarına doğru itti. "Yardım etmek istiyorum."

Bu kez kavgacıydı ve Jenks güldü. "Yardım edin!" Jenks haykırdı ve Jax ışığın altına çömeldi, sırtı babasına dönüktü ve perişan görünüyordu. "Peri osuruğu olmaz!" diye bağırdı ve havada asılı duran çocukları ortadan kayboldu. "Taraf değiştirmiyorsun. *Yalan söylüyorsun!* Rache, bunu neden dinliyoruz ki? Nick *yalana inanmayı* geri getirdi."

"Bilmiyorum," dedim kayıtsızca. "Belki de önümde oturuyorsa, arkamdan bıçakla gelmiyordur. Ayrıca televizyonda hiçbir şey yok." Nick sehpayı dizlerinden uzaklaştırdı ve Ivy de onu geri itti.

Belli ki sabrının sonuna gelmişti, saçlarını gözlerinden savurdu ve bileklerini havaya kaldırarak serbest bırakılmasını istedi. Başımı salladım ve o da bağlı ellerini indirdi. "Ku'Sox'un ölümü bundan kurtulmak için tek şansım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jenks öyle dedi ama haberleri izlerken Nick'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum - parktaki yüzey iblisleri hakkında şu ana kadar hiçbir şey yoktu, yayının sonu için bir teaser bile yoktu.

"Çıldırılmışım," diye devam etti Nick. "Düşündüm ki ..." Dişlerim sıkılınca duraksadı. "Senden öğ almaya çalışıyordum, tamam mı? Çok ileri gittim."

Gözlerim onunkilere kaydı, tutuyordum. Jenks'in kanatları takırdadı ve ayağa kalktı. "Çok mu ileri gittin?" dedi. "Sonsuzluğu ve büyüü yok ederek eski kız arkadaşına

-seni sevmeyen biri olarak- ona kızgın olman 'çok mu ileri' oldu?"

Tek kelime etmem gerekmedi. Jenks bütün bağırışlarımı benim yerime yapıyordu. Bunu takdir ettim. Beni daha önemli şeyler için serbest bırakıyordu, en son sigorta reklamını izlemek gibi. Ama yine de öfkem artıyordu. Onun yüzünden Ray annesini asla tanıyamayacaktı.

Nick elleri kucağında masaya bakarak, "Yanılmışım," dedi. "Sen haklıydın."

Bunun üzerine kendimi tutamadım. "Şimdi ben daha iyi bir bahisim, ha?"

Sonunda onunla konuştuğumda yüzüne rahatlama ifadesi yerleşti. "Hayatta kalmaya çalışıyorum."

Jenks, "Rachel'in sana bir bok borcu yok, seni yalancı bok çuvalı," dedi.

Ayaklarımın kemerlerini sehpanın kenarına koydum. "Sana bir bok borçlu değilim, seni yalancı bok çuvalı." *Bunu* söylemek istedim.

Nick ince dudaklarını birbirine bastırdı, kızardığında kirli sakalı iyice ortaya çıkıyordu. "Tamam. Ben gidiyorum."

Ayağa kalkmak için öne doğru kaydı, Ivy'nin kılıcının sivri kısmı göğsüne degecek şekilde ayağa kalkmasına en fazla üç santim kalmıştı. Ona bakınca tekrar yere çöktü. Gerilim giderek artıyordu. Yarın ne giyeceğim bir yana, onunla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. "Bırak gitsin, Ivy," dedi Jenks acı bir sesle. "Ona ihtiyacımız yok."

Jax'in üç kız kardeşi sefil periye bir battaniye getirirken, "Gidemez," dedim. Kahretsin, gümüş gözyaşları döküyordu. Nick'e bir tokat atacaktım.

Jax'i bu kadar kötü yanılttığı için bir sonraki boyuta. "Ku'Sox'a koşacak ve onu nasıl iblis ezmesine bulayacağımı anlatacak."

"Yapacağımı düşündüğün şey bu mu?" Nick kelimeleri kırparak söyledi. "Ku'Sox'a geri dönmek mi?"

Masanın üzerine eğildim. "Eğer bok kokuyorsa, kışını sil."

"Bir hata yaptım!" Nick'in bakışları benimkilere sabitlenmişti ve sözleri kesindi. "Bana lanet olası bir can simidi atar mısın?"

Gözlerim alçak tavana kaydı, bunu daha önce defalarca düşündüğümü hatırladım. Yaptığı hata Ray'in annesine mal olmuştu. Lucy'ye de. "Nick? *Kapa çeneni.*"

Suratı asık, minderlere doğru geri itildi. Jax odanın öbür ucundaki Belle'e bakıyordu. Belle içeri girmiş, Rex'in yanında, kemerin yanında duruyordu; yayını germiş, yüzünde sert bir ifade vardı. Rex, Jax'in kedisiydi ve Jax'in hem kedi hem de bir peri olan Belle'in babasının çatısı altında yaşıyor olması hakkında ne düşündüğünü bilmek için çok şey verirdim.

"Rache, bu çok aptalca," dedi Jenks, kanatları dizimin üzerine inerken. "Gelip onu almaları için İç İşleri'ni ara ki biz de yapmamız gerekeni yapabilelim."

Nick'in önünde duran Ivy omuz silkti ve Jenks'le aynı fikirde olduğunu söyledi. Bir an düşündüm, bakışlarım annesinin yaptığı battaniyenin altında perişan bir halde yatan Jax'in üzerindeydi. "Ben de bu konuda mutlu değilim," dedim, "ama Ku'Sox onu çıkarabilirse I.S. onu tutamaz."

"Sana söyledim-" Nick başladı.

"Kapa çeneni!" Ben tersledim ve Jenks yerde biriken ağır bir siyahın tozunu aldı. "Eskiden seni dinlerdim ama sen yalan söyledin ve ben de yürüdüm." Öne doğru eğilerek gözlerini yakaladım ve tuttum. "Bak ne diyeceğim. Eğer kilisede kalırsan Ku'Sox'u senden uzak tutacağım. Bu kadar."

"Rache. . ." Jenks yakındı ve ben de elimi kaldırdım. Sanki onun kilisede kalacağına bir an bile inanmıştım. "Bir adım atarsan artık umurumda olmaz."

Nick yüksek sesle nefes verdi, açıkça daha fazlasını istiyordu. Ama alamıyordu.

"Yapacak işlerim var." Kalbim küt küt atarken kablo kutusunun üzerindeki saate baktım. "Affedersiniz."

Nick'in yüz ifadesi, onu Ivy'yle bırakma ihtimalim karşısında telaşlandı ve Ivy dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi, hareketleri yavaş ve boğucuydu, neredeyse sürünerek kanepenin üzerinden onun yanına oturacaktı. "İkinizi beş dakika yalnız bırakabilir miyim?" Tamamen şaka yapmadan ona bakarken sordum ve o daha da geniş gülümsedi.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi Jenks, agresif bir kanat şakırtısıyla ayağa kalkarak.

"Elbette," dedim, Jax'in parçalanmış kanatlarının anısı yüzüyordu. Arkamda Nick'in Ivy'ye siktirip gitmesini söylediğini duydum. Onu ya öldürecekti ya da öldürmeyecekti. Dürüst olmak gerekirse, Nick'in hayatta kalmasından çok yarın ne giyeceğim konusunda endişeliydim. "Nasılsın Jenks?" Odama girerken, dolabımda bir şey bulma konusunda umutsuzluğa kapıldığımı söyledim.

Kanatlarını şakırdatarak şifonyerimin üzerine konan Jenks, sanki duvardan oğlunu görebilecekmiş gibi bakışlarını duvara dikti. "Ne kadar da hevesli," diye homurdandı.

Kapıyı kapatırken bahçedeki gargoylların filler gibi gürlediğini duyabiliyordum. İçimi bir acıma duygusu kapladı. Ivy sinirlenmişti -ama Ivy genellikle sinirlenirdi. Ben kızgındım, yine anlaşılabilir bir durumdu. Jenks'in ebeveyn suçluluğu ile güçlü bir koruma duygusu birbirine karışmıştı ve en zor zamanları o yaşıyordu. "Jax için üzgünüm," dedim dolabımın kapağını açıp her şeyi bir kenara iterken. Belki arkada gözden kaçırdığım bir şey vardı, ama orada sadece annemin yanında götürmek istemediği ve veremeyeceğim kadar kaliteli giysiler vardı.

Jenks'in ifadesi öfkesini kaybetti ve bir parfüm şişesinin üzerine yığılmış, kanatları sarkmış bir şekilde oturdu. "Jax'le tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim," dedi usulca ve kalbim neredeyse kırılıyordu.

"Sanırım o da böyle düşünüyordur," dedim ve Jenks gözlerime baktı. Yumuşacık bir eşarp çıkardım, havaya doğru çektim ve yatağımın üzerine bıraktım, iyi bir kuşak olabileceğini düşündüm. Belki de botlarla başlayıp yukarı doğru ilerlemeliydim.

"Ona bir tokat atmak istiyorum," dedi Jenks, eliyle zayıf bir işaret yaparak. "Hayatın ne kadar kısa olduğunu bilmiyor. Her şeyi bir kenara atıyor. O kadar çok şey yapabilirdi ki."
..."

"Karanlık tarafa mı geldin?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak söyledim. Jenks sessizdi, kanatları yavaş yavaş her zamanki rengine kavuşuyordu. *Beyaz deri elbise değil. Siyah deri pantolon da değil.* Parmaklarım her zamanki derimden isteksizce uzaklaştı. Onun içinde daha önce olduğum kişi olacaktım, yarın farklı olmalıydım. Farklı hissediyordum. Kıyafetlerim de bunu yansıtmalıydı. Güç ifade eden bir şey istiyordum ve sahip olduğum her şey güç ve seks ifade ediyordu. Belki de Newt dövüş sanatları kıyafetleri ve çift cinsiyetli saç modelleriyle doğru fikri bulmuştu. Kafamı tıraş etmeyecektim ama daha erkeksi bir şey iblislerin bana bir çift X kromozomundan başka bir şey değilmişim gibi bakmasını engelleyebilirdi.

"Neden ona kiliseye geri dönmesini söylemiyorsun?" Annemin 70'lerden kalma kirli beyaz keten takım elbisesine göz gezdirirken söyledim, tüm dönem Dönüş sonrası moda çılgınlığının bir kalesiydi. İspanyol paçaydı ama aynı zamanda biçimli ve dökümlüydü, yeleği seks çılgınlıkları atmadan kıvrımlarını gösteriyordu. Ani bir kararla onu ışığa doğru çektim. "Temelli."

"Ne?"

Yatağın üzerine serdim ve denemek için botlarımı çıkardım. "Nick'le işi bittiyse, Jax'e geri dönmesini söyle. Belki de onu sevmediğinden korkuyordur."

"Onu sevme ..." Jenks'in gözleri irileşmiş ve ağzı açık kalmıştı.

Kilisenin arka tarafından hem tanıdık hem de şaşırtıcı bir ses geldi ve ben donakaldım, Jenks ve ben birbirimize baktık. *Al mı?* diye merak ettim ve sonra Newt'in Latince bağırان sesiyle kalbim çarpmaya başladı. Newt mi?

Tanrım, benim için geleceklerdi.

Yirmi Dört

Odamdan fırladım, neredeyse Rex'e takılıp düşüyordum, Jenks'in çocuklarından birinin siyah peri tozunun korkuyla parıldadığı bir karamel şeridiyle ön sığınağa giriyordu. Ivy mutfaktan çılgılık attı ve ben de kaçtım. Jenks önümde cızırdayan bir ışıktı ve çerçevenin kenarına tutunarak mutfağa doğru kaydım. Yanık kehribarın iğrenç kokusu o kadar yoğundu ki neredeyse görebiliyordum.

"Newt, hayır!" diye bağırdım ve bana baktı, siyah gözleri delilik içinde kaybolmuştu. Ivy'yi yere yatırmış, asasının kabzasını boğazına dayamıştı. Ivy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, gözbebeklerinin siyahlığı sonsuza dek derinleşmişti. Dehşete kapılmış bir halde asanın ucunu tutuyor, yerinden oynatamıyordu. Jenks kılıcıyla yere atladı ve Newt ona eliyle işaret edince bir uyarı çılgılığı attım.

Jenks geriye doğru savruldu, buzdolabına çarpıp aşağı kayınca küfürleri kesildi.

"Dur!" Hatta dokunarak bağırdım ve Newt sihirli elini asasından çekti.

Bu Ivy'ye bir şans verdi ve sopanın altından dönerek katanasına yöneldi. Yüzünü buruşturan Newt ona döndü ve sopayı şakağına vurmak için salladı. Sopa Ivy'nin kafasına sert bir *darbe* indirdi ve Ivy yere yığıldı.

Aman Tanrım. Ivy!

"İstilacı!" Belle yerden bağırdı ve Newt elindeki siyah ölüm topunun hedefini benden periye kaydırды, iblisin beyaz cüppesi zarifçe kıvrıldı.

"Newt, dur!" Bağırdım ve önünü kesmek için Belle'in önüne atladım. Hamle yaparken bir koruma çemberi oluşturdum ama Newt'in büyüü tam ortasından geçti, düşerken göğsüme çarptı ve korumaya çalıştığım küçük kadını ezmekten kıl payı kurtuldu.

Her yerim kasılırken içimi bir spazm kapladı. Omurgamı parçalıyormuş gibi hissettiren bir lanetle sarsılırken ayaklarım yere sürtündü. Newt beni çekerek kaldırdı ve çiftlik masasına sabitledi. "Newt'e zarar verme!" Belle bir Amazon savaçısı gibi bağırırken nefesim kesildi.

"Belle, dur!"

Newt'in siyah gözleri vahşi ve canlı bir şekilde benimkilere bakıyordu. Kulaklarının hemen dibinde kısa kesilmiş yeni, dikenli kıvılcık saçlarını vurgulayan rengi yüksekti. Parmakları

Başımı arkaya doğru iterken saçlarımı sıkıyordu ve asası boynumdaydı, beni masaya bastırıyordu. Belli ki içinde bir şeyler kopmuştu. *Bir şey mi hatırlamıştı, yoksa unutmuş muydu?*

"Belle, hayır!" Asma rafın tepesinde duran peri, Newt'in üzerine atlamak için kendini toplarken bağırdım.

"*Yok et!*" Newt arkasına bile bakmadan hırladı.

Bir güç dalgası onu itti ve ciğerlerimden hava çekilirken gözlerimi kısıtım. Belle gitmişti ve ben panikledim. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum ve sanki yanıyorlardı.

"Seni şimdi öldürmek zorundayım," dedi çılgın iblis ve boğazıma bastırırken boğuldum. "Ve ben çok iyi gidiyordum. Eğer yapmazsam, *tüm bunlardan benim sorumlu olduğuma* inanacaklar!"

"Güzel. Harika. Ama arkadaşlarıma zarar verme," diye nefes nefese kaldım, ellerimle onu üzerimden itmeye çalışıyordum. "Lütfen."

Çenesindeki kaslar yumuşadı ve omuzları gevşedi. "Arkadaşlarına zarar verme?"

"Lütfen," diye hırıldadım, kavrayan parmaklarım saçlarının uçlarını okşuyordu. Bir santim daha uzun olsaydı dengesini bozabilirdim. "Arkadaşlarım. Belle, o bir peri, büyük bir savaşçı. Burada yaşayan peri çocuklarını korur. Jenks'in Ivy'ye yardım edebilmesi için hayatta olması gerekiyor. Ivy suçluluk duygusuyla yaşamaya çalışıyor. Lütfen onu mahvetmeyin. İçi çok güzel."

Gözlerinin harareti azaldığında, Newt kafası karışmış bir şekilde gevşedi ve ben de minnettar bir nefes aldım. "Ve Bis'e yardım et," dedim, ellerim asasına gitti, aramızda bir santim daha mesafe açmaya çalıştım ama başaramadım. Kollarım da yanıyormuş gibi hissediyordu. "Beni öldürmek zorunda kalırsan Bis'e yardım edecek misin? Bunu benim için yapar mısın? Hayatının geri kalanında Ku'Sox'la birlikte olmaktan daha iyisini hak ediyor. O sadece bir bebek."

"Bis?"

Kafası karışmıştı ve ben devam ettim. "Ve Al'ın krizalitini al." Gözlerim pencereye kaydı. Göremedim; aç ı yanıltı. "Tam orada, pervazın üzerinde," dedim, dönüp bakmasını dileyerek. "Artık sevemeyeceğini düşünüyor ama ben sevebileceğini biliyorum. Ona haklı olduğunu söyle. Eskiden kanatları vardı. Gerilmiş ay ışığı gibiydiler. Ona üzgün olduğumu söyle."

Newt bir adım geri çekildi, tutuşu benden düştü. "Neye benzediğimizi biliyor musun?"

Yavaşça masaya yaslandım ve boğazımı ovuşturdum. Ivy hâlâ baygındı. Jenks de öyle. Belle onun başında nöbet tutuyordu, sert ve kararlıydı. Nick'in nerede olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. "Sığ su havuzlarını, tepedeki yosun yeşili dalları gördüm," dedim sesim titreyerek. "Güneşi boğan ve yatıştıran sis." Newt bir adım daha geri çekildi, elleri

Abanoz اساسını gevşetmiş, gözlerinde şaşkınlık vardı. Öksürdüm ve uzuvlarımda alevlenip ölmek üzere ateş şeritleri gönderdim. "Sonsuzluk bir cennetti. Ne oldu?"

"Onu öldürdük."

Kafamı kaldırdığımda Newt'in bir anının içinde kaybolduğunu gördüm.

"Savaşımızda hem elfler hem de biz," dedi, اساسını tutuşu bembeyaz olmuştu. "Birlikte Sonsuzluk'u öldürdük. Onlar kaçabildiler. Biz ise ortak savaş atıklarımızın içinde debelenmek zorunda kaldık. Her lanetle durumu daha da kötüleştiriyoruz ama başka seçeneğimiz yok. Hayatta kalmak için her şeyin dengesini daha da bozmalıyız."

Nedense suçlunun elf-iblis savaşı olmasına hiç şaşırmadım. "Özür dilerim."

Newt'in odağı keskinleşti ve uzun yüzü tekrar gerginleşti. "Seni öldürmek istemedim. Bunu bana onlar yaptırdı."

"Henüz ölmedim." Hâlâ boğazımı tutarak masanın kenarına doğru kaydım ve dikkatlice üzerimden sıyrıldım. Geri dönen kan dolaşımının yıldızları gibi ateşten iğne uçları tenimde patladı ve kayboldu. Newt اساسını kaydırıp ve ben de ona ekşi gözlerle baktım. Belli ki kötü bir Newt günü geçiriyordu. "Ne zamandan beri biri sana bir şey yaptırıyor?"

Ivy'nin bileğindeki nabızı yoklamak için eğildim ve geri döndüğümde Newt'in yüzü çirkindi. "Seninle komplo kurduğumu düşünüyorlar," dedi öfkeyle. "Çünkü sana zaman ayırmak için dilekçe verdim. Çünkü odalarım artık küçülmüyor. Al hapsedildi ama bana seni öldürmem söylendi. Eğer bunu yaparsam, sadece bir gün daha yaşamama izin vermekle kalmayacaklar, belki beni dinleyecekler."

Al hapiste miydi? Bektan bir durumdu, Quen ve bana kalmıştı.

"Ku'Sox hatalı," diye acı acı itiraf etti Newt. "Seni suçlamak daha kolay. Onu öldürmek imkansız. Seni öldürmek sadece zor." Bu çok hoştu. Beni öldürmek zor, kolay değil.

Jenks oturmuş başını tutuyordu, kanatları çarpıktı. Belle onun yanına çömelmiş, gözleri Newt'ten hiç ayrılmadan kulağına fısıldıyordu. "Eğer beni öldürürseniz," dedim ihtiyatla sandalyeye otururken, "hepiniz en fazla bir hafta daha yaşarsınız." Elimle çaresizce işaret ettim. "Odalarınızın küçülmemesinin nedeni hattınızı tamir etmiş olmam. Bu yüzden artık doğru ses veren tek hat o. Bis olsaydı hepsini tamir edebilirdim. Onu benim için geri getirebilir misin? Şimdi mi?"

Newt geri çekildi, duruşundaki şaşkınlık ve görünüşe göre ona saldırmazsam ne yapacağını bilmiyordu. "Hayır. Kolaymış gibi söylüyorsun, seni öldürmek değil."

"Kolay mı?" Newt için Ivy'nin sandalyesini ayağımla ittim ve o da güvensizlik içinde sandalyeye baktı. "Kolay. Siz aptalları kurtarmak için yapmak zorunda kaldığım şey ise çok zor. Önce hattı düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım. Ve bunu yaptığımda, Ku'Sox'un

Bis'i benden al. Bir şekilde Ku'Sox'un bunu bozduğunu kanıtlamanın bir yolunu buldum ve sonra seni son teslim tarihimden önce beni öldürmeye ikna ettiler. Ve şimdi sadece Ku'Sox'un çizgimi bozduğunu kanıtlamam değil, aynı zamanda Al olmadan hayatta kalmam mı gerekiyor? Kimse olmadan mı? Ku'Sox hepinizin ölmesini istiyor. Tanrım, neden ona inanmaya devam ediyorsunuz?"

Newt önce Ivy'ye, sonra da bana baktı. "Onu biz yarattık. Hayatını bize borçlu. Çaldığı iblis çocuklarla iblisleri güneşe geri getirecek. Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Neden bize yardım edesin ki?"

Gerçekten bilmiyorum. Dirseğimi masaya dayayıp boynumu hissettim. "Ku'Sox bir yalancı ve psikotik bir dahi. Çok kötü bir hafta geçirdim, Newt. Çok kötü bir hafta. Üstüne üstlük, dolabımda dünyayı kurtarıırken giymeye uygun hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

Başımı eğip gözleriyle buluştum. Tanrım, yorulmuştum. "Gördün işte. O zamandan beri pek bir şey değişmedi."

Newt'in siyah gözleri kısıldı. "Hayır, yani bundan emin misin..." Ivy'ye bakarak duraksadı. "Ku'Sox'un sana değil de bize ihanet ettiğini kanıtlayabileceğinden emin misin?"

İçimden alaycı bir kıkırdama geçti. Bu onu şaşırtmış olmalı, çünkü neredeyse kapıya kadar geri çekildi, asası önünde savunmaya geçti. "Biraz şans versen," dedim. "Beni öldürmek için yarına kadar bekleyebilir misin? Yarın gün batımına kadar tüm bunların Ku'Sox'un suçu olduğunu kanıtlayabilirim ya da beni kendisi öldürmüş olur. Güneş doğduğunda ikimiz de buralarda olursak, istediğin kişiyi öldürebilirsin ve hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

Newt güvensizlikle başını salladı. Ivy kendine gelmeye başlamıştı ve Jenks ona doğru yavaşça, titreyerek bir uçuş yaptı, umarım ona hâlâ dışarıdaymış gibi davranmasını söylemek istiyordu. "Çok fazla alan kaybediyoruz. Şimdi olmalı."

Hâlâ karıncalanan tek yerim ayak parmaklarımdı ve onlara baktım.

Çorabım ne zaman delindi? "Bana berbat bir gün veremez misin?"

Yavaşça, güçlükle hareket ederek, Ivy başını tutarak duvara yaslandı. Hareket etmemesi için parmakla işaret ettim ve Jenks henüz odaklanamadığı için fısıldadı.

Newt kendini yukarı çekti, siyah gözleri Ivy'nin üzerinde geziniyordu, korkmuyor ama değerlendiriyordu. "Sızıntı çok geniş. Yerim kalmadı. Sen, Al ve ben artık o kadar borçlandık ki geriye hiçbir şey kalmadı."

"Elimde bir sepet dolusu gerçek var," dedim sandalyemde kayarak yüzünü ona dönerken. "Nasıl görüldüğünü biliyorum. Savaşının yok ettiği Cennet'i gördüm. Ku'Sox sadece senin ona gösterdiklerini biliyor ve üzgünüm Newt ama sen ona sadece bugünü gösterdin, geçmişini değil. Geleceğinden gerçekten onun sorumlu olmasını mı istiyorsun?"

Tereddüt etti, parmakları asayı sıkıyordu.

"Korktuğunu biliyorum," dedim ve kahkahalarla güldü.

"Senden korkuyorum!"

"Benden değil," dedim. "Hiçbir değişiklik olmadan devam eden sonsuz günlerden korkuyorsun. Yorgunsun. Ku'Sox'un nasıl bırakıp gidebileceğini ve hala devam edebileceğini düşünüyorsun, ama ona bak. O sen değil, senin ruhuna sahip değil. Bu yüzden onları yemeye çalışıyor."

Beni dinliyordu ve ben de neden bahsettiğimi biliyormuş gibi görünmeye çalışarak doğruldum. "Elf lanetini nasıl aştığına bir bak. Bebekleri alıyor. Onları hayatta tutacak bilgeliği alıyor. Elflere yaptığın laneti ben bozdum, seni de kendi cennetinde yarattığın cehenneme hapseden laneti bozabilirim. Seni özgür bırakabilirim, Newt. Başladığın gibi sonsuza dek özgür kalabilirsin."

Newt sertçe yutkundu. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve şok olmuş bir halde onu sildi. Arkasında, periler pencereye yapışmış, onu izliyorlardı. "Kanatlarımız vardı."

Gülümsedim. "Bulutlar ve ay arasında uçtun." Gözleri bana geldi. "Bu bir rüya değil."

"Hayır. Bu mu? İçinde yaşadığın bu hiçlik mi?" Elim bir kalktı bir indi. "Bu senin kendin için yarattığın bir kabus. İzin ver seni uyandırayım."

Derin bir nefes aldığı anda ciğerleri kabardı. Korkmuş ve vahşi görünüyordu. Her şeyi yapabiliirdi. "Vur bana," dedi usulca, sopasını sıkıca kavramıştı.

Jenks buzdolabının yanındaki yerden kanatlarını şakırdatarak ayağa kalktı. "Dur, dur, dur!" dedi. Newt sağlam bir duruş aldı ve asasının ucunu Ivy'ye doğrulttu, kadın ayağa kalkmıştı ama saldırmaya hazırды.

"Sakin ol!" Ayağa kalkıp elimi uzatarak bağırdım. "Herkes sakin olsun!"

Newt yüzünü buruşturdu ve sonra ani bir düşünceye kapılmış gibi sopasının ucunu yere bırakıp sakınleştı. "Bekle," dedi ve Ivy tereddüt etti, üzerine atlamaya hazırды. "Dolabından sana giyecek bir şeyler bulalım. *Sonra* bana vurabilirsin."

Kafam tamamen karışmıştı, göz kırptım. "Neden?"

Beni korkutmak için gülümseyerek öne çıktı, beni izliyordu ama asasını Ivy ve Jenks ile arasında tutuyordu. "Güneş doğduğunda hayatta olman için bir nedene ihtiyacım var. Onlara bana vurduğunu söyleyeceğim."

Jenks arka odaya daldı, küfürleri altın elmalar gibi dökülüyordu. Görünüşe göre Nick gitmişti ama Newt bir kolunu benimkine doladığında ve ondan gelen bir büyü dalgası saçlarımın arasından geçerek kilisenin kutsallığını paramparça ettiğinde hiçbir şey yapamadım. Kahretsin, yine yapmıştı!

"Sana gün doğumuna kadar süre verebilirim. Sonra  ağrılacaksın ve öleceksin," diye ekledi Newt, kendimi sıcaklık ve rahat hissetmemi sağlayarak.

"Bu gece mi?" Jenks geri dönerken bağırdı, kızgın kırmızı bir toz yolunu gösteriyordu. "Onun dört gününe ne oldu?" Sonra bana döndü, tozu neredeyse alev alıyordu. "Rache, bir sorunumuz var. Nick kaçtı."

Newt koridorun eşiğinde duraksadı ve esasının ucuyla kutsallığı dikkatle test etti. "O küçük solucan adam mı?" dedi. "Bana bir tanıdık borçlu. Belki de iki. Hatırlamıyorum."

Eliyle işaret etti ve Nick yanımdaki masanın üzerinde belirdi. Trent'in kitapları yere düştüğünde döndüm ve sonra Ivy onun üzerindeydi, onu çekip duvara çarparken gözleri karanlıktı. Nick sersemlemiş bir halde odaklanmaya çalıştı, sonra Ivy onu biraz sıktığında nefes almaya çalıştı, belli ki çok eğleniyordu.

Newt izlemek için yarı d nm   ken kolu hâlâ benimkinin içindeydi. Saçları artık benim boyumdaydı ve ben ba ladım. "Sen Ivy'sin..." dedi çılgın iblis ve Ivy'nin tutu u  a kınlıkla gev erken Nick şiddetle  ks rd . "Sanırım senden ho landım."

Jenks ve ben panikle birbirimize baktık ve Newt'i koridora geri çevirip Ivy'den uzakla tırdım. "Ah, sana ne seçtiğimi göstereyim," dedim, neredeyse onu koridora çekerek. Arkamızda Nick'in acı dolu bir homurtuyla yere düştüğünü duydum.

Omzumun üzerinden ocağın saatine bakarken i im sıkı tı. *Quen'i yeni teslim tarihi için arayacak, Newt'le kıyafetlerimi seçecek, Ivy'nin Nick'i öldürmesini engelleyecektim. Unuttuğum bir şey var mıydı?*

"Gün doğumuna kadar vaktin var," dedi iblis, beni dolabıma götürürken kutsal alandaki koridorun tepesinde gezinen perilere bakarak. "Senden özellikle ho landığım için değil, anlıyorsun ya. Benden istediğin her şeyi yapamam. Bunu kendiniz yapmak zorundasınız."

Yirmi Beş

Kaldırımında bir araba var," dedi Belle, açık yatak odamın kapısında belirdiğinde ve içimden bir sarsıntı geçti. *Quen. Nihayet.*

"Ivy'ye söyle yerinde kalsın. Ben bakarım," dedim, altı hevesli peri aynı mesajla odama daldığında, hepsi başımı ağrıtabilecek kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Ivy!" O hareket edemedi ben bağırdım. "Ben bakarım. Sen Nick'e göz kulak ol." Herkesi odamdan kovup kapıyı arkamdan kapatırken güvence için cebimdeki yüzüklere dokundum. Hızlı adımlarla mabede doğru ilerledim. Ivy onu kanepede bıraktığım yerdeydi, uzanmış ve tehlikeli bir şekilde halsizdi ve yanından geçerken Nick'e küçümseyici bir bakış attım. "Ne olursa olsun kımıldamasına izin verme, tamam mı?" Jenks'e sordum, o da omzumu bırakıp Jax'in yanındaki sehpanın üzerinde durdu. Küçük, yırtık pırtık peri babasının yere inerken çıkardığı yumuşak takırtıdan ürktü ve ikisinin tekrar konuşmaya başlamasını umdum.

Midem çalkalanarak kapıya yöneldim ve kendime, eğer bunu atlatabilirim, sonunda antrede bir ışık bulacağıma dair söz verdim.

"Bu Quen!" dedi Jenks'in çocuklarından biri heyecanla, ön kapının sürgüsünü açıp lambanın aydınlattığı karanlığa bakarken.

Ağır meşe kapıyı davet edercesine iterek açtığımda içimi bir rahatlama kapladı. Quen kaldırıma park etmiş siyah Beamer'dan iniyordu ve Trent'in güvenliği için beni görevlendirdiğini hatırlayınca yüzüm ısındı. Ve burada ondan bana yardım etmesini isteyen bendim. Hem de gece yarısı. Hafta içi bir günde. Dünyayı planlanandan bir gün önce kurtarmak için.

Saçları geriye taranmış olan Quen yine siyahlar giymiş ve yumuşak tabanlı ayakkabılar giymişti. Onu ilk gördüğüm anı hatırlayınca gözlerim doldu. Bir bahçıvana benziyordu. Belki de gerçekten olmak istediği şey buydu.

"Kızlar nasıl?" diye sordum ve bakışlarını, ona eşlik etmek için soğuğa göğüs geren peri adamlarına yumuşak bir merhaba dediği yerden geri getirdi. Kapının üzerindeki tabelanın ışığı yüzünde kırışıklıklar yarattı. Ya da belki de hayatının yükü ince bir noktada dengeleniyordu. Öyle ya da böyle düşecekti.

"İyi gidiyor," dedi, çoraplı ayaklarımla olduğum için normalden daha uzun görünüyordu. "Ellasbeth onları tanımaya başlıyor." Kaşları çatıldı. "Ben dönene kadar dolapta kilitli kalacaklar. Eğlendin mi

Bugün müzeye baskın mı yapacaksınız?"

Gülümseyerek güneşten yıpranmış elini uzattığında elimi tuttum ve onu kucaklamak yerine kendime çektim. Ceri'yi hatırladıkça gözlerim yaşardı. Tarçın ve sıcak şarap kokusu duyularımı doldurdu ve Quen kederini bastırmak için hızlı bir nefes aldı. Nick'e olan öfkem alevlendi ve ben onu uzaklaştırdım. "Yardımanın için minnettarım," dedim, Trent'ten farklı koktuğunu düşünerek, yeşil ve sıcak değil, koyu ve sıcak. Bunun bir olgunluk işareti mi yoksa sadece bireysel bir özellik mi olduğunu merak ettim. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Sadece biz olacağız. İblis yardımı yok."

Dudağı seğirdi ve Quen beni kilisenin içine itti, elleri omuzlarımda ağırlaştı. "Bu şekilde olmasını tercih ederim. Bu iş çözülene kadar kızlar güvende olmayacak."

İçeriden bir peri kızı "Girin! İçeri gel!" diye bağırdı ve ben kenara çekildim. Beni geçip gitti ve ben de kapıyı kapatmadan önce geceye doğru eğilip herhangi bir peri tozu olup olmadığına baktım.

Mandal tıkırdayarak kapandı ve ben de sıcaklığa ve ışığa doğru döndüm. Biri arka taraftaki ipi çekince nefesim kesildi, ip o kadar ağırdı ki dizlerim neredeyse bükülüyordu. Gözlerimi kocaman açarak Ivy'nin kanepeden fırlayışını izledim. "Quen, hayır!" diye bağırdı, Jenks'in ürkmüş çocuklarının tozları aşağıya süzülüp onu parlatıyordu.

Kalbim küt küt atarak mabede daldım. Nick sandalyesinde oturmuş, elleri önünde bağlı bir şekilde Quen'e bakıyordu. Ivy ikisinin arasındaydı, Quen Nick'e siyah bir enerji topu fırlatmaya hazırlanırken yüzü solgundu. Yüzündeki ifade nefretten dehşete düşmüştü. Ceri'nin ölümünden Nick'in sorumlu olduğunu biliyordu ve ben de onun habersizce içeri girmesine izin vermiştim. *Kahretsin. Daha budala olabilir miydim?*

"Quen," dedim usulca, ona doğru ilerleyerek. Koluna dokunmak için uzandım ve benden uzaklaştı, lanet aramızdaki havayı kıvılcımlandırdı.

"Bu pislik neden yaşıyor?" dedi boynundaki kordonlar görünerek.

Elimi tekrar koluna koydum, hafifçe çekiştirdim. "Gargoyleler onu bahçede buldu. Bu iş bittiğinde Al'a hediyem o olacak. Kartı imzalamak ister misin?"

Jenks, "Tink'in memelerini seviyorum," dedi, yanımda dururken tozları parlak gümüş rengindeydi. Ivy nefesini tutuyordu. Quen küfürler savurmaya başlarsa, Ku'Sox ne olduğunu anlamak için Nick'in içine düşebilirdi.

"Quen . . ." Gergin bir şekilde kıpırdandım. "Al, Ceri'ye olanlardan hiç memnun değil." *Öldüğümü* söyleyemedim. Ağlamadan ancak bu kadar yaklaşabilirdim. "Bu iş bitene kadar Nick'in nerede olduğunu bilmek istiyorum, kilisemde bağlı ve başında bir vampir ve peri var."

Quen'in yüz ifadesi nefret dolu bir maskeye dönüştü. "Ceri'yi o öldürdü!"

"Ku'Sox Ceri'yi öldürdü," dedim. "Beyin için saçmalık burada, bunu bilerek ona yalan söyledi"

olur. Evrende dolaşmasına izin vererek başkalarına zarar vermesine izin vermeyeceğim. O burada. Onu izleyebileceğimiz bir yerde."

Quen, beni zıplatan bir ses tonuyla elindeki lanetin dağılmasına izin verdi. "Ölseydi de evrende dolaşamazdı," diye mırıldandı. "Çok şey istiyorsun Rachel."

Nick'e kötü bir bakış attım; kendini beğenmiş orospu çocuğu beni çok kızdırmıştı.

"Biliyorum.

Özür dilerim."

Yine de Quen'in işi henüz bitmemişti ve adam hırsıza birkaç adım daha yaklaştığında Jenks'in kanatları takırdadı. "Kımıldarsan omurgana ateş gönderir ve beynini içeriden patlatırım."

Ona karanlık gözlerle bakan Nick ağzını açtı ve Quen inanılmaz bir hızla saldırınca nefesim kesildi. Ivy sıçradı ama sadece tokat atmıştı ve Nick'in kafası odaklanmaya çalışırken sallanıyordu. Kirişlerdeki periler onaylarını haykırıyordu.

"Sizinle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?" Quen, Nick'i başından savarak konuştu.

Nick hâlâ odaklanmaya çalışıyordu ve ben Quen'e döndüm. Mutfığa doğru ilerlerken, "Görüyorum ki sihrin normal parametrelerine geri dönmüş," dedim. Jenks ve Jax birbirlerinden birkaç santim uzaktaydı. İkisi de sıkıntı içinde toz almıyordu. Bu iyiydi, değil mi?

Koridora girdiğimizde Quen'in hızı yavaştı. "Yemek yedin mi?" diye sordu, beni şaşırtarak. Koridorun başında duraksadıktan sonra yarı yolda arkasını döndü. "Aç olan var mı? Gitmeden önce yemek için vaktimiz var. Herkesle konuşmak istiyorum ve bu yemek yerken de olabilir."

Yemek mi istiyor?

"Pizza, belki?" Quen gözlerini kısarak Nick'e baktı.

Kirişlerdeki periler aynı fikirde olduklarını haykırdılar ama Ivy'nin yüz ifadesi ne düşündüğümü anlatıyordu. Pizza kulağa berbat geliyordu ve midem şimdiden çalkalanmaya başlamıştı. "Elbette, tamam," dedim omuz silktiğinde. Belki de Quen son akşam yemeği gibi bir şey istiyordu.

Quen önce Nick'e sonra da başka bir yere bakarken dudakları kıpırdadı. "Harika, başka biri sipariş edebilir mi? Rachel'ın bu gece ne giydiğini görmek istiyorum." Dirseğimi tutarak beni tekrar harekete geçirmeye çalıştı. "Güzel bir şey seçtin, değil mi?"

Onun ve Trent'in konuşma tempolarının ne kadar benzer olduğunu görünce ürperdim. Kendimi itilip kakılıyormuş gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Evet. Newt bana yardım etti."

"Newt?" dedi, açıkça şaka yaptığını düşünüyordu ve arkama bakmak için durduğumda ayaklarım kaydı. Ivy çoktan telefona sarılmıştı ve periler topping diye bağıırıyordu. Jax daha iyi görünüyordu, babasına korku ve utançtan başka bir şeyle bakıyordu. Nick'in suratı asıktı, sandalyede somurtarak oturuyordu.

dudağına mendil koydu. Son ana kadar Ku'Sox'a geri dönmeye çalışmadı. "Bana ne giydiğini göster," dedi Quen, beni odama doğru sürükleyerek. Quen kapıyı arkasından kapatırken "Hey!" diye bağırdım.

Kollarını göğsünde kavuşturarak rahat bir nefes verdi. "Perilerle yaşamının cazibesini anlıyorum," dedi usulca, "ama konuşmayı hiç bırakıyorlar mı?"

"Sadece uyudukları zaman." Gözlerimi ona dikerek kalçamı kaldırdım. "Herkesin önünde soramayacağın ne istiyorsun?"

Dudaklarını sıktı ve bir adım öne çıktı. "Yüzükleri görebilir miyim?"

Birden pizzanın onun istediği gibi bir dikkat dağıtıcı olduğunu fark ederek başımı salladım. Elbette Quen onları görmek isteyecekti ve elimi cebime attım, yanmış parmak uçlarımda küçük enerji pırıltıları belirdi. Uzattığı avucuna çarptıklarında şingırdadılar ve onları yaklaştırıp dikkatli bir parmağıyla ayırırken dudakları aralandı. "Alyanslara hiç benzemiyorlar," dedim buruşuk ve nasırlı avucunun içinde onlara bakarken. "Al onları tanıdı. Ben onları yeniden çağırmadan önce neredeyse yok ediyordu."

"Al sana yardım etti mi?" Aramızda yükselen sıcak baharat kokusunun bana Trent'i hatırlatmasına yetecek kadar yakındı. Parmakları sanki kendine saklamak istermiş gibi kıpırdadı ve ben kaskatı kesildim.

"Sayılır. Ve bu iş bittiğinde onları yok edeceğiz," dedim aniden gerilerek. Ona tanrıçasıyla bir pazarlık yaptığımı söylemek için bir nefes aldım ama sonra söylemedim. Trent'in muhtemelen artık kullanılmayan ve öyle kalması gereken bir büyü cephaneliği vardı. Ayrıca kulağa çok ezikçe geliyordu. Hepsi zihnimdeydi, değil mi? Al bir keresinde iblislerin elf büyüü yapabildiğini ama bunu yapmadıklarını çünkü bunun onlara yakışmadığını söylemişti.

Quen kaşlarını çatarak en küçük yüzüğü kaldırdı. "Bunu başardığına inanamıyorum," dedi sessizce ve birden ona bunu nasıl yaptığımı söylemediğime sevindim. Hiç düşünmediğim bir şekilde kötüydüler ve Ku'Sox'un icabına baktıktan hemen sonra onları yok edecektim. Bu gece.

"Gitmen gerekiyor ki üstümü değiştirebileyim," dedim ve yüzükleri onun elinden çekip alarak şifonyerimin üzerine, parfümlerimin yanına koydum.

Quen şifonyerime doğru yürüdü, bana sırtını döndü ama gitmedi. Boynu tutulmuştu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ona gitmesini söylemek için bir nefes aldım, sonra vazgeçtim. Muhtemelen perilerin bilmesini istemediği başka bir şey söyleyecekti. Dışarıda gargoylların alçak gümbürtüleri duyuluyordu ve ne kadar iyi duyduklarını bilmediğim için pencereyi kapatan kalemi çekip çıkardım. Bir çırpıda kapandı. Quen sıçradı ama dönmedi.

"Muhtemelen geri dönmeyeceğimizi biliyorsun," dedim arkasını dönmeyeceğinden emin bir şekilde. "Bir elf ve kötü eğitilmiş bir iblis yeterli olmayacaktır."

"Bir görevim var," dedi ve kaşlarını çatıttı.

"Tabii, Ray'in annesiyle birlikte babasını da kaybetmesinden beni sorumlu tut," dedim botlarımı dolaptan çıkarıp yere vurmalarına izin verirken. Tanrım, hâlâ acıyordu. Uzun bir süre daha acıyacaktı ve kıyafetlerimi değiştirmek için yaptığım hareketler sertleşti. Quen kıpırdamadı ve Al'ın Trent'in başarı şansının Quen'den daha yüksek olduğu yönündeki fikrini düşündüm. Ona ulaşmak bir sorun olabilirdi.

Quen yüzükleri aldı, sessizliği beni tedirgin ediyordu. "Eğer başarısız olursak, sence Trent onu öldürebilir mi?" diye sordu yüzükleri parmaklarken ve kendimi savunmasız hissederek kot pantolonumu çıkardım.

"Hayır." Annemin keten İspanyol paça pantolonunu elime aldım. "Yeteneklerinden şüphe ettiğimden değil, ama o Ku'Sox'un tanıdığı. Tükürük kadar etkili olacaktır. Bir iblisi öldüremezsin. Newt'e sor." *Ya da Ceri'ye, ya da Pierce'a.*

"Varlığınızı iblislerden kısa bir süre için gizleyebilirim," dedi Quen, sırtı bana dönük olarak. "Belki de sonsuzluğun çökmesine yetecek kadar uzun bir süre."

Dişlerimi sıktım, pantolonumu giyerken önce bir ayağımın, sonra diğerinin üzerinde dengede durdum. İpek astarlıydı ve şaşırtıcı derecede güzel hissettiriyordu. "Ben bir iblisim," dedim usulca. "Beni isterlerse çağırırlar. Ben onlarınım."

"Kestiğiniz gümüş bant," diye başladı.

"Hayır." Pantolonumun fermuarını çektim, hareketlerini izlemek için ileri geri salladım. "Bu kadar kısa sürede buraya geldiğin için teşekkürler. Görünüşe göre hem Al'ı hem de Newt'i iflas ettirmişim. Ku'Sox, Al'ın hapsedilmesi için dilekçe verdi, eğer onu hapisten çıkarmak için zaman ayırmak istemiyorsan geriye sadece biz kalıyoruz."

Quen bir nefes aldı ve arkasını dönmekle tehdit edince bir ses çıkardım. "Eğer tılsımlı gümüş takarsan seni çağıramazlar. Sonsuzluk geçene ve iblisler gidene kadar takabilirsin," dedi boynu tutulmuş bir halde.

"Sonra ne olacak?" Sinirli bir şekilde söyledim. *Beni bundan vazgeçirmeye mi çalışıyor yoksa kararlılığımın ne kadar derin olduğunu mu görmeye çalışıyor?* Gömleğimin eteklerini tutarak yukarı çektim ve başımın üzerine geçirdim. Sadece kombinezonumla üşüyordum ve tişörtü yere fırlattım. "İblislerin ölmesini istemediğim hiç aklına gelmedi mi? Belki de onlardan hoşlanıyorumdur, ha? Ayrıca, Ku'Sox onları öldürmek için benim hattımı kullanıyor," dedim kollarımı üstümün içine sokarken. "Kısmen ben sorumluyum. İstersen burada kalıp Nick'e göz kulak olabilirsin. Birinin buna ihtiyacı var."

Kapı çalındı ve ben yeleşimin düğmelerini ilikledim. Ivy kapıdan, "Pizza on dakika içinde burada olacak," dedi ve sonra adımlarını geri çekti. On dakika, Piscary'nin veliahtı olmanın kalıcı bir avantajıydı. Bu ve Ivy'nin çok iyi bahşiş vermesi.

Dikkatim dağılmış bir halde düğmeleri bitirdim. Botlarımı giymek için yatağıma otururken, "Artık arkayı dönebilirsin," dedim.

Quen döndü, gözleri üzerimde gezinip kıyafet seçimimi incelerken yüzükleri meditatif bir şekilde ellerinde şıngırdıyordu. Ne düşündüğünü anlayamadım. Trent'in anlattıklarını öğrenmem bir arabada üç günümü almıştı. Quen çok daha zordu. "Peki ya Nick?" diye sordu, yüzükler elden ele geçerken sesi düzdü.

Ayak parmaklarımın botlarımın içine battığını hissederek orada durdum. Omuz silkerek yüzükleri ondan aldım ve yeleğimin tek cebine koydum. "Duyduğu ya da gördüğü her şey Ku'Sox'un aklına giriyor. Buna güveniyorum, bu gece yapmamızın nedenlerinden biri de bu. Yarından sonra ne olacağıyla yarın ilgileneceğim." Aynaya dönerek onun yanında durdum, yansımamıza baktım ve yeni görünümümü değerlendirdim. Saçıma dokundum ve örgünün yeterince iyi durduğuna karar verdim. "Yani iyi miyiz?"

"Sadece bir şey." Ona döndüm ve çan çaldığında başını kilisenin önüne doğru savurdu. "Pizzayı yeme."

Kapı koluna uzandığında donakaldım. Nefes alarak harekete geçtim, kafam karışmıştı. *Pizzayı yemeyecek misin?* "Quen?" Koridorda onu sarsarak durdurdum. Mabetteki perilerin sesini duyabiliyordum, Jenks Nick'i azarlıyordu. "Neden olmasın?"

Duruşu ürkekti, yüzünü buruşturdu. "Baban sana hiç elflerle yemek yememeni söylemedi mi?"

"Elbette, çünkü ..." Quen'in gülümsemesi değişip hiç de hoş olmayan bir hal alınca durdum, gözlerim kısıldı. "Çünkü içip eğlenirken hayatını unutabilirsin," dedim, bundan hoşlanmamıştım. Bu bir unutmaya büyüydü, geçici ama etkiliydi ve Ivy ile Jenks *çok kızacaktı*. "Quen, onlara yalan söylemeyeceğim."

"Hayatlarını kurtarmak için bile mi?" Başka bir şey söylemeden aydınlık mabede doğru ilerledi.

Aptal elfler. Takip ettim, midem çalkalanıyordu. Bu doğru değildi ve koridorun başında durup Ivy'nin piyanosunun, benim masamın, Kisten'in bilardo masasının ve mobilya kümesinin bulunduğu kutsal alana bakarken kendimi parçalanmış hissettim. Quen zaten onların arasındaydı, sanki hiçbir şey ters gitmemiş gibi görünüyordu ve hepsini unutkanlığa sürükleyecek değildi. Nick hâlâ sandalyesinde oturmuş, ön kapıda Ivy'nin pizzayı alıp adama ödeme yapmasını izliyordu. Pixie'ler her yerdeydi, renkli ipekler ve parlak sesler havayı dolduruyordu. Jax, Belle'le birlikte sehpanın üzerinde oturuyordu ama sanki Belle onu koruyor değil de konuşuyor gibiydi. Kilisenin kapısı soğuktan kapandığında bir tezahürat oldu ve Ivy geri gelip pizzayı Nick'in önündeki sehpa üzerine bıraktı. *Pizzayı yeme.*

Panikle Ivy'nin gözlerine baktım, duraksadı, kaşlarını kaldırdı. Nick'in ağzı tıkanmış ve periler kutuyu açmak için birlikte çalışarak aşağı indiler.

dumanı tüten ananası kapmak için dalmadan önce. Koridorda kendimi yalnız ve ayrı hissediyordum, bunun sıradan bir Perşembe gecesi olduğu hissinden kurtulamıyordum. Pizza, film ve domates yiyerek simge insanı şok etmek.

Elinde pizza dilimi, Ivy yaklaştı, vampir ve pizzanın farklı ama tuhaf bir şekilde birbirini tamamlayan kokuları üzerime yayıldı. "Bunu unutma," dedi, kaosa bakarken hüznle gülümseyerek.

Gözlerimi pizzasından alamıyordum, parçalanmışım. "Çünkü bir daha asla gelmeyecek," diye bitirdim, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ona yalan söylemeyecektim. "Pizzayı yeme."

Tereddüt etti. Jenks bizi izliyordu ve en çok soslu olanı almak için kabuk üzerinde kavga eden çocuklarını izlerken küçük bir parmak hareketi yaptım. Kanatları uğulduyor, tozu parlak bir sarıya dönüşüyordu.

"Herkes ne içmek istiyor?" Yumuşak bir sesle, topuklarımın üzerinde dönerek mutfığa doğru gözden kaybolduğumu söyledim. Quen'in gözleri sırtıma dikilmişti. Ivy'yi uyardığımı duymuş olamazdı ama onun uyanıklığından da habersiz değildi. Kalbim küt küt atıyordu. Arkadaşlarımın ölmesini istemiyordum ama onlara yalan da söyleyemezdim. Ivy takip ederdi. Mutfakta konuşabilirdik. Gerçek canımı yakacaktı ama yalan daha kötü olurdu.

"Ivy, seninle ve Jenks'le biraz konuşabilir miyim?" Quen söyledi ve adımlarım yavaşladı.

Belki de değil.

"İçkiler için bana yardım ediyorlar," diye bağırdım. "Quen, Nick'e göz kulak olur musun?"

Gürültülü kalabalıktan uzaklaşırken kalbim güm güm atıyordu, ancak mutfak davetkâr bir şekilde serindi ve elimi yüzüme götürdüm, beni takip ettiklerinde ne söyleyeceğimden emin değildim, açıkça merak ediyorlardı. Hayal kırıklığına uğrayarak lavabonun üzerindeki küçük pencereye sırtımı döndüm.

"Pekâlâ, bu pizzanın nesi var böyle?" Jenks'in yüzünde sualtından gelen bir güneş ışını gibi emin olmayan yeşil bir toz vardı. "Burada açlıktan ölüyorum!"

Quen'in söylediklerini ve sonra bana nasıl güvendiklerini düşündüm, sadece arkalarını kollamak için değil, aynı zamanda onları bıçaklamamak için de. "Quen ..." Başladım, sonra ellerimi havaya kaldırdım, kalbim güm güm atıyordu. "Onu büyüledi. Bu gece Quen ve benimle gelmeni istemiyorum. *İkinizin de.* Tamam mı?"

"Oh, ama dışarıdaki elf çocuk yeterince iyi, ha?" Jenks'in sesi öfkeliydi.

Daha önce hiç görmediğim gümüşi bir yeşilin tozunu alıyordu ve ben gözlerimle yalvararak öne çıktım. "Jenks, ikimiz de bunun senin için çok soğuk olduğunu biliyoruz. Ivy, her ne kadar seni orada istesem de-"

Başını salladı, sanki Newt'in ne kadar kolay bir şekilde

onu kıstırmıştı. "Hiç yardımım dokunmuyor, değil mi?"

Bu gerçekten bir soru değildi ve kendimi berbat hissediyordum. "Öylesin," diye yalvardım. "Sadece

..."

"Sadece bu gece değil," diye bitirdi. "Sorun değil," dedi iç çekerek, bakışları sanki geleceğe bakıyormuş gibi uzaktı. Beni orada görüp görmediğini anlayamadım.

"Bu iyi değil," dedim usulca. "İğrenç kokuyor." Jenks benden olabildiğince uzakta, köşede ekşi bir yeşilin tozunu alıyordu. Yetenekli ve hazır görünüyordu ama bu gece donacağını biliyordum, o da öyle. "İstediğim bu değildi," diye fısıldadım ve bana bakmayı reddetse de tozları gümüş renginde parladı.

"Ama burası senin olduğun yer," dedi Ivy ve omuzlarım gevşedi. "Quen'le git. Ben Nick'i izleyeceğim. Hepimiz bakacağız," dedi, sesi uyarıcı bir sertlikteydi ve Jenks kanatlarını ona doğru şaklattı. "Döndüğünde burada olacak, ölü ya da diri."

İçimde bir şeyler ölüyor olsa da gülümsüyordum. "Sizler bana karşı çok iyisiniz."

Ivy, gözleri akmamış gözyaşlarıyla parlayarak, "Sadece beni öyle yaptığın için," dedi.

İkisini de mutfağında görmek, beni bırakmaya istekli olmaları, bunu yapabileceğimi bilmeleri ve bana güvenmeleri içimi tuhaf bir beklenti duygusuyla doldurdu. "Aman Tanrım," dedim, gözlerim dolmuştu. "Beni ağlatacaksın!" Burnumu çektim, sonra mutfakta dolaştım, almak istediğim her şeyi topladım -manyetik tebeşir, acı tılsımları- fazla bir şey değildi ve hızlı bir endişe duygusunu bastırdım. Cep telefonumu son anda kaptım, titreşimde olduğundan emin olduktan sonra arka cebime soktum.

"Ivy!" Quen oturma odasından bağırdı. "Buraya geri dön ve Nick'e göz kulak ol, yoksa onu ben öldüreceğim!"

Jenks ikimizin de üzerinde gezinirken gülümseyerek Ivy'ye sarıldım. "Döndüğümde hepimiz dışarı çıkıp ciddi bir kanunsuz işi yapacağız."

"Ivy!" Quen böğürdü. "Üç kadar sayıyorum!" Nick'i bırakamazdı ve onu mutfaka geri getirmek için kendine güvenmek istemiyordu.

"Teşekkürler. Her şey için," dedim ve Ivy dönüp odadan çıkmadan önce koluma dokundu. Yüzünden kızgın bir toz damlayan Jenks'e baktığımda gülümsemem yavaşça soldu. Hâlâ veda ediyormuşum gibi geliyordu ama artık sorun değildi.

"Gün doğumunda görüşürüz," dedi ve döndü, neredeyse Quen'e çarpacaktı, elf sinirli bir şekilde mutfaka doğru tepindi.

İkimiz yalnız kaldık, Quen bana baktı ve ben omuz silktim. "Onlara yalan söylemeyeceğim," dedim ve gözleri kısıldı.

"Bizi takip edecekler," diye söze başladı ve ben başımı salladım, koridordan aşağıya, aydınlık mabede bakmadan cebimi yokladım.

yüzükleri taktım ve paltomu almak için arka salona gittim, havalandırmak için verandada bıraktığımı hatırlayana kadar tereddüt ettim.

"Hayır, gelmeyecekler," dedim omzumun üzerinden, neredeyse rahatlamış hissediyordum. Ivy ve Jenks beni bekleyecekti. Onları hiç kaybetmiyordum. "Sadece büyünü yapmak için bir bahanen olmadığı için kızgınsın."

"Biraz, evet," diye yakındı beni dışarı kadar takip ederken. "Kilisenizin kutsallığına yine bir şey mi oldu?"

Gözlerim seğirdi. "Newt dolabıma bakabilmek için onu kırdı." *Tekrar.*

"Oh."

Kapıyı açtığımda gece havası neredeyse bir tokat gibiydi, rüzgârın yumuşak nefesi beni şaşırttı. Kollarımı kollarına sıkıştırdığımda paltom buz gibiydi ve Quen tebeşirim hariç her şeyi cebime sokmamı izledi. "Sıçrama tabancası yok mu?"

Tebeşiri ikiye bölerek her bir botun içine birer parça sıkıştırdım. "Haznedeki tılsımları patlatıp beni üç saniyede bayıltabilir," dedim, Lee'yi bir kez bu şekilde bayıltmışım - bir anlaşmaya varmadan önce. "Onu tutacak olan senin elf tılsımların, tatlım. Buna hazır mısın?"

"Tatlım?" diye mırıldandı ve ben de parlayan çirkin gözleriyle mezarlığa döndüm. Nedense kendimi iyi hissederek merdivenlerden aşağı inmeye başladım, beni takip etmediğini fark edene kadar botlarım tıkırdadı. Cebinden küçük, kum saati şeklinde bir tılsım çıkarıp Noel çelenginin dayandığı çiviye astığında kaşlarımı çattım. Bu, ister Inderland ister insan olsun, her evin sahip olduğu ilk koruma seviyesiydi ama bizde şu anda bir tane yoktu.

"Hey!" diye haykırdım, şarap kadehi gibi görünen karmaşık detaylı tılsımın pimini çektiğinde altın ve siyahtan oluşan parıldayan bir dalga yükseldi. Mezarlıkta büyük kösele kanatlar açıldı ve cehennem zebanilerinin canlandığını ve arkadaşlarıma ihanet ettiğim için beni sonsuz işkenceye sürüklemek için burada olduklarını düşünerek ürperdim.

Ben öfkelenirken Quen, "Onlara yalan söylemedin," dedi. "Nick'in kaçmasını riske atmayacağım."

İtirazım azaldı ve kilise çapındaki büyünün tepesini görmeye çalışırken neredeyse basamaktan düşüyordum. "Ne kadar sürecek?" Dedim, yüzüm buz kesmişti ve kolumdan tutup beni çevirdi.

"Sunup. Şimdi: Bunu Trent'i kurtarmak için yapıyorum. Bunu dünyayı kurtarmak için yapıyorsun. Öyle mi?"

Gün doğumu. Eğer o zamana kadar bu işi halletmezsem, bir önemi kalmayacaktı. Gergin bir şekilde elimi uzattım, keşke diğer montum yanımda olsaydı. Bu, aradığım sofistike havayı tamamen mahvetmişti ama kaslarınız soğuktan kaskatı kesilmişken büyü yapmak zordu. "Anlaştık."

El sıkıştık ve sonra birlikte merdivenlerden aşağı inerek

arabası için ön tarafta. Kapının hemen içinde iri bir şekil bekliyordu ve neredeyse bir gargoye'a çarparak nefesimi tuttum. "Etude!" Kızarak söyledim. Kiliseyi hecelediğimiz çok açıktı.

"Ve neden kilisenizde dinlenmeyi reddettiğimi merak ediyorsunuz," dedi gargoye, sesi inanılmaz derecede alçaktı ama içinde bir miktar eğlence barındırıyordu.

"Ah . . ." Kekeledim. "Loveland Kalesi'ne gitmemiz gerekiyor," dedim arkasındaki kırmızı ve sarı göz sıralarına bakarak. "Sizin için çok mu ağız acaba?"

Etude sırttı ve uzun siyah köpek dişleri karşısında ürperdim. "Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum."

Yirmi Altı

Eğer bir at zıplayabilseydi ve hiç yere inmeseydi, bir gargoyle'un tepesinde uçma hissine yaklaşabilirdi. Dizlerim Etude'un kanatlarının dibine çöktü ve alçaktan çömeldim, rüzgâr bana öyle sert vuruyordu ki gözlerim sadece yarıklar halindeydi. Zafer içimde şarkı söylüyordu, soğuk hava saçlarımın arasından ipek gibi bir hisle akıyordu. Sanki benim de kanatlarım varmış, hava akımlarını okuyor ve Etude'la birlikte eğilerek devasa otoparkların ve şimdi üzerinden uçtuğumuz otoyolun şeridinin üzerinde yükselen havadan yararlanıyormuşum gibi hissettim.

Etude kanatlarını art arda üç hızlı vuruşta çırpıtığında midem guruldadı ve bacaklarım onun etrafında sıkılaştı, hala sağlam bir şekilde oturduğumdan emin olmak için kulaklarını geri çekmesine neden oldu. Gargoyleların alışık olduğu kilise kulesinden düşüş olmadan irtifa kazanmakta biraz zorlanmıştık ama Etude başarmıştı.

Gözlerimi kapatarak neredeyse üzerine yatana kadar öne doğru eğildim, rüzgâr sırtımı yırtıyordu ve başım şaşırtıcı bir şekilde kulaklarına yakındı. Etude aniden yana yattı ve kollarım kalın boynuna dolandı. Tüm vücudu kahkahalarla sarsılıyordu ama umurumda değildi. Bu tarif edilemez bir şeydi. Azalan ay yükseldiğinde karanlık yeryüzü ile siyah gökyüzü arasında uçmak kesinlikle varoluşun zirvesiydi: güç, kuvvet, eşsiz güzellik. Eğer ata binmek özgürlükse, bu yeryüzündeki cennetti.

Eğer bundan sağ çıkarsam Belle'in kanatlarını onaracağım, diye düşündüm, Etude yer değiştirirken nefes verdim ve tekrar Quen'i taşıyan çirkin yaratığın hizasına geldik. Buna sahip olmak ve kaybetmek beni yıkardı. Periler benden daha sert yapılıydı.

Bu düşünce hâlâ aklımdayken başımı Etude'un sıcak boynuna yasladım. Quen gergin görünüyordu, kaşları çatıktı ve onu almayı kabul eden aynı büyüklükteki gargoyle'un üzerinde rüzgâra karşı neredeyse dimdik oturuyordu. Ona bir at gibi biniyordu, muhtemelen benimkinden çok daha iyi bir oturuşa sahipti ama çok daha fazla sürüklenme yaratıyordu.

Quen, göz göze geldiğimizde acımasızca gülümsedi. Etude'un kulağı, üzerimden geçen hava akımlarını değiştirerek geriye doğru fiske attı ve çirkin yaratık uçuşunu düzleştirdiğinde tutuşum gevşedi. Otoyoldaki ışık şeridine doğru baktım. Gecenin bu saatinde trafik yoğundu. "Her zaman otoyolları mı takip edersin?" Etude'a seslendim, püsküllü kulakları beni yakalamak için döndü.

kelimeler.

"Hayır." Uçuşunu değiştirmeden başını çevirdi, kırmızı gözlerinden biri beni buldu, derin sözleri yanımdan geçen rüzgâra rağmen bana ulaşıyor gibiydi. "Ok gibi uçuyoruz ama Loveland Kalesi'nin nerede olduğundan emin değilim. Normalde oradaki hattın rezonansını takip ederdim ama şu anda o kadar uyumsuz ki yerini tespit etmek zor. Bazilikadaki çocuklardan birine benim için internetten yol tarifine baktırdım."

"Özür dilerim," dedim, sonra bunu söylemeyi bırakmam gerektiğini düşünerek yüzümü buruşturdum.

İnce ay ışığı ve karanlık ağaçların arasından yumru yumru bir şekil belirdi, nehrin olduğu yerde yanında bir ışık şeridi uzanıyordu. "İşte orada!" İşaret ederek söyledim ve Etude başını salladı, kulakları kafatasına doğru düzleşti, tam önüne koymak için yumuşak bir şekilde değiştiğinde. İkinci gargoylle yüzünü buruşturdu, kanat çırpışları kısa ve dalgalı hale gelirken acı çekmiş gibi görünüyordu. Ben henüz çizgiyi hissedemiyordum ama belli ki onlar hissedebiliyordu.

Özür dilerim, diye düşündüm, sonra vazgeçtim.

Nehir nemli hava serindi ve otoyolun sıcak şeridini terk ettiğimizde irtifa kaybettik. Soluk yıldız ışığında daireler çizdik. Şato karanlık ve boştu ve burada gerçeğe dönüşme anısı, kolayca kontrol edilebilen bir panikle düşüncelerimde patladı. Al'ın bir meclis üyesini kaçırmasını engellemeye çalışıyordum. Bu da pek iyi sonuçlanmamıştı.

"Bir kez daire çiz!" Quen bağırdı, parmağıyla dairesel bir hareket yapacak kadar uzun süre çirkin adamın omzunu bıraktı. "Bakalım aşağıda çizgiden başka büyü var mı!"

Suçluluk duygusu beni tam karşımdan vurdu ve ikinci görüşümle aşağıya baktım. Elbette Quen'in de bu işte bir payı vardı ama onun da küçük bir kızı vardı. *Ve intikam alınacak ölü bir aşk*, diye ekledim, boş vermeye kararlıydım. Kazanacak ya da kaybedecek olan benim gücüm ve onun becerisi olacaktı.

Vahşi bir büyü dalgasıyla tenim karıncalandı ve Etude ürperdi, teni dalgalanarak ona tutunmamı sağladı. "Temiziz!" Quen rüzgâra karşı bağırdı. "Aşağıda kimse yok!"

Gargoyller aynı anda kanatlarını değiştirdiler, hızlı inişleri gözlerimin açılmasına neden oldu. Kollarım Etude'un boynuna dolandı ve ağırlık merkezini mümkün olduğunca normale yaklaştırmaya çalıştım. Dengesi değişti ve kanatları birkaç güçlü geri vuruş yaptığında ve yere indiğinde nefesim kesildi. Quen bir an sonra yere dokundu. Çakıllı bahçe yolunun tam üzerindeydik ya da en azından ben öyleydim. Quen istinat duvarının yaklaşık üç metre yukarısında, bahçenin üst katındaydı.

Etude, dizlerim lastik gibi olmuş bir halde sırtından kayarken, "Bu çizgi berbat," dedi. Uçuşun soğuk rüzgârından sonra hava çok durgunlaşmıştı ve Etude'un acı dolu bakışlarını çizgime kadar takip ettim. O mor çamur hâlâ oradaydı, neredeyse

karanlıkta parlıyor.

"Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler," dedim, manyetik tebeşirimi kaybetmediğimden emin olmak için ayak parmaklarımı oynatarak. Quen'in dövülmüş gibi görünen gargoyle'u kulaklarını geriye atmış ve kuyruğunu ayaklarının etrafına dolamış bir şekilde garip bir şekilde ayak ayak üstüne atıyordu. Etude daha iyi idare ediyordu ama hâlâ rahatsız olduğu belliydi. "Elimden geldiğince çabuk çizgileri düzeltereğim," dedim ve Etude'un kulakları dikildi, garip bir homurtu duyuldu. Bunun bir kahkaha olduğunu umuyordum.

Dizlerim hâlâ titriyordu ve krampları dikkatlice çözmeye çalıştım. "Gidin," dedim ona gülümseyerek. "İkiniz de. Ve kilisedekilere söyle, gitmek isteyebilirler. Birkaç dakika içinde tüm dengesizliği oraya boşaltacağım."

Etude arkadaşına doğru eğildi, onlardan alçak fil gümbürtüleri geliyordu. Sonra Quen'i getiren gargoyle başını salladı ve arka bacaklarını güçlü bir şekilde iterek havalandı ve kanatlarının altındaki havayı buldu. Etude ise yerinde kaldı. "Ben kalıyorum," dedi, kırmızı gözleri sıraya bakarken kısılmıştı. "Oğluma yardım etmek istiyorum." Yüzünü buruşturarak bana döndü. "Yine de ihtiyaç duyulana kadar kalede bekleyebilirim. Parşömenimi yak, o çizgi berbat."

Kalın, kocaman elini teşekkür etmek için sıktım. Bis'i kaybettiğim için duyduğum suçluluk arttı ama Etude bana sadece kara dişli bir sırıtışla gülümsedi, en yüksek noktanın tepesine inmek için kısa bir uçuş yaparken kalçaları büküldü, kanatları çatının doğal bir parçası gibi görünene kadar etrafında kıvrıldı. Ta ki gözleri zayıf yıldız ışığını yakalayıp vahşi bir kan kırmızısı gibi parlayana kadar.

Saç örgümden vahşi saç tutamları kaçmıştı ve Quen benim hizama atlayıp ayakkabılarını çakıllara sürterken onları düzelttim. Dizlerim hâlâ titriyordu ama artık bunun buradaki uçuştan kaynaklandığını düşünmüyordum. Elf büyüü Ku'Sox'u bizden uzak tutmak için en iyi şansımızdı. Kendimi bir pil gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Hazır mısınız?" Yüzükleri çıkarırken söyledim.

"Yirmilik dişlerimi titretiyor," dedi Quen sıraya bakarken, gölge ışıktaki yüzündeki buruşukluğu görmek zordu. Ama yüzükler şingirdediğinde bana döndü ve birden kilisede hissettiğim güven kayboldu. Ku'Sox korkusundan daha fazlasıydı. Quen'in beni bir tanıdık gibi kullanmasına izin verme korkusuydu.

"Belki ..." dedi yavaşça, isteksizliğimi görünce ve hızlı bir nefes alarak daha küçük, yıpranmış ve ezik yüzüğü parmağıma geçirdim. Hiçbir şey hissetmedim ve nefesimi tutarak yüzüğü ona uzattım. Quen'e güvenmiştim. Eğer bana ihanet ederse, Al onu öldürürdü.

"Teşekkür ederim Quen, yanımda durduğun için," dedim ve sonra yüzüğü parmağına taktığında nefesimi içime çektim ve her şey değişti.

"Tanrım," diye inledim, dizlerimin bağı çözüldü ve Quen bana doğru uzandı. I

Sarsılarak elinden kurtuldum, dengemi kendim bulmaya çalışırken birkaç adım ötede tökezledim. Eli omzuma dokundu ve ben de onu uzaklaştırmak için hamle yaptım. "Bana bir saniye ver!" Bağırđım, paniklemişim ama bu işi yapmaya kararlıyđım. Onun geri çekildiğini duyduğumda nefesim kesildi ve ancak o zaman çömeldiğim yerden doğrulabildim.

"Bana bir saniye ver..." Tekrar söyledim, hala ona bakamıyordum. Düşüncelerimin içindeydi ve bu iyi bir şey değildi. Duygularına dair hiçbir şey hissedemiyordum, sadece çimde istediğı şeyi koparmaya hazır teorik bir parmak ucu vardı. Ve onu durduramadım. Her iki tarafın da eşit erişime sahip olduğı Al'ın yüzüklerine hiç benzemiyordu. Bunlar köle tacirleriydi ve buna alışmaya çalışırken sertçe yutkundum.

Parmağımdaki yüzük parlıyordu. *Al buna ne kadar süre katlanmıştı?* Yavaşça doğruldum.

"İyi misin?"

Karnım ağrıyordu. Başımı sallayarak karanlık gökyüzüne baktım. "Hadi yapalım şu işi." Quen, "Trent senin hakkında haklıymış," dedi, bizimki gibi rahatsız olduğı belliydi.

güçler bir oldu ve irademiz tek başına onun oldu. "Sen ... güçlüsün."

Harika. Gözlerimi yere indirdim, bocaladım, kalbim tekliyor gibiydi. Çizgiyi daha iyi görmek isteyerek ikinci görüşümü açtım. Quen'in aurası parıldadı ve baskıcı bir şekilde berraklaştı.

"Bu inanılmaz," dedi Quen istinat duvarına uzanırken, gözlerinde perili bir bakış vardı. Yine de kendimi pek iyi hissetmiyordum ve ya yüzümdeki korkuyu gördü ya da zihninde okudu, Quen duvardan itti. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, karanlıkta beni sabitlemek için eliyle kollarımı kavradı.

Dokunuşuna tahammül etmek giderek kolaylaşıyordu ve başımı salladım, başım hâlâ aşağıdaydı. "Evet," dedim, yüzüğü parmağımda döndürerek doğru hissettirmeye çalıştım. "Çizgiyi hissedemiyorum. Tutuşunu hafifletmenin bir yolu var mı?"

"Ah, pardon. O nasıl?" dedi ve birdenbire hattaki yüzlerce dengesizliğin uyumsuz şingirtısı bana çarptığında gözümü kıptım.

"Böylesi daha iyi," dedim yüzümü buruşturarak. Şimdi gerçekten görebiliyordum. Olay ufku enerjiyi içine çekerken, atomlar ve moleküller parçalandıkça çıglık atarken bile mor çizgi kemik dondurucu bir soğuk yayıyordu. Ku'Sox'un aurasının mor rengi bile onun etkisi altında soluk bir kırmızıya dönüştü. Dönüp kaleye baktım.

"Hazır mısınız?" Bağırđım ve karşılığında kanat ucumu kaldırıp bir gümbürtü aldım. "Sanırım bu bir evet," diye mırıldandım, ayaklarımı yerleştirip çizgiye doğru baktım. "Eğer bu Ku'Sox'un dikkatini çekmezse, ne çeker bilmiyorum."

Çizgiyi tamamen farkındalığıma çekip diğer her şeyi dışarıda bırakırken yüzümü buruşturdum, bir gözümü kapattım. Dengesizliklerin çokluğu

Onları toparlamaya çalıştım ama düşüncelerimin arasından kelekler gibi süzölüp gittiler. "İşe yaramıyor," dedim, gözlerim açıldığında Quen'in yakınımnda ve endişeli bir şekilde durduğunu gördüm.

"Ah, yüzükler yüzünden olabilir," dedi. "Birbirimize bağılıyız ve ben hiçbir şey yapmıyorum. Genel fikri biliyorum ama ..."

"Ah." Kendimi aptal gibi hissederek onunla yüzleştım, sonra beceriksizce uzanıp elini tuttum. Parmakları elimdeyken kendimi tuhaf hissettim ama tuttukça, farkındalığı benimkini sardıkça içimi sıcak bir his kapladı. Otoriter olmak istemiyordu ama paylaşma konusunda fazla pratiğı yoktu.

Hatta dokunduğunda nefesi hızlandı ve birlikte tereddüt ettik, uyumsuz tıngırtıya baktık. *Hattı baloncuklandır*, diye düşündüm, yanıt alamadım, sonra bunu kendim yapamadığımda endişelendim. Ya bir duvarı vardı ya da halkalar sadece tek yönlü çalışıyordu.

"Quen, biraz rahatlar mısın? Bir şeye tutunmakta zorlanıyorum," dedim parmağımdaki yüzüğü çevirerek. Metalde küçük bir çentik vardı. Başparmağımın tırnağını oraya tam olarak geçirirsem, neredeyse tamamen parmağımın etrafında döndürebilir ve tekrar yakalayabilirdim. Dehşete kapılarak durdum, bir şekilde onu bu şekilde döndüren ilk kişi olmadığımı biliyordum.

Parmakları benimkilerin içinde kasıldı. "Özür dilerim. Tekrar deneyin."

Bu kadar hızlı bir şekilde, içimde baş döndürücü ve güçlü bir çizgi hissi yayıldı. Onu yakaladım ve kendime doğru çektim. Dengesizliğin uğultusu sinirlerimi tırmaladı ve Quen'in beni ondan ne kadar koruduğunu fark ederek dişlerimi sıktım ve zihnimin gözünde parlak altın bir iplik bulmak için gürültüyü eledim, bir miktar müstehcenlik onu neredeyse katlanılabilir kılıyordu. Bu benim orijinal dengesizliğimdi ve bunun dışındaki her şeyi toplayarak, onu çevreleyen auramı bahçemdeki Newt'in hattındaki dengesizliğe ayarladım.

"Yüce Tanrım!" Sıradaki ve kafamdaki ağırı buharlaşırken Quen haykırdı. Dengesizlik baloncuğı aniden ortadan kaybolunca irkilerek sıçradım. Bir çekim hissettim ve kayarak ona katılmamızı engellemek için farkındalığımı şimdiki zamana gömdüm. Kayan bir *ping sesi* geldi ve sonra ... hiçbir şey olmadı. Olay ufku yok olmuştu.

"Başardık!" Haykırdım, repliğimin saf tonu içimde krema gibi akıyordu. Neredeyse dans ediyordum. "Quen, *başardık!*" Tekrar bağırdım ve Quen elimi bıraktı, ıslıl ıslıl parlıyordu. Bizden önce, mor çamur çizgiden gitmişti. Mırıldanıyordu, gerçeklikle uyum içindeydi - yani orijinal dengesizlik dışında.

Etude'un kanatlarından çıkan rüzgar, arkamıza indiğinde saçlarımin uçuşmasına neden oldu

Bahçenin yükseltilmiş yarısında. "Dengesizlik kilise avlusundaki küçük çizgide," dedi derin sesi gürleyerek ve kulakları huysuz bir at gibi görünecek şekilde yere paralel eğilerek. "Orada hissedebiliyorum, ama sadece

      nereye bakacağımı biliyorum."

Sevincim kayboldu. Başardık ama daha yarısı bitmişti ve gargoyleler acı çekiyordu. Ben başarılarımızın tadını çıkarırken onlar acı çekiyordu. "Ku'Sox çok kızacak."

"Bu işin yarısı değil," dedi Ku'Sox'un sesi ve ben döndüm. Arkamda Etude tıslamaya başladı, sesi bir trenin uzun, g     huffları gibi çıkıyordu. Quen sertleşti ve önüme geçti.

"Tebrikler. ." dedi iblis, benim soluk kıyafetlerime ve Quen'in siyah kıyafetlerine bakarak. "Artık  l s n."

"Aşağı!"  n mdeki halatın temiz saflığını çekerek bağırdım.

Ku'Sox'un kara büyüsü gümüş parıltılar saçarak bize doğru hızla ilerliyordu. Zihnimdeki  izgi parmaklarımın arasından ipek gibi kayıp gitti ve ağzım açık bir şekilde onu yakalamaya çalıştım. Hiçbir şey yapamadım. *Bu da ne böyle?*

Quen'in çemberi bizi kurtardı ve Ku'Sox'un büyüsü yüzeyinde patlayıp bölgeyi bir şimşek çakmasıyla aydınlatırken ikimiz de dizlerimizin üzerine   kt k.

 izgi! diye düşündüm, ışıktan sersemlemiş görüşümde onu bulamıyordum ve sonra paniğim öfkeye dönüştü. Quen'di. "Sırayı işgal etmeyi bırak!" Bana yardım etmeye  alışan Quen'in uzattığı eli görmezden gelerek bağırdım. Etude Ku'Sox'la aramıza girmiş, kanatları yarı açık bir şekilde bir ileri bir geri yürüyordu. Bis'in yaptığı zamankinden çok daha tehdit ar görünüyordu.

Ku'Sox duraksadı, ben ayağa kalkarken o her şeyi yeniden değerlendirirken yüz hatları gerildi. Quen yanımda dimdik duruyordu, uzun boylu ve eğilmemişti, ezilmiş ot ve şarap kokuyordu.

"Bağlanmamış bir gargoyle mu?" Ku'Sox, Etude'u izlerken sesindeki tiksinti açıkça belli oluyordu. "Orada ne başarmayı umuyorsun?"

"Onun oğlunu kaçırdın!" Dedim ve Quen'in kaburgalarına dirsek attım. Hat kayganlaşmıştı. "Hattı bırak, lanet olsun," diye mırıldandım, sonra o bırakınca chi'mi doldurdum. "Bu paylaşım meselesi üzerinde çalışmalısınız," dedim ve yüzünü buruşturdu.

Ku'Sox'un arkasında temiz bir şekilde uğuldayan hatta bakmaya cesaret ettim. " amurunuz hattın dışında," dedim cesurca. "Laneti bozan senin aura imzandı. Bana Bis ve Trent'i verirsen suçlamada bulunmayabilirim."

Ku'Sox gülümsedi ve ben  rpermeme engel olamadım. "Birazdan," dedi, Etude aramızda volta atarken gülümsemesi soldu. "Temiz görünüyor ve herhangi bir

. . . hile. Ne yaptın Rachel? Tamir etmiş olamazsın. Yerini değiştirmişsin ama nereye? Merak ettim."

Gökyüzüne baktıktan sonra sanki bir nehirmiş gibi keskin bir açıyla yanlamasına çizgime doğru bir adım attığında kaskatı kesildim. "Kaybettin!" Bağırdım, içime adrenalin doldu ve Quen ilerlememi engellemek için omzumu tuttu. "Dali'yi arıyorum. Senin kı ın benim ve sen de kırdığını kabul edeceksin.

O!"

"Ben ... sanmıyorum ... öyle." Ku'Sox çizginin içindeydi, neredeyse tadına bakıyordu, Gerçekten temiz olduğundan emin olmak için. Temizdi. Bunu garanti edebilirim.

"Senin aura imzan şu çamur çizgisinin altında!" İddia ettim ve Ku'Sox güldü.

"Belki, ama ben bir çamur hattı görmüyorum."

"Çünkü ondan kurtuldum!" diye bağırdım ve sonra geri düştüm, aptallığım üzerime çöktü. Tüm dengesizlikleri taşımıştım, evet, lanetini de beraberinde. Tüm dengesizlikleri ait oldukları yere taşıyana kadar kimse onun lanetini göremeyecekti. Lanet olsun! Tek bir dönüş lütfu yakalayamaz mıydım?

Ku'Sox gerçekten merak ediyor gibi görünerek, "Bana bunu nasıl yaptığını anlat," dedi. "Onu yok etmiş olamazsın. Onu bir yere koydun, belki de chi'nde tutuyordun? Bu yüzden mi bir çift elf yüzüğü çaldın?" Quen'e sırtarak baktı. "O kadar pisliği tutmak için yardıma mı ihtiyacın vardı?"

Başım ağrıyordu ve çenemi kaldırdım. Hangi yüzüklere sahip olduğumuzu bildiğini sanmıyordum, yoksa daha agresif olurdu. Olay ufkundan onun sorumlu olduğunu kanıtlayamamış olmam beni çileden çıkarmıştı ama ondan daha güçlü olduğumuzu kanıtlayamazsak bunun bir önemi kalmayacaktı. *Korkaklar! Neden onlara yardım ediyorum?*

"Merak ediyorum," dedi Ku'Sox, benim hizamda durup enerjiyi içine çekerek. "Tüm bu dengesizliği gizlerken kendini savunabilir misin?"

Etude'un kulakları alarmla dikildi ve Quen ile benim etrafımda bir çember oluştuğunu hayal ederek kaskatı kesildim. Ku'Sox kımıldadı ve gözlerim büyüdü. "*Rhombus!*" diye bağırarak ley hattına uzandım ama parmaklarımın arasından kum gibi akan hattı bulmaya çalışırken dizlerimin üzerine düştüm.

Quen beni itti ve fırlattığı enerjinin ışıltıları karanlığı aydınlatırken eğildim. İçimden akan çizginin ona doğru koştuğunu hissedebiliyordum. Quen'in savunmasına katkıda bulunuyordum ama yaptığım yardımla bir kedi de olabilirdim.

Etude kükredi, ellerini kavrayarak Ku'Sox'a doğru hamle yaptı. "Hayır!" diye bağırdım. diye bağırdım, ama Ku'Sox kulağa hoş gelen bir kelime haykırdı ve Etude geriye savruldu, başını kuyruğunun üzerine çevirerek ... bize doğru yöneldi.

"Rachel!" Quen bağırdı ve Etude istinat duvarına çarparken beni sarsarak yoldan çekti. Taşlar ve toprak üzerine döküldü. Quen'in elini sıktım ve ona doğru koşarak kocaman, itilmiş yüzündeki kiri temizledim. Gargoyle nefes alıyordu ama baygındı.

"Quen?" Kekeleyerek ona baktım. Dudakları birbirine sertçe bastırılmıştı ama kalkmama yardım ederken öfkesi bana değildi. Yavaşça ilerleyen Ku'Sox'a yönelik olduğunu da düşünmüyordum. Bok deresindeydik ve bizi oraya getiren "eğer "i bile göremiyordum. Halkalar iyi çalışmıyordu. Quen çok üstündü.

"Dengesizliği tutmuyorsun," dedi Ku'Sox, Şimdi meraklanmıŐtı. Bizi yerin dibine sokmasını engelleyen tek Şey buydu. "Kim tutuyor? Newt mi?"

Bir köle yüzüğü takıyorum ... kafamda yankılandı ve dehşet içinde elime baktım. Kendime ne yapmıştım ben?

"Hayır, Newt değil," diye alay etti Ku'Sox, Şu anda takındığımı bildiğim dehşet ifadesini yanlış anlayarak. "Sonunda tamamen yalnızsın Rachel. Seni izole etmek düşündüğümden daha uzun sürdü. Herkes seni *seviyor*."

Köle yüzüğü takıyorum!

Ku'Sox bize bir Şey fırlattı ve Quen onu yere düşürdü. Onun arkasına saklandım, düŐünemiyordum, idrak edemiyordum. Bu Şeyi  ıkarmalıydım!

"Yalnız değil," dedi Quen ve Ku'Sox güldü.

"Sen mi?" Ku'Sox bir metre geride durdu, sanırım korkuma güvenmiyordu. "Sen sayılmazsın," dedi hafifçe, tırnaklarına bakarak. "En çok onu sevseler bile savaŐmamıza izin veriyorlar. Ne güzel değil mi? Gelecek nesil için mümkün olan en güçlü ebeveyni istiyorlar." Memnuniyetle giysilerini düzeltti. "Bu ben oluyorum."

SavaŐmamıza izin vermek mi? Evet, kulağa doğru geliyor. Ley hatlarında en hareketsiz iblisin bile ilgisini çekecek kadar gürültü  ıkartıyorduk ve tavuk fiŐkirmaları henüz ortaya çıkmamıŐtı. Bu beni serçe parmağımdaki yüzüğü çıkaramadığım gerçeği kadar rahatsız etmiyordu. Korkarak Quen'in kulağına eğildim. "Yüzüğün çıkarılmasını istiyorum."

"Biliyorum. Damarlarındaki tuza değecek bir çizgiye dokunamazsın. Özür dilerim," dedi ve sonra üzerimde büyük bir çekiş hissettiğimde ve Quen'in baloncuğu parlayıp sönmeden önce muhteşem bir yeŐille ıŐıldadıđında sinmiŐtim. "Eğer onları Şimdi çıkarırsak, ölürüz.  emberimin onu tutmasının tek nedeni ikimizin de gücüyle yapılmış olması."

Haklıydı ve bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi bilmeden onun yanında durdum. İblislerin izlediğini biliyordum. Neden bize yardım etmediler? "Sen delisin!" Dinlediklerini bildiğim için bağırdım. Ayrıca, Etude kıpırdanıyordu ve iyileŐmeden önce onu ortadan kaldırmak istemedim.

"Burada mesele benim ruh halim değil!" Ku'Sox bağırdı, yüzü soluk ışıkta bile kıpkırmızıydı. "Bu güçle ilgili!"

"Bu uyum ve kaynaklarla ilgili bir Şey ve sen sadece psikozlusun! Psikozu d zeltemezsin!" Etude sendeleyerek ayağa kalkarken ben de bağırdım, kanatları açılıp sesi ileriye doğru yönlendirirken öfkesinin alçak bir gümbürtüsü üzerime doğru akıyordu. Hırıltısı içimde yankılandı ve sertçe yutkundum.

Etude bir taş  atırtısıyla duvardan bir parça kopardı ve başımızın üzerine fırlattı. Ku'Sox küfrederek, kalın çimenlere çarpması için saptırdı.

"Quen, yüzüğümü çıkar!" İçimde büyük bir çekim hissederken Quen'in ceketini çekiştirerek bağırdım. Bu Quen'di, bir büyü hazırlıyordu ve ben de bu aptal gümüş yüzükle hiçbir şey yapamayacağımı bilerek akışına bıraktım.

Muhteşem görünen Quen, Ku'Sox'a siyah-sırlı bir enerji topu fırlattı. Telaşlı iblis bir nefeslik temasla topun yönünü değiştirdi ve top vızıldayarak nehre düşerek ağaçların dibini ürkütücü bir parıltıyla aydınlattı. Etude, Ku'Sox'a büyük toprak parçaları fırlatıyor, zor bir hedef haline getirmek için yerden havaya doğru fırlıyordu.

"Quen!" Adam Ku'Sox'a doğru koşarken bağırdım, yumruğu yeşil bir pusla şişmişti. "Hayır!" Etude ve Quen birlikte Ku'Sox'un üzerine atlarken bağırdım. Etude'un taşı Ku'Sox'un yanından geçerken zararsız bir şekilde yana düştü, ancak Quen'in darbesi indi, adamın yumruğu Ku'Sox'un yüzüne çarparak iblisin çığlık atmasına ve geri düşmesine neden oldu.

Dişlerimi sıkarak, Ku'Sox misilleme yapamadan Quen'i uzaklaştırmak için ileri atıldım. Koşarken ateş ayaklarımın tabanını yaladı ve ikimiz de yakalanıp çimlere savrulduk, mesafe Ku'Sox'un son lanetini susturdu. Yüzüm yoncaya gömüldü ve toprak tükürerek hızla doğruldum. Yakınlarda Etude başını sallıyordu, bir kanadındaki yırtık yavaşça kanıyordu. Yanımda Quen yavaşça doğrulup elini dudağına götürdü. "Lanet olsun." Quen kanayan dudağını yaladı, neredeyse gülümseyerek Ku'Sox'a baktı, kalın siyah bir tabakanın altında kaybolmuştu. "Sence vazgeçmiş midir?"

"Hayır! Bizi yemek için bir kuşa dönüşüyor!" Elimi Quen'in yüzüne doğru ittim. "Yüzüğü çıkar. Hemen çıkar!"

Quen'in yüzü suçluydu. "Yapamam," dedi ayağa kalkarken.

"Yapamazsın!" Bana bakması için onu çekiştirdim. "Bir halta bile dokunamıyorum. Bunu kendin itiraf ettin. Yüzüğü de çıkaramıyorum!" *Oh Tanrım. Al haklı mıydı?*

"Sana söyledim, bu kadar iyi olmamızın tek nedeni senin gücün ve benim becerim. Eğer onu çıkarırsam, senin gücün bizi hayatta tutamaz."

"Belki fark etmedin," dedim Ku'Sox'un içinde bulunduğu kozayı işaret ederek, "ama şu anda pek de iyi durumda değiliz!"

Quen'in çenesi sıkıştı. İçindeki şekilsiz form büyüyordu ve bir civcivin gelişimini izler gibi, Ku'Sox'un bacaklarının incelik uzadığını, kollarının kanatlara dönüştüğünü, kafasının hınzır, uzun bir gaga oluşana kadar mutasyona uğradığını gördüm.

"Etude, git!" Ku'Sox sonsuzluğun kabuğunu delip geçerken, ağaçlarda yankılanan sert ve çirkin bir çığlık atarak onu el sallayarak bağırdım. "Seni yiyecek!" Gargoyle ağır adımlarla havaya yükseldiğinde, silueti gece gökyüzünde daha koyu bir karanlığa dönüştüğünde kalbim sıkışarak haykırdım. Ku'Sox şimdiden onun boyundaydı ve hâlâ büyüyordu.

"Tanrım, Trent haklıymış," dedi Quen huşu içinde ve ben de ona doğru döndüm.

"Evet, o insanları yiyen büyük, belalı bir leylek. Quen, bir sorunumuz var!"

Quen hayretler içinde Ku'Sox'un kanat çırpışını ve Etude'u saldırmaya cesaretlendirerek vıraklayışını izledi. "Onu çembere alabiliriz. Şimdi şansımız var."

"Onu çembere mi alalım? Dayanamaz," diye başladım ve Quen'in dikkati tekrar Ben.

"Birlikte çalışırsak olacak."

Buna inanamıyordum. "Bunu denedik," dedim, esintiyle birlikte kamburumu çıkararak. Ku'Sox'un kanatları saçlarımı dümdüz etti. "Yüzüğün çıkarılmasını istiyorum, hem de hemen!" Yüzüğünü alıp kendiminkini çıkarmak için kullanmak üzere eline uzandım ve Quen benden uzaklaştı.

Şok olmuş bir şekilde baktım, aramızda üç metre vardı. *Hayır. Quen değil.*

Üstümüzde, Etude ve Ku'Sox pençe ve kanatların çarpışmasıyla karşılaştı. Sarsılarak Etude'un Ku'Sox'un ensesini ısırma çabalarını izledim ve kanatları çılgınca çırparak yere düştüler. Yavaşça alçalarak açıklığın uzak ucundaki ağaçlara çarptılar. Yere düşmüşlerdi.

Elini uzatmış olan Quen'e bakarken kalbim küt küt atıyordu. "Bana yüzüğünü ver."

Omuzlarımdan tutarak beni dövüşe doğru döndürdü. "Bunu yapabiliriz."

İçimde güvensizlik filizlendi. *Bunu yaparsan sana özgürlüğünü veririm.* Bunu daha önce tarih kitaplarında görmüştüm. Ku'Sox çığlık attı, siyah gölgesi ağaçların arasından yükseliyordu. Etude ormandan böğürüyordu, demek ki hâlâ hayattaydı. Ku'Sox üzerimize doğru geliyordu, kanatları havayı titretiyordu ve Quen hâlâ ayaktaydı, kapalı yumruğunun etrafında yeşil bir sis vardı.

"Yere yat!" Ku'Sox üzerimize çullanıp kocaman pençelerini uzattığında eğilip istinat duvarının yanına çömeldim. Perilerin onun boğazından aşağı kaydığını gördüğüm anı aklıma geldi ve sinerek duvarı üzerime bastırdım. Ateş omzuma saplandı ve çığlık attım.

"*Immulate!*" Quen bağırdı ve omzumdaki yeni yırtığın lav gibi yanmasına neden olan hat içimden geçerken boğuldum.

Ve sonra Ku'Sox gitti, başka bir saldırı için sallanıyordu. Elimi omzuma koyup durdum ve gökyüzüne karşı onun karanlık şeklini izledim. Bizimle oynuyordu.

"Rachel! İyi misin?"

Quen'in coşkusu azalırken ona ekşi ekşi baktım. Ona hayır, iyi değilim diye bağırmanın için elimden gelen her şeyi yaptım. "İyiyim," dedim, kesiğin kenarlarını ittim ve çok az kan gördüm.

Ku'Sox'un ölümcül bir sarkaç gibi dönüp geri gelmesini izlerken Quen, "Belki de haklısın," dedi. Ve sonra parladı. "Hat!" dedi aniden. "Üzerlerinden atlayabilirsin. En azından bahçedekine. Yapabilirsin

"İkimizi de zıplat."

Kaşlarım kalktı. "Bir çizgiden atlamamı mı istiyorsun? Seni taşımamı mı? Zaten bizi bu işe sokan da buydu."

"Yere yat!" Quen elini omzuma koydu ve Ku'Sox bizi tekrar vızıldatırken dümdüz olduk. Sanırım eğleniyordu, ama aniden dönerek yirmi metre uzağımıza indi, kanatlarını açmış ve gagasını gürültüyle şaklatıyordu.

"Yapabilirsin," dedi Quen. "Eğer zihinsel alanı paylaşıyorsak, beni taşıyabilirsin. İmzayı biliyorsun. Dengesizliği oraya bıraktın. Ku'Sox bizi takip etse bile gargoyleler yardım edecektir."

Belki de üzerine oturup köle yüzüğünü çıkarmasını sağlayacak kadar uzun bir süre. Onun ötesinde Ku'Sox gagasını şaklattı ve ileri atıldı. Başımı salladım. -Hatlarda yanarak ölmek, yenmekten daha iyiydi.

Ellerimi tutup başını salladığımda, "Onu bizden uzak tut," dedim. "Ve sıraya girmemeye çalış!" Etrafımda güçlendiğini hissederek bağırdım.

Ku'Sox duraksadı, ben misinaya dokunduğumda ve saçlarım dalgalanmaya başladığında başını eğdi. Öldürücü bir gıklama sesi çıkararak koşmaya başladı, niyetimizi tahmin ediyordu.

"Şimdi!" Quen bağırdı ve ben de bizi fokurdattım, tonunu ve sesini on adım ötedeki çizgininkine çevirdim. Artık ezbere biliyordum ve çok kolaydı.

Çizginin güzelliği bizi alıp götürürken Ku'Sox'un yenilgi çığlığını duydum ve çizginin girdaplı sıcaklığı korunun çirkinliğini yıkadı. Zihnimde her şey gümüşe dönüştü. Quen düşüncelerinin etrafına bir baloncuk yerleştirdi, bu da daha önce ne kadar sık çizgide seyahat ettiğini merak etmeme neden oldu.

Ev, diye düşündüm, bahçedeki çizgiden yaptığım kaosun sert şangırtısını hatırlayarak. Turuncu, mavi, siyah ve kırmızıdan oluşan bir kütleydi ve zihnimde görebildiğim halde yankısını değiştiremiyordum.

Eve! Tekrar düşündüm, paniklemeye başlamıştım. Lanet kölelik yüzüğü araya giriyordu. *Quen, aurama uyması için baloncuğu ayarlamama yardım et!* Bağırdım ama beni duyamıyordu ve onu orada bırakamazdım.

Quen! Tekrar denedim ve kelebek kanatlarının parlak ışıltısıyla serin/sıcak bir düşünce içime kaydı.

Yakaladım seni! Bis'in neşeli düşüncesi geldi ve bir parıltıyla Quen'in ve benim auralarımız keskin bir mora dönüştü.

Ben gerçektim. Tökezleyerek kocaman bir yudum hava çektim, botlarım hedeflediğim yıldız ışıklı kırmızı çimento levha yerine elektrik ışıklı kiremit üzerinde kayınca şok oldum. Kafamı kaldırdım ve bir saniye sonra Quen'in arkamdan yere çarpmasıyla bir inilti duydum.

Yüzüm soğudu ve Trent döndü, savaştan kalma kirli kıyafetlerime ve karışmış saçlarıma başını eğerken tekerlekli sandalyesinden tıkırtılar geliyordu.

"Burası benim bahçem değil," diye fısıldadım ve Trent'in gülümsemesi tüylerimi diken diken etti.

Çekirdek.

Yirmi Yedi

Trent ayağa kalktı, sarı kirpikli, yorgun görünen yüzünde sert bir heves olduğu belliydi. İçimi korku kapladı ve yüzüğün olduğu elimi arkama sakladım. Quen ona ana yüzüğü ve onunla birlikte beni verebilirdi. Trent nesiller boyunca en güçlü elf olacaktı. Halkını kurtarabilirdi. Neden onu çıkarsın ki?

"Sizi yarına kadar beklemiyordum," dedi Trent, laboratuvar önlüğü arkasında dalgalanarak yanımıza gelirken.

"Son teslim tarihi değiştirildi," dedi Quen. "Sa'han, sen haklıydın. Bu iş yürümüyor."

"Belli ki öyle. Öyle olsaydı burada olmazdınız."

Bana doğru uzanıyordu, ben de yardım edemedim ayağa kalkarak geri çekildim. Ben.

"Seni yakaladım!" Bis neredeyse şarkı söylüyordu ve kalbim sıkıştı. Etude'u yalnız bırakmıştık.

o canavarla. "Seni yakaladım. Tamam. Dışarıdan. Dışından. Çizginin. Hattından!" diye bağırdı, kanatlarını açmıştı ve kırmızı gözleri floresan ışığında parlıyordu. "Ben go-o-od'um. Ben go-o-od'um. O kadar kötüyüm ki go-o-od'um," diye şarkı söyledi, Jenks'in kalça hareketlerinden birini yaptı, kuyruğu başının üzerinde kıvrıldı ve kanatları genişçe açıldı.

Etude'u orada bırakmıştım ve geri dönme arzusuyla savaştım. Kalın camın ardında bebekler uyuyordu, ışık loştu ve camı biraz yansıtıcı hale getiriyordu. Trent, Quen'le fısıltıyla konuşurken eliyle sert hareketler yapıyordu ve Quen'in şu anda takındığı kederli ifade hiç hoşuma gitmemişti. Al haklıydı. Ben bir aptaldım.

Ellerim titriyordu ve kusup kusmayacağımı merak ederek tezgâha yaslandım. Ku'Sox eninde sonunda nereye gittiğimizi anlayacaktı. Köle parmağında parlıyordu ve onu çıkarmak istiyordum. "Sağ ol Bis," dedim ergen çirkin hak ettiği "mutluluk dansını" bitirip pençelerini sıyrarak tezgâha düştüğünde. Gülümsemesi genişti ve ona babasından nasıl bahsedeceğimi bilmiyordum. Nefes alarak fısıldadım, "Baban bir mucize."

Bis'in kulakları diken diken oldu ve kuyruğunun ucundaki tüyler diken diken oldu. "Onu gördün mü?"

Başımı salladım. "Kiliseye geldi, sonra da Ku'Sox'u kalede bizden uzak tutmaya yardım etti. Onu orada bıraktık, ama Ku'Sox bizim peşimizdeydi, onun değil. Sanırım o

Tamam." *Tanrım, lütfen iyi olsun.* Bir bebek ağlıyordu ve ben çocuk odasının penceresine döndüm. Kadın sanki cezalandırılacakmış gibi sinsice beşiğe doğru ilerliyordu. "Bis, bebekleri ve kadınları buradan atmaya başla." Kurtarmaya çalışıyordum ama çocuklarını geri almanın bir avuç aile için kâbusun sonu anlamına geleceğini biliyordum. En azından çocukları iblis büyüsü yapmaya başlayana, Ku'Sox'un favorilerine ev sahipliği yapana kadar.

Bis küçük zıplamalarla havalandı. "Emin olabilirsin. Onları nerede istiyorsun? Trent'in yeri mi?"

Kilise diyecektim ama Bis, Trent'in ofisindeki sırayı bilseydi ... "Benim ofisim mi?" Trent haykırdı ve ben de sinirli bir şekilde kendimi tezgâhtan kaldırdım. Elleri laboratuvar önlüğünün ceplerindeydi. Quen'inkiler de onun arkasındaydı. geri döndüm. Yüzüğün kimde olduğunu bilmiyordum ve birdenbire bu gerçekten önem kazandı. "Kilisenin bahçesi şu anda acı çeken gargoylelerle dolu," dedim Bis

tavandan sürünerek çocuk odasına girmiş. *Tanrım, ya Ku'Sox şimdi oradaysa? Bizi mi arıyordu?* "Yüzüğün çıkarılmasını istiyorum ve hemen çıkarılmasını istiyorum." İkisi de bir şey söylemedi ve ben kaskatı kesildim. "Beni duydunuz mu?"

"Evet, elbette," dedi Trent ama ikisi de kıpırdamıyordu. "Buradan çıkana kadar bekleyebilir mi? Görünüşe göre bu kadar uzun süre hayatta kalabilmeniz tek yolu sen ve Quen'in birlikte çalışması. Bunu karşılayabileceğimizden emin olana kadar gücümüzü yarıya indirmek aptallık olur."

"Hayatta kaldım!" Ağzımdan kaçırđım. "Bunun için kelime bu. Bu işe yaramıyor! Gitmemiz gerek!"

Trent sarsılarak harekete geçti ve sandalyesini laboratuvardaki dolaplara doğru yuvarladı. Belki de parmağımı kesmeliydim. Gerçekten on parmağa ihtiyacım yoktu, değil mi? Trent bundan daha azıyla da idare ederdi. Trent bir çekmeceyi karıştırırken, "Bebekler gidene kadar buradan ayrılmayacağım," dedi. "Ve onlar gidene kadar yüzükler takılı kalacak." Bakışları Ku'Sox'un bana attığı çizikten sızan kana gitti ve ben de onu kapatmak için yırtık kumaşı çektim.

İhanete uğramış gibi hissederek Quen'e ters ters baktım. "Onlar buradan çıkar çıkmaz, yüzük de çıkar." Ama ikisi de bir şey söylemedi ve ben de ellerimi sıkarak Trent'e doğru ilerledim. "Ve sonra çıkacak!" Tekrar söyledim. "Ku'Sox'u öldürmeye çalışmak için senin bataryan olmayacağım. Anladın mı?"

"Evet, elbette." Bis'e bakan Trent ayağa kalktı, elleri çekmecedен aldığı bandajlar ve merhemlerle doluydu. "Otur, yaralısın."

"Kolum iyi!" Arkama baktığımda önce yedi, sonra altı bebek kaldığını gördüm. Trent başını eğmişti ve o zaman anladım. Buradaki tek köle ben değildim. "Ne kadar yapabiliyorsun?" Trent'e sordum ve dudakları kıpırdadı. "Yani onun kölesi gibi misin, yoksa hâlâ özgür iraden var mı?"

Trent Quen'e baktı. "Ku'Sox bana dikkat etmediği sürece irademi kullanabilirim. Ve bir hata yaptığında, ölecek."

Elime bakıyordu ve birden uyarı bayraklarım tetiklendi. Ellerimi sakladım ve Quen ile Trent'in arasına baktım. O sessiz konuşmada Quen'in Trent'e her şeyi anlatması için yeterli zaman olmamıştı. "Köle tacirlerini yeniden çağırdığımı biliyordun," dedim ve Trent donakaldı. "Nasıl? Quen'e Riffletic'in yüzüklerini çektirerek beni bu *köle yüzüklerini* yeniden çağırmaya mı zorladın! Böylece Ku'Sox'u öldürmek için beni kullanabilecek miydin?"

Quen'in gözü seğirdi ve Trent bana doğru uzandı. "Hayır, belki dövüşebilirsin," dedi gözleri yalvarırcasına. "Yanlış anladın ama iblis ve elf arasında yeterince güçlü bir bağ kurmayı ummanın tek yolu bu. Sana söylersem hayır diyeceğinden korktum."

"Bunu sana güvendiğim için giydim! Ve sen beni bu karara mı zorladın?" Quen'den uzaklaştım. Elim yumruk olmuştu, eklemlerimin arasında köle altınları parlıyordu. *Sizi küçük hilekâr piçler, ne yaptınız siz?* Quen'e ters ters bakarak düşündüm, sonra gözlerimi arkasındaki cama kaydardım. Kırmızı, pembe bir ışıltıyla parlıyordu.

Birden oda bembeyaz oldu, boğuk bir patlama camı titretti. Nefesim kesildi, cam kırılınca dizlerimin üzerine düştüm. Quen dönerken Trent yere doğru gitti. Bir patlama sesi havayı sarstı ve cam içe doğru kırıldı.

Quen geriye savruldu, güvenlik camı üzerine devrilmeden bir saniye önce fayansa çarparak kollarını çırpı. Çömelip başımı örttüğümde cam kırıklarıyla sarsıldım. Bebekler ağlıyordu, en az üç, belki daha fazla.

"Onları nereye götürüyorsun, seni küçük bataklık faresi!" Ku'Sox bağırdı ve Bis bir bebeği daha güvenli bir yere fırlatırken bir çekiş hissettim. Ku'Sox, Quen ve benim burada olduğumuzu bilmiyordu ve kalbim küt küt atıyordu. Kahretsin. Yüzük kimdeydi? Trent'te mi Quen'de mi? Ku'Sox Trent'in sahibiydi. Varsayılan olarak bana da mı sahip olacaktı?

Quen kımıldadı ve cam ondan kaydı. Ku'Sox Bis'e bağırırken hafif çınlama fark edilmedi. Kırık pencereden gümbürtüler ve patlamalar geliyordu ve ben pencere çerçevesinin kırılmış kenarından içeri baktım. Bis çılgınca sallanıyordu, yüzü ıslıl ıslıldı ve seyrek saçları kabarmıştı. Keyif alıyordu ama ben onun için çok korkuyordum.

"Hey!" diye bağırdım, ayağa kalktım ve Ku'Sox döndü, iblis gerçekten de bir anlığına şaşırılmış görünüyordu.

Sırıtarak siyah dişlerini gösteren Bis, bu dikkat dağınıklığını başka bir bebeği güvenli bir yere götürmek için kullandı.

Ku'Sox önce gargoye'a, sonra da bana baktı. Suratı asık bir şekilde bize doğru yürüdü ve beşiğinde ağlayan bir bebeği bacağından yakaladı, mavi battaniyesi yere düştü. "İnanılmaz derecede aptal mısın yoksa inanılmaz derecede zeki misin bilmiyorum," dedi, çılgılık atan bebeği dikkatsizce baş aşağı sallandırarak. "Bu aptalca girişimine beni de bulaştırmanın bir yolunu mu arıyorsun?"

yok etmeye mi çalışıyorsunuz yoksa gerçekten çok aptal mısınız?"

"Ben olsam inanılmaz derecede akıllıca davranırdım," dedim ve boşta kalan elini sıkarak bana bir küfür savurmadan önce şiddetli bir siyaha dönerken ipi çektim.

"Şimdi!" Trent bağırdı ve hem Quen hem de Trent bir baloncuk fırlatırken ipte ikiz bir çekiş hissettim. Ku'Sox'un enerjisi ikisinin de içinden geçerek benim daha küçük baloncuğumdan sekti. Ku'Sox'un büyüü benimkine çarptığında siyah ve altın yağ gibi parıladı. Hattaki tutuşum sarsıldığında nefesim kesildi, sonra sıkıca tuttum. Ku'Sox'un büyüü asılı kaldı, yanmaya çalışırken sıkışıp kaldı ve ne yapacağımı bilemeyerek panikledim. Daha iyiydi; ipi sıkı sıkı tutuyordum. Kimsenin yüzüğü taktığını sanmıyordum. Bunu yapabilirdim. Karşı koyabilirdim.

"*Eram pere!*" diye bağırdım ve balonumu patlattım. Ku'Sox'un büyüünü de beraberinde götürdü ve tavana çarparak kötücül peri tozu gibi yağmaya başladı.

Trent'in ayağı bir şeye takıldı ve yere düştü, eli tezgâha uzandı. "Bis!" Ku'Sox eğilirken çirkin yaratık çılgılık atan son bebeğe doğru atılırken bağırdım. "Gitmek zorundayız!"

Trent kendini yukarı çekti, uzun ve gururluydu. "*Digitorum percussio*," diye mırıldandı, elindeki ağır siyah giderek koyulaşıyor, altın aurası parlaması için üzerinde yarışıyor. Ku'Sox'a nişan alarak geri çekildiğinde gözlerim açıldı. İpi çektiğini hissedebiliyordum, çok çaresizdi. Ama Ku'Sox'a nişan almıştı.

Aman Tanrım. Bebek. "Trent, hayır!" diye bağırdım ve ona doğru hamle yaptım. Quen'in ayağı bana çelme taktı ve Trent'in üzerine atıldım, onu niyetlendiğim gibi ortasından değil dizlerinden yakaladım.

Yere düştük, yere çarptığımızda dişlerimiz sıkıldı. Trent öfkeyle haykırırken büyüü çılgına döndü ve elinden kayarak bir makine yığınının içine yuvarlandı. Çarparken eğildim, makineler aniden yok olurken kıvılcımlar uçtu, yerini ozon ve bükülmüş metal kokusu aldı.

Quen bağırarak kendini Ku'Sox'a doğru fırlattı. İkisi de bir kollar ve uçuşan kumaşlar karmaşası içinde yere düştü. İkiz aura renkli büyü patlamaları parladı ve ardından Quen geriye savruldu, makinelere doğru kayarak durdu, yüz ifadesi acısını gösteriyordu ve bir eli göğsüne yumruk şeklinde sıkılmıştı.

"Ne yapıyorsun sen!" Trent ayağa kalkarken beni üzerinden iterek bana bağırdı ve Ku'Sox'la yüzleşmek için dönmeden önce dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bebeğe zarar verebilirsin!" Ona bağırdım, kamburumu çıkarmıştım ve bir sonraki saldırıya hazırdım.

"O çocuk çoktan öldü!" Trent öfkeyle bağırdı.

"Bebeği yere bırak!" Ku'Sox'a bağırdım ve onunla arkamdaki herkes arasında durmak için hareket ettim. Onu nasıl durduracağımı bilmiyordum ama

Artık efendisi olmayan bir köle olduğum için çok daha kolay zaman geçiriyordum. *Ona güvenebilir miyim?* diye sordu içimdeki küçük bir ses ve yaklaşan ihanetten dolayı acı çektim.

"Bu çocuk mu?" Ku'Sox çığlık atan bebeği bir sarkaç gibi sallayarak havaya fırlattı ve kollarının arasına aldı. Arkasında Bis gerildi, onu güvenli bir yere götüremeyecek kadar uzaktaydı. Gözleri benim arkamdaydı. "*Dolore adficare,*" diye fısıldadı Ku'Sox, parmakları hareket ediyordu.

Ben gerildim ama Ku'Sox'un tek yaptığı, kucağındaki çocuk daha da yüksek sesle feryat ederken, zorlukla nefes alırken gülümsemek oldu.

Sırtımda aniden bir ateş püskürdü, düşüncelerimi çalan bir acı omurgamdan dışarı yayıldı. Nefes alamıyordum ve yere yığıldım, parmaklarım arkamda ne olduğunu bulmak için çabalıyordu. Isı ellerime yayıldı ve haykırarak ellerimi önüme çektiğimde altın sarısı bir aurayla kaplı olduklarını gördüm; beni dıştan içe yakıyordu. Ku'Sox'un laneti Trent'ten gelmişti.

"*Valeo,*" diye karşı koymak için nefesimi tuttum, zihnimi uyuşturan bir soğukla doldurdum, Ku'Sox'un kahkahasını ve bebeğin çığlığını duyarken havayı emdim. Ayakkabıları camda çıtırdıyordu ve korku bana başımı kaldırmam için güç verdi, saç tellerimin arasından onu gördüm. Kalbim çarparak geriye doğru kaçtım. Quen, Trent'i durdurmak için çabalıyordu. Trent bana vurmuştu. Bana küfretmişti. Ama yüzündeki sinirli ve acı dolu ifadeye bakılırsa, bunu isteyerek yapmamıştı. Tanrım, Ku'Sox delirmişti. Elimden gelse kafasını koparacağımı çok iyi bildiği için gülüyordu. Ama belki de hiç şansım olmayacağını biliyordu.

"Bu ben değilim!" Trent bağırdı, Quen'i üzerinden iterken yüzü buruşmuştu ve ter saçlarını koyulaştırıyordu. "Bu ben değilim!" dedi tekrar, elinin kalkmasını engellemek için homurdanarak. Gözleri ani bir korkuyla irileşti. "Kaç Rachel. . ."

"Sa'han!" Quen haykırdı, Trent başka bir büyü fırlattığında bir baloncuğun arkasına eğildi. Bana yönelikti ve ben de bir çember oluşturdum ama tepkim çok yavaştı ve çemberi yırtıp geçti, bariyerim tam olarak oluşmadan büyü beni tam ortasından vurdu.

Acı üzerimde karıncalar gibi geziniyor, göğsümden sıçrayıp içime doğru ilerliyordu ve ben çığlık attım. Eğer zihnime ulaşırsa, ölmüştüm. "*Valeo,*" diye tekrar hıçkırdım, baloncuğumun içinde yere kıvrıldım, iğne batmaları solup ölürken titriyordum.

"İlginç," dedi Ku'Sox, kırık pencere çerçevesine oturup izlemek için bileklerini çaprazlarken bebek hâlâ kollarında ağlıyordu. "Bunu bir daha yap. Daha hızlı yapıp yapamayacağını bilmek istiyorum."

"Hepsinin canı cehenneme!" Kafamı kaldırıp Ku'Sox'un kaşlarını çatıldığını gördüğümde Trent'e bağırdım; buna karşılık verebilmemden pek memnun olmamıştı. "Bunu bir daha yaparsan seni tokatlarım!" Adrenalinden titrerken Trent'e şöyle dedim.

"Elimde değil," dedi dişlerini sıkarak ve sonra tek dizinin üzerine çökerek Ku'Sox'un ona yaptırmak istediği şeyle savaşırken inledi.

"Evet, peki, üzgünüm o zaman," dedim irademi toplayarak. "*Alta quies simillima mort!*" Bağırdım, lanetin yarısını Trent'e fırlattım, kalanını avucumda tutarak yaktım. Lanet baloncuğumu yırttı, onu emdi ve kirli bir gömlek gibi üzerime ve etrafıma çekti. Trent'e çarptı ve adam yere düştü, boynu kas kordonlarından başka bir şey değildi. Bir spazm geçirdi, sonra hareketsiz yattı, göğsü huzurla inip kalkıyordu.

"Ona vurdun!" Quen açıkça şok olmuş bir halde konuştu.

"Önce o bana vurdu," dedim ve tılsımın geri kalanını Ku'Sox'a fırlattım.

İblis aceleci bir patlamayla onu savuşturdu. Yere düşmeyeceğini biliyordum ama en azından gülmeyi bırakmıştı. Trent baygın yatıyordu. Uzun sürmeyecekti ve ayağa kalktım, canım yanıyordu, yorgundum ve kızgındım. Kaç, demişti Trent. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu. Eğer Bis bizi bir ley hattından kaırabiliyorsa, o zaman bebeklere yaptığı gibi bizi de atlatabilirdi.

"Rachel?" Bis yanımdaki tekerlekli sandalyeye inerken korkmuş görünüyordu. "Geriye kalan tek bebek onda."

"Ben onu yakalarım," dedim ayağa kalkıp gömleğimi çekiştirirken. "Quen ve Trent'i buradan çıkar. Atladığımda beni yakalayın." Eğer Trent burada değilse, beni kullanarak Ku'Sox'u öldürmeye alışamazdı.

"Hayır!" Quen, Bis'i savuşturmak için kolunu kaldırdı ve sonra gittiler.

Quen'in güvende olmasına sevinerek derin bir nefes aldım. Bis, Trent ya da benim için geri dönmezse mutlu ölecektim. Ray babasız büyümecekti.

"Ver şu bebeği bana," dedim titreyerek bir tarafa doğru sıralanırken ve Ku'Sox serçe parmağını şimdi sessiz olan ve bir lanetle uyutulan çocuktan aldı.

Uyuyan bebeğe gülümseyerek, "Bir adım daha yaklaşırsam sıkarım," dedi.

Trent onun arkasında kıpırdandığında donup kaldım. "Beni istiyorsun, onu değil."

Ku'Sox bir kaşını kaldırdı. "Onun yerini almayı mı teklif ediyorsun? Ama sen zaten elimdesin. Güneş doğduğunda, hayatını bağışlamaları için topluluğa yalvarıyor olacağım. Onlar da seni bana verecekler çünkü aksi takdirde hepsini öldüreceğim ve bunu biliyorlar."

"Önce ben seni öldürmezsem olmaz." Belki de Trent'in doğru bir fikri vardı.

Bis, Trent'in tam tepesinde belirdi ve ben sarsıldım. "Buna pişman olacaksın, küçük sıçan!" Ku'Sox bağırdı ve Bis Trent'i dışarı fırlatırken ben de etraflarına bir baloncuk fırlattım. Ku'Sox'un büyüü sessiz ve boş olan ocuk odasına kanatlandı. "Yeter!" Ku'Sox bağırdı ve bebeği sanki bir öpmüş gibi fırlattı.

"Hayır!" Bebek korku içinde çığlık atarken kollarımı açarak kendimi harekete geçirdim. Yere önce önden çarptım, çarpmanın etkisiyle gözlerim kapandı ve

öne doğru uzanıyordu. Ellerim bomboştu. Korkunç bir gümbürtü içimde yankılandı ve kalp acısı içinde kıvrıldım. Çok kısa atlamıştım. Iskalamıştım. Ne bulacağımı bilerek gözlerimi açtım, sessiz, gev sek bebeği toplarken g zyaşılarım beni k r etti ve dizlerim öfkeyle titreyerek ayağa kalktım.

Ku'Sox, "Ya uslu durursun Rachel, ya da itaati elimin tersiyle öğrenirsin," diye öfkelendi.

Bebek ölmüştü ve ben onu tuttum, salladım ve i im sızladı. "İ te  imdi yaptın," dedim, sesim alçak ve tehditk rdi. Trent haklıydı. Bebek Nick onu çaldığı anda ölmüştü. "Hesabını vereceksin," diye mırıldandım, d   ncelerimde bir değişiklik hissettiğimde titriyordum.

"Beni kim zorlayacak? Sen mi?" Ku'Sox hırladı, bana uzanan eli güçle puslanmıştı ve yere tıslayarak damlıyordu.

Bis omzuma indiğinde satırlar kafamda yankılandı ve pürüzlü varlıkları zihnime dolduğunda nefesim kesildi.

"Hayır!" Ku'Sox  ığlık attı ama artık çok geçti ve çizgi beni içine alırken hı kır  hı kır  ağladım, iblisin sert g kلامasının yerini kırık çizgilerin uğultulu uyumsuzluğu almıştı. Ruhumu kesen yırtık pırtık kenarları hak etmiştim. Ağlarken düşüncelerimi onların yakıcı sisine karşı k p rtmemin tek nedeni bebektir.

Yirmi Sekiz

Rachel mı?

Taş gibi sert bir teni olan bir çocuğun düşüncelerinin ipek gibi yumuşak olması ve direnç göstermeden benimkilere kayması garip gelmişti. Depresyondaydım, farkındalığımı topladım, Bis'in ne kadar kırılmış hissettiğimi bilmesini istemiyordum, etrafımızda çığlık atan hattı merakla dinliyordum.

Rachel, bu rezonansı benim için balonlaştırabilir misin? dedi uysalca ve ben de onun zihnime daha fazla girmesine izin verdim, çizgi yanıyor ve parıltılarla sert turuncu-yeşil bir ışıltıya dönüşüyor gibi görünürken acı çekiyordum. *Eğer bu şarkıyı gideceğimiz çizgiye oturtabilirsek, o kadar da acıtmaz.*

Bis acı içindeydi ve bu beni harekete geçirdi. Kalp ağrımı kalın bir duvarın arkasına hapsederek düşüncelerimi sonsuzluğun kaosunun derinliklerine gönderdim, benim için renklendirdiği rezonansı buldum ve onu köpürttüm.

Bizi buna kaydır. Bis bana parıltılı gri ve yeşili göstererek sordu. Zihinsel olarak kendimi salladım, yaptım. İçimden bir doğruluk hissi geçti. Sanki küçük bir feryat usulca dindi ve etrafımda akan fırtınanın içinde huzur buldu.

Mutsuzluğum içinde duraksarken, bir hıçkırık tuttum, hatırladım Kollarımdaki bebek. *Bis mi?*

Bis'in benimkinin yanındaki duygusu daha netti ve iç çekti. *Teşekkür ederim, şimdi atlamak daha kolay olacak.* Tereddüt etti, sonra ekledi, *baş ağrısı için üzgünüm.*

Baş ağrısı mı? Onu sorguladım, sonra birden kendimi nefes almak için çırpınırken buldum. Sırada çok uzun kalmıştık ve bir çıkış yolu arıyordum. Bir patlama ve itme sesi duydum ve tökezledim, kendimi gerçeklikte bulduğumda büyük bir nefes aldım, sıradaki çığlıkların yerini bir avuç kızgın bebeğin ağlaması almıştı.

Elbette başım zonkluyordu ve kollarımdaki küçük çocuğa baktım, onu sessiz ve solgun bulduğumda umudum kırıldı. O kadar mükemmeldi ki, ama artık gerçekten burada değildi. Başımı kaldırdım, alabileceğimden daha fazla hava almaya çalışırken midemin bulandığını hissettim. Trent'in ofisindeydik ve sıranın dışına çıkıp sendeleyerek masanın önündeki sandalyelerden birine düştüm.

Trent masasının arkasından, Quen'in Trent'in alnındaki bir sıyrığa sürmeye çalıştığı antiseptik pamuktan kaçarken beni izledi. Tanımadığım bir ofis kızı bir bebekten diğerine geçerek

birkaç kişiye talimatlar veriyordu, belli ki bunlar bakıcı olarak görevlendirilmiş ofis personeliydi. Bebekler teker teker dışarı çıkarılıyordu.

"Teşekkür ederim Bis," dedim arkamdaki sandalyenin arkasına zıplayarak tünediğinde. "Baban seninle çok gurur duyacak."

Yaşamakla yaşamamak arasında çok ince bir çizgi var. Etude'u orada nasıl bırakabilirdim?

Bis tutuşunu değiştirirken tahta gıcırdadı. "Özür dilerim," dedi, hâlâ kollarımda olan bebeği kastederek ve ben gözlerimi kapattım, gözyaşlarımın süzölmeye başladığını hissettim.

Quen öne çıktı, küçük çocuğun sessizliğini ve solgunluğunu görünce yanımda diz çöktü. "Rachel. . ."

Gözlerimi hızla kırptım, koluma hafifçe dokunduğunda gözlerim açıldı. "Onu yere fırlattı," dedim, son bebekler de dışarı çıkarılıp kapı kapatılınca oda birden sessizleşti. "Oraya gitmeye çalıştım ama çok uzaktaydım ve . . ." Gerisini söyleyemedim, başkasının çocuğunu kucağıma alıp yas tutarken, ileri geri sallanırken başım çarpıyordu.

Quen'in omzuma dokunuşu hafifti, neredeyse orada değildi. "Onu bana ver."

"Neden!" Birden öfkelen dim ve yüz ifadesi acıma ifadesine dönüştü.

"Onu almama izin ver," dedi, başının eğilmediğinden emin olmak için dikkatlice uzanarak. "Onu bana ver. *Lütfen*, Rachel."

Ağlayarak Quen'in onu almasına izin verdim. Acıyla hareket ederek ayağa kalktı ve bebeği dikkatlice başka bir sekretere verdi. Biri bana bir kutu mendil uzattı ve ben de kendimi pısı rık gibi hissederek mendili kaptım. Daha güçlü olmalıydım. O küçük çocuğu tanı mı yordum ama önemliydi ve şimdi gitmişti - birinin çocuğu kaybolmuş, bulunmuş ve tekrar kaybolmuştu.

Ben sandalyede oturup ağlarken Quen yanımda durdu ve oda yavaş yavaş sessizleşti. "Acı çektiğini biliyorum ama Trent'i eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi silerek başımı kaldırdım, eğer hayatta kalırsam acıyı sonraya saklamak için. Trent'in ne düşündüğünü anlayamıyordum. Belki de daha güçlü olmam gerektiğini. Haklı olmasından nefret ederdim. "Bizi bulması ne kadar sürer?" Bis'e sordum, o da omuz silkti, kanat uçları başının üzerinde birbirine değiyordu.

"Yakında." Quen iznine ihtiyacı varmış gibi Trent'e baktı. "Bis hattı tamir etti ve Ku'Sox öfke nöbetini bitirip bunu fark ettiğinde araştırmaya gelecek."

"Özür dilerim," diye homurdandı Bis ve ben güven vermek için ayağına dokunmak için uzandım, çizgilerin şangırtısı gözümün önüne geldi. "Çizgi acıtıyordu ama şimdi acıtmıyor."

Quen, "Bis bana ailesinin Ku'Sox'un kiliseye zarar vermesini engellediğini söyledi, ama üzerine yaptığım büyü yok oldu," diye ekledi. "Ve Nick. Ivy ve Jenks iyi."

Omuz silktim, umurumda değildi -Nick, Ivy ve Jenks değil. Gargoylelerin sevdiklerimi korumak için savaşırmış olmaları, karşılığını ödeyebileceğimden çok daha fazlaydı.

"Gitmeliyiz," dedi Trent, masasının arkasında ayağa kalkıp laboratuvar önlüğünü çıkararak.

"Nereye, Sa'han?" Quen söyledi ve ben hiçbir şey yapmadım, Trent adım atmaya başladığında hiçbir şeye bakmadım. Arkasında, balıkları daha küçük bir tankta yüzüyordu ve ben onları kayıtsızca izledim. Ana yüzüğün kimde olduğundan emin değildim ama kendilerini güvende hissedene kadar benimkini çıkarmaya gönüllü olmayacaklarını biliyordum ve her sorduğumda hayır dediklerinde bir parçamın daha öldüğünü hissediyordum. Güvende olmak diye bir şey yoktu. Ku'Sox öldüğünde mi? İblisler gittiğinde mi? Vampir tehdidi ortadan kalktığına mı?

"Sen değil, sadece Bis ve benim gitmemiz gerekiyor," dedim ve Trent topuklarının üzerinde dönerek bana kuşkulu bir bakış attı. "Şimdi," dedim, ayağa fırladım ve beni sabitlemeye çalışan Quen'i suratımı ekşiterek el salladım. Parmağı çıplaktı. "Bis ve ben başka bir hattı tamir edebilirsek, Ku'Sox'un bakacak başka bir yeri olur."

"Ben de seninle geliyorum." Trent masasındaydı, not alırken hareketleri hızlıydı.

"Hayır, değilsin." Köle tacirlerini yeniden çağırmak için kandırıldığım için bu kadar kızgın olmasaydım, durumun aptallığına gülerdim. *En azından bir kez olsun yanılmaz mısın, Al?* "Ku'Sox her ortaya çıktığında bana lanet okuyacaksın."

"Burada kalamam." Trent yazmaya ara verirken kolunu acı çekiyormuş gibi büktü. "Ayrıca, sana laneti fırlatan ben değildim. Ku'Sox yaptı."

Burnumu çektim, yırtık gömleğimin kenarlarını birbirine bastırdım. "O laneti sana savuran bendim. Bir daha yaparsan seni kışının üstüne öyle bir yapıştırırım ki yüzük olsun ya da olmasın bir hafta ayağa kalkamazsın."

Trent sarsıldı, gözleri kaküllerinin altından benimkilerle buluştu. "Şu konuda ..."

Aman Tanrım. İşte geldi. Onu biraz daha üzerimde tutmam için bir bahane.

Kapı hafifçe vuruldu ve Quen bir yardımcının getirdiği su şişesi arabasını almak için öne fırladı. "Onu yanımızda tutmalıyız," dedi Quen arabayı alırken ve adamı dışarı iterken. "Aksi takdirde Ku'Sox onu bize karşı kullanmaya devam edecektir."

Birden yüz kat daha fazla susamıştım. Trent'i Bis ve benimle birlikte tutmak, ondan bir adım önde olduğumuz sürece işe yarayabilirdi ama neden riske atalım ki? "Seni bu özel geziye dahil ettiğimi hatırlamıyorum Quen," dedim arabaya doğru yürüyüp bir şişe alırken. Lanet elfler dünyayı yönettiklerini sanıyorlardı. /

Sana güveniyorum, diye düşündüm, sulardan birinin mührünü kırıp yarısını tek seferde içerken öfkeyle. Mükemmel derecede soğuktu, sadece soğuk olacak kadar ama beni şok edecek kadar değil, sanki hayat pınarından geliyormuş gibi pürüzsüzce aşağı kayıyordu. Ağzımı silerek etikete baktım. KALAMACK SPRINGS. Rakamlar.

"Sana güvenmiştim," diye suçladım, yarısı boş şişeyi göstererek ve Quen'den dökülen suçluluk duygusu öfkeme eklendi. "İkinize de güvendim!" diye bağırdım ve Trent masasının arkasından çıktı.

"Quen'e kızmayacaksın," dedi sakince, ona mesafesini korumasını işaret ettiğimde durdu. "Bu onun hatası değil. Ona Riffletic yüzüklerini çıkarmasını söyledim, böylece onun yerine köle tacirlerine gidecektiniz."

"Orospu çocuğu ..." Yüzüğün parmağında ağırlaştığını hissederek fısıldadım. "Bu gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor."

"Onları yeniden çağırmanın tek yolu buydu!" dedi yüksek sesle. "Rachel, Ku'Sox'un çizmesinin altından kurtulmak için tek şansım bu."

"Ne yani, onu öldürebilesin diye mi?" Bağırdım ve Bis pençelerini sandalyenin arkasına daha da gömdü, belli ki sinirlenmişti.

"Hayır." Yüzü utançla buruştu ve Quen'den bana baktı. "Rachel, köle tacirleri iki yönlü çalışır."

Kafam karışmıştı, su şişesini yere bıraktım. "Affedersiniz?"

Quen boğazını temizledi, Trent elini kaldırıncı sesi kesildi. "Kapa çeneni Quen," diye mırıldandı, beni şok ederek. "Benim sözümü dinlemeliydim. ve ilk andan itibaren onu da kararıma dahil ettim. Senin yöntemi denedik ve fena halde başarısız oldu. O bir araç değil. Öyle olsaydı, işe yarardı."

"Ne..." Cebini karıştırırken kekeledim ve ana yüzük olması gereken şeyi salladığında nabzım hızlandı.

"Özür dilerim Rachel," dedi bileğimi tutup elimi kaldırarak ana yüzüğü kölenin üzerinden geçirirken. "Sana güvenmeliydim."

"Lanet olsun haklısın-" Halkalar birbirine değince sesim kesildi. İçimi bir sıcaklık dalgası kapladı ve Bis kanatlarını açıp garip bir ses çıkardı, belli ki mutluydu.

Hâlâ elimi tutan Trent, daha nazik ve daha az sahiplenici olmak için tutuşunu değiştirdi. Elime baktığımda parmağında iki yüzük gördüm. Trent iki yüzüğü de kolayca çıkardığında zorlukla nefes alıyordum.

"Ku'Sox'un olmaktansa senin kölen olmayı tercih ederim," dedi Trent ve iki yüzüğü de elime koyup parmaklarımı yüzüklerin üzerinde gezdirirken durduğum yerde bocaladım.

Şok olmuş bir halde ona baktım, yüzündeki çökmüş ifadede pişmanlığını, utancını ve kendine olan öfkesini gördüm. Güvensizliğim dalgalandı, gerçeğin sıcaklığı altında sis gibi dağılmakla tehdit etti. Onu incinmiş duygularıyla değil, kalbimle dinlemem gerekiyordu.

"Sa'han," diye yalvardı Quen ve Trent arkasını dönerken kaşlarını çatdı. Bisi e gülümsüyor, kuyruğunun ucu titriyordu.

"Hatalıydım," dedi Trent ve içimde haklı bir acı parladı. "Haklısın, yanılmışsın!"

"Sana söylemeliydim."

Yüzükler elime sıcak geldi ve yumruğumu daha sıkı sıktım. "Biliyorum!"

Trent başını kaldırdı, ağırlığını tek ayağından uzak tutmak için hafifçe eğildi. Yorgun ve bitkin görünüyordu ve gözlerinde en ufak bir rahatlama belirtisi bile yoktu. "Köle tacirlerini de içeren bir planım olsaydı sana söylemem gerekirdi, böylece hangi halkaları yeniden canlandıracağına dair daha bilinçli bir karar verebilirdin."

Boğazımda bir yumru oluştu ve sertçe yutkundum. Halkının ihtiyacı olan şeye dönüşüyordu ve ben bunun bir parçası değildim - belki de bir iblisin her zaman olduğu sınırlar dışında. "Ve?" Sesim titreyerek sordum.

"Ve özür dilerim," dedi, sakın sesinin ardına gizlenmiş küçük bir yalvarma iması içimde çınliyordu. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Bir dahaki sefere mi?

Aramızdaki küçük boşluğa uzandı ve Quen dramatik bir iç çekişle itirazını sessizce dile getirirken, Trent yumruğumu ters çevirip açtı. Bileğime dokunuşu sıcaktı ve sonra diğerinden daha küçük köle yüzüğünü itip ... serçe parmağının üzerine kaydırırken avucumdaydı.

"Trent, hayır!" Elimi uzattım ama elini arkasına sakladı, gözleri elimi almaya çalışmam için bana meydan okuyordu. "Ne yapıyorsun?"

Kararlılık ağzının kenarlarını sıkılaştırdı ve hiçbir şeyin değişmemiş olmasına şaşırılmış gibi öylece durdu. Ama sonra biri ana yüzüğü alana kadar hiçbir şey değişmeyecekti. Quen'in başı eğikti ve bunun Trent'in üzgün olduğunu söylemenin sapkın bir yolu olup olmadığını merak ettim. Ben köle olmaya katlanabiliysem, o da katlanabilirdi.

"Tekrar denemeliyiz," dedi Trent ve ana yüzüğe uzandığında elimi kapattım.

"O şeyi takmayacağım," dedim, geri çekilirken yüzüm kızarmıştı. "Baskın olan o olsa bile. Bu iğrenç bir şey. Yok edilmesi gerekiyor."

"Sana daha fazla katılamazdım." Trent'in kendine güveni zayıf bir gölgeye dönüşmüştü. Korkuyordu. Bunu görebiliyordum ama yine de öne çıktı ve kolumu arkamdan çekti. "Ama yeniden alevlendirdiğin eski, çok vahşi büyüyle bana hükmedersen, Ku'Sox beni aşinası olmaya zorlayamaz."

Quen bir sandalyeye çöktü, başı ellerinin arasındaydı. Tereddüt ederek gözlerimi kısarak Trent'e baktım ve gözlerinin eğiminden kararlılığını ölçmeye çalıştım. Parmaklarım kıpırdadı ve avucumu açmasına izin verdim. "Gerçekten mi?"

"Sanırım öyle. Bu benim ilk fikrimdi. Quen önce diğer yolu denemek istedi. Riffletic'in halkalarının çekilmesini ancak bu şekilde sağlayabilirdi.

Bu kötü bir fikirdi. Bu ve seni kararıma dahil etmemek de öyle."

Omzuma dokunduğunda ürperdim, diğer eli hâlâ yüzükle birlikte benimkini kucaklıyordu. *Ciddi miydi, yoksa sadece ona o kadar da kızgın olmamamı mı sağlamaya çalışıyordu?*

"Sen bir araç değilsin Rachel. Seni hiç böyle düşünmemiştim."

Göz temasını kestim, onun yerine yüzüğe baktım. "Bana söylemeliydin," dedim, onu çoktan affettiğimi ancak şimdi fark etmişim. Çok aptaldım. Ama o haklıydı. Al, Trent'in daha iyi bir eşleşme olduğunu söylemişti. Trent'in yardımıyla bunu başarabilirdim. Bunu *yapabilirdik*.

Elini benden çekti ve Trent, Quen'in soğukkanlılıkla ona uzattığı takım elbise ceketini aldı. "Evet, biliyorum," dedi ceketı bırakıp yerine laboratuvar önlüğünü alırken.

Bis'in kanat değiştirmeden önce hareket ettiğini hissettim ve bana doğru kısa bir sıçrayış yapıp omzuma konduğunda, kuyruğu sırtımdan kıvrılıp kolumun altına girdiğinde beklemeye başladım. Boynuma dolanmasından çok daha güvenli bir pozisyondu ve çizgilerin korkunç dehşetinin içimden geçmesine izin verdim. İçlerinde bir parça saflık vardı ve bu bana umut verdi.

"Nereye?" Trent sordu ve ben de ana yüzüğü parmağıma geçirdim. Trent'in dizleri büküldü ve hem Quen hem de ben ona uzandık. "Aman Tanrım!" Trent kendini masaya yaslayıp elini alına götürürken nefesi kesildi. "Özür dilerim," diye fısıldadım, olabildiğince zararsız ve iddiasız olmaya çalışarak olabilir. Bis'in kuyruğu gerildi ve daha önce Bis aracılığıyla hissetmiş olmasına rağmen, bunun bir kısmının çizgiler olup olmadığını merak ettim.

Gözleri yaşaran Trent, Quen'e geri çekilmesini işaret etti. "Çizgiler ... tarif edilemeyecek kadar korkunç," diye başardı Trent, kendini tam boyuna çekerek, sarsılmış ama yılmamış görünüyordu.

"İşte bu yüzden gargoyleler üzgün," dedim kolumu onunkine bağlarken ve o da başladı. "Hoşuna gitmiyorsa düşüncelerini dile getirebilirsin. Şimdi kötü olduğunu düşünüyorsan, Bis hattını tamir etmeden önce duymalıydın."

"Gidebilir miyiz?" Bis neredeyse sızlanıyordu. "Ne kadar erken bir tane daha ayarlarsak, kendimi o kadar iyi hissedeceğim."

Derin bir nefes aldım ve Quen'e başımla veda ettim. Güneş çok yakında doğacaktı. O zamana kadar bu işi bitirmeliydim. "O zaman elbette gidelim."

Ve gitmiştik.

Yirmi Dokuz

Geniş bir enerji nehrinde debelenirken, dönen, uğuldayan ses renkleri beni dövüyordu. O kadar yoğunlu ki zorlukla düşünebiliyordum. Yorgunluk beni çekiyordu. Kendimi sağlam tutmak giderek zorlaşıyordu. *Bis mi?* Tanıdık bir şeyler arayarak düşündüm ve onun varlığı benimkine katıldı, katı, yatıştırıcı bir gri.

Trent mi? diye düşündüm ve Bis bana onun kararlılık, şaşkınlık ve etrafımızdaki güce duyduğu hayranlık duygularını getirdi. Bizimle birlikteydi ama sessizdi, olan biteni anlamaya çalışıyordu.

Bunu bulun! Bis'in düşünceleri bitkinlikle doluydu ve ben de onun yeşil, altın ve kahverengiden oluşan, kırmızı ve siyahtan oluşan sert bir çizgiyle dönen düşük izlenimlerine odaklandım. Karmakarışık dengesizlikleri karıştırdım, Bis'in bana gösterdiği inanılmaz derecede yüksek ve düşük hislerle karmaşık olan şeyle eşleşene kadar iplikleri topladım ve bir araya getirdim. Nefes alma dürtüsünü belli belirsiz hissettim, oksijen açlığının acısının üzerime çöktüğünü ve düşüncelerimi yavaşlattığını hissettim.

Yakaladım! Bis'i zorlanırken bulduğumda paniğe kapıldım. Bunu koşarken yapmak zorunda olmasaydık çok daha kolay olurdu. *Bis, nereye gidiyor bu?* Dengesizliği köpürtürken düşündüm. *Nereye gidiyor!*

Düşünceleri benimkilere fısıldıyor, tanımam gerektiğini hissettiğim bir renkte şarkı söylüyordu. Dengesizliği tutan baloncuğu ona ayarladım ve Trent'in fark ettiğini hissettiğim bir his pingiyle, o gitmişti. Uğuldayan enerjiye saf bir nota katıldı ve umudun sesini çınlattı.

Bizi bir araya getirerek, etrafımızı saran çemberi az önce değiştirdiğim dengesizliğin lekesine doğru kaydırdım, gerçekliğin döndüğünü ve birleştiğini hissettim. Dengesizlik her bir ley hattını benzersiz kılıyordu; bu hatlarda seyahat etmeyi mümkün kılan temel kusurdu.

Hava açlığı çeken ciğerlerim gerçek olup genişlerken nefesim kesildi ve yanmış kehribarın asidik tadını içime çektim. Yüzüstü kırmızı toprağa çakıldım, gözlerim kısıktı ve dirseklerim darbenin çoğunu aldı. Acı dolu bir homurtu ve kayaların kaymasıyla Trent'in başardığını tahmin ettim. Rüzgâr sertti ve gökyüzü karanlıktı. Doğrulup çenemi ovuşturdum ve kiri tükürdüm. "Bis?" "Bis?" diye mırıldandım, bir sonraki aşamada olduğumuzu fark ettim. "Bunun daha kolay olması gerekmiyor mu?"

Bis yanımda kambur bir gölgeydi. "Düşündüm ki sonsuza kadar

Bizi biraz daha sakla," dedi, kırmızı gözleri gökyüzündeydi, yarı dolunay halindeki ay, kırık ufku üzerinde yeni yükseliyordu. "Yakında bizi bulacaktır. Bulursa burada zarar verecek pek bir şey kalmaz."

Demek istediği, potansiyel rehine olarak daha az insan olmasıydı ve ayağa kalkarak Trent'in kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Başını salladı ve reddetti, yıkık toprakta otururken başını eğdi ve nefesini tutmaya çalıştı. Bis işini yapıyordu ama belli ki ustalıktan yoksundu. Sıyrılan dirseğimi ovuşturarak büyük bir düşüşe baktım. Döndüğümde, kaya yığınlarıyla dolu geniş bir vadi gördüm; kenarları aydan dolayı kırmızı bir parıltıya sahipti ve bu da doğuya bakan ana hatlarını gösteriyordu. Yavaşça bir tur attım, sığ çöküntüleri ve üzerindeki kırık köprüyü gördüğümde nerede olduğumuzu anladım.

"Eden Park mı?" Bis'e sordum. "Kimin hattı bu?"

Bis pençeli ayaklarını endişeyle kaydırды ve muhtemelen Romulus, Remus ve kurt heykelinin gerçekte yansıttığı bir kayanın üzerine atladı. "Bize saldırmayan tek iblis," dedi. "Al'inki."

Ayaklarım toprakta kaydı ve bunu diğer her şeyden ayıracak bir şey olması gerektiğini düşünerek aşağıya baktım. Tam da Al'la, eğer Trent'i tanıdığım olarak alabilirsem onun öğrencisi olacağıma dair anlaşma yaptığım yerde duruyorduk. Ve Trent orada, ayaklarımın dibinde öksürüyordu, onu kölem yapan bir yüzük takıyordu. *Gerçi köleler azat edilebilirdi.*

Trent pişmanlık ve kaçınılmazlık duygularımı hissetmiş gibi gözlerindeki kumu sildi. "Özür dilerim," dedi zarıfçe ayağa kalkarken, kırmızı taş laboratuvar önlüğünü kan gibi boyamıştı.

"Ne için?" Başım eğik, ayağımı etrafımızda bir daire çizerek şekilde sürükledim, kaba ama etkiliydi - düşüncelerim bulunduğumuz anlamına gelecek bir sızı bekliyordu.

"Sizden istediğim kurbanlar."

Şaşırmış bir şekilde ona yukarıdan aşağıya baktım. "Köle yüzüğünü takan ben değilim. Ayrıca, kafamı bir mezar taşına çarpıp beni boğarak öldürdüğün için bir özür alabilirsem memnun olurum," dedim parmağımdaki efendi yüzüğünü çevirerek. Ya beni sandığımdan daha iyi tanıyordu ya da yüzükler sayesinde benim Quen'den aldığımdan çok daha fazlasını alıyordu.

Yarım gülümsemesi içimde bir şeylerin bükülmesine neden oldu. "O zaman özür dilerim."

"Ve kabul ediyorum," dedim saçımın bir tutamını geriye atarak. "Böyle bir şey hiç olmadı. Bebekleri kurtardığınız için teşekkür ederim. Bu benim için önemliydi."

Yüz ifadesi karardı. Sessiz kalan Trent ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kısarak aydınlanan gökyüzünü taradı.

Bana bir şey söylemiyor. Burnum pis koku ve sert rüzgâr karşısında kırıırken, her zamanki gibi kiliseden bazilikaya yürüdüğümüz zamanı hatırladım. Şimdi burada yüzeyde iblisler yoktu ve ben nerede olduğunu merak ediyordum.

öyleydiler. "Korkunç," dedim usulca. "Eskiden ormanlar, pınarlar ve sis vardı. Hepsî, sonsuza dek sürecektir olan her şey."

Trent'in dikkati bana yöneldi. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Al'ın rüyalarından birine kulak misafiri oldum. Sanırım eskiden neye benzediklerini de biliyorum." Başımı çevirdim. "Bir zamanlar elflerin köleleriydiler, değil mi? Ve isyan ettiler. En iyi halinizi aldınız."

Yüz ifadesi bomboşlaştı. "Söylentilere göre."

"Ve sen onları yok etmeye çalıştın."

Trent yavaş bir nefes aldı. Bis'in dikkatini verdiğini hissedebiliyordum. "Ben olsam buna itiraz etmezdim."

"Ve şimdi onları kurtarmama yardım ediyorsun."

Başını sallayarak yine ağzının yarısıyla gülümsedi. "Amacım seni kurtarmaktı ama evet, sanırım onları da kurtarıyorum."

Bis sarsıldı. Bir an sonra ben de hissettim. Biri geliyordu. Üç kanat çırpışıyla Bis omzumdaydı, iyileşmiş halat şarkı söylüyordu. Al'ın ipini sertçe çektim ve içimde uğuldayarak diğer iplerde henüz onaramadığımız hasarı bastırdı. Trent'in kafası şokla yukarı kalktı, onu da hissediyordu.

"Tamam, bu yüzüklerin bana yalan söylemeye değil değmediğini görme zamanı," dedim sırtımı Trent'e dayayıp kendimi hazırlayarak.

"Düşündüğüm kadar iyi olup olmadığını görme zamanı," diye fısıldadı Trent ve toprağa çizdiğim çizgiyle bir daire oluştururken gözümü kıptım. Enerji tam olarak içimden akmadı ama sanki akmış gibi keskin bir şekilde hissettim. Zihnimde, daha önce hiç duymadığım büyülerin fısıltıları nefes alıyor ve uzak bir müziğin sesiyle parlıyordu. Dudaklarım huşu içinde aralandı. Trent'in büyüü. Ve eğer ben onun içsel büyü kitabını görüyorsam, o da muhtemelen benimkini görüyordu.

Bilgeliğiyle birlikte Trent'in Ku'Sox'un sonu için duyduğu arzu da geldi. Öfkesi ve nefreti içime doldu, neredeyse beni yere serecekti. Trent azimliydi ve halkalar aracılığıyla Ku'Sox'un onu maruz bıraktığı ahlaksızlığın derinliklerini, çocuğunu neyle tehdit ettiğini ve Trent'in onu durdurmak için ne kadar ileri gidebileceğini gördüm. Duyguları benimkilere katıldı, karşılaştırmalarımız onun kırık, eksik ruhunun daha mükemmel bir resmini oluştururken Ku'Sox ortak görüşümüzde çirkinleşti ve iğrençleşti. Gözlerim doldu ve Bis endişeyle yanağıma dokundu.

Trent bana döndü, gözlerinde şok vardı. Sanki onu hiç gerçekten görmemişim gibiydi ve bu beni derinden sarstı. Gözlerimi hızla kıptım, ona dokunmak istiyordum ama korkuyordum.

Bir hava patlamasıyla Ku'Sox aniden bizimle yükselen ay arasında durdu. Hırslayarak iki adım attı ve siyah bir nefret topunu bir sürahi gibi fırlattı. Kaskatı kesildim, hâlâ Trent'in zihninde kaybolmuştum. Ku'Sox'un, yüzüklerin besleyebileceği derin bağın yanında pek bir önemi yok gibiydi. Quen onları taktığında böyle bir şey hissetmemiştim.

Trent Ku'Sox'a baktı. Son anda, Trent ve benim bağılı olduğumuz hattı derinden çektim ve çemberimizin güçlendiğini hissettim. Ku'Sox'la ilgili ortak duygularımız -ne tamamen onun, ne tamamen benim, ne de tamamen gerçek- Ku'Sox'un büyüğü ileriye doğru hızlanırken, peri tozu gibi gümüş parıltılar saçarken, hava saldırıdan tıslarken eğilmeden dururken içimizde yankılandı.

Bir enerji yağmuruyla bariyerimize çarptı ve çemberimizin içini siyah bir pusla aydınlattı. Bis'in kuyruğu gerildi ve Trent'in ve benim zihnimde onun vahşi büyüğünün davullarını duydum. Al'ın mırıldanan saflığıyla harmanlandılar -Ve güçlendi. Trent'in yeteneklerinde Quen ve benim aramda olduğu gibi bir tereddüt yoktu ve küçük bir parçam bunun nedenini merak etti.

"Monolog yok," diye alay ettim Ku'Sox sonuçsuzluğunu fark ettiğinde. "Bunu sevdim."

"Seni içten dışa yiyeceğim, Rachel Mariana Morgan," diye mırıldandı Ku'Sox, kambur formu büyük bir kara kedi gibi etrafımızda dönerken.

Sözleri içimi buz gibi yaptı ve Trent ürperdi.

"Rachel?" Bis mırıldandı ve Ku'Sox'u takip etmek için döndüm, Trent'in sıkılmış çenesi ve acı dolu ifadesi karşısında bir adım geri çekildim. Ku'Sox onu kullanmaya çalışıyordu.

"Savaş onunla!" Kollarının üstünden tutarak söyledim. "Trent, hayır diyebilirsin!"

"Hayır, yapamaz," diye alay etti Ku'Sox, yaklaşırken paltosunu önünden fırlattı ve siyahın ona doğru koşmasını sağlamak için baloncuğumuza üfledi. "*Dolore adficer* . . . Yap şunu, köle!"

Trent kavrayışımın altında titredi. Zihnindeki müzik sekteye uğradı, Bis'in kuyruğu sıkılaştıkça benimkiindeki çizginin acele sesi yükseldi. Trent sıkılmış dişlerinin arasından "Ben seninim," diye haykırdı ve ihanete uğradığımı düşünerek elimi ondan çektim. Trent dizlerinin üzerine çökmüş, yalvarırcasına bana bakıyordu. "Ben. Seninim. Bana sahip çık, Rachel! Ahlakına lanet olsun ve *bana sahip çık!*"

Nefesimi tutarak Ku'Sox'a bakmak için döndüm, elim Trent'in omzuna dokunmak için düştü. "Benim!" Bis'in ağırlığının omzumda hafıflediğini ve köle halkalarının aramızda yandığını hissederek bağırdım. Halkaların yaratılışını, taşıdıkları çirkin tahakküm vaadini hatırlayarak vahşi müziğe bağlandım ve onu sahiplendim. Halkalar amaçlarını bulup gerçekten canlandıkça siyah pislik kükredi - akarsu ve odunun, şarkı ve şeytanlığın bu kadim büyüğü için müstehcenlik. "O *benim!*" Tekrar bağırdım ve Trent kafasını kaldırdı, iradem ona hükmederken gözleri vahşileşti.

Korku içime işledi ama müzik azalmak yerine daha da güçlenmişti ve Trent burnundan kan sızarak nefes nefese kaldı. Onu yakalayıp yakalayamadığımı bilmiyordum. "Kanaman var," dedim ve eşarbımla sildim. Yumuşak bir dokunuşla gözleri benimkilerle buluştu ve bir çan sesi ley hattını sarsarak evreni yeniden hizaladı.

O benimdi.

"Hayır!" Ku'Sox öfkeleni ve baloncuğumuza vurdu.

Trent benimdi ve korkudan ne yapacağımı şaşırmış bir halde kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Ondan ben sorumluydum ve sorumlu olmak istemiyordum. Trent halkı için böyle mi hissediyordu? O benden daha güçlüydü.

"Artık geri çekilebilirsin," diye soludu ve Trent rahat bir nefes alana kadar aceleyle hâkimiyetimi onun düşüncelerinden kaldırdım. "Teşekkür ederim."

"Özür dilerim."

"Onu benden alamayacaksınız!" Ku'Sox öfkeleni. "Değer verdiğin her şeyi yiyeceğim, güneşi yutacağım. Ayı yakacağım!"

Serçe parmağı ve başparmağıyla bir çift boynuz yapan Trent, Ku'Sox'a elinin arkasını gösterdi.

Ku'Sox'un gözleri bu kadim elf hakareti karşısında büyüdü. Bir öfke çılgılığıyla ayağını çemberimize çarptı, geri sıçradı ve ozon lekeli bir enerji patlamasıyla onu geri püskürttüğünde çılgılık attı. "Benim!" diye bağırdı öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi.

"Artık değil," diye fısıldadım, dışarı atlasak mı diye düşünüyordum. Bu çemberin içinde sıkışıp kalmıştık. Yarım ay yükseliyordu. Eğer doğru hatırlıyorsam, gün doğarken neredeyse tam tepemizde olacaktı. Bu işi bitirmek için saatlerimiz vardı, yoksa Newt beni kendisi öldürecekti.

"Belki de onu çembere almalıyız?" Trent önerdi ve ben de avuçlarımı pantolonuma sildim.

"İyi fikir," dedim, buz banyosuna atlamak istediğim kadar çemberimizden ayrılmak istiyordum. "Onu toprağa gömün. Bilmediği elf tılsımları var. Önden buyurun."

Trent bana baktı ve ağlamaktan gülmemek için elimden gelen tek şey buydu. Onda azim, bende güç vardı ama ikimizde de yetenek yoktu. Al neden bahsediyordu?

"Ben giderim," dedi Bis ve ben de tereddütlerime lanet ederek arkasından uzandım. "Bis, hayır!" diye bağırdım, kuyruğu boynumda bir fısıltı halindeydi ve sonra

Ku'Sox'un fırlattığı cazibeden kaçmak için çılgınca koşuşturuyor.

"Hey!" diye bağırdım ve Trent de baloncuğun içine daldı, yuvarlanarak bir kaya kütesinin arkasında durdu. Etrafımdaki çemberin düşmemiş olmasına şaşırmıştım. Belki de köle halkaları aynı enerji alanlarını paylaşmamızı sağlıyordu.

İçimden vahşi bir büyü geçerken ve Trent bir tılsım fırlatırken başımı kaldırdım. "*Adsimulo calefacio!*" Trent'inkinin hemen ardından kendi lanetimi göndererek bağırdım.

Bis, Ku'Sox'un saldırısından kaçınmak için havada takla attı, kanatları ay ışığında griydi. Trent'in büyüü iblisin kaldırdığı kalkana çarptı ve puslu siyah cam sesiyle paramparça oldu. Zarar görmeyen Ku'Sox döndü, gelen lanetim tam göğsüne isabet edince gözleri büyüdü.

"Evet!" Ku'Sox geriye savrulurken Trent sevinçle haykırdı, çirkin bir altın ve siyah onun üzerinde sürünerek sırtını kamburlaştırdı. Ama ben o kadar emin değildim ve ipi ağır bir şekilde çektim, başım ağrıyana ve Bis'in saçları diken diken olana kadar enerji depoladım.

"Tekrar!" Trent bağırdı, yüzü asıktı ve birlikte saldırdık.

Ku'Sox sarsıldı, yoldan atlarken bir an için onu bir sis kapladı ve birleşik küfürlerimiz boş zemine çarpıp patladı, ışık parçalanıp uçuyor gibi görünüyordu.

Küfrümüz şarapnel gibi uçarken eğildim ve kendimi bir kayanın arkasına attım. Zihnimde ateş yandı ve dehşete kapılarak ayağa kalktım. Trent bir baloncuğun altına sığınmıştı ve bozulan lanetimiz onun aurasını tuttuğu için enerji baloncuğu delip geçmişti.

Yerdeydi, laboratuvar önlüğü taşla kirlenmişti, sert rüzgâr saçlarını kapalı gözlerine doğru savuruyordu. Ama nefes alıyordu.

"Rachel! İşte orada!" Bis işaret ederek bağırdı ve ben döndüm, Ku'Sox'un küçük bir araba büyüklüğünde bir kayaya yaslandığını gördüğümde nefesim kesildi. İblis gülümsedi, yaralıydı ama hayattaydı.

"Bu sadece gün doğumunu zorlaştırıyor, aşkım," dedi ve ben Trent'e koştum. Bis'in beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

Kayarak durdum, zihnim Trent'in zihninin derinliklerine daldı ve hasar daha fazla sızmadan karşı lanetleri çalıştırdım. Trent bir homurtuyla kendine geldi, benim acı veren zihinsel tokadıyla tamamen bilinçlendi. Yüzükler bunu mümkün kılmıştı. "Belki de bunu yapmamalıyım," dedi Trent ve ben de tekrar kalkmasına yardım ederek onu çağırılmamış çemberimize geri sürükledim.

"Beni öldüremezsin. Bu yüzden ben kazandım."

Ku'Sox'un sözleri aramızdaki ölü toprakta yankılanarak beni ürpertti. Trent'in ve benim büyülerimizin yarattığı kraterden ışık parlıyordu ve kızgın ışığın kesiklerinde Ku'Sox gülümsedi, gölgeler onu sertleştiriyordu. "Elf kölenle bile beni öldüremezsin," dedi, ayağa kalkarken kayalar ayaklarının altından kayıyordu. "Kolektif sana yardım etmeyecek. Ve sen de ölüsün."

Bis, Trent'in üzerine düştü ve satırlar zihnimde yankılandı. "Seni dışarı atacağım," dedi çocuk ama ikimiz de başımızı salladık. Her şey burada bitmişti.

Artık bitmişti. "*Dali-i-i-i!*" Ku'Sox çığlık attı at ve yükselen Ay. "Newt! Gösterin kendinizi, sizi korkaklar!"

Başını eğdi, sarkan saçlarının altından vahşi gözlerle bana baktı, lanetin etkisiyle sarsıldığı belliydi.

üzerine indi. "Sizinle konuşacağım, sizi poltroonlar. . ."

"Ayağa kalk," dedim, Trent'in kaburgalarını dürterek sıçramasını sağladım. "Saçını düzeltir misin? Berbat görünüyorsun."

"Bakın kim konuşuyor," dedi Trent, eksik parmakları belli olan saçlarını düzeltmek için bir elini saçlarında gezdirirken bile.

Çizgilerdeki enerji değişirken ikimiz de kaskatı kesildik. Güneşin dört saat sonra doğacağı yere yakın bir yerde, yuvarlak, bodur bir iblis buğulandı, yorgun ve gevşek yüzlüydü. "Bitti mi?" Dali, Ku'Sox'a dönüp onun pejmürde görünümüne bakarak, "Bitti mi?" dedi. "Hiçbir şey kalmadan ve hepimiz ... olmadan önce şu lanet hattı tamir et." Tereddüt etti, sanki kokumu alıyormuş gibi havayı soluyordu. Ya da belki Trent'in kokusunu alıyordu. Tarçın ve şarap kokuyordu, neredeyse yanık kehribar kokusunu örtüyordu.

"Yaşıyor mu?" diye haykırdı, yüz ifadesi şok olmuş bir halde bize doğru dönerek. "Sen yaşıyorsun!"

"Hayattayım," dedim, zor nefes alarak. *Şu an için.*

"Şimdilik," diye mırıldandı Ku'Sox, düşüncemi yankılayarak, Newt Dali'nin yanında, benimle aynı şeyi giymiş olarak buğulanırken kaşlarını çattı. Al onun ayaklarının dibine çöktü ve bileklerindeki zincirleri ve omuzlarındaki çöküklüğü görene kadar kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Tabii ki yaşıyor," dedi Newt ve Al'ın kafası yukarı kalktı, ateşli gözleri benimkileri buldu ve gerginlik onu doğruya çekti. "O Al'ın harika çocuğu," diye sözlerini hafifçe bitirdi iblis ve Al'a bir şaplak atarak onu kışını dönmüş bir şekilde övdü.

"Al . . ." Nefes aldım, sevinçliydim ve Trent bana baktı. Zihnimde Trent'in iblise duyduğu nefret, kayıp parmakları için duyduğu öfke, çaresiz kaldığı için duyduğu korku yükseldi. Al'ın hiç beklenmediği halde beceriksizce yaptığı iyiliklere dair anılarımla birleşti ve sonra karısını, hayatını, aşkını kaybetmesine, yerdeki bir delikte yaşamaya zorlanmasına, bulunan bir anlayışa, sorulmadan verilen bir saygıya, savunmasız ve kırılgan olmasına acıdım.

"Al?" Trent söyledi ve ben bunu onunla paylaşmaktan rahatsız olduğum için gözümü kırptım.

"BEN-BEN ..." Kekeledim, sonra ağzımı kapadım, açıklayamadım. Al zalim, kindar, öfkeli, zarif ve güçlüydü. Bana güç verdi, bana bilgelik verdi, sadece büyü hakkında değil, kendim hakkında da. Trent'e çok benziyordu, sadece kenarları daha sertti.

Duygularımı hisseden Trent başını eğerek ve kirli saçları sert rüzgârda savrularak arkasını döndü. "Seni asla anlayamayacağım. Nasıl bu kadar kolay affedebiliyorsun?"

"Öyle mi? İşte bu ikimizin de kışını kurtaracak," dedim, bunun bir dua değil de bir kehanet olmasını umarak.

"Alın onu!" Ku'Sox bağırdı. "Bitir işini!"

Kalbim küt küt atarken, ayaklarımı kaydırarak kayalığın altındaki sert toprağı buldum. Benim iradem çemberimizi güçlendirdi ve Trent'in de aynı şeyi yaptığını hissettim; topraktan sızan vahşi büyü, bariyerin üzerinde sürünen kara pisliğin içinden altın oklar gönderiyordu. "Sorun nedir, Ku'Sox?" Dali ve Newt

endişeli bakışlar atıldılar. "Ne zamandan beri birinin yardımına ihtiyacın var? Bunun seninle benim aramda olduğunu sanıyordum. Nasıl oldu da onları aradın? Kendin yapamıyor musun?"

"*Kokuşmuş* bir *elfin* arkasına saklanıyorsun!" diye hırladı, *eliyle* çılgınca bir işaret yaptı.

"Oldukça güzel kokuyor," diye karşılık verdim ve Bis'in kıkırdamasına neden oldum. "Ve bu saklanmak değil, kaynaklarımı sonuna kadar kullanmak! İstersen Nick'i kullanabilirsin."

Ku'Sox'un gözü seğirdi. Yanımdaki Trent çenesini kaldırdı. "Sonsuzluğu düzeltmek için Rachel'ın yanındayım," dedi sessizce ve Ku'Sox'un yüksek sesli zorbalığıyla keskin bir tezat oluşturdu. "Ben iblisleri kurtarmak için varım. Sen neyi savunuyorsun Ku'Sox Sha-Ku'ru?"

Trent parçalanmış elini kaldırdı, yüzüğü parlıyordu. Newt görmek için eğildi ve Al irkilerek bir adım öne çıkarken arkasından sürüklendi. "Al. Çalışan bir köle tüccarı setini nereden buldun?" diye sordu ve sonra şok olmuş olacak ki gözlerini kırıştırdı. "Onları geriye doğru kullanıyorlar! Bu mümkün mü?"

Al yavaşça ayağa kalktı ve "Görünüşe göre. Ve bunları ona ben vermedim, kendisi yaptı."

Newt kendini beğenmiş bir tavırla, "Beni yere sermesine şaşmamalı," dedi ama kimsenin ona inandığını sanmıyordum.

Ku'Sox topallayarak ilerledi. "Onun işini bitirmeme yardım etmeyecek misin? Bir *elf* kullanıyor!"

"Yani?" Dali eliyle işaret etti. "Bu senin sorunun. Senin sözüne karşı onunki. Eğer onu alt edemiyorsan, belki de o haklıdır ve sen haksızsındır?"

"Kaçtı!" Ku'Sox eliyle işaret ederek "Kaçtı!" dedi ve başka bir iblisin ortaya çıktığını hissettiğimde kaskatı kesildim. Dışarıdaydı ve beni dinliyordu. "Bu onun hatalı olduğunu kanıtlıyor! Onu şimdi indirirdim ama çok yaratıcı oldu."

Newt sinsice, "Sanırım güçlü demek istedin," dedi ve Al'ı zincirlerinin şingırdaması için daha da yaklaştırdı.

Dali kollarını kavuşturdu, ilkinin yanında birkaç iblis daha buğulanırken kendinden daha emin görünüyordu. "Sana neden yardım edeyim ki? Hattımı tamir etti. Güneş doğduğunda odalarım küçülmeyecek."

"Ama onları kıran oydu!" Ku'Sox azalan ayla aramızda biriken iblislere endişeyle baktı.

"Öyle mi?" Dali'nin başı öne eğildi ve teker teker içeri giren iblisler tartışmaya başladı.

Nefesimi tutup zihnimden saydım. Dali'nin hattı Trent'in yerleşkesinden geçen hat mıydı? Trent'e baktım, o da bunu anladığında yüzünün solduğunu gördüm. Omzumda Bis kıpırdandı. Atlayacağımız hatları hassasiyetle seçmişti - benimki, Newt'inki, Dali'ninki ... ve Al'inki?

"Siz kör aptallarsınız!" Ku'Sox, Trent'in ve benim son birleşik büyümüzün solmakta olan ışığında volta atıyordu. "Eğer güneş doğmadan önce ölmezse ve enerji

gelgitler yaşanırsa çok şey kaybedersiniz ve kimin hatları düzeltilirse düzeltilsin sonsuza dek düşer."

"O zaman *öldür* onu da işimize bakalım," dedi Newt ve Al'ın hoş gülümsemesine kaşlarını çatmasına neden oldu. "Çoktan denedim ve o bana vurdu."

"Gidip birkaç işimi halletsem ve bir saat içinde size dönsem sorun olur mu?" Yüksek sesle söyledim, sonra Ku'Sox bize bir enerji atışı gönderdiğinde eğildim.

Bariyere çarptı ve temiz bir şekilde emildi, çevredeki iblislerin ilgiyle vızıldamasına neden oldu.

Trent yaklaşarak fısıldadı: "Tek istediğin onları kurtarmakken seni öldürmeye çalışmaları çok komik."

"Benim başıma hep gelir," dedim alaycı bir ifadeyle ve o da kıkırdadı. "Benim de başıma geliyor."

İçimde ortak bir akrabalık duygusu belirdi, ikimizin de düşüncelerini aydınlattı ve Bis ısınır gibi oldu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye homurdandı Ku'Sox, ileri doğru adım atarak. "Bir elfle birlikteyken onu yenemem. Güneş yakında doğacak ve o zamana kadar çok geç olacak."

Dali'nin arkasındaki iblisler bundan hoşlanmamıştı ama Newt yılmamıştı. "Belki Rachel yapabilir."

Bu işi halletmeliydik, hem de hemen. Trent, Ku'Sox'u öldürmek için gereken güce sahipti. Benim de gücüm vardı ama ikimiz de savaş sanatlarını öğreten bir iblisi alt edecek yeteneğe sahip değildik. Gözlerimi kırıştırarak başımı kaldırdım, Al'ı beklerken buldum, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı, bağlı ellerini bana uzatmıştı. *Al yaptı*. Gözlerim ellerine gitti ve eldivenleri buğulanarak alyanslarını gösterdi. Belki de üçümüz gerçekten bir şeyler yapabiliirdik.

Ku'Sox bir aşağı bir yukarı volta atıp bize öfkelenirken, "Al'a ihtiyacımız var," diye fısıldadım. "Aptal olma. Ona ulaşamayız bile," diye mırıldandı Trent.

"Ona yardım etmeyecekler," dedim doğruya bakıp kırırdanarak. "Bize yardım etmeyecekler. Onu zorla götürmemiz gerekiyor."

Ku'Sox on iki saat daha negatif enerji basıncının sonsuza dek sürecektir kütleli uygulanabilir bir eşiğin altına düşüreceğini iddia ederek tribünlere çıkarken Trent kaşlarını çatı. "Al'a ihtiyacımız var," dedim tekrar ve bu sefer Trent bana döndü, çirkin adam başını sallarken gözleri Bis'inkilere kaydı. "Al'ın sahip olduğu bilgi olmadan Ku'Sox'u alt edemeyiz. Ona ihtiyacımız var!"

Trent'in yüzünde çirkin bir ifade belirdi ve ben de sinirlenerek yüzüne baktım. "Aş artık bunu, Trent!" Kolunu tutarak tısladım. "Beni kullandın ve şimdi ben de bunun hesabını soruyorum! Çocuklarının nasıl bir dünyada büyümesini istiyorsun? İblislerden korktukları bir yerde mi, yoksa onları anladıkları bir yerde mi?"

Trent kızgın ve isteksiz bir şekilde geri çekildi. Arkasında Al'ı görebiliyordum.

Bekliyordum. "Ben seninim," dedi Trent asık suratla ve yemin ederim, Al'ın dudaklarının birlikte hareket ettiğini gördüm, yüz ifadesi sevinçliydi.

"Yakalayalım onu!" Bis bağırdı ve benden fırladığında sendeledim, Ku'Sox'un ani küfürlerinden kaçınmak için delicesine dönerek yumruk attığında çemberimiz bir an için sallanmaya başladı.

"Bis!" Çizgilerin kırık ihtişamının yok olduğunu hissederek ağladım. Sonra Ku'Sox gökyüzüne bakarken ben Al'a doğru fırladım. Trent'in arkamı kollayacağını biliyordum ve onun bir büyü toplayıp dikkati dağılmış iblisin üzerine atma umuduyla çılgınca savurduğunu hissettim.

Arkamdan gelen bir gümbürtü beni tökezletti ve Newt'e çarptım. Yere düştük, ben onun üstündeydim. "Özür dilerim!" Yumruğumu sıkıp dirseğimi kafasının yan tarafına doğru savururken neşeyle bağırdım. Dirseğim bir gümbürtüyle karşılaştı ve kolum uyuştı. Nefesim tıslayarak onun üzerinden kalktı ve Al'ı bulup sürükleyerek uzaklaştırmaya çalıştım. Bu hareketle daha önce üç tahta kırmıştım ve Newt en azından bir an için yerdeydi.

"Bunun bedelini ödeyeceksin kaşınan cadı," dedi Al, bana gülümseyerek ve etrafımızda hızlı bir daire çizdim, patlayan ateş topları ve siper bulmak için çabalayan beyaz cüppeli iblislerin hızlı bakışlarını yakaladım.

"Hey, eğer ona vurduğum için suçlanırsam, ona vuracağım," dedim. "Sen iyi misin? Çizgilere dokunabilir misin?" Zihnimde elf büyüleri çözülüyor, vahşi büyü içimde şarkı söylüyordu. Sanki aynı anda iki yerdeydim ve adrenalin içime işliyordu. Başım dikti ve derin nefes aldım. Trent büyü yaptığında, şarkı söylüyordu.

"Çember, çember!" Al bağırdı ve ben de eğilerek siyah bir topun yönünü değiştirdim.

"Trent gelene kadar olmaz," dedim, Bis'in Ku'Sox'a bir taş daha atmak için etrafta döndüğünü görünce. Al'ın bağlarını kurcaladım. Basit iplerdi ama dokunduğumda parmaklarım mırıldandı. Belli ki hecelenmişlerdi.

"Köle giyiyor, değil mi?" Al ellerimden tutup beni başka bir büyüün yolundan çekerek, "Geçecek," dedi. "Geçecek. Enerjileriniz bir bütün olarak yankılanıyor."

Düğümün üzerindeki parmaklarım tereddüt etti. *Ivy. Bununla Ivy'yi kurtarabilir miyim?*

"Dikkat et!" Al beni geriye doğru iterek bağırdı ve nefesim kesilerek düştüm.

Al tepemde durmuş gökyüzüne bağıırıyordu ve parmaklarımla toprağı kazıyarak oluşturduğum daireye uzandım, hâlâ nefes almamıştım. *Rhombus*, diye düşündüm, bir parça hava aldım ve Al geri sıçradı, dışarıda kalmaktan kıl payı kurtuldu. Başım dönünce yukarı baktım. Newt o kadar çok gülüyordu ki nefes alamıyordu, yere oturup büyük bir kayaya yaslanmak için geriye doğru kayarken kulağından kan sızıyordu.

"Gördün mü!" diye bağırdı, işaret ederek. "Sana bana vurduğunu söylemiştim!"

Titreyerek doğruldum, kırımın altından bir taş çıkardım. Dali de her şeyin ortasında durmuş, elleri kalçalarında ve sanki hiçbir şey ona dokunamayacakmış gibi kaşlarını çatmış izliyordu. Trent, Ku'Sox kayaları un ufak ederken kayaların arkasına saklanıyor, her sıçrayışında daha da yaklaşıyordu. Trent'in cazibesi kafamın içinde dönüyor, beni bir şeyler yapma ihtiyacıyla dolduruyordu, vahşi ve talepkâr, gücünü desteklemek için gerektiğinde benden yararlanıyordu.

İblisler yardım etmiyordu. Engel de olmuyorlarmış. Sadece en güçlü olan iblislerin varlığının devamını sağlayabilirdi. Onun ben olmamı istedim.

"Trent!" Bağırdım ve o da bize doğru fırladı. Ku'Sox nişan aldı, sonra Bis üzerine bir taş düşürünce irkildi. Hırlayan iblis dikkatini Bis'e çevirdi.

"Hayır!" Çaresizce bağırdım.

Bis döndü, baloncuğumun sığınağına yöneldi. Altında Trent kayalara çarptı. Ku'Sox hırladı, gözlerini gökyüzüne dikmişti. Bis'e sabitlendiğinden, Dali'nin ayağını dışarı çıkardığını ve iblisin yüzüstü tozlu taşlara düştüğünü görmedi.

Tamam, belki de burada bir favorileri vardı.

"Ah, pardon," dedi Dali, iblisin kalkmasına yardım etmek için Ku'Sox'la aramıza girerek onu fırçaladı ve Bis baloncuğa geri dönüp omzuma konana kadar görüş alanına girdi, kırmızı gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

Trent bir an geride kalmıştı, koruma balonunun içinden kayarak geçti ve Al'ın birkaç santim ötesinde ani, garip bir şekilde durdu - çok yakınında. Al kalın, blok halindeki dişleriyle ona gülümsedi ve Trent de yeşil, yeşil gözlerinde bir şeytanlıktan daha fazlası olan gülümsemesiyle ona karşılık verdi. Trent mırıldanıyordu ve benim düşüncelerim de onunla birlikte mırıldanıyordu. Onunla birlikte yaşıyordum ve bu muhteşemdi. Tarif edilemezdi.

Trent'in gözleri benimkilerle buluştu ve ikimiz de kızardık.

Arkasında, Ku'Sox'un attığı büyüünün bir kayanın içine yuvarlanmasıyla bir kaya patladı. İzleyen iblisler yüksek sesle şikayet etti ve bir düzine koruma çemberinin yükseldiğini hissettim.

"Evet, evet, köle yüzüklerinin de bir hayrı vardır," diye homurdandı Al, bağlı ellerini uzatarak. "Eğer birbirinizi süzmeyi bitirdiyseniz, biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Ben başladım ve Bis omzumdan kıkırdadı.

Trent onlara dokunduğunda ve zihnimde vahşi bir büyü teli dönerken, Al büyük bir edayla, "Büyülendiler," dedi. Al'ı tutan lanet titredi, direndi . . . ve sonunda Trent'in sihrine bir itme verdiğimde düştü.

"Harikulade," diye mırıldandı Al, gözlerinde tehlikeli bir ışık belirirken

doğuya, Ku'Sox'a döndü. Kalın elleri kenetlendi ve ölü şehre bakan vadinin tepesindeki hattından çektiği enerjiyle derim diken diken oldu. "Birlikte iyi çalışıyorsunuz. Bildiğim iyi oldu."

"Atlayalım mı?" Bis, masumiyetin verdiği heyecanla sordu.

Altımızdaki düz ovaya baktım, dünyanın yükselen ayın altında loş ve kırmızı bir şekilde yayıldığını gördüm. Burada, dünyanın tepesinde her şeyin sona ereceğini hissetmek doğrudu.

"Kavga ederiz," dedim ve Al alçak sesle ve uzun uzun kıkırdadı.

Ku'Sox volta atıyor, alçak ve kambur duruşuyla baloncuğumuzun içinde bizi izliyordu.

"Yüzüğümü tak," dedi Al, alyanslarından birini uzatırken eldivenini çıkarmıştı. Onları bir daha takacağını hiç düşünmemiştim.

Trent ona uzandı ve Al yumruğunu kapattı. "Rachel bu gece her şeyin üzerine oturacağı dayanak noktası. Sen, Trent ona bağlısınız. O ve ben birbirimize bağlıyız. Sadece Rachel ikimizin de gücüne odaklanabilir. Bir elfin adalet dürtüsü, bir iblisin ömür boyu süren becerileri ve Rachel'ın gücü."

Sertçe yutkundum, baloncuğumuzun üzerinden akan bir enerji kıvılcımıyla irkildim. Al ve ben onun evlilik yüzüklerini mi takıyorduk? Şimdi gerçekte ne olduklarını bildiğime göre, bu tamamen farklı bir his uyandırıyordu.

"Benim için sorun değil," dedi Trent ve Al'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

Al bir şey hatırlamış gibi bir an Trent'e baktı, sonra gözleri benimkilere dikildi. "Bir elfle tekrar çalışacağım hiç aklıma gelmezdi," dedi ve yüzüğünü parmağıma taktı.

Onun enerjisi benimkiyle karışırken bocaladım, Bis iki adamın da gücü derinlere sızarken tısladı, içimde ortak bir zemin bulduklarında kendi şaşkınlıklarını okudular. "Bundan sağ çıkabilir miyim?" Küstahlık etmek istemişim ama gerçekten bilmek istediğimi fark ettim. Mırıldanıyordum, aşırı doluydum ve ikisi de bir şeyler yapmamı talep ediyordu. Bu çok fazlaydı. Baloncuğumuzun ötesine baktığımda Newt'in Dali'nin yanında durduğunu ve hiçbir duygu belirtisi göstermeden beni izlediğini gördüm.

"Elflerin prensi, ha?" Al, ağır eliyle dirseğimi tutup beni doğuya doğru çevirirken, "Elflerin prensi, ha?" dedi.

"Evet," dedi Trent ve müziği zihnime düşerken ürperdim. Onunla ne yapacağımı biliyordum. Sadece konuşmam gerekiyordu.

Al, Bis'e, "Ve sen de dünya yıkıcısıydın," dedi ve çirkin yaratık beni daha sıkı kavradı.

"Hayır!" diye haykırdı, sevinçle. "Gerçekten mi?"

"Ve ben de senin kılıcınım," diye ekledim. Bir zamanlar ben de Trent'in kılıcıydım, o elf arayışındayken.

"Hâlâ öylesin," diye fısıldadı Trent, yüzüklerin bağı aracılığıyla zihnimi okuyordu.

İçimi çektim. "Peki ben senin için neyim, Al?"

"Hizmetçim," dedi neşeyle. "Bunu yapalım mı?"

Balonun düşmesine izin verdim. Ertesi gün özgür ya da ölü olarak buluşacaktık.

Ku'Sox bize hırladı ve ben onun bir köpeğe benzediğini düşündüm. "Ay yükseliyor! Rachel, yüzleş benimle ve öl!"

"Çok doğru!" Al dedi ki. "Ay doğduğunda savaşın. Battığında sevişin." Bana göz kırptı ve ben de ipi kendime çektim. "Ku'Sox, seni küçük sümüklü solucan! *Şimdi* iblisin ne olduğunu göreceksin!"

"Tanrıça adına!" Dizlerim çökerken Trent haykırdı ve kara büyü yılanı başımdan çözülerek yere düştüm. İblis gruplarının gücü iki katlıydı, sadece her birimiz gücümüzü birleştirmekle kalmıyor, aynı zamanda içgüdüsel olarak diğerinin ne yaptığını biliyorduk. Çok güzeldi. Bizi ölümcül yapıyordu. Eski bir savaş makinesiydi. Yüzükler bunun için yapılmıştı. Ve şimdi silah kasasına erişimimiz vardı.

Otuz

Ayağa kalk! Ayağa kalk!" Trent mırıldandı, kolumu sıkıca kavrayarak beni ayağa kaldırdı. Al mecazi anlamda boğazını temizleyip, beş bin yıl önce kendi halkıyla Trent'in halkı arasındaki kanlı savaş sırasında kolektifte depolanan kara büyü cephaneliğini açarken, Trent'in beni sabitlediğini hissettim.

Çirkin siyah canavarlar zihnimde yükselip alçalıyor, bir başkasının temel arzuları, suçluluk duygusu ve korkularıyla oynayarak sakatlamak, kırmak ve yok etmek için büyülüyordu. Uyuşturucuydu ve içimde yabancı bir ezme arzusunun yükseldiğini hissettim. Al'ın varlığı boğucuydu.

Trent'e yaslandım ve zihnimi ona açtım.

Al'ın yatağı Trent'i içine çekerken ikimiz de bir iniltiyle yere düştük. "Ayağa kalk!" Al ayağa kalkmamızı istedi ve biz de gölgede kalmış bir halde nefes nefese ayağa kalktık. Dayanmak giderek kolaylaşıyordu. "Ezmemiz gereken bir solucan var!" Al haykırdı, gözleri intikam vaadiyle parlıyordu.

"Ben iyiyim," dedim usulca, sonra çenemi kaldırdım, kim olduğumu ve benden önce gelenlerin tarihini kabul ettim. Bu iğrenç nefret ifadelerini ben yazmamış olabilirdim ama canavarlıklarından ürperirken bile onları anlıyordum.

Ku'Sox'un ne bir ipucu ne de bir duası vardı.

"Ku'Sox Sha-Ku'ru!" Al bağırdı, sesi kırık topraktan yankılanarak geri döndü. "Ortaya çık ve öl!"

Hatların acı verici, ahenksiz şangırtısı kolektifle birleşirken derin bir nefes aldım. Trent'in dehşetini hissettim ve kayan cıvataların ve yankılanan gümbürtülerin hayali sesiyle birlikte çirkin bir lanet sanki derinliklerden yükseliyormuş gibi büyüdü. Al'ın ilahisi onu var etti ve yüzümün küllendiğini hissettim. Tarifsiz bir hasar verecek, Ku'Sox'u zihninden yok edecek, sonsuz bir ateşle yakacak ve ruhunu yok edecekti. Böyle şeylerin mümkün olması en kötü ceza gibi görünüyordu.

"*Terga et pectora telis transfigitur!*" Al iki eliyle iterek bağırdı.

Trent sarsıldı ve büyüünün enerjisi beynimi yakarak beni içine çekti. Lanet Ku'Sox'a doğru hızla ilerledi, sanki hava ondan geri tepiyormuş gibi belli belirsiz bir bozulmayla görünmez oldu.

Trent koluma dokundu, ben de onun bakışlarını takip ederek gelen siyah sise baktım.

Bize. "Geliyor!" diye bağırdım ve Al beni ondan uzaklaştırdı.

Trent'in üzerine düştüm, yer bize çarptı. Birimiz ya da hepimiz tarafından çekilen bir koruma çemberinin ışıltısı yükseldi. Al'ın tılsımı Ku'Sox'un kendi çemberinin kenarına çarptı ve sekerek düzensiz bir şekilde yüksek bir kaya kulesine çarparken kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum, dağ darbeyi alıp içe doğru çökerek siyah ufukta yankılanan gürültülü bir patlamaya dönüştüğünde çenem düştü.

İzleyen iblisler alkışlarken, Trent birkaç santim öteden, "Bunun için müstehcenlik yapmayacağım," diye fısıldadı. Sarsılarak ayağa kalktık ve Ku'Sox'un sendelediğini ama dimdik, asık suratlı ve kararlı olduğunu görmek için alana baktık.

"Büyük Kanyon'u gerçekten suyun yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?" Al sıırttı. Ku'Sox'a bir enerji topu fırlatırken çemberi düştü. Ku'Sox enerjisi kolayca emdiğinde, onu izleyen iblisler isteksizce alkışladılar.

"Birbirimize taş atarak bir yere varamayız," dedi Trent, laboratuvar önlüğünü çekiştirirken yüzündeki ifade her şeyden çok sinirliydi. "Ve görünüşe göre sonsuza dek sürecek olanın bir son kullanma tarihi mi var?" Ben

s o r d u m ,

doğuya bakıyor.

Al dramatik bir şekilde iç çekti. "Daha iyi bir fikrin var mı?" dedi ve Ku'Sox'un bir sonraki saldırısını savuşturmak için baloncuğumuzun içine kayd. Yeryüzünü titretecek boğuk bir gümbürtüyle vurdu ve çemberimiz titredi.

Trent kaşlarını çattı. "Evet. Dinle," dedi ve düşüncelerimde vahşi bir sihir filizlenirken gözlerim açıldı. Davulların ve çılgınca dans eden ışıklı şekillerin anısıyla Trent'in büyüünün içime aktığını hissettim. Parmaklarım karıncalandı ve Al'ın nefesi kesildi. Ellerim kıpırdamamak için kenetlenirken, daha büyük bir iradeye boyun eğen sarhoşun yabancı anısı içimi doldurdu. Bu elf savaşından kalma bir sihirdi, iblislerin asla yenemediği bir sihir.

Al'ın dehşetinin anlayışa dönüştüğünü hissediyordum ama Trent kendini kaybetmiş, her şeyi kendine çekiyor, inşa etmekten başka bir şey düşünmeden şekillendiriyordu. Gücün güneşin kuvvetiyle, gelgitlerin kesinliğiyle büyüdüğünü hissedebiliyordum. Kanat kapaklı bir göz açıldı, mor ve keskin. Beni buldu ve titredim.

"Bağla onu," diye fısıldadı Al. "Rachel, bağla onu! Bu vahşi bir büyü! Yapamam!"

Ama yapabildim. Vahşi büyü beni kabul etmişti. Ona borçluydum ve borcumu ödeyebilmem için bana yol gösterecekti. Çizgilerin enerjisiyle Trent'in tılsımına bir rezonans ördüm, onu amaçlandığı kişiyi bulacak ve başka kimseyi bulamayacak bir biçimde bağladım.

"Şimdi," diye fısıldadım, büyüdüğünü hissediyordum. "Şimdi!" Trent'i büyüden ayırıp Al'a doğru iterek bağırdım.

"*Ex cathedra!*" Al, lanetimize güç vermek için bağırdı ve Ku'Sox ağladı

emberinden engellenmeden geçerken dışarı fırladı. Ku'Sox yere dıştı, elf laneti binlerce yeşil yılan gibi üzerinde geziniyor, aurasını, büyüsünü yiyordu. Zihnimde, çınlayan bir kahkaha duydum.

"Bağlayın onu!" Trent seslendi, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış ve belki de zihninde yapmış gibi birleşmiş auralarımızın arasından ileri fırladı. "Büyüsü yok ama hâlâ koşabiliyor!"

Ku'Sox'un bir kuşa dönüşüp bizi yemesini istemediğim için kumaşın kıpırdamayan yığınına doğru koştum ama Al tam onun üzerinde belirlediğinde kayarak durdum. İfadesi sertti, bir ayağını Ku'Sox'un boynuna koydu ve üzerine eğildi.

Trent yanımdaydı. Etrafımdaki iblislerin auralarını hissedebiliyor, intikam için attıkları sert çığlıkları duyabiliyor, sert rüzgârda arzularının tadını alabiliyordum. Kalbim kt küt atıyordu ve Al'ın yüzünün buruşmasını ve Ku'Sox'u ayağıyla boğarak yere yıkmasını izledim. Elf büyüsü onu yere sermişti ve Ku'Sox'un sonunu çağırırken bile iblislerde artan bir korku hissettim.

Dehşete düşmüş bir halde Ku'Sox'un Al'ın ayağını itmesini, bacağına vurmasını, sırtını dikleştirip debelenirken yüzünün kızarmasını izledim.

"Sen bir hataydın!" Al haykırdı ve Newt'in çift cinsiyetli formu görebilmesi için bir diğerini kenara itti. Dali onun yanımdaydı ve kendilerinden birini öldürürken taş suratlı tanıklar olarak görev yaptılar. "Sen bir hataydın . . ." Ku'Sox çırpınırken, parmakları Al'ın bacağına kanayana kadar penelerken Al tekrar söyledi.

"Duruşma!" Ku'Sox gözlerini Dali'ninkilere dikerek hışırdadı.

Dehşete kapılmış bakışlarımı Dali'ye diktim ve iblisin dişlerini sıktığını gördüm. *Bunu iddia edebilir mi?*

"Duruşma! Hakkım var ..." diye boğuk bir ses çıkardı, etrafındaki gürültüden zorlukla duyulabiliyordu.

Dali yüzünü buruşturdu ve başını Newt'inkine doğru eğdi. "Sanırım duruşma dedi." Al'ın dişleri göründü ve daha sert bastırdı. Biri beni öne doğru itti, ve Trent düşmeden önce beni geri çekti.

"Ben yaptım!" Ku'Sox dışarı ıktı. "İblis tarafından yargılanmaya hakkım var!"

"O lyor!" Trent bağırdı, arzusu köle tacirleri aracılığıyla içime akıyordu. "şimdi!"

Arkamdaki fkeli iblis kalabalığı sinirli mırıldanmalara dönüşmeye başladığında korkuyla doğuya baktım. "Duruşma için vaktimiz yok!"

Ama Al ayağını oynatıyordu.

"Al! Onu hapse atmalarını mı istiyorsun?" Bağırdım ve gözleri benimkilerle buluştu, nefretleriyle beni şok etti. Trent'in büyüsü Ku'Sox'u doğrudan öldürseydi daha iyi olurdu ama elfler görünüşü göre mahkmlarını canlı seviyordu.

"Hayır." Al bir adım geri çekildi, Ku'Sox onunla Newt ve Dali arasında uzanıyordu.

"Onu öldürmek istiyorum. Niyetim yavaştı ama hızlı da kabul edilebilirdi."

Ku'Sox oturduğu yerden hınzırca gülümsüyordu, Al onu tekmelemek için hamle yaptığında etrafını saran iblislerin arasına doğru geri çekildi. "Ben bir iblisim," dedi, sesini yumuşatarak kendine geldi. "Yargılanmaya hakkım var."

"Bırak beni!" Newt, Dali'nin pençesinde kıpırdanarak bağırdı. "Bırakın beni! Eğer çok *korkuyorsanız* onu kendim öldüreceğim ve sonra beni yargılayabilirsiniz!" diye bağırdı.

"Sakin ol, Newt!" Dali haykırdı ama Ku'Sox'un sonunu görmek istesem de gözlerindeki pus beni korkuttu.

"Ah, bir fikrim var," dedi Trent yumuşak bir sesle, sesi hem müzikal hem de sertti. "Tabii eğer bir elfi dinlemeye istekliysen. Büyüsü onu yakalayan bir elf."

Trent'e döndüm, onu yakalamak için üçümüzün de gerekmesine itiraz etmek istiyordum ama gözlerindeki sert ışığı, acımasız bir ölümün tüyler ürpertici kemik sertliğindeki ifadesini görünce dilimi tuttum. Bir keresinde bana doğrultulduğunu görmüştüm ve neredeyse ölüyordum.

Newt Dali'nin elinden kurtuldu, nefes nefese bize bakarken Ku'Sox yavaşça aramızdan kalktı. "Elfî duyacağım," dedi acı bir sesle.

"Bir elf mi?" diye seslendi arkadan bir iblis. "Onu da öldürmeliyiz."

Mırıltılı bir anlaşma oldu ve ben sertleştim. Trent'in çenesi kalktı. Rüzgâr ay ışığında tel tel saçlarını oynattı ve Trent şöyle dedi: "Eğer evimde bir hırsız olsaydı, eylemleri hak iddia ettiğim alanı, soluduğum havayı alıyor olsaydı, Hunt tarafından yargılanırdım."

İçimi bir ürperti kapladı. Trent, Dali'ye bakarken gözlerime bakmıyordu. Al ayak ayak üstüne atıyordu ve bir hoşnutsuzluk mırıltısı sıcak bir rüzgâr gibi etrafımızda yükseliyordu. "Onu avlayacak mısınız?" dedi çemberin ön tarafındaki bir iblis. "Bir hayvan gibi mi? Biz seni defetmeden önce senin gibilerin yaptığı gibi mi?"

O zaman doğruydu. İşler tersine dönmeden önce iblisler elflerin kölesiydi. Elfler ve iblisler arasındaki yeni ittifak daha oluşmadan dağılıyordu ve kalbim küt küt atıyordu. Bis omzumdaki tutuşunu sıkılaştırdı, hızlı bir kaçış vaat ediyordu ama ben kaçmak istemiyordum. Adalet istiyordum. Av'ı mı istiyordum?

"Bence bu iyi bir fikir," dedim, iblislerin içinde dönen nefretin hatırası üzerime çöktüğünde avuçlarım terledi.

"Bizi avladıkları gibi!" diye bağırdı biri ve Al yüzünü buruşturdu. "Hayvanlar gibi!"

Biri beni itince kaskatı kesildim ve Ku'Sox'un alanına girdim. "Evet. Evet!" Tekrar, daha yüksek sesle söyledim ve sustular. "Hayvanlar gibi. Ve sen onların yanıldığını kanıtladın."

Sustular ve onlara bakmak için döndüğümde tüm gözlerin üzerimde olduğunu gördüm. "Sizler *iblisiniz*," dedim sertçe, "hayvan değilsiniz ve elfler sizin düzeltme gücünüz yüzünden *yok olmanın* eşliğinde duruyor. Bu yeterli değil mi?"

Trent laboratuvar önlüğünün içinde pişmanlık duymadan duruyordu. Üzerinde bir tişört ve parmak arası terlik de olabilirdi ve yine de asil görünürdü - gururlu, kararlı, sert ve kendisinden önce gelen tüm bir halkın suçunu üstlenmiş.

"Bırakın beni," dedi Ku'Sox, sesi yağlıydı. "Ben bir iblisim. Sapkın bir elf geleneği tarafından değil, akranlarım tarafından yargılanmayı hak ediyorum."

Onu çevreleyen emin olmayan iblislerden bir itiş kakış yükselirken ona baktım; sonra ellerim kalçalarımda, önünde durmak için yürüdüm. "Ama sen bir iblis değilsin, Ku'Sox," dedim, sevinçle gülümseyerek. İçimde bir tatmin duygusu büyüdü. "Buradaki her iblis, hâlâ hayatta olan her iblis köle oldu, avlandı, ben bile. Ama sen avlanmadın. Güçsüz bırakılmanın, kontrol edilmenin, alınıp satılmanın öfkesini *hiç* hissetmedin." Ayağa kalktım, şimdi etrafımdakilere sesleniyordum. "Hissetmediniz," dedim usulca. "Haksız kırbacı hissetmedin, sana hayvan, köle, nesne diyenler tarafından kızdırılmadın." Al düşünüyordu. Hepsi düşünüyordu ve midem titriyordu.

"Sanırım bir iblis olarak yargılanma hakkını talep edebilmeniz için önce iblis *olmanız* gerekiyor," diye bitirdim ve Ku'Sox alay etti.

"Gitmesine izin vermemizi istiyorsunuz!" diye bağırdı biri. "Neredeyse sonsuzluğu yok ediyordu!"

Bir elimi kaldırdım. "Hepiniz korkaklığınız yüzünden neredeyse sonsuzluğu yok ediyordunuz. Bis ile çizgileri düzeltebilirim. Sen de gördün. Gargoylelarına sor. Ona çizgilerinizin rezonansını öğrettiler. Doğru rezonansı, bu pürüzlü saflığı değil. Güneş doğana kadar onları tamamlayabilirim. Ben de diyorum ki, evet, bırak gitsin, ama eskiden olduğun gibi, şimdi olduğun gibi değil."

Henüz verilmemiş kararların yumuşak uğultusu başladı ve Ku'Sox'a dönerek zihnimde Trent ve Al'a ulaştım. Bu tüm ustalığımı gerektirecekti ve bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Onu düzeltmek için vahşi bir büyü ve bulmak için de kadim iblis bilgeliği gerekecekti.

Ona ne yapmak istiyorsun? Zihnimde bir yankı duydum, anlamanın şoku erkeksi duyguyu Al'ınki olarak etiketliyordu.

İşte böyle, dedim, auramdan bir ısıltı Ku'Sox'un üzerine düşerken gözlerim kapandı, her zamankinden kırmızıya boyandı. Ku'Sox kaskatı kesildi ve vahşi büyüünün anısı kafamın içinde kanat çırpma sesleriyle birlikte dönüp dururken, Al'a bana gösterdiği bir imgeyi gösterdim; biraz küçük, gece yarısı kadar siyah, uzun el ve ayak parmakları, ay ışını gibi gerilmiş kösele kanatları olan bir figür. Köşeli bir yüzü ve geniş siyah gözleri olacaktı, tıpkı Newt ve Al'ın şimdi sahip olduğu gibi. Uzun kirpikleri, küçük bir ağzı ve kedi gibi bıyıkları olacaktı.

Al benim yönlendirmemle tılsımları ördü, yaşadığı şok ve şaşkınlık onun

dikkatim benimkine sıçradı ve atladı. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı bir ses ve son tılsım da eriyip gittiğinde gözlerimi açtım, Ku'Sox iri siyah gözlerini kırıştırarak bize bakıyordu, tıpkı Al'ı mavi kelebeklerin rüyasında gördüğüm gibi görünüyordu.

"Kanatlarım vardı," diye nefes aldı biri. "Güneşte parladıklarını ve kumda ne kadar serin hissettirdiklerini hatırlıyorum."

"Siyah tırnaklar," dedi bir diğeri.

"Bulutların tadını hatırlıyorum," diye bir ses geldi arkadan, yumuşak ve merak dolu. "Kulaklarımda yıldız tozu."

"Ne yaptın sen?" Ku'Sox elini boğazına götürerek hafif, yumuşak bir tıslama sesi çıkardı. "Sen bana ne yaptın?"

Kendimi büyüden, lanetten ya da her neyse ondan ayırmaya çalışırken başım eğikti. Trent'in Ku'Sox büyüsunü reddeden orijinal laneti hâlâ geçerliydi ve o çaresizdi. O bir iblisti, annelerin çocuklarını daha güçlü kılmak için onları değiştirmeden önceki orijinal haliydi - savaş aletlerine, buna çok uygun insan suretlerine.

"Rachel?" Trent beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Rachel," dedi.

"Al'ın bir rüyasında görmüştüm," dedim ve etrafımdaki yüzlerde şaşkınlık ve huşu görmek için başımı kaldırdım. "Doğru anlamış mıyım?"

Trent kafasını şaşkınlıkla salladı, hareket etmeye çalışırken Ku'Sox'a baktı, kanadını destek olarak kullanana kadar neredeyse düşüyordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Bırakın beni!" Ku'Sox bağırdı, kanatları telaşla açıldı ve hepsi geri çekildi, ayak parmaklarına bastılar ve sessiz iblislerle çevrili, gece gökyüzüne açık geniş bir alanda durana kadar arkalarındakileri ittiler. Newt bir anıya hapsolmuş, sessiz gözyaşları döküyordu.

"Bırak onu," dedim ve Ku'Sox panik içinde yüzünü hissedip dengesini bulmaya çalışırken tüm gözler bana döndü. "İblis yasasını talep etmeye hakkı olmadığını söylüyorum çünkü o bir iblis değil. Biz avlarız. Eğer yeterince uzağa ve hızlı kaçarsa, avlanmış olmanın, iblis olmanın hatırasıyla yaşayabilir. Yaşamayı hak edecektir. Ama yakalanırsa ..." Tereddüt ettim, anlayışlarının içlerinden süzüldüğünü ve kana susamışlıklarını yeniden alevlendirdiğini gördüm. "Eğer yakalanırsa, o zaman onu olduğu gibi öldürün."

"Ben bir hayvan değilim!" Ku'Sox haykırdı, iblisler onaylarken sesi yükseliyordu.

"Evet, öylesin, sevgili oğlum," dedi Newt, dengesini bulmasına yardım etmek için öne çıkarken yanakları ıslanmıştı. "Bence elfin, yani Trenton'ın harika bir fikri var. Ku'Sox gitsin."

Ku'Sox sıçrayıp uzaklaşmak için gerildi ve etrafı sarıldı, dövüldü. Trent'e doğru geri çekildim ve o da beni önünde tuttu; Ku'Sox'u yukarı sürükleyip hareket edemesin diye kanatlarını açtıklarında tutuşu sıcaktı ve nefesi omzuma geliyordu.

"Avlandığımızı mı söylüyorsun?" Dali bağırdı ve ben de onların bağırıları karşısında irkildim, ellerimi yumruk yaparak havaya kaldırdım.

Ku'Sox çırpındı, çok sert kavradıkları yerden küçük dereler halinde kan akıyordu. "Bunu bana yapamazsın!" diye homurdandı, siyah gözleri korkuyla irileşmişti. "Ben bir tanrıyım!"

Newt öne çıktı. "Ama yapabiliriz, aşkım," dedi ve tüylü yüzüne küçük bir öpücük kondurdu. "Hızlı uç."

"Hayır!" diye bağırdı, kelimesi korkuyla ıslık çalıyordu ve gitmesine izin verdiler.

O uzaklaşırken eğildim, havaya yükselirken kanatları yeri dövüyordu. Bir güvercin gibi ses çıkararak gece gökyüzüne doğru ıslık çaldı. Gidişini izlerken kalbim küt küt atıyordu, gri gölgesi hızla silikleşiyordu.

"Kaçıyor!" diye bağırdı biri ve Bis dikkatlerini çekmek için kanatlarını çırpı.

"Onu bulabilirim," dedi küçük gargoyle havalanırken ve korkusunu kaybettiği için onunla gurur duydum.

Al bana doğru yaklaştı ve eğilerek mırıldandı, "Umarım ne yaptığını biliyordur. Onu yakalamak yine çok zor olacak."

Ku'Sox'un gölgesi azaldı ve ay ışığında kayboldu. İblis kümeleri de onu izliyor, takip etmenin en iyi yolunu tartışıyorlardı - ona cömert bir avantaj sağlıyorlardı ama açıkça uzakta olmaya hevesliydi. "Daha önce onu yakalamak imkânsızdı çünkü sen ona karşı koymadın," dedim usulca, bakışlarım Bis'in üzerindeydi, onların üzerinde havada spor yapıyor, uçuş sevinciyle spiral çiziyordu. *Gargoyeler* . . .

Diğer tarafımda Trent kaşlarını çatmış, hâlâ gökyüzünü izliyordu. "Av için bineklere ihtiyacımız var. Onun peşinden koşmayacağım."

Al'a döndüm, onun da benimle aynı fikirde olduğunu gördüm. "Kanatlı binekler," dedi iblis ve kocaman bir nefes alıp "Tre-e-e-ebl- l-l-le!" diye bağıırken başımı salladım.

Trent, Al'in Etude kadar büyük ama daha ince görünen gargoyle'u tam önümüzde belirdiğinde hayretle geri çekildi. Siyah uçlu kuyruğunu salladı ve üzerinde dönen Bis'e göz kırptı. "İblisinizin kutsal kışının çizgisini düzeltmesini sağladığınız için size teşekkür edeceğim," dedi Bis'e parlak bir şekilde, kulakları kafatasına doğru düzleşti ve Al'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Peki ya diğerleri? Dışarısı hâlâ cehennem gibi."

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Bis nefes nefese omzuma konarken ve ben de henüz çığlık atan çizgiyle uğraşmak zorunda kalmamak için düşüncelerimi mühürledim.

İblisler fark etmişti ve fantastik bir filmdeki gibi ejderha benzeri şekiller ortaya çıkmıştı. Her yerde, geçen hafta katlandıkları sefaletin bir kısmını geri ödeme şansı için hevesli gargoyeler belirliyordu. Geri geri giderek

Al, Treble'ın tepesinde sallanırken Trent, çirkin yaratık kolayca havaya yükselip tekrar aşağı inerken titriyordu. Her yerde kanatlar açılıyor, sarı ve kırmızı gözler uzakta olma hevesiyle dönüyordu. Bağışmalar yankılandı ve ben soluklaştım. Ku'Sox'un hiç şansı yoktu.

"Git! Git!" Newt gri yüzlü, buruşuk bir gargoyle'un tepesinde bağırdı ve dev iki ayağı üzerinde yükseldi, kanatları yara izlerini gösterecek şekilde gerildi. İfadesi vahşiydi, siyah dişlerini gıcırdattı ve gecenin içine atladı.

Diğerleri de onu takip etti ve toz uçuşurken yüzümü sakladım. Gürültü doruğa ulaştı ve azaldı; büyük bir spiral şeklinde yükselip yıldızlarla arama girdiklerinde yukarı baktım.

"Onu bulacaklar," dedi Trent ve ben döndüm, ani sessizlikte sürtünme sesim yüksek çıktı. Arkasında Al, Treble'la birlikte gitmeye aç bir halde bekliyordu. Trent'in yüzünde kararlı bir boşluk vardı. Gitmek istemişti, bir son görmeye, bunun bir parçası olmaya ihtiyacı vardı. Ve o dışlanmıştı. Bir ata daha ihtiyacımız vardı.

"Bis?" Dedim ve küçük gargoyle'un gözleri kırıştı.

"Babamı getireceğim," dedi ve ben ona babasının Loveland ley hattının yanında muhtemelen kırık bir şekilde yattığını söyleyemeden ortadan kayboldu. Omuzlarım suçluluk duygusuyla çöktü ve Ivy ile Jenks'i düşündüm. Neden her zaman bu kadar büyük miktarda ikincil hasar bırakıyordum? Belki de Ku'Sox'u uykusunda öldürmenin utancını yaşamalıydım.

"Tereddütlerin mi var, kaşınan cadı?" Treble pençelerini toprağa saplayıp büyük oyuklar açarken Al, "Bir daha düşündün mü?" diye sordu.

Cevap vermek için bir nefes aldım, başım Al'inkiyle birlikte yukarı kalktı ve boş gece göğünde üzerimizde büyük bir şekil belirdi. "Etude!" diye bağırdım ve o da kanatlarını salladı, kanatlarındaki büyük delikler aşağıya doğru spiral çizerken acı verici görünüyordu, Bis enerjik bir şekilde etrafında dönüyordu.

Al, Treble'ın simsiyah kızarmasına neden olarak, "Anne irin kovanı, o büyük biri," dedi.

"Yaşıyorsun!" Yere indiğinde sevinçle haykırdım.

Bis babasının omzuna kondu, gururlu görünüyordu. "Babam Ku'Sox'la savaştı!" diye haykırdı. "Şimdiden onun hakkında şarkı söylüyorlar!"

Etude gizlice Treble'a bir bakış attı, bakışları onun sırtına tünemiş Al'ın üzerindeydi. "Senin de hayatta olmana sevindim," dedi ve ağır bir eliyle omzuma dokunarak beni küçük hissettirdi. "Oğlum güvende. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa

."

"Bir bineğe ihtiyacı var," dedi Al, onun sözünü keserek. "Sınırları ihlal edenin peşindeyiz. İlgilenir misiniz?"

Etude kaskatı kesildi, gözlerini gökyüzüne dikti. "Duyduğum şey bu mu? Evet, çektiğimiz acılar için seve seve bir kilo et alırım. Rachel mı? Aldırma.

Kanatlarımla hala uçabilirim. Dakikalar içinde onların üzerinde olabiliriz. Onlar insanların bile görebileceği ve titreyebileceği bir yol açıyorlar."

Trent'in çenesi sıkıştı ve gökyüzüne baktı. "Ben değil," dedim Trent'e bakarak. "Al onu." Şok olan Trent döndü. "Ben mi?"

Omuz silktim, Al'ın ağır iç çekişini görmezden gelerek devam ettim. "Bu senin tarzın," dedim, köpeklerin havlamasını ve korkuyu hatırlayarak. Belki de her şeye rağmen akrabalarımla birlikteydim. "Yapacak işlerim var. Düzeltmem gereken hatlar var."

Etude başını salladı, Trent'in boyu üç santim uzamış gibi görünürken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, Etude'un yardım elini hevesle kabul ederek üzerine oturdu. Sonra beklenmedik bir şekilde geriye doğru eğildi ve bana bir el uzattı.

"Bu da senin tarzın," dedi, gözleri ata binme, kovalama, avlanma ihtiyacıyla parlıyordu. "Çizgileri daha sonra düzeltebilirsin."

"Hayır," dedim ve beni belimden tutup Trent'in arkasına yatıran Treble'in ellerine bir tokat attım. "Hey! Bekle!" diye bağırdım, sonra Etude kanatlarını şiddetle çırparak havaya sıçrayınca çığlık attım. Kollarım Trent'e dolandı ve güldüğü için onu tokatlayabilirdim. Al, Etude'un kanatlarını onarıırken kafamın içinde bir iyileştirme büyüsünün yankısı çınladı. Etude teşekkürlerini sundu, sonra Treble'in rüzgârını çaldı, Treble'dan bir çığlık ve sahte bir dalış aldı.

"Bu taraftan gittiler, Rachel!" Bis'in sözleri, üzerime çarpan siyah, sert rüzgârla birlikte uçup gitti. Ellerim Trent'in belindeydi, etrafına bakıp kırmızı bir büyü lekesi ararken vücudunun sıcaklığı rüzgârın çoğunu engelliyordu. Demir bir çanın çınlamasını ve tarçının ılık kokusunu alabiliyordum, hepsi üzerimde basamaklı bir sıcaklık hissiyle yikanıyordu.

Farkındalığımdaki bir cimcikle, Treble kanat üzerindeki bir çizgiye dalarak göz kırptı. Nefesim kesildi ve Bis'in bizi sardığını hissedince rüzgârın gücü kayboldu, yerini bir çizginin uğultulu enerjisi aldı.

Sonra gerçeklik geri geldi ve Cincinnati'ye dalıyorduk. Yaklaşan şafağın soğuk havası saçlarımı çekiştirirken otobüslerin ve arabaların ışıkları yanıp sönüyordu. Havanın yanık kehribar kokusunu üzerimden atması için kollarımı açtım ve bacaklarımla tutundum.

Al'ın ani duygu patlamasını hissettim ve bunun Trent'te yankılandığını hissettim. Önümde kaskatı kesildi ve ben de önce yakınımda uçan Al ve Treble'a, sonra da yaklaştığımız şehre baktım. Cincinnati ışıklarla güzeldi, baharla yeşillenmişti, şafak yaklaştıkça sesler kısılıyordu ve gecegezenler gökyüzüne bakıp şehir binaları arasında yarışan kırmızının dokuma büyüsüne bakıyorlardı.

Onları bulmuştuk ve Treble haykırdı. Savaş çağrısı

cevap verdi ve köpeklerin benim için koştüğünü duyduğumu hatırlayarak ürperdim. Hâlâ uzakta ama yaklaşmakta olan kırmızı bir büyü şeridi, kanatlı bineklerinin üzerinde, can havliyle kaçan gri bir gölgeyi kovalayan iblis sürüsünü buza buladı. Binaların arasından fırlayarak, çılgınca yükselip alçalarak uçuyor, zebaniler de peşinde, kovalamacanın tadını çıkarıyorlardı.

"Bakın!" Parlayan Av şehrin merkezine doğru akarken ve Ku'Sox bir ley hattının içinde kaybolurken seslendim. Ancak iblisler Al'ın hattında olduğu gibi takip etmek yerine, rüzgârda duvara çarpan yapraklar gibi büyük bir yay çizerek yükseldiler ve kaosun içine dağıldılar.

"Nereye gittiğini bilmiyorlar!" Bis bağırdı, kırmızı gözleri sokak lambasını yakalayarak dirseğine doğru atıldı. "Beni takip edin!"

Yere doğru atladı ve ben çığlık atarken Etude da Al'ın arkasından onu takip etti.

Ley hattına çarpıp kaosun içinde kaybolmuştuk. Bis beni buldu ve düşüncelerime bir rezonans gönderdi. Halkaların arasından Al izledi ve Trent etrafına bir çember örüp dengesizliği yakalayarak üniversitenin ley hattına ayarlamamı hayretle izledi.

Yükselmek için savaşıırken, kırık bina kabuklarından kaçarken, uluyan iblisler bizi takip ediyordu. Ku'Sox hemen önümüzdeydi ve iblisler intikam çığlıkları atarak onun peşine düştüler, kırmızı büyü arkalarından akıyordu. Bu gerçekten Vahşi Av'dı ve beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Ku'Sox kaçtı ve biz de peşinden gittik, onu takip ettik, bizi nehirde ilerleyen bir tilki gibi sarsmaya çalışırken onu sıra sıra izledik. Gerçekliğin içinden hızla geçtik, bizi görenlerde korku ve dehşet yarattık, yıldızlara karşı uluyan kırmızı bir sihir lekesi, binalardan gelen sıcaklıkla yükselip serin ormanların üzerine düştük. Ölü nehirleri ve boş gölleri takip ederken kırmızı toz püskürterek, sert rüzgârın aşındırdığı sonsuzluğun üzerinden geçtik. Bis hatları onarmaktan yorulup babasının kollarına girene ve ben Trent'in arkasında yorgun ve kalp hastası bir şekilde yığılana kadar takip ettik. Bu ben değildim. İntikam için susamadım, hatta haklı olarak kazanılmış intikam için bile. Kana kan istemedim. Bunu korkusuzca yaşamak için yaptım. Buna bir son vermek istedim.

Yine de onardığımız her çizgi, Ku'Sox'un kanatlarına uzanana kadar çirkin yaratıklara güç veriyordu, çizgilerin saflığı iblislerin temel ölüm arzusuyla sert bir tezat oluştuyordu. Sonra Etude'un ağırlığı değişti ve inişe geçtiğimizi fark ettim.

"Ne?" dedim. Başımı saklandığım Trent'in sırtından kaldırıp, her şeyin bitmiş olmasını dileyerek, "Ne?" dedim.

"Yere düştü!" Trent işaret ederek bağırdı ve ben de tozlu

kızıl toprak, yaklaşan gün doğumunda parlıyordu. İblisler çörlenlerinin sırtından kayıyor, küçük bir kaya yığınının etrafında kümeleniyorlardı. Etude yavaşça spiral çizerek aşağı indi. Toprağın sesi güçlendi ve midem bulandı. Bu sondu.

Etude bir yer buldu, ayakları yere hafifçe dokunduğu anda kanatları kapandı. Trent ondan kolayca sıyrıldı ve ben de yavaşça onu takip ettim. Elim Trent'in omzundaydı, Ku'Sox'un deliğini bulmak için iblislerin ve gargoylelerin arasından geçerek onun peşinden tökezledim.

"Onu oradan asla çıkaramayacağız," dedim, aydınlanan gökyüzüne bakarak. Puslu gökyüzünün siyahı çoktan soluk bir pembeye dönüşmüştü ve sert rüzgâr şiddetini artırıyor. Nerede olduğumuzu bilmiyordum -her yer sonsuzlukta aynıydı.

Gargoylelerin uçuştan yorgun düşmüş olsalar da toprakta büyük delikler açtıklarını fark ettiğimde tekrar "Belki de açacağız," dedim. Organize teriyerler gibi, büyük toprak parçaları kazıyor, onları daha küçük parçalara ayırmak için yastıkmış gibi yana fırlatıyorlardı.

Trent'in beklentisi karşısında irkildim. Bekliyordu, sevinçliydi, kovalamacanın keyfini çıkarıyor ve tüyler ürpertici sonu dört gözle bekliyordu. Gözlerimi üzerinde hissetti ve başını kaldırdı. "İyi bir avdı," dedi ve onu duyan iblisler de aynı fikirdeydi, bakışlarında yeni bir saygı vardı.

Bir çağrı yükseldi ve taşlar delikten yukarı doğru düşmeyi bıraktı. Boğuk bir gümbürtü toprağı yerinden oynattı ve bir avuç iblis sarp girişe düştü. Öne doğru eğildim, Trent yanımdaydı. Düşüncelerimden yağlı bir şey geçti ve ürperdim. Deliğin içine bakmayan tek kişi Al'dı. Bana bakıyordu ve ben titredim.

"Onu yakaladık!" diye bir ses yükseldi ve kenardakiler geri çekildi. "Onu yakaladık! Ve tanıdıklarını da!"

Nick mi? İblisler çukurdan sürünerek çıkarken, çörlenleri onlara yardım etmek için yol gösterirken ürperdim, kollarım bana dolandı. İki ıslak gümbürtü toprağı çarptı ve izleyen iblisler sustu. Tutsaklardan sadece biri nefes aldı.

"Nick?" Dedim ve adamın gözleri benimkileri buldu, genişledi.

"Rachel!" dedi, sonra biri onu itince geriye düştü. Ku'Sox'un cesedine çarptı ve uzaylı görünümlü şekilden uzaklaşmaya çalışırken dehşete kapılarak geri çekildi. Ku'Sox'un kanatları birkaç yerden kırılmıştı ve başı mide bulandırıcı bir açıyla eğilmiş, boynu kırılmıştı. Ölmüştü ama ben hiçbir şey hissetmiyordum, uyuşmuştum.

"Onları boğuşurken bulduk," dedi tanımadığım bir iblis. "Ku'Sox'u mu yoksa tanıdığını mı öldürdüğümüzü bilmiyorum."

Ne olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü ve dizlerim titredi.

Benden önce ölen Ku'Sox muydu, yoksa Nick-Ku'Sox hayatta kalmak için form mu değiştiriyordu?

"Rachel, benim!" dedi, ayağa kalktı ama tekrar aşağı itildi. "Onlara benim olduğumu söyle! Sana asla zarar vermek istemedim! Lütfen!"

Göğsünde bir asa tutan iblis omuz silkti. "Eee?" diye sordu iblis bana. "Onu en iyi sen tanıyorsun. Ku'Sox mu yoksa onun tanıdığı mı?"

Trent'in yanından geçerken ayağımın altındaki her taşı, hırpalanmış saçlarımdaki her sert rüzgârı hissediyordum. Yorgun bir halde yere yığılmış figürün önünde durdum, gözlerinin ardındaki duyguyu, köşelerinde yeni başlayan kırıksıklıkları, yükselen güneşte kırmızıya çalan kirli sakallarını gördüm. Nick'i gece yarısı terk ettiğim zamanki haliyle aynı görünüyordu.

Uzanıp yüzüne dokundum, yanağındaki bir parça kanı sildim, parmaklarımın arasında hissettim, Nick'in bir değil, iki değil, üç kez ihanete dönüşen gülümsemesini hatırladım. Bu Nick miydi yoksa Ku'Sox mu?

"Rachel," diye fısıldadı, yalvararak. "Onlara benim olduğumu söyle."

Kalbim çarptı ve ciğerlerim boşaldı. Ceri gitmişti. Pierce. Ama en çok canımı yakan şey, iki kızın Ceri'nin gururlu gücünü, şefkatinin acımasız bir adaletle nasıl harmanlandığını ve onları ruhunun derinlikleriyle sevdiğini bilmeden büyüyecek olmasıydı.

"Rachel!" diye bağırdı, dehşet yüzünden okunuyordu. "Beni güvende tutacağını söylemiştin!"

Eğildim, yanık kehribar kokusunun altında terindeki korkuyu kokladım. "Kiliseyi terk ettin," diye nefes aldım ve benden uzaklaştı.

Trent'in dirseğine hafifçe dokunuşu beni şok etti ve döndüm. "Nick arıyor," dedi bana, umutsuz ifadesi beklediğim son şeydi. *Nick olduğunu biliyorum!*

Düşüncelerimde çığlık attım ama öyle olmasını istemiyordum. Ku'Sox olduğunu söylersem onu parçalara ayırırlardı. Onun ölmesini istedim. Gitmesini istedim. Neden Ceri'yken güneşi ve neşeyi hissetmesine nasıl izin verebilirdim? ve Pierce öldü mü?

Trent bir adım öne çıktı, iblisler sessizce onu izliyordu. "O olduğunu biliyorsun."

"Ölmüş olmalı!" Bağırdım ve o da başını salladı, gözleri güç toplayan bir kırpışla kapandı. "O bir balçık! Nefret ettiğim her şey onda var. Seni incitti, beni incitti ve bana birçok kez yalan söyledi. Bu işten sıyrılmayı hak etmiyor!"

Nick kendini toparladı, titreyerek bana baktı ve "Lütfen" diye fısıldadı.

Trent sessiz olması için bir parmağını ona doğru itti, sonra da dikkatimi kendi üzerine çekmek için ellerimi tuttu. Parmaklarımızdaki köleler yaklaşan gün doğumunda kan kırmızısı parlıyordu. "Haklısın," dedi ve Nick inledi. "Ama bırak

onun yaşamasını. Onun için değil. Benim için."

"Senin için!" Tutuşundan kurtuldum ve tekrar Al'ın içine düştüm. Kalın eli omzuma düştü ve kendimi düzleştirdim.

Çenesini sıkan Trent beni takip etti. Nick arkasına sinmiş, Ku'Sox'un yırtık kalıntıları soğuk rüzgârda yanı başında buharlaşıyordu. "Benim için," dedi ama sesi Nick'ten tek başına intikam almak isteyemeyeceği kadar yumuşaktı. "İstiyorum..." dedi, sonra duraksadı, bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "Hayatımda tek bir saf şey istiyorum," dedi yüksek sesle, sesi kırmızıya boyanmış havada çınlıyordu. "Gösterip 'Bu iyi ve benim bir parçam' diyebileceğim tek bir şey istiyorum."

Kalbim güm güm attı ve gözlerim yaşardı. Benim iyi olduğumu mu düşünüyordu? Trent ellerimi tutup beni Al'dan bir adım öteye çekerken konuşamadım ve iblisin dokunuşu uzaklaşırken ürperdim. "Senden," dedi yumuşak bir sesle, "olmak istediğin kişi olarak kalmanı istiyorum. Bunun için onu feda etme." Dudaklarını kıvrarak Nick'e yan gözle, küçümseyen bir bakış attı. "İntikam arzusun on seni olmak istemediğin kişi yapma gücünü vermesine izin verme."

"Zor," dedim ve etrafımdaki iblisler gitmeye hevesli bir şekilde ayaklarını sürüyerek kaçmaya başladılar.

Ama o gülümsedi ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tabii ki öyle. Kolay olsaydı herkes yapardı."

Newt, Ku'Sox'un ölü leşini ayağıyla çukura itti ve Nick kenardan uzaklaştı. "Eee?"

Bunu söylemek acı veriyordu ama bir nefes aldım ve yukarı baktım. Trent'in parmakları benimkilere kenetlenmişti. "Ben Nick," dedim, sonra Nick haykırarak bana uzanınca geri çekildim.

İblisler hep bir ağızdan inledi. Al'ın omuzları çöktü ve sonra gözleri kısıldı. "Ben yine de onu öldürelim derim," diye mırıldanarak uzandı ve Newt esasını aralarına indirdi.

"Ona sahip çıkıyorum!" diye bağırdı, esasını geniş bir daire çizecek şekilde salladı ve onun patlamalarına alışkın oldukları için geri çekildiler. Trent beni yoldan çekti ve Newt'in neredeyse Nick'in üzerine çömeldiğini, cübbesinin ayaklarını örttüğünü izledim. "O benim! O benim hakkım! Yaptıkları bana bir tanıdığa mal oldu ve ona sahip çıkıyorum!"

"Hayır!" Nick haykırdı, eli bana doğru uzanıyordu. "Rachel! Lütfen!"

Başını eğdi, Newt bekledi, bana bakarken bir gözü neredeyse kapalıydı. Başımı salladım ve iblis güldü, onu ayağa kaldırıp salladı. "Git beni bekle," diye mırıldandı ve Newt korku içinde nefes nefese bakakaldı. Kadın onu itti ve adam tökezledi, kadın onu odasına doğru fırlatırken gözden kayboldu. Onun mutfağımın alay konusu haline geldiğini düşündüm ve küçük bir parçam adaletin ilk ipuçlarını hissetti.

Al'ın eli tekrar omzuma indiğinde sıçradım. "O ölmüş olacak

Bir hafta içinde," diye mırıldandı iblis, kül kokulu nefesi kulağıma gıdıklıyordu.

Ama Nick'i tanıyordum. Ölmek için çok çirkindi.

Newt'in asasının taşlara sürtünürken çıkardığı ses bize doğru yaklaşırken yüksekti. İblisler çirkin suretleriyle birlikte çiftler ve gruplar halinde ortadan kayboluyorlardı ve rüzgârla savrulan kayaların ısırtığı ayaklarımın etrafında eserek yükseliyordu. Yüzüme ulaştığında gözlerimi kapattım ve saçlarım arkamdan akmaya başladı. Yarın ne olacağını bilmiyordum. Belki bir gün izin alabilirdim.

"Mükemmel bir avdı," dedi Trent ve gözlerimi açtığımda elini Dali'ye uzattığını gördüm. "Ben Trenton Aloysius Kalamack. Ben atam değilim."

Dali ona baktı, sonra Trent'e. "Hayır, değilsiniz," dedi, eli kıpırdamadan. "Ama aynı yerden geliyorsunuz."

Trent'in eli yavaşça aşağı indi ve anlayışla başını eğdi. "Belki daha sonra."

Dali bir adım geri çekildi, gözleri benimkilere ve Al'inkilere değdi. "Bunu düşünmem gerek." Sabahın berrak havasını ondan boş bırakan bir sonsuzluk örtüsü onun üzerinde parıldadı.

Newt iç çekti. "Ve böylece dönüyor," dedi, güneş sonsuzluğun kenarından taşıp beni kan kırmızısına çevirirken siyah gözleri benimkilerle buluşmaya geldi. "Görünüşe göre bu sabah seni öldürmeyeceğim Rachel. Sana bir erteleme verildi."

Başımı sallayarak köle yüzüğümü parmağımdan çıkardım ve Trent'e uzattım. Trent köle yüzüğünü çıkarırken iki iblis irkildi ve onları bana geri verirken sessiz kaldılar. Onlar tekrar benimdi ve onları yok edebilirdim.

Yaşıyordum ama ruhumun rengi neydi?

Thirty-One

Trent'i özel bahçelerinin yumuşak talaş patikasında takip ederken ay yoktu. Rüzgârın yeni yapraklar üzerindeki iç çekişleri dışında sessizdi ve patikanın yapıldığı sedir ağacının kokusunu alabiliyordum. Küçük eğrelti otları yolu kaplıyordu, sadece birkaç haftadır toprağın üzerinde oldukları için küçüktüler ama yaz sonunda neredeyse dizlerime kadar yükseleceklerini biliyordum.

"Geldiğin için minnettarım," dedi Trent, birkaç adım önümde, siyah pantolonu ve gri gömleğinin içinde rahat görünüyordu, kravatı boynunda gevşekti ve hafif soğuğa karşı üzerinde ceket yoktu. "Belli bir programım var ama gece yarısından sonra kilisenize gelmek pek akıllıca olmaz."

Haber minibüslerini düşündüm ve başımı salladım. Adımlarım yavaşlarken karanlık dallara bakarak, "İşim başımdan aşkın değil," dedim. Hayır, geçen hafta çok sessiz geçmişti. Çoğu gün sadece Jenks ve ben kilisede takılıyorduk - Svy Nina'yla çok zaman geçiriyor, onu uçurumun kenarından döndürmeye çalışıyordu. Bahçede pek çok şey yapmıştım ama çok sıkılmıştım. Trent, elini iyileştirecek laneti hazırladığımı söylemek için aradığımda bana gelmemi teklif ettiğinde bu şansı kaçırmamıştım. Ama bunu neden ofisinde ya da özel dairesinde yapmadığımızı merak ediyordum. Belki de s'mores yapmak istemiştir? Bir yerlerden odun ateşi kokusu geliyordu.

"İşler hâlâ kesat mı?" diye sordu, dün geceki yağmurdan ağırlaşmış bir kızılçık dalını yolundan çekerek.

"Hiç yok, ama Al beni meşgul ediyor." Dalın altına eğilmek için kendimi ilerlemeye zorlamak zorunda kaldım ve nedenini bilmiyordum. Trent değildi. Yeraltı garajının mutfak girişinde benimle buluştuğunda biraz sessiz olsa da profesyoneldi. Üst kattaki daireleri hiç görmemiştim bile, hemen Trent'in zemin kattaki ikinci ofisine gitmiş, oradan da bahçeye çıkmıştım. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve devlet daireleri terk edilmişti.

Trent dalı bıraktığında omzuma su değdi. Aşağıya bir çiçek süzüldü ve sanki bir hediyeymiş gibi hissederek onu sakladım. Trent yolu gösterdi. Elindeki lambayı sallayarak ıslak yapraklara ışık huzmeleri gönderdi. Titredim, sonra yol çatallaşınca olduğum yerde durdum. Sağ tarafta daracık bir hiçlik, sol tarafta ise bakımlı bir talaş vardı. Trent devam etti

Doğru yolda ilerlemeye devam etme ihtiyacı hissederek bocaladım.

"Trent," dedim, aslında yanlış yolda iki adım atmıştım. Kafa karışıklığı ve mide bulantısı arttı ve geri dönemeyerek durdum. *Bu da neydi böyle?*

"Ah. Özür dilerim." Trent keskin hareketlerle geri döndü ve elimi tutarak beni küçük patikaya geri çekti. "Bir koğuş var."

Parmakları sıcaktı ve başım yukarı kalktı. Mide bulantısı kayboldu ve derin bir nefes aldım. "İnsanları dışarıda tutmak için mi?" Sanki isteksiz bir çocukmuşum gibi beni dar, eğri büğrü patikadan yukarı çıkarırken kendimi tuhaf hissederek tahmin ettim. Nefesim hızlı bir şekilde kesildi ve panik beni ele geçirdi. Neredeyse gülerek, Trent hızlı bir çekişle beni bir adım daha ileri itti.

Bir enerji dalgası auramın üzerinden geçerken soluk soluğa tökezledim. Vahşi büyü damarlarımda şarkı söyleyerek kalbimi güm güm attırdı ve sonra bittim. Durdum, omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Ana ev şaşırtıcı derecede yakındı. Jenks ve ben Trent'in ofisini soyduğumuzda muhtemelen koğuşa bir taş atımı mesafedeydik ve bunu hiç fark etmemiştik.

Trent, "Koğuş sadece zorla içeri girmeye çalıştığınızda sizi vurur," dedi. "Aksi takdirde asla fark etmezsin. Hem de hiç."

Nefes nefese, elimi onunkinden çektim. "Başardın mı?" Dedim ve o da arkasını döndü.

"Annem yaptı." Adımlarını yavaşlatan Trent, uzun çalılarının arasından bir patika açtı. İleride küçük bir çatı görebiliyordum ama başka pek bir şey yoktu. "Koğuşu, yazım kulübesini ve içindeki hemen hemen her şeyi o yaptı."

Yol açıldı ve o feneri yukarı kaldırırken ben de yanında durdum. Orada, mumun yumuşak ışığında, taştan yapılmış ve sedir kiremitle örtülmüş küçük bir ev vardı. Çatısında yosunlar büyümüştü ve kapısı kırmızıya boyanmıştı. Terk edilmiş gibiydi ama pencerelerin iç kısımlarında ateş ışığının parıltısı titriyor ve bacadan dumanlar yükseliyordu. Belli ki bu gece erken saatlerde buradaydı.

"O öldükten kısa bir süre sonra buldum," dedi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirerek. "Jonathan'dan kaçmak için kendi yerim haline getirdim. Sadece son zamanlarda onu büyü yapmak için kullanıyorum. Oldukça güvenli. Görmek isteyebileceğini düşündüm." Lambayı indirdi ve ben de onu eşik görevi gören geniş kayrak taşına kadar takip ettim.

Kilit yoktu ve Trent kapıyı iterek açtı. "İçeri gel," dedi benden önce içeri girip lambayı kapının yanındaki küçük masanın üzerine koyarken. Omuz çantamı yukarı kaldırıp her şeyi derli toplu bulmak için bakışlarımı her şeyin üzerinde gezdirirken sırtı bana dönüktü. Tek bir odaydı, duvarlar ley hattı ekipmanları, kitaplar ve çerçeveli resimler içeren raflarla kaplıydı. Diz hizasındaki ocakta yanan küçük ateşin önüne iki rahat sandalye çekilmişti, bir diğeri de küçük pencerelerden birinin yanındaydı. Bir karyola yarı gizli bir şekilde

Tavandan sarkan goblen. Sonuç olarak güzel bir kaçamaktı, Trent'le özdeşleştirmeye başladığım alet edevattan hiçbirisi yoktu ama onun sadece orkide bahçelerinde kendini gösteren bahçıvan dünyeviliği vardı.

"Haftalardır buraya gelmemiştim," dedi ben duman kokulu sıcaklığın içinde rahatlarken. "Bu gece erken saatlerde hariç tabii. Quen kızları ve Ellasbeth'i eve götürdüğünden beri burası sessiz."

Başımı kaldırdım. "Bunları almasına izin verdiğine inanamıyorum," dedim onun depresyonunu hissederek. "Kısa süreli olsa bile. O kızları seviyorsun! Ellasbeth tam bir ..."

Trent paltomu alıp kapının arkasındaki kancaya asarken sözlerimi yakaladım. "Kaltak mı?" dedi, beni şok ederek. "Ya bunu yapacaktım ya da onu burada kalmaya davet edecektim ve ben buna hazır değilim." Parmağı kıpırdadı ve ben de ona defolup gitmesini söylemek için kendimi zor tuttum. Bir noktada onunla evleneceğini biliyordum. Herkes bunu istiyordu. Bekliyordu.

"Nisan ayında geri dönecekler ve bu arada Quen de onlarla birlikte. Onlar büyüene kadar aylık değişimler yapıyoruz ve sonra bunu uzatmaya başlayabiliriz."

Sıkıntısını gizlemeye çalışıyordu ama sönmekte olan ateşin yanına gidip önünde çömeldiğinde bunu görebiliyordum. "Şimdilik, onları zamanın yarısında yakalıyorum, diğer yarısında Ellasbeth." Kömürleri karıştırırken hareketleri yavaşladı. "Daha önce sessizliğin ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ofise gidiyorum, boş bir daireye geri dönüyorum, ofise ya da ahıra geri dönüyorum." Başını kaldırdı. "Umarım kızmazsın ama burada kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Daha az hatırlatıcı var."

Anlayışla başımı salladım. Ceri'nin gitmiş olması hâlâ canımı yakıyordu. Dairelerinin, onu ve kızları hatırlatan pek çok şey dışında kimse yokken ne kadar sessiz olduğunu hayal edebiliyordum. Mekânın sıcaklığı içime sızıyordu ve eski ahşap tahtaları ve tozlu kırmızı dokuma halıyı severek öne çıktım. "Özür dilerim."

Trent maşayı geri koydu ve kömürlerin üzerine küçük bir huş ağacı kütüğü bıraktı. Kabuk alevlendi ve yok oldu. "Quen onların güvende olduğunu ve Ellasbeth'in onları çok kötü bir şekilde çarpıtmadığını göreceksin. O zamana kadar üzerinde çalışmam gereken büyülerim var. Ve tabii ki iş."

Elleri ceplerinde, küçük kulübeye bakıyordu ve önünde uzanan uzun günleri görebiliyordum. Kızların gitmiş olması tam olarak üzüldüğüm şey değildi.

Ne yapacağımı bilemeden ayağımdaki son kiri de sıyırdım. Trent tarafsız bir gülümseme takındı ve karanlık bir pencerenin altına yerleştirilmiş küçük tezgâha gitmek için izin istedi. Bana Ceri'yi hatırlatan bir çaydanlık vardı ve Trent'in uzanan elleri tereddüt ettiğinde şaşırmadım. Omuzları kaskatı kesilmişti, yaklaştı ve kapağı çıkarıp içine baktı. "Biraz ister misin?"

Kahve?" dedi, onu biraz yalnız bırakmak için ateşin karşısına geçtiğinde. "İyi bir hazır kahvem var."

"Sadece sen istersen." Raflara gittim, kamptan tanıdığım huş ağacı kabuğundan yapılmış küçük bir kano dikkatimi çekti. Arkasında üzerinde at olan bir kupa ve onun da arkasında elle çizilmiş bir çiçek resmi vardı: anılar. Yarı yanmış bir doğum günü mumu, bir mavi jay tüyü ve yine kamptan kalma geniş ağızlı el yapımı bir saksıya sıkıştırılmış tozlu bir buğday sapı vardı. Kaşlarımı çattım, sanki onu tanıyormuşum gibi hissettim. *Parmak izim sırdakiyle eşleşecek miydi?* Merak ettim, yaklaştırmaya korktum.

Rahatsız bir şekilde, parmaklarımı klasik edebiyat ve dünya tarihinin bir karışımı olan kitapların sırtlarını izlemeye gönderdim. Oda sihir gibi kokuyordu; sedir, tarçın ve ozon kokusuyla karışıyordu. Auram karıncalandı ve ikinci görüşüme geçerek, devlet dairesinden özel dairesine uzanan çizginin kuyruk ucunun küçük kulübenin kenarını kestiğini görebildim. Orada siyah parıldayan bir şeyden yapılmış bir daire vardı. Yanında bir tapınak olduğunu söyleyebileceğim bir şey vardı.

Merak edip araştırmaya gittim ve annesinin siyah-beyaz bir fotoğrafını, yanan bir mum ve küçük bir kase dolusu güzel kokulu külün yanında görünce gülümsedim. Ani bir dürtüyle bulduğum çiçeği mumun yanına koydum. Geri çekildiğimde parmaklarım muma dokundu ve başım, onu uyuşturan ılık parıltılarla sarsıldı. Düşüncelerimde silik, vahşi büyü fokurdadı ve güldü ve parmaklarımı altına kıvrıldım.

"Çok güzel," dedim ellerim arkamda fotoğrafa bakarken.

"Onu alabilirsin."

Kahve yaparken çıkardığı yumuşak sesler son derece hoştu. Geçici olarak ona uzandım ve süslü gümüş çerçeveyi şaşırtıcı derecede ağır buldum. Büyülü bir kıvılcım çakmıyordu, bu yüzden daha iyi görebilmek için onu ateşin yanına götürdüm, çantamı yere bıraktım ve fotoğrafı ışığa doğru eğmek için koltuğun kenarına oturdum.

Trent'in annesi gülümsüyor, uzun saçlarından bir tutamı alıp götüren rüzgâra gözlerini kısarak bakıyordu. Arkasında tanımadığım bir dağ vardı. Onun yanında, aynı derecede vahşi ve özgür görünen Ellasbeth'in annesi vardı. Saçlarında çiçekler ve gözlerinde alçaklık vardı. Cincinnati'ye gelmelerinden önce çekildiğini tahmin ediyorum. Fotoğrafı kimin çektiğini merak ettim. Dudaklarımın onlara gülümsemek için kıvrıldığını fark ettim. "Onun yüzüne sahipsin," dedim usulca, sonra kızardım.

Trent gürültüyle çaydanlığın kapağını kapattı. Ateşin yanına getirerek ocağın üzerine koydu. Diğer elinde bir çaydanlık vardı, onu bir kancaya takıp alevlerin üzerine iterken üzerinde nem boncukları oluşuyordu. "Biraz zaman alacak.

Burada elektrik yok."

"Acelem yok." Elektrik olmaması, bir çember kurulduğunda giriş ya da çıkış olmaması anlamına geliyordu. Burası bir kaçıştan daha fazlasıydı; bir heceleme kalesiydi. Birden Trent'in gözlerinin fotoğrafta olduğunu fark ettim ve mumun yanındaki küçük masaya geri koymak için gerindim. "Buraya sık sık insan getirir misin?"

Trent yavaşça diğer sandalyeye oturdu. Gözleri odanın içinde geziniyor, her şeyi benim görebileceğim gibi görmeye çalışıyordu. "Pek sık değil, hayır."

Görünüşe bakılırsa belki de hiçbir zaman... Daha fazlasını bekledim, olmadığı belli olunca da yüzümü buruşturdum. "Peki, lanet için hazır mısın?" Dedim ve nefesi bir an duraksadı.

"Eğer öyleysen."

Bu gece sinir bozucu bir şekilde kısa cevaplar verdi, ruh hali kapalı ve biraz sertti, ama onu lanetleyeceğimi görünce onu suçlamadım - lanet elini düzeltecek olsa bile. Al'ın gözünün önünde kendim karıştırmıştım ve biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim.

Çantamı kucağıma alıp içinde kehanet aynamı ararken Trent sandalyeye geri kaydı. Aynayı bulduğumda parmak uçlarım karıncalandı, çıkarıp dizlerimin üzerine koyduğumda kramp girdi. Laneti bir hafta boyunca hazırlamış, Al'ın kolektifteki özel alanında saklamıştım. Tek yapmam gereken bir çizgiye dokunmak, kolektifi bulmak ve ona erişmek için sihirli kelimeleri söylemekti. "Eğer bu işe yaramazsa ..." Başladım ve Trent beni susturmak için el salladı.

"Rachel, Winona'yı insan kılığına geri döndürdün. Parmaklarımı onarabilirsin."

O kadar emin değildim ve geriye yaslandım, sonra öne doğru kaydım, büyü aynası nerede olduğumu fark ettiği için dizlerimi ağrıttı. Güneşin peşinden koşan bir balçık kalıbı gibi, gerildi ve beş adım öteden geçen küçük çizgi şeridine daldı.

"Acımamalı," diye ekledim, terlemeye başladığımda parmaklarımın kaydığını hissediyordum. "Eğer acırsa, çağırma sözcüklerini tekrar söyle, henüz mühürlenmediği sürece tersine dönecektir. Tamam mı?"

Başını salladı ve çenesi gerildi.

Bir nefes aldım. Nefesimi vererek yavaşça bir çizgiye uzandım, buz gibi bir anilikle içime dökülürken parmaklarım camın üzerinde sarsıldı. Hepsine daldığımdan beri çizgiler acı verecek kadar keskinleşmişti, sanki netlikleri yüz kat artmış gibiydi. Cam sayısız konuşmayla, farkındalığımın sınırındaki fısıltılarla, iblisler can sıkıntısıyla savaşmak için günlük işlerine devam ederken güç düşüşleri ve yükselişleriyle uğulduyordu. Kolektif bir kez olsun sıcak ve huzurlu hissetti ve ateşin sıcaklığı, kolektifi hala bulanık bir memnuniyet içinde tutan harcanmış adrenalin battaniyesiyle karıştığında gözlerimin kaydığını hissettim. Ah, keşke uzun sürebilseydi.

Su birikintisi sıcaklığını arkamda bırakarak düşüncelerimin küçük bir kısmını Al'ın deposuna yönlendirdim ve kaslarımın odağını kaybettiğini görünce şok oldum. İçimi ağır bir halsizlik kapladı ve Al'ın uyuyup uyumadığını merak ettim. Daha önce Al'ın özel alanında büyü depolarken ya da büyülere erişirken hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Kolektifin işleyişine göre özel lanetler özel alanlarda saklanırken, genel lanetler herkesin erişebileceği yerlerde saklanırdı; bunlar ister siğillerden ister tüm türlerden kurtulmayı sağlayan şeyler olsun. Herkese açık bir laneti kullandığınızda, onun yaratılmasındaki pisliği de üstlenmiş oluyordunuz - artı yapımcının ona eklediği her türlü pisliği de. Bazı iblisler kendi pisliklerinden bu şekilde kurtulmaya çalışıyordu, bu en iyi ihtimalle şüpheli bir girişimdi.

"İşte," dedim sertçe, elimi aramızdaki boşluğa doğru uzatırken başımın döndüğünü hissediyordum. "Kimlik faktörünün sana karşı kullanılma ihtimaline karşı özellikle sana özel bir tılsım yapma riskini almak istemedim, bu yüzden laneti odaklamak için sana dokunmam gerekiyor."

"Sağ elim olmak zorunda mı?" diye sordu ve ben ona odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırptım. Kendimi yarı sarhoş hissediyordum - hafif coşku dışında.

"Senin ayağın da olabilir, ne fark eder ki?" dedim ve öne doğru kayarak sol elini benimkinin içine soktu. Soğuktu ve onu daha sıkı kavradım. "*Non sum qualis eram*," dedim uygun lanete erişmek için, bir elim onda, diğeri aynada.

Enerji içime yayılırken kaskatı kesildim, etrafındaki lanetlerin isini silkeledi ve zihnimde donuk bir parıltıyla parladı. *Bunun bedelini ödüyorum*, diye düşündüm, bu noktaya nasıl geldiğimi merak ederek: Trent'e yardım etmek için bir lanetin pisliğini isteyerek alıyorum. Sıcak ve kayaların etrafındaki su gibi sinapslarımda gevezelik eden lanet, zihnimden chi'me doğru hızla ilerledi ve elimden Trent'e doğru dalana kadar arkasından enerji çekti.

Eli kasıldı ve benimkini acıtacak kadar sert bir şekilde sıktı.

"Tamamdır," dedim ve sağ elini titreyen ateş ışığına doğru tutarak bıraktı. Orada beş parmağı, beş mükemmel parmağı gördüğümde omuzlarım gevşedi. Nefes vererek sandalyeme geri yaslandım, rahatlamıştım. Vücudunu kolektifte saklanan DNA örneğine geri döndürmek için değiştirilmiş bir iyileştirme laneti kullanmıştım, bir tanıdık olarak geçirdiği zamanın bir hatırası. Babasının yaptığı tüm değişikliklere sahip olacak, sadece hayatını korumakla kalmayacak, aynı zamanda uzatacaktı.

Elini onarmanın yanı sıra, bunu da yapabildiğim için memnun olduğumu düşündüm. Bütün ve yara almamış olmak güzeldi.

Sonra ona baktım ve yüzüm soldu. *Olamaz*.

Trent'in ifadesindeki memnuniyet yüzümü görünce duraksadı. "Ne?"

Kulaklarına bakarken ağzım açık kaldı ama ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim ve yüzüm ısındı. Kulakları sivriydi, tıpkı Lucy ve Ray'inki gibi. Kahretsin, babasının DNA'sıyla oynayarak onları düzelttiğini düşünmüştüm,

Doberman gibi kırpmak değil.

"Um . . ." Başladım, sonra şöminenin üzerinde asılı duran gümüş çan tek bir güzel ses çıkarınca sıçradım.

Trent irkilerek başını kaldırdı ve sonra ocakta patlayan yanık kehribar kokulu havanın şiddetiyle ikimiz de kendimizi geriye doğru attık. Al odaya daldığında nefesim kesildi. Geriye doğru büzülerek bacaklarımı sandalyenin üzerine çektim. Trent ayağa kalkmış, sandalyesini neredeyse bir metre geriye iterken, ezilmiş yeşil kadife paltosunun içindeki iblis kolları ve bacakları çarpık bir şekilde ateşin içine yuvarlanmıştı.

"Al!" Homurdanarak durduğunda bağırdım. Sonra panik içinde "Al!" diye bağırdım. "Yanıyorsun!"

Kolları alev alev yanarken doğruldu ve yüzünün yarısına kadar inen mavi gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırdı. Siyah şişeyi yere bırakıp kolunu sıvazlarken "Şuna bak," diye mırıldandı. "Yanıyorum."

"Çıkar onu buradan, Rachel," dedi Trent, yüz ifadesi gölgeler arasında kaybolmuş bir halde kenarda dururken hiddetle. "Bu tahammül edilemez."

Parmak uçlarında dans ettirdiğı alevlerle kıkırdamaya başladığında Al'a bakarak yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim," dedim sandalyeden kalkarken, gerçekten ciddiymdim. "Ortaya çıkması için bir neden yok." Al'a döndüm. "Al, gitmen gerek. Hemen."

Ama zarar çoktan verilmişti. Ve bu konuda söz hakkım da yoktu.

"Gitmek istemiyorum..." diye mırıldandı iblis, şişeden bir yudum aldı ve ateş kutusunun yanındaki kayaya yaslandı, dizlerini yukarı çekti ve başını geriye attı. "Bir sıraya dokunduğumu duydum ve ziyarete geldim. Burası çok sessiz. Etrafta kimse yok, parti yok, derisini yüzecek, işkence edecek kimse yok." Sanki tavanı ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Neredeyim ben?"

Odanın içinde sessizce ilerleyen, eşyaları toplayıp çekmecelere tıkıştıran Trent'e baktım. Tapınaktaki mum sönmüştü. "Aman Tanrım," dedim Al'a daha yakından bakarak. "Sarhoşsun sen!"

Trent öfkeyle küçük bir pencereyi iterek açtı ve Al şişesini selamlamak için kaldırdı. "Hayır, değilim," diye itiraz etti. Sonra . . . "Bekle, öyleyim. Evet, sarhoşum. Sarhoşum. Bu mar-r-rvelous kopukluk durumuna gelmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin." Tereddüt ederek yanımdan geçip açık bir dolaba baktı. "Bak, daha fazlası var."

Ben çaresizce izlerken Al sendeleyerek ayağa kalktı ve daha önce fark etmediğim altı şişe beyaz şarabın bulunduğu rafa doğru ilerledi. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde Trent'e döndüm ve hemen kulaklarını gördüm.

"Bu elf şarabı!" Al yüksek sesle duyurdu ve Trent kaşlarını çatı. "Rachel, bu şey zehirli. Kıçına tekmeyi basar. Neredeyiz biz?"

"Olmaman gereken bir yerde," dedim hayal kırıklığıyla. Trent bana açılmıştı, bana onun için önemli ve kırılgan bir şey göstermişti ve ben gidip Al'ı bu işe karıştırmıştım. Bunun bir kaza olması hiçbir şey ifade etmiyordu. İçim acıyordu ve büyü aynamı görünce onu elime aldım ve kendini görebilmesi için Trent'e doğru tuttum.

Trent kırmızıya boyanmış yansımasına bakarak kaşlarını çatı. Sonra gözleri büyüdü ve aynayı benden kaptı, daha yakın tuttu ve görmek için başını eğdi. Köşede Al kahkahalarla gülmeye başladı, elf şarabı şişesi aldığı zamankinden daha hafifti. "Sana kulaklarını geri verdi, küçük elf!" dedi ve ben ürperdim. Gece de çok güzel başlamıştı.

"Özür dilerim," dedim, perişan bir halde. "Kulaklarınızın hücresel düzeyde değiştirildiğini, genetik olarak bodurlaştırıldığını sanıyordum. Ameliyatla değiştirildiklerini biliyordum."

"Sivri kulaklar. Sivri kulaklı şeytan," dedi Al, Trent bir eliyle aynayı tutup diğeriyle kulağını yoklarken. "Bu iyi," diye ekledi gözlerini kısarak şişeye bakarken. "Ha! Bu senin etiketin."

Trent'in ne düşündüğünü anlayamıyordum ve sonunda gözlerimle buluştuğunda irkildim. "Onları geri değiştirebilirim..."

"Hayır, bu iyi." Son bir kez baktı, sonra aynayı bana uzattı. "Um . . . Hoşuma gitti."

Yalan söylüyordu ve ben sefil bir şekilde içime kapandım. Al köşeden, "Senin için kesmemi ister misin?" dedi.

"Hayır!" Trent haykırdı, sonra gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Kendini ikna etmeye çalışır gibi, "Bu iyi," dedi. "Ray ve Lucy'nin doğal kulakları var. Benim de öyle olmam uygun olur."

"Emin misin?"

Biraz hasta görünüyordu ama gülümsüyordu. "Evet, eminim. Teşekkür ederim."

Bir ayağını diğerrinin arkasına atmış olan Al, ağır bir şekilde tezgâha yaslandı ve geçirdi. "En azından o kocaman kanatlarınla saçların gözlerine düşmeyi bırakacak."

Sertleştım. "Büyük değiller," dedim kızgınlıkla. "Trent, onu dinleme. Tam oldular. Cidden, onları tamir edebilirim," dedim, onlara dokunmak için uzanarak.

Trent'in bileğimdeki eli beni durdurdu. "Onları sevdim," dedi ve ben donakaldım. Bırakarak sandalyesine çekildi, oturdu ve ayakkabısının bağcıklarını çözdü.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Al, şişelerden birini daha kolunun altına sıkıştırıp sendeleyerek perdenin arkasına gizlenmiş karyolaya doğru giderken ağır ağır sıralanarak sordu. "Sünnetinin geçip geçmediğine mi bakıyorsun? Geçti."

Yüz ifadem karardı ve Trent duraksadı, elinde ipek bir çorapla ayak başparmağının altını yokluyordu. Bana baktı ve ben de elimi ağzıma götürdüm, yüzüm alev alev yanıyordu. "Aman Tanrım. Trent. Özür dilerim." Kızarmış ekmeğin üstüne sıçayım mı?

Bunu daha fazla batırmak mı?

"Um," dedi Trent, açıkça ne yapacağını şaşırmış bir halde.

"Beni yarın ara," dedi Al ciddi bir ifadeyle, karyolaya uzanmış bir halde elindeki şişeyi göstererek. "Bunun icabına bakacak bir lanetim var."

"Ah, ayak başparmağında bir yara izi vardı," dedi Trent, düşünceleri açıkça dağılmıştı. "Bazen sürtünüyordu." Çorabını tekrar giydi, ateş ışığı alnındaki kırışıklıkları belirginleştiriyordu.

"Balıkçı yakalı yılan görüntüsünü sevmiyorsan tabii," dedi Al ve başını eğip şakaklarına masaj yaptım. "Ceri severdi. Ama arzuları toprak gibiydi. Küçük, hoş bir hayvandı."

Al aniden hareketsiz kaldı, nefesi acı çekiyormuş gibi tıkırdıyordu. *Ceri*. Birdenbire anladım. Bu yüzden sarhoştum. Ama bu Al'ın varlığını mazur göstermiyordu. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım, mahcup olmuştum. "Düşünmemiştim."

"Ona benim zevk kesem derdi," diyordu Al tavana doğru, perdenin ötesinde sadece bacakları görünene kadar karyolanın üzerine yığıldı, bir ayağı karyolanın üzerinde, diğeri yere sarkıyordu. İçinden küçük bir hıçkırık geldi. "Onu serbest bırakmalıydım. Onu serbest bırakmalıydım..."

Trent arkasını dönmüş, şarap rafına doğru ilerlerken adımları uzamıştı. "Rachel, aile şarabımı denedin mi?" diye sordu, tirbuşon ararken neredeyse telaşlıydı. "Bu enlemde yetiştiği için oldukça lezzetli. Babam daha iyi şeker üretimi için bir ya da iki türe birkaç gen daha ekledi." Elleri titreyerek bir bardağa beyaz şarap doldurdu ve tek seferde mideye indirdi. Onu daha iyi tanımasaydım, gevezelik ettiğini söyleyebilirdim.

Bu gerçekten iyi gidiyordu ve ben asık suratla dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alarak yükseltilmiş ocağın üzerine oturdum. Çaydanlık buhar çıkarmaya başlamıştı ve onu ateşin üzerinden ittim. Canım kahve istemiyordu ve görünüşe bakılırsa Trent de istemiyordu. Perdenin arkasından Al ya şarkı söylüyor ya da ağlıyordu. Anlayamadım. Ondan dışarı çıkmasını istemek muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Bardakların şingirtisi başımı kaldırmama neden oldu ve Trent usulca yanıma oturup bardakları aramızdaki ocağın üzerine koyup ikisini de doldurduğunda şaşırmadım. "Ceri'yi özleyorsun," dedim usulca, Trent başını salladı, kendi gözleri de özel bir kalp ağrısıyla doluydu.

"O küçük kaltağı özledin mi?" Al ayağa kalkmaya çalışırken perde dalgalanıyordu. Kollarını sallayarak bunu başardı, gözleri donuktu. Trent'in bir tanesini bana uzattığı ikiz bardakları gördüğünde sonraki sözleri kayboldu. Kalp ağrısı derinleşti ve şişesini havaya kaldırdı. "Evet, Ceri'nin şerefine." Şişeyi salladıkça şişkinliği arttı. "Sen çok istisnai bir tanıdık." Kolu düştü ve bir an için sessizlik oldu. "Seni serbest bırakmalıydım,

Ceridwen. Belki de söyleseydim bana yine şarkı söyledin."

Aklıma Al'ın mavi kelebekleri geldi ve içimi tatmadan bıraktım. İhtiyacım olan son şey buna bir de baş ağrısı eklemektir. "Özür dilerim Al," dedim, gözlerim dolmuştu.

"O bir tanıdık, başka bir şey değil," diye mırıldandı, şişeyi sallayarak. "Neden umurumda olsun ki?" Ama onun umurunda olduğu açıktı. "Onu özledin mi? Ha!" diye bağırdı. "O elf kadın işe yaramazdı! Sabahları kahvem ısıtmakta bile zorlanırdı. Pierce programıma uyma konusunda daha iyi bir iş çıkardı. O lanet diriliş lanetini çalıştırabilsem bile onu geri almazdım." Başını öne eğilmişti ve yakında bayılacağını umuyordum. "Sabahları dolap kapaklarını kırarak beni sürekli uyandırıyor. Kalktık."

Yanımda, Trent başlar gibi oldu. "Hafta sonları ne zaman uyumaya çalışsam bana da böyle yapardı. Sonra da sanki beni uyandırdığının farkında değilmiş gibi bana gülümserdi."

"Etrafı kırıp döküyorlar," dedi Al, eliyle şişeyi göstererek. "Bir kutu sincaptan daha fazla gürültü çıkarıyor. Sana söylüyorum, bunu *bilerek* yaptı. *Bilerek!*"

Al'ın bilincini kaybetmeye başlamasını izlerken Trent başını salladı. "Kadın bir fil gibi tepinebilir," dedi Trent usulca, kulağıma fısıldamak için eğildi ve beni ürpertti. "Quen onu tokatlamakla tehdit etti."

"Evet, döv onu," dedi Al, sırtını duvara yaslayarak. "Ama dikkatimi dağıtmak için her zaman kahvem ve tostum vardı." Yüz ifadesi ciddileşti. "Sana kahve yapan kişiyi dövemezsin. Bu bir yerlerde bir kuraldır." Al gözlerini kırıştırarak duvara yaslandı, saçları arkasından yukarı doğru itildi. "Şarkı söylemeyi bıraktığı gün üzücü bir gündü. Kafesteki bir kuşu tutamazsın. Ne kadar güzel olursa olsun. Belki onu serbest bıraksaydım. Ama o beni terk ederdi. Burası cehennem, biliyor musun? Odalarım çok sessiz."

Ateşi yükseltmek için yükseltilmiş ocağın üzerine geçtim. Bir süre burada kalabileceğimizi hissediyordum ve Trent'in penceredeki feneri dışında tek ışık kaynağı buydu.

Trent şarabından bir yudum aldı, içinden kısa bir endişe parıltısı geçti. "Benimki de," diye zorlukla nefes aldı Trent, üzüntüsü açıkça ortadaydı.

Al ani bir hareketle öne doğru sarsıldı ve Trent irkildi. "Bu tahammül edilemez!" Al, ayaklarını yere düz basarak ve bir yudum daha almadan önce şişesiyle işaret ederek konuştu. "Sohbet edebilmemiz için kendini derhal kolektifin içine bırakmalısın!"

Poker elimde, yarı döndüm, şok olmuştum. Trent de tedirgin görünüyordu. "Ah, hayır. Hayır, teşekkür ederim."

Başını şiddetle ileri geri sallayan Al, karyolada öne doğru kaydı. "Saçmalık! Şarabımız zaten var. Rachel, porsuk kalemimi getir. Biraz zaman alacak."

Başım ley hattının kaygan çekişiyile yukarı kalktı ve Al, her şey gerçeğe dönüşüp yere düşmeye başladığında kaşlarını çattı. "Sana hiç değilse sünnet lanetini anlatmam gerek," diye geveledi, parmaklarının arasında beliren küçük kafur şişesine göz kırparak.

"Al." Ayağımdan birkaç santim ötede yere çarpan boş bir büyü aynasının donuk çatırtısıyla sıçradım, sonra iblis tiksintiyle elindeki kum torbasını fırlatınca eğildim. "Al!" diye bağırdım. "Kes şunu! Kolektifin içinde olmak istemiyor!"

"Gururum okşandı," dedi Trent sahte bir sakinlikle, arkasındaki ateş ürkütücü bir şekilde parıldıyordu, "ama diğerlerinin bunu takdir edeceğini sanmıyorum. Bir şişe daha şarap ister misiniz?"

Al'ın gitme belirtisi göstermediğini görünce, onu güneş doğana kadar sızacak kadar sarhoş etmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim. Ağzı şişede olan Al başını salladı. "Ku'Sox'un öldürülmesine yardım ettin," dedi hava almak için ayağa kalktığına. "Bunu hatırlamadıklarını mı sanıyorsun? Kolektifin içinde olmayı kaldırabilirsin." Trent'in uzattığı şişeye hevesle uzandı.

"Bunu halletmek konusunda endişeli değilim. Onaylamayacaklarını düşünüyorum," dedi Trent.

"Fiddlesticks," dedi Al, sonra boğazını temizledi. "*A-daperire* . ." diye dikkatlice mırıldandı ve mantar şişeden fırladığında fermuarımın yukarıda olup olmadığını kontrol ettim. Sarhoş olabilirdi ama kontrolü hâlâ elindeydi ve tam da ait olduğu yerdeydi. "Elfler eskiden kolektifin bir parçasıydı," dedi Al ilk sert yutkunuşta yüzünü buruştururken. "Son beş bin yıldır hiç olmaması bunun yapılamayacağı anlamına gelmez. O halde eski lanetlere erişebilirsiniz. Kendini koru. Buna ihtiyacın olacak. Eski yöntemler sona eriyor. Yeniye kucaklayın. Elfler ve iblisler birlikte yaşıyor." Gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım. Hepimiz öleceğiz."

Karyolanın yanında duran Trent, Al'dan boş şişeyi aldı. "Hayır. Teşekkür ederim ama hayır."

"İşte." Al kırık kehanet aynasına uzandı, ben de uyumasını dileyerek aynayı ona uzattım. "Figürleri çiz, elf adam. Çiz. Bir isim seç. Senin muhteşem şarabını kullanabiliriz. Ceri, bir işe yara da git biraz tuz getir."

Kalbim sıkışmıştı ama ateşin yanında diz çökmüşken bana neden böyle seslendiğini sorgulamadım. "Uyu, Al," dedim, kendi kederim yükseliyordu.

"Elflerin prensi olmak istiyor musun, istemiyor musun?" Al oturduğu yerde sallanarak konuştu. "Kraliyet ailesi evlenmeden önce daima iblislerle konuşur. Bu bir gelenektir. Ceri'yi beni sevmesi için böyle kandırdım. Evli değilsin, değil mi? Yan tarafta belki? Montana'da?"

Trent yüzünü buruşturdu. "İyi bir isim bulmam lazım. Bir isim bulduğumda söz veriyorum."

kimsenin aklına gelmeyecek güzel bir isim bulacağım. Neden bir dakika dinlenmiyorsun?"

Al nazikçe geçirdi ve derin bir iç çekerek, siyah gözleri karanlıktan parlayana kadar gölgelerin içine doğru eğildi. "Büyük fikir. İyi fikir. Zeki, zeki elf. Bekleyeceğiz. Sen bir isim seç, sonra beni ara."

Ateş yandı ve sonra karyoladan uzun, tıkrıtlı bir horlama sesi geldi. Trent dikkatle şişeyi Al'dan almaya çalıştı, parlamaya başlayınca vazgeçti. Şişeyi Al'ın elinde bırakarak bana döndü ve omuz silkti. "Sanırım bayıldı."

"Çok özür dilerim." Utanarak ateşin başından kalktım ve Al'ın mutfaktan getirdiği eşyaları toplamaya başladım. "Bırakın gelip ne yaptığımı görmesini, laneti hissedeceğini bile bilmiyordum."

Trent kum torbasını bana uzattı. "Muhtemelen hiç kederle uğraşmamıştır," dedi ve ben de onu diğerlerinin yanına koydum.

"Çok fazla, daha doğrusu. Bir zamanlar evliydi. Sadece sevmeyi bilen iblisler sonsuza kadar hayatta kalmayı başardı."

Şok olan Trent benden Al'a ve tekrar bana baktı. "Bunu bilmiyordum."

Perdenin arkasından uzun bir horlama ve yumuşak bir mırıltı geldi. Trent sandalyesine oturdu, Al'ı burada yalnız bırakmak istemediği belliydi. "Sence Ceri'yi diriltebilir mi? Ben denedim."

Göğsüm ağrıyordu, yanındaki sandalyeye oturdum ve hem Al'ı hem de ateşi izleyebildim. "Hayır. Ben de birkaç kez denedim. Pierce da öyle. Hayatlarına devam ettiler. Onlar adına mutluyum ama bu acı veriyor." Ben de babamı ya da Kisten'i çağıraramıştım.

Trent yeni serçe parmağını başparmağıyla ovuşturarak iç gözlem yapıyordu. "Quen uzun süre acı çekecek. Bu yüzden kızlarla gitmesinde ısrar ettim. Ve Ellasbeth için bir tampon olarak."

Bu ifadede onun söylediğinden daha fazlasını duyunca ona döndüm. "Peki ya sen?"

"Ben mi?" Al'ın elindeki şişeye baktı, sonra bardağını aramızdaki ocakta duran şişeyle doldurdu. "Ceri'nin sevdiği ben değilim," dedi ama pişmanlığını duyabiliyordum. El değmemiş bardağını doldurma teklifini geri çevirdim ve sessiz kaldığımda ekledi, "Ondan hoşlandım ama onu sevmedim. O benim için . . . beni sevmeyecek kadar gururlu. Uzak."

"Senin de daha dünyevi birine ihtiyacın var," dedim, yarı şaka.

Al homurdandı. Bir tıkırtı duyuldu ve şarap şişesi perdenin arkasından yuvarlandı. Şişe Trent'in ayağının dibinde durdu ve o da şişeye uzandı. "Biraz doğallık iyi olurdu," dedi, Al'ın şişesini bizimkinin yanına koyarken kazayla ayağıma dokundu. "Onu ve onun zarif taleplerini ve gösterişli aşağılamalarını şimdiden özledim. Kadına hayır diyemezsin."

"O değil ..." Al uykusunda mırıldandı. "Ona daha sonra ihtiyacı olacak..."

"Onun gereksiz ölümüne kızgınım. Quen'in yas tuttuğunu görmek ve bunun kısmen benim hatam olduğunu bilmek acı veriyor," diye ekledi Trent, çenesi gergin ve bakışları odaklanmamıştı. Tarçın kokusu yükseliyor, yanık kehribar ve odun dumanı kokusuna karışıyordu. Neredeyse yanık kehribarın güzel kokmasına neden oluyordu. "Bunun için özür dilerim," dedi Trent usulca. "Her şey için özür dilerim."

Bu hiç de Trent'in yapacağı bir şey değildi ama bunu gördüğüme de şaşırmadım. Ceri ve Pierce için üzülmüştüm ama ikisiyle de Trent'in Ceri'yle olduğu gibi birbirinden kopuk, ayrı bir hayat planlamıyordum. Tek başına. Her zaman yalnız olmayı planlamıştı ama asla bu kadar ayrı kalmayı değil. Ellasbeth'le bile yalnız kalacaktı. Onun için üzüldüm. Bu adil değildi. Hiçbiri adil değildi.

"Senin hatan değildi," dedim, ona bakmak için yer değiştirerek. Aramızda fazla mesafe yoktu ama geçilemez gibi görünüyordu.

"Belki bir gün sana inanırım," dedi, kaşları ateş ışığında çatılmıştı. "Rachel, seni bu gece buraya parmaklarımı geri almaktan daha fazlası için çağırdım."

Panik içime işledi. "Ne?"

Yüzünü buruşturdu, Al'ın köşede horlamasından rahatsız olduğu belliydi. "Bunu her yerde yapabilirdik ama beni görmeni, bunu görmeni istedim," dedi odayı işaret ederek. "Nereden geldiğimi, yaptığım seçimlerin altında ne olduğumu bilmeni istedim."

Kalbim küt küt atıyordu. "Ne yaptın sen?" Diye sordum, neredeyse dehşete düşmüştüm.

Nefes vererek saatine baktı, kristal ışığı yakalayarak zamanın kaybolmasını sağladı. Sonra bardağını kuruyana kadar içip tekrar doldurduğunda beni daha da korkuttu. "Kölecilerin neden daha iyi bir seçim olduğunu düşündüğümü sana söylemeyerek büyük bir hata yaptım."

"Biliyorum," diye araya girdim ve kaşları çatıldı.

"Tanrıça aşkına, çenenin kapatacak mısın?" dedi ve perdenin arkasından Al bir şeyler mırıldandı. Kanatları olan küçük bir sallanan at ortaya çıktı ve tavana çarparak titreyip hareketsiz kalmak üzere yere düştü.

"Beni dinle," dedi ve ben kelimelerimi yuttum. "Rosewood bebekleri önümüzdeki hafta ölmeye başlayacak," dedi ve nefesim kesildi. "Eğer hiçbir şey değişmezse, gelecek ay bu zamanlar, sen ve Lee yine Rosewood sendromundan kurtulan tek kişiler olacaksınız."

"Ama onları sen tamir ettin!" Dehşete düşerek söyledim.

"Hem evet hem hayır," dedi Trent bardağını tekrar doldurduktan sonra. "Ku'Sox'un anlaşmaya sadık kalmasını ve Lucy'ye zarar vermemesini sağlamak için genomlarını düzeltmek zorundaydım ama yeterince çoğaltılana kadar kendini göstermeyecek küçük bir hata üzerinde çalıştım. Beni öldürürse istediğini elde etme riskini göze alamazdım."

Dehşete kapılmış bir şekilde ona baktım. Bakışlarımı eşit bir şekilde karşıladı. "Onları sen öldürdün. Bebekleri," diye fısıldadım ve o başını salladı.

"Henüz değil."

"Ne demek 'henüz değil'?" İhanete uğramış gibi hissederek ayağa kalktım. "Trent, hepsi birinin çocuğu!" diye haykırdım ve Al uykusunda homurdanarak mırıldandı.

Trent tedirgin bir şekilde başını kaldırdı. "Yani, henüz değil. Rachel, dünya onlar için hazır değil."

Kalçamı eğdim, ateş arkamda sıcacıktı. "Dünya ne zaman değişime hazır olur ki, Trent? Ne zaman?"

Bardağını yere bırakan Trent bana baktı, hayal kırıklığının ardında acı bir teslimiyet vardı. "Yaşarlarsa ne olacak? HAPA onların var olduğunu biliyor. Hayatta kalmanın tek sebebi kendini savunabilmendi. Çocukları büyötmeleri için iblislere vermemi mi istiyorsun?"

Ayağa kalktı ve adım atmaya başladığında ben de geri çekildim. "Ya da belki onları ve ailelerini saklamamı istersiniz? Bunu yapabilirim. Ama iblislerin onları bulacağını biliyorsun ve teker teker, güneşi görmek ve sonsuzluktan kaçmak isteyen bir iblis onları ya tamamen çalacak ya da bedenlerini ele geçirecek." Gözleri parlayarak beni işaret etti, eli bir şarap kadehine sarılmıştı. "Bir ebeveynin evcil hayvanlarını öldüren ve korkunç büyüler yapan bir çocuğu sevmesine, çocuklarının beş yıl önce öldüğüne ve beş bin yaşında sadist bir iblis yetiştirdiklerine inanmak istememesine, çocuklarının sinir yolları hatları çalıştıracak kadar gelişene kadar izin vermeyeceğim. *Böyle olmamaları gerekiyor.*" Hayal kırıklığına uğramış bir halde pencereye döndü ve ateş ışığı üzerinde titrerken öfkeli bir içki aldı.

Karyoladan tek bir ses bile çıkmıyordu ama Al'ın dinleyip dinlemediği umurunda değildi. "Ama buradalar," dedim usulca, bana bakması için kolunu tutarak. "Trent. Buradalar."

Trent gözlerime bakarken bile başını salladı. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. Bana kalsa, sonu zor olan kolay yolu değil, sonu kolay olan zor yolu seçerdim."

Geri çekildim. "Ne demek sana bağılı değil?"

Son bir kadeh daha içen Trent, boş kadehini pencere kenarına bıraktı. Nefes verirken bir eliyle yüzünü ovaladı ve beş mükemmel parmağına bakmakta tereddüt etti. "Sen ne seçerdin?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışlarındaki hararetili duygu beni korkuttu. "Ben mi?"

"Karar vermeni istiyorum," dedi, biraz kararsız görünüyordu. "Senin türünü etkilediği için değil, orada benimle olmanı istediğim için."

Kalbim küt küt atıyordu. Ne demek istediğini anlamamıştım. Beni orada yanında mı istiyordu?

Hafifçe tökezleyerek yükseltilmiş ocağın üzerine oturdu ve yeni bir

şişe yolda. Tirbuşonu profesyonel bir yetenekle çalıştırırken, "Eğer kararı sen verirsen, serpinti konusunda bana yardım etmek için orada olmalısın," dedi. "Ya doğal yollarla ölürler ya da tedaviye ve kendilerini savunabilecek hale gelene kadar onları saklamak için yirmi yıllık savaşa devam ederim."

Mantar bir patlamayla dışarı çıktı ve odanın öbür ucundaki pervazın üzerinde duran bardağına baktı.

Şok olmuş bir şekilde ona baktım. Benden karar vermemi mi istiyordu? Benden ... yaşamak zorunda kalacağı bir karar vermemi mi istiyordu?

Vazgeçerek şişeden içti. "Artık yalnız kalmak istemiyorum Rachel," dedi. "Ve eğer bu seçimi yaparsan, sonuna kadar gitmeme yardım etmelisin."

"Yaşamalarını istiyorum," dedim yumuşak bir sesle ve şişesi yere çarpınca iğrendiği her halinden belli olan bir şekilde yere yığıldı. "Ne yani, fikrimi sordun, hepsi bu. Duymak istediğin bir şey olmadığına göre artık geri dönmeyeceksin."

"Hayır." Trent bana ekşi ekşi baktı. "Diğer şekilde daha kolay olurdu."

Sırıtarak odayı geçtim ve yanına oturdum. Bana uzattığı şişeyi alarak bardağıma bir yudum doldurdum. "Eğer kolay olsaydı-"

"Bunu herkes yapardı," diye bitirdi, şişesini bardağıma tokuşturdu ve bir yudum aldı.

"Peki ya Ellasbeth?" Dedim, geniş ruh halim tereddüt ediyordu.

Trent bana bakmadı. "Ne olmuş ona?"

Şu anda Batı Yakası'na giden bir uçakta olan o tatsız kadını düşündüm, ama geri dönecek ve elf politikasına karışacaktı. "Onunla evlenmen gerekmiyor muydu?"

Uzaklaşarak yan gözle bana baktı. Ateş sırtımızı ısıtıyordu ve dikkati dağılmaya başlamıştı. "Bu bir iş anlaşması. Başka bir şey değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim hızlıca ve perdenin arkasından Al horlamaya başladı. "Ama benden hoşlanmıyor."

"Yani?"

Bir an için bunu düşündüm. Şişeyi tabanının kenarında dengede tutmaya çalışırken, "Sarhoşsun," dedim.

Gözleri benimkilere geldi. "Değilim," dedi ve ben onu devrilmeye başlarken yakaladım. "Ama gece bitmeden olacağım."

Bir yudum daha aldım, bu sefer gerçekten tadına baktım. Bir saat içinde migrenim tutacaktı ama umurumda değildi. "Biliyor musun, en son bir şişeyi paylaştığımızda üstünü silmiştin," dedi Trent.

"Kırmızı gazoz mu?" Bir anıya gülümseyerek tahmin ettim ve o da başını salladı. "Hatırlıyorsun. Yüzükler gitti mi?"

Şişeyi dizlerimin arasında salladım ve bakışlarım perdenin arkasında horlayan Al'a kaydı. "Al ve ben onları yok ettik," dedim. "Onları erittik, böylece yeniden canlandırılmadılar. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Trent başını salladı ve şişeye uzandı. "Hayır. Yine de düşüncelerine ulaşabilmek güzeldi. Güzel düşüncelerin var."

Bir gülümseme dudaklarımı yukarı kaldırdı ve onu daha iyi görebilmek için eğildim. "Sen sarhoşsun."

"Ben sarhoş değilim." Biraz daha yaklaştı ama aldırmadım. "Çok sıkıldım."

Bir yudum daha aldım. "Bu iyi," dedim ve o da bunu nezaketle onayladı. "Sessizlik konusunda ne demek istediğini anlıyorum," diye devam ettim. "Jenks'in çocukları dağılıyor. Sonbahara kadar altı çocuğa düşmüş olacak. Ivy zamanının çoğunu Nina ile geçiriyor. Jenks'le birlikte bir yerlerde yeni bir daire bulmayı düşünmeye başladım."

"Gerçekten mi?"

Omuz silktim ve şişeyi ona uzattım. "Bilmiyorum. Kilisede olmayı seviyorum ama işler değişti. Eğer ben orada olmasaydım, Ivy Nina'dan buraya taşınmasını isteyebilirdi. Kilisede bir vampir iyidir, iki vampir bela aramaktır. Bir iblis için bile."

Trent şişeyi neredeyse ulaşamayacağı bir kenara koydu. "Bununla başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun?"

Cormel'in söylediklerini düşünerek omuz silktim. "Elbette, ama insanlar konuşur."

"Öyle, değil mi?" dedi Trent iç çekerek ve düşüncelerim Ellasbeth'e döndü. *Cidden mi? Bundan daha iyisini yapabiliirdi.* "Nick iblis uşağı olmadığı zamanlarda bile senin için fazla pasaklıydı," dedi ve beni şaşırttı. "Marshal'ın senin yapabildiğin zarafete ayak uyduracak kadar küstahlığı yoktu. Pierce, altı g'lik bir dünya romanında birinci nesil bir modeldi, ancak yazılım sistemi çökertmeden önce gerçekten ne kadar ileri gidebilirdiniz? Kisten

... ." Trent'in parmakları telaşla kıpırdadı. "Kisten ilginç bir seçimdi." Pierce'ı hatırlatması canını yaktı ama onu düşünüp gülümsemek iyi hissettirdi.

"Eski erkek arkadaşlarımı mı eleştiriyorsun?"

Küçük bir onaylama sesi çıkardı. "İnsanları severim. Çoğu zaman onları anlayabiliyorum. Sen hiç mantıklı değilsin. Ne arıyorsun Rachel?"

Dizlerimi yukarı çekerek ateşin önünde ileri geri salladım. "Bilmiyorum. Akıllı, güçlü, kimsenin lafını dinlemeyen biri. Kimi arıyorsun?"

Trent protesto etmek için elini kaldırdı ve benden bir iki santim uzaklaştı. "Hayır, hayır, hayır. Bu oyunu oynamayacağım."

"Hey, sen başlattın. Ver. Kamptaymıŝız gibi davran."

"Komik, yetenekli, seksi biri."

Katı hayatını dengelemek için. "Bu işe dış g r n ŝ m  karıŝtırmadım. Bir erkek gibi."

Trent kıkırdadı. "Bu benim listem, senin değil. Bir randevuya geç kaldığımda g lgelerdeki aŝıkları görmeyecek biri. Bir programı ve bir tırnağı kırabilecek ve bunun için endiŝelenmeyecek, ama yine de bir elbisenin içinde iyi görünecek ve her şeye geç kalmayacak biri."

Odanın diğer tarafına baktım ama hiçbir şey göremedim. "Benimle konuşmadan işimi yapmama izin verecek birini istiyorum. Belki arada bir doğum günümde bana bir silah verir."

"Paradan, basından korkmayan biri," dedi Trent. "Paranın yarattığı tuzağa yakalanmayacak biri."

"Kendi sihrini yapabilen biri, böylece benim hayatımın karmaŝasından kurtulabilir," diye bitirdim, depresyona girerek.

"Sen bir kilisede yaşıyorsun, ben ise bir hapishanede." Trent sessizleşti.

"Aramızdaki ilişki asla yürümez," dedim, tehlikeli bir zemine girdiğimizi düşünerek.

Karyoladan Al uykusunda homurdandı, turta hakkında bir şeyler mırıldandı ve sustu. "Seninle çalışmak harika Rachel, ama hiçbir ortak noktamız yok."

Rahatlamış bir şekilde dizlerimi bıraktım ve avuçlarımı yanımdaki sıcak ocağın üzerine koyarak uzandım. "Ben de bunu söylüyorum. Sen büyük bir evde yaşıyorsun, ben ise bir kilisede." *Yine de onun küçük oyun evinde oturmuş şarap içiyorum.*

"Aynı insanları tanımıyoruz."

Belediye baŝkanını, iblisleri ve Rynn Cormel'i düşünürken gerinerek ŝaraba uzandım. Arkama yaslanıp bir yudum alırken, "Hiç de aynı çevrelerde dolaŝmıyoruz," dedim. Ama kumarhane teknesine ve onun partilerine uyum saęlamıŝtım.

"İnsanlar konuşur," dedi usulca ve ben de boş şişeyi yere bıraktım. Ateşin ışığı saçlarını benimki gibi kıızıla çevirmişti. "Ne yazık. Seninle yakın çalışmayı seviyorum. Tanrım, bunu sana söylemek neden bu kadar zor? İnsanlara iş ahlakları konusunda her zaman iltifat ederim. Rachel, seninle çalışmayı seviyorum. Hızlı ve yaratıcısın ve her zaman yönlendirme beklemiyorsun."

Bu iş hoşuma gitmediğinden emin olduğum bir yere doğru gidiyordu. "Trent," diye başladım, Al kendi t k r ğ yle boğulup tekrar horlamaya başlayınca perdeye baktım.

"Hayır, bırak da bitireyim," dedi, bir eli aramızdaki taŝın üzerine sertçe indi. "Bunun ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun? 'Bay Kalamack, bunu mu yapmalıyız, yoksa şunu mu? Tüm faktörleri tarttınız mı Bay Kalamack? Quen bile tereddüt ediyor ve bu beni ıldırtıyor."

"Özür dilerim."

"Öte yandan sen sadece git ve yapılması gerektiğini düşündüğün şeyi yap. Eğer yetişemezsem, umurunda olmaz. Bu hoşuma gitti. Rosewood iblisleri konusunda bana yardım edeceğin için mutluyum."

"Evet," dedim, bir yerlerde daha şarap saklayıp saklamadığını merak ederek. "Şimdi öyle diyorsun ama ley hatlarıyla oynamaya başlayana kadar bekle."

"Tanrım, ateş ışığında çok güzel saçların var," dedi usulca ve ben göz kırptım. "Tıpkı düşüncelerin gibi, tarçın rengi ve vahşi, evcilleşmemiş. Saçlarını hep sevmişimdir."

Elini uzatıp dokunduğunda donakaldım, parmakları boynumu sıyırdığında nefesim kesildi. Yavaşça uzandım ve elini tutup aşağı indirdim. "Tamam, sizi içeri almamız gerekiyor Bay Kalamack," dedim, ne olduğunu söylemek, ne yaptığını yapmak konusunda rahat olamayacak kadar çok şey yaşadığını düşünerek. "Hadi, ayağa kalk. Annenin resmini çalmaması için ben burada Al'la kalacağım."

Ayağa kalktım, hâlâ elini tutuyor ve onu yavaşça kendimle birlikte yukarı çekiyordum. Bir yanımda bunu istiyordu ama daha akıllı ve bilge olan yanımda bunun bir hata olduğunu biliyordu.

"Sarhoş değilim," dedi Trent kararlı bir şekilde, duruşunu hiç bozmadan önümde durarak. "Saçlarının güzel olduğunu söylemek için sarhoş olmama gerek yok."

İçimde bir kıpırtı yükseldi ve onu uzaklaştırdım.

"Ve ben dairelerime geri dönmek istemiyorum," dedi. "Kahve içmeye gitmek istiyorum. Al uyanmayacak." Gözleri benimkilerdeydi ve onları dudaklarıma bıraktığında kalbim küt küt atmaya başladı. "Ben sarhoş değilim."

"Olsan da umurumda olmazdı."

Trent'in kolları bana sarılmıştı ve doğru hissettiriyorlardı. "Hayır, seni öpmek için sarhoş olmama gerek olmadığını bilmeni istiyorum."

"Um ..." Yavaşça, tereddütle eğilip dudaklarıma yaklaştığında kalbim daha çok çarpmaya başladı. Tek yapmam gereken çenemi kaldırmaktı. Nefesimi tuttum ve yaptım.

Hafif bir baskıyla dudaklarımız buluştu. Elleri daha sıkı bir şekilde üzerime kaydı ve kendimi geri çektim, korkmuyordum ama eğilirken her şeyi yavaşça hissetmek istiyordum, üzerindeki şarabın tadına baktım, vücudunun benimkine bastıran sıcaklığını hissettim, sıcaklıkla karışan ve değişen kokularımızı soludum. Ellerim saçlarını bulmak için yükseldi ve ipeksi teller parmaklarımdan arasından geçerken ona doğru gevşedim. Daha fazlasını istiyordum ve dudaklarımız birbirine değerken ona doğru eğildim.

Dengesini bozduğum ve bir adım geri çekildi, beni kendisine daha da yaklaştırırken dudaklarımız ayrıldı ama ben tökezleyerek ona doğru ilerledim. Öpüşmenin heyecanı içime işledi ve nefes nefese ona baktım, gözlerinde şunları gördüm

sarhoş olmadığını fark ettim. Taş gibi ayıktı ve bu beni korkuttu. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldadım.

Yarı gülümsedi ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bilmiyorum," dedi, beni kavrayışı daha da eminleşmişti. "Ama bunu tekrar yapacağım."

Tanrım, evet, diye düşündüm ve sonra beni içine çekti. Yakındaki çizginin karıncalanması farkındalığımın sınırında dans etti ve elleri göğüslerimi bulmak için yükselmeyi ima ederken, daha fazlasını ima eden, aramızda dengelenen bir enerji dartı göndermek için chi'mdeki enerji üzerindeki tutuşumu gevşettim.

Trent'in dudakları dudaklarımda tereddüt etti, sonra daha talepkâr oldu. Tutku içime işledi. Kalbim küt küt atarken, sırtı duvara değdiğinde sarsıldım. Sarhoş ediciydi ve bel kemerinin arkasına uzanmak istediğimi fark ederek durdum.

Nefes nefese ondan uzaklaştım. Dudaklarındaki sıcaklık yavaşça soğudu. Cığerlerim şişti ve ona bakakaldım, düşündüğüm kadar şok olmamıştım. "Bu iş yürümeyecek," dedim korkuyla. "Ellasbeth'le evleneceksin ve herkesin senden olmasını istediği kişi olacaksın."

Elini uzattı ve beni yavaşça kendine çekti. Elini saçlarımda gezdirirken gergin bir şekilde ayağa kalktım. Gözlerim kapanırken, parmaklarını yüzümde hissetmek için başımı eğdim. Uzanarak elini avucuma aldım, parmaklarını avucumun etrafında kıvrırken avucuna bir öpücük bıraktım ve elini aramıza indirdim.

"Evet, biliyorum," dedi, ellerimiz ikimizin arasına girene kadar yaklaştı ve yanağını öperken titredim. Tutkum kırılma noktasına kadar çekildi, onun uzaklaştığını hissettiğimde gözlerimi açtım. Bunu istiyordum ama daha iyisini biliyordum.

"Kahve içmeye gitmek ister misin?" dedi, beni şok ederek. "Ait olmayan-adamlar orada olabilir ya da bir fincan kafein yakalayan bir iblis. İyi bir fincan kahve için çok şey vereceklerini duydum. Al güneş doğana kadar uyanmayacak."

Çarpan kalbim yavaş yavaş rahatlamaya başladı. "Ya da belki sadece konuşabiliriz."

Trent gülümsedi. "Deneyebiliriz," dedi ve feneri alıp kapıyı açtı.

Serin gece havası içeri doldu, ama üzerimdeki ellerinin, tenime dokunuşunun, karıncalanmaları canlandırışının, beni hayata getirişinin anısını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Hiçbir şey olmama ihtimali nedir ki?" dedi onu takip edip kayrak eşiği geçerken. "Belayı üzerine çekiyorsun Rachel Morgan."

Karanlıkta yanımda duran ona bakınca aynı fikirde olmak zorunda kaldım.

Doyamadınız mı?
Yeni ve hızlı bir macera için okumaya devam
edin,
Rachel Morgan, elf kralı Trent Kalamack'la iş
birliği yapınca, rutin bir güvenlik görevinden
başka bir şeye dönüşür.

REZERVDEKİ SORUN KİM

HARRISON

Karşımda bekleyen adam etine dolgundu ama gözlerinin sakın bir şekilde tersaneyi incelerken hareket etmesi, ortasındaki kalınlığın kafasına kadar uzanmadığını gösteriyordu. Hızlı ve acımasız olabilirdi, ama tek bir güvenlik parçasına izin veriliyorsa, genellikle en iyisini alırdınız.

Ayağım alçak dairemle rıhtım arasındaki taşa değdi ve adamın gözleri bana kaydı -söylenmemiş sorumu cevaplıyordu. Gülümseyerek kıvrımlarımı biraz göstermek için yer değiştirdim. Herhangi bir sorun beklemiyordum ama neden tüm kaynaklarımı kullanmayayım ki? "Ne topluyorsun?" Havadan sudan konuşmaya çalışarak sordum. Trent ve bu adamın patronu buraya geleli sadece yirmi dakika olmuştu ama gündemimizde bu yoktu ve ben de kıpır kıpırdım.

Adamın dudakları kıvrıldı. Kendini daha da dikleştirerek ceketinin eteklerini kaldırdı ve tam da düşündüğüm yere sıkıştırılmış bir Glock'u gösterdi. Yaptığı işi sevecek kadar gururlu, iyi bir nişancı olacak kadar da rahattı.

Başımı salladım, yine silahla şekerleme yapmaya çalışıyordum. Uzakta bir tren Ohio Nehri'ni geçerken korna çalıyordu. Nem yükselmeye başlamıştı ve Trent'in yakında işini bitireceğini umuyordum. Bindikleri üç katlı tekne parlak, abartılı ve muhtemelen Mona Lisa'dan daha fazla kamera altında olsa bile, boş bir rıhtımda doğaçlama gün batımı toplantıları yasadışı anlaşmalar kokuyordu.

"Çok güzel," dedim omuz çantamı arkamdaki istinat duvarından çekip yavaşça, yanlış anlaşılma olmasın diye, kendi silahımın pürüzsüz, soğuk metalini bulurken. "Ben de kendime bir tabanca aldım," dedim, güvenlik ışığının yarattığı vızılı pus içinde tabancayı havaya kaldırarak. "Ruhsata gerek yok. Balistik kaydı yok. Eğer ateş etmek zorunda kalırsam -ki ateş ederim-sessiz ve izi sürülemez." İzi sürülemez kısmı tam olarak doğru değildi ama basınçlı havayla çalıştığı için sessizdi. "Sende ne var? Glock mu?"

Başını salladı, tedirgin ve dengesizdi - tam da istediğim gibi. Sıçrama tabancaları temelde boyası çıkarılmış ve büyü eklenmiş boya topu tabancalarıydı. Ne tür büyüler olduğu uygulayıcıya bağlıydı. Benimki bir oyuncak değil, hassas bir aletti, ağır ve kiraz kırmızısıydı, böylece FIB onu benden almaya çalışmaktan vazgeçecekti.

Şüphenin onu biraz daha yavaşlatacağından emin olarak çantama geri koydum. Dediğim gibi, sorun çıkacağını sanmıyordum ama biraz gözdağı ruha iyi gelir. Arkama yaslanıp dirseklerimi istinat duvarının üstüne koydum ve Trent'in yüzen statü simgesinin ötesindeki Hollows'a baktım.

Arkamda ve üstümde, Cincy güneş batarken uyandı. Bir şeyler ters gidiyordu ama ben bunu Trent'in planlarındaki değişikliğe bağlıyordum.

En iyi kararıma rağmen, Trent'in her zamanki güvenliğinin yerine bir gecelik güvenlik işini kabul etmişim. Hastanenin bağış toplama etkinliğine evet demişim, gün batımından sonra bir teknede buluşmaya değil. Bu kadar iğrenç bir şey olduğunu bilseydim, kaldırımnda deri grefti bırakmamak için deri giyerdim, güvenlikçi siyahı pamuklu pantolon ve ceket değil. Bunun başından beri Trent'in fikri olduğu düşüncesi beni çileden çıkarıyordu. Kullanılmaktan hoşlanmıyordum. Kimin için çalışacağıma ben karar verdim. Kim, nerede, ne zaman ve en önemlisi neden çalışacağımı ben seçerdim.

Teknenin kış tarafında loş ve pil sarısı bir ışık yandı. Sesler yükseldi ve ben duvardan yukarı doğru itildim. Bay Glock da aynısını yaptı. Belli ki toplantı sona ermişti, çünkü iki adam üstü kapalı arka güverteye çıkmış, hâlâ konuşuyorlardı. İkisi de takım elbiseli, biri hafif kilolu, diğeri genç ve zayıftı.

İşlerini bitirdiklerinde daha fazla bla, bla, bla devam etti. Trent her zamanki gibi sakin ve ağırbaşlı görünüyordu, loş ışık son model kesilmiş sarı saçlarında parlıyordu. Daha önce giydiği parlak elbise ayakkabıları güverteyi çizmeyecek daha yumuşak bir şeyle değiştirilmişti. Üç bin dolarlık takım elbisesinin eteklerinin altından görünen kanvas ayakkabılar tuhaf görünüyordu ama Trent'in tek derdi abartısız, hiç tartışılmayan bir şekilde ayakkabılardı. Bagajdan aldığı evrak çantası diğer adamın elindeydi ve kaşlarımı çattım.

İki adam el sıkışıp ayrılırken Bay Glock aceleyle öne atıldı. Trent'in yüksek, neredeyse müzikal sesi tenimin üzerinde kayıyor, kararan akşamda tüylerimi diken diken ediyor gibiydi ve bir ürpertiye bastırdım. Konuşmaya devam eden Trent, adamın kendisinden önce gitmesini işaret etti, ışığı kapattı ve tekneyi kendisi kilitleti. Adımları rıhtımda sessizdi ve Bay Glock hafif kilolu adamına Trent'in yeni üstü açık arabasının yanına park etmiş siyah Lincoln'e kadar eşlik edene kadar Trent'in gözleri nihayet benimkilere takıldı.

Yüzünü buruşturarak
başka tarafa baktı.

Kaşlarım daha da çatıldı.

Sessiz adımlarımız, yollarımız arabasına yaklaştıkça yavaş yavaş uyumlu bir tempoya dönüştü. Tik tak, kollarım sallanmaya başladı. Kahretsin, bu yasadışı bir şeydi.

Lincoln uzaklaşırken çenemi açmaya zorladım, lastikler çakılda patlıyordu. Burası lüks bir marinaydı ama biz servis alanındaydık ve beton çatlayabilirken çakıl taşları teknelerin ağırlığına dayanamıyordu. Trent beklenmedik bir şekilde birkaç koşu adımı atarak önce yolcu tarafındaki kapıya ulaştı, kapıyı açtı ve içeri girmem için eliyle işaret etti.

Şüphelenerek durdum ve boş tekne kızaklarının üzerinde yanıp sönen Lincoln'ün ışıklarına dönmeden önce ona baktım. Muhtemelen bir yerlerde kameraya çekiliyorduk ama onlar gidince fikirlerimde biraz daha özgür olabilirdim. Quen'in yerini dolduruyordum, onun yerine geçmiyordum. Trent hiçbir şekilde, hiçbir biçimde benim patronum değildi, özellikle de bundan sonra.

"Ben sürerim," dedi, kapı davet edercesine açıldı. Sesi en kolay anlaşılan seslerinden biriydi ve hem kızgın hem de biraz telaşlıydı. Bana mı kızgındı? Lincoln'deki adama mı?

"Bu benim *işim*," dedim, öfkenin sesimi renklendirmesine izin vererek ve onu dışarı çekmeyi umarak.

Trent ayaklarını bir santim kaydırdı, uzun parmakları açık pencereyi hiç bırakmadı. "Defansif sürüş dersleri alıyorum." Kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Hayır, yapmamıştım ve o da bunu biliyordu. Refleksleri muhtemelen benimkiler kadar iyiydi, hatta daha iyiydi ve eğer arabayı o kullanırsa, yola daha güvenli bir şekilde bakabilirdim. Ama anahtarları ona vermemin nedeni, Trent'in özgürlüğünü çok sevdiğini, kızlar Ellasbeth'ten döndüğünde ve Quen Trent'in günlük güvenliğini sağlamaya başladığında özgürlüğünü kaybetmenin yasını tutacak kadar çok sevdiğini bilmemdi.

"Bahse girerim işe yarıyorlardır," dedim deri etrafımda katlanır gibi olurken ve kendimi paranın kokusuna bırakırken sıkıca. "Özellikle de dışarıda *yasadışı* işler yaparken."

Kapım düz sudan gelen sert bir yankıyla kapandı. Elleri hâlâ kapının üzerindeydi ve ben başımı kaldırıp karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım. "İyi misin?"

Trent'in uzun parmakları yavaşça arabadan kaydı. Sakin hareketlerle sürücü tarafına gitti, adımları çakılların üzerinde sessizdi. Bundan daha azını beklememeliydim ve ona kızdığım kadar kendime de kızmıştım. Sanki onun bir uyuşturucu baronu ve yasadışı genetik ilaç satıcısı olduğunu bilmiyor değildim. Tüm dünya bunu biliyordu. Sokaklardaki en iyi kükürt Special K olarak biliniyordu. Standartlaştırılmış, temiz bir formda sunduğu şeye çok fazla insanın ihtiyacı vardı, bu yüzden doğal olarak kimse nereden geldiğini bilmiyordu.

O binerken ben de çantamı kucağıma yerleştirdim. Güzel bir arabaydı, her zamanki arabası değildi ama güzeldi. Yeni araba kokusundan onun şarap ve tarçın kokusunu şimdiden alabiliyordum ve o bindiğinde, üstü açık olsa bile yakın hissediyordum. Motor beni kıskançlıktan çatlatan hassas bir uğultuyla çalıştı ve geri geri gidebilmek için kolunu koltuğumun arkasına koyduğunda donakaldım.

Beklenmedik karıncalanmalar omzumdan boynuma doğru lezzetli bir yol izledi. Araba geri vitese taktığında kıpırdamadım, kolunu omzumdan geçirip kendine doğru çektiğinde nefesim kesildi. Uсталıkla

debriyayı çalıştırarak kapıya doğru ağır ağır ilerlemeye başladık.

Tedirgin bir şekilde dirseğimi açık pencereye dayadım ve saçlarımı gözlerimden uzak tuttum. Trent bana daha önce de dokunmuştu. Bu onunla ilk çalışmam değildi ve biraz mesafeli olsa da dokunsal bir insandı ama yarı sarhoş bir itiraftan ve bir değil iki karşılıklı rıza ve kötü düşünülmüş dudak kilitlemesinden beri, sıradan dokunuşu bile içimde zonkluyordu.

Bunu yapmayacağım, diye düşündüm, saç tokası bulmak için çantamı karıştırırken başım öne eğikti. *Yasadışı genetik çalışmalarını finanse etmek için kükürt ticareti yapan, vergi dilimimin on katı bir adamla ilişkiye girmeyeceğim.*

Trent boş tekne beşiklerinden oluşan bir standın etrafından dolaşarak bana baktı. "Kükürt değildi. Senden bunu yapmanı istemezdim."

Aklımdan geçenleri okuyor gibi görünmesinden nefret ediyordum ve içimdeki nemi dışarı atmak için havalandırma deliklerini açtım. "Öyle mi?"

İçini çekti, önümüzdeki arabanın hâlâ sahipsiz kapıdan geçmeye çalıştığını görünce neredeyse yavaşladı. "Amos'un ailesinde diyabet var. Neden çocukları ve torunları bu hastalıktan uzak büyümesin?"

Kaşlarımı çattım. *Genetik ilaçlar yasadışı olduğu için mi? Sadece zenginler alabildiği için mi? Eğer bu ortaya çıkarsa, sistemden geçirilip idam edileceği için mi?* Turn o kadar da uzun zaman önce değildi ve insanlar hâlâ korkuyordu.

"Rachel," dedi ve havalandırma delikleriyle uğraşmayı bıraktım. Onun çalışanı değildim ve kız arkadaşı da değildim, ama onun hakkında ne düşündüğümü önemsiyordu - bu beni gururlandırır bile rahatsız ediyordu.

"Sana ne verdi? Oy mu?" Acı bir şekilde söyledim. Kahretsin, neden hoşlandığım her erkek sonunda kirli ya da hayatımın bana sunduğu saçmalıklara katlanamayacak kadar korkak oluyordu? *Trent'ten hoşlanmıyorum. Bunu neden yapıyorum ki?*

Trent kesin bir ifadeyle, "Bana sessizliğini verdi," dedi.

Nefes vererek oturduğum yere yığıldım. Adamdan hoşlanıyor gibi görünse de Trent'e şantaj yapılıyor olma ihtimali çok daha yüksekti. Bir yanım uzaklaşmak istiyordu ama Trent'in ne kadar savunmasız olduğunu da biliyordum. Kalamack Industries'den de pek çok iyi şey çıkmıştı.

Şu anda bunu çözemeyecek kadar yorgunum, diye düşündüm, kendimi ikiyüzlü gibi hissederek. "Yasadışı bir şey yapmak için kandırılmaktan hoşlanmıyorum." Kaşlarım havada, arabanın diğer tarafından ona baktım. "Sormalıydın."

Saçları nehirden esen rüzgârla dalgalandı ve ben kendim yapma isteğimi bastırırken saçlarını bir kenara savurdu. "Ben isteseydim yapmazdın," diye mırıldandı. "Aksini söylemek hem aşağılayıcı hem de saçma ama bir anlamı varsa özür dilerim."

Nefesim kesildi ve geçerken karanlık tersaneye baktım. "Doğru sebepten dolayı değil, değilsin."

"Üzgün olduğumu söyledim. Daha ne söylememi istiyorsun?"

Sesindeki gerginlik dikkatimi tekrar ona çekti. "Bak. İnsanları okumak benim işim. Eğer yanlış yaparsam, kendimi kaldırımda bulabilirim ve sen, Trent, üzgün değilsin." Kaşlarını çattı ve ben de ekledim, "Tamam, belki gecen beklenmedik bir şantajla gölgelendiği için üzgünsün ama bana açıkça sorsaydın evet demeyeceğimi çok iyi bildiğin halde arkanı kollamam için beni kullandığın için üzgün değilsin."

"O zaman hayır diyeceğini kabul ediyorsun," diye suçladı, elleri deri kaplı direksiyonun üzerinde beyaz parmak boğumlarıyla duruyordu.

"Eğer ofisinizde oturuyor olsaydınız, evet! Ben saf değilim, Trent. Bazı şeylerin olduğunu, hemen halledilmesi gereken şeyler olduğunu biliyorum ve çekip gidecek ve seni sokağın ortasında kendi başının çaresine bakman için bırakacak kadar duygusuz değilim!"

Kapıya döndü, pahalı araba bir çukurun üzerinde sekiyordu. "Çaresiz değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim ama arkanı kollayan kimse olmadan Hollows'ta çalışmak aptallık. Benden *yardım istememekten* daha aptalca."

Ayağı debriyajdan kayınca araba öne doğru sarsıldı. Ön panelden gelen yetersiz ışıktaki gözleri kısılmıştı ve içimden bir ses onu böyle görmekten hoşlanıyordu. Her zaman çok sakın, çok kontrollüydü. Onun da bizim kadar insan olduğunu bilmek güzeldi. "O zaman neye kızılıyorsun!" diye bağırdı ve dirseğim camdan kaydı.

"Sormadınız," dedim ona yukarıdan aşağıya bir bakış atarak. "Varsaydınız ve ben sizin çalışanınız değilim."

"Ah, teknik olarak ..."

Onu işaret ettim. "Ben senin çalışanın *değilim*," dedim tekrar, daha yüksek sesle. "Bana neler olduğunu anlatsaydın, muhtemelen sırf Quen'in gözlerinin içine bakıp seni rıhtımda yalnız bıraktığımı söylemek zorunda kalmamak için kabul ederdim. Ama yapmadın. Beni atlarınızdan ya da sekreterlerinizden biriymişim gibi *kullandınız*. Sırf hayatını kolaylaştırdığı için karar verme yetimi elimden aldın. Ve pişman değilsin. Doğru sebep için değil."

Sessizdi. Bizden önce Lincoln güvenlik kapısından süzülerek geçti, sola dönerken arka lambaları yanıp söndü ve gözden kayboldu.

"Boş ver," dedim, dirseğimi tekrar açık pencereye koyarken başımı elime dayadım. "Bu benim hatam, senin değil." *Daha iyi bilmem gerekirdi.*

Otomatik kapının önünde çakıl taşları arasında durduğumuzda Trent'in çenesi gerildi. "Özür dilerim," diye nefes aldı, tuş takımına uzanmak için eğilirken bir anlık hayal kırıklığı belli oluyordu. "Bu gece kaçınılmazdı ve benim niyetim

bağış kampanyası dışında herhangi bir şey için hizmetinize başvurmadım. Yardımınızı istemediğim için *özür dilerim*, özellikle de ..." Gözleri benimkilerle buluştu ve içimde bir şeyler kıpırdandı. "Özür dilerim ve bunun bir daha olmayacağına dair sana güvence veriyorum."

"Teşekkür ederim." *Yine de bir daha asla senin için çalışmayacağım kurabiye osuruğu.*

Sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi, gereğinden fazla güç kullanarak bir numara tuşladı ve enter tuşuna bastığında parazitin sıçramasıyla geri çekildi. "İyi misin?" Parmağının ucunu ovuşturup koltuğa yerleşirken sordum.

"Kabloda kısa devre var."

Ama endişesi bir elektrik dürtüsünün gerektirdiğinden çok daha fazlaydı. "Bir keskin nişancı büyüüne karşı bağışıklığın yok," diye homurdandım kuşkuyla, bar yükselirken. Tedirginliğim artarken, arabayı sürerken kameraya ekşi bir şekilde el salladım. Arka oda yasadışı anlaşmaları. Güzel. Annem çıldıracaktı. En azından bitmişti ve hiçbir şey olmamıştı.

Pedalları profesyonel bir sürücü gibi kullanan Trent, tekne kızaklarından oluşan bir labirentin içinden geçerken hızını artırdı. Hâlâ marinanın arazisindeydik ama yavaş yavaş beşikler boşaldı, eskidi ve yok olana kadar yabancı otlarla kaplandı. Yol yükselmeye başladı ve tartışmamızın gerginliği yavaş yavaş geçişimizin rüzgârında kayboldu.

Ta ki bizim sapağın yanından geçene kadar. Koltuğumda döndüm, arkama baktığımda saçlarım yüzüme uçtu. "Dönüşü kaçırdın," dedim ve başını salladı, parmağının ucunu ovuştururken suratı asıktı.

"Bu şekilde şehre geri dönmek çok uzun sürer," dedi ve keskin bir sağa dönüş yapmak için aniden yavaşladı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bağırdım, küçük arabayı kırışlar için değil de eşekler için yapılmış gibi görünen toprak bir yola döndürürken ellerim gösterge panelini ve kapıyı kavramaya gitti. "Trent, otuz derecelik bir eğim olmalı!" Bu da neydi böyle? Benden intikam almanın bir yolu mu?

Trent'in bir eli direksiyonda, diğer eli vites kolundaydı. "Az gidilen yol."

Tamam, bu çok garipti ve o geri geri giderken, lastikler çakılların üzerinde dönerken, çalılıklar ve ağaçlar üzerimize kapanırken ona tutundum. Gergindi, kafası meşguldü, benimle paylaşmayacağı şeyler düşünüyordu. Farlar çılgınca sallanıyordu ve bu yola neden *sahip olduklarını* bile anlayamıyordum. Sanki Edden Park'a kadar gidiyormuş gibi görünüyordu - tabii tırmanmayı başarabilerseniz.

"Trent!" Işıklar yolda Manhattan büyüklüğünde bir çukur bulduğunda gözlerimi açarak bağırdım.

Trent çenesini sıkarak direksiyonu kırdı. Işıklar çalılıkta parladı, sonra banketten sekip yola geri döndük. Adrenalin içimde parladı.

"Dikkat et!" Bağırdım, işaret etmek istiyordum ama bırakmaya korkuyordum. Birisi Yolda. Birisi *lanet yolun* ortasında duruyordu!

Trent ayaklarını frene vurdu. Başım öne doğru savruldu ve emniyet kemeri içime girdi. Araba çeyrek daire çizdi ve sert bir devirle motor durdu.

Ani sessizlik bir tokat gibiydi. Kalbim küt küt atarken arabanın kapısını ve ön camını tuttum, adama çarpıp çarpmadığımızı anlamaya çalışıyordum.

"Bunu bana yapma," diye nefes aldı Trent, motoru çalıştırmaya çalışırken neredeyse çılgına dönmüştü, ama üstü açık araba bir arazi aracı olması istendiği için mutsuzdu ve çalışmayı reddetti.

Ay ağaçların arasından görünmüyordu. Karanlıktı ve motor çalışıp ışıklar aküden çekildiği için sönerken, yoldaki adama ne olduğunu görmeye çalıştım. Bir çarpma hissetmemiştim.

Burası olmak için iyi bir yer değil. Karanlıktan korkmuyordum ama şehir sınırları içinde olmamıza rağmen her yere beş dakikalık yürüme mesafesindeydik. Ve tüm bunlara sebep olan o adam neredeydi?

Ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı. "Arabada kal." Emniyet kemerini geri çektim ve çantamı omzuma atıp kapıya doğru uzandım. Trent çoktan yolun yarısına gelmişti, hareketleri kararlılıkla yumuşaktı.

"Burada kal," diye buyurdu, genellikle diğer insanlara istediğini yaptıran o ses tonuyla. "Yerde kal."

"Hey!" diye bağırdım, küstahça. "Burada güvenliği sağlayan benim.

Trent!" Ama o gitmişti, kapı hafifçe tıklayarak kapandı.

Tiksindim, kapıyı iterek açtım ve onu takip ettim. Başım dik, gözlerim tarayarak omuz çantamı karıştırıp tabancamı buldum. Yol altımda sessizdi, gevşek toprakla yumuşaktı. Ayak izleri bırakıyordum. Rüzgâr aşağıdaki nehirden esiyordu. Hiçbir şey ile her şey arasında bir yerdeydik. Ürkerek, farkındalığımın bir parçasını en yakın ley hattına dokunmak için gönderdim.

Enerji içime yayıldı, sinapslarım ve nöronlarım boyunca akarak chi'mde sıcak bir havuzda toplandı. Kafamda kilisemin tepesini uçuracak kadar dönene kadar dökülmesine ve beni boğmasına izin verdim. Kalbim küt küt atarken, kazara birini kızartmadan önce geri çekildim. "Trent!" Tısladım. "Buraya gel!"

Yolun otuz metre ilerisinde, grilerin arasında siyah bir gölge gibi bana döndü. "Sana arabada kalmanı söylemişim."

Neden böyle davranıyor? Gözlerim açıldı ve silahımı Trent'in arkasında yükselen forma doğrultarak kollarımı yukarı kaldırdım. Zayıf ay ışığı bir parıltı yakaladı. *Silahını çevir!*

"Yere yat!" Bağırdım.

Trent sağa ve çalıların arasına daldı. Bir ışık parlaması oldu ve

bir susturucu patlaması. Kalbim küt küt atmaya başladı ve Trent'in boğuk çığlığı yakındaki hendekten gelirken bile içimde bir tatmin duygusu oluştu. Beni dinlemişti. Aptal milyarder sonunda beni dinlemişti. Sanırım bu onun hayatını değilse bile bir ton acısını kurtarmıştı.

Duruşum sağlamdı, yolun ortasında durdum. Sıçratma tabancamdan çıkan hava püskürmesi içimi buz gibi yaptı. Ama adam silahımın menzilinin hemen dışındaydı ve sıçrayan top çarpıp sekti. Yine de istenen tepkiyi verdi ve adam ormana doğru koşmaya başladı.

Tostun üzerine sıçayım, burada kolay hedeftim. "Trent!" Bana kötü bir şeyle vurmasın diye bağırdım. "İyi misin?" Çılgınca, hendeğe doğru kaydım ve keskin nişancının görüş alanından çıktım. Sert kayalar ayakkabılarımin tabanlarını sıkıştırdı ve kayışımı yavaşlatmak için elimi uzattım. Kayarken taşlar parmak eklemlerimi ısırdı ama silahımı bırakmayı reddettim. Yukarıdan birinin lastiklere ateş etme sesi geldi. Bu bir Glock değildi ama bu Amos'un bundan sorumlu olma ihtimalini ortadan kaldırmıyordu. Ama neden çocuğunuzu hayatta tutan altın yumurtlayan tavuğu öldüresiniz ki? *Boğazına bıçak dayayan daha büyük bir iğrençlik yoksa tabii.*

Trent'i hendeğin dibinde otururken bulduğumda kalbim sıkışmıştı. Gözleri kısılmıştı ve omzunu tutuyordu. *Kahretsin, ya onu öldürttüysen?* "Tanrım, iyi misin?" Yolun kenarından aşağıda kalmaya çalışarak ona doğru süründüm. Toprağa saplanan bir başka kurşunun çıkardığı gümbürtüyle irkildim.

"Ben iyiyim," dedi suratını ekşiterek ve omzunu bırakarak iz kalmadığını gösterdi. "Yanlış yere indim hepsi bu."

Ona inanmayarak omzuna uzandım, ancak aramızda bir enerji sıçraması parladığında geri çekildim. Gözlerim ona kaydı ve kontrolümü sıkılaştırdım. Enerjilerimizin dengelendiğini hissetmemiştim ve düşüncelerim kapıdaki o statik şoka geri döndü.

Oh, kahretsin. Tekme yemiş gibi hissederek arkama yaslandım, taşlar kışıma batıyordu. Bu tuş takımından gelen statik bir şok değildi. Biri onu etiketlemişti. Sadece etiketlemekle kalmamıştı, Trent bunu biliyordu. Bu yüzden bu aptal, rüzgârlı yol. Onlardan kaçmaya ve hareket edemeyecekleri halka açık bir yere girmeye çalışıyordu.

Trent bileğimi tutarak dikkatimi ona çekti. "Ben iyiyim," diye tersledi, bunu anladığımdan habersizdi ama sonra dehşete düşmüş yüz ifadem karşısında duraksadı. "Ne?"

Silah sesi ikimizi de ayağa kaldırdı. Doğru işaretlenmişti. Her atış aynı toprak parçasına gidiyordu, tuş takımından seçtiği şey tarafından yönlendiriliyordu. Eğer bir hendeğin içinde olmasaydık, Trent ölmüş olacaktı.

"Yerde kal," dedim sıkıca. İşte *tam da* bu yüzden yasadışı işler yapmıyordum. I.S. ya da FIB'den yardım isteyememek berbattı. "Ben dediğini sanıyordum"

Birkaç sürücü kursu almışsın. Ne diye arabadan indin ki!" "Tavan olmadığı ve durduğu için mi?" Trent ferahlatıcı bir alaycılıkla söyledi.

Çömelerek, hendekten yukarı bakmak için bir hareket yaptı. "Ley hattını bırak. Büyü yok."

Silahıma baktım. Ne yapmamı istiyordu? Ölene kadar konuşmamı mı? "Pardon?"

Ay ışığı yüzüne vurdu ve yüzünü buruşturdu. "Büyü yok. Burada Amos'un yanına yerleştirilme riskini göze alamam. Bu gece konuştuğum adam mı?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kapıdaki kamerayı düşünerek ağzımdan kaçırdım. Ama Trent'i tanıyorsam, kamera o sırada çalışıyorsa bile kasetleri yok etmeyi çoktan ayarlamıştı. "Kahretsin, Trent!" Başka bir mermi toprağa gömülürken bağırdım, açısı biraz daha yüksekti. "İşte *tam da* bu yüzden yasadışı işler yapmıyorum!"

Öfkeli bir şekilde yola baktı. "Üzgün olduğumu söyledim. Bir daha asla olmayacağını söyledim. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Sıçratma tabancamı isteksizce bir kenara koydum. O buraya yerleştirilmek istemiyorsa, ben de buraya yerleştirilmek istemiyordum ve büyüler ne yazık ki yapıcısına kadar takip edilebiliyordu. "Oraya bakmayı kes," diye mırıldandım, onu geri çekerek. "Ve toprak seviyesinin altında kal. Etiketlendin."

"Biliyorum."

Şok olmuş bir halde ona döndüm ve loş ışıktaki öfkeli halini okudum. Yerinde kalacağından emin olunca kenardan baktım. Adam arabanın içini karıştırıyordu. Çoğu suikastçi çift olarak çalışır. *Diğer adam nerede?*

Nefesimi tutarak hendeğe geri döndüm. Sıçrayan topumu geri almalıydım. Hasarı en aza indirin. "Bu araba sizin üzerinize kayıtlı değil, değil mi?" "Hayır, pek sayılmaz."

Kenardan baktım. Adam gitmişti ya da kafamızı dışarı çıkarmamızı bekliyordu. "Güzel, çünkü artık delik deşik oldu." Araç muhtemelen hattan çıkarılmış ve garajına konulmuştu, para sayesinde izi tamamen sürülemezdi. "En iyi ne olup bittiğini bildiğim zaman çalışırım."

"Bilinecek bir şey yok. Bence buradan gitmeliyiz."

Yanımda çıplak bir varlık vardı ve döndüğümde onun gitmiş olduğunu gördüm. Hayal kırıklığı öfkemi bastırdı. "Trent!" Fısıldadım, onu sarp ormana doğru takip ederken tökezledim. "Suikastçılar çiftler halinde seyahat eder. Başboş dolaşmayı keser misin! Sen çok ileride olursan işimi yapamam!"

Sıçratma topum hala dışarıda bir yerdeydi. Herkes onları kullandığını biliyordu. Tereddüt ederek yola geri döndüm, suikastçıyla karşılaşma ihtimalime karşı kaçırma ihtimalimi tarttım.

Yumuşak bir homurtu ve itiş kakış beni etrafımda döndürdü. Yolun hemen dışındaki çalılıkta iki kişi boğuşuyordu.

İçimden adrenalin akıyordu. Öne doğru sıçrayarak, saçlarımın uçları uçuşmaya başlayana kadar ley hattını çektim. Trent yumuşak bir çığlık atarak döndü ve adamın bileğine tam isabet etti. Küfür eden adam silahını bıraktı ve onun yerine kolunu Trent'in boynuna doladı. Bu öldürmek için değil, zapt etmek için bir tutuştu. Durmak için kaydım, çaresiz değildim, ama adama bir ley hattı ile vurursam, Trent onu da alırdı. *Onu öldürmeye çalışmıyor. O zaman neden etiketledi?* Bu düşünce aklımı kurcaladı ama dikkatimi veremedim. Trent adamın pençesindeydi ve nefes almak için savaşıyordu. İleri doğru koştum, Trent saldırganı başının üzerinden kaldırmaya çalıştığında geri dans ettim, ama adam onun iki katı ağırlığındaydı ve tepe ona karşı çalışıyordu. Çırpınan Trent dirseğini adamın ortasına çarptı ama o yine de dayandı.

"Biraz yardım eder misiniz?" Trent hırıldadı.

Kaşlarımı çatarak ellerimi yumruk yaptım. "Kımıldama."

"Urgh . . . Rachel!" Dengemi bulduğumda Trent tükürdü. Bu aptal ayakkabıları giyiyordum. Bu canımı yakacaktı.

"Haaaaaeah!" Çığlık attım ve elimdeki her şeyi bir hilal tekmesinin arkasına koydum. Tekme adamın şakağına mükemmel bir şekilde çarptı ve ayağıma bir acı dalgası yayıldı. Nefes nefese, tüm ağırlığım sol ayağımın üzerinde, sağ ayağım zonklayarak durdum. Trent umutsuzca adamın boynunu sıkıca kavrayan elini sıkarken, "Bekle," dedim.

Adam yumuşak bir iç çekişle geriye doğru düştü ve Trent'i de kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. Bir gümbürtüyle yere çarptılar. Trent bir an için bana göz kırptı, sonra adamın kolunu itti.

Ayağa fırlayan Trent, takım elbisesini çekiştirerek düzeltti. "Bu biraz yakındı, değil mi?" diye homurdandı boynunu hissederken.

Hâlâ Trent'i kurtarmış olmanın verdiği adrenalinin etkisindeydim ve adamın nabzını yoklamak için çömeldim. Bu Bay Glock değildi. Ayağım acıyordu ve yükselirken ağırlığımı ondan uzak tuttum. "Yumruğumu kullanmamı ve Ivy'ye neden bifeğimi kesmek zorunda olduğunu açıklamamı mı tercih edersin?" Trent sustu, ben de bir ayağımın üzerinde durup diğerini ovuşturdum. Gitmemiz gerekiyordu. Adamı ararsam hiçbir şey bulamazdık. "Çıktı. Hadi gidelim. Üzerindeki etiketi çıkarabilirim ama biraz zamana ihtiyacım var."

"Onu burada mı bırakmak istiyorsun?"

"Savcılığa gidip saldırı suçlamasında bulunmayacak. Başarısız oldu. İşvereni yaşamasına izin verirse şanslı sayılır." Sanki onu öldürebilirmişiz gibi. Tereddüt ederken, Trent'in boynuna dolanmış kolunu düşündüm. Hayır. İstesem bile onu öldüremezdik.

"Belki de haklısın." Şaşırtıcı bir zarafetle dik hendeği tırmandı ve yola çıktı. Etiket konusunda endişeli görünmüyordu. Belki de onu kendisi etkisiz hale getirmişti.

Moralim bozulmuştu, daha kolay bir çıkış yolu aradım. "Lanet olsun, Trent.

Şimdi defolup gider misin?" Tepeye çıkmak için bir yol bulduğumda şikayet ettim.

Trent arabadan dönüyordu, başı öne eğikti. "Özür dilerim," dedi kırılmamış topumu bana uzatırken. "Neler olduğunu bilmiyorum. Sanırım yarım mil ötede bir restoran var. Bir taksi çağırabiliriz. Etrafımızda insanlar olursa kendimi daha iyi hissederim."

İşin tuhafı, ben de isterdim. Onu her kim hedef aldıysa, karanlık bir sokakta olmasını istemişti, tanıkların olduğu bir yerde değil.

Başka bir şey söylemeden arabayı geride bıraktı ve dik, virajlı yoldan yukarı doğru tırmanmaya başladı. Ben de onu takip etmek için acele ettim ve bana verdiği sıçrama topunu çantama, kırılırsa beni büyülemeyeceği bir yere bıraktım. "Trent, son zamanlarda ölüm tehditleri konusunda en aktif olan kim?"

Tepeyi tırmanırken duruşu eğikti. "Hiçbir şey göze çarpmıyor." "Hiçbir şey göze çarpmıyor mu?" Onunla aynı hizaya geldim, nabzım hızlı atıyordu. "Bak, burada

Burada başka biri daha var. Suikastçılar her zaman çiftler halinde seyahat eder."

Bana yan yan baktı. "Arabayı neden terk ettim sanıyorsun?"

Arabayı neden terk ettim sanıyorsun? Düşüncelerimle alay ettim, sonra vazgeçtim. "Ivy'yi arayayım," dedim. "Bizi o alabilir. Bu gece marinada olacağını kim bilebilirdi? Tuş takımında hangi numarayı tuşlayacağını kim bilebilirdi?"

Sessizdi. Cırcır böcekleri korolarına devam etmişti ve nehirde bir tekne sesi duydum. "Quen? Ellasbeth?"

Adımları sallanıyordu, ben de üzerine atladım.

"Ellasbeth'e mi söyledin?" Şaşkınlıkla söyledim. "Tanrı aşkına, neden?"

"Tekneyi görmek istedi ama bu o değil. Kim olduğunu bilmiyorum ama o değil."

Yalan söylüyordu. Asıl soru bana mı yoksa kendisine mi yalan söylediğiydi. Zayıf ay ışığı yolun karşısındaki bir ağın üzerinde parlıyordu ve zincir bağlantı çitini bulduğumuzda kısa bir süre geri çekildik. Yolun tam karşısında uzanıyordu. Otuz metre yukarısında, asfalt bir yol ona dik olarak uzanıyordu. Birinin bağlantılarda açtığı kesiği görünce, Trent'in geçebilmesi için kenara çektim. "Bu kadar kör olmak sana yakışmıyor," dedim usulca.

"O benim çocuğumun annesi."

Ama bunu söylerken mutlu görünmüyordu ve ben de ona baktım, aramızda bir çit vardı. "Kesinlikle." Lucy gibi harika bir şey nasıl olur da Ellasbeth gibi kötü birinden kaynaklanabilirdi? "Tam velayet için savaşıyor, bu seni dışarı çıkarmak anlamına gelse bile."

Yüzünü buruşturan Trent, çiti benim için içe doğru eğdi. "Ben bekâr olduğum sürece, onun her şeye sahip olma şansı var. Beni şimdi öldürmek hiçbir amaca hizmet etmez."

Gözlerim yakındaki karayolunda, kayarak geçtim. Otuz adım sonra medeniyete geri dönmüş olacaktık. "Araba," dedim, önümdeki ağaçların ışığını görünce.

Motor sesini duyunca. "Onları indirmemi ister misin?"

Gözlerini yoldan ayırmayan Trent beni bir ağacın arkasına çekti. Ani kavrayışıyla kalbim çarpmaya başladı ve yaklaşan ışık ve ses, küçük bir kızken saklambaç oynarken hissettiğim korku ve heyecan duygularını geri getirdi. "Ellasbeth beni öldürmeye çalışmıyor," diye fısıldadı ve titrediğimi fark edince kızardım.

Nefesimi tutarak arabanın geçişini izledim. Boyu benimkine dayanmış, elleri omuzlarımı kavramıştı. Şarap ve tarçın kokusu üzerime çöktü ve reddedilmiş tutku hissiyle gözlerimi kapattım. "Gittiler," diye fısıldadım ve elleri kayıp gitti.

Sessiz adımlarla geri çekildi. Sırtım onun olduğu yerde üşüdü ve gölgelerin arasında durup ona baktım, hissetmeye hakkım olmayan bir kayıp hissettim. "Sinyaliniz var mı?" dedi sonunda.

Başım öne eğildi ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Telefonu çevirip ani ışıktaki gözlerimi kısıtım. "Evet."

"Güzel. Ivy'yi ara."

Sesi kısıktı. Dalgın bir şekilde, geldiğimiz yöne doğru döndü.

Ivy'yi bu işe karıştırmayı kabul etmesinin alışılmadık olduğunu düşünerek numarasını bulmak için kaydardım. Ivy beni mutfağımdaki büyü kitaplarından daha fazla hayatta tutmuştu ama bu güvenin ona da uzanması alışılmadık bir şeydi. Telefonu kulağıma götürürken "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Bir güve kanadı olabilecek kadar yumuşak bir çıtırtı içime işledi. Başım yukarı kalktı. Hiçbir şey göremiyordum, gece görüşüm telefonun ekranı yüzünden bozulmuştu. *Çiftler halinde geziyorlardı.*

"Hayır!" Trent alçak ama kararlı bir sesle bağırdı ve içime girdiğinde nefesim kesildi. Nefesimi tuttuğumda yerin omzuma ve kalçama çarptığını hissettim. Yarım saniye sonra Trent'in ağırlığı üzerime çöktü ve rüzgârı içimden söküp aldı. Başım toprağa çarptı ve yıldızlar patladı. Yapamadım. alamadım. Nefes alamadım.

Trent'in ağırlığı kayboldu. Çırpınarak bir dirseğimin üzerine kalkmayı başardım. Ayaklarımın üzerinde sendelerken nefes nefese kaldım, kamburum çıkmıştı ve canım yanıyordu. Beş adım ötede, Trent kendisinden daha ince ve daha hızlı bir adamla dövüşüyordu. *Vampir miydi? Ama vampirler genellikle suikastçi işi yapmazlardı. Ay ışığı Trent'in elinde değil, bir bıçağın üzerinde parlıyordu.*

Beni gören ikinci suikastçi bir hamle yapar gibi yaptı, sonra döndü ve bana doğru koştu. Ben.

Trent'ten alçak ve ilkel bir hırıltı geldi, beni derinden sarstı. O Kendini ona doğru fırlattı, sırtına indi ve onu birkaç santim öteden yere düşürdü. Ayak bileğim kırıldı ve tekrar yere düştüm. Saçlarımı gözlerimden savurdum. Trent üç hızlı ve kararlı hamle yaptı ve ben de mide bulandırıcı kemik kırılmalarını ve adamın boğuk acı çığlıklarını duydum. Bıçak

aniden Trent'in elinde, adamın boynuna doğru tutuldu. "Trent! Hayır!" diye bağırdım ve ikisi birden durdu.

Nefes nefese kalan Trent donakaldı. Boynunu delip beş saniye içinde kan kaybından ölmesini sağlamak onun için kolay olurdu. Ama yapmadı. Trent'in paylaşamayacağı düşünceler gözlerinin ardında dönüyor, ifadesi vahşi ve tahmin edilemez oluyordu.

"Lütfen. Başka bir yolu olmalı," dedim, Trent'in olmak istediği kişinin bu olmadığını bilmem dışında, onu öldürmesini neden umursadığımı bilmiyordum.

Trent bıçağı ondan çekince adam sarsıldı, Trent geri çekilince de onun ulaşamayacağı bir yere doğru kaçtı. Trent, "Göndericinize söyleyin, bir daha böyle bir saldırıya müsamaha göstermeyeceğim," dedi. "Bir dahaki sefere seni iki kere öldürürüm. Anladın mı?"

Adam başını salladı, Trent'in onu yenmek şöyle dursun, yaşamasına izin vermesine şaşırdığı belliydi. Gitmek için döndü ve Trent ley hattını sertçe çektiğinde kaskatı kesildim.

Trent tam olarak Latince olmayan bir cümle mırıldandığında yüzümü buruşturarak hiçbir şey yapmadım. Elleri parlıyor, ifadesindeki öfkeyi aydınlatıyordu. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, son bir kelime söyledi.

Tılsımı görmedim bile, ama kaçan adam haykırdı, tökezleyerek çitlere düştü ve inledi. Büyülü bir kalıntı olabilirdi ama kimsenin dışarı çıkıp bunu biriyle ilişkilendirmeye çalışacağından şüpheliyim, hele de Trent'le; üstatlardan biri tarafından onaylanmış profesyonel bir vuruş değilse.

Ama kalbimin çarpmasının nedeni bu değildi. Suikastçılar Trent için gitmiyorlardı. Benim için gidiyorlardı. *Vampirler suikast işi yapmaz*. Kahretsin. Cormel. Trent bu yüzden Ivy'yi aramamı istedi. Aman Tanrım. Bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı.

Trent ay ışığında kambur bir gölgeydi ve ben onu izlerken telefonumu almak için eğildi. Üstümüzden bir araba geçti. "Gidelim," dedi ve telefonu bana uzatarak, "Ofisime dönmem gerekiyor."

Elini omzuma koydu ve ani bir farkındalıkla sıçradım. Arabayı kullanması gereken kişi bendim. Etiket bana çarpmalıydı, Trent'e değil. Cormel onun ruhunu beklemekten yorulmuş ve baskıyı konuşmadan eyleme dönüştürmüştü. Ama neden? Kimseyle görüşmüyordum. Cormel, Trent ve benim, ah . . .

Elimi karnıma koyarak Trent'e doğru bir bakış attım. Kızgındı, son yokuşu çıkmama yardım ederken düşüncelerine dalmıştı. Trent mi? Trent ve ben sevgili miyiz?

Aman Tanrım. Trent büyük bir hayır-hayırdı. Böyle bir şey *olmayacaktı*. Ama onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"İyi misin?"

Sözleri içimde bir sarsıntı yarattı ve bana uzattığı eline sertçe baktım, iki kez düşündükten sonra elini tuttum, böylece yola doğru son yokuşu çıkmama yardım edebilecekti. Parmakları benimkilerde sıkıydı ve onları vücudumda gezdirme düşüncesini bastırdım. Çarşafplarımın arasındaki o zarafet... tadını çıkarabileceğim o güç. . . .

"Ben iyiyim," dedim, beni yukarı çekerken tökezledim. Ama değildim. Trent beni korumak için o adamı öldürmeye hazırды. Bunu gözlerinde görmüştüm. Kendini babasından ayırmayı ne kadar çok istediğini bildiğim halde bu konuda rahat olmadığımından emindim.

"Güzel."

Ama iyi değildi. Bu kötüydü. Çok kötüydü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım elimi arkama saklayıp nerede olduğumuza bakmak için yola bakarken.

Eli sırtımın küçük kısmına dokundu ve Cincinnati'ye doğru yola çıktık. "Ne zaman istersen."

Ama korktuğum şey de tam olarak buydu.

\ #EH 10PX fl / £S BE STS EŁ ŁI ă6 A8I HOR

KIM HARRISON

**Rachel Morgan'ın son romanından bir alıntı,
Ölümsüz Havuz, 25 Şubat 2014 tarihinde satışta!**

Bölüm 2

Köprüye ve ötesindeki Hollows'a doğru öğleden sonra trafiğiyle mücadele ederken güneş Cincinnati'nin binaları arasında yavaşça parlıyordu. Eyaletler arası yol tıkanmıştı ve en sağ şeritteki bir kamyonun arkasına yerleşip yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemek, trafiğe girip çıkarak belirtilen limiti korumaya çalışmaktan daha kolaydı.

Radyom açıldı ama tüm haberler vardı ve hiçbirisi iyi değildi. Trent'in tesisindeki yanlış ateşleme bu sabahki tek olay değildi ve dram skalasında o kadar aşağıdaydı ki, ağır yanıklar nedeniyle yoğun bakımda olan aşçılık sınıfı ve bir kahvehanenin çatısına çarparak üç kişinin yaralanmasına neden olan bir kirişin ani çöküşü tarafından fark edilmemişti bile. Kum kapanı kraterimin daha büyük bir şeyin parçası olduğunu düşünmeme neden olan 71 koridorunun tüm doğu tarafı darmadağınktı. Yanlış ateşlemeler o kadar yaygın değildi, genellikle parti bazında kümelenir ve asla sadece zaman ve mekanla bağlantılı olmazdı.

Jenks sessizdi, dikiz aynasına yaslanırken endişeli yeşil bir toz onu bulandırıyor. Ama hikâye bir temizlik ekibinin ölü bulunmasına dönüştüğünde, görünürdeki neden vücutlarındaki ani yağ eksikliğinden kaynaklanan beyin hasarı olduğunda, dehşet içinde kapattım.

Jenks'in topukları cama çarptı. "Bu iğrenç."

Başımı salladım, şimdi eve gidip haberleri açacağım için endişeliydim. Ancak ani bir beyin dokusu eksikliğinden ölmenin ne kadar acı verici olacağını düşünmemeye çalışsam da zihnim değişti. Trent'te düşündüğüm şeyi gerçekten görüyor muydum, yoksa sadece istediğim şeyi mi yansıtıyordum? Yani, adam istediği gibi olma özgürlüğü dışında her şeye sahipti. Neden beni istesin ki? Ve yine de, oradaydı, gitmeyi reddediyordu.

Sürünerek ilerlerken dirseğimi açık pencereye dayadım, bir kıvrımı parmağımın etrafında döndürdüm. Basın bile aramızda bir şeyler olduğunu söyleyebilirdi ama onlara bunun tehlikeli, iyi saklanmış sırların paylaşımı olduğunu söyleyemezdim, boxer mı yoksa külot mu giydiğini bilmenin tanıdıklığı *değil*. Trent'in herkesin ondan beklediği şeyle ilgili sorunları olduğunu biliyordum. Günlerinin uzun olduğunu biliyordum, özellikle de Ceri gittiğinden ve Quen ile kızlar zamanlarını Trent ve Ellasbeth arasında bölüştürdüklerinden beri. Ama zamanını doldurmak için benden güvenlik içinde çalışmamı isteyerek siyasi felakete davetiye çıkarmaktan daha iyi yollar vardı - bu işte iyi olmam bir yana. Bu konuyu konuşmamız ve akıllıca olanı yapmamız gerekecekti. Bir kez olsun akıllıca olanı yapacaktım. *Peki neden içim acıyor?*

"Rache!" Jenks dikiz aynasından bağırdı ve dikkatim önümdeki kamyonaya kayd.

"Ne!" İrkilerek geri bağırdım. Ona vurmaya yakın bile değildim.

Yeşil ve ekşi peri tozları, esintide kaybolmak için üzerinden elendi. "Peri osuruğu gibi üçüncü kez söylüyorum, bu şeyin içindeki hava akımlarını değiştirir misin? Rüzgâr kanatlarımı paramparça ediyor."

Isınarak, kanadındaki yırtıktan sızan toza baktım. "Özür dilerim." Camımı yarıya kadar açarak arka iki camı kırdım. Jenks kendini yeniden topladı, tozu daha hoşnut bir sarıya dönüştü.

"Teşekkürler. Neredeydin?" diye sordu.

"Ah," diye geçiştirdim. "Dolabım," diye yalan söyledim. "Bu gece ne giyeceğimi bilmiyorum." Bu gece. Bu konuyu açmak için iyi bir zaman olabilirdi. Trent'in bunu düşünmek için üç ayı olacaktı.

Üstü açık siyah arabalı bir çocuk trafiğe girip çıkarak araba boyu ilerlerken Jenks bana güvensizlikle baktı. "Uh-huh," dedi. "Trent'in kızları yarın geri geliyor, değil mi?"

Peri yalan söylediğimi anladı. Anlaşılan auram değişmişti. "Evet," dedim, küstah olmaya çalışarak. "İzin kullanabilirim. Trent on dört yaşında yaşayan bir vampir kızıdan daha sosyal." Gerçi o da aynı hızla mesaj atabiliyordu.

Jenks'in kanatları bulanıklaştı. "Üç aydır para yok ..."

Direksiyonu sıkıca kavradım ve köprüye giden rampaya girdim. "Kiran bende, peri. Rahatla."

"Tink'in küçük pembe gül goncaları!" Jenks aniden patladı, kanatları bulanıklaşarak görünmez oldu. "Neden sadece adamla seks yapmıyorsun?"

"Jenks!" diye bağırdım, sonra frene bastım ve üstü açık arabadaki çocuk önümdeki kamyonun önünü kesince direksiyonu kırdım. Refüje çıkıp tekrar yola döndüğümde lastiklerim patladı ama arabadaki pisliğe kızmaktan çok onun söylediklerinden utanmıştım. "Öyle bir şey değil."

"Öyle mi?" dedi, tozunda meraklı bir gümüş rengi vardı. "Seni ve Trent'i izlemek, dudaklarının nasıl çalıştığını henüz bilmeyen iki çocuğu izlemek gibi. Ondan hoşlanıyorsun."

"Sevilmeyecek ne var?" Köprüdeki trafiğin azalmasını takdir ederek homurdandım.

"Evet ama geçen yıl ondan nefret ettiğini sanıyordun. Demek ki ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Ellerim kenetlenmişti ve onları direksiyonun üzerinde gevşemeye zorladım. "Bunun seks hakkında konuşmaktan başka bir anlamı var mı?"

Ayaklarını dikiz aynasına vurmak için salladı. "Hayır. Hepsi bu kadar."

"Adam nişanlı," dedim hayatımın bu kadar şeffaf olmasına sinirlenerek.

"Hayır, nişanlı değil."

Köprü kirişleri yeni gölgeler oluştururken ve Jenks'in tozu bir güneş ışını gibi parlarken, "Olacak," diye karşılık verdim. *Yine olacak.*

Jenks homurdandı. "Evet, o Cincy'de yaşıyor, kız da Seattle'da. Eğer ondan hoşlansaydı, yanına taşınmasına izin verirdi."

"Bir çocukları var," dedim kesin bir ifadeyle. "Evlilikleri Doğu ve Batı Yakası elf klanlarını sağlamlaştıracak. Trent'in istediği de bu. Herkesin istediği bu. Bu olacak ve ben buna karışmayacağım."

"Ha!" diye havladı. "Ondan hoşlandığını biliyordum. Ayrıca, aşkı planlamazsın, kendiliğinden olur."

"Aşk!" Üç araba önümdeydi, kornalar çalıyor ve fren lambaları yanıp sönüyordu. Sorun çıkacağını tahmin ederek yavaşladım. "Bu aşk değil."

"O halde şehvet," dedi Jenks, bunun yine de aşktan daha iyi olduğunu düşünüyor gibiydi. "Yoksa neden o topu patlatasın ki? Biraz aşırı korumacı, değil mi?"

Dirseğim cama sıkıştı ve başımı elimin içine düşürdüm. Trafik durmuştu ve güneşin altında bir noktaya doğru ilerledim. Aşık değildim. Ya da şehvet. Sarhoş değilim öpücüğüne rağmen Trent de değildi. Yalnız ve savunmasızdı, ben de öyleydim. Ama son bir aydaki tüm bu nişanlanmaların normal olup olmadığını ya da evden çıkmaya çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Benimle. *Kes şunu Rachel.*

Arkamda bir korna çaldı ve bir araba boyu ilerledim. Trent'in önünde Ivy'nin koşularından daha iyi planlanmış bir hayat vardı. Ellasbeth ve kızları Lucy de oraya uyuyordu. Ray de öyle, gerçi küçük kız onunla bir damla kan bile paylaşmamıştı. Trent daha fazlasını istiyordu ama aynı anda iki şey birden olamazdı. Denemiştim ve bu beni neredeyse öldürüyordu.

Bakışlarım omuz çantama ve içindeki golf topuna kaydı. "Patlama muhtemelen 71. koridoru etkileyen şeyle aynıydı," dedim. "Aşırı tepki verdiğim için değil."

Jenks burnunu çekti. "Benim fikrimi daha çok sevdim."

Trafik neredeyse yeniden hızlanmıştı ve köprünün hemen üzerindeki çıkışta inmek için şerit değiştirdim. Bir kirişin altından geçtik ve üzerimden bir karıncalanma tabakası geçti. Şaşırarak kanat seslerine baktım ama hiçbir şey göremedim. *Neden parmak uçlarım karıncalanıyor?*

"Dostum!" Jenks haykırdı. "Bunu hissettin mi? Bektan bir tost, Rache! Auran bembeyaz oldu!"

"Ne?" Bir nefes aldım, sonra lastiklerin gıcirtısıyla dikkatim öne doğru kaydı. Frene bastım. Hem ben hem de önümdeki araba sola doğru sarsıldık. Önümüzde bir araba sağa daldı. Arkamda lastikler gıcırdadı, ama bir şekilde hepimiz durduk, sarsıldık ama bir çizik bile yoktu.

"Bahse girerim o çocuk yapmıştır," dedim, adrenalinim öfkeye dönüşmüştü. Ama sonra

Solgunlaştı, arabaların üzerinde yükselen devasa sonsuzluk baloncuğu karşısında gözleri büyüdü. "Jenks!" Bağırdım ve o da döndü, telaşla havaya fırladı. Kabarcık

devasaydı, gümüş kenarlı siyah parıltılarla kaplıydı ve üzerinde kırmızı enerji lekeleri uçuşuyordu. Hiç bu kadar yavaş büyüyen bir balon görmemiştim ve tam üzerimize doğru geliyordu.

"Git!" Bağırdım, emniyet kemerime uzandım ve arabadan çıkmak için çabaladım. Başka kimse hareket etmiyordu ve Jenks dışarı fırladığında, koruma çemberi oluşturmak için bir çizgiye uzandım. Ama suyun üzerindeydim. Hiçbir yolu yoktu.

Dönerken birinin kapısına çarptım ve kapı açıldı. Ayağıma çarpan baloncukla birlikte telaşla omzumun üzerinden bakarak ayağa fırladım. "Hayır!" Ayağım ölürken çılgılık attım. Kaldırıma çarptım ve arabanın gölgesine düştüm. Birden nefes alamaz oldum. İçime hava yerine kahverengimsi kırmızı parıltılar aktı ve kulaklarım tüy sesleriyle doldu. Göremiyordum. Kaldırımı iterken parmaklarımda hiçbir his yoktu. Hissedecek hiçbir şey yoktu.

Kalbim atmıyor! Tüylerin sesi katı bir uyuşukluğa dönüşürken çılgınca düşündüm. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Sanki kahverengi bir sisin içinde boğuluyordum. Panikle tekrar bir çizgi aradım ama hiçbir şey yoktu. Bu da neydi böyle?! Eğer bunu çözebilirim, onu kırabilirdim.

Yavaş bir uğultu büyüdü, yumuşak bir sesle kesilene kadar acı verecek kadar yüksekti. Önümde bir parıltı süzüldü, sonra bir başkası. Nefes almıyordum ama boğulmuyordum da. Yavaşça kükreme tekrar başladı, yumuşak bir sessizlikle sona ermek üzere bir kreşendoya yükseldi.

Bu benim kalbim, diye aniden fark ettim, sanki ağır çekimdeymiş gibi nefes verirken daha fazla parıltı gördüm ve bununla birlikte biliyordum. Bir atalet sönümlleme alanına hapsedilmişim. Bir kaza olmuş ve bir güvenlik tılsımı arızalanmıştı. *Ama neden hepimizi kuşatacak şekilde yükselmişti?* Düşündüm, chi'min derinliklerine uzandım ve orada depoladığım sonsuz enerjiyi bir araya getirdim. Bir ley hattına bağlanmadan koruma çemberi oluşturamazdım ama büyü yapabileceğime emindim.

Separare! diye düşündüm ve acı veren bir anilikle dünya patladı. "Oh Tanrım," diye inledim, ışık gözlerimi yakarken gözlerim kapalıydı. Ateş görünüyordu

üzerimde parladı ve hafif bir sıcaklığa dönüştü. Nefes nefese gözlerimi açtığımda bunun sadece içinde yattığım güneş ışını olduğunu gördüm. *Güneş ışını mı? Gölgeye düşmüştüm. Peki arabalar nerede?*

"Rachel!" diye fısıldadı tanıdık, gri bir ses dikkatle ve gözlerimi kısan bakışlarımı başımın üstündeki kirişlerden elime çektim. Ivy onu tutuyordu, uzun soluk parmakları titriyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Dedim ve o da beni yolun ortasında kucakladı.

"Tanrı'ya şükür iyisin," dedi, vampir tütsüsünün kokusu üzerime yayılıyordu. Her şey acı verecek kadar keskin, rüzgâr daha serin, güneş ışığı daha parlak, FIB ve I.S. sirenlerinin gürültüsü daha yüksek, sarmaşık kokusu burnumda keskin hissediliyordu.

FIB ve I.S. sirenlerinin sesi daha mı yüksekti? Kafam karışmıştı, beni neredeyse nefes alamayacak kadar sıkı Ivy'nin sırtını sıvazladım. Bayılmış olmalıydım çünkü köprünün Hollows ucunda bir barikat vardı. Arabaların çoğu gitmişti. I.S. ve FIB araçları, itfaiye araçları ve ambulanslar yerlerini almış, tüm ışıkları yanıyordu. İki bölümden ve en az üç maaş derecesinden polislerin ortalığı karıştırdığı, kötü giden bir sokak partisine benziyordu. Arkamda daha fazla gürültü vardı ve görmek için Ivy'den ittim.

Gözleri kırmızı çerçeveliydi; ağlıyordu. Gülümseyerek beni bıraktı, uzun siyah saçları serbestçe sallanıyordu. "Üç saattir dışarıdasın."

"Üç saat mi?" Nefes nefese yankılandım, arkamda Cincy tarafında da aynı şeyleri görüyordum. Daha fazla araba, daha fazla polis aracı, daha fazla ambulans . . ve sekiz kişilik bir sıra, yüzleri açık, bana hayatta olduklarını söylüyorlardı, muhtemelen hala içinde bulunduğum şeyin içinde sıkışıp kalmışlardı.

"Arabada değildin, bu yüzden seni bırakmalarını sağladım," dedi ve kendimi kaskatı ve hafif hasta hissederek ona döndüm.

Çantam yanında duruyordu ve onu daha yakına çektim, kumaşı parmak uçlarımda alışılmadık derecede sert bir şekilde sıyrılıyordu. "Ne oldu? Jenks nerede?"

"Yiyecek bir şeyler arıyor. O iyi." Ayağa kalkmama yardım etmek için ayağa kalkarken botları kaldırıma vuruyordu. Titreyerek ayağa kalktım. "Olay olur olmaz beni aradı. Buraya istihbarattan önce geldim. Medyaya, atalet sönümleyici bir tılsımın köprüdeki tüm araçların güvenlik büyülerini tetiklediğini söylüyorlar."

"İyi hikaye. Ben olsam buna sadık kalırdım." Köprünün kenarına ve bir direğin gölgesine doğru topallayarak ilerlerken ona iyice yaslandım. "Ama o tür tılsımlar bunu yapamaz."

"Rachel!" diye seslendi tiz bir peri sesi ve Jenks güneşten aşağı inerken gözlerim kamaşarak başımı kaldırdım. "Kalkmışsın! Bak, Ivy. Sana iyi olacağını söylemişim. Bak, aurası bile normale döndü."

Bu iyi bir şeydi ama burada bir düzen görmeye başlamıştım ve bu hoşuma gitmiyordu. "İyi çıktın mı?" diye sordum ve Ivy'nin omzuna kondum.

"Tabii ki evet. Bu birden fazla büyü değildi. Her şeyi izledim. Tek bir baloncuktu ve o pislik şoförlü siyah arabadan geldi."

Ellerim titreyerek soğuk korkuluklara yaslandım. İki sağlık görevlisi bize doğru geliyordu ve irkildim. "Oh, kahretsin," diye fısıldadım, onlar üzerimize doğru gelirken Ivy'nin kolunu tuttum, tıbbi aletler ceplerinden ve sıkı tutuşlarından fırlıyordu.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim!" Birincisi beni tekrar oturtmaya çalışırken bağırdım ve ikincisi gözlerimde bir ışık yakmaya başladı. "Bu sadece bir atalet sönümleme tılsımıydı. Sanırım o kadar büyüktü ki sıradan metabolik fonksiyonlar onu kıramadı. Standart bir kırılma tılsımı kullanarak çıktım. Ve şu ışığı gözlerimden çeker misin?"

"Kırılma tılsımı mı?" dedi bana tansiyon aleti takmaya çalışan kişi ve ben de başımı salladım, ambulans ekiplerinde en az bir cadı bulundurma zorunluluğu olduğu ve onun neden bahsettiğimi bildiği için mutluydum.

"Her şeyi denemeye hazırım," dedi ilki, sıradaki insanlara bakmak için dönerek.

"Susamış olarak uyanacaklar," dedim ama onlar çoktan yeni bir amaçla çarşafaların altındaki insanlara geri dönmeye başlamışlardı. Ivy beni o korkunç sıraya sokmalarına izin vermediği için şükrederek kolunu sıktım. "Teşekkürler," diye fısıldadım ve parmakları benden kaydı.

"İşe yarıyor!" diye coşkulu bir çığlık geldi ve bir adam ayağa kalkarken bir tezahürat yükseldi, halsizdi ve bir elini gözlerinin üzerine tutuyordu.

Bu durumdan uyanan tek kişi ben olmayacağım için çok mutluydum. "Arabam nerede?" Arabamı ararken sordum ve Ivy yüzünü buruşturdu.

"I.S. haciz, sanırım."

"Harika." Anahtarlarım hâlâ içindeydi ve yorgun bir şekilde golf topumun hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için çantama baktım. "Pekâlâ, burada kimin bana bir iyilik borcu var?"

Jenks, Ivy'nin omzundan kalktı ve havada dönerek Cincinnati'ye doğru baktı. "Edden."

Başımı sallayarak kendimi toparladım ve Ivy tökezlersem beni yakalamak için havada asılı dururken o yöne doğru ilerledik. Şaşırmıştım. FIB'nin, yani Federal Inderland Bürosu'nun sokak gücünün yüzbaşıları olan Edden pek dışarı çıkmazdı ama bu olay şehir merkezindeki kulelerinden altı blok ötede gerçekleşmişti ve hem insan hem de Inderland Güvenliği yargı yetkisi için savaşıırken, I.S.'nin hiçbir şeyi halının altına süpürmediğinden emin olmak isteyecektir.

Cincy tarafındaki kaos daha da kötüydü ve hala arabaları dışarı taşıyorlardı. Ne yazık ki hiçbirisi benim değildi. Ablukanın arkasında daha da fazla resmi araç ve onların arkasında da beklenen haber minibüsleri vardı. Tepemde bir helikopter gümbürdeyince yüzümü gizlemeye çalışarak irkildim. *Üç saat mi?*

Ama yoldaki gölgeler geçen zamanla uyumluydu ve Edden'ı ararken o atalet balonunu düşündüm. Onları o kadar büyük yapmamışlardı ve bu, birinin diğerini tetiklediği basamaklı bir reaksiyon da değildi. Bir sabah boyunca yanlış ateşlenmiş bir tılsımdı. Neler oluyordu?

"Onu buldum," dedi Jenks, hızla uzaklaşarak ve Ivy onu takip etmek için eğildi

İnsanların arasında kayan bir yol. Çok dardı ve çarpmak istemediğim için ona daha da yaklaştım. Her şey alışılmadık derecede yoğundu, güneş bile.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedim zavallı bir kadına sakinleştirici ilaç arayan telaşlı bir doktordan kaçınmak için ona doğru bastırırken. Kocası iyiydi; kadın histeri krizi geçiriyordu.

"Senin hatan değildi."

Hayır, hiçbir zaman benim hatam olmadı ama bir şekilde hep ben suçlandım ve barikata ulaştığımda kimliğimi almak için çantamı karıştırdım. Ivy kendininkini çoktan göstermişti ve iki memur resmi yüzümle karşılaştırdıktan sonra geçmeme izin verdi. Jenks küçük bir spot ışığı gibi Edden'in üzerinde geziniyordu ve ben biraz daha hızlı topalladım. Vatandaş olmamanın bazı avantajları vardı, ama sadece beş santim boyundaysanız.

Yüzbaşı Edden, oğlunun görevi bırakmasının ardından Inderland ilişkiler biriminin başına geçtiğinden beri birkaç kilo almıştı. Eski asker yapısı stres kilosunu şişman değil sağlam gösteriyordu ve FIB şapkasının altından gözlerini kısarak bana bakarken gülümsedim, gözlerinde artık kaldırımda soğuktan donmadığım için büyük bir rahatlama vardı. Açık bir araba kapısının yanında durarak, bize dönmeden önce iki memura yön vermeyi bitirdi.

"Rachel!" diye haykırdı, kalın eli omzumu kısa bir süreliğine bulup içten bir şekilde sıktı. "Tanrı'ya şükür iyisin. O sen değildin, değil mi? Belki de daha kötü bir şeyi durdurmaya çalışıyordun? Nasıl bir gün geçirdiğime inanamazsın. I.S. yanlış ateşlenen tılsımlarla o kadar meşgul ki burada olduğumuz umurlarında bile değil."

"Bu sefer ben değildim," dedim açık bir beton alanda durduğumuzda. "Peki neden her şey otomatik olarak benim suçum oluyor?"

Ayı gibi bir adam bana yandan sarıldı, içimi kahve ve tıraş losyonu kokusuyla doldurdu. "Çünkü genellikle bir yerlerde bu işe bulaşmış oluyorsun." Ses tonu memnun ediciydi ama stresini görebiliyordum. "Keşke sen olsaydın," dedi, bir kolunu omzuma atıp bizi haber minibüslerinden uzaklaştırırken gözleri Ivy ve Jenks'i de kapsıyordu. "İstihbarat bana bunun kademeli bir atalet sönümlleme tılsımı olduğuna dair bir şeyler söylüyor."

Jenks ayağa kalktı ama ben onun sözünü keserek, "Bu bir atalet tılsımıydı ama tek bir tılsımdı, birlikte hareket eden bir grup tılsım değil. Benim arabamın yaklaşık üç araba önünden geldi. Muhtemelen çocuğun kullandığı üstü açık siyah arabadan." Tereddüt ettim. "O iyi mi?" Edden başını salladı ve ben de ekledim, "Benim arabamdan *bir şey* gelmedi. Eğer gelseydi, içinden çıkamazdım."

Edden alt dudağını çiğnedi, belli ki o kadarını düşünmemişi. Gerçi istihbaratçı olsa düşünürdü. Ivy gergin görünüyordu ve zorlu yolda yanımda oturup beni yardımcı hatalardan koruyacak arkadaşlarım olduğu için mutluydum. Elinde bir kucak dolusu şişe su olan bir adam geçti ve ben de susamış bir şekilde ona baktım.

"Biri zahmet edip baksa," dedim usulca, sesim suçlamaya varıyordu, "güvenlik tılsımının tetiklenmediğini görebilirlerdi. Muhtemelen başka bir yanlış ateşleme tılsımıdır. Bugün haberleri dinledin mi? Kimsenin beyni dağılmamış. Ucuz atlattık."

Edden kendini topladı ve etraftaki kafalara baktı. "Evet, bulduk. Sağlık görevlisi!" diye seslendi ve muhtemelen insanları arabalarından indirirken ezilen bir memurun şişmiş eline buz torbası koymaktan başını kaldıran kadına el salladım. "Ben iyiyim," dedim ve Edden kaşlarını çatı. "Yine de biraz su içebilirim. Arabamın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Edden'ın kaşları çatıldı. "Ahh ..." dedi, benden başka her yere bakarak. "I.S. orta noktanın güneyindeki her şeyi aldı."

Jenks'in kanatları Ivy'nin omzunda takırdadı. "Hey, hey, hey. Güle güle."

Yorgun bir şekilde iç çektim. Kimin sigortasının bunu ödeyeceğini bulana kadar önümüzdeki on iki ay boyunca otobüse binmeyecektim.

"Seni eve götürebilirim ..." Edden başladı.

Ivy elini koluma koyarak beni bozulan ruh halimden çekti. "Sorun yok Rachel. Arabam Hollows'taki köprü'nün hemen dışında."

Mesele bu değildi ve Ivy'nin eli buz hissiyle uzaklaşırken titredim. Işık gözlerimi ciddi şekilde acıtıyordu ve rüzgâr bile acı verici görünüyordu. Sanki auram hasar görmüş gibiydi ama Jenks sorun olmadığını söylemişti. *Neden beyazlaşmıştı, hem de teklemeden hemen önce?* "Edden, benim bununla hiçbir ilgim yok," diye yakındım, artık tam olarak emin değildim. "Suyun üzerinden bir hat çekemem ve istihbarat da bunu biliyor. Eğer yapabilseydim, o ... her neyse onun içinde sıkışıp kalmazdım. Çıkmak için tek yapabildiğim buydu! Bu bugün içinde bulunduğum ikinci tekleme ve ben arabamı istiyorum!"

Edden sarsıldı, gözleri elinde su olan adamdan benimkine geldi. "İkinci mi?" Islık çaldı ve adam döndü. "Diğeri neredeydi ve neden haberim olmadı?"

Ivy'nin omzuna konduğunda Jenks'in kanatları uğulduyor, uçan biri çalım atabilirse, çalım atıyordu. "Golf sahasında," dedi ve Ivy'nin gözleri sabit kaldı, bana zaten ona söylediğini söyledi. "Birisi Trent'e neredeyse bir top çarpıyordu ve o da topu saptırmak yerine havaya uçurdu. Dördüncü sahada yeni bir kum kapını yapmış."

Edden şişeye uzanırken tereddüt etmedi ama kapağı açıp şişeyi bana uzatırken gözlerini benden ayırmadı. "Hâlâ Kalamack'ın güvenliğinde mi çalışıyorsun?" dedi, açıkça onaylamayarak.

"Eğer buna çalışmak diyorsan," dedi Ivy ve soğuk su aşağı inerken yutkundum. "Edden, son üç saattir radyo dinliyorum-"

"Zavallı Rachel'ın küçük elini tutarken," diye ukalaca konuştu Jenks.

kaşlarını çattı.

Edden'in kaşları çatıldı ve uyandığım yere bakmak için yarım döndü. "Radyoyu oradan duyabiliyor muydun?"

Ivy küçük ve sivri canlı vampir köpek dişlerini göstererek gülümsedi. Kulakları o kadar iyiydi. Neredeyse Jenks'inki kadar iyi. "Köprüden beri yeni bir şey duymadım. FIB'nin veri tabanına erişimim olsaydı bunu doğrulayabilirdim ama tahminimce teklemeler saatte yaklaşık kırk beş mil hızla hareket eden ve kabaca 71'e paralel olan dar bir bantta yer alıyor."

Şişeyi indirdim, sudan daha fazla üşümüştüm. Karşımda Edden düşünceli bir şekilde nefes aldı, tuttu ve sonra verdi. "Biliyor musun? Sanırım haklısın."

Birden herkes bana bakmaya başladı ve karnım sıkıştı. "Bu benim hatam değil."

Edden tekrar bir nefes aldı ve Ivy onun sözünü kesti. "Hayır, o haklı. İlk olay Loveland'ın hemen dışındaydı. Rachel oraya yakın bir yerde değildi."

Başımı eğerek suyumu tekrar doldurdum, içimde kötü bir his vardı. Bu sabah Loveland'a gitmemiştim ama ley hattım oradaydı. Tostun üstüne sıçayım, belki de benim hatamdı.

"Yani paçayı kurtardın!" Jenks parlak bir sesle konuştu ve gözlerimi kaldırdığımda Ivy'nin de benim kadar endişeli olduğunu gördüm.

Edden hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi herkesin başının üzerinden baktı. "Kalamack için çalışmanızdan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

"Kara bir lanetten başka bir şey için kapımı çalan tek kişi o," dedim endişeyle. Her şeyin canı cehenneme, Al'la konuşmalıydım. Hattımın arızalı olup olmadığını o bilirdi. Tekrar.

Anladığına dair küçük bir homurtu çıkaran Edden omzuma dokundu. Bu olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyordu ve küçük bir gülümsemeyi başardım. "Sıkı dur, ben de arabayı I.S.'e gitmeden önce alıp alamayacağıma bakayım. Tamam mı?"

"Teşekkürler," diye fısıldadım sudan bir yudum alırken. Çok soğuktu ve dişlerim acıyordu. Jenks yüzümü buruşturduğumu fark etti ve kanatlarının uğultusu azaldı. Henüz vampirlerle uğraşacak durumda değildim, özellikle de her şey bana iki kat daha sert vuruyorsa.

Ivy, I.S. rozeti takan ve kravat takan birini ararken iki santim uzamış gibi görünüyordu. Temizlenmiş kaldırımın karşısında, büyülenmiş insanların sonuncusu da ayağa kalkıyordu. Hâlâ sedyede yatan tek kişi çocuktü. "Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Edden'a. "Kimseyi tanımıyorum ama muhtemelen burada birinin bana bir iyilik borcu var." Onay ister gibi bana baktı ve ben de başımı salladım. İyiydim ve arabamı geri alabilecek biri varsa o da Ivy olurdu.

Edden tanıdık bir yüz ararken, "Harika," dedi. "Jenks, Rachel'la kal. Basından kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyorum," dedi.

pantolonunu yukarı çekti ve kravatını sıktı. "Hemen döneceğiz. Birilerinin şu yapmamız gereken bilgi paylaşımı konusunda bilgi tazelemeye ihtiyacı var."

Gözlerimi devirip ona şans diledim, Ivy kolunu onun koluna doladı ve köprüyü geçip her şeyin bittiği Hollows'a doğru yola koyuldular. "Sadece korkuyorlar, Edden," dediğini duydum Ivy'nin, kalçalarında boğucu bir salınım vardı. "FIB adli tıp onları yerin dibine sokabilir ve kötü görünmekten bıktılar."

Onları izlerken gülümsememe engel olamıyordum, adamın yuvarlak ve sert formunun yanında kadının ince zarıflığı, ikisi de çok farklıydı ama önemli noktalarda birbirlerine benziyorlardı.

Jenks yüzünde acı dolu bir ifadeyle, "Ah, affedersin, Rache," dedi. "İşemem lazım. Kıpırdama."

Etrafa bakındım, yaslanabileceğim bir araba gördüm. "Tamam."

Burnumun hemen önünde süzülürken kanatlarının uğultusu arttı. "Ciddiyim. Kımıldama."

"Tamam!" dedim. Arabaya yaslanarak söyledim ve o da köprünün kenarından atladı.

İç çekerek, çekilmekte olan son arabanın ısrarlı bip sesine döndüm. Haber ekiplerinin çoğu iyileşmekte olan büyü mağdurlarıyla birlikte ayrılmıştı ve sayıları azalmaya başlamıştı. Son moda siyah takım elbiseli bir adam dikkatimi çekti, o ana kadar çekilmekte olan Toyota'nın arkasına saklanmıştı ve parmaklarını tıkırdatarak telefonuna bakarken kaşlarımı çattım. Sorun elbisesi ya da saç kesimi değildi -hem modaya uygun hem de benzersiz- sorun zarafetiydi. *Yaşayan vampir mi? Ne zamandan beri alet edevattan hoşlanıyorlar?*

Köprüde uzaktan bir patlama sesi duyuldu ve adam başını kaldırdı, gözleri benimkilere takılana kadar taradı.

Rüzgârda dalgalanan sarı saçlarını, kulağının arkasına sıkıştırdığı zarafetini, beni bir aşağı bir yukarı süzerken takındığı bilmiş, sinsî gülümsemesini gördüğümde içimi bir ürperti kapladı. Birden kendimi yalnız hissettim. "Jenks!" Tısladım, muhtemelen beni duyduğunu biliyordum. Bu adam FIB değildi ve yaşayan bir vampir olsa bile kesinlikle I.S. değildi. Takım elbisesi nüfuzlu olduğunu söylüyordu ve neredeyse kendinden emin görünüyordu. "Jenks!"

Dikkatini tekrar telefonuna veren adam birkaç tuşa daha bastı, telefonu cebine koydu, arkasını döndü ve uzaklaştı. Üç saniye içinde gitmişti.

"Jenks!" diye bağırdım ve peri fırladı, tozu öfkeli bir yeşile dönüşmüştü. "Yüce Tanrım, Rache, bana onu sallamam için bir şans ver, olur mu?"

Sıcak arabanın üzerindeki ellerim yandı ve kalabalığı tararken parmaklarımı kıvırdım. Yavaş yavaş nabzım yavaşladı. "Auramın iyi olduğundan emin misin?" Birdenbire sordum.

Ellerini en iyi Peter Pan duruşuyla kalçalarına koyarak, "Beni sen çağırdın.

Bu konuda geri mi döndün?"

"Sanırım yanlış ateşlemelerle bağlantılı olabilir," dedim dürüstçe ve bana şüpheyle baktı.

"Evet, ama sen diğerlerinin yakınında bile değildin. Sen değildin, Rache."

"Sanırım." Kalbim küt küt atarken arabaya yaslandım, kollarımı ortama doladım. Jenks'e bir vampir tarafından ürkütüldüğümü söyleyemezdim, öğle güneşinin altında değil, yaşayan bir vampir tarafından değil. Kıcıyla gülerdi.

Ama Ivy'nin arabamla ilgili iyi haberlerle dönmesini beklerken titriyordum, gözümü kalabalıktan ve siyahlar içindeki o figürün olası görüntüsünden ayıramıyordum.

Kisten'e benziyordu.

Bu alıntıyı beğendiniz mi?

Kopyanızı sipariş etmek için [buraya tıklayın](#)

Ölümsüz Havuz

ya da e-kitap perakendecinizde çevrimiçi arama yapın.

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **KIM HARRISON** Michigan'da doğdu ve büyüdü. Çok satan Hollows romanları arasında *Dead Witch Walking; The Good, the Bad, and the Undead; Every Which Way But Dead; A Fistful of Charms; For a Few Demons More; The Outlaw Demon Wails; White Witch, Black Curse; Black Magic Sanction; Pale Demon; and A Perfect Blood* ve grafik romanı *Blood Work* bulunmaktadır. Ayrıca çok satan Madison Avery serisini de yazmaktadır.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

ÖVGÜ

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI KİM HARRISON VE ROMANLARI İÇİN ...

"Şehir fantezisinin hüküm süren kraliçesi."

Sacramento Bee

"Hollows'un dünyası hızlı, komik, üzücü ve korkutucu ve -bir fantezi için en büyük iltifat- kesinlikle gerçek."

Diana Gabaldon

"Her türün en iyi yazarları gibi Harrison da kurgusunu yalnızca bizi heyecanlandırmak ve eğlendirmek için değil, aynı zamanda fantastik ortamını ve karakterlerini son derece insani meseleleri keşfetmek için kullanarak gerçekliğe dayanan konuları keşfetmek için hazırlıyor."

Miami Herald

"Şehir fantezisinin en büyüleyici cadılarından biri."

Publishers Weekly

Mükemmel Bir Kan

"*Kusursuz Bir Kan*'ın hızı ve tonu kahramanını yansıtıyor: biraz daha temkinli, düşünceli ve amaçlı ve sonuç olarak kitap daha güçlü
... Harrison şimdiye kadar gördüğümüz en güçlü ve kendine en çok güvenen Rachel'ı sunuyor."

Miami Herald

"Harrison'ın renkli yardımcı karakter kadrosu, hikayenin hızlı aksiyon sahneleri arasında ilerlemesini sağlıyor. Uzun süreli hayranların bu kitap için sırada bekleyecekleri kesin. Ancak şehir fantezisine ilgi duyan okurlar da hikâyeye kolayca atlayabilir."

Kütüphane Dergisi

"Bu popüler dizinin sonu yaklaşırken, hayranlar kalan bölümlerin tadını daha çok çıkaracak ve diziye katılmayı erteleyenler de diziye katılmaya başlayacak."

Kitap Listesi

Ayrıca Kim Harrison

Hollows Kitapları

SONRA
MÜKEMMEL BİR
KAN SOLUK IBLİS
KARA BÜYÜ YAPTIRIMI
BEYAZ CADI, KARA LANET
HAYDUT IBLİS BİRKAÇ IBLİS
İÇİN DAHA FERYAT EDİYOR
HER YÖNDEN BİR AVUÇ
DOLUSU TILSIM AMA ÖLÜ
İYİLER, KÖTÜLER VE YÜRÜYEN ÖLÜ CADI

Kısa Öykü Koleksiyonu

ORMANLARIN İÇİNDE

Dünya Rehberi

THE HOLLOW INSIDER

Ve Kaçırmayın

UNBOUND
BİR KERE ÖLEN, İKİ
KERE UTANIR TATILLER
CEHENNEMDIR
CEHENNEMDEN
RANDEVULAR
CEHENNEMDEN DAHA
SICAK

İLE OYUKLARA GERİ DÖNÜN
NEİF YORK TIMES BESTSELLİNC YAZARI

KIM HARRISON

WHİ'FE M "FCH, BLACK CURSE

9'7g.Q 11U002-7

t'7kM boUnry \$ttHtt6F Tanrı w c Kırmızı Birleştirme i Kaynak
' B İi n--.mkeD lMnkn his, Rd Aib smBdW. Büst DeW
âOf HDViDg We Of fi I -N I) od fh iH-
nW bc - est s cO Dwg lck W h*-- n8_Mr . . . liHWll/

SİYAH ANAİK SANGRİ

978-0-06-113804-1

**Denounced and shunned by her own kind for dealing with
demons and black magic, Rachel Morgan's best hope is life**
ImpNmn w4r88, A feiced lobetomy and genetic
GlaWry. Sadece Ref eneffilH ona yardım etmek için yeterli.

PALE DEMON

978-0-g6-1 T38074

information on your favorite HarperCollins authors.

ES

SUPERNATURAL ADVENTURE WITH
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KIM HARRISON

A FISTFUL OF CHARMS

978-0-06-078819-3

A mortal lover who abandoned Rachel has returned, haunted by his secret past. And there are those willing to destroy the Hollows to get what Nick possesses.

FOR A FEW DEMONS MORE

978-0-06-114981-8

An ancient artifact may be the key to stopping a murderer—a mysterious relic that is now in the hands of Rachel Morgan. But revealing it could ignite a battle to the death among the vast and varied local supernatural races.

THE LITTLE WHITE WAILS

S. O. 06. 48

Rachel for the truth behind a terrifying murder, the shocking family secret is about to throw her. And the long-lost ancient knowledge in the demonic ever-after.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive favorite authors.

to order.

HART 0008

PROWL THE NIGHT WITH
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KIM HARRISON

ÖLÜ MTCH WALKİİ-İC

978-0-06-057296-9

When the creatures of the night gather, whether to hide, to hunt, or to feed, it's Rachel Morgan's job to keep things civilized. A bounty hunter and witch with serious sex appeal and attitude, she'll bring them back alive, dead . . . or undead.

İYİ, KÖTÜ, KİMLİĞİ ÖLÜMSÜZ

Rachel Morgan can handle the leather-clad vamps and even tangle with a cunning demon or two. But a serial killer who feeds on the experts in the most dangerous kind of black magic is definitely pressing the limits.

EVERY WHICH WAY BUT DEAD

978-0-06-057299-0

Rachel must take a stand in the raging war to control Cincinnati's underworld because the demon who helped her put away its former vampire kingpin is coming to collect his due.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive information on your favorite HarperCollins authors.

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

HAR 0008

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi Larry Rostant'a ait

Trouble on Reserve telif hakkı © 2012 by Kim Harrison

SONRA. Telif hakkı © 2013 Kim Harrison'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı KASIM 2013 ISBN: 9780062228154

Sürüm 10182013

Baskı ISBN: 978-0-06-195792-5 10 9 8 7 6

5 4 3 2 1

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor Toronto,
ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins
Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.